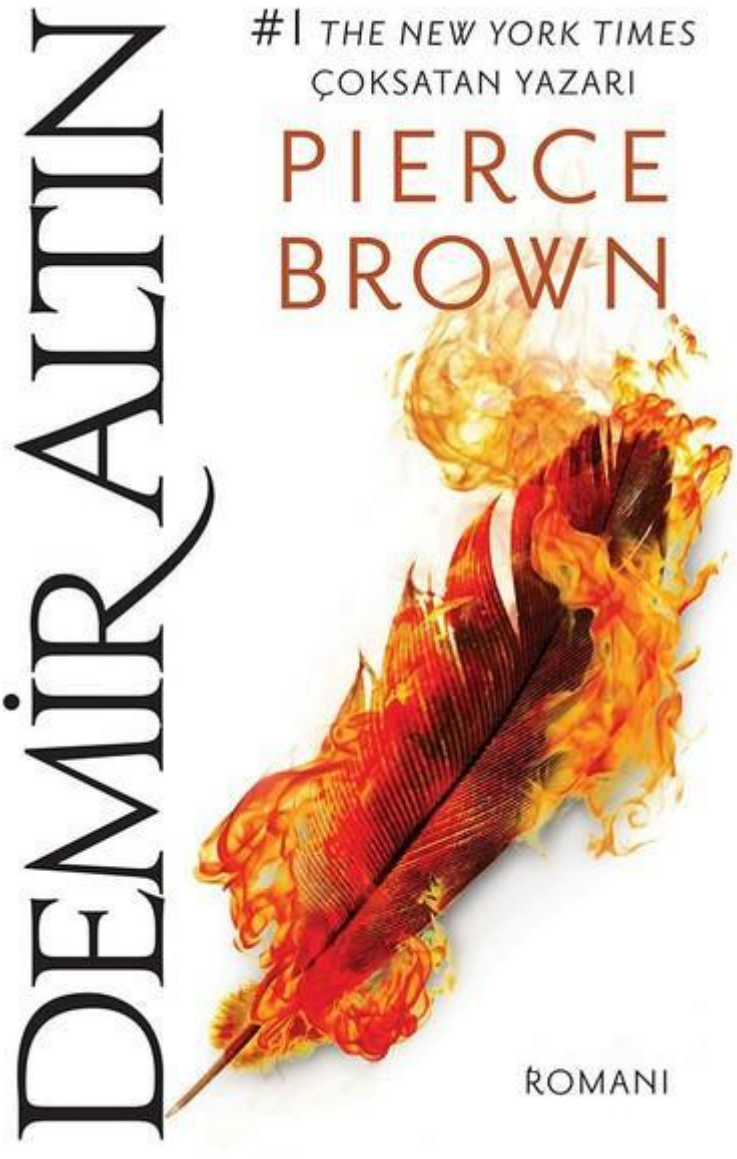
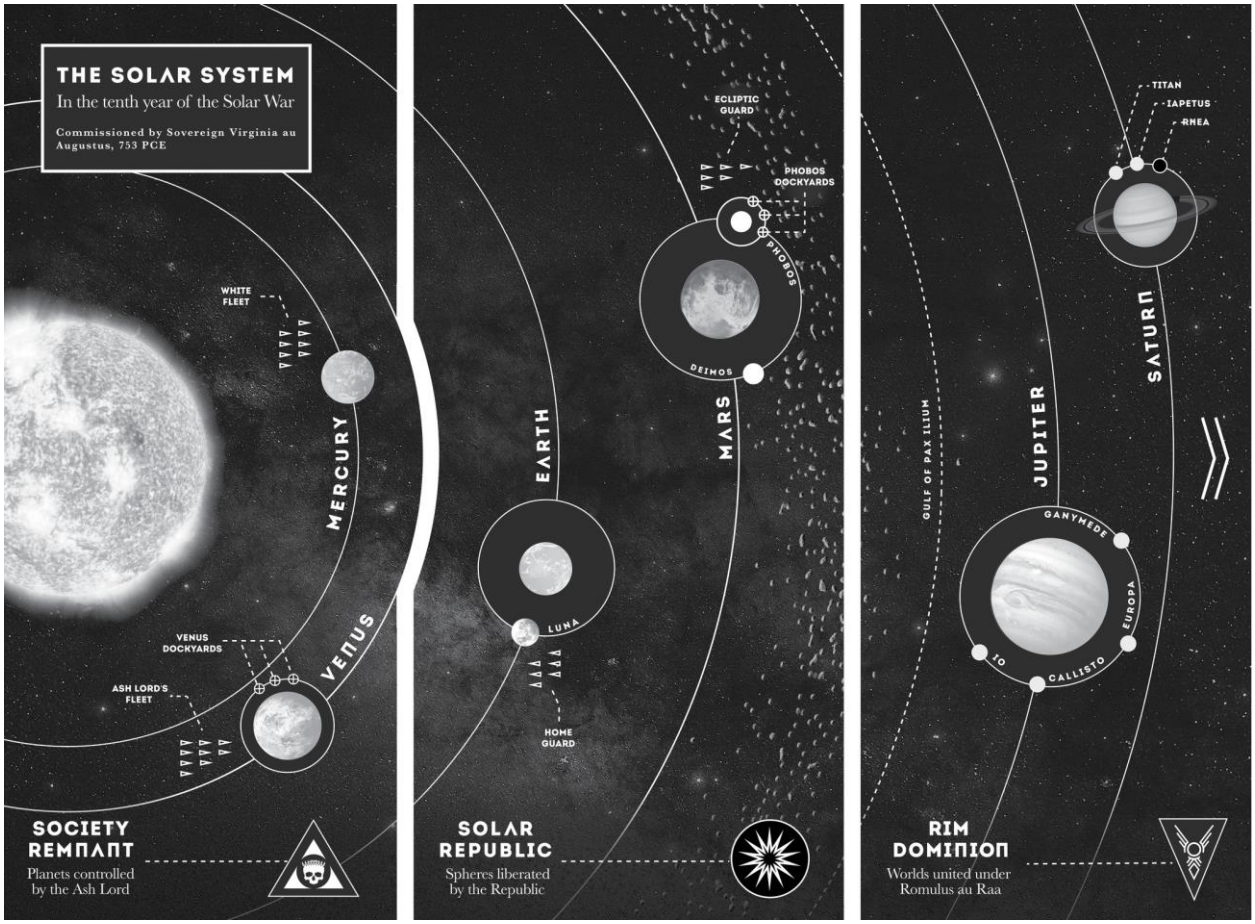

NOT: Bu Kitapların hiçbirisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır. Kitap özeti yabancı kaynaklardan çeviri olup; Çevirilerde hatalar mevcuttur.
Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.
Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.
Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririz.
Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,belli bir fikir sahibi olmanızdır.

Demir Altın
Kızıl İsyan IV

Dramatik Kişiler

REDS Lykos / Cumhuriyet REAPER ArchImperator, Virginia kocası OF Darrow

Darrow'un RHONNA Yeğeni

LYRIA OF LAGALOS A Gama Kırmızısı

DANCER, SENATÖR O'FARAN Cumhuriyet Senatörü, Ares Teğmen

DANO Ephraim'in Meslektaşı

ALTINLAR

VIRGINIA AU AUGUSTUS/MUSTANG Cumhuriyetin Hükümran Egemenliği, Darrow'un karısı, Pax'ın annesi

Darrow ve Virginia'nın PAX Oğlu

MAGNUS AU GRIMMUS/KÜL LORD Octavia'nın Eski Başimperatoru

ATALANTIA AU GRIMMUS Kül Lordu'nun Kızı

CASSIUS AU BELLONA Eski Sabah Şövalyesi, Lysander'ın koruyucusu

LYSANDER AU LUNE Eski Egemen Octavia'nın torunu, Lune Hanesi'nin varisi

SEVRO AU BARCA/THE GOBLIN Howler, Victra'nın kocası

VICTRA AU BARCA Karıdan Sevro'ya, kızlık soyadı Victra au Julii

ELECTRA AU BARCA Sevro ve Victra'nın kızı

KAVAX AU TELEMANUS Telemanus Hanesi Başkanı, Daxo'nun babası

NIOBE AU TELEMANUS Karısı Kavax'a

DAXO AU TELEMANUS Kavax'ın varisi ve oğlu

THRAXA AU TELEMANUS Kavax ve Niobe'nin kızı

ROMULUS AU RAA Raa Hanesi Başkanı, Tozun Efendisi, Halka Hakimiyetinin Egemeni

DIDO AU RAA Karıdan Romulus'a, kızlık soyadı Dido au Saud

SERAPHINA AU RAA Romulus ve Dido'nun kızı

DIOMEDES AU RAA/Fırtına Şövalyesi Romulus ve Dido'nun oğlu

MARIUS AU RAA Quaestor, Romulus ve Dido'nun oğlu

APOLLONIUS AU VALII-RATH/MINOTAUR Valii-Rath Hanesi'nin Varisi

THARSUS AU VALII-RATH Apollonius'un kardeşi

ALEXANDAR AU ARCOS Lorn'un en büyük torunu, bir Howler

VANDROS uluyan

uluyan palyaço

uluyan çakıl taşı

DİĞER KİŞİLER

HOLIDAY TI NAKAMURA Lejyoner, Gri Trigg'in kız kardeşi

EPHRAIM TI HORN Freelancer, Ares'in eski oğlu

SEFI Valkyrie Kraliçesi, bir Obsidiyen olan Ragnar'ın kız kardeşi

WULFGAR WHITEDOOTH Cumhuriyetin Baş Muhafızları, bir Obsidiyen

VOLGA FJORGAN Ephraim'in meslektaşı, bir Obsidiyen

QUICKSILVER/REGULUS AG SUN Cumhuriyet'in en zengin adamı, bir Gümüş

PYTHA Blue pilotu, Cassius ve Lysander'ın arkadaşı

CYRA SI LAMENSIS Çilingir, Ephraim'in meslektaşı, Yeşil

PUBLIUS CU CARAVAL Bakır Tribün, Bakır bloğunun lideri, bir Bakır

MICKEY Carver, bir Menekşe

Merkür'ün Düşüşü

ÖFKE

SESSİZ, BEKLİYOR

karadeniz'in ortasında volkanik bir kaya adasının üzerinde duran gökyüzünün düşmesi. Uzun aysız gece onun önünde esniyor. Tek sesler, sevgilisinin elinde çırpınan savaş bayrağı ve çelik çizmelerini öpen sıcak dalgalar. Kalbi ağırdır. Ruhu vahşi. Eşsiz şövalyeler onun arkasında yükselir. Ailelerinin armalarına tuz serpiştirilmiş boncuklar -zümrüt centaurlar, çığlık atan kartallar, altın sfenksler ve babasının gaddar evinin taçlı kafatası. Altın gözleri göğe bakıyor. Beklemek. Su içeri giriyor. Dışarı. Sessizliğinin kalp atışları.

ŞEHİR

Merkür'ün mücevheri Tyche, dağlarla güneş arasında korkuyla kambur durur. Ünlü cam ve kireçtaşı kuleleri karanlıktır. Atalar Köprüsü boş. Burada, Lorn au Arcos, haberci gezegeni gün batımında ilk kez gördüğünde genç bir adam olarak ağladı. Şimdi, tuzlu yaz rüzgarıyla itilen çöpler sokaklarında yuvarlanıyor. İskeledeki balıkçıların çağrıları gitti. Trasmian deniz rüzgarlarının durgun olduğu kavurucu yaz günlerinde, kaldırımlardaki yayaların ayaklarının pıtırtısı, uçakların gümbürtüsü ve köprülerden dalgalara atlayan alçak renkli çocukların kahkahaları gitti. Şehir sessiz, zenginleri şimdiden çöldeki dağ sığınaklarına ya da hükümet sığınaklarına gitti, askerleri çatılarında gökyüzünü izliyor, yoksulları çöle ya da Ismere Adaları'na giden sıkışık teknelere gitti.

Ama şehir boş değil.

Dalgaların altından geçen toplu taşıma sistemlerini bir araya toplanmış yığınlar dolduruyor. Ve şehrin çirkin kenarlarında, sudan uzakta, çalışan yoksulların tutulduğu bir apartmanın üst kat penceresinde, Turuncu gözlü küçük bir kız nefesiyle pencereyi buğulandırıyor. Gece gökyüzü kıvılcımlar saçıyor. Ağabeyinin bazen köşe dükkânından aldığı havai fişekler gibi ışık huzmeleriyle yanıp sönüyor ve parlıyor. Yukarıda büyük filolar arasında bir savaş olduğu söylendi. Hiç yıldız gemisi görmedi. Annesi yatak odasında hasta yatıyor, seyahat edemiyor. Motor parçaları üreten babası, onları koruyamayacağını bilerek oğullarıyla küçük plastik yemek masasında oturuyor. HoloCan onları soluk ışıkta yıkar. Hükümet haber programları onlara sığınma aramalarını söylüyor. Kız cebinde, olukta bulduğu katlanmış bir kağıt parçası taşıyor. Üzerinde biraz kavisli bir kılıç var. Daha önce küpte görmüştü. Devlet okulundaki öğretmenleri bunun kaos getirdiğini söylüyor. Savaş. Küreleri ateşe verdi. Ama şimdi, nefesinin camda oluşturduğu sisin içinde bıçağı gizlice çekiyor ve kendini cesur hissediyor.

Ardından bombalar düşmeye başlar.

BOMBALAR

Dünya'dan çiftçiler ve On İkinci Güneş Işığı Filosu'ndan Mars'tan madenciler tarafından yönetilen yüksek yörüngeli Thor sınıfı bombardıman uçaklarından geliyorlar. Üzerine aerosol boyayla lanetler, dualar, kabile ejderhaları ve kavisli tırpanlar püskürtüldü. Bulutların arasından dalarlar ve kendi seslerini geride bırakarak denizin üzerine düşerler. Kılavuz çipleri, Phobos'ta freeColors tarafından yapılmıştır. Çelikleri Kemer'deki girişimciler tarafından çıkarılıyor ve eritiliyor. İyon tahrikli motorları, tüketici elektroniği, tuvalet malzemeleri ve silahlar üreten bir şirketin kanatlı topuğuyla damgalanmıştır. Güneşin altındaki en yeni imparatorluğun ağırlığını taşıyarak çölün, ardından denizin üzerinde gölgesiz bir şekilde aşağı ve yukarı yarışa giderler.

İlk bomba Tyche'nin Vespasian Adası'ndaki Adalet Salonunu yok eder. Daha sonra, orada gömülü olan sığınağa karşı patlamadan önce, içerideki herkesi öldürerek, yüz metrede toprağa gömülür. İkincisi, denizde, bir mülteci filosunun on beş kilometre uzağında, kıyının altına saklanarak bir Cemiyet savaş gemisini batırdığı yere iner. Üçüncüsü, Tyche'nin kuzeyindeki bir dağ sırtında, sivilce izleri ve boynunda bir sevgilinin cazibesi olan Gri bir gencin savunma tesisatından ateşlenen bir demiryolu tabancasıyla vurulduğunda yarışıyor. Rotasından sapar ve yeryüzüne düşmeden önce gökyüzüne sıçrar.

Şehrin kenarlarında, sudan uzakta, dört blok apartmanı toza çevirdiği yerde patlıyor.

AZRAİL

Sessiz, Sabah Yıldızı adlı bir yıldız gemisinin karnında insan öldüren metallerle kaplı yatıyor. Korku, daha önce defalarca yaptığı gibi şimdi onu yutuyor. Tek ses, zırhının hava filtreleme ünitesinin vızıltısı ve uzaktaki kadın ve erkeklerin telsiz konuşmalarıdır. Etrafında arkadaşları yatar, onlar da metalle kozalanmış. Beklemek. Gözler Kırmızı ve Altın ve Gri ve Obsidyen. Kurt kafaları, pauldronlarını işaretler. Boyunlarını ve kollarını dövmeler. Mars, Luna ve Dünya'dan vahşi imparatorluk kırıcıları. Bunların ötesinde Spirit of Lykos, Hope of Tinos ve Echo of Ragnar gibi isimler taşıyan gemiler uçuyor. Beyaza boyanmışlar ve oniks-koyu tenli bir kadın tarafından yönetiliyorlar. Aslan Egemen beyazın bahar için olduğunu söyledi. Yeni bir başlangıç için. Ama gemiler lekeli. Kömür ve yamalı yaralar ve uyumsuz panellerle bulaşmış. Kılıç Armada'yı ve şehit Fabii'yi kırdılar. Altın imparatorluğun kalbini fethettiler. Kül Lordu ile Çekirdeğe kadar savaştılar ve Halka'nın ejderhalarını uzak tuttular.

Nasıl temiz kalabilirlerdi ki?

Zırhının içinde tek başına, gökten düşmeyi beklerken, her şeyi başlatan kızı hatırlıyor. Kızıl saçlarının gözlerinin üzerine nasıl düştüğünü hatırlıyor. Ağzı nasıl kahkahalarla dans ediyordu. Onun üzerinde yatarken nasıl nefes alıyordu, çok soğuk bir dünyada çok sıcak ve kırılgandı. Öldüğünden daha uzun süredir ölü. Ve şimdi rüyası yayıldığına göre, bunu fark edip etmeyeceğini merak ediyor. Ve o da merak ediyor bugün ölseydi, kendi hayatının yankısını tanır mıydı? Oğlu, yarattığı bu dünyada nasıl bir adam olurdu? Oğlunun yüzünü ve ne kadar yakında erkek olacağını düşünüyor. Ve Altın karısını düşünüyor. İniş pistinde nasıl durup ona bakıp bir daha eve dönüp dönmeyeceğini merak etti.

Her şeyden çok bunun bitmesini istiyor.

Sonra makine tutulur.

Çekiciliği vücudunda hissediyor. Kalbinin çarpması. Çocuklarını, aşklarını unutmaya ve cesur olmaya çalışan Goblin'in çılgın kahkahaları ve arkadaşlarının ulumaları. Manyetik raylar arkasından hücum ederken mide bulantısı artıyor. Metal bir ürperti ile onu fırlatma tüpünden ileri, sesin altı katı hızla sessiz uzaya fırlatırlar.

İnsanlar ona baba, kurtarıcı, savaş ağası, Köle Kral, Azrail der. Ama savaşın parçaladığı gezegene doğru düşerken bir çocuk hissediyor, zırhı kırmızı, ordusu geniş, kalbi ağır.

Savaşın onuncu yılı ve yaşamının otuz üçüncü yılıdır.

Bölüm I Rüzgar

Bu topraklarda zavallı, kör bir Samson var,

Gücünden yoksun ve çelikten bağlarla bağlı,

Kim, acımasız bir cümbüşle elini kaldırabilir,

Ve bu Commonweal'in sütunlarını sallayın,

Özgürlüklerimizin engin Tapınağına kadar

Şekilsiz bir enkaz ve çöp yığını yatıyor.

—HENRY WADSWORTH UZUN FELLOW

1 Darrow Cumhuriyetin Kahramanı

Yorgun, ÇİÇEKLERİN ÜZERİNDE YÜRÜYORUM

bir ordunun başında. Önümdeki taş yolun sonunu taçyapraklar kaplıyor. Çocuklar tarafından pencerelerden atılan çocuklar, Luna bulvarının iki yanında yükselen çelik kulelerden tembel tembel aşağı inerler. Gökyüzünde, güneş, bir hafta süren yavaş ölümüyle ölüyor, parçalanmış bulutları ve kanlı tonlarda toplanan kalabalığı lekeliyor. Gri üniformalı ve camgöbeği bereli Hyperion Şehir Bekçileri yolu korurken, sarhoş asileri kalabalığa geri iterken, insanlık dalgaları güvenlik barikatlarına çarpıyor ve geçit törenimizi içeri doğru bastırıyor. Arkalarında, terörle mücadele birimleri kaldırımda bir aşağı bir yukarı geziniyor, sinek gözlü gözlükleri irisleri tarıyor, elleri enerji silahlarına dayalı.

Kendi gözlerim kalabalığı dolaşıyor.

On yıllık savaştan sonra artık barış anlarına inanmıyorum.

On iki kilometrelik Via Triumphia'yı kaplayan bir Renkler denizi. Yüzlerce yıl önce halkım, Altınların Kızıl köleleri tarafından inşa edilen Triumphia, Dünya'yı evcilleştiren Fatihlerin kıtalar üzerine iddia ettikleri gibi kendi alaylarını düzenledikleri caddedir. Altın gözleri ve kibirli tehditleri olan demir dikenli katiller bir zamanlar aynı taşları kutsadı. Şimdi, neredeyse bir bin yıl sonra, Kurtarıcıları jet ve kül, pas ve toprak gözleriyle onurlandırarak Triumphia'nın kutsal beyaz mermerini lekeliyoruz.

Bir zamanlar bu beni gururla doldururdu. Hür Lejyonları kutlayan sevinçli kalabalıklar, acemi Cumhuriyetimize yönelik bir tehdidi daha yenerek geri döndüler. Ama bugün, tepesinde kanlı bir taç olan başımın holosign'larını görüyorum, baş aşağı piramitleriyle süslenmiş pankartları sallarken Vox Populi'den gelen alayları duyuyorum ve sonsuz bir savaşın ağırlığından ve umutsuz bir özlem özleminden başka bir şey hissetmiyorum. bir kez daha ailemin kucağında. Karımı ve oğlumu görmeyeli bir yıl oldu. Merkür'den uzun bir dönüş yolculuğundan sonra tek istediğim onlarla birlikte olmak, bir yatağa girmek ve rüyasız bir ay boyunca uyumak.

Eve yolculuğumun sonuncusu önümde duruyor. Triumphia genişleyip Yeni Forum'a çıkan merdivenlere bitişikken, son bir zirveyle karşı karşıyayım.

Merdivenlere ulaştığımda, sevinçten sarhoş olan yüzler ve yeni ticari ruhlar bana şaşkınlıkla bakıyor. Havada sallanan şekerli yapışkan eller. Ve aynı ticari ruhlardan ve zevklerden kurtulan diller, adımı haykırarak ya da ona lanet ederek haykırıyor. Annemin bana verdiği isim değil, yaptıklarımın yarattığı isim. Düşen Peerless Scarred'ın adı artık bir lanet olarak fısıldıyor.

"Orakçı, Orakçı, Orakçı" diye ağlarlar, aynı anda değil, çılgınca. Milyar parmaklı bir elle sıkan yaygara boğuyor: tüm umutlar, tüm rüyalar, tüm acılar etrafımı sarıyor. Ama sona çok yakın, bir ayağımı diğerinin üzerine koyabilirim. Merdivenleri tırmanmaya başlıyorum.

Clunk.

Metal çizmelerim kaybın ağırlığıyla taşları eziyor: Eo, Ragnar, Fitchner ve ben bir şekilde hayattayken savaşıp benim tarafıma düşen diğerleri.

Ben uzun boylu ve genişim. Otuz üç yaşımda, gençliğimde olduğundan daha kalın. Yapımda ve hareketimde daha güçlü ve daha acımasız. Kızıl doğdum, Altın yaptım, Oymacı Mickey'nin bana verdiği şeyi sakladım. Bu Altın gözler ve saçlar, Lykos madenlerinde yaşayan o çocuğunkinden daha çok bana ait hissettiriyor. O çocuk büyüdü, sevdi ve toprağı kazdı, ama o kadar çok şey kaybetti ki, çoğu zaman başka bir ruhun başına gelmiş gibi geliyor.

Clunk. Bir adım daha.

Bazen bu savaşın içindeki çocuğu öldüreceğinden korkuyorum. Onu, ham, saf kalbini hatırlamak için can atıyorum. Bu şehir ayını, bu Güneş Savaşı'nı unutmak ve içimdeki çocuk sonsuza kadar ölmeden önce beni doğuran gezegenin koynuna geri dönmek. Oğlum onu tanıma şansını kaybetmeden önce. Ama görünüşe göre dünyaların kendi planları var.

Clunk.

Serbest bıraktığım kaosun ağırlığını hissediyorum: Mars'ta kıtlıklar ve soykırım, Kuşak'taki Obsidyen korsanlığı, terörizm, radyasyon hastalığı ve Luna'nın alt bölgelerine yayılan hastalıklar ve savaşımda kaybedilen iki yüz milyon hayat.

zorla gülümsetiyorum. Bugün dördüncü Kurtuluş Günümüz. İki yıllık kuşatmadan sonra Merkür, Luna, Dünya ve Mars'ın özgür dünyalarına katıldı. Barlar açık duruyor. Savaştan bıkmış vatandaşlar kutlamak için sebep arayarak sokaklarda dolaşıyor. Gökyüzünde çatırdayan ve parlayan havai fişekler, hem gökdelenlerin hem de apartmanların çatılarından ateşleniyor.

Güneşten gelen ilk gezegendeki zaferimizle, Kül Lordu son kalesine, hırpalanmış filosunun değerli rıhtımları ve kalan sadıkları koruduğu Venüs kalesi gezegenine geri itildi. Senato'yu son bir sefer için savaşta yoksullaşmış Cumhuriyet'in gemilerine ve adamlarına el koymaya ikna etmek için eve geldim. Bu lanet olası savaşı sona erdirmek için Venüs'e son bir hamle. Böylece kılıcı bırakıp, sonsuza kadar eve, ailemin yanına gidebilirim.

Clunk.

Arkama bakmak için bir an duruyorum. Merdivenlerin dibinde bekleyen benim Yedinci Lejyon'um ya da onun kalıntıları. Bir zamanlar elli olan yirmi sekiz bin erkek ve kadın. Ünlü Thraxa au Telemanus tarafından yüksekte tutulan, merkezinde dörtnala giden bir pegasus bulunan on dört köşeli fildişi bir yıldızın etrafında sıradan bir düzende dururlar. Çekiç. Sol kolunu Atalantia au Grimmus'un usturasına kaptırdıktan sonra, yerini Sun Industries'den metal bir

prototip uzantı aldı. Obsidyen hayranları tarafından kendisine verilen beyaz tüylerle süslenmiş vahşi altın saçları başının arkasında uçuşuyor.

Otuzlarının ortalarında, su davulları gibi kalın kalçaları ve çilli, blöf yüzü olan şişman bir kadın. Etrafındaki Obsidiyenlerin ve Altınların omuzlarının ötesinde sırıtıyor. Mavi, Kırmızı ve Turuncu pilotlar kalabalığa el sallıyor. Kırmızı, Gri ve Kahverengi piyadeler, genç ve güzel Pembeler ve Kırmızılar bariyerlerin altından eğilip boyunlarına çiçek kolyeleri asmak için acele ederken, ellerine içki şişelerini iterken ve ağızlarını öperken gülümseyip gülüyorlar. Bugünkü geçit törenindeki tek tam lejyon onlar. Geri kalanlar, Orion ve Harnassus ile Merkür'de kalır, Kül Lordu'nun filosu geri çekilirken orada mahsur kalan lejyonlarıyla savaşır.

Clunk.

Beyaz saçlı Wulfgar ve Cumhuriyet Muhafızları bizi Forum merdivenlerinin ortasında karşılamak için inerken, Sevro'nun sıkılmış sesi kulağımda "Unutma, sen ölümlüsün," dedi. Sevro boynumu kokluyor ve tiksintiyle bir ses çıkarıyor. "Jove'a göre. zavallı. Olaydan önce kendini işedin mi?"

"Bu kolonya," diyorum. "Mustang benim için geçen Gündönümü satın aldı."

Bir an için sessizdir. "Sigaradan mı yapılmış?"

Ona kaşlarımı çattım, nefesindeki likörün ağırlığına burnumu kırıştırdım ve tören zırhının üzerine giydiği yırtık pırtık kurt pelerinine baktım. Enstitüden beri yıkamadığını iddia ediyor. "Gerçekten bana kokular hakkında ders mi veriyorsun? Kapa çeneni ve bir Imperator gibi davran," dedim sırıtarak.

Sevro homurdanarak efsanevi Obsidiyen Sefi Volarus'un her zamanki sessizliği içinde durduğu yere geri döner. Evliymiş gibi davranıyor, ama dev kadının yanında, biraz alkolik bir babanın çocuklarıyla oynamak için istemeden eve getirebileceği bir tür köpeğe benziyor - yıkanmış ve pirelerden kurtulmuş, ama yine de o tuhaflığa sahip. gözlerin arkasındaki mani. Sıkışmış, ince dudaklı, burnu yaşlı bir bıçaklı dövüşçünün parmakları gibi çarpık. Kalabalığa teslim olmuş bir hoşnutsuzlukla bakıyor.

Arkasında, bizimle birlikte Merkür'e getirdiği uyuzlu Howlers sürüsü var. Korumalarım, şimdi Lykos Laureltide'da kahramanlar gibi sarhoş. Stalwart Holiday onların merkezinde yürüyor, kalkık burunlu kadın onları hizada tutmak için elinden geleni yapıyor.

Eskiden daha çok vardı. Çok daha fazlası.

Wulfgar beni karşılamak için merdivenlerden inerken gülümsedim. Rising'in en sevilen oğlu olan Obsidian, bir adamın ağaç köküdür, boğumlu ve dardır, tamamı uçuk mavi zırhla kaplıdır. Kırklı yaşlarının başında. Yüzü bir yırtıcı kuşunki gibi köşeli, sakalı kahramanı Ragnar'ınki gibi örülmüş.

Agea surlarında Ragnar'ın yanında savaşacak Obsidiyenlerden biri olan Wulfgar, Attika'da beni Çakal'dan kurtaran Ares'in Oğulları ile birlikteydi. Şimdi Cumhuriyetin Baş Muhafızı, yukarıdaki basamaktan bana gülümsüyor, kara gözleri köşelerde kırışıyor.

"Hail libertas," diyorum gülümseyerek.

"Hail libertas," diye tekrarlıyor.

"Wulfgar. Seninle burada tanışmak ne güzel. Yağmur'u kaçırdın," diyorum.

"Dönmemi beklemedin, değil mi?" Wulfgar dilini şaklatıyor. "Çocuklarım Merkür'ün üzerine Yağmur yağdığında nerede olduğumu soracaklar ve onlara ne söylemem gerektiğini biliyor musunuz?" Komplocu bir gülümsemeyle öne doğru eğiliyor. "Barca'nın Caloris Dağı'nı aldığını duyduğumda kıçımı silerken gece toprağı yapıyordum." Bir kahkaha patlatıyor.

Sevro, Sana gitmemeni söylemiştim, dedi. "Bütün eğlenceyi kaçırırsın," dedim. Ashies yolunu görmeliydin. Venüs'e kadar çiş izleri. Çok severdin." Sevro, Obsidian'a sırıtıyor. Agea nehrinin çamuruna eline jilet koyan Sevro'ydu. Wulfgar'ın artık kendi usturası var. Kabzası, Dünya'nın Güney Kutbu'ndan bir buz ejderhasının dişinden yapılmıştır.

“Senato tarafından çağrılmasaydım, o gün kılıcım şarkı söylerdi” diyor.

Sevro alay eder. "Doğru. Küçük, iyi bir köpek gibi eve koştun.”

"Bir köpek? Ben Halkın hizmetkarıyım dostum. Hepimiz gibi.” Gözleri hafif bir suçlamayla beni buluyor ve sözlerinin gerçek anlamını anlıyorum. Wulfgar, tüm Muhafızlar gibi bir inanandır. Bende değil, Cumhuriyet'te, temsil ettiği ilkelerde ve Senato'nun verdiği emirlerde. Merkür üzerine Demir Yağmuru'ndan iki gün önce, eski dostum Dancer tarafından yönetilen Senato teklifime karşı oy kullandı. Bana kuşatmayı sürdürmemi söylediler. İnsanları, kaynakları bir saldırı için harcamamak için.

İtaat etmedim ve Yağmur'un düşmesine izin verdim.

Şimdi bir milyon adamım Merkür'ün kumlarında yatıyor ve Kurtuluş Günümüz var.

Wulfgar Merkür'de benimle olsaydı, Senato'nun iznine karşı bizim Rain'imize katılmazdı. Aslında, beni durdurmaya çalışmış olabilir. Hayatta kalabilecek birkaç adamdan biri. En azından bir büyü için.

Sefi'ye başıyla selam verir. "Njar ga hae, svester." Nagal'da kaba bir çeviri “Sana saygı duyuyorum abla” dır.

"Njar ga hir, kabadayı," diye yanıtlıyor. Aralarında hiçbir aşk kaybolmadı. Farklı öncelikleri var.

"Silahlarınız." Wulfgar usturamı işaret ediyor.

Sefi ve ben silahlarımızı Muhafızlarına veriyoruz. Nefesinin altında mırıldanan Sevro, kendisininkini de verir. "Kürdanını mı unuttun?" diye sordu Wulfgar, Sevro'nun sol çizmesine bakarak.

"Hain yeti," diye mırıldandı Sevro ve çizmesinden bir bebek gövdesi uzunluğunda kötü bir bıçak çekiyor. Onu alan Muhafız korkmuş görünüyor.

"Odin'in togalarla olan serveti Darrow," dedi Wulfgar, yukarıya doğru devam etmemizi işaret ederken. "Ona ihtiyacın olacak."

Yeni Forum'un basamaklarının başında, Cumhuriyet'in 140 Senatörü yer alıyor. Her Renkte On tane, tümü esintiyle uçuşan beyaz togalarla kaplı. Bir telin üzerindeki mağrur güvercinler gibi bana bakıyorlar. Kırmızı ve Altın, Senato'daki ölümcül düşmanlar, sırayı her iki tarafa da ayır. Dansçı kayıp. Ama gözlerim sadece, aptal, kendini beğenmiş, güce susamış küçük güvercinlerin ortasında duran yalnız yırtıcı kuşta.

Altın saçları başının arkasında sıkı bir şekilde bağlı. Tuniği saf beyazdı, diğerlerinin giydiği Renklerin kurdeleleri olmadan. Ve elinde Şafak Asası'nı taşıyor - şimdi yarım metre uzunluğunda çok renkli bir altın sopa ve ucunda Cemiyet'in piramidi Cumhuriyet'in on dört köşeli yıldızına dönüştürülmüş. Yüzü zarif ve mesafeli. Küçük bir burun, kalın kirpiklerin ardındaki delici gözler ve yüzünde büyüyen yaramaz bir kedi gülümsemesi. Cumhuriyetimizin Hükümdarı. Burada, merdivenlerin zirvesinde, gözleri omuzlarımdaki yükü, onu bir daha göremeyeceğime dair kalbimdeki korkuyu attı. Savaş, uzay ve bu

kahrolası geçit töreni boyunca onu yeniden, hayatımı, aşkım, evimi bulmak için seyahat ettim.

Dizime eğilip çocuğumun annesinin gözlerinin içine bakıyorum.

" 'Lo, karıcığım," diyorum gülümseyerek.

“ 'Lo, koca. Eve Hoşgeldin."

2 Darrow Baba

SILENE KÖPRÜSÜ, HÜKÜMETİN

Geleneksel Luna kır inziva yeri, Hyperion'un beş yüz kilometre kuzeyinde, Atlas Dağları'nın eteklerinde küçük bir göl üzerinde yer almaktadır. Ay'ın dağlardan ve denizlerden oluşan kuzey yarım küresi, ekvatoru çevreleyen şehirler kuşağından daha az kalabalıktır. Mustang, Kale'deki Işık Sarayı'ndan yönetse de Silene, en azından Mars'a dönene kadar ailemin gerçek evi. Dünya'nın Como Gölü'ndeki papalık villalarından birine benzeyecek şekilde inşa edilen taş ev, kayalık bir koyun kenarında oturuyor ve kayaya oyulmuş geri dönüşlü merdivenlerle göle dökülüyor.

Burada ince kozalaklı ağaçlar, Dünya'da mümkün olanın dört katı yüksekliğe fısıldar. Augustus Evi'nin kahyası Cedric cu Platuu'nun mekiğimiz inerken eşimin Aslan Muhafızları ile birlikte beklediği yükseltilmiş beton iniş pistinin etrafında havada yaklaşık iki yüz metre sallanıyorlar. Küçük Bakır, Sevro'yu ve beni büyük bir şevkle selamlıyor, eğilip elini uzatıyor. Thraxa annesini bulmak için can atarak selam bile vermeden yanından geçiyor.

"ArchImperator," diye fışkırdı, tombul yanakları zevkle kızardı. Kısa boylu ama iri yarı bir adam, sonradan düşünülmüş, topuz kolları ve bacakları eklenmiş bir erik gibi yapılı. Neredeyse kafasındaki grileşen bakır saç kadar ince bir bıyık fısıltısı rüzgarda dalgalanıyor. “Seni tekrar görmek ne büyük mutluluk!”

Cedric, dedim kısa boylu adamı sıcak bir şekilde selamlayarak. "Doğum gününüz olduğunu duydum."

"Evet lordum! Yetmiş birincim. Yine de birinin altmıştan sonra saymayı bırakması gerektiğini savunuyorum."

"Asıl iş," diyor Sevro. "Olumlu bir şekilde ergenlik öncesi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim lordum!"

Kale'nin ve Cedric'in sırlarını çok az kişi bilir; O, Hükümdar'ın sarayının değerli taşlarından biriydi. Octavia ile geçirdiği süre boyunca onu çok düşünen Mustang, bu kadar bilgili ve kendini görevine adamış bir adamı görevden almaya gerek görmedi.

"Karşılama partisi nerede?" diye sorar Sevro, karısı Victra'yı arar. Mustang ve Daxo, asi Senatolarıyla ilgilenmek için Hyperion'da geride kaldılar, ancak akşam yemeğine kadar tekrar katılacaklarına söz verdiler.

"Ah, çocuklar kısa süre önce üç günlük bir maceradan döndüler," diyor Cedric. "Leydi Telemanus onları Atlas Dağları'ndaki USS Davy Crockett'in kalıntılarına götürdü. Merrywater'ın kendi! O eski enkazın etrafında epey vakit geçirdiklerini duydum. Epeyce. A. Zaman, evet. Birçok ders aldı ve bireysel inisiyatiflerini genişletti. Müfredatınızın istediği gibi, dominu-" Cedric kendini düzeltmeden önce gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Müfredatınızın istediği gibi, efendim."

"Karım daha gelmedi mi?" Sevro sert bir şekilde sorar.

"Henüz değil efendim. Valesi akşam yemeğine geç kalacağını söyledi. Endymion ve Echo City'deki depolarında işçi grevleri olduğuna inanıyorum. HoloNews'in her yerinde var."

"Triumph'a göstermedi bile," diye mırıldandı Sevro. "Muhteşem görünüyordum."

"Sizi en iyi anınızda özledi efendim."

"Doğru. Gördün mü, Darrow? Cedric de aynı fikirde." Fark etmediği şey, Cedric'in kurt pelerininin iğrenç kokusundan uzaklaştığıdır.

"Cedric, oğlum nerede?" adama soruyorum.

O gülüyor. "Sanırım tahmin edebilirsiniz efendim."

-

Düello mağarasına girerken, neoPlast kılıçlarının birbirine vurduğu ve taştaki çizmelerin sesleri Sevro ve beni selamlıyor. Orada, üzümler granit fıskiyelerin üzerinde ve nemli taş zemin boyunca sürünür. Yaprak dökmeyen iğneler, ağaçların tepesinden kümülatif şekillerde sürüklenir. Ve mağaranın ortasında, çeşmeleri süsleyen gargoylelerin izleyen gözleri altında, bir tebeşir çemberinin ortasında genç bir erkek ve kız birbirlerinin etrafında dönüyorlar. Sürünün diğer yedi çocuğu, iki Altın kadınla birlikte izliyor. Sevro, görünmememiz için beni kenara çekiyor ve granit bir fıskiyenin kenarında oturup seyretmek için.

Çemberin ortasındaki çocuk on yaşında, zayıf ve gururlu. Annesi gibi güler, babası gibi kara kara düşünür. Saçları saman renginde, yüzü yuvarlak ve gençlikten kıpkırmızı. Gül altın gözleri uzun kirpiklerin altından yanar. Hatırladığımdan daha büyük, daha yaşlı ve benden gelmiş olması o kadar imkansız geliyor ki. Kendine ait düşünceleri olabilir. Geri kalanımız gibi seveceğini, gülümseyeceğini, öleceğini.

Kaşları şimdi konsantrasyonla çatıldı. Rakibi dizine keskin bir darbe indirirken ter yüzünden aşağı akıyor, saçlarını matlaştırıyor.

Kız dokuz yaşında ve şık bir av köpeği gibi dar yüzlü. Sevro'nun üç kızından en büyüğü olan Electra, oğlumdan uzun ve iki kat zayıf. Ancak Pax, yetişkinlerin gözlerinin parıldamasına neden olan içsel bir neşe yayarken, kıza derin bir asıklık hakimdir. Gözleri koyu altın rengindedir ve ağır göz kapaklarının arkasına gizlenmiştir. Bazen bana baktıklarında, bana annesini hatırlatan bir soğuklukla yargıladıklarını hissediyorum.

Sevro hevesle öne eğilir. "Aja'nın usturasıyla Apollonius'un miğferine karşı bahse girerim ki benim ufacık canavarım senin oğlunun çilesini çıkaracak."

"Çocuklarımız üzerine bahse girmeyeceğim," diye fısıldadım öfkeyle.

"Aja'nın Enstitüsü yüzüğünü de atacağım."

"Biraz terbiyeli ol, Sevro. Onlar bizim çocuklarımız."

"Ve Octavia'nın pelerini."

"Fildişi Ağacını istiyorum."

Sevro iç çekiyor. “Fildişi Ağacını seviyorum. Kupalarımı başka nereye asacağım?”

omuz silkiyorum. "Fildişi Ağacı yok, bahis yok."

"Lanet olası vahşi," diyor, sıkmak için elini uzatarak. "Bir anlaşman var." Sevro, Altın İmparatorlardan, şövalyelerden ve müstakbel krallardan bir yığın kupa alarak tam bir koleksiyoncu oldu. Yüzüklerini, silahlarını ve armalarını, Dünya'daki Falthe Evi bileşiminden söküp çıkardığı ve Luna'daki evine taşındığı fildişi ağacının dallarına asar.

Electra'nın Pax'a karşı saldırısını iki katına çıkardığını izliyoruz. Oğlum geri adım atmaya devam ediyor, onun aşırı uzamasına izin veriyor. Bir kez yaptığında, plastik usturasını göğüs kafesine doğru döndürüyor. Hafifçe bağlanır. "Puan!" diye bağırır.

"Sayıyorum, Pax. Sen değil," diyor Niobe au Telemanus. Kavax'ın karısı, evcilleşmez kırlaşan saçları ve kiraz ağacı rengindeki derisiyle bir kuş yuvası olan sakin bir kadındır. Pasifik Adalı atalarının kabile dövmeleri kollarını kaplıyor. “Pax için üçe ikiye.”

Thraxa, "Dengene dikkat et ve fazla esnemeyi bırak, Electra" diyor. "Gemi güvertesi veya buz gibi dengesiz bir yüzeydeyseniz, ayağınızı kaybedersiniz." Bir fıskiyenin kenarında oturuyor, mucizevi bir şekilde bir şişe bira bulmuş.

Kaşları öfkeyle çatılmış olan Electra, Pax'e tekrar saldırdı. Çocuklar için hızlı hareket ederler, ancak ergenlikten hala utangaç oldukları için hareketleri henüz zarif değildir. Electra ayağa kalkıyormuş gibi yapıyor, sonra bileğini bükerek vahşice aşağı indiriyor ve Pax'in omzuna çarpıyor. Niobe, "Electra için Nokta" diyor. Sevro kendini alkışlamaktan alıkoymak zorundadır. Pax toparlanmaya çalışır, ancak Electra onun üzerindedir. Üç hızlı darbe daha usturayı elinden aldı. Yere düşer ve Electra kafasına sertçe vurmak için usturasını kaldırır.

Thraxa öne doğru kayar ve metal eliyle savrulmanın ortasında bıçağı yakalar. "Öfkeli, öfkeli, küçük hanım." Kafasına biraz bira döküyor.

Electra ona dik dik baktı.

Sevro kendini daha fazla tutamaz. "Benim küçük harpim!" Banktan atlıyor ve ben de mağaraya kadar takip ediyorum. "Babamın evi!" Electra babasını görmek için döndüğünde asık suratında bir gülümseme belirdi. Ona koşar ve onu yerden kaldırmasına izin verir. Daha çok topal bir balığa sarılıyor gibi görünüyor. Çocuklardan bazıları Sevro'yu görünce geri çekilirler. Ve benim asmaların arkasından çıktığımı gördüklerinde, gerildiler ve mükemmel bir tavırla eğildiler.

Lune Hanesi'nin düşüşünden beri doğan hiç kimsenin ellerine mühürler yerleştirilmez.

Onları şimdi dokuzlu paketler halinde yetiştiriyoruz, Enstitü'de bulduğum bağları yaratma umuduyla, ancak cinayet ve açlık olmadan, farklı Renklerden çocukları okullarının başlarında bir araya getiriyoruz. Pax'in en iyi arkadaşı, zaten neredeyse Sevro kadar uzun olan sessiz, aralık dişli Obsidyen bir çocuk olan Baldur, Pax'in kalkmasına yardım eder. Pax onu uzaklaştırıp bize bakmadan önce Pax'in tozunu almaya çalışıyor.

Electra gibi bana acele etmesini bekliyordum ama yapmıyor. Ve o anda, çok keskin bir ağrı spazmı derinden geçer. Onu terk ettiğimde, pervasız bir hayatla dolup taşan bir çocuktu, ama şimdi içindeki tereddüt, soğukluk, erkeklerin dünyasından. Çantasına bakarak çok sakince yürüyor ve beline eğiliyor, görgü kurallarının gerektirdiğinden daha derin değil. "Merhaba baba."

"Oğlum" diyorum gülümseyerek. "Ot gibi büyümüşsün."

"Yaşlanınca böyle oluyor," diyor sözlerini bir kenarda tutarak. Hep erkek olduğumda kendime daha çok güveneceğimi düşünmüştüm ama bu çocuğun üzerinde yükselince kendimi çok küçük hissediyorum. Kendi babamı bir dava yüzünden kaybettim; Pax'i de aynı kadere mi mahkum ettim?

-

Niobe daha sonra, çocuklar günlük antrenmandan atıldıktan sonra kenarda dururken, "Genelde böyle bir sümük değil," dedi. Pax hızla ve bir ruh hali içinde ayrılır. Baldur yetişmek için acele ediyor.

Thraxa, "Öfkeyi bir iltifat olarak kabul et, Darrow," diye mırıldandı. "Sadece babasını özlüyor. Yaşlı adam ne zaman Augustus'un işlerinden birine gitse ben de aynı şekilde hissederdim." Cebinden ince bir brülör çıkarır ve onu mağaranın harap duvarlarını kaplayan bakır mangallardan birinin kömürleriyle yakar. Niobe onu parmaklarından çekip kızının metal koluna koyar.

"Daxo hiç böyle miydi?" Soruyorum.

"Daxo?" Niobe güler. "Daxo bir taş gibi stoacı doğdu."

Thraxa, "Doğumdan ana rahminde plan yapmak," diye mırıldandı ve birasını yudumladı. “Ona baykuş ötüşü yapardık. Hep pencereden geri kalanımızı

izliyor. Ağabey hiçbir zaman bizim oyunlarımızı oynamak istemedi. Sadece kendi.”

"Ve sen böyle bir örnek miydin?" diye soruyor Niobe. “Eskiden inek turtaları yerdin.”

Thraxa omuz silkiyor. "Senin pişirmenden daha iyi." Annesinin menzilinden çıkıyor ve yedek bir brülör yakıyor. "Teşekkürler Jove Browns'ımız vardı."

Niobe gözlerini devirdi ve koluma dokundu. "Kötü adam haklı, Darrow. Pax seni özledi. Barışmak için zamanın var."

Ona gülümsüyorum ama Sevro'nun Electra ile suya doğru uzaklaşmasını izliyorum. "Babamın gözdesi olduğunu biliyorsun, değil mi?" ona söylüyor. Kıskançlığımla savaşırım. Her zaman ailesiyle birlikte kaldığı yerden devam edebilecek gibi görünüyor. Keşke aynı hediyeye sahip olsaydım.

-

Taş depolardan birinin yanından geçen bahçede annemi arıyorum. Diğer iki Kızıl hizmetçi kadın ve bir Kızıl adamla birlikte kara toprakta kamburlaşmış durumda, soğanları düzenli sıralar halinde toprağa ekerken çıplak ayakları arkasından dışarı çıkıyor. Tıpkı Lykos'taki küçük evimizde gece çayını yaparken merdiven boşluğundan izlediğim gibi, onu izlemek için bahçenin kenarında bir an duruyorum. Babam öldükten sonra ondan korktum. Bir swat ya da dikenli bir kelime ile her zaman hızlıydı. Tedaviyi hak ettiğimi düşündüm. Onun öfkesinin ve korkumun ikimizin de hak etmediği bir acıdan geldiğini bilseydim, aramızdaki aşk ne kadar kolay olurdu. Yaşadıklarını hatırladıkça, içimdeki aşk ona güç veriyor ve kısa bir an için babamı tekrar görmek için içim acıyor. Annemi özgür görsün diye.

"Bir pislik gibi mi izleyeceksin yoksa ekmemize yardım edecek misin?" bakmadan soruyor.

“İyi bir çiftçi olacağımdan emin değilim,” diyorum.

Arkadaşlarından birinin yardımıyla ayağa kalkar, pantolonunun tozunu alır ve merhaba demeye gelmeden önce aletlerini yerine koymak için zaman ayırır. Benden sadece on sekiz yaş büyük, ama yılları çok yıpratıyor. Yine de, aşağıda yaşadığı zamandan çok daha güçlü. Eklemleri yıllarca madenlerde aşınmış. Ama yanakları artık hayattan kıpkırmızı. Doktorlarımız, onu mahveden felç ve kalp rahatsızlığı semptomlarının çoğunu hafifletmeye yardımcı oldu. Bu hayat için

kendini suçlu hissettiğini biliyorum. Bu lüks, babam ve diğerleri Vadi'de bizi beklerken. Bahçedeki ve arazideki işi, hayatta kalmanın kefaretidir.

Annem bana sımsıkı sarılıyor. "Oğlum." Yüzüme bakmak için geri çekilmeden önce nefesimi veriyor. "O lanet olası Demir Yağmur'u duyduğumda ölümü bana sen koydun. Ölümü hepimizin içine sen koydun."

"Üzgünüm. Benden habersiz olduğumu sana daha önce söylememeliydiler."

Başını salladı ve hiçbir şey söylemedi ve endişesinin ne kadar derine indiğini anladım. Buradaki ya da Hisar'daki oturma odasına nasıl toplanmış ve tıpkı herkes gibi holoNews'i dinlemiş olmalılar. Kırmızı adam bize katılmak için ayaklarını sürüyerek kötü bacağını arkadan sürükledi.

Annemin yanından geçerek, "'Lo, Dancer,' dedim. Eski akıl hocam senatör cübbesi yerine işçi kıyafetleri giyiyor. Saçları gri, yüzü babacan ve zor yıllardan kırışmış. Ama asi gözlerinde hala yaramazlık var. "Bahçıvanlık için Senato'dan vazgeçtin, değil mi?"

"Ben halkın adamıyım," diyor omuz silkerek. "Yine tırnakların altında kir olması güzel. Senato'nun bana verdiği müzedeki bahçıvanlar bir ota dokunmama izin vermiyor. Merhaba, Sevro.

Politikacı, dedi Sevro, arkamdan bana katılarak. Havaya aldırmadan, annemi havaya kaldıracakmış gibi yapıyor, ama annem ona kaşlarını çattı ve o, kepçeyi nazik bir kucaklamaya dönüştürdü.

"Daha iyi" diyor. "Geçen sefer neredeyse kalçamı kırıyordun."

Ah, bu kadar Peri olma, diye mırıldandı.

"Tekrar söyle?"

Geri adım atıyor. "Hiçbir şey hanımefendi."

"Leanna'dan ne haber?" Soruyorum.

"İyiler. Yakında onları ziyaret etmeyi umuyordu. Belki kışın Pax'ı Icaria'ya götürün. Burası bu yaşlı kemikler için fazla soğuk oluyor."

"Mars'a kadar mı?" Soruyorum.

"Bu onun evi," dedi sert bir şekilde. "Nereden geldiğini unutmasını mı istiyorsun? Kırmızı, kanında Altın kadar derin. Bana hiç hatırlatmadığından değil.

Dansçı bize mahremiyet vermek istercesine başka tarafa bakıyor.

“Mars'a gidecek” diyorum. "Güvenli olduğunda hepimiz yapacağız."

Mars'ı kontrol edebiliriz, ancak bu onun bir uyum dünyası olmaktan çok uzak. Sirenian kıtası, tıpkı Dünya'daki Güney Pacifica'nın savaş alanı gibi, demir tenli gazilerden oluşan bir Altın ordusu tarafından hâlâ istila edilmiş durumda. Kül Lordu yıllardır büyük bir filoyu yörüngeye sokma riskini almadı, ancak kara savaşları kesinlikle astral muadillerinden daha inatçıdır.

"Peki sana göre ne zaman güvenli olacak?" annem soruyor.

"Yakın zamanda."

Ne Dancer ne de annem bu cevaptan etkilenmedi. "Peki burada ne kadar kalacaksın?" o soruyor.

"En az bir ay. İstediğin gibi Rhonna ve Kieran gelecekler."

“Kanlı zaman hakkında. Mercury'nin onları çaldığını sanıyordum."

"Victra ve kızlar da büyü için gelecekler. Yine de haftanın sonunda Hyperion'da işim var."

"Senato ile. Daha fazla erkek istemek.” Sesi de gözleri kadar ekşi.

İç çekip Dancer'a bakıyorum. "Şimdi de politikanı anneme mi bulaştırıyorsun?"

Güler. "Deanna'nın kesinlikle kendine ait bir aklı var."

“İkiniz de kulağımdayken sağır olacağım” diyor.

"Kulaklarını tıka," diye yanıtlıyor Sevro. “Siyaset hakkında gevezelik ettiklerinde yaptığım şey bu.”

Dansçı homurdanıyor. "Keşke eşin de aynısını yapsaydı."

"Dikkat et boy. Her yerde kulakları var. Şimdi dinliyor olabilir."

"Neden Triumph'ta değildin?" Dancer'a soruyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Lütfen. İkimiz de şatafat için midem olmadığını biliyoruz. Özellikle bu lanet olası ayda. Bana toprak, hava ve arkadaşlar ver." Etrafındaki ağaçlara sevgiyle bakıyor. Hyperion'a dönme düşüncesiyle yüzünün üzerinden bir gölge geçer. "Ama mekanize Babil'e geri dönüyor olmalıyım. Deanna, seninle bahçe yapmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Bu sadece ihtiyacım olan şeydi."

"Akşam yemeğine kalmıyor musun?" annem soruyor.

"Maalesef bakılması gereken başka bahçeler de var. Konu açılmışken... Darrow, bir dakikanızı alabilir miyim?"

-

Dancer ve ben, annemle Sevro'yu kurt pelerininin kokusu hakkında didişerek, ağaçlara doğru göle doğru giden toprak bir patika boyunca yürümeye bıraktık. Bir devriye kayağı, uzak kıyıdaki suyu süzüyor. "Nasılsınız?" bana soruyor. "Bu vatansever kahraman bokunun hiçbiri. Unutma, bütün söylediklerini biliyorum."

"Yorgun," diye itiraf ediyorum. "Bir aylık dönüş yolculuğunun uykuyu yakalamama izin vereceğini düşünürdünüz. Ama her zaman bir şeyler vardır."

"Uyuyabilir misin?" O sorar.

"Ara sıra."

"Şanslı piç. Yatağa işiyorum, "diye itiraf ediyor. "Muhtemelen ayda iki kez. Ben kahrolası rüyaları hiç hatırlamıyorum ama vücudum kesinlikle hatırlıyor." Mars'ı kurtarmak için savaşın ortasındaydı. Oradaki tünel savaşları Luna'daki blok savaşlarından bile daha kötüydü. Obsidyenler bile tünellerde zaferlerinin şarkılarını söylemezler. Fare Savaşı diyorlar buna. Üç yıl boyunca, Dancer, Ares'in Oğulları ile kişisel olarak yüzün üzerinde mayını kurtardı. Fitchner, Rising'in babasıysa, Sons of Ares'in dağılmasına rağmen Dancer'ı en sevilen amca olarak adlandırmak adil olur.

"İlaç alabilirsin," diyorum. "Çoğu veteriner yapar."

"Psikolojik ilaçlar mı? Sarı sentetiklere ihtiyacım yok. Ben Faran'ın Kırmızısıyım. Benim zekam kuru bir yataktan çok daha önemli." O konuda

hemfikiriz. Senato'daki karımın ana muhalefeti ve dolayısıyla benim olmasına rağmen, benim için hala kendi ailem kadar değerli. Sadece Mars ve uyduları özgür ilan edildiğinde, Dancer silahı bıraktı ve senatoryal toga'yı alarak "Halkın Sesi" olan Vox Populi'yi kurdu. Cumhuriyet. Orantılı temsil konusunda her konuşma yaptığında bu benim için bir baş belası. İsteseydi, her Altın senatöre beş yüz düşük Renkli senatör düşerdi. İyi matematik. Kötü gerçeklik.

Yine de çizmelerinin altında kum ve metal yerine çimen hissetmek güzel olmalı, dedi yumuşak bir sesle. "Evde olmak güzel olmalı."

"Bu." Tereddüt ediyorum ve aşağıdaki kayalık sahile bakıyorum. "Her seferinde daha da zorlaşıyor. Geri gelmek. Bunu dört gözle beklediğimi düşünürdünüz, ama… bilmiyorum. Korkuyorum bir bakıma. Pax her santimetre büyüdüğünde, orada olmadığım için bana karşı bir suçlama gibi geliyor." Sabırsızlıkla gevşek bir iplik seçiyorum. "Burada ne kadar uzun süre kalırsam, Kül Lordu Venüs'ü hazırlamak için o kadar fazla zaman harcar ve tüm bunlar o kadar uzun sürer."

Savaş söylenince yüzü sertleşiyor. "Ve bunun ne kadar süreceğini düşünüyorsun… uzar mı?"

"Buna bağlı, değil mi?" Soruyorum. "Bu işi bitirmek için ihtiyacım olan adamları elde etmemin önünde duran tek şey sensin."

"Bu her zaman senin cevabın. değil mi? Daha fazla erkek." Iç çekiyor. "Ben Vox Populi'nin ağzıyım, beyin değil."

"Biliyorsun Dansçı, alçakgönüllülük her zaman bir erdem değildir."

"Senatoya itaat etmedin," dedi düz bir sesle. "Sana bir Demir Yağmuru başlatma izni vermedik. Dikkatli olmayı vaaz ettik ve—"

"Kazandım, değil mi?"

"Bu artık Ares'in Oğulları değil, ikimizin de olmasını dilediğimiz kadar. Virginia ve Optima'ları, Senato'yu küstahça eleştirmenize izin vermekten memnundu, ancak insanlar seslerinin ne kadar güçlü olduğunu öğreniyor." Bana yaklaşıyor. "Yine de sana saygı duyuyorlar."

"Hepsi değil."

"Lütfen. Adınıza dua eden tarikatlarınız var. Başka kimde var?"

"Ragnar." tereddüt ediyorum. "Ve Lysander au Lune."

“Silenius'un soyu Octavia ile birlikte öldü. O çocuğun gitmesine izin vermekle aptallık ettin ama hayatta olsaydı bunu bilirdik. Diğerleri gibi o da savaş tarafından yutuldu. Bu sadece seni bırakır. İnsanlar seni seviyor, Darrow. Bu sevgiyi kötüye kullanamazsın. Ne yaparsan yap örnek olursun. O halde siz kanuna uymuyorsanız, bizim İmparatorlarımız, Valilerimiz neden uysun? Neden başka biri olmalı? Gidip de her istediğini yaparsan nasıl idare edeceğiz, sanki bir...” Kendini yakalıyor.

"Bir altın."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Senato seçildi. Değildin."

"Gerekeni yapıyorum. Sen ve ben her zaman varız. Ama geri kalanlar, yeniden seçilmelerini sağlayan şeyi yapıyorlar. Neden onları dinleyeyim?” ona gülümsüyorum. "Belki bir özür istersiniz. Bu bana ihtiyacım olan adamları verecek mi?”

"Özür dilemek için çok geç olabilir."

Tek kaşımı kaldırıyorum. Soğukluğunun bana yabancı olduğunu söylemek isterdim ama Romulus'la barışımı nasıl satın aldığımı öğrendiğinden beri aramızdaki bu bağ hiç eskisi gibi olmadı. Romulus'a Ares'in Oğulları'nı verdim. Bunlar, Jant'ta ölüme terk ettiğim Dancer'ın adamlarıydı. Yıllarca ilişkimizi tanımlayan şey için hissettiğim suçluluk, beni onun onayı için çaresiz bıraktı. Kül Lordu'nu yok edebilirsem, o erkekleri ve kadınları maruz bıraktığım dehşeti düzeltebileceğimi düşündüm. Hiçbir şey değiştirilmemiştir. Hiçbir şey olmayacak. Ve Dancer'ın beni bir daha asla benim onu sevdiğim gibi sevmeyeceğini bilmek kalbimi kırıyor.

"Artık birbirimizi tehdit mi ediyoruz, Dansçı? Senin ve benim bunun ötesinde olduğumuzu sanıyordum. Bu işe birlikte başladık.”

"Evet. Yaptık. Seni kendi kanımmış gibi önemsiyorum. Bana geldiğinden beri üstüm pislik içinde, burnumdan daha uzun değil. Ama sen bile inşasına yardım ettiğin Cumhuriyetin yasalarına uymak zorundasın. Çünkü kanuna uyulmadığı zaman, tiranlar için toprak bereketlidir.”

iç çekiyorum. “Yine okuyorsun.”

"Doğru. Altınlar tarihimizi biriktirdiler, böylece ona sahipmiş gibi davranabilirlerdi. Okumak özgür bir adam olarak benim görevim, bu yüzden kör olmam, burnum tarafından yönlendiriliyorum."

"Kimse seni burnundan sürüklemiyor."

Anlaşmazlığını homurdanıyor. "Ben askerken, karınızın katilleri, köle tacirlerini affetmesini izledim ve savaşı kazanmanın gerekli olduğu söylendiği için buna katlandım. Yüksek Renkli aristokrasi kulelerde yaşarken, halkımızın yemek artıkları, sağlık hizmetleri için paçavralarla bir odaya on beş yaşadığını izliyorum ve buna katlanıyorum çünkü bana savaşı kazanmanın gerekli olduğu söylendi. Arkama yaslanıp geride bıraktığımız tiranın yerine başka bir zorbanın geçmesini izlersem lanetleneceğim çünkü kahrolası savaşı kazanmak için gerekli."

"Bana konuşmaları boş ver, adamım. Karım tiran değil. Yeni Anlaşma'da Egemenin gücünü azaltmak onun fikriydi. Bu gücü Senato'ya verme kararı. Halkımızın sesini duyurmasına yardımcı oldu. Sence bu onun için uygun mu? Bir tiranın böyle yapacağını mı sanıyorsun?"

Sert bakışlarla beni düzeltiyor. "Ondan bahsetmiyordum."

Anlıyorum.

"Bana kötü şeyler yapmak zorunda kalacak iyi bir adam olduğumu söylediğini hatırlıyorum," dedim. "Mideniz yumuşadı mı? Yoksa politikacılarla o kadar çok zaman geçirdiniz ki düşmanın neye benzediğini unuttunuz mu? Genellikle yaklaşık iki metre boyundadırlar, büyük bir Piramit rozeti takarlar, oh ve ellerinin her yerinde Kırmızı kan var."

"Sen de öyle," diyor. "Toplam kayıp bir milyondu, değil mi? Merkür için bir milyon. Buna katlanmak isteyebilirsin. Ama geri kalanımız ağırlıktan yorulur. Obsidiyenlerin yaptığını biliyorum. Biliyorum."

"Yani bu bizi bir çıkmazda bırakıyor."

"Öyle. Sen benim arkadaşımsın," dedi duygu yüklü bir sesle. "Sen her zaman benim arkadaşım olacaksın. Sırtına hançer saplamayacağım. Ama sana karşı duracağım. Doğru olanı yapacağım."

"Ben de öyle yapacağım." elimi uzattım. Onu alır ve patikadan aşağı yürümeden önce bir an oyalanır. Ağaçlara eğilmeden önce dönüyor. "Bana söylemediğin bir

şey mi var, Darrow? Varsa, şimdi tam zamanı. Sadece iki arkadaş arasındayken."

"Senden hiçbir sırrım yok," dedim, bunun doğru olmasını dileyerek, bana inanmasını dileyerek. Hala Ares'in Oğulları'nın lideri olmasını diler, böylece bir zamanlar yaptığımız gibi sırlarımızı birlikte taşıyabilirdik. Ne yazık ki, tüm düşmanlar düşman değildir.

Anneme veda etmek için arkasını döner ve topallayarak bahçeye döner. Sarılırlar ve o, Muhafız eskortlarının beklediği güneydeki iniş pistlerine doğru yol alır. Birinden beyaz bir yün toga alıyor ve rampaya çıkmadan önce gömleğinin üzerine giyiyor.

"Ne istedi?" Sevro'ya sorar.

“Bütün politikacılar ne ister?”

"Fahişeler."

"Kontrol."

"Elçilerden haberi var mı?"

"Yapamadı."

Sevro, mekiğine binerken Dancer'ın yün togasının rüzgarda dalgalanışını izliyor. "Zırhlı piçi daha çok sevdim."

"Ben de öyle."

3 Darrow The Fantasy

AKŞAM YEMEĞİ KISA SONRA SERVİSİ YAPILIR

Daxo ve Mustang, ağabeyim Kieran ve yeğeni Rhonna ile birlikte Hyperion'dan geliyorlar. Mumlarla kaplı uzun ahşap bir masada ve köri ve kakule ile baharatlanmış doyurucu Mars yemekleri yiyoruz. Kızları tarafından kuşatılan Sevro, yemek yerken onlara surat asar. Ancak hava sonik bir patlamayla çatladığında, ayağa fırlar, gökyüzüne bakar ve eve koşarak çocuklarını yerinde

durmaya teşvik eder. Yarım saat sonra karısıyla kol kola döndü, saçları darmadağınık, ceketinin iki düğmesi eksik, beyaz bir peçeteyi kanlı, yarık dudağına değdiriyor. Eski dostum Victra, değerli taşlarla işlenmiş yüksek yakalı yeşil bir ceket içinde tertemiz, verandada şeytani bir şekilde bana ışınlanıyor. Dördüncü kızlarına yedi aylık hamile. "Pekala, eğer kösele eti içindeki Azrail değilse. Özür dilerim, dostum. Çok geç kaldım."

Uzun bacakları mesafeyi üç adımda kat eder.

Onu kucaklayarak selamlıyorum. Kıçımı zıplatmam için yeterince sıkıyor. Mustang'i başından öper ve masaya hakim olan bir sandalyeye kayar. "Merhaba, kasvetli olan," diyor Electra'ya. Masanın diğer ucunda komplo kurarak bir araya toplanmış genç Pax ve Baldur'a bakıyor. Her iki oğlan da öfkeyle kızarır. "Sizden yakışıklı çocuklardan biri Victra Teyze'ye biraz meyve suyu koyar mı? Cehennem gibi bir gün geçirdi." Sürahiyi ilk yakalayan olmak için birbirlerinin üzerine atlarlar. Baldur kazanır ve bir tavus kuşu kadar memnun olan sessiz Obsidyen delikanlı ciddiyetle Victra'ya yüksek bir bardak doldurur. “Lanet olası mekanik sendikası yeniden grevde. Hareket etmeye hazır yük dolu rıhtımlarım var, ama küçük piçler bir Vox Populi ağızlığı ile heyecanlandılar ve Luna gıda nakliyecilerimde gemilerin yarısından fazlasının güç bağlantılarını alıp sakladılar.

"Ne istiyorlar?" diye soruyor.

Açlıktan ölmek dışında mı? Daha yüksek ücretler, daha iyi yaşam koşulları… her zamanki işkembe. Maaşlarıyla Luna'da yaşamanın çok pahalı olduğunu söylüyorlar. Eh, Dünya'da yeterince yer var!"

“Yıkanmamış köylüler ne kadar nankör” diyor annem.

"İğrençliğini seziyorum Deanna ve yeni dönen kahramanlarımızın onuruna bunu görmezden gelmeyi seçiyorum. Hafta içinde yeterince tartışma olacak. Her neyse, pratikte bir azizim. Annem, Grileri nankör kafataslarını kırmaları için gönderirdi. Tenekemenlere Şükürler olsun, gördükleri her Vox'u hala kana buluyorlar."

Mustang, Sevro'nun en küçüğü Diana'nın yüzündeki biraz humusu silmek için uzanarak, "Toplu pazarlık onların hakkı," diyor. "Yeni Sözleşme'de mürekkeple yazılmıştır."

"Evet, tabi ki öyle. Sendikalar adil emeğin kalbidir," diye mırıldandı Victra. "Quicksilver ve benim hemfikir olduğumuz tek şey bu."

Mustang gülümser. "Daha iyi. Bir kez daha Cumhuriyet'in en iyi örneğisin."

"Dancer'ı daha yeni kaçırdın," dedi Sevro.

"Kendini beğenmişlik kokuyor sanıyordum." Victra meyve suyunu yudumlamaya gider ve şaşkınlıkla sıçrar. Baldur hala onun yanında duruyor, biraz fazla ciddiyetle gülümsüyor. "Ah, hala buradasın. Defol yaratık." Parmaklarını öptü ve sonra onları Baldur'un yanağına bastırarak onu uzaklaştırdı. Havada süzülerek kıskanç oğlumun yanına gidiyor.

Daha sonra çocuklar oyun oynamak için bağa giderken biz de arka mağaraya çekiliyoruz. Ailem, kan ve seçimle olanlar beni çevreliyor. Bir yıldan fazla bir süredir ilk kez, içime yerleşen huzuru hissediyorum. Karım ayaklarını kucağıma koyuyor ve bana onları ovmamı söylüyor.

Daxo ona bir kadeh şarap koyarken Mustang, "Bence Pax sana aşık, Victra," diye gülüyor. Elleri şişeyi cüce ediyor. Benden daha uzun boylu bir adam, sandalyesinde oturmakta güçlük çekiyor ve yanlışlıkla masanın altındaki inciklerime tekme atıyor. Kieran ve karısı Dio, ateşin yanında bir bankta el ele tutuşuyor. Ben gençken, onun Eo'ya ne kadar benzediğini düşündüğümü hatırlıyorum. Ama şimdi zaman geçtikçe karımın yüzünün gölgesi kayboluyor ve ben sadece ağabeyimin varlığının merkezindeki kadını görüyorum. Niobe alevlerin üzerine bir kütük daha atarken, o bir kor yağmurundan uzaklaşarak aniden öne doğru yalpaladı. Thraxa köşede oturuyor, gizlice bir brülör yakıyor.

Eh, Pax'in vaftiz annesinden daha kötü bir idolü olabilir, dedi Victra, dışarıdaki masadan çıkardığı bir ağaç kıymığıyla dişlerini parçalayan kocasına bakarak. Ayağıyla onu iter. “Bu grotesk. Durmak."

"Üzgünüm."

"Yine de durmuyorsun."

"Biraz kıkırdama aşkım." Kıymığı atıyormuş gibi dönüyor ama toplamaya devam ediyor. "Anladım," diyor kasvetli bir şekilde. Kurtarılan kıkırdağı yana atmak yerine çiğneyip yutar. "Biftek."

"Biftek?" Mustang tekrar masaya bakar. “Tavuk ve kuzu eti yedik.”

Sevro kaşlarını çattı. "Garip. Kieran, en son ne zaman sığır eti yedik?”

"Üç gün önce Howler yemeğinde." Burunlar masanın etrafında kırışıyor.

Sevro kendi kendine kıkırdar. "O zaman iyi yaşlanmış."

Daxo başını sallar ve kucağında oturan ve adamın çalışmasına hayran olan Diana için melekler çizmeye devam eder. Jiletle aptal değil, ama gerçek sanatı bir kalemle yapılır. Victra, kocasından ümidini keserek, suyu için çaresizce Mustang'e bakıyor. "Aşkın kör olduğunun kanıtı canım."

Bakmaktan bıktıysan, Mickey o suratı düzeltebilir, dedim.

"İyi şanlar. Çökmekte olan sprite'ı laboratuvarından kaldırmanız gerekir," diyor Daxo. Kel adam, Diana'nın çizdiği meleğe acımasızca dikenli bir trident eklemesini düşünür. "Hayranlarından bahsetmiyorum bile. Geçen Eylül'de Opera'ya oldukça hayvanat bahçesi getirdi. Biraz canlanan bir Hieronymus Bosch tablosu gibiydi. Hatta biri oyuncuydu. Hayal edebilirsiniz?" Mustang'e sorar. "Babanız Elorian'da oturan alçakRenklileri görmek için yanağını kemirirdi."

Victra, "Tek kişi o değil," diyor. “Bugünlerde çok fazla yeni para. Quicksilver'ın arkadaşları." Titriyor.

"Eh, para kültürü satın almaz, değil mi?" Daxo yanıtlıyor.

"Hiç de değil dostum. Hiç de bile."

Gece derinleşirken, yavaş gün batımının turuncu parmakları ağaçların arasından geçiyor. Omuzlarımdaki baskıyı bıraktım ve küçük mavi böcekler titreyip yaz sonlarına doğru şiddetli bir ışık saplarken arkadaşlarımın gevezeliklerini ve şakalarını dinleyerek bardağıma daha da gömüldüm. Ağaçlar terasın ötesinde hışırdıyor; gece oyunları oynayan çocukların bağrışları bahçeden gelir. Merkür'ün kabaran kum denizleri şimdi çok uzak görünüyor. Savaşın kokusu o kadar uzak ki zihnimde, yarı unutulmuş hayallerin parçalarından biraz daha fazlası.

Hayat böyle olmalı.

Bu barış. Bu kahkaha.

Ama şimdi bile o uzaktaki kum gibi parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum. Augustus Hanesi Aslan Muhafızlarının ormanın karanlığında

gökyüzünü, gölgeleri izleyerek bir an daha fantezinin içinde kalmamıza yardım ettiğini hissediyorum. Mustang gözüme çarptı ve kapıya doğru başını salladı.

Telemanus'lar ailelerinin şarkısı “The Fox of Summerfall”ın heyecan verici, sarhoş bir yorumunu yaparken kendimi arkadaşlarımdan ayrılmaya zorlayarak Mustang'in ana eve girmesinden birkaç dakika sonra onu takip ediyorum. Buradaki malikane salonları, Işık Kalesi'ndekilerden bile daha eskidir. Tarih, yerin harcıdır. Eski çağlardan kalma eserler duvarları süslüyor, festoon rafları. Octavia çocukken burayı ev olarak adlandırırdı. Onun özü, atalarının ve çocuğunun özleri gibi kirişlerde, tavan arasında ve bahçelerde oyalanıyor. Yolu benimkiyle kesişmeden çok önce Lysander'ın oynayacağı yer burasıydı. Lune'ların evde bıraktığı izi hissediyorum. İlk başta en büyük düşmanımın evinde yaşamanın garip olduğunu düşündüm, ama tüm insanlıkta, Mustang ve benim yüzleştiğimiz yükleri Octavia kadar kim bilebilirdi? Hayatta ondan nefret ettim. Ölümde onu anlıyorum.

Karımın kokusu, onu görmeden önce bana ulaşıyor. Odamız sıcak ve kapı titreyerek arkamdan paslı metal bir mandalla kapanıyor. Şöminenin yanındaki masada, Lune Evi'nin kartallarının ve hilallerinin taş konsollara oyulduğu bir şişe şarap açık. Mustang'in terlikleri yere atılmış halde duruyor. Babasının yüzüğü ve benim Mars Evi yüzüğü, yeni mesajlarla yanıp sönen veri panelinin yanındaki masanın üzerinde duruyor.

Enstitü'den sonra Agea'daki opera ve sanat yazları sırasında Roque'un yıllar önce verdiği Shelley'nin şiirinin sivri uçlu kitabını okurken, verandamızda bir parça altın iplik gibi bir koltuğa kıvrıldı. Ben yaklaşırken başını kaldırmıyor. Konuşmanın daha iyi olacağını düşünerek arkasında durdum ve elimi saçlarının arasından geçirdim. Başparmaklarımı boyun ve sırt kaslarına bastırdım. Gururlu omuzları parmaklarıma yaslandı ve kitabını kucağında ters çevirdi. Et ve kandan daha fazlasını paylaşan bir hayat. Anılarını benimkilerin içine ve etrafına örüyor.

Onu ne kadar çok tanırsam, onu ne kadar çok paylaşırsam, onu bir zamanlar sevmediğim çocuğun nasıl sevileceğini bilmediğim şekilde daha çok seviyorum. Eo, rüzgara karşı dans eden bir alevdi. Onu yakalamaya çalıştım. Onu tutmaya çalıştım. Ama asla tutulmak istenmedi.

Karım bir alev kadar kararsız değildir. O bir okyanus. Başından beri ona sahip olamayacağımı, onu evcilleştiremeyeceğimi biliyordum, ama onun derinliklerini hareket ettiren ve gelgitlerini hareketlendiren tek fırtına benim. Ve bu fazlasıyla yeterli.

Dudaklarımı boynuna indirdim ve parfümünün alkol ve sandal ağacının tadına baktım. Yavaş ve rahat nefes alıyorum, sevginin hafifliğini ve bizi ayrı tutan uzay denizinin sözsüz çözülüşünü hissederek. İmkansız, öyle görünüyor ki, hiç bu kadar uzaktık. Onun var olduğu ve benim onunla olmadığım bir zaman vardı. Olduğu her şey, her koku, tat, dokunuş bana evde olduğumu hissettiriyor. Uzanıp ince parmaklarını saçlarımdan geçirdi. "Seni özledim" diyorum.

“Kaçırılmaması gereken nedir?” diye soruyor, bana sinsi bir gülümsemeyle. Onunla birlikte şezlonga oturmak için hareket ettim ama dilini şaklattı. "Henüz bitirmedin. Sürtmeye devam et, İmparator. Hükümdarınız emrediyor.”

"Bence güç kafana gitti." Bana bakıyor. "Evet hanımefendi." Boynuna masaj yapmaya devam ediyorum.

Sarhoşum, diye mırıldanıyor. "Artık sarhoşluğu hissedebiliyorum."

"Thraxa, ayak uydurmak için ahlaki bir zorunluluk gibi hissettirmekte iyi."

"On kredi, Sevro'yu yarın verandadan kazımamız gerektiğini söylüyor."

"Zavallı Goblin. Tüm ruh, vücut kütlesi yok. ”

Güler. "Onu ve Victra'yı batı kanadına yerleştirdim, böylece biraz uyuyabiliriz. Geçen sefer, gecenin bir yarısında hava geri dönüştürücüsüne bir çakal yakalandığını düşünerek uyandım. Yemin ederim, gittikleri hızla birkaç yıl içinde Plüton'u tek başlarına doldurabilecekler."

Yanındaki mindere vuruyor. Şezlongda ona katılıp kollarımı ona doladım. Göl meltemi ağaçların arasından iç çekiyor. Paylaştığımız sessizlikte, onun kalp atışlarını hissediyorum ve ağaçların tepesinden turuncu gökyüzüne bakan gözlerinin ne gördüğünü merak ediyorum.

"Dansçı buradaydı," diyorum.

Balkonumuzun ötesindeki dünyayı hatırlatmama kızdığını anlamam için küçük bir onay sesi çıkardı. "Seninle mutlu değil."

"Senatonun yarısı şarabımı zehirlemek istiyor gibi görünüyordu."

"Seni uyardım. Sen gittiğinden beri Luna değişti. Vox Populi artık görmezden gelinemez.”

"Farkettim."

"Ama bir karar verdiklerinde gözlerine tükürdün."

"Ve şimdi benimkine tükürecekler."

"Görünüşe göre yaptığın yatak bu."

“Talebimi engellemek için oyları var mı?”

"Olabilir."

"Baskı uygulasan bile mi?"

"Karmaşanı temizlesem bile demek istiyorsun." Bu bir soru değildi.

"Doğru kararı verdim" diyorum. "Yaptığımı biliyorum. Yaptığımı biliyorsun. Savaşı bilmiyorlar. Başarısızlıktan sorumlu tutulmaktan korkuyorlardı. Ne yapmam gerekiyordu? Onlar itibarlarını korurken saçımı mı taradınız?”

"Belki de onlardan öğrenmelisin."

“Savaşın ortasında bir anket yapmayacağım. Onları veto edebilirdin.”

"Yapabilirdim. Ama sonra kocamı koruduğum için ağlarlardı ve Vox daha da fazla destekçi kazanırdı.”

"Bakır ve Obsidiyen hâlâ oyunda mı?"

"Numara. Caraval, Coppers'ın seni destekleyeceğini söylüyor. Sefi nasılsa Obsidiyen de öyle. Ne seçecek? Sen benden daha iyi bilirsin."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Yağmur'a karşıydı, ama benimle geldi."

O buna sessiz.

"Bizi ayağımızdan vurduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Dansçı'nın sana karşı kullanabileceği başka bir şeyi var mı?"

"Hayır," diyorum. Bana inanmadığını biliyorum. Ve bildiğimi biliyor ama daha fazlasını isteyemez. Ona elçilerden bahsetmek istesem de, bu onu da suçlar.

Sevro ve ben bunun Howlers'ın içinde kalması gereken bir sır olduğu konusunda anlaştık. Senato'ya söyleyeceğine yeminle bağlı olacaktı. Ve yeni yeminlerini yerine getirmek için çok uğraştı.

"Bana kızgın olan sadece dansçı değil," diyorum. "Pax yemekte bana pek bakmazdı."

"Gördüm."

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bence yaparsın." Sessizce gider. “Bunu kaçırıyoruz” diyor sonunda. "Hayat. Bu akşamki yemek, sonsuza kadar hatırlayacağım. Yıldırım böcekleri. Bahçedeki çocuklar. Yağmur kokusu geliyor.” Bana bakıyor. "Sadece güldüğünü görmek. Onu hatırlamamalıyım. Binlercesinden biri olmalı.”

"Ne diyorsun?"

“Görev sürem iki yıl sonra sona erdiğinde belki bir daha aday olmayacağım diyorum. Belki de meşalenin başkasına geçmesine izin verdim. Dizginleri Orion'a veya Harnassus'a verirsiniz. Belki de gerisi bizim sorumluluğumuzda değildir.” Dudaklarından küçük, umutlu bir gülümseme geçti. “Mars'a geri döneceğiz ve mülkümde yaşayacağız. Çocuklarımızı erkek ve kız kardeşlerinle büyüteceğiz ve hayatımızı ailemize, gezegenimize yardım etmeye adayacağız. Ve her gece bunun gibi bir akşam yemeği yerdik. Arkadaşlar ne zaman geçseler bizim evimize gelip gidebilirlerdi. Kapı her zaman açık olurdu...”

Ve bir ordu her zaman onu korumak zorunda kalacaktı.

Sözleri geceye, rüzgarın akımıyla birlikte sallanan ağaçların kollarına, yukarı ve yukarı, sanki tüm fantezilerin gittiği gökyüzüne taşınır. Ama yanında taş gibi soğuk oturuyorum çünkü bunların hiçbirine inanmadığını biliyorum. Oyunu çekip gitmek için çok uzun süre oynadık. elini tutuyorum. Ve karım sessizleşir ve fantezi uzaklaşırken, tanıdık arkadaşımız korku, bizimle birlikte balkona süzülür, çünkü derinlerde, kendimizin gölgeli uçurumlarında, Lorn'un haklı olduğunu biliyoruz. Savaş ve imparatorlukla yemek yiyenler için fatura her zaman sonunda gelir.

Ve sanki dünya düşüncelerimi dinliyormuş gibi kapı çaldı. Mustang cevaplıyor ve döndüğünde yüzü benim karıma değil Egemen'e ait. "Daxo'ydu. Dansçı Senato'yu acil toplantıya çağırdı. Duruşmanızı yarın geceye aldılar.”

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey iyi değil."

4 Lyria Dünyalara Hoş Geldiniz

GÖKYÜZÜ.

Babam, Lagalos madenindeki evimizin üzerine uzanan taş ve metalden çatıya böyle derdi. Klanımızın nesillerinden ilk Pioneer'lara kadar uzanan, hepimizin buna alıştığı isimdi. Gökyüzü parçalansın. Gökyüzünün güçlendirilmesi gerekiyor.

Büyük bir kalkan gibi üzerimize uzandı ve bizi dışarıda esen efsanevi Marslı fırtınalardan koruyordu. Gökyüzü için danslar, uğur ve bereket dileyen şarkılar yapıldı. Hatta adını taşıyan iki kız tanıyordum.

Ama gökyüzü bir kalkan değildi. Bir kapaktı. Bir kafes.

Gerçek gökyüzünü ilk gördüğümde dizlerim ve çillerimle on altı yaşındaydım. Ayaklanma için Luna'daki Egemen'in ölümünden altı yıl sonra Altınların sonunu Cimmeria kıtamızdan uzaklaştırdı. Madenimizi onların yokluğunda kendi küçük krallığını kuran Gri savaş lordundan kurtarmaları için iki yıl daha.

Sonra Rising Lagalos'a geldi.

Kurtarıcılarımız, gri ve sarı saçlı ganimetlerle ve demir piramit rozetleriyle donanmış askerlerden çok manik Laureltide soytarılarına benziyorlardı. Göğüslerine sapan bıçakları ve çivili kırmızı miğferler boyanmıştı. Ve önlerinde, büyükbaba olacak yaşta, yorgun, sakallı bir Kızıl adam duruyordu. Bir elinde büyük bir silah, diğerinde on dört köşeli sabah yıldızının olduğu yırtık pırtık beyaz bir bayrak vardı. Gri savaş lordu altındaki açlığımızın şişmiş karınlarını ve iskelet kanıtlarını görünce ağladı. Silahı yere düştü ve bize yabancı olmasına rağmen öne çıkıp bana sarıldı. "Kardeş" dedi. Sonra yanımdaki adama sarıldı. "Abi."

Dört hafta sonra, göğüslerinde beyaz miğferler ve on dört köşeli yıldızlar takan nazik yüzlü erkekler ve kadınlar bizi yüzeye çıkardı. Gözlerini asla

unutmayacağım. Onlar Sarı, Kahverengi ve Pembe idi. Çocuklar için su şişeleri, köpüklü tatlı içecekler ve şekerler vardı. Mağara gözlerimizi güneşten korumak için bize kanatlı ayaklı tıknaz gözlükler verdiler. Gözlük takmak istemiyordum. Bunun yerine gerçek gökyüzüne ve onun güneşine kendi gözlerimle bakın. Ama nazik bir Sarı hemşire görme yetimi kaybedebileceğimi söyledi. Böylece gittiler.

Asansörün kapıları açıldığında, gemilerle dolu bir leğenden, metal merdivenlerden yukarı çıktık ve böceklerin sesiyle titreyen uçsuz bucaksız, uzun otlardan oluşan bir ovaya çıktık ve onu gördüm: mavi ve engin, o kadar büyük hissettim ki kendimi içine düşüyordu. Gerçek gökyüzü. Ve orada, imkansız ufukta somurtkan bir kömür gibi asılı duran güneş vardı. Bize sıcaklık veriyor. Gözlerimi yaşlarla doldurmak. O kadar küçük ki, baş parmağımla engelleyebilirim. Güneşimiz. Güneşim.

Cumhuriyet'in yardım gemileri, ertesi sabah genç yiğitlerin ve hanımların gırtlaklarından fışkıran müstehcen korolara ulaştı. Gemiler şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha temizdi. Aşağıya inerken yeğenimin bebek dişleri kadar beyaz. Karınlarında Cumhuriyet yıldızı parlıyordu. O halde bizim için yıldız umut demekti.

Genç bir asker bana bir çikolata verirken, "Orakçının iltifatları," dedi. "Dünyalara hoşgeldin kızım."

Dünyalara hoş geldiniz.

Madenden uzaktaki mekikte her birimizin önünde bir video belirdi, hologram o kadar gerçekçiydi ki parmaklarımın havaya fırlayan Altın yüze dokunacağını sandım. Onu daha önce görmüştüm ama burada gemilerinden birinde yerin üstünde şarkılarımızdan birindeki tanrıçaya benziyordu. Aslan Yürekli Virginia. Gözleri ürkütücü bir altın. Saçları ipek gibi gözeneksiz yüzünden geri çekilmişti. O küçük güneş kömüründen daha parlak parlıyordu. Kendimi bir kızın gölgesinden biraz daha fazla hissettiriyor.

"Mars'ın Çocuğu, dünyalara hoş geldiniz..." diye başladı genç Egemen nazikçe. “Atalarınızın inşa ettiği gezegenin yüzeyinde hak ettiğiniz yere doğru büyük bir yolculuğa çıkmak üzeresiniz. Sizin teriniz, kanınız ve akrabalarınızınki bu gezegene hayat verdi. Şimdi insanlığın lütfundan pay alma, bu yeni Güneş Cumhuriyeti'nde yaşama ve gelişme ve gelecek neslin yolunu açma sırası sizde. Kalbim seninle. Her yerde insanların umutları ve hayalleri sizinle birlikte yükselir. İyi şanslar ve siz ve sizinkiler yıldızların altında neşe bulsun.”

Bu iki yıl ve bin tane tutulmayan söz önceydi.

Şimdi, kaynayan bir güneşin altında, Asimilasyon Kampı 121'in ötesindeki kıt, dalgalı nehrin üzerinde kamburlaşıyorum. Sırtım bükülü ve parmaklarım büküldü, aşındırıcı bir fırçayı Ava'nın mezbahalarda yaptığı iş yüzünden kirlenmiş bir pantolona sürerken tenceremizi doldur.

Bir zamanlar Lagalos'taki çoğu kişi gibi külden kahverengi olan kollarım sırım gibi ve şimdi güneş tarafından karartıldı ve nehir yatağının çamurundan yükselen böcekler tarafından ısırıldı. Kimmer Ovalarının yazları nemli ve sivrisineklerle dolu. Lyder çiçek macununda bir boşluk bulan üç kişiyi uzaklaştırdım.

Yanaklarımda inatçı bebek yağıyla şimdi on sekiz yaşındayım. Saçlarım kalın bir düğümle başımdan dökülüyor. Kafatasımdan kaçmaya çalışan kuduz bir hayvan gibi. suçlamıyorum. Gözler asla uzun süre üzerimde durmaz. Da'nın talim takımındaki çocuklar, gözlerimin renginden dolayı bana Mudbug derlerdi. Babam her zaman Ava'nın ailemizde görünüşe sahip olduğunu söylerdi. Az önce sinirlendim.

Nehir kıyısında çuvallı adamlar ve kadınlar var - klanımdan iki puan Gama "The Ballad of Bloody Mary the Fool"u mırıldanıyor. Annem çalışırken mırıldanırdı. Geniş kenarlı şapkaların ve parlak kumaştan başörtülerinin altından pas kırmızısı saçlar fışkırıyor. Kıyıda balıkçılar, ağlarını nehre doğru çekerken tütün içen teknelerde tembellik ediyor.

Lambda artık kampın ortasındaki Solar Republic çamaşır makinelerini kullanmamıza izin vermiyor. Piçler, Reaper ile aynı klandan oldukları için hakları olduğunu düşünüyor. Kampın sivrisineklerini avlamak için geceleri ormandan çıkan yarasalarla benim kadar onunla akraba olmalarına aldırmayın.

Güneş Cumhuriyeti gemileri artık tam bir askeri eskort olmadan gelmiyor, ne de Kızıl El yağmacıları Güney'de çıldırıyor. Gelenler, malzemeleri küçük paraşüt sandıklarında gökten indiriyor. Ve kampa gerçekten inen askerler artık şeker yerine silah beşikleri taşıyor.

Her gün HC haberlerinde görüyoruz. Çaresiz kamplara Kızıl El baskınları. Oğullar kaçırıldı, babalar öldürüldü ve geri kalanlar vahşileştirildi. Eski zalimlerimizin evcil hayvanları oldukları için klanım Gamalara adalet getirdiklerini iddia ediyorlar. Baskın yaptıkları her kampta bizi hastalıklı fareler gibi temizliyorlar.

Ava, Cumhuriyet'in El'i durduracağına inanıyor. Reaper'ın uluyan lejyonlarıyla geleceğini ve piçleri doğru ve iyi bir şekilde cezalandıracağını. Ya da öyle bir şey. O her zaman oldukça aptaldı. Egemen bizi çamurdan çıkardı ve çamurda unuttu. Reaper, yıllardır Mars'a bile gitmedi. Görünüşe göre kendi renginden daha çok endişelenecek bir şey var.

Sivrisinekler tarafından ısırıldım, sepeti başıma çektim ve kampa geri döndüm. Yaklaşan bir fırtınanın pençeleyen elektriği havayı dolduruyor. Uzakta, yeşile boyanmış savana boyunca, devasa gök gürültüsü gökyüzünü mor ve siyah bir şekilde ezmeye başlıyor. Hızlı şekilleniyorlar.

Çöp yığınları, kampın yakınındaki şiddetli yeşil araziyi kamburlaştırıyor. Arada sırada, isle kararmış ince brülör çocuklar. Sıtma salgınının bulaştırdığı giysi yığınlarını ve çöpleri motor yağına bulaştırırken yüzlerine paçavralar bağlıyorlar. Alevler gökyüzünü kanserli siyah damarlarla boğuyor.

Kardeşim Tiran, orada, yığınların arasında, yüzü diğerleri gibi sarılı, saatte bir jeton için bir aleve gözlerini kısarak bakıyor. Madende tek istediği bir Helldiver olmaktı. Hepimizin olmak istediği buydu. Gece geç saatlerde gizlice aşağıya iner, babamın çalışma botlarını ve miğferini takar, çatal ve kaşıkları parmaklarımın arasına sıkıştırmış bir şekilde yemek masasına oturur, bir pençe Matkap çalıştırıyormuş gibi davranırdım.

Ama sonra babam bir engerek yuvasına düştü ve bacaklarını kaybetti. Kısa süre sonra annem öldü ve babanın geri kalanı da onunla birlikte gitti. Eskiden dünyamın kalıcı olduğunu düşünürdüm. Klan erkeklerinin ve kadınların her zaman babama başlarını eğeceklerini, annemin her zaman beni uyandırmak ve okuldan önce bana bir parça şurup vermek için orada olacağını. Ama o hayat gitti. Özgürlük vaadi her gün daha fazla madenciyi cezbediyor. Ve onların ardından, madenler büyük şehirlerden büyük şirketler tarafından satın alınıyor ve gümüş topuk damgalı robotlar tarafından yönetiliyor. Tıpkı bizimki gibi. Kâr eder etmez hisse alacağımızı söylüyorlar. Henüz yarım kredilik bir şey görmedik.

Asimilasyon Kampı 121'in açık kapılarından içeri girerken boğazımdan bir gürültü yükseliyor. Plastik, teneke ve köpek pisliklerinden oluşan çamurla ıslanmış bir kasaba. Elli binimiz artık yirmi kişilik bir yerde, her gün daha fazlası geliyor. Kasvetli sivrisinek filoları, sokakların çorbasının üzerinde vızıldayarak, emmek için et arıyor. Özgür Lejyonlar için yeterince yaşlı olan tüm çocuklar savaşa gitti. Ve geride kalan erkekler ve kızlar, yaşlılar aç kalmasın diye yiyecek jetonları için boktan işler yapıyorlar. Artık hiçbir çocuk Helldiver olmayı hayal etmiyor, çünkü bu yeni dünyada Helldiver kalmadı.

5 Lyria Kampı 121

AİLEME YAPIYORUM

çamurda yol görevi gören kaplama ve ahşap plakaları kullanarak kulübe. Gök gürültüsü gökyüzünü açarken cibinliğin altına süzülüyorum. Yağmur yağıyor, ince plastik çatıları dar şerit boyunca dövüyor. Kuru kulübenin içinde, yoğun yahni kokusuyla karşılaşıyorum. Sepeti kapının içine koydum. Evimiz beşe yedi, Cumhuriyet yıldızı damgalı neoPlast'tan ve plastiğin zeminle birleştiği minik kanatlı bir topuktan yapılmış. Tavandan düşen opak plastik bölücülerle iki küçük odaya ayrılmıştır. Ön tarafta mutfak ve oturma odası. Arkadaki ranzalar. Kız kardeşim Ava küçük bir güneş sobasının başına eğilmiş, bir tencereyi karıştırıyor. Ben nefes nefese dururken bana baktı.

"Ya sen hızlanıyorsun ya da bulutlar yavaşlıyor."

"İkisinden de biraz, derdim." Dikişi yanıma ovuşturup küçük plastik yemek masasına oturdum. “Tiran hâlâ yanıyor mu?”

"İşte o."

"Zavallı delikanlı sırılsıklam olacak. Kahretsin, burası çok güzel kokuyor." Güveç kokusunu içime çekiyorum.

Ava parlıyor. "Biraz sarımsak tencereye girmiş."

"Sarımsak? Bu Lambda'dan nasıl sızdı? Yeni navlunu istiflemeyi bıraktılar mı?”

"Numara." Tencereyi karıştırmaya geri döner. "Askerlerden biri bana verdi."

"Verilmiş? Yüksek kalbinin iyiliğinden mi?”

"Ve hepsi bu değil." İki parlak mavi ayakkabıyı göstermek için eteğini yukarı kaldırıyor. Devletten kaynaklanan takunyalar değil. Gerçek deri ve kaliteli kauçuk ayakkabılar.

"Lanet olsun. Karşılığında ona ne veriyorsun?” diye soruyorum şok içinde.

"Hiçbir şey değil!" Ava suçlama karşısında burnunu buruşturur.

"Erkekler boşuna hediye vermez."

"Ben evliyim." Kollarını çaprazlıyor.

"Üzgünüm. Unuttum," dedim ısırarak. Kocası Varon, şimdiye kadar tanıdığım kadar iyi bir adam ve bir tane bile yok. O, en büyük iki kardeşimiz Aengus ve Dagan ile birlikte biz kampa girdikten hemen sonra Özgür Lejyonlar için gönüllü oldu. Onlardan en son Phobos'taki bir Legion com bankasından haber aldık. Üçü çerçeveye sığdırmak için bir araya toplandı. Beyaz Filo ile Merkür'e doğru yola çıktıklarını söylediler. Daha dün gibi görünüyor, Aengus'u Lagalos'un havalandırma deliklerinden geçerek damıtma cihazını dolduracak mantar aramak için takip ediyordum.

"Çocuklar nerede?" Soruyorum.

"Liam revirde."

"Tekrar?" İçimden bir acıma sızısı geçiyor.

"Başka bir kulak enfeksiyonu" diyor. "Sabah onu ziyaret edebilir misin? Biliyorsun ne kadar..."

"Elbette," diye araya giriyorum. En küçüğü olan Liam, altıyı henüz yeni geçmiş ve doğuştan kör. O her zaman favorim olmuştur. Tatlı küçük şey. "Diğer fareler silip süpürmezse, ona artık şeker getireceğim."

"Onu şımartıyorsun."

"Bazı çocuklar şımartılmalı."

Yeğenim Ella'yı arabasında masanın yanında buldum. Kardeşinin üzerinde asılı duran kırık oyuncaklarından birinin küçük bir cep telefonuyla oynuyor. "Bu korkunç fırtınalı akşamda benim küçük hemanthus çiçeğim nasıl?" diyorum burnunu sokarak. Kıkırdayıp parmağımı yakaladı, sonra onu yemeye çalıştı. "Onun ağzına aldı."

"Akşam yemeğinden sonra onu besleyeceğim. Babamın bezini kontrol eder misin?

Babam sandalyesinde oturmuş, çadırına bakamayacak kadar sarhoş bir Lambda'dan çaldığım HC kutusunu izliyor. Gözleri inci gibi ve uzak, ekranda kıvranan ölü kanalın statiğini yansıtıyor.

"Bu konuda sana yardım etmeme izin ver, baba," diyorum. Bir Mercurian çölü üzerinde çekim yapan bir gravBike görüntüsü görünene kadar kanalı değiştiriyorum. Kötü adamlar, Colloway xe Char'a pek de benzemeyen küstah Mavi kahramanın peşine düşerler.

"Bu tamam mı?" Soruyorum. Thunder dışarıda yuvarlanıyor.

Cevap vermiyor. Yüzüme bile bakmıyor, bu yüzden kırgınlığımı ısırdım ve onu bizi derin madenlere götüren adam olarak hatırlamaya çalıştım. Kaba elleri gaz ateşini yakar ve boğuk sesiyle Karanlık Sürüngen Golback veya Old Shufflefoot'un hayalet hikayelerini fısıldardı. Ateşten çıkan alevler havayı görür ve korkmuş yüzlerimize gülünç bir kahkaha atardı.

Bu adamı tanımıyorum... babamın derisini giyen bu yaratığı. Sadece yiyor ve sıçıyor ve orada oturup HC'yi izliyor. Yine de suçluluk duyarak öfkeyi üzerimden atıp onu alnından öptüm. Battaniyesini biraz sakallı çenesinin altına sıkıştırdım ve Vadi'ye bezinde toprak olmadığına teşekkür ettim.

Kız kardeşimin küçük oğulları çamur ve yağmurla sırılsıklam eve girerken kapıdan bir takırtı geliyor. Ardından, yanan bacalardan duman kokan kalan kardeşimiz Tiran geliyor. Ailenin en uzunu ama ürkütücü derecede zayıf. Çoğu gece, çocuklar için yazdığı küçük kitaplara kamburlaşmış, kıvrılmış bir ot gibi görünüyor. Onları kaleler, vadiler ve uçan şövalyeler hikayeleriyle doldurur. Islak saçlarını bize doğru savuruyor ve Ava'ya sarılmaya çalışıyor. Ablam sahte bir tevazu ile kıskanç çocuklarına ayakkabılarını gösteriyor. Ben bulaşıkları yerleştirirken dillerdeki daha parlak mavi renklerden birinin ne olarak adlandırılması gerektiğini tartışıyorlar.

“Cerulean!” karar verirler. "Colloway xe Char'ın dövmeleri gibi."

"Colloway xe Char. Colloway xe Char,” diye alay ediyor Tiran.

Conn öfkeyle, "Warlock dünyadaki en iyi pilottur," dedi.

Tiran alay eder. "Her gün bir ripWing'de Char'a karşı bir yıldız Kabuğundaki Reaper'ı alırdım."

Conn kollarını kalçalarına koyuyor. "Sen aptalsın. Warlock onu kanlı parçalara ayırırdı."

Ablam, "Eh, onlar arkadaş, yani birbirlerini hiçbir şey için patlatmayacaklar" diyor. "Babanı ve amcanı korumakla çok meşguller, değil mi?"

"Sence babam onlarla tanıştı mı?" Conn soruyor. "Char ve Orakçı mı?"

"Ya Ares?" Barlow ekler. "Ya da Beyaz Diş Wulfgar?" Ellerini tehditkar bir Obsidyen gibi çarpıyor. "Ya da Faran'ın Dansçısı! Veya Thraxa au—"

"Evet, muhtemelen en iyi arkadaşlardır. Şimdi ye."

Yağmur çatıyı doldururken plastik masanın etrafına toplanmış akşam yemeği yiyoruz. Kaseler ve dirsekler için zar zor yeterli yer var, ancak ince çorbanın etrafına katmanlaşıyor ve atmosferdeki yıldız Kabuklarına karşı ripWings'in esası hakkında konuşuyoruz. Çocuklar çorbanın bugün daha lezzetli olduğunu söylediğinde ablam gülümsüyor.

Akşam yemeğinden sonra, programlarından birini izlemek için Da ile bir araya geliyoruz. Bir Cosmos çikolatasının yarısını paylaşmak için yedi parçaya bölüyorum. Liam için payımı cebime koydum ve Tiran'ın payını Ava'ya verdiğini gördüğümde gülümsedim. Bu kadar zayıf olmasına şaşmamalı. Program bir haber programıdır. Ev sahibi, bana biraz helionları hatırlatan bir Menekşe - çöplerimizden yaşayan tropik bir kuş. İnanılmaz bir beyaz saçı ve graniti oyabileceğiniz bir çenesi var ama bir erkeğe göre acınası derecede narin elleri var.

Çok önemli adam, Hyperion Şehrindeki Reaper's Triumph'u rapor ediyor. Yeğenlerim, bir sonraki hamlenin Kül Lordu ve kızı Son Öfke'yi kesin olarak bitirmek için Venüs'e doğru olacağını teorileştirirken birbirlerini dürtüyorlar. Kız kardeşim sessizce izliyor, yeni ayakkabılarını okşuyor. Şimdiye kadar kardeşlerimiz ve kocası, holo'nun alt kısmındaki kayıp raporunda isimlendirilmedi.

Tiran uzaktaki dünyaya doğru eğilir. O her zaman ailemizin en yumuşakı ve kendini kanıtlamaya en heveslisi oldu. Yakında sıra ona gelecek. Sadece birkaç ay içinde on altı yaşında olur. Sonra tüm bu çamuru yıldızlar için geride bırakacak. Ona şimdiden kızmamak elde değil. Hiçbiri ailesinden ayrılmamalıydı.

Çocuklar ablamın sessiz çaresizliğini görmüyorlar. HC'nin görüntüleri kırmızı gözlerinde dans ediyor. Renk. Luna'daki Triumph gösterisi. Kızıl'ın en büyük oğlunun, Altın karısıyla -bize çok şey vaat eden Hükümdarla- ayakta, onlar ulurken sıktığı yumruğunu havaya kaldırmanın görkemi. Reaper gibi yükselebileceklerini düşünüyorlar. Hayatımızın ışıkların ardındaki yalan olduğunu görmek için çok gençler.

"Orakçı! Azrail!" kalabalık bağırıyor.

Küçük yeğenlerim ilahiye katılıyor. Ve kız kardeşimin eline uzandım, HC'ye dik dik baktım, verilmeyen sözleri hatırladım ve mayınları özleyen bir tek ben miyim diye merak ettim.

-

Gece uzaktan gelen bir kükremeyle uyanıyorum. Oda hala. Ter bacaklarımı yalıyor. Yatakta doğrulup dinliyorum. Uzakta bir uğultu var. Uzaktaki motorların horlaması. Sivrisinekler, ranzalarımızı saran ağın dışında vızıldar. Conn yanımdan, Lyria Teyze, diye fısıldıyor. "Bu gürültü de ne?"

"Sessiz ol aşkım." duymak için can atıyorum. Motorlar sönüyor. Bacaklarımı ranzamın kenarından itiyorum. Babanın yumuşak nefesi aşağıdan gelir. Hala uyuyor. Kız kardeşimin ranzası boş. Tiran'ın yerdeki uyku paleti de öyle.

Cibinliğin yanından kayıp bir şort ve nemden sırılsıklam olan pamuklu bir gömlekle yatağımdan çıkıyorum. "Nereye gidiyorsun?" Conn soruyor. "Lyria Teyze..." Arkamdaki ağı yapışkan bantla kapatıyorum.

"Sadece bir göz atacağım, aşkım" diyorum. "Uykuya geri dön." Sandaletlerimi ayağıma geçirip odadan çıkıyorum. Kız kardeşim çoktan uyanmış, kapının yanında durmuş ve Tiran çizmelerini giyerken gergin bir şekilde izliyor. "Ne nedir?" sessizce soruyorum. "Bir gemi duyduğumu sandım."

Tiran, "Muhtemelen kampta vızıldayan aptal bir SR hava kafası," diyor.

"Pek olası değil," diye çıkıştım. "Bir aydır bir tedarik gemimiz karaya çıkmadı."

"Sesini alçalt," diye tısladı. "Küçükler duyacak."

"Eh, eğer kalın olmasaydın, bağırmak zorunda kalmazdım."

"Kes şunu, siz ikiniz." Ava gergin görünüyor. "Ya Kızıl Else?"

Tiran, birbirine karışmış saçlarını gözlerinden çekti. “Kızartma kıyafetini bir bükülme içinde alma. El yüzlerce kilometre güneyde. Cumhuriyet kimsenin hava sahamıza girmesine izin vermez.”

"Bunun anlamı pissall," diye mırıldandım.

"Göklerin sahibi onlar," diye yanıtlıyor sanki bir Praetormuş gibi.

Agea'daki bombalamaları hatırlayarak, “Kendi şehirleri bile yok” diyorum.

Iç çekiyor. "Ben gidip bakayım. İkiniz de eve bakın."

"Eve bakar mısın?" Güldüm. "Kurbağa gibi davranmayı bırak. ile geliyorum.”

“Hayır, değilsin,” diye yanıtlıyor Tiran.

"Ben de senin kadar hızlıyım."

"Kanlı nokta değil. Evin erkeği benim," diyor ve burnumu çekiyorum. "Torron'un kızı Vanna'ya ne olduğunu hatırlıyor musun? Kızlar geceleri kasabada dolaşmamalı. Özellikle biz değil.” Gama demek istiyor ve haklı. Vanna'yı çocukluğumdan beri tanırdım. Onu bulduklarında etleri parçalanmıştı, elleri kesilmişti. Onu kampın güneyindeki ormanın ağaçlıklarına gömdük. "Ayrıca yanılıyorsam, Ava'ya ve küçüklere yardım etmek için burada olmalısın. Gidip bir bakacağım ve hızlı bir şekilde döneceğim. Söz veriyorum." Başka bir kelime etmeden ayrılıyor. Ava arkasından kapıyı kapatır. Ellerini ovuşturur ve mutfak masasına oturur. Kızgınlıkla plastik üstteki çizikleri karıştırarak yanına oturdum. Evin adamı.

"Bunu cürufla." ayağa kalkıyorum. "Gidip bir bakacağım."

“Tiran çoktan gitti!”

"Lütfen. Topları zar zor düştü. Bir tık ile geri döneceğim.” kapıya yöneliyorum.

"Liria..."

"Ne?"

Mutfaktan bizim yalnız kızartma tavamızı aldı. "En azından bunu al."

"Yumurta bulursam diye mi? İyi. İyi." tavayı alıyorum. "Her ihtimale karşı su ve yemek hazırlamak isteyebilir." Başını sallıyor ve ben onu geride bırakıyorum.

Gece, sigara içen birinin ağzındaki hava kadar kasvetli ve nemlidir. Gamma kasabasından çıkıp ana kampa geldiğimde, sırtımdan küçük bir ter damlası yalıyor. Sessiz ama tıslayan böcekler için. Solmuş bir gaboon kertenkelesi bir gece güvesini çiğnerken bir mülteci evinin çatısından beni izliyor. İniş pistlerinin bulunduğu kampın uzak ucundan ışıklar parlıyor. Ben geçerken plastik kapılardan gözlerim parlıyor, cibinliğin arkasından bakıyorum. Sokaklar boş. Madende hiç olmadığım bir şekilde korkuyorum. Kulübemizde hissettiğimden daha küçük hissediyorum.

İleride tartışan erkek sesleri var. Bir dizi atılmış kargo konteynerinin arkasına çömelene kadar dikkatli bir şekilde sürünüyorum. İki paslı pelikan nakliye gemisi beton pedlerin üzerine indi. Biri, kamp boşluklarının yarısına verilen bir tatlı biber kola içeceği olan bir şişe Ambrosia içen kıvrak bir Pembe modelin yüzüyle boyanmıştır. Gülümsüyor ve bana göz kırpıyor, ağzı beyaz, parıldayan dişlerle dolu. Gemilerin ışıkları şafaktan önce parlıyor, kampımızdan uyanan ve karaya çıkan gemileri incelemek için dışarı çıkan bir grup adamı silüet ediyor. Ağabeyim de onların arasında, bilinçli olarak arkada aylak dolaniyor. "Evin erkeği" dediğinde burnumu çektiğim için birden suçluluk duydum. O sadece bir çocuk. Oğlum, küçük kardeşim büyük olmaya çalışıyor. Klan üyeleri, gemilerin rampalarından aşağı inen başka bir grup adamla konuşuyorlar. Bunlar da Kızıl ama çıplak sandıklarında silah ve cephane dolu uzun palaskalar taşıyorlar.

Yeni adamlar Gama'ları nerede bulacaklarını soruyorlar. Kampımızdaki adamlar arasında bir tartışma var ve onlardan biri kasabamızı işaret ediyor. Bir diğeri onu iter, ancak kısa süre sonra diğer birkaç adam sadece evlerimizi değil, Tiran'ı ve gruplarından birkaç kişiyi işaret etmeye başlar. Diğer adamlar kardeşimden ve diğer üç Gama'dan uzaklaşıyorlar. Gemideki adamların en küçüğü bir şey söylüyor ama ben anlamıyorum. Adam uzun karanlık bir nesneyi yanından kaldırırken Gamalardan biri ona doğru koşar. Asit yeşili ışık, plazma tüfeğinin mühimmat küresinde titreşiyor, ardından namludan karanlığı parçalayan dalgalanan bir top halinde sızıyor. Adamın ortasından temiz bir şekilde ayrılır. Bir kasaba sarhoşu gibi yere yığılır. Ben dondum kaldım. Ağabeyim diğer Gama çiftiyle birlikte kaçıyor. Yabancılardan biri tüfeğini kaldırır.

Metal, kırık bir ipek iplik makinesi gibi gevezelik ediyor.

Kardeşimin göğsü patlıyor. Diğer silahlı adamlar sessiz geceyi paramparça ederek silahlarından alevler saçarlar. Tiran spazmları, gerizekalı. Çabuk düşmemek. Ama bir adım, iki adım tökezleyerek, ardından bir başka silah sesi havayı çatlatıyor ve o yuvarlanıyor. Kafasının yarısı gitmiş. Karnımdan bir hıçkırık yükseliyor. Ben çamurdaki o gölgeli tümseğe bakarken tüm dünya hızla geçiyor ve sessizleşiyor.

Tiran…

İlk ateş eden adam kardeşimin cesedine doğru yürüyor ve cesedi plazma silahıyla tırmıklıyor. Sonra bana baktı, asit yeşili ateş bir iblisinki gibi bir yüzü aydınlattı. Bu bir erkek değil. Yüzünün yarısını kaplayan korkunç yara izleri olan Kızıl bir kadın.

“Gama için Adalet!” Arkasındaki her iki gemideki hoparlörlerle senkronize olan sesi gecenin içinde böğürüyor. “İşbirlikçilere ölüm! Gama için Adalet!”

6 Ephraim Ebedi Şehir

NEMLİ KARANLIKTA ESLERİM,

Bir brülör özlemi çekiyorum çünkü emdiğim buhar solunum cihazı, bir branda çarşafını sikişmek kadar tatmin edici. Sol ayağım uyuşmuş ve lastik ayakkabısının içindeki çorabın içinde terliyor ve sağ kolum taşa o kadar beceriksizce eğildi ki, Valenti kronometrem her hareketinde bileğimin kemiğini deldi. arteriyel. Nabız.

Son dokuz saat içinde aklımı başımda tutan tek şey, 198, 56 ve 17. caddelerde Old Town'da o lemur görünümlü piç Kobachi'den raftan aldığım sanal kontaklar oldu. Ama kontaklar kısa devre yaptı ve şimdi kornea aşınması var ve daha kötüsü, öldürecek çok zamanım var. Kusursuz.

Uzatmak için boşuna çabalıyorum. Taş kutu bana 1.75 metrelik çerçevemi kıpırdatmam için fazla yer vermiyor. Eski Mısırlılara karşı en büyük kinim, kamu işleri için toplu kölelik kurumuna öncülük etmeleri değil, hepsinin çok küçük olmalarıydı. Hala dün gece teslimattan önce içinden sürüklediğimiz kuru üzüm gibi kokuyor.

Saatimi kontrol ediyorum. Merhum nişanlımdan bir hediyeydi. Luna'nın koltuk altlarının derinliklerindeki dükkânlarda yarı kör göçmen alçak Renkler tarafından bir araya getirilen ucuz gümüşi tiplerden biri. Muhtemelen Tycho Şehri. Belki Endymion ya da Ayin. Şu anda gömülü olduğum Hyperion'un atan kalbinden yarım dünya uzakta bir yerde. Bunun bir nakavt olduğunu bilmiyordu, bu yüzden neredeyse yüzde altmış piyasa değeri, yani üç aylık maaşının yarısını ödedi. Bana verdiğinde yüzü parladı. Onu iyi bir şişe votka fiyatına satın alabileceğini söylemeye cesaretim yoktu. Zavallı çocuk.

Saati tekrar kontrol edin. Neredeyse zaman.

Gece yarısına iki dakika, Hyperion'un yazın son karanlık ayına girmesine sadece birkaç saat kaldı. Karanlık veya aydınlık, Hyperion'da bir gün asla gerçekten bitmez. Günün bekçileri kapılarını kilitler ve kasabanın dizginlerini gece yaratıklarına teslim eder. Altının altında burası tam olarak bir Pink cenneti değildi. Ama şimdi, ışıklar söndüğünde orman kanunudur. Müzenin dışında, sıcak şehir terli alacakaranlıkta gerilecek ve biraz sorun çıkarmaya hazır olacak. Lambanın aydınlattığı Gezinti Yolunda, düzgün vatandaşlar, genç müziğin uğultusundan ve Lost City'den yankılanan hoverbike çetelerinin kükremesinden kaçarak özel konut komplekslerine sıçrayacak.

Hiperion. Luna'nın Mücevheri. Ebedi şehir. O güzel bir savaş zamanı karmaşası. Bakacak o kadar çok şey var ki, sadece görmek istediğini görmeyi göze alabilirsin. Aklı başında kalmayı planlıyorsan, öyle.

Ama burada, Hyperion Eski Eserler Müzesi'nde, kalın mermer duvarların ardında farklı kuralları olan bir dünya var. Gündüz saatlerinde, salyaları akan düşük Renkli okul çocukları ve Marslı ve Terralı göçmenler, cam kutulara sümüklü burunlarını sürterek mermer koridorlarda yürüyorlar. Geceleri olsa da, müze bir kale mahzenidir. Dışarıdan nüfuz edilemez, yalnızca soluk renkli gece muhafızlarından oluşan bir birlik ve mahzenlerin, heykellerin ve tabloların ölü sakinleri tarafından işgal edilir. İçeri girmenin tek yolu bir mukim olmaktı. Bu yüzden bir liman işçisine rüşvet verdik ve Atlas Interplanetary'ye inen Dünya'dan bir yük gemisine gizlice girdik. Ölü ya da Venüs'e kaçan sürgün edilmiş bir Altın derebeyinin özel zulasından kurtarılan çok sayıda kutsal emaneti taşıyan bir yük gemisi. Muhtemelen yaşlı Akrep. Bir sürü güzellik. Neoklasik Avrupa'dan on dört tablo, bir Fenike çömleği sandığı, yirmi beş kasa Roma parşömeni ve dört lahit.

Dün mumyalanmış Mısırlılarla dolu olan, bu gece serbest çalışanlarla dolu.

Artık temizlik teknisyenleri robot birliklerini toplayıp doğu kanadına doğru hareket edecekler. Bir güvenlik görevlisi ekibi bodrumdaki bir karargahı işgal ediyor.

kene. Tak. kene. Tak.

beklemekten bıktım. Beynimdeki düşünce döngüsünden bıktım. Her gün saniyeler kaybeden ucuz viteslerinde ibreleri ileri almak için saate bakıyorum. Bir hayaletten başka bir şey düşünemiyorum ve her tik tak, tik tak beni ondan daha da uzaklaştırıyor. Onu sevdiğim bir holostar gibi gösterdiğini düşündüğü için taktığı gülünç arkası taranmış saçlardan ya da çiftçi çocuğu altında sakladığını düşünerek giydiği taklit Duverchi ceketlerinden daha uzaktı. Bu onun sorunuydu - her zaman olmadığı bir şey olmaya çalışmak. Her zaman daha fazlası olmaya çalışmak. Sonunda onu yedi ve tükürdü.

Zoladon kutumu çantamdan çıkardım. Gümüş silindire baş parmağımla basıyorum ve elime fare gözbebeği büyüklüğünde siyah bir hap veriyor. Özellikle kötü yeni tasarım ilacı. Saçma sapan yasadışı. Dopamininizi yükseltir ve empatiden sorumlu gri madde parçasındaki aktiviteyi bastırır. Özel operasyon ekipleri, Luna Savaşı sırasında Z'leri şeker gibi yedi. Bir şehri eritmeniz gerekiyorsa, ranzanıza dönene kadar gözyaşlarını saklamanız daha iyi olur.

Dozu düşük tutuyorum. Bir miligram değerinde duygu uyuşturan moleküller kanımın içinden geçiyor. Nişanlımın düşünceleri, boyutlarını kaybederek solmuş bir hafızada düz, tek renkli resimlerden başka bir şey olmaz.

kene. Tak. kene. Tak.

bip.

Parlaklık zamanı. com'a bir kez tıklıyorum. Üç tıklama daha yankılanır.

Sonra taştan bir gıcırdama sesi geliyor. Kendi kendine hareket etmeye başlar. Lahitin kapağı havalanırken, ambarın tepegözlerinden gelen mavi ışık çatlaklardan sızıyor. Üstümde karanlık bir kütle duruyor, taş kapağı sanki neoPlast'tan yapılmış gibi havada tutuyor.

"İyi akşamlar, Volga," diye ağzımı dev kadına şükranla selamlıyorum. Oturuyorum ve omuriliğim gerilirken bir dizi tatmin edici patlama hissediyorum. Yarı yaşımdaki Obsidyen suç ortağım ağzı ikinci sınıf dişçilik nedeniyle parçalanmış halde gülümsüyor. Buz Obsidyenlerinin aksine, yüzünde genellikle elmacık kemiklerinin eğimini gizleyen yoğun rüzgar nasırları yoktur. Volga bir Obsidiyen için küçük, zayıf ve bodur bir buçuk metre. Ortalama

kargadan daha az tehditkar görünmesini sağlıyor. Yapımcılarının amaçladığı şey bu değil. Bir toplum yetiştirme programı sayesinde bir laboratuvarda doğdu. Zavallı çocuk mahsulün geri kalanına yetişemedi ve köle işçiliği için Dünya'ya atıldı.

Onunla beş yıl önce Echo City'nin dışındaki bir yükleme rıhtımında tanışmış. Bir koleksiyoncuya bir parça teslim etmiştim ve bunu birkaç kokteylle kutlamak zorunda kaldım. Volga beni bir ara sokakta kendi kanımdan oluşan bir havuzda on içki ve iki santimetre derinliğinde, soyulmuş, kesilmiş ve iki siyah diş tarafından ölüme terk edilmiş olarak buldu. Beni bir hastaneye taşıdı ve ben de ona, gerçekten gitmek istediği tek yer olan Luna'ya gitmekle borcumu ödedim. O zamandan beri beni takip ediyorsun. Ona ticareti öğretmek benim kendi küçük evcil hayvan projem.

Benim gibi, termal imzasını gizlemek için siyah bir neoPlast takım elbise giyiyor. Müze deposunun kasvetli karanlığında hâlâ başımın üstünde lahdin kapağını tutuyor.

"Artık gösteriş yapmayı bırakabilirsin," diye mırıldandım.

"Kıskanma küçücük adam, senin kaldıramayacağını ben kaldırabilirim."

"Şşş. Bu kadar yüksek sesle havlama."

O irkildi. "Üzgünüm. Cyra'nın güvenlik sistemini kapattığını sanıyordum."

"Kes sesini," diyorum sinirle. "Mayın tarlasında atlamayın." Eski lejyon atasözü, sağ dizimdeki eski ağrıdan bile daha yaşlı hissetmemi sağlıyor.

"Evet patron." Utanmış bir ifade takındı ve beni çıkarmak için elini uzatmadan önce taşı yavaşça yere bıraktı. inliyorum. Z ile bile, kırk altı yılımın her içkisini, burnunu ve nefesini hissediyorum. Onların dörtte birini çaldığı için lejyonu suçluyorum. Ben akıllanıp ayrılmadan önce üç tane daha çaldığım için Rising. Ve sonra ben, geri kalan her şeyi gökkuşağının sonunda daha fazlası gelecekmiş gibi harcadığım için.

Kendimin ikinci el modeli olduğumu söylemesi için aynaya ihtiyacım yok. Şişeyle çok fazla tur atmış bir adamın belirgin şişmiş yüzüne sahibim ve lejyon yerçekimi spor salonlarında on yıl bile genişleyemeyen hafif bir vücuda sahibim.

Akşam yemeğimdeki sığır filetosu küpleri ve Venüs zencefilli deniz yosunundan yeşil ambalajları topladım ve teneke kutuyu ve çöpü sırt çantama doldurmadan önce bir aerosol kutusu karaborsa DNA'sını lahdin içine püskürttüm. Elbisemin yüz başlığı yukarı çıkıyor ve Volga'ya onunkini giymesi için işaret ediyorum. Ekibimin diğer iki üyesini, depodan çıkan güvenlik kapısının önüne çömelmiş, dört metre yüksekliğindeki bir sandık yığınının yanında bulduk.

Ekibimin kedisi Dano, genç, sivilceli bir Kırmızı, "Akşama kadar" diyor arkasına bakmadan. "Yüz metreden dizlerinin çatırdadığını duyabiliyordum, Tinman. İçlerine biraz sokak yağı lazım. Sana iyi gelecek bir pirzola dükkanında bir bit tanıyorum."

Onu ve onun Arz'a olan aşırı aşinalığını görmezden geliyorum.

Daha fazla Lunese iş arkadaşına ihtiyacım var. Kahretsin, huysuz bir Marslıyı bile alırdım. Terran'ların hepsi böyle konuşmacılar.

Yeşil çilingirim Cyra, başka bir Terran, diz çökmüş biyometrik kilidin iç kısmında çalışıyor. Teçhizatı kapının yanında yerde, desteği çalıştıracağı yere yerleştirildi. Biraz gergin, bu. Genelde dans pistine gelmekten hoşlanmaz. Cyra'yı son birkaç yılda ara sıra işe aldım ama yakın değiliz. Çoğu Limie gibi - huysuz ve bencil, kalbin yerine işlemcisi var. Özellikle Volga için kötü. Beni rahatsız etmiyor. Çoğu insanın yalancı, piç ya da sadece aptal olduğu sonucuna dokuz yaşında vardım. O iyi bir hacker ve umurumda olan tek şey bu. Bugünlerde serbest çalışan çok az kişi var. Suçlu ve itibarlı şirketler, tüm yetenekleri yiyip bitiriyor.

Hem Cyra hem de Dano kısa boyludur ve onları kapüşonlu siyah tulumlar içinde ayırt etmenin tek yolu Cyra'nın orta bölümündeki büyük gögüstür, bu ve Dano'nun oyundaki rolü için esneme hareketleri yapması ve bir ahmak mırıldanması. Kendine kırmızı pislik.

Dano'yu Cyra'dan daha az umursuyorum. Onu, Dünya'dan gemiden yeni inmiş bir sokak faresi olduğundan beri tanırım, Promenade'de kafasındaki saçtan daha fazla sivilceyle yankesicidir.

Cyra'nın elleri kapının iç kısımlarında çalışıyor, solunda kafasındaki kapıdan donanıma kablosuz bir sinyal ileten bir çıkış jakı tutuyor. Donanımla dolu iki metal hilal ve kafatasına gömülü iki sabit bağlantı, şakaklarından, kulaklarının üzerinden ve kafatasının tabanına doğru ilerliyor. Termal başlığının altından şişkinliklerini görüyorum.

"Kapı alarmı mı?" diye soruyorum, kapıdan arkasına yaslandığında.

"Kesinlikle," diye çıkıştı, sesi kaputtan boğuk geliyordu. "Manyetik mühür öldü." Kompakt saldırı tüfeğini siyah kasasından çıkarmak için diz çöken Volga'ya bir bakış attı. "Bu gece kuralını bozmayı mı planlıyorsun, karga?"

“Bekle, cinayet pozitif mi?” Dano hevesle sorar.

"Numara. Hiçbir kuralı çiğnemiyoruz,” diye yanıtlıyorum. "Ama şans gelirse, solgun kadın benim yürüyen, konuşan sigorta poliçem. Onların ne dediğini biliyorsun. Cehennem, raylı tüfek taşıyan bir kadın gibi öfke duymaz.” Volga'nın eldivenli elleri siyah silahı birleştirir. Serbest üç kavisli mühimmat parçası çekiyor ve bunları giysisinin dışına yapıştırma bandıyla yapıştırıyor. Her klip, mermi türüyle uyumlu renkli bir bantla işaretlenmiştir—zehir felçli, elektrik bozucu, halüsinojenik yuvarlak. Asla mermi öldürme. Öldürmeyi reddeden bir ölüm makinesi korumasına sahip olmak çok rahatsız edici.

Böyle bir çekincem yok. Bacak kılıfının sıkı olduğundan emin olarak tabancaya kalçama dokunuyorum. Bu noktada kas refleksi. Cyra'ya dönüp baktım. "Bana diğer alarmları mı soracaksın?"

Dano, bacağını başının arkasında tuhaf bir hamstring gerginliğiyle büktüğü yerden, "Limey hepsini alamamış," diyor.

"Doğru?"

Evet, diye mırıldandı Cyra.

Dano bana baktı, yüzü termiğinin sıkı siyah plastiğinin arkasına gizlenmişti. "Sana Geratrix'i tutmamız gerektiğini söylemiştim."

"Geratrix artık Sendika," diye mırıldandım.

Dano sahte bir üzüntüyle başını eğiyor. "Kahrolası siyah için bir tane daha."

Benim hatam değil, dedi Cyra alçak bir sesle. “Sistemlerini güncellediler. Yeni protokoller hükümettir. İçeri girmem yaklaşık otuz dakika sürer. Kahretsin, Cumhuriyet astral korsanlarından oluşan bir ekip en az on iki—”

bir el kaldırıyorum. "Duymak?" Fısıldıyorum. Onlar dinler. “Bu, yarıya indirilmenizin sesi.”

"Yarım?"

"Yarı iş, yarı maaş."

Cyra'nın ona bir kene dişi kadar kısa bir öfkesi var. Eli kalçasındaki çoklu tabancaya düşüyor. Yine de Volga ona doğru bir adım atıyor ve Cyra gök gürültüsünü duyan bir kedi yavrusu gibi görünüyor. Green'in önünde diz çöküyorum. "Benim suçum değil..." diyor. Çenesini maskenin içinden geçirip bana bakması için yönlendiriyorum.

"Sakin ol ve bana sorunu anlat." parmaklarımı şıklatırım. "Bugün pislik."

“Fatih Sergisi sistemlerine erişemiyorum” diye itiraf ediyor.

"Hiç mi?"

“İzole bir sunucuda. Orada gerçek kalıntılar, gerçek güvenlik.”

Sol göz kapağımda bir rahatsızlık spazmı hissediyorum. Lanet etmek. Dano'nun biraz akrobasi yapması gerekecek. "Sürprizlerden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun Cyra..."

Dano, "Sana gravBelt'leri almamız gerektiğini söylemiştim," dedi.

“Bir kez daha 'Sana yapmamız gerektiğini söylemiştim' de. Ne olduğunu görün.” Benimle göz göze geldi, sonra yere baktı. Öyle düşünmüştüm. "Örümcek eldivenler yeterince iyi," diyorum. "Geri dönüştürücüler açık." Dano, Volga ve ben çantalarımızdan geri dönüşüm cihazlarımızı çıkardık ve termiklerimizin ağız deliklerine bağladık. "Güveniyorum ki, hâlâ kapıların sende olduğunu düşünüyorsun..."

Başını sallıyor.

Volga silahını sırtına asıp kapıya yaklaşırken, "Her odada otuz saniye," diye hatırlattım onlara. Dano uzandığı yerden kalkar ve Volga kapıya büyük, düz bir mıknatısı iter. Metale kilitlenirken boğuk bir ses çıkarıyor. Sesi yankılanırken mıknatısa bakıyoruz. Kapıdan sesimiz duyulmayacak, ama bu olabilirdi. Cyra'ya bakıyorum. Başını sallıyor. Desibel seviyeleri çok düşüktü. Açıkça, Volga devasa eldivenlerini sapın etrafına sarıyor.

Vücudum adrenalini memnuniyetle karşılıyor, onu çatlamış asfalttaki su gibi emiyor. Saate bakıyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum. Odağım şimdi ve burada daralıyor. sırıtırım.

Bacaklarımı ısıtarak, "Hiç kimse kahrolası bileğini burkmasa iyi olur," diyorum. "Devam et, V. Parlatma zamanı." Volga kapıya doğru savrulur ve onu duvara doğru yuvarlar.

Cyra, iletişimimize sessizce, "Ve birinci şebeke çöktü," dedi. Dano, ses azaltıcı ayakkabılarla koridora ilk giriyor. Sırada gidip Volga'nın takip edip etmediğini kontrol ediyorum. Tam arkamda, boyuna rağmen acayip sessiz. Cyra geride kalır, güvenlik sistemlerini ve koruma seviyesini izler.

Dar bir personel koridorunun aşağısında başka bir ağır güvenlik kapısı yatıyor. Bekle, dedi Cyra. "İkinci ızgara çöktü. Yirmi dokuz, yirmi sekiz…" Volga kapının altına mekanik bir kol koyup çalıştırıyor. Ağır kapı, kolla birlikte sarsılarak yukarı doğru kayar. Kapının altında yalpalıyoruz. Bir savaş arabasına bağlanmış öfkeli bir savaş atının resmi, tavandan orta adıma sarkıyor. Arabada bronz zırhlı ve at kılı miğferli adamlara ateş eden bir okçu var. Geniş odaya bakmak için hızla ayağa kalktım. Ağlayan taş çocuklar çiçekli sütunlardan aşağıya bakıyorlar. Mermer duvarlar boyunca büyük freskler renkle patlıyor. Yakında zemin basınç sensörleri, kameralar ve lazerler tekrar devreye girecek.

"Yirmi."

Yerde koşarken içimi bir nostalji duygusu kaplıyor. Daha dün lejyon yemini olarak buradaydım. Bize verdikleri kanatlı piramit rozetiyle şehir merkezine gelmek için tramvaya bindiğimi, highColors bana başını salladığında ya da lowColors yolumdan çekilince göğsümü şişirdiğimi hatırlıyorum. Aptal çocuk. O iğnenin onu erkek yaptığını düşündü. Onu sadece evcil hayvan yaptı. Ve bugünlerde kafa derinizi yüzdürecek.

"Sekiz. Yedi…"

Üç salon daha ve daha sonra genç ekibime ayak uydurmaya çalışırken yanıma bir dikiş attıktan sonra, kapıyı kaldıraç ve alt yalpa ile açtığımız Fatihler Sergisi'ne ulaşıyoruz. Dikkatle, dahili basınç sensörlerine sahip mermer zeminin hemen ötesinde, dar bir metal kayma üzerinde duruyoruz.

Oda, özneleri kadar otoriterdir. Büyülenmiş Altınlar tarafından Dünya'yı fetheden psikotik atalarını onurlandırmak için inşa edilmiş, görkemli ve acımasızdır ve birkaç değişiklik dışında Cumhuriyet tarafından değiştirilmemiştir. Fethedenler arasında fethedilenlerin bir listesini eklediler. Renk öncesi insanların temsilleri, zayiat istatistiklerinin yanında duruyor. Altının yönetmesi için yüz on milyon öldü. Sonra bombardıman uçakları

troposfere solosen attı ve bütün bir ırkı kısırlaştırdı. Onları Renk hiyerarşisine dönüştürmek zorunda bile değildi. Sadece ölmeleri için bir asır beklemek zorunda kaldı. Kansız soykırım. Fatihlere bir şey ver. Verimliydiler.

Pislikler.

Serginin merkezinde, efsane fatihler sergisi ile taş bir kemerin altında, yirmi antik İon sütunu yükselen bir merdiveni sıralar. Tepede, bir Delphic tapınağı oturur ve bunun içinde, duroglass ile kaplanmış paha biçilmez kalıntılar, koleksiyoncumun arzusunun nesnesi yatar. İlk derebeyi kılıcı, Fatihlerin kahramanı, büyük piç kurusuna ait bir ustura, Silenius au Lune. Işık Getiren.

Dano, sözleşmeyi ilk aldığımızda, “Bu o kadar korkutucu görünmüyor” dedi.

Gülümsedim ve Volga'ya kafa salladım. "Ya onu tutuyorsa?"

"Lanet olası bir keki sallarken ürkütücü görünürdü."

Volga, "Bir kekim olsaydı onu yerdim," dedi.

Bıçak, duroglass'ın iki parmağının arkasına oturur ve müzeye özel bir koleksiyoncudan yalnızca bir haftalığına ödünç verilir. Kurtuluş Günü, kaybolması için mükemmel bir zaman. Volga ve ben serginin tavanını taradık, bir insansız hava aracı garajının açıklayıcı işaretini aradık. Odanın sol üst köşesinde mermerin içine yerleştirilmiş küçük bir titanyum kanatçık görüyoruz. Volga'ya başımı salladım ve o örümcek eldivenlerini giydi ve duvara atladı. Mermere yapışıyorlar ve o garaj kapısının altında asılı kalana kadar duvar boyunca sürünüyor. Çantasından dört lazer düğümü çıkarır ve onları kapının iki yanına koyar ve etkinleştirir. Kapının üzerinden iki yeşil lazer geçiyor. Beni hevesle onaylıyor ve daha fazla garaj arıyor.

Dano'yu dürttüm. Kalktı.

Çocuk, kapı çerçevesinin dar kaymasında ironik bir iki adımlı dans ediyor, örümcek eldivenleriyle duvara atlıyor, sonra bacaklarıyla iterek Altın savaş miğferi tutan bir cam kasaya ters takla atıyor. Kendini yakalar, döner, sonra İyonik sütunlardan birine atlayabilene kadar vakadan vakaya sıçrar. Ortasına vurur, sarılır ve titrer. O hareket ederken, otomatik pilotu veri panelim aracılığıyla beş kilometre ötedeki garajından çağırıyorum. Trafikte otonom olarak müzeye doğru gidiyor. Dano, doğrudan cam kasanın üzerinden geçene kadar bir tür insan piresi gibi sütunlar boyunca hareket ediyor. Kendini yere

bırakıyor, havada dönüyor, böylece sadece izlemek için dizlerimi ağrıtacak şekilde dört ayak üzerine iniyor.

Dano, lazer kesicisini çantasından çıkarmadan önce ayağa kalkıyor ve iğrenç bir yay veriyor. Cam, içine dairesel bir delik açarken parlıyor. Ardından muzaffer bir gülümsemeyle bıçağı alıp havaya kaldırdı.

Alarm programa göre çalar.

Hoparlörlerden yüksek perdeli bir frekans çığlık atıyor. Sonik tıkaçlarımız olmasaydı kulak zarlarımızı parçalardı. Olduğu gibi, aç bir köpeğin sinir bozucu sızlanmasından biraz daha fazlası. Arkamızda ikinci bir güvenlik kapısı kapanarak bizi içeri sızdırıyor. Tavandaki iki düğüm alçalıyor ve odaya devre dışı bırakan gazı pompalamaya başlıyor. Geri dönüştürücülerimiz çalışırken hiçbir şey yapmaz. Duvarın yukarısında, dron garajı açılır ve metal bir dron saklandığı yerden Volga'nın lazer ızgarasına doğru fırlar. Dört parça halinde yere kadar sigara içiyor. Bir saniye onu takip eder ve kameralara ateş ederken aynı kaderi paylaşır. Pencerelerde, bizi engellemek için metal güvenlik kapıları düşüyor. Orkestrasının ortasında bir orkestra şefi gibi hareketsiz duruyorum. Tüm bu değişkenler tam planladığım gibi yerine oturuyor. Ve adrenalin azalırken derin, biçimsiz bir depresyon çöküyor üzerime.

"Çilingir, çıkışı bul," diye mırıldandım telefonuma.

Volga bana katılmak için duvardaki yerinden düşüyor. Heyecanlı bir şekilde hareket ediyor, hala bundan etkilenecek kadar genç. Dano, lazer matkabı ile küfürlerin graffitisini yaptığı kemere geri dönerek sütunlar boyunca zıplıyor. "Ustura?" Soruyorum.

Elinde döndürüyor. Kendinden iki kat daha büyük bir adam için. "Kötü bir küçük çük gıdıklayıcı."

"Tıraş bıçağı" diyorum tekrar.

"Tabi patron." Rastgele bana çeviriyor. Havadan kapıyorum. Sapı elime çok büyük geldi. Gerçek fildişi dış ve altın telkari işlemeli. Gerisi acımasızca ekonomiktir. Kırbaç biçiminde, uyuyan ince bir yılan gibi kıvrılır. Ondan kurtulmak için can atarak bir köpük taşıma çantasına tıktım ve çantama koydum.

"Tamam çocuklar." Özel asit kutusunu açtım ve mermer zemine koydum. "Gitme zamanı."

7 Hakem Efraim

HEİSTDEN SONRA SABAH,

Yılın en sevmediğim gününde, hakemin incelemesini bitirmesini beklerken bardağımdan votkayı boşaltırım. "Peki, henüz bir karar çıkmadı mı?" Sabırsızlığımı gizleme gereği duymadan soruyorum. İnce adam, bir saatin büyük bir bölümünde kambur durduğu masada sessizliğini koruyormuş gibi yapıyor. Aşırı dramatik Beyaz rüşvet. Anemik pislikler, örümceklerin ağlarının arkasına saklanıp beklemesi gibi, sözleşmelerin ve ticaretin arkasına saklanarak, mesafeli bir hava yaratmanın çok önemli olduğunu düşünürler. İki yüz kişi, Altın yargı sistemindeki rolleri nedeniyle Hyperion Duruşmaları sırasında Deepgrave'de ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. On bin olmalıydı. Gerisi, Egemen tarafından ilan edilen Af tarafından kurtarıldı.

Sıkıldım, çatı katının geri kalanını araştırıyorum. Luna'nın üst çevrelerinde popüler olan ölçülü gösterişle yapılmış, acı verici derecede zevkli - pembe kuvars zeminli minimalist dekor ve parıldayan gece manzarasına bakan büyük pencereler. Üç milyar ruhun nefes almak için birbirinin üstüne bastığı bir ayda, yalnızca saldırgan olarak zenginler alanı boşa harcamayı göze alabilir.

Yükselişten önce Pire Sigortası için üst düzey bir hasar müfettişi olarak karşılaştığım çökmekte olan dairelerin çoğunu hatırlatıyor. Yardımcı olduğum zamanlar.

HighColors, çöpü attığımız için Grays'i küçük gördü. LowColors çöp oldukları için bizden nefret etti. Diğer herkes bizden korkardı, çünkü yedi yüz yıldır devletin çok amaçlı bıçağı bizdik. Obsidyenler mi? Sirk ucubeleri, çoğu. Griler işe yarıyor. Uyarlanabilir, verimli ve sistematik sadakat için yetiştirildik. Çoğu için çok az şey değişti: yeni ustalar, aynı yaka.

esniyorum. Yine çok fazla düşünüyorum, bu yüzden bir zoladon alıyorum, ayağa kalkıyorum ve uyuşturucu soğuk, mesafeli bir elle başıboş düşüncelerimi işverenime geri götürürken adım atıyorum.

Oslo, aslında adı buysa, robotikte sınır oluşturan korkunç bir sakinlik duygusuna sahip, zararsız, imkansız derecede titiz bir yaratıktır. Kolalı yüksek yakalı ve

bileklerine kadar kolları olan beyaz iş tuniği içinde ince ve profesyonel. Derisi kalamar mürekkebi siyahtır. Kafası kel ve gözlerinin irisleri rahatsız edici bir beyaz. Sağ gözündeki dijital monokülü ayarlıyor.

Müvekkillerimin talep ettiği şeyin bu olduğuna inanıyorum, dedi armonik bir baritonla.

"Söylediğim gibi. Bunu kapatabilir miyiz?" Düzleştirmeden ve çok dikkatli bir şekilde jel yalıtımlı metal bir çantaya koymadan önce bıçağa son bir kez daha yaklaştı.

"Vatandaş Boynuz, her zaman olduğu gibi, istenen ürünü zamanında teslim ettiniz." Oslo veri defterine yazarak bana döndü. "Anlaşılan tutarın Echo City hesabınıza yatırıldığını fark edeceksiniz."

Kontrol etmek için kendi datapad'imi çekiyorum. Sağ kaşı yukarı kalkıyor. "Her şeyin tatmin edici olduğuna inanıyorum."

"Yut," diye mırıldandım.

"Yu?" diyor merakla. "Ah evet, lejyon konuşuyor. Genellikle sevilmeyen bir memura olumlu alaycılık iletmek için yapılan bir onaylamayı ifade eder.

"Buna köpek dili deniyor," diyorum. "'Lejyon konuşması' değil. "

"Tabii ki." Göğsüne dokunur. "Aslında onu kapsamlı bir şekilde inceledim. Sanırım benim biraz askeri meraklısı olduğumu söyleyebilirsin. Gelenekler. Organizasyon. Yedi asırlık lejyonerlerin Luna'yı işgal ederek neredeyse Fetih'in gidişatını değiştiren Amerikalı John Merrywater'ın anısına haykırdığı ifadeyi kullanarak gülümseyerek "Merrywater ad portas" diyor. kapıda.

Kül Lordu'nun bir veda konuşması olarak kohortuma söylediği bir şeyi hatırlatarak gitmesine izin verdim. "Koruduğun kişiler seni görmezler. Seni anlamayacaklar. Ama sen medeniyet ve kaos arasındaki Gri duvarsın. Ve senin yarattığın gölgede güvendeler. Övgü veya sevgi beklemeyin. Onların cehaleti, fedakarlığınızın başarısının kanıtıdır. Devlete hizmet eden bizler için görev, kendi ödülü olmalıdır."

Ya da böyle bir şey. İyi markalaşma. On altı yaşındaki gri madde üzerinde bir tılsım gibi çalışır.

"Şimdi, gizemli işveren listenizde sırada ne var?" Soruyorum. "İskender'in kılıcı mı? Magna Carta mı? Kuthul Amun'un kararmış kalbi mi? Biliyorum. Egemen'in pantolonu. Eğer giyerse…"

"Başka bir şey olmayacak."

"Aramızda kalsın, giydiğinden şüpheliyim - bekle, ne?"

Oslo, jiletin bulunduğu çantayı alırken, "Başka bir şey olmayacak, Yurttaş Horn," dedi.

"Hiçbir şey değil?"

"Doğru. Müvekkilim bu iş ilişkisini en tatmin edici buldu, ancak bu parça koleksiyonlarını tamamlayan son satın alma olacak. Böylece üyeliğimizi tamamlamış olacağız. Hizmetleriniz gelecekte gerekli olmayacak. "

Pekala, banka hesabım gittiğine üzüldü, dedim, kanatlarda hiçbir iş olmadığını bildiğim için içimi pis bir boşlukta hissederek. Üç yıldır ilk defa güverteye çıkmadım. "Ama iyi olan hiçbir şey sonsuza kadar sürmez, ha?" Ayağa kalkıp elimi daha uzun Beyaz'a uzatıyorum. Yavaşça sallıyor ve ben tutuyorum. İşaret parmağımdaki platin halkalar incecik derisine batıyor. "Yani bunca zamandır kimi çaldığım hakkında bana bir ipucu bile vermeyecek misin?" Elini çekti ve ben ona gözlerimi kıstım. "Sadece bir ipucu."

Oslo bana dikkatle bakıyor.

"Merak neden kediyi öldürdü?" bana soruyor.

"Bilmece anlatmak iş gereksiniminin bir parçası mı?"

O gülüyor. "Çünkü kedi anakondaya tökezledi."

-

Oslo gittikten sonra, birkaç bardak daha votka ile sözlerinin acısını dindirecek kadar uzun süre süitte oyalandım. Pencereden dışarı, kuleler şehrim kıvranıyor. Karanlıkta daha güzel görünüyor.

Boş boş, dikkatimi dağıtacak bir şey arayarak adres defterimin içeriğini karıştırıyorum. Bu bir döküntü denizi: keşfettiğim bedenler, esnettiğim ilişkiler yıpranmış durumda. Ve o sefil dijital denizin ortasında yüzen, hiç uyumayan

şehrin önünde duran, milyarlarca nefes alan ağızla çevrili, umutsuzluğun karanlık sürünmesini hissediyorum. Uyuşukluğun yayılmasını dileyerek son bir içki dolduruyorum.

-

Yarım gün sonra, biraz kestirdikten ve ayık bir tabak Terran eriştesinden sonra, tarih nedeniyle kendimi pek arkadaş gibi hissetmeme rağmen, fonları dağıtmak için ekibimle buluşuyorum. Old Town'ın kenarındaki küstah bir South Promenade barda bir kabinde toplanmış, canlı renkli kokteyller içiyorlar. Volga, kocaman parmakları arasında pembe bir şemsiye çeviriyor. Barın kendisi, ironiyi ticarileştirmek amacıyla birisinin yenilediği eski bir reklam zeplinin içi boşaltılmış karkasının içinde yer almaktadır. Savaş zamanı karnesine rağmen çalışıyor gibi görünüyor. Burası askerler, kurnaz paketler, takım elbiseli Gümüşler, yeni para kazanan Yeşiller ve Bakırlar ile dolup taşıyor. Sağa yakın olanlar, serbest piyasa açıldığında para kazanmak için kolları sıvarlar, şimdi onları parlak tüylü akbabalar gibi izleyen gaggle'larla çevrilidir. Çoğunlukla orta renkler ve Volga'ya yönelik birkaç gergin bakıştan fazlası var. Koca kız bana Venüslü Hiddet denen bir şey ısmarladı. Atalantia au Grimmus adaşı kadar karanlık ve meyan kökü ve tuz gibi tadı var. İçinde bir şey gözlerimin arkasını kamaştırıyor ve kasıklarımı şişiriyor. "Ne düşünüyorsun?" umutla soruyor.

"Kül Lordu'nun kıçı gibi tadı." uzağa itiyorum. Masada mahzun görünüyor. Benim bulanıklığımda, acıma yavaş gelir ve geldiğinde donuktur. Böyle barlardan nefret ediyorum.

"Kül Lordu'nun kıçının tadının nasıl olduğunu biliyor musun?" diye soruyor Cyra.

Dano, barda gergin bir şekilde burun piercinglerine bakan Pink'in güzel bir slipine bakmaya ara vererek, "Kaç yaşında olduğuna bak," diyor. Kafası, Obsidyen ejderhalarıyla popüler bir şekilde vızıldıyor. "Tinpot her şeyi deneyecek kadar uzun süredir buralarda." Cevap vermedim, Oslo'nun votkasından arta kalan uğultuya tutunmaya çalıştım. Gittiğim yerde ona ihtiyacım olacak.

"Bu ticari bok çukuru kimin fikriydi?" Soruyorum.

Benim değil, dedi Dano ellerini kaldırarak. "Bu yerde yeterince çıplak meme yok."

O benimdi, dedi Cyra savunmacı bir şekilde. “Hyperion Weekly'de yayınlandı. Biliyor musun Eph, farklı bir şeyden zevk almak insanca mümkün. Yeni bir şey."

" 'Yeni' genellikle birinin eski bir şeyden para kazanmaya çalıştığı anlamına gelir."

"Her neyse. Karaciğerinizi turşu için ziyaret ettiğiniz kara delik dalışlarından daha iyidir. En azından burada kapıdan girerken enfeksiyon kapmaktan korkmuyorum.”

"Üstesinden gelelim." Hepsinin görebilmesi için veri defterimi çıkardım ve fonları hesaplarının her birine aktardım. Tabii, ağ üzerinden yapsaydım, dengelerin kendi pedlerinde değiştiğini göreceklerdi. Ama benim baş parmağımın parayı dağıttığını görmeleri için inanılmaz derecede insani ve tatmin edici bir şey var. “Her şey bitti” diyorum. "Altı yüz adet."

"Limey için bile mi?" diye sorar. "Yarısını aldığını sanıyordum."

"Bunun senin için ne önemi var?" Cyra patlar.

"Geri kalanımız işlerimizi kanlı bir aksama olmadan yaptık." Arkadaşlarıyla konuşan Pembe kıza bakmaya geri döner. "Bu eylem için küçük bir ikramiye almamamız için hiçbir neden yok."

Volga, "İkramiye ihtiyacım yok" diyor.

Dano iç çekiyor. "Amaca yardım etmiyorsun, aşkım."

"Senin zararın ne bok?" Cyra, aralarında Volga'nın yanından geçen Dano'ya dik dik baktı. "Her zaman işimle dalga mı geçiyorsun? Neden kendi başının çaresine bakmıyorsun ve Pembe sliplerden hastalıkları yakalamaya odaklanmıyorsun.”

ayaklarıma basıyorum. "Tamam, bu eğlenceliydi. Hiçbir şey yakalamamaya çalışın.”

"Ve bir Drachenjäger gibi dışarıda." Dano en yeni parlak kronometresini kontrol ediyor. Bunun elinde gömülü yakutlar var. “İki dakika düz.”

"Bir sonraki iş ne zaman?" diye soruyor Cyra.

Evet, patron, dedi Dano. "Bir sonraki iş ne zaman? Cyra'nın ödemesi gereken faturaları var."

Onu çıldırtıyor ve muhtemelen göstermek istediğinden daha fazla çaresizlikle bana bakıyor. Acınası. "Yani? Adamının başka bir işi var, değil mi?"

"Bu sefer değil. Hepimiz bittik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne dedim." Pencerelerden süzülen yağmuru görünce ceketimin yakasını açtım.

"Ephraim," dedi Volga kederli bir şekilde. "Daha yeni geldin. Bir içki için kal. Sana başka bir şey sipariş edebilir miyiz?" Bana o iri, somurtkan gözlerle bakıyor ve bir an için düşünüyorum, ta ki müşterilerin masalsı bir uğultusunu duyuncaya ve zeplinin metal kapısından dışarıdan iki yüksek figürün çıktığını görene kadar. Altınlar. Lejyon apoletli siyah ceketler giyerler, omuzları diğer müşterilerin başlarını örter. İçlerinden biri Dano's Pink'i fark edip bara doğru ilerlemeden önce, odayı meraklı gözlerle incelerler. Diğerleri yer açar ve kendini dünyaya umursamadan tanıtır. Göğsünde demir bir grifon iğnesi var. Arcos yumurtlaması. Gold'un eli Pink'in beline doğru kayarken Dano'nun gözleri aşağı iniyor.

"Patron..." diyor Dano, bana ihtiyatla bakarak.

Elimin ceketimin altındaki tabancanın kabzasına gittiğini fark ettim.

Lanet olası Aureate. Çoğunu temizlemeliydik ya da Çekirdeğe sürmeliydik. Ama bu şans gitti. Hepsi savaş çabası için.

Volga kederli bir sesle, "Sadece bir içki, Ephraim," dedi. "Eğlenceli olacak. Birbirimize hikayeler anlatabiliriz. Ve arkadaşların yaptığı gibi şakaları paylaşın."

"Hep aynı hikaye!"

Zeplini gravliftte bırakırken Altın gençlerden birinin sıcak kahkahası beni gecenin içine doğru kovalıyor.

8 Lysander Körfez

KUM AYAKLARIMI ISITIYOR.

Hatırladığımdan daha küçükler. Daha soluk. Ve gökyüzünün nerede başladığını ve okyanusun nerede bittiğini anlayamadığım kadar mavi bir denizin sularına dalıp daldıkça çok daha büyük, çok daha şiddetli uçan martılar. Nazik dalgalar beni çağırıyor. Daha önce burada bulundum ama bu sahile ne zaman ve nasıl geldiğimi hatırlayamıyorum.

Uzakta bir kadın ve bir erkek, ayakları, dalgaların zamanla yavaş yavaş, adım adım, sonra birden, sanki hiç orada yokmuş gibi kaybolana kadar ince patikalar bırakıyor. onlara sesleniyorum. Dönmeye başlıyorlar ama yüzlerini göremiyorum. asla yapmam. Arkamda bir şey var, onların üzerine, kumun üzerine gölge düşürüyor, rüzgar vahşi bir ulumaya dönüşürken sahili ve denizi karartıyor.

Vücudum uyanıyor.

Yalnızım. Sahilden uzakta, uyku paletimin üzerinde terden sırılsıklam. Odamın loşluğunda bir vantilatör ritmik bir şekilde vınlıyor ve bir nefes alıyorum. Korku kaybolur. Bu sadece bir rüyaydı.

Üstümdeki bölmede, yıkılmış evimin sözleri metale kazınmış olarak bana bakıyor. LUX EX TENEBRIS. "Karanlıktan gelen ışık." Gençliğin idealist şiirleri, kanlı ve öfkeli olduğum ve daha vahşi tutkular tarafından yönetildiğim gençliğin gazaplı, keskin nişancı senaryosu, bir tekerleğin parmakları gibi bu kelimelerden dışa doğru dönüyor. Sonra, nihayet, gerçekten ne kadar korkunç derecede küçük olduğumu fark etmeye başladığımda, bilgeliğin ilk acemi adımları.

Babam hiçbir zaman küçük görünmedi. Onu ve muazzam sakinliğini hatırlıyorum. Gülümseme, gözlerinin etrafında çizgiler çiziyor. Asi saçları, ince elleri, dinlerken kucağında nasıl katlanmış oturdukları. İçinde uçsuz bucaksız, yerleşik bir huzur vardı, griffin bayrağı altında görev ve onuru vurgulayan babası Lorn au Arcos'un ona verdiği bir huzur. Bu dünyaya bir şeyler kaybettim. Dışarıda bir yerde olsa da, griffin hala uçuyor.

Hafızam müthiş bir şey. Birçok yönden bu büyükannemin büyük mirasıdır, öğretileri bende korunmuştur. Buna rağmen, annemin yüzü aklımda bir gece gölgesi, uçurumlarda dolaşıp, kavrayamayacağım kadar kayar. Onun vahşi, hırslı bir kadın olduğunu duydum. Ancak tarih, kalanlar tarafından sıklıkla lekeli

kilden şekillendirilir. Onu kendi hafızamdan çok büyükannemin ağzından tanıyorum. Büyükannem öldükten sonra öyle bir acılar çekti ki, hiçbir hizmetçinin onun adını yüksek sesle söylemesine izin verilmedi. Kimdi o? HoloNet'te bulduğum birkaç resmin hepsi belirsiz, uzaktan çekilmiş. Sanki kameraların bile yakalayamadığı bir hayal ürünüydü. Şimdi zaman, dalgaların kumdaki ayak izlerini yaptığı gibi yüzünü zihnimde aşındırıyor.

Ailemin yıldız gemisi denizin üzerinde battığında gençtim. Terörist dediler. Kenardan Gelen Yolcular.

Sadece annemin defterlerinde bıraktığı birkaç şiiri okuduğumda kalbinin omurgamda attığını hissediyorum. Kolları omuzlarıma dolandı. Saçlarımda nefesi. Babamın çok sevdiği tuhaf büyüsünü hissediyorum.

"Yine mi gece terörü?" Öğretmenimin sesi beni ürkütüyor. Odama bakıyor, Altın gözleri, yıldız gemisinin gece döngüsü aydınlatmasında karanlık havuzlar. Güçlü omuzları kapı aralığını dolduruyor ve alçak kapı çerçevesine dikkat ederek boynuna doğru eğiliyor. Motorlar, küçük metal odamın ötesinde yatıştırıcı bir şekilde vızıldıyor. Ben çocukken yerin yeterince yeri vardı. Ama şimdi yirmi yaşındayım, çatlayan bir kil kaseden kökünü ve dalını döken bir saksı bitkisi gibi hissediyorum. Kitaplar ranzam, küçük dolabım ve tuvaletim arasındaki boşlukları dolduruyor. Son on yılda kurtarıldı, çalındı, satın alındı ve bulundu. Yeni ödülüm, The Aeronaut'un üçüncü baskısı, başucumda duruyor.

"Sadece bir rüya," diyorum, gözlerinde kırılganlık göstermekten çekinerek, çünkü Marslı'nın hâlâ ne kadar genç olduğumu düşündüğünü biliyorum. İnce bacaklarımı yataktan sallıyorum ve dağınık saçlarımı bir bantla başımın arkasında birleştiriyorum. "Geldik mi?"

"Sadece."

"Karar?"

“Aman Tanrım, uşağınıza benziyor muyum?”

"Numara. O çok daha adildi. Daha iyi bir başucu tarzıyla.”

"Çok güzel, az önce bir tane varmış gibi davranmak."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Konuşmalısın, Mars prensi."

Cassius au Bellona homurdanıyor. "Yani bütün gün uyuyacak mısın yoksa kalkıp kendin mi göreceksin?" Takip etmem için başını salladı; On yıldır yaptığım gibi yapıyorum. Uyandığında viski kokusu alıyorum.

Bir zamanlar dünyalar, Topluluğun koruyucusu, Ares'in katili olan Sabah Şövalyesi Cassius'u çağırdı. Sonra Egemeni, büyükannemi öldürdü ve Ayaklanma'nın korumaya yemin ettiği Toplumu yıkmasına izin verdi. Darrow'un dünyamı yok etmesine ve Topluma kaos getirmesine izin verdi. Bunun için onu asla affedemem ama ona olan borcumu da ödeyemem. Sevro au Barca'nın beni öldürmesini engelledi. Beni Luna'nın küllerinden ve ardından gelen kaostan çıkardı ve on yıl boyunca beni korudu, bana bir ev, ikinci bir aile verdi.

Kardeşlerle karıştırılabiliriz ve çoğu zaman öyleyiz. Onunki kıvırcık ve benimki düz olsa da saçlarımız aynı altın parıltısına sahip. Gözlerim sarı kristal kadar solgun. Onunkiler koyu altın. Benden yarım baş daha uzun, omuzları daha geniş ve yüz hatlarında daha erkeksi - kalın, sivri bir sakal, belirgin cesur bir burun, yüzüm Palatine Tepesi'ndeki çoğu kişi gibi ince ve aristokrat. Keşke bu kadar hassas görünmeseydim.

Benim adım Lysander au Lune. Bir çelişki için seçildim: Atinalının zihnine sahip bir Spartalı general. O adam gibi, hem benim olan hem de benim olmayan bir şeyin içine doğdum, dünyayı bozanların ve tiranların mirası. Atam Silenius au Lune Dünya'yı fethettikten yedi yüz yıl sonra, imparatorluğun varisi Brutus au Arcos ve Anastasia au Lune'nin oğlu olarak doğdum. Şimdi o imparatorluk, savaş ve siyasi kargaşadan o kadar sarhoş, parçalanmış, hasta bir ülke ki, ömrüm boyunca kendini yiyip bitirecek. Ama bu artık benim mirasım değil. Ben çocukken, Lune Hanesi'nin düşüşünden sonraki gün, Cassius diz çöküp bana asil görevini anlattı. "Altın, yönetmeye değil, çobanlığa yönelik olduğunu unuttu. Hayatımı reddediyorum ve şu görevi yerine getiriyorum: Halkı korumak. Bana katılacak mısın?"

Ailem kalmamıştı. Evim savaştaydı. Korkmuştum. Ve bundan da öte, iyi olmak istiyordum. Ben de evet dedim ve son on yıldır Medeniyetin sınırlarında devriye gezdik, Reaper'ın yeni dünyasında kendilerini koruyamayanları koruduk. Çevremizdeki küreler değişirken ve Merkez'de savaş şiddetlenirken, Asteroit Kuşağı'ndaki asteroitler ve durgun su rıhtımları arasında dolaşıyoruz. Cassius bizi buraya kurtuluş arayışımız için getirdi, ama korsanlardan kaç tüccar kurtarırsak ya da batan gemileri kurtarırsak, gözleri karanlık ve hala geçmişimdeki iblisleri hayal ediyorum.

Güve yenmiş gri bir kazak giydim ve ellerimi duvarlarda gezdirerek Cassius'un ardından gemide çıplak ayakla ilerledim. "Merhaba kızım" diyorum. "Bugün yorgun görünüyorsun." Arşimet, bir zamanların büyük Ganymede Tersanelerinin eski elli metrelik Fısıltı sınıfı korvetidir, üç topu ve onu yakın yörüngede dört haftadan kısa bir sürede Mars'tan Kuşak'a itecek kadar hızlı motorları vardır. Yetiştirilmiş bir kobra kafası şeklinde, keşif ve baskınlar için yaratılmıştır. Yüz yıl önce çizginin zirvesindeydi ama daha iyi günler gördü. Ergenlik dönemi işlerimin büyük kısmı, gövdenin iç kısmındaki pası temizlemek, dişlilerini yağlamak ve elektrikli iç organlarını onarmaktı.

Ama tüm bu ilgiye rağmen, en çok Archi'nin yaralarını seviyorum. Onu evimiz yapan küçük güzellik izleri. Darrow ve Virginia'nın düğünüyle ilgili haberler bize ulaştıktan uzun zaman önce, Cassius'un içki içerken düşüp kafasını çarptığı, mutfağın fırınının altında bir oyuk. Pytha'nın on iki yaşımdayken bana bir doğum günü pastası getirdiğinde ve mumları sızdıran bir oksijen borusuna çok yaklaştırdığında çıkardığı yangının kömürleşmiş tavan panelleri. Jilet eğitim odasının duvarlarında çizikler var. Yatağımın üstündeki o şiirler gibi örülmüş pek çok hatıra burada.

Rahat, oval kokpite giriyorum. Bir pilot için yer ve gözlem için iki gömme koltuk var. Orijinal askeri aydınlatması kaldırıldı ve yerini daha sıcak düğümler aldı. Zemini kalın bir Endülüs halısı kaplar. Konsolun üzerinde birkaç sıra nane ve yasemin büyüyor, Ceres'teki Hanging Market'teki Violet'in cadde kenarındaki botanik dükkanından Pytha için aldığım hediyeler. Köşede Cassius'un ailesinin Mars'taki evinden çok uzakta olmayan Erebian Dağları'ndan gelen tütsü yanıyor. Mavi pilotumuz Cassius ve Pytha, kokpit pencerelerinden dışarı bakıyorlar.

Dışarıda, bizi rotamızdan Lacrimosa İstasyonu'na çeken yük taşıyıcısı var. Geçen ay Marslı yara izi avcılarıyla olan çarpışmadan sonra, Körfez'den Cumhuriyet alanı ile Rim bölgesi arasındaki tehlike sinyalini aldığımızda gemi onarımı için yola çıktık.

Cassius'a erzak konusunda bu kadar az araştırma yapmanın çok tehlikeli olduğunu söyledim.

Ama bugünlerde kafasından çok kalbi bize yol gösteriyor.

Görüş penceresinden çıkan gemi, kenarda beş yüz metrelik dev bir küp. Güvertelerinin çoğu tasarım gereği vakuma maruz kalırken, üst yapı kafesi binlerce kargo konteynerini bir arada tutar. Etiketi onu Ceres ticaret merkezinin dışındaki Vindabona olarak tanımlıyor. Karanlık ve başıboş oturuyor - Körfez'de çok garip, çok tehlikeli bir şey. Şehir büyüklüğünde birkaç vahşi asteroit

aramızda yüzüyor, yüzeylerindeki buz kristalleri karanlıkta göz kırpıyor. Yaklaşımımızı maskelemek için birini kullandık. Vindabona'nın sivil araçları, bizimki gibi bir askeri gemiyi bu yabanıl yamada asla tespit edemez, ama beni endişelendiren nakliyeci değil. Karanlıkta hayaletler için sensörleri tarıyorum.

Pytha noktalama işaretlerini ve bükülmeyi aşındıran monoton bir konuşmayla, "Eh, o bir derin uzay katırağı, tamam," diye mırıldandı. "Muhtemelen yüz milyon kredilik demir topluyordur. Beni azarlayın ama bu, içinde olmak istediğim bir ekip."

"Sabah bu kadar erken yemin etmek zorunda mısın?" Soruyorum.

"Kahretsin, üzgünüm, ay çocuğu. Benim kahrolası tavırlarıma dikkat etmeyi unuttum." Pytha ellili yaşlarının sonlarında, uzak, uçuk mavi gözleri ve ceviz rengi teniyle. Tüm Blues gibi, insan-bilgisayar etkileşimini artıran, ancak mezhebi dışındaki iletişimi bozan nörogelişimsel heykeltıraşlığı hala barındırıyor. Palatine mekiği pilotlarının sosyal inceliklerine sahip değil.

Öğretmenim yüzünü buruşturuyor. "Ekip çizik yapacak" diyor. "Kaptan onu sadık tutmak için bir pay alabilir, ama bu yüz milyon kredilik bir ticaret lordunun madeni parası orada yüzüyor."

"Bir pay, diyorsunuz. Bir kaptanın pay kapması ne tuhaf bir fikir…" diyor Pytha.

"Ne yazık ki bir pilotsun ve kaptan değilsin."

"Hadi ama Bellona. Sen ve buradaki ay çocuk arasında, bir düzine gizli mahzeniniz olmalı. Başka neden üye oldum sanıyorsun? Kesinlikle yontulmuş çenen değildi, dominus." Sözü alaycı bir şekilde söylüyor. "Eminim siz kartallar gizli yuvalarda biraz sincap kaçırmışsınızdır." Pytha kendi kendine garip bir kahkaha atıyor ve harfler ve semboller akıp giderken veri akışına geri bakıyor. Eğitimsiz kulak, Marslı'nın sesindeki boğukluğunu duyar ve onunla işi biterdi. Ama Mars'ın Termik Denizi'ne beyaz ve sıcak yayılan üzümler ve düellolar şehri Selanik'in baharatını yakalıyorum. Vatandaşlarının çabuk sinirlenen huyları ve en ünlü oğulları, kara muhafız Rath Kardeşler tarafından yapılan uzun işler listesiyle tanınır.

Selanik havai fişekleri, onu Midnight School'dan kovulmasına ve sekiz yıl önce yolu bizimkiyle kesişmeden önce kaçakçılığa düşmesine neden olan şey muhtemelen. Cassius onun Marslı olduğunu öğrendiğinde, onu kaçakçılık suçundan hapsedildiği bir maden şehrinin hücresinden kurtardı ve o zamandan

beri bizim için çalışıyor. O gemiye geldiğinden beri kesinlikle yeni kelimeler öğrendim.

Kel ve yalınayak, Pytha pilot koltuğunda arkasına yaslanıyor, ona yıllar önce Phobos'ta bir atari salonunda kazandığım plastik dinozor kupasından kahvesini yudumluyor. Gri pamuklu pantolon giyiyor ve eski kazağını giyiyor. Uzuvları bir çekirge kadar ince, sağı altında bükülmüş, solu, sarısı oyulmuş, haşlanmış bıldırcın yumurtasının yarısı şeklinde olan sandalyenin yanından sarkıyor. Çocuk video oyunlarından ikinci bir çıkartma ve çıkartma kaplaması gri metal arka tarafını süslüyor. Gemi Cassius'a ait olabilir ama Pytha izini bıraktı.

“Sander, ne düşünüyorsun?” Öğretmenim dönüp bana bakıyor.

Gemiyi görüş penceresinden inceliyorum.

Cassius iç çekiyor. "Yüksek sesle."

“O bir VD Auroch-Z cosmosHauler. Tahminime göre dördüncü nesil.”

"İfade etme. Tahmin etmediğini ikimiz de biliyoruz."

Sinirli bir şekilde uykuyu gözlerimden siliyorum. 125 milyon metreküp taşıma kapasitesine sahip. Bir ana Gastron helyum reaktörü. 520 PCE dolaylarında, Venüs avlusunda inşa edilmiştir. Kırk kişilik mürettebat. Bir endüstriyel yerleştirme yuvası. İki ikincil tüp. Belli ki o bir kaçakçı."

Pytha, "İnsan ansiklopedisinin burnunu bok etmiş gibi görünüyor," diye kaşlarını çattı. Sürahisinden bir fincan kahve doldurdu ve bana geri verdi. Keşke çay olsaydı. "Lacrimosa'ya ulaşana kadar fasulyelerin sonuncusu. Akıllıca yudumla, huysuz bir tane."

Onun koltuğunun arkasındaki koltuğa geçtim ve sıcaktan yüzümü buruşturarak bir ağız dolusu kahve aldım. "Özür dilerim. Akşam yemeği yemeyi ihmal ettim.”

Akşam yemeği yemeyi ihmal ettim, diye tekrarladı Pytha aksanımla alay ederek. Luna'nın Palantine Tepesi'nde doğdum, acıklı bir şekilde en korkunç stereotipik highLingo aksanlarını miras aldım. Görünüşe göre diğerleri bunu komik buluyor. "Biz Majesteleri'nin yemeğini kaşıkla besleyecek hizmetkarlar değil miyiz?"

"Ah, kapa çeneni," dedim sesimi Selanik kabadayısını taklit edecek şekilde değiştirerek. "Daha iyi?"

"Ürkütücü bir şekilde."

"Akşam yemeğini atlamak. Küçük bir dal olmana şaşmamalı," dedi Cassius, kolumu çimdikleyerek. "Sanırım yüz on kilo bile değilsin dostum."

"Kullanılabilir ağırlık," diye itiraz ediyorum. "Her neyse, okuyordum." Bana boş boş bakıyor. “Önceliklerin var. Benimki var, kaslı yaratık. O yüzden siktir git."

"Ben senin yaşındayken..."

"Mars'taki kadınların yarısını yağmaladın," diyorum. “Muhtemelen bunun onların onuru olduğunu düşündü. Evet, farkındayım. Bağışlayın beni ama ben kitapları etten oluşan karnavallardan daha aydınlatıcı bir tutku buluyorum."

Bana eğlenerek bakıyor. "Bir gün bir kadın senden güzel bir yemek yapacak."

"Aslanın ağzından zar zor kurtulan bir adam gibi konuştun," diye yanıtladım.

Pytha hareketsiz kalır ve aritmetik beyni boş yere Cassius'un gücenip gücenmediğini tahmin etmeye çalışırken, uzun, garip bir an için Cassius'a bakar. Kahvemi tekrar yudumlayıp gemiyi başımla selamlıyorum. "Konuyla ilgili olarak, hiçbir meşru Mars veya Luna Corp, bu zavallı kızı Körfez'e eskortsuz göndermez. Ascomanni hakkında değil. Bu Julii-Barca Solar işaretleri sahte bayraklardır: o güneşte kırmızının yanlış gölgesi. Kızıl olmalı, ama vermilyon var. Sendika bunu bilirdi. Yani, düşük oranlı kaçakçılar. Pytha'nın dediği gibi, muhtemelen gümrükten kaçmak için şebekeye bağlı olmayan bir madenden cevher taşıyordu. Ve lütfen beni test etmeyi bırak Cassius. Bu noktada, bildiğimi biliyorsun."

Cassius homurdanıyor, hala aslanın verdiği yanıttan acıyarak. Bunu söylemem adiceydi ve bunu söylediğim için kendimi daha küçük hissediyorum. On yıl birbirinin havasını geri dönüştürmek, en iyi adamları birbirine şeytan yapacak. Sonuçta, Blues'un mezhepler halinde yetiştirilmesinin nedeni budur.

Pytha, “Vermilyonun gerçek bir renk olmasının hiçbir yolu yok” diyor.

Elbette Pytha, bizim kendi türümüzden olduğumuz kadar kendi türünden bir sürgündür. Nedenini hayal edemiyorum.

“Kulağa daha çok bir Silver'ın soyadı gibi geliyor” diye ekliyor. "Heh heh."

"Bunun üzerine bahse girmek ister misin?" diye soruyorum.

Beni görmezden geliyor. "Kara cehennem. Koşacak bacakların ya da dövüşecek pençelerin olmadan Kuşak'ta dolaşmak için özel bir tür aptal olmalısın. En yakın Cumhuriyet savaş gemisi on milyon kilometre uzakta." Kahvesini bitiriyor ve Cosmos Comet kafeinli sakızının iyon yaban mersini kuyruğunu ısırıyor. Bana kalan beyaz kuyruğu sunuyor, ben de reddediyorum. "Diyelim ki tehlike sinyali bir kazaydı? Uzun sürmedi."

"Şüpheli," diye yanıtlıyor Cassius.

Vindabona'nın dışında herhangi bir karbon puanlama işareti olup olmadığını söylemek çok karanlık - zorunlu bir ihlalin habercisi işareti. Hiçbirini bulamıyorum, ama bu onların varlığını pek kanıtlamıyor. Pytha dönüp Cassius'a bakar. "Onları selamlama riskini alıyor muyuz?"

"Henüz kendimizi ilan etmeyelim." Cassius dönüp bana bakıyor ve ikimizin de aklındaki kelimeyi söylüyor: "Tuzak mı?"

"Belki." Önceki dikenimi telafi etmek için başımı sallıyorum. Acıkmış gibi görünmüyor. "Bu asteroitlerden birine bağlı bir korsan gemisi olabilir. Bunu daha önce gördüğümüze bahse girerim. Yem için bir tehlike sinyali verin, sonra arkanıza yaslanın ve bekleyin. Ama...burası buraya kadar tuhaf. Bu bir tuzaksa, kötü tasarlanmış bir tuzaktır. Karşısına kim geçecekti? Körfez'i kimse sevmez."

"Öyleyse araştırmalıyız." Cassius eğitmeninin sesini kullanır.

"Dikkatle," diye onayladım. "Gemide ruhlar olabilir. Ama henüz Archi'yi riske atmamıza gerek yok."

"Aklım tam olarak. Peki, ne yapacağız, dostum?"

Gülümseyip kahvemi koydum. "Pekala, Cassius, sanırım dans ayakkabılarımızı giymeliyiz."

-

Cassius ve ben uzayda dikdörtgen bir asteroide doğru süzülüyoruz. Karanlıkta tembel tembel dönüyor. Işık Kalesi'ni yutacak kadar büyük, gölgeli bir kanyonun kenarındaki bir kaya oluşumuna doğru ilerlerken, buz damarları parıldıyor ve sarp teninde rüzgar esiyor. Hareketimizi pürüzlü bir kayşat üzerinde durduruyoruz. Nefesim kulaklarımda yankılanıyor. Karanlık, asteroitin

dipsiz derinliklerine dalarak altımda uzanıyor. Herhangi bir insanın bu soğuk kaya yığınına ayak bastığından çok şüpheliyim, bağırsaklarına bakmayın. Günaha boyun eğip kanyona bir ışık tutmanın benim görevim olduğunu hissediyorum. Kolumdaki düğmeye basıyorum ve bir ışık huzmesi karanlığı kesiyor ve alt kısımlar tarafından yok ediliyor. Gözümün görebileceği bir dip yok. Ama en azından şimdi bir erkek gözü bunu gördü.

Kapat şunu, diye emir verdi Cassius iletişimden.

"Özür dilerim. Uzay solucanlarını arıyordum."

"Biyolojik olarak saçma," diye mırıldandı Pytha kokpitten. "Organik doku kalori içermelidir. Ne yiyeceklerdi?"

"Uzaylılar," diyorum gülümseyerek.

"Uzay çocukları," diye düzeltti Cassius.

Eminim ki, farklı bir zamanda doğmuş olsaydım, bir kaşif olurdum. Çocukluğumdan beri, uzak ve bilinmeyen şeyler için doyumsuz bir kaşıntım var. Hisar'da, uzak bulutsuların şiddetli ışığına yelken açmayı ve astral denizleri haritalandırmayı hayal ettim. Büyük filozof Sagan bir zamanlar keşfedilecek bir tür olarak doğamızda olduğunu vaaz etmişti. Modern kaosa rağmen, yeni bir inovasyon çağında yaşıyoruz. Belki de henüz ilk adımını atmamış olan zeki bir erkek veya kız, bir gün bizi tek yıldızımızın ötesine ışık hızından daha hızlı taşıyacak bir motor yapacaktır. İnsan lekesinin ötesinde. Tüm bu kaos, tek bir yeniliğe değer mi?

Kıtlık olmasaydı insanların neler yapabileceğini sık sık hayal ederim. Savaşacak bir şey yok. Keşfetmek, adlandırmak ve hayat ve sanatla doldurmak için bitmeyen bir genişlik. Hoş kurguya gülümsüyorum. Bir adam hayal edebilir.

Arşimet'i tuzağa düşürmek istemeyen Cassius ve ben, on beş dakika önce hava kilidinden en yakın asteroide doğru EVO kıyafetlerimizle uzaklaştık. Şimdi yönümüzü değiştiriyoruz ve yeniden hantal Vindabona'ya doğru ilerliyoruz. Sıralar ve sıralar, metal kirişler arasında asılı, teller ve ağ ağlarıyla birbirine bağlı olarak sürüklenir.

Cassius ve ben, yaklaşmamızı yavaşlatmak için omuz iticilerimizi kullanıyoruz ve bir dizi yeşil kasayı iğneleyen yüzen karbon ağa yerleşiyoruz. Cumhuriyet yıldızlarıyla damgalanmışlar. Pytha bize iletişimde rehberlik ederken, kendimizi geminin dışından merkezi servis hava kilidine doğru çekiyoruz. Orada, kapının

kilitleme mekanizmasındaki kaplamayı söktüm ve turuncu kapılar sessizce açılıncaya kadar konsolu kaçırdım. Cassius ve ben hava kilidine giriyoruz. Dış kapı arkamızdan kapanıyor. Her birimiz içerideki metal basamakları tutuyoruz. Hava kilidi devrini tamamlarken tavandan kırmızı ışık zonkluyor. Basınç yavaşça odaya pompalanır. Sonra oksijen. Sonunda yerçekimi. Tıraş makinelerimizi kalçalarımızdaki kılıflarından çıkarıyoruz. Bir çift tembel gümüş metal dil havada yüzer, iki metre uzunluğundadır ve biz onları katı hallerine getirdiğimizde bir metreden biraz fazla kılıca kadar sertleşir. Onunki düz. Benimkini evimin hafif hilalinde tercih ederim. Kırmızı ışık yeşile döner ve hava kilidinin iç kapısı astımlı bir nefesle açılır. Her zaman olduğu gibi, Cassius, benim takip ettiğimden emin olmak için arkama bakmadan önce onun ilk işi bitirmesini sağlıyor.

Onarım bölmesi, kancalardan sarkan aletler ve eski EVO giysileri dışında boş. Gri tavana gömülü soluk ışıklar titreşerek odanın etrafına gölgeler saçıyor. Gösterge yeşil renkte yanıp sönüyor ve bu yüzden miğferimi boynumun arkasındaki küçük bir bölmeye çekip temizleme solüsyonu ve yağın kokusunu içime çekiyorum. Bana Cassius'la, durgun su ulaşım merkezlerinde saklanıp, bizi Luna'dan uzaklaştıracak bir gemi aradığım ilk günleri hatırlatıyor. Yükselişten Uzak.

O yalnız bir zamandı. Luna'dan kaçarken en iyi yanım parçalanmış gibi hissettim ve büyükannemin adımı söylediğini bir daha asla duyamayacağımı biliyordum, sabah pachelbel kuşları uyanmadan önce Aja'yı asla bahçe yollarında eğitmek için takip etmemiştim. Beni seven tüm insanlar gitmişti.

Yalnızdım. Ve sadece yalnız değil, avlandı. Büyükannemin bana onu bir kızken yaptıkları gibi boğmasınlar diye saklamayı öğrettiği boşluğa hatıraları itiyorum.

“Eagle to Mother Hen, içerideyiz. Seviye on altı. Hayat belirtisi yok," diyor Cassius.

"Kopya, Kartal. Bu sefer bıçaklar yerine önce sözcükleri kullanmayı dener misin?”

"Tanıdığım bazı pilotların aksine, benim kusursuz görgü kurallarım var, Mother Hen."

“Kaptan,” diye vurguladı. "Bana Kaptan deyin."

"Dediğin gibi pilot." Cassius miğferini geri çekip bana göz kırpıyor. Yüzü ilk tanıştığımız zamankinden daha sert. Ama ara sıra gözlerinde, uzaktaki bir

çadırın içindeki bir ışık gibi, hala dışarıda olsanız bile sizi sıcak hissettiren o pırıltı var. Ve ben dışarıdayım. Ne kadar yaralı olduğunu görmediğimi sanıyor. Enstitü'de Lykos'lu Darrow'un ondan aldığı kardeşinin yerine nasıl geçtiğimi. Bazen bana bakıyor ve Julian'ı gördüğünü biliyorum.

Küçük, bencil bir parçam beni görmüş olmayı diliyor.

Koridorda Cassius'u takip ediyorum. Gemi çorak ve sessizliğin pençesinde. Burada bir şeyler yanlış. Sessizce geminin içinden geçiyoruz, ancak çok geçmeden yerde bir yan geçitten merkezi bir asansöre giden bir kan lekesi bulduk. Kanı sancak kaçış bölmesine kadar takip ediyoruz ve orada, büyük kapıların önünde bir katliam görüyoruz.

Gore duvarlarda donar. Çürük zeminde vücut sıvıları birikir. Bütün oda keskin bir demir ve hastalık kokusuyla kokuyordu, öyle ki Cassius'un üzerimdeki gözlerinin farkında olmasam ağzımı tıkayacaktım. Kırmızı el izleri, sanki erkekler pençelerini dışarı çıkarmaya çalışıyormuş gibi, kaçış bölmesinin kapısına uzanıyor. Yine de ceset yok. Odaklanıyorum ve odayı Zihin Gözü ile görmeye çalışıyorum - büyükannemin beni eğittiği gibi kaldırılmış, analitik.

“Mürettebat burada öldürüldü. Bir gün önce," dedim kanın durumunu inceleyerek. Ben çocukken, büyükannem Securitas müfettişlerine beni Hyperion City'deki cinayet sahnelerine götürerek uygarlığın altındaki barbarlığı erkeklerin görgü kuralları altında öğretmelerini sağladı. Dizimin üzerine eğiliyorum ve sahneyi işlemeye başlıyorum. "Kan sıçramalarına bakılırsa, iki saldırgan olduğunu varsayabilirim. Bot izlerine bakılırsa, bizim bedenimizde veya daha büyük olan erkekler veya kadınlar. Hiçbir patlama skoru veya kömür, işin bıçaklarla ve çekiçlerle yapıldığını göstermez.”

Ascomanni, dedi Cassius karanlık bir şekilde.

"Kanıtlar bunu gösteriyor." Parmağımdaki kandan bir örnek alıyorum ve onu EVO giysimin sol ön kolundaki bir yuvaya yerleştirilmiş veri defterine siliyorum. "Kahverengi, Kırmızı ve Mavi DNA belirteçleri. Kaçakçılarımız. Birkaçı öldürüldü ve sonra dışarı sürüklendi. Diğerleri hala hayattaydı.”

"İzliyor musun, Pytha?" diye soruyor Cassius.

"Evet," diyor sessizce. Takım elbiselerimiz de onun görselliğini besliyor. Şiddete karşı bizden daha duyarlı. "Körfez'den gemi imzası yok. Ama hepsi aynıysa, lütfen acele eder misin? Bu konuda kaşınıyorum.”

Benim yaptığım gibi.

Ascomanni terimi, "Kül Adamlar" için Almancadan türetilmiştir. İlk Vikingler, dişbudak ağacından teknelerle Avrupa nehirlerinden aşağı indiler. Ve kül geride bıraktıklarıdır.

Bir zamanlar Ascomanniler sadece derin uzay efsaneleriydiler, tüccarlar ve kaçakçılar tarafından asteroit kantinlerinin veya rıhtım yuvalarının gölgeli oyuklarında yeni askerlere aktarılan karanlık fısıltılar. Söylediklerine göre, uzayın derinliklerinde, yüzlerce yıl önceki Karanlık İsyan'ın ardından Topluluğun ırklarının geri kalanını toplamasından kurtulan Obsidiyen kabileleri pusuya yatmıştı. Ailemin imha ekipleri ve Olimpiyat Şövalyeleri tarafından avlanarak karanlığa kaçtılar. Yıllarca Neptün ve Plüton'un uzak kolonilerine musallat oldular ve Çekirdek için bir efsaneden biraz daha fazlası olarak kaldılar.

Ama şimdi, Dünya ve Mars'ın kutuplarından gelen Obsidyen diasporası ile bu efsane gerçek oldu. Yeni garip dünya tarafından yabancılaştırılan, Altın ustalarının askeri köleliğinden kurtulan ya da Orakçı'nın savaşından bitkin düşen Obsidiyen çeteleri, atalarının efsanesini kucaklıyor.

Buz'u yıldızlara getirdikleri kadar buzu terk etmediler.

Kan izinin bittiği asansörün içinde, iç organlar on üçüncü güvertenin düğmesine bulaşıyor. Cassius usturasının kabzasıyla bastırıyor. Yükseldikçe arkadaşımın içinde yükselen haklı öfkeyi hissediyorum. Bana bulaşıyor.

Asansör hırıldayarak durur, kapılar açılıp eski geminin on üçüncü katına giden koridoru ortaya çıkarırken titrer. Ucuz beyaz ışıklar, terkedilmiş salonlarda yanarak kötü, keskin gölgeler oluşturur. Tavanda tıkanmış temizleyicileri olan hava vantilatörleri tıkırdıyor. Koridorun ortasında kırmızı bir iz paslı metal döşemeyi ikiye bölüyor. El izleri, patikanın her iki yanına, kıpkırmızı kelebek kanatları gibi yer kaplıyor. Cassius önderlik ediyor ve ben izi takip ediyorum, Aja'nın bize öğrettiği gibi arkamızda usturalarımız çapraz olarak tutuluyor, kalkan kollarımız önümüzde tutuluyor, korseler soğuk ve hareketsiz ama her an bir metre karelik bir enerji kalkanına dönüşmeye hazır. Yeni plazma tabancam sağ uyluğuma karşı hafif.

Duvarlardaki soluk sarı işaretler tuvaletleri ve mürettebat odalarını gösteriyor. Gittikçe odaları kontrol ediyoruz. İlk birkaç terk edildi. Yıkılmamış yataklar, devrilmiş resimler ve sandalyeler şiddetin kanıtı olarak duruyor. Mürettebat uyurken yakalandı.

Yan odanın içinde, mürettebattan geriye kalanları buluyoruz. Cesetler uzaktaki duvara karşı bir yığın halinde yığılmış. Yığından durgun bir kan havuzu genişliyor ve içinde tek bir korkmuş gözün yansımasını görüyorum. Yığına koşuyorum ve cesetlerin altında titreyen altı kişiyi bulmak için ölüleri yana çekiyorum. Bağlanmışlar, dövülmüşler ve ayaklarını ellerine bağlamışlar. Onları kurtarmak için eğiliyorum ama onlar ürkerek uzaklaşıyorlar, insanlık dışı, ciyaklayan sesler çıkarıyorlar. Cassius bir dizine eğilir ve elindeki Altın Mühürleri görebilmeleri için sağ eldivenini çıkarır.

"Salve," diyor derin bir sesle. Mahkumlar sakin, işaret onlara cesaret veriyor. "Salve, arkadaşlar," diyor gözleri yüzünü araştırırken ve oradaki Eşsiz yara izini görürken. Hiç kazanmadığım bir yara.

"Sahip..." diye mırıldanıyorlar, ağlıyorlar. “Sahip…”

"Barış. Sana yardım etmeye geldik," dedim göbekli bir Kızıl adamı gıcık ederken. Gözlerinden biri, kaşındaki bir yarıktan şişerek kapandı. İdrar gibi kokuyor. "Kaç tane var?" Soruyorum. Çarpık dişleri o kadar korkunç bir şekilde birbirine çarpıyor ki, tek bir kelime bile söyleyemiyor. Hiç bir Gold'la konuşup konuşmadığını merak ediyorum. Onun için çok üzülüyorum. Onu teselli etmek için elimi omzuna koydum. Geri titriyor. "İyi adam, salve. Barış," dedim yumuşak bir sesle. "Artık güvendesin. Yardıma geldik. Bana kaç tane olduğunu söyle."

"On beş... belki daha fazla, dominus..." kalın bir Phobosian aksanıyla fısıldıyor, gözyaşlarına direniyor. Cassius'a bakıyorum. PulseArmor'umuz olmadan on beş çok fazla. “Lider……üzerinde… kaptanla birlikte… köprüde. Ay Lordları mısınız?”

"Sana nasıl bindiler?" Sorusunu görmezden gelerek soruyorum. "Gemileri var mı?"

Başını sallıyor. "Asteroitlerden geldiler, yaptılar. Therix - dümencimiz - bağlantılı olarak uykuya daldı. Sarhoş." O titriyor. “Uyandık ve… uyandık ve onlar koridordaydı. Koşmaya çalıştım. Podlardan kaçmak için. Bizi cezalandırdılar...” Çarpık dişleri birbirine çarpıyor. O kadar yakınım ki, şişkin burnundaki siyah noktaları görebiliyorum. Boynundaki damarlar, düşük yerçekiminde uzun süreli seyahatten kaynaklanan sıvı yeniden dağılımından göze çarpıyor. Solgun ve kemikleri zayıf. Bahse girerim güneşin sıcaklığını hissetmeyeli yarım hayat olmuştur. "Gemileri kargo hangarından geçti."

Cassius'a, "Neden göremediğimizi açıklıyor," diyorum.

Beni görmezden geliyor. "Neden tam yük ile bu kadar uzaktasın?" adama sorar.

“Olmamalıydı… parayı almamalıydı.”

"Para kimden?" Soruyorum.

"Yolcu. Altın."

Cassius ve ben birbirimize baktık. "Gemide Altın var mı?" O sorar. "Yaraları var mıydı?"

"Eşsiz değil." Kızıl başını sallar ve Cassius rahat bir nefes alır. “Psyche'deki kaptana geldi. Bize ödedi..." Yutkundu, sanki bir Obsidiyen'in orada görünmesini bekliyormuş gibi omuzlarımızın üzerinden baktı. "Bize onu bir asteroide düşürmemiz için para verdi... S-1392."

"Burası Körfez'in kenarına yakın," diyorum. "Rim bölgesinin hemen dışında."

"Evet. Kaptan ona orada hiçbir şey olmadığını söyledi ama o bizim navlun kadarını ödedi. Ona Golds'a karışmamamız gerektiğini söyledim. Ama dinlemedi. Hiç dinlemiyor...”

"İsim verdi mi?" diye soruyor Cassius.

"İsimsiz." Adam başını sallıyor. "Ama sesi onun gibiydi." Beni işaret ediyor ve Cassius'un da aynı düşüncede olduğunu biliyorum. Obsidyenler gemi için mi yoksa Altın için mi buradalar?

"Ascomanni olmayabilirler," diyorum. "Yükselen Olabilir."

"Darrow sivilleri katletmez."

"Bu savaşta ölenlerin üçte ikisi sivil," dedim sertçe. “Sefi'nin Horde'u tarafından Luna'nın Yağmalanması'nı unuttun mu?”

"Hiç de bile. Yeni Thebes'i de unutmadım," diye yanıtlıyor Cassius, vaftiz babam Kül Lordu'nun Yükselen'e düştükten sonra Mars'ın büyük şehirlerinden birini yörüngesel olarak bombalamasına atıfta bulunarak.

"Çocuklar," Pytha'nın sesi kulaklarımızda çatırdayarak aramızdaki gerilimi kesiyor. "Çocuklar, şirketimiz var."

"Kaç tane?" diye soruyor Cassius.

"Üç gemi geliyor."

duruyorum. "Üç?"

"Tanrı aşkına bize nasıl anlatıyorsun?" Cassius patlar.

“Asteroid müdahalesi nedeniyle onları alamadım. Vindabona'yı çekmek için daha fazlasını çağırmış olmalılar."

Mürettebat, rahatsızlığımızı hissediyor ve korkudan yeniden titremeye başlıyor.

"Ne notu?" Soruyorum.

"Askeri, üçüncü sınıf. İki adet dört silahlı mızraklı ve sekiz silahlı Storm sınıfı korvet. Onlar Ascomanni."

"Nasıl söyleyebilirsin?" Soruyorum.

"Gövdelerinde ceset var."

"Bu kahrolası bir av partisi." Cassius sessizce küfreder. Mızraklılardan biriyle baş başa gidebilirdik ama Storm sınıfı bir korvet Archi'yi paramparça edebilirdi. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Beş dakika. Henüz beni fark etmedin. O yığından kurtulmanı öneririm."

Mahkumların kalan kısıtlamalarını kesmek için acele ediyorum. Cassius, "Hen, o asteroidi patlatıp Vindabona'nın transfer tüpü için yakmana ihtiyacım var," diyor. "Tahliye etmemiz gereken insanlarımız var."

Pytha, “Yaklaşırsam beni görürler” diyor.

"Onların silahları olabilir ama bizim motorlarımız var," diye yanıtlıyor Cassius.

"Kopyala."

"Hepiniz koşabilir misiniz?" Cassius mürettebata sorar. Cevap vermeden ona bakıyorlar. "Pekala, zorunda kalacaksın. Obsidyenler hala dışarıda. Onları

görüyorsun, bir arada tutuyorsun ve tüpe gidiyorsun. Savaşalım. Söylediğim her şeye itaat edersin yoksa seni ölüme terk ederim. Başını sallamana ihtiyacım var." Onlar yapar. "İyi."

"Peki ya Altın?" Cassius'a soruyorum. "Hala hayatta olabilirler."

"Pytha'yı duydun," diye yanıtlıyor. "Zamanımız yok."

"Bu barbarların tutması için kimseyi geride bırakmayacağım. Özellikle bizden biri değil. Onurlu değil."

"Hayır dedim," diye çıkıştı Cassius, kaçakçıların önünde neredeyse adımı kullanarak. "Bir kişi için tüm hayatlarını riske atmaya değmez." Önümüzde sallanan mürettebatı inceliyor. "Herkes sessiz. Birlikte kal. Şimdi beni takip et." Cassius, her zamanki gibi, ben cevap veremeden kapıdan ilk çıkan oldu.

Mahkumlar, olabildiğince çabuk, geldiğimiz yoldan salona geri döndüler. Arkayı koruyorum, topallayan bir Brown'a yardım ediyorum. Sağ kolunun kemiği, yeşil tulumunun içindeki bir gözyaşından dışarı çıkıyor. Cassius, ayak uydurduğumdan emin olmak için geriye baktı. Üçüncü kata inmek için bindiğimiz asansöre yüklüyoruz. Ama kapılar kapanmaya başlayınca, Cassius'a bakmadan asansörden atladım.

Kapılar kapandıktan ve asansör aşağı doğru indikten sonra Cassius, "Lanet olsun evlat," dedi. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Geldiğimiz yoldan geri dönerek, Lorn ne yapardı, diye yanıtladım. Zamanımız olmadığını söylüyor ama bana karşı ne kadar dikkatli olduğunu, hayatımı ne kadar dikkatli koruduğunu biliyorum. "Mantıklı olacağım. Hızlı bir keşif yapın."

Bir an için sessiz kaldı ve mahkumiyetini sonraya sakladığını biliyorum. "Acele et ama kuyruğuna dikkat et."

"Doğal olarak."

Elimi tıraş bıçağıma koydum ve koridora geri döndüm. Nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama döndüğüm her köşede kanayan dişleri ve boş gözlerle bekleyen bir vahşi görmeyi bekliyorum. Korkuyu hissediyorum ve büyükannemin sözlerini hatırlıyorum. "Korkunun sana dokunmasına izin verme. Korku torrenttir. Azgın nehir. Onunla savaşmak, kırmak ve boğulmaktır. Ama ata biner gibi durmak onu görmek, hissetmek ve rotasını kendi kaprisleriniz için kullanmaktır."

Ben korkumun efendisiyim. Kendimi Zihin Gözüne batırdım. Nefesim yavaşlıyor. Soğuk, uzak bir berraklık çöküyor üzerime. Tozla tıkanmış hava temizleyicilerinin tıkırtısını, metal zeminde titreşen jeneratörlerin darbelerini botlarıma kadar duyuyorum.

Ve sonra onları duyuyorum.

Seslerinin alçak, sessiz gümbürtüsü, homurdanan bir buzul gibi karanlık metal koridorda sürükleniyor. Ellerim eldivenlerin içinde terliyor. Aja ve Cassius'un bana öğrettiği her şey, çizmelerimin altındaki metal parmaklıklar gıcırdatırken şimdi çok uzak görünüyor. Ascomanni'yi daha önce öldürdüm ama asla tek başıma.

Koridorun sonunda köşeyi dönüp bakıyorum. Obsidiyenleri görmüyorum. Komiser yuvarlaktır ve en ortasında yığınla giysi yığını olan birkaç masa vardır. Höyük hareket ettiğinde odaya taşınmak üzereyim ve hatamı anlıyorum. Üç Ascomanni ortadaki masada oturuyor. Uzun, örgülü saçları, geniş sırtlarından aşağı beyaz ve kirli bir şekilde dökülüyor. Solgun, yaralı cilt hurda zırhın altından görünüyor. Nagal'da konuşurlar ve gemiden yiyecek depolarını yiyip içerler. İğrenme ve korku karnımın çukurunda birlikte dönüyor.

Sakin ol.

Duvarın arkasına yaslandım ve konuşmalarını dinledim. Vahşilerin aksanları kalın, sesleri ağır ve sarhoş. Dünyanın Kuzey Kutbu'ndan. İnsan etinin tadını eleştirir ve taze geyik yemeye can atar. Arkadaşı anlamadığım bir şey söylüyor. Buzla ilgili bir şey. Bir diğeri, gemiyi alırken köle olmadığını iddia etmesinden rahatsız. Sunborn'u ilkinden satın alıp alamayacağını soruyor. Ağzı doluyken ona güler ve onların kavanozuna, vücuduna ve etine ait olduğunu söyler. Güneş Doğan; altın.

Lorn'un onları öldürmesini bekliyorum. Kendi gururum, şimdi hissettiğim korkudan daha büyük olduğumu kendime kanıtlamak için aynısını yaptığımı görecekti. Ama gurur, göze alamayacağım bir kibirdir. Büyükannemin dersleri galip gelir. Manevra yapabilecekken neden savaşasın? Komiserin etrafında bir yol buluyorum ve herhangi bir yaşam sesini dinleyerek aramaya devam ediyorum.

Önceden tahsis edilen zamanım geçiyor. İki dakika içinde iki katına çıkmam gerekecek. Koridorlarda yankılanan Obsidyen seslerinden ve uzaktaki jeneratörlerin mutsuz tıkırtısından başka bir şey yok. Sonra... bir şey duydum.

Bölmenin arkasından hafif bir gıcırdama. Kapıyı bulup dar kulpu kavradım. Yavaşça açılıyor, çerçevesine geri kayıyor ve giderken gıcırdıyor. Yüzümü buruşturuyorum, kimsenin duymaması için Jove'a dua ediyorum. Salonda jiletimle Obsidyenlerin koşarak gelmesini bekliyorum. Hiçbiri yapmaz. odaya sızıyorum.

Mürettebatın geri kalanıyla dolu. Yere, vücutlarının etrafını saran ağ kafeslere doldururlar. Tüm düşük Renkler. Ve karanlık odanın tavanından üzerlerinde bir gaz borusunun etrafına dolanmış ince bir tel ağ asılı. İçeride ileri geri sallanıyor ve tel çıplak tenini keserken baş aşağı asılı duruyor, ellerinin arkasında Altın Mühürler olan çıplak bir kadın bedeni.

9 Yolcu Lysander

ÖNCE ALTINA HAREKET EDERİM.

Vücudu, hapishanesinin sınırları içinde bükülmüş ve bükülmüştür. Ağda asılı kalırken onu dövmek için kullanılmış olan eğilmiş metal bir sandalye onun altında yatıyor. Sağ eli, bir masanın üzerinde duran kaynak torçundan çıkan kömürleşmiş, yanmış bir pislik. Kan oradan sızıyor, yere damlıyor. Burnuma yanmış deri ve saç pençeleri kokusu geliyor ve gözlerimin sulanmasına neden oluyor.

O öldü. O olmak zorunda.

"Bize yardım et!" Kızıl bir kadın kanlı bir ağızdan fısıldıyor. “Sahip…”

"Sessiz ol," diye çıkıştım, kapıya geri bakarak. Kafeslerin arkasından düzinelerce göz bana bakıyor. Her mahkum bana yalvarıyor.

Altına yaklaştım ve ağa dokunmak için uzandığımda, gözleri loş ışıkta açıldı. Cehennem. Neredeyse düşüyorum. O yaşıyor. Vücuduna daha kötü kokulu şeylerle birlikte siyah motor yağı sürülmüş.

Bir Brown, "Hakim..." diye tısladı.

Altın'a Selanik'e özgü bir çekilişle "Salve," diyorum. "Yardım etmek için buradayım. Benim adım Castor au Janus.” Konuşmadan beni izliyor, anladığına

dair hiçbir işaret vermiyor. "Sana yardım edeceğim ama sessiz ve hızlı olmalısın. Ascomanni hala dışarıda. Anlıyor musun?"

“Evet, anlıyorum” diyor. Onunki zengin bir Palatine aksanı. Beni şaşırtıyor. Adam haklıydı. O da Luna mahkemelerinden. Bunca yolu ne yapıyor?

"Çok hareketsiz kal," diyorum. Ağın altında duruyorum ve usturamı çelik kablonun üzerinden geçirip tavandan kesiyorum. Kız kollarıma düşüyor. Onun saldırmasını bekliyordum ama hala sıkı ağın içinde kalıyor. Şimdi tacNet'in derisini ne kadar derinden kestiğini görüyorum. TacNet'ler veya kuş kafesleri, sıkıştırılmış fiber kartuşlardan ateşlenir ve polis kuvvetlerinin bir mahkûmu zararsız bir şekilde boyun eğdirmek için etrafını sarması ve sıkıştırması için tasarlanmıştır. Ancak kasılma kısıtlamaları arasında geçiş yaparsanız, bir mahkumun içini ölümüne kadar boşaltabilirsiniz. Kadını yere yatırdım ve emekleyebilecek duruma gelene kadar kabloları tek tek kestim. Orada eklemlerini gererek çıplak yatıyor, dişleri acıyla takırdıyor.

Şimdi onun genç olduğunu anlıyorum, belki benim yirmi yaşımdan bile daha genç. Onu korumak için karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum. Vücudunu plastik bir alet tabakasıyla kapatıyorum.

"İyiymiş," diyorum. "Artık güvendesin." Ben diğerlerine yardım etmeye gidiyorum.

Gıcırdayan dişlerinin arasından "Stims" diyor. "Stimülasyona ihtiyacım var."

Geri eğilip EVO takımımın sağ uyluğundaki dağıtıcıdan bir şırınga çıkarıyorum. Son günlerimden biri. Elimden kapıyor ve yanmış uzvun pazısına saplıyor. İlaç vücudundan hızla geçerken vücudu sarsılır. Zevkle iç çekiyor. "Daha fazla" diye talep ediyor. Diğer mahkumlara bakıyorum ve son ikimi çıkarıyorum. İkisini de aynı anda enjekte ederek beni şok ediyor. Doğal olarak tehlikeli bir şey anlamına gelen bir direnç oluşturmadıkça vücut kütlesi için çok fazla. Burada yanlış bir şey var.

Uyarılardan gelen manik bir enerjiyle tökezleyerek ayağa kalkar. Düşmesini önlemek için geri sıçradım, ama masayı kullanarak kendini sabitledi.

"Gitmeliyiz," dedim kıza usulca. “Daha fazla Ascomanni geliyor. Gemileri yanaşmadan önce gitmeliyiz. Diğerleriyle bana yardım et.” Başını sallayarak, kıyafetlerini kapının yanında, yerde bir yığın halinde bulur. Hâlâ yağla kaplı, vücudundaki ilaçlar yüzünden pantolonunu ve yeşil bir ceketini giyiyor, fermuarını beceremiyor.

Kızıl kadını usturamla kafesinden kesmek için eğildiğimde, Cassius kulağıma, Sander, dedi. "Durumunuz nedir?"

"Altını buldum, Regulus." Onu görsel beslememe yamalıyorum.

"Kopyala." Duruyor, diğerlerini görüyor. "Lysander..."

"Oğlum," dedi Altın arkamdan. dönüyorum. Bir kol mesafesinden daha az uzaklıkta. "Hangi yerleştirme tüpünü kullanıyorsunuz?"

"İki-B."

"İki-B?" Benden çok kendine kafa sallıyor. "Dört dakika sonra sana geri vereceğim. şerefim üzerine."

"Neyi iade et?"

Bir bulanıklık var. Avucunun eti şakağımın yan tarafıyla çarpışırken darbesini bile görmüyorum. Tökezliyorum ve bir şey, belki dirseği ya da dizi karşı kulağıma çarpıyor ve yıldızları görerek aşağı iniyorum. Kalçamda bir baskı var ve kapıdan çıkan ayak seslerini duyuyorum. Ne aldığını anlamadan önce dört saniyesi geçti. Benim usturam. Cassius'un on altıncı yaş günümde bana verdiği. Karnus'a ait olan. Özel Bellona kabzası düz metal bir kabukla kaplıdır, ancak Cassius için paha biçilemez. Sersemlemiş, onun peşinden koridora doğru atıldım. Bacaklarım lastik gibi gidiyor ve neredeyse düşüyorum.

LowColors korku içinde bağırıyor, onları terk edeceğimden korktular. Kafeslerine doğru atıldım ama kesecek bir şeyim yok. Plazma tabancamı kullanamıyorum. Tel vücutlarına çok sıkı. Panik beni ele geçirmekle tehdit ediyor. Kızıl kadının kafesinin kopmuş tellerini çekiştiriyorum. "Lysander..." diyor Cassius. LowColors şimdi yerde yuvarlanarak yaygara yapıyor. "Çok geç." Elimden geldiğince zorluyorum. Ağın fiber teli eldivenlerimden geçerek derimin içine giriyor. Tellere karşı kan kuyuları. "Lysander! Onları bırakmak zorundasın."

"Hayır, onlara yardım edebilirim..."

Bacaklarımı kaldıraç olarak kullanarak tüm gücümle teli çekerken inledim. Tel parmaklarımı kemiğe kadar kesiyor. Ve yıpranmıyor bile. LowColors'tan bir çığlık var. Dönüyorum ve kapıda bir Obsidiyen görüyorum. Tabancamı alıp beceriksizce ateş ediyorum. Plazma cıvatası, Obsidiyen'in kafasını burnundan

yukarı kaldırıyor. Bir diğeri çerçeveyi dolduruyor. Ateş ediyorum ve o salona geri dönüyor.

"Lysander, çık oradan!" diyor Cassius.

İçimden bir çığlık yükseliyor ama dudaklarımdan kaçmıyor. Ağlayan alçak Renklere, özgür bırakabileceğim anne ve babalara bakıyorum, çığlıkları kahramanlık ve onur fantezimi delip geçiyor. Onları kurtarmam için bana bağırarak yere yığılıyorlar ama yapamıyorum. Obsidiyen ölüm uğultusu koridorda yankılanıyor.

Korku geldi.

Bir korkak gibi koşuyorum. Koridora geri dön, köşeyi körü körüne ateş et. Baltasını savuran Obsidiyen'in göğsü içe doğru eriyor. Altında eğildim ve uzak duvara çarptım, darbeyi itip ayağa kalkmak için kullandım. Obsidiyen'in göğsü karaciğere kadar yandı ama tökezleyerek bana doğru geldi - güçlü kaslardan, hurda zırhtan ve ölü hayvan postlarından oluşan bir kule. Aja ve Cassius bana asla bir Obsidiyen'in yakınına gelmememi söylediler. Sadece onlar benim türümün güçlendirilmiş kemiklerini kırabilir. Ama başka seçenek yok. Baltasını tekrar savuruyor ve ben de dirseğimin ucuyla baltanın kolunun iç kısmına vurarak ucu brakiyal atardamarına saplayarak darbenin içine hücum ediyorum. Kolu gevşedi ama çarpışmanın gücü beni yana doğru savurdu. Momentumu sola doğru akmak için kullanıyorum ve sağ dizimi bacağının iç kısmındaki geniküler artere sürüyorum. Acı içinde kükredi ve doğrudan üzerime atılarak beni duvara çarptı. Virginia'nın aygırlarından biri tarafından tekmelendiğim zaman gibi. Nefes benden gidiyor. Sağ eli boğazımı kavradı ve beni duvara doğru kaldırdı, nefes borusunu ezmek için çabaladı. Kıkırdak çatlakları. Çenemi onun tutuşuna karşı indiriyorum ama dünya kararıyor. Sakalına et parçaları yapışıyor. Çürüyen dişlerin kokuşmuş kokusu burnuma doldu. Vücudumu bükerek tabancamın tetiğini iki kez çekiyorum. Plazma belli bir açıyla göğüs kafesinin altına giriyor ve kalbini yakıyor. Gözleri şoktan faltaşı gibi açılır ve vücudu çöker, ölür. Üçüncü Obsidyenin koridordan bana doğru geldiğini görmek için tam zamanında yere inip havayı emdim.

Ateş ediyorum, özlüyorum ve koşuyorum.

Karanlık koridorlar ve boş odalar hızla geçiyor. Köşelerde dönüşlerimi sıkılaştırmak için kirişleri kavrayarak etraflarında dolanıyorum.

Pytha, "Ascomanni korvet 1C'ye demirledi," diyor. "Ölüm önde."

Durmak için kayıyorum. Önümde onları duyuyorum, nakil geçitlerinden gemiye doğru ilerlerken kabile sesleri yankılanıyor. Botları metali sallıyor. Her yarım yine kilom, belki daha fazla. Asansöre giden yolu kesecekler. Geldiğim yoldan geri dönüyorum, silahımın ekranına bakıyorum. Enerji kartuşunun içinde on yedi çekme vardır. Tıraş makinem olmadan kendimi çıplak hissediyorum. Ama mücadele bugün çözüm değil.

"Pita. 11A asansörünün koridoru kapalı. Bana rehberlik etmene ihtiyacım var."

"Bir sonraki sola dön," dedi hiç duraksamadan. Cassius'un dinlediğinin, yargıladığının bilincinde olarak, solu alıyorum. "İki yüz metre." EVO takımımla mesafeyi hızla atıyorum. "Bakım asansörü ikinci sağınızda."

Asansöre ulaştım ve çağrı düğmesine bastım. Cevap vermiyor. Kapıya küçük bir işaret yapıştırılmış, konuşan bir fallus aracılığıyla kırılan asansör için kabaca özür dileyen bir işaret. Nefesimi ölçmek için çabalayarak, "Asansör dışarı çıktı," diyorum.

“Yirmi metre geride, solda, merdivenler şurada. Yirmi aşağı."

"Geri?" Yanlış duyduğumu umarak soruyorum.

"Şimdi!"

Obsidiyen'e koşmadan geri dönüyorum ve inişe başlamak için merdivenleri buluyorum. Merdiven boşluğunun iki kat aşağısında, durakladım. Onları duyuyorum. Çizmeleri merdivenleri iki kat yukarıda geçiyordu. Metal ızgaradan koyu renk şekillerini, süt rengi saçlarını görüyorum. Khoomei adı verilen ilahi salonda inliyor. Obsidiyen ölüm tanrıçası Hel'e adaklarını kabul etmesi için bir ricadır. Tek bir sıçrayışla sonraki tüm merdivenleri temizliyorum, seviyeleri elimden geldiğince hızlı bir şekilde atlıyorum. Arkamda, karanlık bir çığ gibi, yükseliyor, gürlüyor ve beni yutmakla tehdit ediyor, akıncıları acele ediyor. Numaralarını göremiyorum. Pytha ve Cassius'un ne dediğini duyamıyorum. Bedenim uzak ve uyuşmuş, zihnim ise hareketsiz ve odaklanmış durumda.

Paslı bir merdivende ayağımı kaybediyorum ve elbisenin ağırlığı beni yere doğru çekerken neredeyse düşüyordum. Tökezledim ve tabancamla iki hızlı atış yaptım. Şanslı bir vuruş yapıyorum. Biri homurdanıyor ve yeşil enerji cıvataları ete çarparak duvara kanın gölgesi sıçrayarak kenetlenme seviyesine ulaşmam için bana zaman veriyor.

Metal kapıdan hızla geçtim ve arkamdan kapattım, kapağı kapatmak için elimden geldiğince sert bir şekilde çevirdim. Ama tekerlek duruyor ve diğer taraftan daha güçlü biri onu açmaya başlayınca bana karşı dönüyor. Geri pedal çeviriyorum ve kapağa üç el ateş ediyorum, metal tekerleği kızgın cürufa çevirip kapıyı kilitliyorum. Silahın geri tepmesiyle kolumun kas lifleri titriyor. Birazdan kapıdan geçerler ama kendime çok değerli saniyeler aldım.

"Yüz metre düz. Beşinci kaldı. Düz yirmi metre. Ilk sağ."

Pytha'nın talimatlarına uyuyorum ama kapıdan kaçmak için döndüğümde birine çarptım ve ikimiz de sert bir şekilde aşağı indik. Düşerken yuvarlandım ve tabancamı saldırganıma doğrulttum. Ama bir Obsidiyen değil. Bu Altın kız. Yağlı teninde yarım düzine yeni yarayla topallayarak ayağa kalkıyor. Ceketi yırtık pırtık. Elinde usturamı taşıyor. Tepesine kadar kanlıdır. Beyaz saç kümeleri kana yapışıyor.

Nasıl ayakta durduğu bir mucize. Karnında, deri ve yağ katmanları göbek deliğinin sağındaki altı inçlik bir yarık boyunca geri çekilir. Balta yarasına benziyor. Orada kambur duruyor, Obsidiyenlerin kapıya vurmalarını dinliyor.

"Bana usturamı ver," diyorum.

"Hareket." Tıraş bıçağıyla kapıya doğru atılır ve erimiş metale saplar. Diğer taraftaki bir akıncı çığlık atıyor ve usturayı geri çekiyor. Erimiş metal onu buhara dönüştürürken kan tıslar.

"Geminiz nerede?" diye sordu vahşi, parlayan gözlerle bana dönerek. Obsidyenler yarısını menteşelerinden düşürürken kapı ıslık çalıyor. "Lanet olası gemin nerede?" Luna aksanı, sesindeki adrenalinin altında bocalıyor, yerini çok farklı bir şeye bırakıyor. Bağırsaklarındaki yara fena halde kan sızdırıyor.

"Bu yoldan." Yürümesine yardım etmek için hareket ediyorum ama irkilerek uzaklaşıyor. "Aptal olma. Zar zor ayakta duruyorsun," diyorum. Kıvrımlı kapıya dönüp baktı, dişlerinin arasında bir hava tıslaması ile rahatladı ve kolunu benim omzuma attı. Olabildiğince hızlı topallıyoruz, kapıyı ardımıza koyuyoruz, kargo katından, konteynırlardan ve her taraftan vinçlerden geçiyoruz.

Bir hak alıyoruz. Cassius, gemimizi Vindabona'ya bağlayan transfer köprüsünün içini koruyor, EVO giysisi ve miğferi içinde. Arkamızda köşeyi dönen sürüye nabzını başımızın üzerinden atıyor. Çarpık enerji kulaklarımda çığlık atıyor. Bir uluma var. Geriye bakıyorum ve bir Obsidyenin kafasının kaybolduğunu, boynundan kan fışkırdığını görüyorum. Kolum bizi geçip kendilerini duvarlara

gömdüğü sürece manyetik olarak ateşlenen cıvatalar. Sonra Cassius'u geçip dar geçide girdik. Arkamdan takip ediyor, son pilini de bizim arkamızdan geçide atlayan Obsidyen bir savaşçıya boşaltırken nabzı kükreyerek çıkıyor. Adamın gövdesi yarıya iniyor ve geriye doğru dönüyor, bacaklarını geçitte geride bırakıyor. Cassius bacakları gemiden indiriyor.

"Çekilin!" Pytha'ya bağırır. Altın kızla birlikte Arşimet'in içindeki transfer bölmesi katına, nefes nefese ve ter ve kandan sırılsıklam döküldüğümde, bölme kapımız mühürleniyor, geçidi kapatıyor. Kız alnını metal zemine yaslıyor ve acı içinde öksürüyor. Pytha, Vindabona'dan acil durum ayırıyor ve biz de kenara çekiliyoruz. Cassius bana baktı. Miğferinin pürüzsüz görünümüne rağmen öfkesini hissediyorum.

Kurtardığımız mürettebatın ağlaması dışında sessizlik var. Onlar da bizim gibi yerde yayılmış durumdalar, birbirlerine sokulmuş durumdalar, bazıları coşku içinde, bazıları hala korku içinde, henüz güvende olabileceklerine inanmıyorlar. Onlar değil.

Seni aptal, dedi Cassius bana doğru. "Ne saçmalıyordun?" Ben cevap veremeden, usturamı Gold'un elinden tekmeledi. Archi'nin zemini aramızda açıldığında, yanaklarındaki korkunç izi aramak için yüzünü kapmak istercesine eğildi. Yumruk büyüklüğünde gri bir bulanıklık çığlık atıp ardından korkunç bir hava soluyarak tavandan dışarı çıkarken arkasını dönüp uzaklaştı. Gemide bir delik açıldı. Basınç düşürme sirenleri çığlık atıyor. Tepedeki ışıklardan gelen kırmızı darbeler. Başka bir demiryolu silahı mermisi gövdemizi delip, yere çarparak kurtardığımız gögüslü Kızıl adamın vücuduna çarpıyor ve bize kanını püskürtüyor. Pytha iletişimlerimizde bir şeyler bağırıyor. Basınç, deliklerden çığlık atıyor. Ardından hücresel zırh, dış hasarın üzerinden kayar ve çılgın hava çıkışı durur. Sirenler feryatlarını kesiyor ama uyarı ışıkları atmaya devam ediyor.

Pytha, "Motorlarımız vuruldu" diyor. “Bir numara yarı güçte. Ondan kalkanlara enerji gönderiyor.”

Cassius, Altın kızın karnındaki yarığı işaret ediyor. "Şunu dağlayın yoksa kan kaybedecek." Mürettebattan kurtulanların arasından köprüye koşar. Altın kız çok kan kaybediyor. Siyah yağın altında teni solgun ve göğsü sığ bir hızla inip kalkıyor. Onu revire götürmek için kolunu kaldırıyorum ama çok zayıf. Uyarıcılar sistemini aşırı yükledi. Bacakları dışarı çıkıyor, bu yüzden kolumu dizlerinin arkasına, diğer elimle de sırtına doladım ve onu dar koridorlardan geçiriyorum. Onu ilk bulduğumda giydiği sert yüz gitmişti. Sessiz ve hareketsiz, gözleri beni izliyor, etrafımızdaki kaostan çok uzakta. Archi'nin silahları

ateşlenirken onu tıbbi yatağa yatırdım. Revir küçük ve yetersiz. Bir darbe daha aldığımızda şırıngalar kılıflarında titriyor.

LowColors'ın çığlık atan yüzleri.

Hıçkırıklar hala peşimde.

Hepsi ölecek.

Kız, kirli gömleğini tıbbi makasla açmamı izliyor. İki küçük yırtık, cildini göğüslerinin üzerinde yırtıyor. Asıl endişem balta yarası. Sol alt karnında altı inç uzunluğunda derin ve öfkeli bir oyuk. Ne düşünüyordu, geri mi dönüyordu? Bu kadar önemli ne olabilirdi? Yarayı antibac spreyle temizliyorum ve organlarında hasar olup olmadığını incelemek için hastane sınıfı tıbbi tarayıcıyı kullanıyorum. Karaciğeri yırtılmış. Yakında gerçek bir cerraha ihtiyacı olacak. Burada yapabileceğim tek şey kılcal damarları dağlamak ve onu kanla doldurmak. Lazerin altında et cızırdadı. Acıyla inliyor. Mühürlendikten sonra, bir sıkıştırma paketi üzerine bir resFlesh tabakası ve kayış uygularım. Gemi titriyor.

"Sen kimsin?" kıza soruyorum. "Adınız ne?"

Gözleri kapanırken cevap vermiyor. "S-1392," diye fısıldıyor. "Yardım...S-1392'de." Bilincini kaybederken sözleri uzaklaşıyor.

S-1392, yöneldiği asteroit. Ama "yardım" ile ne demek istedi?

Yüzü cevapları tutacakmış gibi onu inceledim. Gözlerinin kirpikleri beklediğimden daha uzundu. Ama kan ve yağ lekesinde bile, bir dövüşçünün gergin kaslarını ve tenindeki eski yara izlerini görebiliyorum. Genç yaşına göre çok fazla. Parmaklarımı belini tırmıklayan altı paralel yara izinin üzerinde gezdirdim. Bu yaralara, kalbinin yakınında iki eski bıçak yarası, sol kolunda korkunç bir yanık ve başının sol tarafında, kulağının üst köşesini kaplayan eski bir yaranın kalıntıları eşlik ediyor. Onu o kafeste bulduğumda bir kız olarak düşündüm. Ama o bir kız değil. O genç görünümlü bir yırtıcı. Başka kim o kabus gemisine geri döner ki?

Neden usturamı almak zorundaydın?

Geride bir şey mi bıraktı? Kıyafetlerini, vücudunu arıyorum. Gizli bir şey yok. Takma diş yok. Ama bir şüphem var. Elimi yüzünde gezdiriyorum. Elmacık kemikleri kalın ve yüksek ve yüzünün geri kalanı gibi yağla kaplı. Tırnaklarımı kapalı göz kapaklarına sürtüyorum. Oradaki takma kirpikler iyi yapılmış ve bir

çeşit reçine ile uygulanmış. Parmaklarım sağ yanağına gitti. Oradaki deriyi hissederken korku göbeğimi büküyor.

Ayağa kalkıp uzaklaşıyorum.

Onun ne olduğunu biliyorum.

Jiletimi çaldığında ve sonra sesi Palatine'in aksanından koptuğunda şüphelendim. Onu etkiliyor muydu? Bir kılık mıydı? Yüzündeki tuhaf deri parçasının köşesini, Cassius'un kendini gizlemek için kullandığı türden ince bir resFlesh tabakası yanağından çekip altında yatanı ortaya çıkarana kadar seçiyorum. Sağ elmacık kemiği boyunca, siyah yağı acımasız bir açıyla keserek, Peerless Scarred'ın soluk işaretidir.

10 Darrow Liberty Ebedi

BEYAZ MİNDER ÜZERİNDE SEVRO SQUIRMS

Publius cu Caraval yanımdayken, Copper bloğunun lideri Copper Tribune yoklamayı bitiriyor. O bir erkeğin zarif bir alevi. Orta yaşlı, küçük boylu, dar, hoş bir yüz, büyük bir burun, soğuk gözler ve modaya karşı düşmanlıkla sınırlanan bir kararsızlık. Togasının içinde olmadığı zamanlarda, savaştan önce kamuya açık bir düşük Renkli savunma avukatı olarak giydiği aynı sıkıcı takımları giyiyor. O zamandan beri, bölünmüş Senato'da mantığın sesi ve bazen de karımın müttefiki haline geldi. Titiz doğası ve ahlaksızlıktan yoksun olduğu için ona Yozlaşmaz diyorlar.

Caraval, beyaz ve kırmızı somaki zemini çevreleyen kademeli C şeklindeki mermer basamakların önünde küçük bir dairesel kaide üzerinde duruyor. Basamaklara her senatör için küçük ahşap sandalyeler yerleştirilmiş. Caraval'ın arkasında, kaidenin altında, Hükümdarın Süslenmemiş Sabah Koltuğu çömelir. Basit geometrik tasarımlarla oyulmuş beyaz ahşaptan yapılmış sandalye çok rahatsız görünüyor ve mindersiz - Mustang çıkarmıştı. Sandalyenin kollarından birine yaslanıp senatörleri izliyor. Yastıklı basamakların üzerinde Renk ve siyasi yakınlık tarafından kümelenmiş olarak oturuyorlar - Forum'dan merdivenlere ve Via Triumphia'ya açılan devasa Özgürlük Kapılarının solunda Dansçının Vox Populi'si. Mustang'in Optimates'i sağda oturuyor. Obsidiyen ve Bakır merkezciler ortayı işgal ediyor.

Formaliteden sıkılan Sevro, bembeyaz askeri beyazlar içinde yanımda uzanıyor. Oradaki duvar resmine âşık olarak tavana bakıyor. On yıl önce Phobos'ta Yükseliş'i başlatan konuşmam olan Phobos Adresi'nin romantik bir yorumu. Altın ve kırmızı boyalarla genç ve ışıltılı görünüyorum ve çizmelerin üzerinde yüzüyorum, pelerin arkamda eflatun bir fırtına bulutu gibi dalgalanıyor, tam olarak orada olmasa da Howlers, Ares'in Oğulları ve Ragnar ile çevrili. Sevro'nun çenesi kasılır.

"Bu bana hiç benzemiyor." Kendi görüntüsüne kafa sallıyor. O haklı. Renderın gözleri kan kırmızısı ve deli. Saçları dik duruyor. Dişleri parçalanmış porselen sıraları gibi görünüyor. "Lanet olası bir aziz, bir meleği sürmüş ve dışarı fırlamış gibisin. Bebekleri yiyen dengesiz, kahrolası bir mutant gibi görünüyorum."

Sevro'nun bacağına vurdum. Mustang gözüme çarptı ve odaya yeni giren son Kızıl Senatörlere başıyla selam verdi. Dansçı, adamlarımın yerlerine kadar olan alayının başında ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Gözlerimi hissediyor ve onlarla gülümsemeden buluşuyor. O günün hasım olduğunu bilsem bile ona karşı sevgi duymamak elde değil.

Yoklama sona erdiğinde dikkatimi Mustang'e verdim.

"Yeterlilik mevcut olduğundan, kat şimdi planlanan dilekçeyi duyacak." Bana bakıyor. "ArchİmparatorMustang."

Ben senatörlerin karşısındaki kaidede yerimi almak için giderken, taş üzerindeki çizmelerimin sesi Senato odasında yankılanıyor. En sağda Altın senatör arkadaşlarıyla çevrili oturan Daxo'yu gözetliyorum. Dinlenmiş bir pagan tanrının heykeli gibi görünüyor, yine de benim kadar korkunç bir akşamdan kalma olduğunu biliyorum. Ancak gerilim doruk noktasına ulaştığında nihayet konuşurum.

"Merkür...özgürleşti."

Senatörlerin sağ yarısı, Caraval tarafından sorunsuz bir şekilde yönetilen Coppers ile birlikte onaylarını kükredi.

"İmparator Orion xe Aquarii'nin komutasındaki Cumhuriyet'in İlk Filosu, Kül Lordu'nun Merkür üzerindeki filosu ile bir araya geldi, benim kişisel komutam altındaki İkinci Filo ise Borealis kıtasına karşı bir Demir Yağmuru fırlattı. Yüksek maliyetle galip geldik." HighColor senatörleri, savaş çabalarına fanatik desteklerini kükreyerek odayı bir kez daha ayağa kaldırdılar. Vox Populi sessizliğini koruyor. Ve böylece, Obsidiyenlerin yaptığını fark ettim.

“Şimdi Kül Lordu geri çekiliyor. Venüs'te son bir duruş sergilemek için kuvvetlerinin büyük bir toplamını hatırladı. Ama yakında takip edeceğiz. Kardeşlerim, zaferin eşiğinde duruyoruz.”

Yenilenen alkışların bitmesine tam bir dakika kaldı.

"Ama henüz yapacak bir seçimimiz var." Zamanımı alıyorum, sessizliğin yeniden büyümesine izin veriyorum. “Bu savaşın oyalanmasına izin mi vereceğiz? Gençlerimizin başka bir neslini tüketmek için mi? Yoksa zincirlerin sonuncusu da kırılana kadar düşmana baskı mı yapacağız?” Bu sefer alkışlarla konuşuyorum, coşkunun içime yayılmasına izin veriyorum. “On yıllık bir savaş oldu. Ama burada bitirebiliriz. Şimdi." Sanal ağların kameralarının olduğu yukarıdaki seyir terasına bir göz atıyorum. Düşmanım bunu daha sonra kızı ve danışmanlarıyla izleyecek, onun çevik zihni sözlerimi inceleyecek, planlarımı bu senatörlerin tepkilerine göre tahmin edecek. Ama daha da önemlisi, beni izliyor olacak. Yorgunluğumu görmemeli. Merkür büyük bir zaferdi. Rıhtımının Demirini ondan çaldık. Ama Venüs… Venüs ödül.

Burada bile, sağın gürleyen alkışları arasında, Lorn'un sözlerinin zihnimin karanlık yerinde yankılandığını duyuyorum.

Ölüm, ölümü doğurur.

“Cumhuriyetin kardeşleri, tamamen özgürleşmiş bir Çekirdekten bir seçim uzaktayız. Sol'dan asteroit kuşağına ücretsiz bir Sistem. Bunu gören ilk erkek ve kadın biz olacağız. Ama bedelsiz bir manzara olacak.” Duruyorum ve küçük bir an için bu son yılların ağırlığının yüzümde görünmesine izin veriyorum. "Senin gibi ben de barıştan başka bir şey istemiyorum. Savaş makinesinin gençlerimizi yutmadığı bir dünya diliyorum.” eşime bakarım “Çocuğumun kendi kaderini seçebileceği, geçmişin günahlarının hepimizin hayatını tanımladığı gibi onun hayatının doğasını tanımlamadığı bir dünyada yaşamak istiyorum. Düşmanlarımız çok uzun süredir üzerimizde hakimiyet kurdular. Önce köle olarak, sonra düşman olarak. Ve onlar bizi tanımlamaya devam ederken, özgürleştirdiğimiz dünyalara hangi istikrarı, hangi uyumu getirebiliriz? Venüs ve Merkür'deki kardeşlerimiz adına…” Dancer'a bakıyorum. “…zincirlerini çözdüğümüz ruhlar adına, çocuklarımızın hatırı için bana araçları verin ve ben bu savaşı kesin olarak bitireyim.”

Onaylayarak kükrerler.

Daxo'ya bakıyorum ve anlaştığımız gibi, senatör arkadaşlarının üzerinde yükseliyor.

"Benim asil arkadaşlarım..." İri elleri kederli bir şekilde dışa doğru açılıyor. "Yorgun olduğunu biliyorum. Yılların savaşını ben de iliklerimde hissediyorum. Tüm bunlar başladığında saçlarım olduğuna inanıyorum." Gülmek var. "Peerless Scarred'in kalbini senden daha iyi biliyorum. Barış ruhuna sahip değiller. Yarattığımız bu yeni dünyayı kabul etmek onların doğasında yok. Elimizdeki tüm önlemlerle mağlup edilmelidirler. Ailem, tanınmadan önce Reaper'ı destekledi. Kardeşim onun için öldü. Onun için savaştım. Ve şimdi onu terk etmeyeceğim. Sen de yapmamalısın. Optimates, Reaper'ın yanında yer alıyor. Ve biz, yirmi milyon yeni asker hazırlamak, Körfez'den gemiler tahsis etmek ve Çekirdek serbest kalana kadar savaş çabalarını finanse etmek için ek vergiler koymak için Ebedi Özgürlük Kararı için zemine bir yasa tasarısı öneriyoruz." Daxo tekrar oturuyor ve acılı bir ifadeyle bana doğru geliyor ve şakağını ovuyor.

Alkışlar nihayet dindiğinde, Publius cu Caraval oturduğu yerden kalkar. Kısa bakır saçları yandan ayrılmış, bir tutam yerinden çıkmış değil. "Bana bu dünyaya hizmet etmek için getirildiğim söylendi. Eski ve kötü bir makinenin görünmez kollarını hareket ettirmek. Hepimiz o kolları hareket ettirdik. Ama şimdi İnsanlara hizmet ediyoruz. İnsan onurunu özgürleştirmek için buradayız. Lykoslu Darrow, tiranlığa karşı en büyük silahımızdır. Onu tekrar bileyelim ki Venüs'te esaret altındaki kardeşlerimiz için zincirleri kırabilsin." Kalbine dokunuyor, kanayan empati ve kararlılık.

Bir senatör korosu desteklerini ilan ediyor, her biri birbiri ardına bağırıyor. Mustang ayağa kalkıyor, Şafak Asasını indiriyor. "Karar Senato tarafından kaydedildi ve şimdi tartışmaya açık."

Tüm gözler Dancer'a çevrilir.

Henüz hareket etmedi. Mustang yüzünü analiz eder. "Senatör O'Faran," diyor. "Hiçbir şey değil?"

"Teşekkür ederim, hükümdarım." Ayağa kalkmadan önce gergin alışkanlığında togasının kenarlarını karıştırıyor. Bu güne kadar topluluk önünde konuşmaktan nefret ediyor. Sesi, Publius'unkinden mümkün olduğunca uzakta, boğuk ve durgundu. "ArchImperator, dostum, kardeşim, ilk önce seni evde görmekten ne kadar mutlu olduğumu söyleyerek başlayabilir miyim? Cumhuriyetin büyük oğlu yok." Birçok kafa sallıyor. "Ayrıca, Merkür'ün kısmi kurtuluşu için size kişisel olarak tebrikler sunmak istiyorum. Bir tükürükte bulacağım yöntemlerine rağmen."

Neye niyet ettiğini bilerek ama nasıl iletilmesi gerektiğini bilmeden onu temkinli bir şekilde izliyorum.

"Savaş adamı olduğumu hepiniz biliyorsunuz." Sert ellerine bakıyor. "Silahları tuttum. Erkekleri yönettim. Ben buyum. Ve çoğunuz gibi ben de devlerin savaşında bir ölümlüyüm." Altınlara, Obsidyenlere bakıyor. "Ama devlerin kelimelerle yıkılabileceğini öğrendim. Kelimeler bizim kurtuluşumuzdur. Bu yüzden karşınızda sadece o sesle silahlanmış durumdayım." Duruyor, kendi kendine sırıtıyor. "Ve sana sormak istiyorum, hangi yaşta yaşamak istiyorsun? Kılıcın götürdüğü ve bizim takip ettiğimiz bir yer mi? Ya da sesimizin bir motorun kükremesinden daha yüksek sesle şarkı söylediği bir çağ mı? Bu Persephone'nin Şarkısı değil miydi? Lykoslu Eo'nun rüyası mı?"

Destekçilerinden anlaşma mırıltıları geliyor.

Eo'nun rüyasından saptığımı ima ederken içimdeki burukluk uyanıyor. O benimdi ve ben onu onlara kaybettim. Ama ondan her bahsedildiğinde, hatta saygıyla bile olsa, bana sanki yerden kazılmış ve kalabalık için geçit töreni yapılmış gibi geliyor.

Dancer yavaşça, "Senatörler, kendi içimizde hiçbir gücümüz yok," diye devam ediyor. “Biz sadece gemiyiz. Halk adına konuşmayı seçen erkekler ve kadınlar, Halk tarafından seslerini Halkı korumak üzere kanalize etmek için seçildi. Darrow, Halkın sesini duyurmasına yardım ettin. Bunun için size borçluyuz.

"Ama şimdi o sesi dinlemeyi, yapmasına yardım ettiğin yasalara uymayı reddediyorsun. Size Senato ve Halk tarafından Merkür'e karşı durmanız emri verildi. Bu emre itaatsizlik ettin. Bir Demir Yağmuru serbest bıraktın.” Sefi'ye bakar. Sevro'dan birkaç koltuk aşağıda misafir sıralarında oturuyor ve okunamaz bir ifadeyle izliyor. “Sabırsızlığınız yüzünden bir günde bir milyon kardeşimiz öldü. İki yüz bin Obsidiyen. İki yüz bin. Değiştirilemeyecek bir numara." Kelimeler düştükçe ağırlaşıyor ve Obsidyen bloğunun ciddi öfkesini görüyorum, o günden beri Sefi'den hissettiğim öfkenin aynısı. "Bunu sadece siz yapmakla kalmadınız, ayrıca Merkür'e saldırınızı artırmak için Mars'ı koruyan Dördüncü Filo'nun unsurlarını yasadışı bir şekilde yağmaladınız. Neden?"

"Çünkü gerekliydi..."

"Bir milyon ruh."

Bu ruhlardan otuz yedi tanesini tanıyordum ve bir şekilde bu sayı bir milyondan fazla görünüyor. "Bir keresinde bir adam politikacıların savaştığı bir savaşın herkes tarafından kaybedileceğini söyledi" dedim acı acı. "Harnassus ve Orion planımı destekledi. Lejyonların seni şimdiye kadar korudu. Ama şimdi onları sorguluyorsun?”

"Lejyonlarımız mı?" O sorar. "Onlar bizim mi?" Ben cevap veremeden, o yaşlı bir ayının tüm zarafetiyle konuşmanın kontrolünü ele geçirmek için ileri doğru yalpaladı.

“Kaçımız sevdiklerimizi savaşta kaybettik? Kaçımız oğullarımızı, kızlarımızı, karılarımızı, kocalarımızı gömdük? Mezar kazmaktan ellerim ıslandı. Özgür olduğunu iddia ettiğimiz gezegenlerde soykırım ve açlığı görünce kalbim paramparça oldu. Mars'ta, evim. Merkür ve Venüs'ü serbest bırakmak için daha kaç kişinin acı çekmesi gerekiyor, gezegenler artık o kadar aşılanmış ki, kendi Renklerimiz aldığımız her toprak için bize karşı savaşacak?"

"Yani Mars özgür olduğu sürece, buna bir gün demekten memnun musunuz? Diğerlerini çürümeye mi bırakalım?” Soruyorum.

Gözlerimin içine bakıyor. “Mars özgür mü? Madenlerden bir Kızıl'a sorun. Agea gettosundaki bir Pink'e sorun. Yoksulluğun boyunduruğu tiranlığınki kadar ağırdır.”

Mustang araya giriyor. “Dünyaları kölelik lekesinden kurtarmak için ciddi bir görevimiz var. Kendi sözlerin, Senatör."

Dancer, "Bu dünyaları eskisinden daha iyi hale getirmek için de ciddi bir görevimiz var," diye yanıtlıyor. "Lune Hanesi düştüğünden beri iki yüz milyon insan öldü. Söyle bana, eğer bizi mahvederse, zaferin amacı nedir? Madenlerden çıkardıklarımızı koruyamayacağımız veya sağlayamayacağımız kadar gerildik mi?”

Odada Wulfgar ve Muhafızlarının silahları dışında hiçbir silah yok ama Dansçı'nın sözleri yeterince zarar veriyor. Senato salonunu sallıyorlar. Ve o bitmedi.

"Darrow, burada durup bizden bu savaşı yürütmek için daha fazla erkek ve kadın, daha fazla gemi istiyorsun. Bu yüzden size soruyorum ve Vadi'yi koruyan Yaşlı Adam'a bana bir cevap vermeniz için dua ediyorum, bu savaş ne zaman bitecek?"

"Cumhuriyet güvende olduğunda."

“Kül Lordu düştüğünde güvenli olacak mı? Venüs'ümüz olduğunda?”

"Kül Lordu onların savaş makinesinin kalbidir. Ama korkuyla yönetiyor. O olmazsa, kalan Altın evler bir hafta içinde birbirine girecek.”

"Peki ya Jant? Ya gelirlerse ve biz bir adamı öldürmek için ordularımızı paramparça edersek?”

"Rim ile bir barış anlaşmamız var."

"Şimdilik."

“Rıhtımları yok edildi. Octavia bunu gördü. Starhall analistleri, on beş yıl daha isteseler de bize saldıramayacaklarına inanıyorlar,” diyor Mustang.

“Romulus başka bir savaş istemiyor” diyorum. "Bu konuda bana güven."

"Sana güvenmek?" Eski dostum kaşlarını çattı. "Sana güvendik, Darrow." Sons on the Rim'e ne yaptığımı öğrendiğinde onda gördüğüm aynı öfkeyi hissediyorum. "Birçok kişi sana güvendi. Bunca yıldır. Ama sen kendi efsanene aşıksın. Orakçı'nın İnsanlardan daha iyi bildiğini düşünüyorsun."

"Savaş istediğimi mi sanıyorsun? nefret ediyorum. Çalındı arkadaşlar. Ailem. Beni eşimden uzaklaştırıyor. Çocuğumdan. Başka bir yol olsaydı, onu seçerdim. Ama bu savaşın etrafında bir yol yok. Tek yol geçmektir.”

Bir an beni izliyor.

“Merak ediyorum, görsen barışı tanır mıydın?” Senatörlere dönüyor. “Ya size söylersem, ya hepinize başka bir yol olduğunu söylersem? Bizden saklanan biri mi?” Caraval kaşlarını çattı ve öne doğru eğildi. Sevro bana baktı. "Ya yarın değil, on yıl sonra güvenliğimiz olsaydı. Ama tam bu an? Başka bir Demir Yağmuru olmadan Barış. Kül Lordu'nun silahlarına milyonlar daha atmadan mı?" Karıma dönüyor. "Egemenim, Senato organına bir tanık sunma hakkımı çağırıyorum."

Hazırlıksız yakalandı. "Ne şahidi?"

Dansçı cevap vermiyor. Sağ taraftaki koridora umutla bakıyor. Sonunda bir kapı açılır ve taş zemine tek bir çift topuk çarpar. Sessiz bir sessizlik içinde,

senatörler boyunlarını kaldırarak daha sonraki yıllardan kalma uzun, buyurgan bir kadının koridordan Senato salonuna çıktığını gördüler. Zeminin ortasına giderken Wulfgar dışında Cumhuriyet Muhafızlarından bir baş daha uzun duruyor. Gözleri Altın. Bedeni, boyuna rağmen sakin ve hafifti. Saçları arkasında bükülmüş ve altın örgü ile kafeslenmiş. Kartal şeklinde altın bir tasma boynunu çevreler. Elbisesi siyah ve boynundan ayak parmaklarına kadar her yerini kaplıyor. Ve asil, acı yüzünde tek bir kavisli yara izi var.

kadına göz kırpıyorum. On altı yıl önce en sevdiği oğlunu basit bir taş odada öldüresiye dövdüğümden beri hayatımın gölgesi oldu. Şimdi Senato'nun huzuruna çıkıyor.

"Bunun anlamı ne?" Mustang, odaya hakim olmak için sandalyesinden kalkıyor. Dansçı geri adım atmaz.

Yükselen öfkeye karşı "Bu Julia au Bellona," diyor. "Kül Lordu'ndan bir mesaj getiriyor."

"Senatör..." Öfke, Mustang'in yüzünü buruşturur ve o ileri doğru şiddetli bir adım atar. "Burası senin yerin değil! Dış diplomasi Egemenlerin işidir! Aşırıya kaçıyorsun."

“Kocanız da öyle, ama onu azarlıyor musunuz?” O sorar. "Söyleyeceklerini dinle. Aydınlatıcı bulacaksınız.” Senatörler, Bellona'nın sesini duyurma isteklerini haykırıyorlar. İçime korku giriyor. Julia'nın ne söyleyeceğini biliyorum.

Mustang tuzağa düştü. Kadına tepeden bakıyor, her ikisi de kan davası içinde birbirini yok eden iki büyük Altın evinin kalıntıları. Ailelerinden geriye sadece Cassius kaldı. Dışarıda bir yerde hala yaşıyorsa. "Söyle, Bellona."

Julia, Mustang'e büyük bir hoşnutsuzlukla bakar. Mustang'in Cassius ile masalarında nasıl oturduğunu ve sonra onlara nasıl sırt çevirdiğini unutmadı.

Gaspçı, diyor Mustang'in onur ifadesini kullanmayı reddederek. Gözleri aristokrat bir küçümsemeyle senatörlere bakıyor. "Senin önünde durmak için bir ay seyahat ettim. Anlamanız için açık konuşacağım. Kül Lordu savaştan yorulur. Şehirlerin enkaza dönüştüğünü görmek." Protesto çığlıkları arasında devam ediyor. "Merkür Kuşatması sırasında, ben de dahil olmak üzere elçiler, savaş lordunuzla görüşmek için Sabah Yıldızı'na gönderildiler." Bana dik dik bakıyor. "Biz ateşkes istedik. Demir Yağmuru ile cevap verdi.”

"Ateşkes mi?" Mustang mırıldanır.

"Peki neden ateşkes istedin?" Dancer, fısıldayan senatörlere sesleniyor.

"Kül Lordu ve Cemiyetin Savaş Konseyi, şartları tartışmak istiyor..."

"Hangi şartlar?" Dansçı presler. "Açık konuş, Altın."

"Orakçı sana söylemedi mi?" Bana bakıyor ve gülümsüyor. Direniş ile Cemaat arasında kalıcı ve kalıcı bir barışın şartlarını görüşmek üzere ateşkes talep ettik" dedi.

11 Darrow Halkın Hizmetkarı

ODA BİR KAOSA DÖNÜYOR

itme yumrukları ve dalgalanan togas. Sadece Obsidyenler hareket etmez. Sefi, tepkiyi her zamanki gibi okunamayan nötr bir ifadeyle izliyor. Mustang öfkeyle bana döndü. "Bu doğru mu?"

"Hiçbir zaman barış istemedi," dedim soğuk bir şekilde. Sevro, Forum'un ortasında Julia au Bellona'yı boğmamak için koltuğunda sallanıyor.

"Ama elçiler gönderdi mi?"

"Provokatör gönderdi. O ve Asmodeus. Bu ceset için harcanan zamana değmeyeceğini garanti etmem bir oyundu."

Mustang duyduklarına inanamaz. "Darrow..."

"Asmodeus geminizdeydi ve bunu bize bildirmediniz mi?" Dansçı sorar, inanamaz. Biri bana ihanet etti. Howlers'dan biri. Başka nasıl bilebilirdi ki? "Ardından Korku Şövalyesi'nin yemekhanenizde olduğunu söyleyeceksiniz."

Bakışlarımı Dancer'a sabitledim. "Kül Lordu Rhea'yı yaktı. Yeni Thebes'i yaktı. Luna'yı geri kazanmak için kalan her şehri yakardı. Ondan çaldığımız evi istiyor."

Dansçı başını sallıyor. "Hiç hakkın yoktu."

Caraval ve beni neşelendiren Polisler belirsizlikle izliyorlar. Mustang sandalyesinden kıpırdamadı, o da kıpırdamadı. Ne söylerse söylesin, kocasını savunan bir eş olarak reddedilecek ve onu da suçlayabilir. Bildiğini düşünürlerse suçlanacak, muhtemelen daha kötüsü. Bunu ondan saklamamın asıl sebebi de buydu.

Yıldızım düşüyor. Tutarsa, onu da aşağı çeker. Sessiz kalmak daha iyi, aşkım. Uzun oyunu oynamak daha iyidir. Mücadele etmekten daha iyi biliyorum. Kırmızı bir senatör oturduğu yerden kalkıyor ve yere atlıyor. Bir an için, benim savunmamda konuşmak istediğini düşündüm. Sonra ayaklarıma tükürüyor. "Altın" diyor. Wulfgar, diğerlerini protokolü çiğnemekten caydırmak için ilerlemeye başladı.

Yıllarca bu günün gelmesini bekledim ama Cumhuriyet güçlendikçe hiç olmadı. Ve sanırım öyle olmayacağını düşünerek kendimi kandırdım. Ama şimdi burada olduğuna göre, kör nefretin yükseldiğini hissettiğime ve yukarıdaki seyir terasındaki kameraların acımasız lenslerini gördüğüme göre, kelimelerin nasıl kaybolacağını biliyorum. Soylu haber spikerleri her kararda, her sırda, her günahta kutsal bir şekilde soyunacaklar ve onları görev numarası yaparak, ancak ahlaki kan dökülmesinden zevk alarak, kemiklerimi çiğneyerek, reytinglerin iliğini kırarak ve akbaba iştahlarını besleyerek onları dünyalara yayınlayacaklar. dedikodu.

Şaşırmadım ama kalbim kırıldı. Kötü adam olmak istemiyorum. Wulfgar bana acıyarak baktı, sanki beni bu aleni utanmadan uzaklaştırabilmeyi diliyormuş gibi. Sevro öfkeyle oturduğu yerden kalkıyor.

"Seni arkadan bıçaklayan küçük sıçan..." diyor Dancer'a.

"Senatoya itaatsizlik ederken," diye gürledi Dancer, "Ordularımız konusunda size nasıl güvenebiliriz? İnsanlara yalan söylediğinde?" Cevap vermem için bana zaman vermiyor. "Kardeşlerim, bizim Cumhuriyetimizde savaş ağalarına ve zorbalara yer yoktur. Onlar demokrasinin ölümüdür. Yedi yüz yıllık köleliğimiz bunun kanıtıdır! Ancak tiranlık sadece ortaya çıkmadı. Dünya'nın liderleri izleyip hiçbir şey yapmadıkça yavaş yavaş kabardı. seçmeliyiz. Cumhuriyetimiz sesiyle mi yoksa kılıcıyla mı yönetiliyor?"

Oturur, işi biter. Her zamanki destekçilerinden daha fazlasına yayılan bir onay kükremesinin ortasında, beni bir silah yapmak için mezardan çeken Ares'in eli Faran'ın Dansçısı, beni kendi tasarımlarımın altına gömüyor. Ve odanın karşısında, ne alev ne de balta düşen asil bir zeytin ağacı gibi, Julia au Bellona

beni kemiren gözlerinde nefretle izliyor. Yavaş yavaş, uzun zamandır unutulmuş bir söz nihayet yerine getiriliyormuş gibi gülümsemeye başlıyor.

Publius cu Caraval kaos içinde duruyor. Sadece Mustang asasını yere vurarak senatörleri Bakır'ın konuşmasına yetecek kadar susturabilir. Beni savunacak bir şey bulabilecek biri varsa, bu o olurdu.

“Kızıl senatörün tüm kanaatlerini paylaşmıyorum. Adaletin olmadığı yerde barış da olmaz. Ama bir konuda, hedefi vurmasından korkuyorum. Haddini aştın, BaşİmparatorDarrow. İnsanlara hizmet etmek için yaptığınız yeminleri unuttunuz.” İhanetin üstesinden gelmek için kesin cesareti toplayarak senatörlere döner. "Lykoslu Darrow'un üst komuta görevinden alınmasını ve Cumhuriyete ihanet suçundan yargılanıncaya kadar ev hapsine alınmasını öneriyorum." Bunu alkışlar takip eder. Bana dramatik bir şekilde baktı. "Ve kendimize savaş ve barış arasında karar verebilmemiz için Çekirdeğin Altınları ile düşmanlıkların geçici olarak durdurulmasını öneriyorum."

Kutsal piç.

Mustang'in yapabileceği çok az şey var. Onun talimatıyla Cumhuriyet Muhafızları, senatör olmayan tüm kişilere odadan eşlik etmeye gelir. Wulfgar'ın bana rehberlik etmesine izin verdim. Adamlarının başında, karımın beni koltuğundan izlediğini görüyorum, gözlerimdeki korku, çünkü benimki öfkeyi görüyor.

Binanın dışında, dünya sessiz ve benim aşağılanmamdan etkilenmemiş. Biz silahlarımızı toplarken Cumhuriyet Muhafızları mavi lambaların sıcak parıltısıyla aydınlanıyor. Daha küçük bürokratlar, on milyar yaşamdan sorumlu bir hükümetin işleriyle ilgilenerek plaza boyunca ilerliyorlar. Artık alacakaranlık bitti ve gökyüzü siyah. Sonbahar yaprakları beyaz mermer genişlikte yuvarlanıyor.

"Darrow, şehri terk etmeyeceksin," dedi Wulfgar bana. "Beni duyuyor musun?" Elini tekrar omzuma koyuyor. "Darrow..."

"Tutuklu muyum?" Soruyorum.

"Henüz değil…"

Geri çekilmen gerek, dedi Sevro, parmakları yanındaki usturayı sıkarak. Wulfgar göğüs kemiğine zar zor gelen Sevro'ya baktı ve saygıyla geri çekildi. Merdivenlerden Forum'dan uzaklaşarak Kuzey Kalesi'ndeki iniş pistlerine doğru

ilerliyorum. Sevro bana yetişiyor. Açık kapıdan yüksek bir tezahürat sızarken durup Forum'a bakıyorum.

Sevro, "Onlara küçük bir pislik söyledi" diyor. "Caraval'ın taşaklarını oymalıyım. vatana ihanet mi? Seni gerçekten tutuklayamazlar, değil mi?”

"Beni Deepgrave'e koymayabilirler ama bana ihtiyaçları olmadığını düşündükleri sürece beni kilitlerler. Kül Lordu'nun hamlesini yapmasına yetecek kadar."

Sevro alay eder. "Yedinci Lejyon'un bu konuda söyleyecekleri olacak. Orion'u aramalı mıyım? Telemanuslar mı? Kavax, Mars'tan dönüş yolunda olmalı..."

Foruma dönüp bakıyorum. İçeride, Mustang verilen hasarı onarmaya çalışacak. Ama Copper kaybettiği için beni koruyacak oyu olmayacak. Burada yapabileceğim başka bir şey yok. Bu benim dünyam değil. Daha önce biliyordum ve Dancer bana hatırlattı. Adam tek bildiğim savaş diyor. Ve o haklı. Kalbimde, düşmanımı tanıyorum. Onun cesaretini biliyorum. Onun zulmünü biliyorum. Ve biliyorum ki bu savaş bir masanın karşısından birbirlerine gülümseyen politikacılarla bitmeyecek.

Sadece başladığı gibi bitecek: kanla.

"Hayır Sevro. Howlers'ı çağırın."

12 Lyria SapanBıçakları

SİLAH ATEŞİNDEN KAÇIYORUM

kardeşimi öldürdü.

Büyütmesine yardım ettiğim, biraz daha uzadığında kapı çerçevesine bir çentik açtığım küçük kardeşim. Şaka yapardı, o kadar uzundu ki bir gün başı gökyüzüne değecekti. Şimdi onu çamurda bırakıyorum.

Her kalp atışı bir balyozdur. Gözyaşları o kadar yoğun akıyor ki zar zor görebiliyorum. Çamur, yanan buzağılarımı kekler. Plastik evler yanıp sönüyor. Artık daha çok ses var. Daha fazla silah sesi ve enerji silahlarının ötüşü. Onlar

da karadan geldiler. Hovertrack kızaklarının gıcırtısını duyuyorum. Güney çitinin yakınında bir yangın başladı. Orada dört tekerlekli kara araçları ve projektörlü ve meşaleli adamlar görüyorum. Silah ve sapan bıçakları taşırlar.

Eve geldiğimde şeridimiz hala sessiz. Sanki gecenin getirdiklerini inkar ediyormuş gibi. Ön kapıdan içeri girdim. Kız kardeşim hala masada oturuyor, yeni ayakkabılarını giyiyor. "Ne oldu? Bunlar silah sesleri miydi?”

"Bu Kızıl El," diyorum tam evimizin arkasındaki anten dizisinden muson sireni uğuldamaya başlarken. Kızıl El için siren yapmadılar.

"Hayır..." diye fısıldıyor. “Tiran nerede?”

"O..." Boğazım sıkıştı. "Gitmiş."

"Gitmiş?" Sözcüğü anlamamış gibi başını eğiyor. "Gitti ne demek?"

"Onu vurdular."

"Ne?"

titrediğimi hissediyorum. Kendi vücudumun kontrolünü kaybetmek. "Onu vurdular." hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Göğsüm kabarıyor. Kız kardeşimin kollarını etrafımda hissediyorum. Beni tutuyorsun. "O öldü. Tiran öldü.”

Sadece ölü değil. Yaralanmış.

Ablam hayalet gibi solgun, "Da'yı al," diyor. Başımı tutuyor. "Lyria, Da'yı kaldır. Gitmeliyiz."

"Nereye gitmek?"

"Bilmiyorum. Ama burada kalamayız.” Başımı salladım, hala şaşkınım. Beni sallıyor. "Lyria, şimdi yap!" Nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Tiran'ın kafasının parçalara ayrıldığını görmesine gerek yoktu. Beni ranzaya doğru itiyor.

Da'yı uyanık buldum ve sanki zaten biliyormuş gibi bana bakıyor. Tiran'ı duydu mu?

"Neler olduğunu biliyor musun?" Soruyorum. Zar zor başını sallıyor. "Kollarınla bana yardım etmene ihtiyacım var." Tiran genellikle onu yatağından tekerlekli sandalyesine kaldırır. Ben o kadar güçlü değilim.

Ellerimi babamın koltuk altlarının altına kaydırıyorum. “Bir… iki… üç…” Annem derin tünellere gömüldüğünden beri ilk kez, Da bir şey söylüyor.

"Numara." Bir kelimeden çok bir inilti, ama şüphe götürmez. Gözleri geniş ve vurgulu. Başını sallar ve "Hayır" diye tekrar eder. Gözleri vücuduna bakıyor, sonra sandalyesine doğru fırlıyor. O haklı. O sırtımızdayken Kızıl El'den kaçmamız mümkün değil. Ya da çamurdaki o sandalye. Tiran olmadan olmaz.

Sütlü gözleri beni izliyor. Şimdi beni görüyorlar. Kalbimi kıran bu. Beni daha erken görebilirdi. Hayatını HC'ye harcamak yerine bana bakabilirdi. Neden şimdi? Neden birkaç saniyemiz kalmışken? Kollarımı ona sarıyorum. Onu alnından öpüyorum, orada kalıp, teninin ve yağlı saçlarının miskini koklayarak, onun ne olduğunu hatırladım.

Yaşlı adamı kaldırarak yataktan sandalyesine doğru kaldırdım. Ağırlığının altında eğildim, neredeyse yere düşüyordum. Alt sırtımın kasları gerildi ama vücudumu büküp onu sandalyesine oturtmayı başardım. Kabaca kalçasının üzerine düşüyor. Daha fazla inilti. "Dur baba. Hoşçakal demek zorundayız." Onu kız kardeşim ve çocuklarının ayrılmaya hazır olduğu ön odaya itiyorum.

Kapıdan kız kardeşim küçüklerini topladı. "Hepinizin el ele tutuşmasına ihtiyacım var," diyor kız kardeşim. "Ve ne olursa olsun birbirinizden vazgeçmeyin. Bu çok önemli. Birlikte kal." Bana bakıyor. "Lyria...Liam hâlâ revirde."

"Lanet olsun." Onu nasıl unutabilirim? Conn ağlamaya başlar.

"Tamam aşkım. Sorun değil," diyor Ava. Ella sessiz ve göğsüne sımsıkı yapışmış, battaniyelere sarılmış. Kız kardeşim, çocuklarıyla değil, kampın merkezine ve geri dönmeyi başaramayacak.

"Liam'ı getireceğim," dedim. "Ormana gidiyorsun. Seninle orada buluşuruz.”

"Orman?" o soruyor. "Bizi orada asla bulamayacaksın. Doğu muhafız kulesi…”

"Orada kamyonlar var," diyorum. "Kuzey sakin görünüyordu."

"O zaman bizimle orada, kuzeyde buluş. Sonra birlikte balıkçı teknelerine gideceğiz. Nehrin aşağısına gidebiliriz." Uzak bir patlama plastik evi sallar.

"Peki ya Da?" o soruyor. Koltuğuna oturmuş, kayıtsızca bizi izliyor.

Bir kez başımı sallıyorum.

“Onu taşıyabiliriz…” diyor ablam.

Ama ikimiz de yapamayacağımızı biliyoruz. Onu ve çocukları sürükleyerek yirmi metreye varamazdık. Dehşete düşmüş çocuklara, sonra kız kardeşime bakıyorum.

"Çocuklar," diyorum boş bir sesle, "gelin babayı şans için öpün."

Ava anlar. Sakinliği çatlıyor. Gözyaşlarında, annemiz öldüğünde yatağında ağlayan korkmuş küçük kızı görüyorum. Daha yaşlı olmasına rağmen uyumak için şarkı söylemem gereken kişi.

Conn, "Dada'dan ayrılmak istemiyorum" diye ağlıyor.

“Onu getireceğim” diyorum. "Hepiniz devam etmelisiniz. Şimdi onu öp.” Bana inanarak, çocuklar babamı yanağından öpmek için acele ediyor. Bir ileri bir geri koşarken gözleri yaşlarla doluyor. Kız kardeşim eğilip onu alnından öpüyor. Geri tökezlemeden önce titreyerek orada kalır. Conn, annesi onu şiddetle yırtıp kapıya doğru çekene kadar bırakmadan ona tutundu. "Kuzey gözetleme kulesi" diyor. "Yakında orda ol."

"NS."

"Liria."

"Evet?"

"Bana oğlumu getir." Birbirimizin ellerini tutuyoruz, gelinliklerle, doğumlarla ve bir saniyelik korkuya indirgenmiş aşkla dolu bir hayat. Sonra ellerimiz ayrılıyor ve kapı kapanıyor ve dışarıdaki kabus tarafından yutuluyor. Plastikteki bir çatlaktan, Ella'yı göğsüne çekerek ve iki oğlunu karanlığa sürükleyerek koşmasını izliyorum. Babamla kulübede kalıyorum, ince duvarların ötesinde biten dünyayı dinliyorum. Bir yanım burada kalırsak fırtınanın bizi geçeceğini düşünüyor. Plastik bir şekilde Kızıl El'i, silahlarını ve sapan bıçaklarını dışarıda tutacak. Da'ya iyi olacağını söylemek istiyorum. Onu yakında göreceğimi. Bu, bir yıl içinde gördüğü en hediyeydi, bana bakıyor, bunun beni son görüşü olduğunu biliyor. Göz göze gelmemiz için diz çöküyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Bu beni geceleri sıkıştıran adam. Kim beni Laureltide'de dizine oturtup maden zaferleri, engerekler ve kavgalar hakkında hikayeler

anlatırdı. O, gökyüzünün kendisi kadar genişti. Ama şimdi, dünya çocuklarını yutarken çaresizce izleyen kırılmış bir adamdır.

"Vadi'de görüşürüz," diye fısıldadım ona, alınlarımız birleşerek. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum." Sonra kendimi ondan uzaklaştırıyorum. Üç adımda kapıdan çıkıyorum.

Onu geride bırakmak, vücudumun bir parçasını koparmak gibi.

Gözlerim yaşlarla yanıyor ama içimi soğuk bir berraklık dolduruyor. Liam'ı almalıyım. Kız kardeşim çoktan gitti. Kamp çılgınlığa teslim oldu. Evlerinden kaçan gammalar. Uzaklarda alevler. Kara gökyüzünde iki gemi kükrüyor. Otomatik silahların takırtısı ve ara sıra bir enerji silahının sızlanması. Her yerden çığlıklar yükseliyor, etrafımda dönüp duruyor. Evler arasında çapraz koşuyorum, Gamma kasabasından merkez revire giden yolu örüyorum. Bir adamla çarpışıyorum ve dirseğini yüzüme götürerek çamura doğru dönüyorum. Onu zar zor sarıyor. Bir çocuğu taşıyarak geri tökezler, sonra acele eder. Onu tanıyorum. Elrow, babamın yıllar önce yaptığı kafa konuşmalarından biri. Bana tepeden bakmıyor bile.

Ayağa kalkmaya çalışırken kapısı kilitli reviri buluyorum. Çamurla lekelenmiş sivri beyaz plastik bir bina. Orada beyaz elbiseli bir kız gibi yağmurda beklemek. Kapılara vuruyorum. "Girmeme izin ver! Lyria. Girmeme izin ver!" Kapılar içeriden açılıp açılmadan önce kapıları iki kez tekmeledim. Üç adam ve bir kadın sarı hemşire kıyafetleri içinde duruyorlar, kafatasım için tasarlanmış ağır tıbbi aletler tutuyorlar. ellerimi tutuyorum.

"Liria!" Sarı doktor ve revir başkanı Janis bağırıyor. "Bırak onu!"

"Janis, Liam nerede?"

"Arkada." Janis, arkadaki yeğenime ulaşana kadar korkmuş çocuklarla ve halsiz hastalarla dolu sıra sıra karyolalarda bana rehberlik ediyor. Ellerini bacaklarına dolamış, yatağında oturuyor, görmeden ve dışarıdaki dehşeti dinliyor. "Orada neler oluyor?" Janis sorar.

"Kızıl El" diyorum. "Dropship'ler ve kamyonlar."

"Buradalar mı?" o soruyor. İnanamıyor. "Ama Cumhuriyet..."

"Lanet olsun Cumhuriyet," diyorum. "Koşmalıyız. Liam..." Kollarımı küçük çocuğa doladım. O kadar ince ki camdan yapılabilir. Saçları benimki gibi asi bir

kırmızı patlaması, ama daha yakından kırpılmış ve tavırları, bir oğlanın bir kızdan Laureltide'da dans etmesini istemesi gibi tereddütlü. Onu başından öptüm ve onun için getirdiğim küçük mavi kazağa sıkıca sardım. Kapşonunu kafasına doğru çekiyorum, böylece sadece küçük solgun yüzü görünebiliyor. "Bu iyi. Bu iyi. sana sahibim."

"Annem nerede?" diye soruyor kısık sesle.

"Bizi bekliyor. Ama benimle gelmek zorundasın."

"O iyi mi?" O sorar.

"Cesur olmana ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin? Goblin gibi olabilir misin? Reaper'ı Dragonmaw'a kadar takip ettiğinde mi? Bunu benim için yapabilir misin?"

Evet, dedi küçük başını sallayarak. "Yapabilirim." Onu yataktan kaldırıp kapıya doğru ilerledim. Janis yolumu engelliyor.

"Burası daha güvenli olacak," diyor. "Bu bir hastane. Hatta buna saygı duymak zorundalar."

Ben şaşkın şaşkın ona bakıyorum. "Kafanız mı eğik? Herkesi alıp dışarı çıkmanız gerekiyor."

"Liria..."

Onunla akıl yürütmeyi bırakmıyorum. Omzumu geçtim ve revirden fırladım, yeğenim göğsüme yapışmış halde koşuyordum. Silah sesleri artık daha yakın. Kaba sesler birbirine bağırıyor. Bir kadının çığlıkları ıslak bir gümlemeyle susturuluyor. Evlerin arasındaki boşluklardan geçerek kuzey gözetleme kulesine doğru ilerliyorum. Kapılar plastik menteşelerden kırılmış, genç adamlar kolları dolusu yiyecek, jeton, HC ve taşıdığım hayattan daha az değerli binlerce şeyle koşuşturuyor. Liam'ın küçük solgun kolları boynuma dolandı. Biri "Gama" diye bağırıyor ve beni işaret ediyor. Dehşete kapılarak bir ara sokağa daldım ve onları gölgelerde kaybettim.

Muhafız kulesi vardığımızda terk edilmiş durumda. Spot ışığı doğrudan gökyüzüne bakar. Orada bulunan Cumhuriyet askerleri kaçtı. Bir yerde bir köpek havlıyor. Kız kardeşim ortalıkta görünmüyor. "Ava," diye seslendim, gölgelerde beni bekliyor olmasını umarak. Kimse cevap vermiyor. Sonra arkamdaki evlerin arasından erkek sesleri geliyor. Beni ara sokağa kadar takip

ettiler. Kapıdan hızla geçiyorum. Çamurlu bir alan karanlık ormana kadar uzanıyor. Asla başaramayacağız. Sağda kampın çöplük alanı ve onun ötesinde nehir.

"Ava," diye fısıldadım tekrar. Ayaklar daha yakın. Liam'ı kenara çekip çöp yığınının gölgelerine doğru koştum. Bir höyüğün tepesinde yere dalıyorum ve diğer tarafın yarısına kadar kayıyorum. Liam'a sessiz olmasını ve kaçtığım yola bakması için höyüğün biraz gerisinde sürünmesini söyledim. Kasabamdan bir Gama dalgası kapıdan ormana doğru akın ediyor. hepsini biliyorum. Kız kardeşimi onların arasında göremiyorum, bu yüzden sessiz kaldım ve çöpün gölgesine çömeldim. Ama ayak sesleri geceye karışırken, içimi korkunç bir geride bırakılma korkusu kaplıyor. Ağaç sınırının yakınında bir şeyin parıltısını gördüğümde, onlara katılmak için yerimden fırlamak üzereyim. Akrabalarıma bağırmak istiyorum. Onları kurtar. Fakat çok geç. Parıltı yüz olur. Sanki ormanın kendisi sırıtıyor ve solgun dişlerini gösteriyor. Ormandaki adamlar karanlıkta sapan bıçaklarıyla onları öldürmek için dışarı çıkarken akrabalarım çığlık atıyor.

Çığlıklardan kaçıyorum, çöplüğün derinliklerine doğru ilerliyorum. Bir höyükten çıkarken metal uyluğumu çiziyor. Dengemi kaybediyorum ve yana doğru yuvarlanarak düşüyorum. Çöpe sert bir şekilde çarparak Liam'ı zar zor koru. Göğsüme karşı ağlıyor. Çürümenin tatlı kokusu gözlerimizi korkunç bir şekilde sulandırır. Kolumun üzerinden bir sıçan sıçradı. Küçük yeğenimi kucaklayarak ayağa kalktım ve bacağım yaradan sızladı. Böcekler, kalın bulutlar halinde çıplak baldırlarımın etrafında zonkluyor, ısırıyor ve sürünüyor. Ayrışmadan kaynaklanan ısı, çöpten yükselir. Bir saklanma yeri buldum ve kırık bir endüstriyel çamaşır makinesinin kalıntılarının altına sokuldum. Liam korkudan titriyor, küçük bedeni sessiz hıçkırıklarla sarsılıyor. Onu yere koydum. Kollarım onu taşımaktan uyuştu. Adamlar şimdi patikanın yakınında dolaşıyor, çöplüğe girdiğimiz yere yakın. Fenerleri karanlığa çarpıyor.

Kendimi çöpe attım ve kirli bir parmağımı Liam'ın dudaklarına bastırdım. Bir ışık huzmesi tepeden gider. Sivrisinekler yüzünün etrafında vızıldayarak gölgeler oluşturuyor. Kapşonunun içinden sadece burnu ve ağzı görünecek şekilde kazağını sıkıyorum. Adamlar birbirleriyle konuşurken yağmurdan gelen su kayıyor ve çöplerin arasından damlıyor. Sesler babamınki gibi, anneminki gibi, kız kardeşimin ve erkek kardeşleriminki gibi. Ama şimdi dilleri acımasız geliyor, hepsi sert, karanlık ve keskin kenarlı. Kızıllar bunu kendi türlerine nasıl yapabilir? Biri boyalı ellerini görebileceğim kadar yaklaştı. Onları kaplayan boya değil, kan, kurumuş ve çatlamış.

Fenerler yanıyor, adamlar kendi aralarında konuşuyor. Korkuyla kaldım. Ablam nerede? O bulundu mu? Teknelere basması için dua ediyorum. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyorum, bu yüzden oraya doğru eğildim ve yol boyunca hareket eden karanlık gölgelere baktım. Kampın içinden alevlerin parıldamasıyla yüzlerini yakaladım. Onlar erkek. Bazıları on dört yaşından büyük değil, çenelerinde yeni acemi sakal kırıntıları var. Yalın ve terle parıldayan. Birbirlerine bağırarak, aç vahşi köpekler gibi eğilerek çöp yığınlarına bakarlar.

Liam'ın küçük elleri birbirine yapıştı. Sürekli karanlıkta, yalnızca bu öfkeli gençlerin geceye açtığı yaraları duyabilir. O titriyor. Onu buradan alıp bunu durdurmak için gücüm olmasını dileyerek yağmur suyunu suratından sildim.

Çok cesursun Liam, diye fısıldadım. "Goblin cesur, sensin."

"Anne nerede?"

"Onunla buluşacağız. Sanırım teknelerde olacak. Madem bu kadar cesursun, senin için bir şeyim var." Elimi cebime attım ve ona vermek için akşam yemeğinden sakladığım çikolatayı buldum. eline bastırıyorum.

"Teşekkür ederim" diyor. Yemek yerken, yakınımızdaki karanlıkta fısıltılar duyuyorum. Rahatladım ve atılan su kaplarının altından ay ışığını yakalayan birkaç çift gözü görüyorum. Saklanan bir aile. Küçük bir kız bana el sallamak için elini kaldırıyor. geri sallıyorum.

Yalnız değiliz.

Bunu yaşayabiliriz. Dışarıda bir yerde Ava bizi bekliyor. Birazdan ona gideceğiz, sadece bir nefese ihtiyacım var. Ama sonra ateşin kokusunu alıyorum.

13 Lyria Önce Çığlıklar

KENARDAN BAŞLAR

Gözetleme kulesinin yakınındaki çöplükte ve daha fazla Kızıl El küçük alevler yaktıkça, bir ateş duvarı saklanma yerimize doğru yuvarlanıncaya kadar

yayılıyor. Hava dans ediyor ve kıvranıyor, duman dilleri çöpün arasından kayarak ayaklarımı ve bacaklarımı yalıyor. Liam korkuyla çığlık attı. Onu yukarı çekiyorum ve saklandığımız yerden tırmanıyorum. Alevlerden kaçıyorum ama hack yapıyorum. Zar zor nefes alabiliyor. Göremiyor, gözleri yaşlarla akıyor. Çöp yığınlarına takılıyorum. Metal ve camla dilimlenmiş bacaklar ve dizine kadar bataklığa batmış ayaklar.

Sonra, belli belirsiz, dumanın içinden bana seslenen genç bir kızın sesini duyuyorum. Bana kreş şarkısı gibi sürükleniyor. Çok küçük ve nazik. Sonra onu külün kargaşası içinde ayaklarımı bulmam için çılgınca kolunu sallarken görüyorum.

Tökezledim ve dumanın içinde temiz havayı içime çekebileceğim bir nokta bulmak için sesini takip ettim. Önümüzde koşan başkaları var. Yirmi, kırk çılgın ruh, alevlerden uzakta, çöplükte tökezliyor, hepsi balıkçı teknelerinin demirlediği nehre doğru yola çıkıyor. Dumanı temizliyorum ve çöp sahasının kenarında hava almak için havaya kaldırıyorum. Diğer mülteciler çalıların arasından kayıklara doğru ilerliyor.

Beşik Liam, onlara katıldım ve geriye dönüp baktım. Yanan çöplükten bir duman sütunu yükseliyor, turuncu şafağa karşı bir leke. Bir zamanlar evim olan kampın üzerinde güneş doğuyor.

Önde anneler, çocuklarıyla koşuyor ve arkalarında yırtık pırtık eşarplar uçuşuyor. Yaşlılar veya yaralı arkadaşlar taşıyan genç adamlar, tüm dünyevi malları geride bırakarak tökezler. Sadece Gama değil. Sadece işbirlikçi klan değil. Yeşil çalıların arasından akan nehre doğru kalabalıklarla birlikte koşuyorum. Yabani otlar bacaklarımı tokatlıyor. Ayaklarıma çamur yapışıyor. Nehrin çok yakınındayız. Önümüzde bir çığlık duyduğumda, neredeyse geceden özgürleştik. Sonra bir saniye.

Çalıların ötesindeki çamurlu ovada bir kadın dizlerinin üzerine düşmüş. Çocukları onun arkasında. Elleri uzandı, merhamet dilendi. Mülteciler durmuş, sendeleyerek sıraya girmişler. Onların ötesini göremiyorum. Önümde yaşlı bir adam kıç üstü düşüyor ve çamurda oturuyor, boş boş ileriye bakıyor.

Lagalos'ta, headTalk'lar bir tüneli bir engerek istilasından temizlemek istediğinde, ateş yakar ve engerekleri dişliler, kuytular ve yarıklar arasındaki saklanma yerlerinden çıkmaya zorlardı. Şimdi yılan biziz. Kızıl El, bizi çöplükteki sığınağımızdan çıkıp buraya getirmek için ateş yaktı. Kayıklara giden yolu, otomatik silahlar taşıyan, kurum ve terle kaplı yirmi genç adamdan oluşan sendeleyerek bir sıra oluşturuyor. Elleri dirseklere kadar kırmızıyla kaplıdır.

Yanlarında yalnız bir kadın duruyor. Mekikte Tiran'ı öldürürken gördüğümün aynısı. Paslı saçları beyaz çizgili. Yüzünün yarısı korkunç yaralarla gölgelendi. Diğer yarısı ise yıpranmış güzelliktir. Zırhlı bir yelek giyiyor ve kanlı kahverengi bir sapan taşıyor. Silahını kaldıran bir adama bir şey söylüyor.

Zaman çamurda bizimle sıkıştı.

Liam'ı arkama ittim. Bir çatlak var. Sıcak ve tuzlu bir şey yüzüme sıçradı. Gözlerimi siliyorum, ellerim kıpkırmızı oluyor. Şimdi çamurda oturan yaşlı adamı görüyorum. Başı garip bir şekilde yana yatmıştı. Vücudu tekrar titrer. Sadece aklımın bir köşesinde metalin ona bunu yaptığını anlıyorum. Başka bir kurşun delip geçiyor ve yan yan savruluyor, uluyarak. Çocuklar çığlık atarak kaçmaya çalışırlar. Metal onları parçalar, kafalarını geriye atar, vücutlarını manik bir dansa dönüştürür. Liam'ı aşağı ittim. Sıcak ve sert bir şey omzuma yumruk atıyor. Ayağa kalktım ve çamura yayıldım. Burnumdan çamur emerken kolumdan soğuk şok damarları süzülüyor.

Bu gerçek değil.

Bu başkasının başına geliyor. sırt üstü dönüyorum.

Mavi gökyüzüne bakarken silah sesleri azaldı.

Kendi gözlerimle ilk gördüğümde yaptığım gibi içine yükseliyorum. Yukarı. Yukarı. Tek bir gümüş gözyaşı damlasına doğru.

Daha yakın uçmak.

Daha yakın.

Gözyaşı umutla parlıyor. Vadi'yi izleyen Yaşlı Adam mı? Babamla birlikte olmak için beni eve götürmeye mi geldi? Annem? Tiran?

Gözyaşı bölünerek üç olur. Ya da belki her zaman üçtü. Ve belki de gökyüzüne batmıyorum. Belki de gökyüzü üzerime düşüyor. Uzakta kızgın metalin fısıltısını duyuyorum. Bu bir gemi. Üç gemi. Gökyüzünde buhar izleri bırakırlar. Bir şişman. İki ince ve hızlı. "Cumhuriyet!" Biri milyonlarca kilometre öteden bağırıyor. "Cumhuriyet!"

Füzeler düşerken kalp atışı sarsıntıları dünyayı dalgalandırıyor. kambur. kambur. kambur. Şişman gemi gökyüzünü küçük parlak tohumlarla dolduruyor. Tohumlar düşmeye başlar. Daha hızlı. Daha hızlı. Bir kırlangıç uçuşu gibi bir

araya geliyorlar, sonra bizden bin metre yukarıda parçalanıyorlar. Biri bana doğru kükrüyor, sıcak bir metal ve buhar akışı. Çamura çarpıyor. İnsan şeklinde bir metal iblisi. Zırhı turuncu. Miğferi, hırlayan bir köpek yüzü şeklindeydi. Sol yumruğunu kaldırıp akıncıların atış hattına doğrultuyor. Ses ve öfke patlıyor. Çarpık hava akımları çamurun üzerinde çığlık atıyor. Erkekler saklanmak veya erimek için koşarlar. Sonra elektronik bir hoparlörden bir savaş uluması izleyerek gökyüzüne geri döndü. “—elemanus!”

Lyria, dedi Liam bacağıma dokunarak. Elleri yüzümü bulana kadar onu takip etti. Yaşıyor. Çamurla kaplı ama canlı. "Lyria, yaralandın mı?" gözyaşları içinde söylüyor.

"Buradayım," diyorum. Oturuyorum ve sağ elimle onu tutuyorum. "Buradayım." Onu tutuyorum ve cesetler arasında hıçkırıyorum. "Buradayım."

Sol omzumda bir sorun var. Hiçbir şeyin acıtmadığı kadar çok acıtıyor. Ondan kan sızıyor ve parçalanan bir acı zonklayan kolumdan aşağı iniyor. Kırık, kıvranan bedenlerden oluşan bir çorbanın içindeyiz. Kızıl El öldü ya da gökyüzüne ateş açmak için saklanmak için kaçtı. İki kemik beyazı Cumhuriyet gemisi, El kamyonlarına ve kara nakliye araçlarına ateş ediyor. Çelik adamlar havada kırbaçlanıyor.

Bu çok fazla. Çok gürültülü. Nehir yatağındaki sazlıkların arasına saklanmak için katliamdan kurtulan birkaç kişiyi takip ederek Liam'ı oradan alıyorum.

Orada korkuyla çırılçıplak, savaşı dinliyoruz. Bir düzine kişi daha hayatta kaldı. Bir bomba patladığında ürküyorlar. Ama sessizce oturuyorum, ileri geri sallanıyor, suyun üzerinde böceklerin çıkışını izliyorum. Kız kardeşim güvende. Çocukları güvende. Yakında onları göreceğiz ve bir gülümseme paylaşacağız. Liam ve ben yakında yanlarında olacağız. "Bakmak!" yanımda biri bağırıyor, işaret ediyor. Köpek miğferli şövalye gökyüzünden düşerek dumanlar saçıyor. Bizden otuz metre ötede nehre sıçrayarak iniyor. Hepimiz suyu izliyoruz. Yeniden ortaya çıkmıyor. Hayatta kalanlara bakıyorum. Biri hareket etmiyor.

Boğulacak.

"Ona yardım etmeliyiz," diye mırıldandım dişlerimin arasından. Sıcağa rağmen soğuk. Kimse yoluma bakmıyor. Daha yüksek sesle, "Ona yardım etmeliyiz" diyorum. Hala kimse kıpırdamıyor. "Sizi korkak cüruflar." Liam'a yerinde durmasını söylüyorum ve suya takılıp boynuma gelene kadar suya giriyorum. Düşündüğümden daha derin. Onu tek başıma kaldıramayacağım. Küfür edip etrafa bakıyorum. Yarım düzine balıkçı teknesini birbirine bağlayan uzun bir ip

görerek teknelere geri döndüm ve ipi çözdüm, sonra tekneler birbirinden uzaklaşırken tekrar derinliklere doğru bastırdım. Şu an kötü bir dans partneri gibi belimi çekiştiriyor ve beni nehirden aşağı çekmekle tehdit ediyor. Yakında su başımı aşacak. Düşmüş şövalye için karanlıkta bakarak aşağı dalıyorum.

Onu göremiyorum.

Silt o kadar kalın ki, sağ ayağım bir metal parçasına tekme attığında onu şans eseri bulmadan önce iki kez yüzeye çıkmam gerekiyor. Ayaklarımı zırhın üzerinde gezdirdim, adamın ana hatlarını zar zor buldum. Yıpranmış omzumla elimden geldiğince ipi bacağına bağladım ve ipi arkasından takip ederek yüzeye geri döndüm. Kıyıya geri döndüğümde, tüm o kanlı işi yaptıktan sonra cesur ve kahramanca bir grup Kızıl bana yardım etmek için bekliyor.

On çift el, büyük bir kuvvetle şövalyeyi sudan kurtarıp sığlıklara sürüklemeyi başarana kadar ipi çekiyor.

Çamurun içinde onun üzerine eğiliyoruz. Turuncu zırh kirli ve havada bir şeyin ona çarptığı yerden karnında kömürleşmiş. O bir dev. Gördüğüm en büyük piç. Sadece miğferi neredeyse benim gövdem kadar büyük. Zırhın büyük eldivenleri kafamı bir engerek yumurtası gibi ezebilirdi. Metaldeki deliklerden su darbeleri çıkıyor. Nedense sıcak olmasını umarak parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. Soğuk ve hafifçe yanardöner.

"Boyutuna bak," diye iç çekiyor biri.

"Lanet olası bir Obsidyen olmalı."

“Hayır, beyaz tüy takıyorlar…”

"Öldü mü?"

Yaşlı bir adam, "Patlama jeneratörüne çarptı" diyor. Sanırım adı Almor. Yıllar önce Delta için bir matkap çocuğuydu. Çamurda şövalyenin yanında diz çökerek ellerini metalin üzerinde gezdiriyor. "Nabız Kalkanı kapalı, ama orada oksijen olmadığı anlamına geliyor. Boğulabilir."

"Onu dışarı çıkarmalıyız," diyorum.

“Bu bokun nasıl çalıştığını bilen var mı?” diye soruyor bir kadın, miğferi takıyor. Kımıldamıyor.

Almor, "Acil tahliye ya da başka bir şey olmalı" diyor. Çene hattında titriyor. "Buraya." Bir tıslama ile koruyucu çerçeve gevşer. Su dökülüyor. Yaşlı adam, şövalyenin yüzünü ortaya çıkaracak şekilde kendi içine eğilene kadar koruyucu çerçeveyi geri iter. Obsidiyen değil ama granitten oyulmuş gibi görünüyor. Kızıl sakal, ağır çenesini kaplar. Kafası kel ve devasa. Ve sağ elmacık kemiğine doğru ince bir yara izi uzanıyor. Burnu düz bir şekilde parçalanmış ve gözleri küçük ve narin kirpiklerle çevrili. O bir Altın. Kendi gözlerimle gördüğüm ilk şey. Herhangi birimizin gördüğü ilk şey.

"Nefes alıyor mu?" Almor sorar.

Kimse şövalyeye doğru hareket etmiyor. Hala cesaretsiz. Adamın üzerine eğilip kulağımı burnuna dayadım. Tam o sırada spazmlar geçiriyor. Su kustukça korkuyla geri çekildim. O keserken ben de çamura batıyorum, iliklerime kadar yorgunum. Tepede, daha süpersonik gemiler gökten gelip kampı kurtarmak için alçaldıkça gökyüzü paramparça oluyor.

Kızıl El geri çekilecek ama 121. Kamp yanıyor.

14 Ephraim Yıldönümü

KÜÇÜK BİR KÖŞE STANDINDA

bir lağım çukurunun gölgeli bir arka odasında, iki cüruf, sapık eski çirkin yaratıklar gibi kirli bardaklardan su içiyor. İki Kırmızı tamircinin brülörlerinden yayılan neon yeşili iblis tozu dumanından geçerken bana bakıyorlar.

Hyperion Şehir Merkezi'nin güneyinde, Gezinti Yolu'nun akçaağaçlarla çevrili bulvarlarından yüz altmış kilometre uzaklıkta, acımasız Atlas Gezegenler Arası Rıhtımı yükseliyor. AID'nin her biri kendi boyutunda insanlık dışı olan yedi ana kulesi vardır. Atlas, Dünya standartlarında her yıl salonlarından bir milyar yolcunun geçtiğini görür. Ancak buraya inen her yeni oligark ve eski kan Altın için, bir uzay denizcileri, gezegenler arası göçmenler ve yolcular seli var. Tüm bu yorgun gezginler, Luna'daki nihai varış noktaları ne olursa olsun, transit geçiş yapmadan önce restoranlar, kumarhaneler, oteller ve genelevler için can atıyorlar.

Büyümeyi bırakmayan bir tümör; bu yüzden buna Mass denir.

Arkamda, açık kapıdan, elektrikli tabelalar ve yüksek çözünürlüklü dijital et oltası gözleri kamaştırıyor, yolcuları tramvaylarından veya özel uçaklarından çekiyor. Onları bu hinterlandın damarlarına kan ve nakit pompalamak için ticaretin girişine doğru iterek. Hayatını unutmak için gittiğin türden bir yer. Ama tüm ironileri sona erdirme ironisi, benimkinin başladığı yer.

O zamanlar bar farklı görünüyordu. Lejyondan iki yıl önceydim ve Pire'den bazı mangalarla birkaç kredi yakmak için Ayine gelmiştim. İki içki içerken, salağın teki boynumun arkasına bir bardak çivili süt döktü. Herife biraz görgü öğretmek için arkamı döndüm, ama o aptal yüze ve bol takım elbiseye bir kez baktığımda o kadar çok gülmeye başladım ki yumruğumu kaldıramadım. Adam bana süt bıyığı ve geniş, özür dileyen gözlerle baktı. Böyle bir yerde kim süt sipariş eder? Adam gençti, basitti ve Dünya'nın durgun sularından lejyona iki yıl geçmişti. O köşedeki kulübede oturup konuştuk ve yeri kapattık. Dinlenme tarih oldu.

O benim sığınağımdı. Büyük bir kalbi ve daha büyük bir kahkahası olan küçük kasaba çocuğum. Jove bende ne gördüğünü biliyor.

"Özür dilerim," diyorum köşedeki kulübedeki cüruflara. Kaybolup kaybolmadığımı merak ederek buruşuk takım elbiseme bakıyorlar.

"Aptal mı?" Kahverengi olan sorar. Kalın kalçalarına bakılırsa o bir Terralı piç kurusu. Tınlı gözleri kısılır.

“Bu kabini ayırttım vatandaş” diyorum.

“Deey burada rezervasyon kabul etme. Kapalı cüruf."

Otur şuraya, dedi daha iri adam, ekşi bakışlı bir Gri. "Ve bölünmeden önce kapa çeneni." Yakındaki açık bir masayı işaret ediyor ve kolum büyüklüğünde kavisli bir iyon bıçağı gösteriyor. Şarjını etkinleştirirken mavi renkte parlıyor.

"Ve oymacılığı sen mi yapacaksın?" alaycı bir şekilde soruyorum. "Ayağa kalkacak gibi görünmüyorsun." O durur.

"Lütfen, kaltak. Whitehold'da senin gibi küçük karla karışık yağmurlarım vardı," diyor Gray. Düğümlü kollarına bakılırsa beni kolayca çıraya çevirebilirdi. Devam etmeliyim.

"Beyaz Kale?" alay ediyorum. "Bu garip. Deepgrave'e domuz sodomizerleri gönderdiklerini sanıyordum." Her ikisi de ayakta, bıçaklar düşük ışıkta parlıyor.

Geriye tökezledim, dilimin geri kalanından daha sarhoş olduğunu fark etmekte çok geç kaldım.

Gri gelip o bıçağıyla beni açmaya çalışacak ki arkamda bir şey görüp birdenbire duracak. Barda sessizlik var. Az önce arkamdaki kapıdan şeytani bir şekilde benzersiz bir şey geçti. Ve bu tür bir kalabalığa yetecek kadar benzersiz olan her şey yalnızca tek bir anlama gelebilir.

Sonuçta geldi.

Boyumda, ancak beton bir yapı taşının fiziksel boyutlarına sahip, kalkık burunlu bir boksör gibi inşa edilmiş bir Gri kadın görmek için döndüm. Zamanında sert Mercurian güneşinin altında kararan çiller, çirkin, geniş bir burnu kırarken, başın yanlarından tıraşlı saçları, yüzünün üstünden büyük bir beyaz gibi fırlıyor. Askeri üniforması tamamen siyahtı ama ihtiyatlı barmenden sersemlemiş fahişeye kadar her göz, ceketinin kollarındaki kırmızı uçan at standardını ve sol omzundan sarkan keçeleşmiş kurt pelerinini tarıyor. Pegasus Lejyonu, Uluyan Taburu. Reaper'lardan biri.

Kadın yanımdan geçip gişeye giden yolu kapatan adamların yanına geldi. "Hareket." Kibarca başlarını eğip geri çekilirler. Oturuyor ve viskilerinden kalan iki kadehi bardağa dolduruyor, bir kadehi kendisi için siliyor ve beni başıyla selamlıyor. Onlara altın bir Octavia fırlatırken ona katıldım. Yüz kredilik Lune hilali. Rising'in yeni yasal ihaleyi basmaya yönelik üzücü girişimlerine rağmen hala günün para birimi. "Viski için, vatandaşlar."

Gizlice uzaklaşırlar ve sohbetler barda yavaş yavaş yeniden başlar. Kadın bana bakıyor, çakmaktaşı gözleri arıyor.

"Tatil ti Nakamura, Uluyan. Kösele etinde," diyorum.

"Efraim ti Horn. Ölüm dileği olan aptal." Başını iki hayduta sallıyor. "Senin zararın ne?"

"Olağan. Kıçımı kurtardığın için bir teşekkür ister misin?”

“Henüz bana teşekkür etme; gece genç. Ayrıca, orada raylı tüfek olan Obsidiyen, çiğnemeniz için biraz fazla olabilir."

"Ha?"

“Uzak taraf, ikinci kabin. Koltuk altı şişkinliği olan büyük kız.” Başını, içinde şemsiye olan bir içeceğin üzerine gölgelerde kamburlaşmış büyük bir şeklin bulunduğu gölgeli bir kabine doğru salladı. Votka ve hapların oluşturduğu pusun içinde onu orada fark etmedim bile. Kayıyorsun Eph, dedi Holiday, ihtiyatla viski şişesini koklarken.

"Lanet olsun." iç çekiyorum. "Hemen döneceğim."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Sadece hayvanat bahçesine biletin varsa."

"Ne?"

"Sorma."

Barın karşısına geçiyorum. Volga, onu görmeyeyim diye kabinin gölgesine gömülebilecekmiş gibi mahcup bir şekilde kamburlaşıyor. Parmaklarımı şıklattığımda vazgeçiyor. "Dıştan."

Barın girişinin üzerindeki yeşil tenteden ağır ağır yağmur damlıyor. Barın kendisi, çok seviyeli bir caddeye doğrudan bitişik olan bir restoran ve içme mekanları bloğundadır. Küçük istinat duvarını geçtikten sonra, binaların arasındaki beton kanyona hızlı bir iniş var. Volga'yı göğsüne bastırıyorum. "Şimdi beni takip mi ediyorsun?"

"Numara…"

"Volga."

"Evet," diye itiraf ediyor. "Senin hakkında endişeleniyorum."

"Benim için endişeleniyor musun? Bensiz taksiye zar zor yetişen sensin."

"Seni takip ettim, değil mi?"

"Yani en azından sana bir şey öğrettim. Ama kendi işine nasıl bakacağını değil, seni aptal dev."

"Üzgün görünüyordun..."

"Senin problemin değil. Yeter artık onlardan, beni onlardan biri yapma.”

"Ama biz arkadaşız. Arkadaşlar birbirini kollar." İçeride başını sallıyor. "Kim bu? Onun pelerini…”

"Bu seni ilgilendirmez."

"Fakat…"

"Biz arkadaş değiliz Volga." Parmağımı göğsüne bastırdım ve blöf yüzüne baktım. "Birlikte çalışıyoruz. İş ortakları. İlişkimizin tamamı bu.” Sanki ona vurmuşum gibi orada duruyor. sıkıntıyla iç çekiyorum. "Eve git. Ve sırf senin kendi hayatın yok diye beni takip etmeyi bırak." Ona iki kez söylemek zorunda değilim. Omuzlarını yağmura karşı kamburlaştırdı ve bir kat merdiven çıkarak yukarıdaki taksi katına çıktı.

Holiday'in şişede biraz ilerleme kaydettiği yere geri dönüyorum, ama sandalyesi yerinden çıkmış, sanki daha yeni çıkmış gibi. Kapıyı dinledi mi?

"Onu biliyorsun?" o soruyor.

"Hayır," diye çıkışıyorum.

"Doğru. Şey... Seni görmek güzel, Eph." Nasırlı parmağıyla bardağının kenarını takip ediyor. "Dürüst olmak gerekirse, gelmenize şaşırdım."

"Ah. Artık umursamayacağımı mı sandın?”

"Trigg'in doğum gününü hatırlamayacağını sanıyordum."

"Ve mesih efendinin biraz Ar-Ge için seni tasmasını bırakmayacağını sanıyordum. Katılman gereken bir geçit törenin yok mu?”

"O dündü. Ama sen bunu biliyordun."

omuz silkiyorum. "Eh, burası boka sardı."

"Yut. Bu her neyse, tiki meşalelerini tercih ettim..." Geri çekilip yeşil ışıklara ve sayısız serserilere işaret ediyor.

burnumu çekiyorum “Belki de fazla kültürlü oluyoruz. Yine de Merkür kum kuşağından daha iyi olmalı.”

Cehennem evet öyle, dedi ağır ağır. Hiçbir zaman bakan olmadı ama son tur onun için zor oldu. Yine de, aşınmanın çoğu içeride görünüyor. Gezegenin ağırlığı onu viski şişesine bastırırken masada oturuyor.

"Yağmurda mı düştün?" Soruyorum. Başını sallıyor. “Haber filmlerini gördüm. Bok gibi görünüyordu. Bunlardan biri nasıl biri? Yağmur mu?”

Omuz silkiyor. "Silah müteahhitleri için iyi. Diğer herkes için insan deneyimine düşmanca.”

"Geri dönen kahramana ve onun kavrayışına." kadehimi kaldırıyorum.

Bardağını bana doğru uzatıyor. "Kötü niyetli başarısızlara."

Bardaklarımızı birbirine vurup likörü aşağıya indiriyoruz. Geldiği şişenin plastiğinin tadına bakabileceğim kadar ucuz, tayın ücreti. Bardağım masaya ulaşmadan yeniden dolduruldu. Başka yaparız. Daha sonra. Düzgünce öldürülene kadar içmek. Holiday, son bardağının kalıntılarını inceler ve nasıl bu kadar çabuk geldiğini merak eder. Bana savaştan eve dönen tüm askerleri hatırlatıyor. Dünyalar kendilerine. Gergin, sürekli değerlendiren gözler. Beceriksizce sohbet etmeye çalışıyor çünkü yapması gerektiğini biliyor. "Ee başka? Hâlâ sözleşme yapıyor musun?”

"Beni tanıyor musun. Rüzgarda uçurtma." Parmağımı havada savurarak sallıyorum.

"Hangi kurum?"

"Onları bilemezsin." Gülmüyor. Acaba beni görmek, onu görmek beni ne kadar üzüyorsa, onu da üzüyor mu? Bundan korktum. Buraya gelmekten. Hepsine geri kaymak.

"Yani, iyi ve kolay yaşıyorsun."

"Kolay olan tek şey entropidir."

"Bu komik."

"Benim değil." omuz silkiyorum. "Meşgul kalıyorum."

"Meşgul kalmanın başka yolları da var. Anlamlı yollar.”

"Denedim." Elim içgüdüsel olarak Altın'ın izlerinin takım elbise ceketimin altında saklandığı göğsüme kayıyor. Elimi izlediğini fark ediyorum. bırakıyorum. "Almadı." Datapad kolunda vızıldıyor. "Telefonda?" Soruyorum. Aşağıya bakmadan susturur.

“Büyük hırsızlık arttı. Artık bir görev güçleri var. Hükümdar, bu şehrin kültürünün en yüksek teklifi veren için yağmalanmasından bıktı.”

“Egemen, ha. Yaşlı Aslan Yürekli nasıl? Hâlâ katillere ve köle tacirlerine af mı veriyorsunuz?”

"Hala derinin altında mı?"

Griler: ömrü kısa, hafızası uzun. O küçük jingle'ı unuttun mu? Söylesene, yeni görev gücünün güzel bir nişanı var mı? Eminim öyledir. Belki uçan bir kaplan ya da parlak ağzında kılıç olan bir aslan?"

"Yükselen'den ayrılmayı seçen sendin, Eph."

"Neden ayrıldığımı biliyorsun."

“İşlerin gidişatını beğenmeseydin, ortalıkta takılıp bir fark yaratabilirdin. Ama sanırım ucuz koltuklarda oturup şişe atmak daha kolay.”

"Bir fark yarat?" pis pis gülüyorum "Biliyorsun, Hyperion Davaları başladığında, sonunda biraz adalet olacağını düşündüm. Jove'a karşı dürüst. Altınların sonunda hesabı ödeyeceğini düşündüm. Endymion'dan sonra, çocuklarıma yaptıklarından sonra bile..." Tekrar göğsüme dokundum. "Ama sonra Hükümdarınızın ayakları üşüdü. Elbette, bazı Cemiyet askeri yetkilileri, Kalite Kontrol Kurulu'ndan bazı üst düzey psikopatlar Deepgrave'de hayat buldular, ama daha fazlası tam af aldı çünkü adamlarına, paralarına ve gemilerine ihtiyacı vardı. Adalet için çok fazla.”

Tatil bakışlarımı tutuyor, inatla.

Trigg o Mars zirvesinde öldükten sonra Rising'e katıldım. Her şeyden çok intikam için. Ben inanan biri değildim. Sonunda, Peerless savaş suçlularını avlamak için Pire ve lejyonlarca honlanmış becerilerimi ve Altın kültürü anlayışımı ortaya koydular. Kendimize "yara izi avcıları" derdik. Sadece başka bir kaygan isim.

Onunla siyaset yapmamam gerektiğini biliyorum. Kafası çok kalın ve her zamanki gibi yoluna devam ediyor. Güzel yarı tanrılar tarafından baştan çıkarılan bir başka homurtu. Ama içki beni umursuyor.

“Biliyorsunuz, ne zaman bir Altın köle tacirinin 'savaş çabası' uğruna özgürce dolaştığını görsem, Trigg'in mezarına tükürmelerini izlemek gibiydi. Aja toz olabilir, ama o orospu gibi erkekler ve kadınlar dünyaları dolaşıyor çünkü tasmanızı tutan insanlar takip edemiyorlar. Hükümdar olarak bir Gri koymalı. En azından boku bitiririz."

Vurgulamak için bardağımı boşaltıyorum ve bir HC şovunda konuşan aptal bir kafa gibi hissediyorum. Şirin boş sözler ve gösterişli özdeyişler.

"Bir işe girersen sana yardım edemeyeceğimi biliyorsun," diyor.

Ve böyle, kovuldum çünkü o her zaman haklı ve ben her zaman ağzımı oynatıyorum. "Toplumda işemek kurbansız bir suçtur," diyorum gülümseyerek. Bir brülör çıkarıp yakıyorum.

"Geçen sefer söylediğimde ciddiydim."

"Hyperion Chimera maçı hakkında mı? Bu bahiste bir servet kaybederdim. Utanç verici manzara. Ama fauxWar tahmin edilemez, değil mi? Karaçi daha güvenli bir bahis.”

"Teklif hâlâ masada, Eph. Senin gibi bir adamı kullanabiliriz. Geri gel. Sendikayı çözmemize yardım et. Hayat kurtarabilirsin.”

"Bir hayat kurtarıyorum. Benim. Sahiplerinden mümkün olduğunca uzak durarak. Utanç Trigg aynı şansı elde edemedi.”

Yüzüne üflediğim dumanın arasından beni izliyor. "Artık bunu yapmak istemiyorum."

"Daha spesifik ol."

"Bu." Barın etrafına bakıyor. "Bu onun için değil. Benim için bile değil. Senin için. Böylece içine batabilir ve sizi çürütmesine izin verebilirsiniz. İstediği bu değildi.”

“Ne isterdi?”

"Bir hayatın olsun diye. Bir amaç."

gözlerimi deviriyorum. "Neden gelmeye zahmet ettin? Seni ben yapmadım."

"Çünkü kardeşim seni seviyordu," dedi sert bir şekilde. Sesini alçaltır. "Senin için bundan daha fazlasını isterdi."

"O zaman belki de onu öldürmemeliydin."

Eski Tatil beni vurmazdı. "On yıl oldu, pislik. Gitmesine izin vermelisin yoksa seni yiyecek."

omuz silkiyorum. "Yiyecek ne kaldı?" Kardeşinin sevgisini hak etmedim ve eminim ki onun acımasına da ihtiyacım yok. Barmene işaret ediyorum ve o başka bir şişeyle geliyor. Ben kendime bir bardak doldururken Holiday başını sallıyor.

"Gelecek yıl buraya geri dönmeyeceğim."

"Çok üzgünüm. Seni özleyeceğim. Zincirleri kır, falan filan." Ayağa kalkıp bana baktı, kinci bir şey söylemek üzereydi ama yutkunarak beni öfkelendirdi çünkü acımanın kokusunu alabiliyordum. "Beni çiğneyen şey ne biliyor musun?" ona göre diyorum "Bana tepeden bakıyorsun çünkü o küçük üniformanın içindesin ve benim ucuz olduğumu düşünüyorsun. Ama tasma taktığını fark edemeyecek kadar aptal olan sensin. Utanacağı kişi sensin."

"Ölmüş olmasının tek iyi yanı seni böyle görmek zorunda olmaması. Elveda, Eph." Kapıda, veri defterine tekrar bakar ve orada gördüğü şeyden yüzünden bir korku gölgesi geçer. Sonra yağmura gitti.

İki bardak sonra şişeyi bırakıp bardan çıkıp kaldırıma çıkıyorum. Yağmur, yukarıdan aşağıya şehrin labirenti boyunca damlar, seviyeye göre daha da kirlenir. Kaldırımın kenarına gidiyorum ve paslı metal rayın üzerinden hava yolu geçidine bakıyorum. Ayin'in pis kokulu zemin seviyesine bin metrelik bir düşüş. Toplanan sisin içinden uçan arabalar ve taksiler göz kırpıyor. Reklamlar, devasa binaların yanlarından neon yeşili ve şiddetli kırmızıların miazma lekelerini gökkuşağı irinleri gibi havaya sızdırıyor. Dijital bir reklam panosunda, altı katlı bir Kızıl çocuk çölde tek başına dolaşmaktadır. Dudaklar çatladı. Cilt saçma bir şekilde yandı. Ayağı kumda bir şeye çarpar ve hevesle kazmaya başlar ve gömülü bir şey keşfeder. Bir şişe. Ateşli bir şekilde üstünü çevirir ve bir içki alır. Zevkle gülüyor ve parıldayan şişeyi, parıldadığı ve ilahi ter damlalarıyla boncuklandığı güneşe doğru tutuyor. Ekranda AMBROSIA kelimesi, köşede küçük bir kanat-topuk logosu parıldıyor.

Büyük bir yolcu gemisi, görünmez yıldızları hedef alan AID'de rıhtımını terk ederken, gökten uzak bir kükreme geliyor. Ayine gitmek için Hyperion'dan hiç ayrılmamış olmayı dileyerek şişemden içiyorum. Bir Pearl kulübüne gidip dikkatimi dağıtacak bir Pembe bulabilmeyi dilerdim. Tatil bir konuda haklıydı; bu sadece yarayı alır. Ama seçmezsem, önemli değilmiş gibi geliyor. Ve eğer önemli değilse, ben de önemli değilim.

Veri panelimi bir elimle çıkardım, neredeyse rayın üzerine düşürdüm ve oynatılan son videoyu açtım. Güvenlik kamerası görüntüleri. Kışlık bir manzara önümde havayı dolduruyor. Dikkatsiz yağmur damlaları holoyu delip geçiyor. Trigg, bir tepsi getiren bir garsonun kolu gibi dağın yamacından çıkan bir iniş pistine köprüde mahsur kaldı. Mavi zırhlı devasa bir Altın, Reaper'a geri koşarken onu suçlar. Bıçağını omurgasından karnına saplıyor ve onu bir sokak satıcısının kebabı gibi havaya kaldırıyor. Sonra onu köprünün kenarından aşağı atar. Aşkım aşağıdaki kayalara sıçrıyor. Kanı beyaz karı karartıyor.

Veri defterini uçuruma fırlattım, gözyaşları ve yağmur görüşümü bulanıklaştırdı. Kendimi ona tırmanırken bulduğumda parmaklık ellerime karşı kaygan. Kenarda durup altlarındaki arabalara ve arkalarındaki karanlığa bakarak. Acıyı on yıl önce Holiday beni aradığında hissettiğim kadar keskin hissediyorum. Pire Sigorta ofislerindeydim. Kapattığımda ses bile çıkmadı. Az önce üniformamı çıkardım, rozetimi bıraktım ve o ofisten son kez ayrıldım.

Artık sessizce bırakabilirdim.

Ama sınırı aşmak için öne eğildiğimde bir şey beni durduruyor. Ceketimin arkasını tutan bir el. Korkuluktan geri kaldırıma çıkarken ayaklarımın altımdan kaydığını hissediyorum. Islak betona sert bir şekilde iniyorum, hava dışarı fırlıyor. Siyah deri tozluklu ve krom gözlüklü üç solgun yüzlü adam bana bakıyor.

"Kim-"

Küçük bir köpek büyüklüğünde bir yumruk beni karanlığa gönderiyor.

15 Derinlerden Lysander

KOKPİTTE, PYTHA

sessizleşti, şimdi geminin savaş senkronizasyonuna kilitlendi. Zihni ve geminin bilgisayarı bir bütün olarak işlev görürken gözleri uzaklara bakıyor. Nasıl ölmek istediğini düşünmeye başlasan iyi olur, dedi Cassius, Pytha'nın arkasındaki gözlem koltuğuna geçerken. “Lorn oynadığın için bir motor çalışmıyor. Bu, Lorio'daki astral çöplükten daha kötü."

"Bundan daha kötü bir şey yok." Sensör ekranlarına ve veri okumalarına bakıyorum. "Boşver." Üç gemi tarafından takip ediliyoruz. Tokatlanmış korsan gemileri değil, askeri gemiler. Yaşlı olmaları önemli değil. Motorları birinci sınıf görünüyor. Pytha kendi raylı tüfeklerimizle orta menzilli ateşe geri dönüyor. Dramasını göremiyorum - burada tüm ekranlar ve sensör okumaları var. Mühimmatları şarjörlerinden manyetik ateşleme çubuklarına akarken ve uzayda bizi takip edenlere doğru koşarken gemideki tanıdık titremeyi hissediyorum. Kuruyana kadar kaç atış daha var?

"Onları asteroit alanında kaybedebilir miyiz?" Soruyorum.

Yeterince yoğun değil, dedi Cassius.

"İnebilir miyiz?"

"Çok yakınlar."

"Bilir miyiz-"

"Hayır," diyor. "Gizleyemem. Koşamıyorum. Savaşamam. kahretsin.” Elini konsola vuruyor. "Beni dinlemeliydin."

"Üzgünüm Cassius."

"Adımı kullanma. Gemide misafirlerimiz var.”

"Bilinci yerinde değil."

"O ekip öyle değil. Biz Ascomanni'den kaçarken onlardan birinin Çekirdek ödülü toplamaya çalışmasını mı istiyorsun?" Aptallığıma hayret ederek başını salladı.

"Beraber durup o vahşilerin içimizden birini yemesine izin vermeyecektim."

" 'Bizden biri'…"

"Büyükbabam onu kurtarmaya çalışırdı."

"Elbette olurdu. Bir Altının hayatını kurtarmak için yüz tane düşük rengin içini boşaltırdı. Bugün kaç tane… bir düzine öldürdün?" Korkudan ağızlarının köpürdüğünü görüyorum. Gözleri ölmekte olan bir atınki gibi fal taşı gibi açılmıştı. Bembeyaz. "Buna değdi? Onlara yardım edebilirdin," dedi üzüntüyle. "Ama onun için gittin! Bir kişi!"

cezasını çekerim Kazanıldı. Ama bugünü unutacak. Zamanla sulandırılacaktır. Benim için olmayacağını biliyorum. Hafızam beni ölüm döşeğinde yatarken bile o çığlık atan yüzlerle tuzağa düşürecek. Çatlayan tırnaklarını ağda göreceğim. Güvertedeki idrarın kokusunu al. Ve daha mantıklı olsaydım ne kadarını kurtarabilirdim diye merak edeceğim.

Başka bir mermi bize çarptığında gemimiz yeniden titriyor. Kinetik kalkanlarımız onu uzaya sekerek gönderir. Öldürmeyi hedefleselerdi, füze kullanırlardı ama bizim motorlarımızı hedefliyorlar. "Bizi canlı istiyorlar," diyorum.

"Elbette yapıyorlar. Altın olduğumuzu gördüler. Bize tecavüz edecekler ve bundan sıkıldıklarında bizi öldürecekler."

"Ve bizi yiyecekler," diyorum. "Bunlar yamyam." Sesimdeki korkuyu yakalıyor. "Aşırı yanarsak motorlar ne kadar dayanabilir?" Cevabı bilerek soruyorum ama onu nereye itmem gerektiğini de biliyorum.

Pytha'ya bakıyor. "Uzun değil. Belki bir, iki saat. O zaman biz ölü metaliz. Ama nereye gidecektik? En yakın asteroit şehri beş gün uzakta."

"Çember."

"Rim, diyor. Soyadını unuttun mu? Soyadım?" Sesini alçaltarak koridora baktı. "Büyükannen uydularından birinin ve rıhtımlarının yok edilmesini emretti."

"Yani diyorlar ki."

"Kişisel olarak Revus au Raa'nın kafasını ezdiğimi düşünüyorlar."

"Çizgiyi yaparsak Ascomanni takip etmeyecek. Jant'tan bizden daha çok korkuyorlar."

"Bunun bir nedeni var."

"Girdiğimiz yerden altı gün uzakta bile bir savaş gemisine sahip olma şansları yok denecek kadar az." Gemimiz yine titriyor. Pytha oturduğu yerde geriliyor. Dudaklarından aşağı kan damlıyor. Dilini ısırmış. Ağız koruyucusu konsolda sallanıyor. Dişlerini kaldırarak açtım ve ince plastik parçayı içeri ittim. “Orada bir hata yaptım. Ama bu bir olasılık meselesi. Hattın üzerinden kayabilir, Ascomanni'yi bırakabilir, motorlarımızı onarabiliriz, sonra..."

"On yıldır hiçbir gemi Rim Space'e geçmedi. Savaş başlatma riskini göze alamam.”

"O zaman planın ne?" Soruyorum.

"Arkamıza dönüp savaşıyoruz. Gemilerinden birinin içine girebiliriz. Silahları diğer korvetlere çevirin. Erkeklerin bunu yaptığını gördüm.”

Kavga etmek. Elbette bu onun cevabı.

"Biz o adamlar değiliz," diyorum. Savaşçı kibri yaralı görünüyor. "Ve geminin arkasında bir fırlatma tüpümüz yok. Geminin sancak tarafını döndürmemiz gerekecek. Sonra da raylı tüfek ateşine geri dönerdik. Ve eğer bunu başarırsak, spitTube'un hızına mevcut hızlarını ekleyerek onların görüş pencerelerini vuracağız..." Hafızamdan, Darrow'un Vanguard'a karşı matematiksel olarak intihar niteliğindeki saldırısı hakkında büyükannemin bana yaptırdığı ayrıntılı raporu ve analizi çıkardım. “…Vanguard'ı kırmak için kullanılan hızın potansiyel olarak dokuz katı. Kemiklerimiz idrarımızdan ayırt edilemez olacak.”

"Yok canım?"

"Bahis yapmak ister misin?"

"Bok."

"Peki ya S-1392?"

"Asteroid mi?"

"Altın'ın pasaj satın aldığı yer." Sensörleri referans alıyorum. "İki saat uzaklıkta. Hattan üç saat daha yakın. Kız bayılmadan önce yardımın orada olduğunu söyledi.”

Gözleri kısıldı. "Onunla tam olarak ne zaman konuşacak vaktin oldu?"

"Tıbbi bölümünde."

"Kim olduğunu bilmiyoruz. Nereli olduğunu bilmiyoruz. Ne tür bir yardım kastettiğini bile biliyor musun?”

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Fakat fırsatlar ele geçirildikçe çoğalır."

"Sun Tzu'dan alıntı yapma, sanki senin fikrinmiş gibi. Onun 'yardımı' herhangi biri olabilir. Bu, kahrolası Ash Lord'un kendisi olabilir."

"Bu bizim için bir nimet olur."

"Senin için, belki. Vaftiz baban beni canlı canlı yüzerdi.” Sensörlerdeki Obsidyen gemilerine bakıyor. "Senin usturanı kullandı. Yarası var mıydı?"

Evet dersem S-1392'ye gitmez. Savaşmaya çalışacak.

"Numara. Yara izi yok," diyorum. Sonra suçluluk duygusunun arttığını hissediyorum. Beynim her zaman vicdanımdan hızlı olmuştur.

Gemimiz yine, bu sefer daha sert titriyor ve ekranlar sancak iticilerimize hasar veriyor. Cassius, gövdenin her titremesiyle yüzünü buruşturuyor. Arşimet'in kanadığını görmek onu yaralar.

"Cüruf et." Pytha'nın omzunu tutar. "Pytha, rotayı asteroit S-1392'ye ayarla. Motor çıkışını kırmızı çizgi üzerinde yüzde on beşe yükseltin. Birlikte erimeleri umurumda değil.” Senkronizasyonunda yanıt vermiyor ama gemi veriyor. Arşimet etrafımızda gümbürderken ben oturdum. Dengeleyiciler ani hızlanmada gerilirken ve Arşimet asteroit için yarışırken yerçekimi vücudumu çekiyor. Obsidyenler ani ivmemizin gerisinde kalıyorlar ama yavaş yavaş eşleşmeye başlıyorlar.

Kalıp atılır.

Cassius, kurtarılan mürettebatı silahlarla donatarak gemiyi potansiyel biniciler için hazırlarken, ondan daha fazla bilgi alıp alamayacağımı görmek için Altını kontrol etmek için medbay'a dönüyorum. Hala bilinci kapalı. Bir an için onu izliyorum, bir yabancı için olması gerekenden daha fazla korumacı hissediyorum. Şefkatle, giysilerinin geri kalanını kestim ve cildindeki yağı alkollü ovmalarla temizlemeye başladım. Dürüstlüğünü korumak için üzerine

tıbbi bir battaniye örttüm. Başımı kaldırdığımda gözleri açık ve bir süredir beni izliyormuş gibi görünüyor. Yanlış bir şey yaptığımı düşünmesinden korkarak yanaklarımda bir renk yükseldiğini hissediyorum. Ama bakışları şimdi ilk karşılaşmamıza göre daha yumuşak. Daha az hayvansal. Kalçamdaki usturaya bakıyor.

"Asteroide bağlıyız," dedim nazikçe. "Orada yardım olduğunu söylemiştin. Ne tür bir yardım?" Konuşmaya çalışıyor ama sözleri ağzından çıkamayacak kadar zayıf. Yara izini kapatmak için kullandığım yeni resFlesh tabakasına bakarak, "Salve," diyorum. "Gücünü sakla." Bir elimi omzuna koydum. "Yaranı kontrol etmeliyim. İzin verirseniz?"

Başıyla küçük bir selam verir. Battaniyeyi kenara çekip kızgın eti inceledim. Dağlamam özensizdi. Dolabın içinde yeni bir bandaj buldum ve yarasına döndüm. Dezenfektan kremi sürerken irkildi. Onu yatıştırmak için annemin kitaplığından en sevdiğim dizelerden birini okuyorum.

“Karanlık karanlıktan gümüş bir güvercin gibi

yükselir ve doğu ışığına dart atar,

Hiçbir şeyin hareket etmediği, ancak saf bir zevk olan pinyonlarda,

Böylece ruhun yukarıdaki alemlere kaçtı,

Barış ve sonsuz sevgi bölgeleri…”

Ayeti bitirdiğimde kız yine bilinçsiz düştü ve bu sefer onu rahat bıraktım. Bütün bu hayatlar onun için. Giderken, yara izini kaplayan eti maskelemek için yüzüne yağ sürüyorum ve Cassius'a boş yere yalan söylemediğimi umuyorum.

-

Tam yanmada asteroitle olan mesafeyi iki saatten daha kısa bir sürede kapatmayı başardık. Son motorumuz aşırı ısındığı için kabin artık uyarı ışıklarıyla kıpkırmızı oluyor. Ataletimiz bizi ileriye taşıyor ama Ascomanniler yaklaşıyor, gemilerimiz arasındaki mesafeyi yiyip bitiriyor. Yakında bizi manyetik çekme ışınlarıyla çekecekler ve gövdemizi yakacaklar. Sessizce oturuyoruz. Pytha şu anda gemiyle senkronize değil. Silahlarımız bükülmüş hurda. Kalkanlarımız gitti.

Ascomanni gemilerinin en büyüğü, bir çekme kirişi ile gövdemize kilitlendiğinden tüm gemi titreşiyor ve hızımızı yavaşlatıyor. Cassius usturasını açıyor ve ben de benimkini beşikleyorum. Elim terliyor. Göğsüm sıkıştı ve ağzım kireçli ve kuru. Sessiz meditasyonda bacaklarımı bağdaş kurup oturuyorum, korkunun içime akmasına izin veriyorum, böylece yazarları gövdemizi yakıp salonlarımıza girdiğinde onun efendisi olabilirim.

Cassius nabız zırhının eldivenlerindeki vidaları sıkarken bana döndü. PulseArmor göğüs zırhları ve kol teçhizatı için ikimiz de hantal EVO takımlarımızı çıkardık. "Kapıda karşılıyoruz. Arkamda kalmanı istiyorum. Koridorlarda yan yana savaşmamız için yeterli yer yok. Düşersem, seni canlı tutmamalarını sağla." Pytha'ya bakar. “Bunu demek istiyorum çünkü…”

Cümlesi bitmeden dağılıyor. Gözlerini RAD sensörü ekranına kadar takip ediyorum. Yanlara doğru bükülür. Ekranın pikselleri, mavi ve siyah statik dans eden bir desene ayrışır. Pytha gözlerini kıstı. "Biri navigasyonu karıştırıyor."

"Ascomanni olamaz," diyorum. "Enstrümanlarımızı tehlikeye atacak kadar teknolojiye sahip değiller."

"Kim o zaman?" Pytha sorar.

Ah lanet olsun, diye mırıldandı Cassius. "Ah lanet olsun." Görüş penceresinden uzaktaki büyük, görünüşte iyi huylu asteroide doğru onun gözlerini takip ediyorum. S-1392. Pytha görsel ekranı büyütür. Gölgeler asteroitin yarısını gizler. Yüzey kirli inci beyazıdır ve çarpma kraterleriyle parçalanmıştır. Gölgeler karışıyor. Karanlık mesafede bir şey hareket ediyor, asteroitin bağırsaklarından dışarı çıkıyor. Karanlık bir deniz mağarasının girintilerinden kıvranan kara bir yılan balığı gibi uzaya gelir, gölgeden akar, gözleri inci gibi bir tehditle parlar. Ama bu yılan balığı etten kemikten değil. Metalden yapılmıştır, siyaha boyanmıştır ve yanlarında üç başlı elektrikli bir ejderha ile işaretlenmiştir.

Bu bir savaş gemisi.

On yıldan fazla bir süredir hiçbir savaş gemisinin uçmadığı bu boş alanda, birinci sınıf bir muhrip bize doğru koşuyor. Bir nokta üç kilometre uzunluğunda, silahlarla ve yüksek dereceli kalkanlarla dolu. Ve onun yanında, alışılmadık bir tasarıma sahip iki meşale Gemisi var. Derin deniz korkularına benzeyen üç garip savaş gemisi filosu hangarlarından ayrılır.

Mesafeyi yarım dakika içinde kapatıyorlar ve Ascomanni gemilerini bir radyo yayını formalitesi bile olmadan parçalamak için sessizce yanımızdan geçiyorlar. Savaş filoları, Ascomanni'yi raylı tüfek ateşiyle donatırken ve her bir gemi oksijeni boşaltana ve sonsuza dek uzaya ölü ve sessiz süzülmek için titreyene kadar akıncıların patlama puanlı gövdelerinin üzerinde sessizce çatırdayan füzeler fırlatırken zarif bir ölüm sağlar. Nişan bir dakikadan az sürer.

Enkaz gövdemize çarpıyor.

Pytha'nın sesi titriyor. "Neydi o?"

İletişim üzerindeki yanıp sönen kırmızı ışık, destroyerin kendisinden gelen bir doğrudan iletimi işaret eder. Uzakta gizleniyor, bize yaklaşmıyor. Yanımda Cassius'un huzursuzluğunu hissediyorum. "Bu nasıl bir gemi?" Pytha sorar. "Lysander mı?"

Görünüm penceresinden dışarı bakıyorum. "Bilmiyorum."

Ama Cassius biliyor. Ve onda bunu beklediği gibi bir his var. Sanki bu kaçınılmaz bir sondu. anlamaya başlıyorum. "Bana yalan söyledin" diyor. Yüzünde kalp kırıklığıyla bana bakıyor. "Yara izi vardı. Değil mi?”

Öfkesini kabullenip göz göze geliyorum. "O yaptı."

Bizi öldürdüğümü düşünüyor. Ve belki de var. Ama nefes aldığımız sürece, kaçmak için daha fazla fırsat olacak. Ateşten tavaya atladık.

"Şanzımanı aç" diyor.

Açık kanalda statik çatırdamalar, derinlerden soğuk bir ses, Mars sokaklarında veya Luna'nın salonlarında, Kenar'ın on yıl önce sınırlarını kapatmasından bu yana duyulmayan bir aksanla seslenene kadar. Boğazın arkasında kalan uzun, tembel sesli harfler Jüpiter'in yanardağ uydusundan geliyor. Rim'in liderleri olan Raa Hanesi'nin yuva dediği ay.

Io ve Tozun Efendileri'nin aksanı.

Bedensiz ses, "Dikkat, Arşimet," diyor. "Bu, Halka Hakimiyeti Yok Edici Charybdis. İletişim ekipmanınız etkisiz hale getirildi. Mevcut rotadan herhangi bir sapma, geminizin tahrip olmasına neden olacaktır. Herhangi bir direnç, geminizin yok olmasına neden olacaktır. Uçağa binmek için beklemede kalın.”

İletişim kapanır. Sessizlik kokpitte bizimle oturuyor.

Çaresiz, Cassius iletişimi kapar. "Charybdis, Rim Space'i ihlal etmiyoruz. Tekrar ediyorum, tarafsız bölgedeyiz. Bu, Pax Ilium'un ihlalidir. Tekrar ediyorum, biz Rim Space'de değiliz." Cevap yok. Cassius öfkeyle bilgisayarı fırlatır. Plastik, metal bölmeye çarparak parçalanırken Pytha irkildi.

"Bizim türümüz Ascomanni'den daha iyi," dedim, onun ve Pytha'nın gözlerinde gördüğüm korku beni rahatsız etse de. Onlarla akıl yürütebiliriz.

"Sebep? Yüzü bana getir, Pytha." Ona bakıyorum ve korkusunun haklı olup olmadığını merak ediyorum. "Lysander, benim kutumu ve seninkini al ve kasaya koy." Boynundaki zincirden House Bellona yüzüğünü çıkarıp elime tutuşturuyor. “Onları olduğumuz kişiye geri götürebilecek hiçbir şey olmadığından emin ol. Holos, silahlar, yüzükler - her şey kasaya gidiyor. Ve Karnus'un usturası. Üzerindeki kapak onları kandıramaz. Sakla yoksa ölürüz."

Koridorlardan geçerek yaşam alanlarına koşuyorum, burada Cassius'un, bir zamanlar Mars'a hükmedebilecek bir adamın kalan cılız mirası olan, aile yadigârlarını sakladığı meşe kutusunu alıyorum. Kendi kutumu getiriyorum, geçmişimin son kalıntılarını taşıyan büyük bir fildişi gemi. Her iki kutuyu da geminin fırınının arkasındaki duvardaki gizli kasaya koyuyorum. Hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak için vücudumu aradım. Büyükannemin boynumda asılı duran yüzüğünü ve Karnus'un usturasını isteksizce alıp kutunun içine itiyorum.

Kokpite döndüğümde Cassius, Ceres'te bir karaborsadan satın aldığımız yüzü açtı. Köpük içinde petekli ince gri bir maske, bir şişe kokulu tuz, bir kimyasal buz paketi ve haftalar önce saha çantalarımızı doldurmak için boşalttığımız ağrı kesici uyarıcı şırınga için eksik bir kılıf var. "Ekstra uyaranların yok mu?" bana soruyor.

“Onları Altın üzerinde kullandım. değil mi?”

Başını sallıyor. "Hepsini mahkumlara verdim."

"Goryhell," diye mırıldandım maskenin peteklerine bakarak. "Casus..."

Gülüyor ve eski, alaycı gülümsemesinden bir parça parçalanmasına izin veriyor. "Sorun değil dostum. Acı sadece bir hatıra."

"Uzay delisi misin?" Pytha düz bir şekilde sorar. "O canavarı uyaranlar olmadan kullanamazsın."

"Beklemeyi kontrol edebilirim," diyorum. "Bir paketi kaçırmış olabiliriz..."

Cassius başını sallıyor. "Zaman yok."

Pytha dehşete düştü. "Lisander. Ona izin verme…"

Cassius'un bakışlarıyla karşılaştım. "Seni tutacağım."

Cassius maskeye bakıyor, gözlerinde mesafeli, terk edilmiş bir bakış var. Eski bir Altın Tribün'de ödül toplayarak motor parçaları için ödeme yapmak zorunda kaldığımızda aynı bakış. Nasıl bu hale geldiğini sorar. Olacağını düşündüğünden çok uzaktı.

Bize nazik bir gülümsemeyle, başka bir zamana ait olan, kendisinin daha nazik bir versiyonu olan, sadece gözleri görünene kadar maskeyi yüzüne getiriyor. Arkadaki plastik mandalı sıkar, böylece kafasına sabitlenir.

"Çıkarmama izin verme" diyor.

"Mercan tutuşu mu?" Soruyorum.

"Mantis kilidi. Kollarını bir mercan tutuşunda kırardım."

itaat ederim. Arkasında otururken bacaklarımı orta bölümüne doladım ve kollarımı pazılarına, sonra koltuk altlarına doladım ve ellerimi omurgasının ortasında birleştirdim. "Pytha, anahtarı çevir." Öne doğru sürünür.

Kendi kendine mırıldanarak maskenin yan tarafındaki etkinleştirme düğmesini kavradı. "Senin üzerinde."

"Yap."

Pytha, maske üzerindeki etkinleştirme düğmesini çevirir. Karıştırıcı maskenin plastiğine yerleştirilmiş üç yüz iğne, Cassius'un yüzünün derisine, kemiğine ve kıkırdağına doğru yaylanırken ıslıklı bir tıslama var. Bir kere sallıyor. İki kere. Sonra maskenin altından bir çaydanlıktan fışkıran buhar gibi gurultulu bir çığlık kaçar. Kasları düğümleniyor ve kaya gibi sert bir şekilde sıkıyor, kollarıyla o kadar şiddetli bir şekilde bükülüyor ki benimkinin kırılacağını sandım. Yuvarlanırken, tekme atarken ve neredeyse Pytha'yı baldırından yakalarken

gevezelik ediyor, anlaşılmaz küfürler ediyor. Geri atlıyor. Maske acımasızca yüzüne yapay dolgu maddesi pompalar, çenesine, alnına ve göz yuvalarına taklit kemiği aşılar. Yirmi saniye içinde, maskenin göstergesi kırmızıdan sarıya yanıp söner ve Cassius'un en kötü nöbetleri solmaya başlar. Yanımızda derin nefes alıyoruz. Mırıldanır ve sığ bir duyarsızlığa sürüklenir. Gösterge yeşil renkte yanıp söner. Kendimi onun kollarından kurtarıyorum. Kolumun aşağısında, stres kırığını ima eden, bıçak saplayan bir ağrı var.

Pytha, Cassius'a koşar ve dikkatli bir şekilde maskenin mandalını açar. Yüzü, köpüren öfkeli, şişmiş bir et yığınıdır. Aleve çok yakın sapmış bir balmumu figürü gibi. Pytha'nın uyguladığı iltihap önleyici paketin altında şişlik yavaş yavaş azalır.

Çantayı çektiğinde, yakışıklı arkadaşımız gitmiş, yerini ilkel alınlı, şişkin, damarlı burunlu, yontulmuş kulaklı ve tıkalı, tembel dudaklı gevşek bir ağıza sahip eşkiya bir yüz almıştır. Peerless Scar gitti, bu yeni Bronzie görünümüne gömüldü. Pytha gözlerindeki yaşları siler.

Bana suçlar gibi baktı ve burnunun dibinde kırmak için kokulu tuzları ellerimden çekti. Başını tutarak ve o gelince yüzündeki kusmuğu silerek, "Sen asilsin, dominus," diyor. "Günah kadar kolay. Artık her şey bitti. Her şey bitti." Yardımıyla ayağa kalktı ve birlikte, muhripin bizi tamamen yutmak için yanaşma bölmesini açtığını görmek için pencereden gözetliyoruz.

16 Darrow The Den

KULEMİN ÜZERİNDE DURDUM

sert bir yağmur yağarken.

Önümde Ebedi Şehir'in çelik derisi geceye doğru esniyor. Ulaşan kulelerin, şişirilmiş stadyumların ve uğultulu komplekslerin ortasında, Çakal'ın ve ardından gelen savaş yıllarının izlerini bıraktığı karanlık gölge havuzları yatıyor. Şimdi, radyasyon temizlenmiş ve darbe kubbeleri kaldırılmışken, Sun Industries'den eklembacaklı inşaat gemileri, orada tembel amaçlarla sürükleniyor, işçileri ve metalleri taşıyor ve feribotla taşıyor.

Hyperion kendini yeniden inşa ediyor olabilir, ancak güney şehirleri, Kül Lordu'nun çılgın Minotaur'u Apollonius au Valii-Rath'ın altındaki güçleri tarafından, ikincisinin yakalanmasından ve Deepgrave'de hapsedilmesinden önce neredeyse yok edildi.

Halkım acı çekiyor. Ama Dancer'ın sahte barışı çözüm değil. Gençliğimde savaşın ateşiyle yanıp tutuşuyordum. Şimdi o ateşi hissetmiyorum. Sadece görevin soğuk ağırlığını ve aileme yapacaklarının korkusunu hissediyorum. Bir gemi kulemin tepesine yaklaşırken parlıyor ve iniş pistine iniyor.

Kel kafalı, tıknaz bir Gümüş adam rampadan aşağı iniyor. Yüksek yakalı beyaz kadife bir ceket giyiyor. Altının göz küresi, ağır elindeki bir yüzükten parlıyor.

"Quicksilver," diyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Homurdanıyor ve elimi sıkıyor. Tek arkadaşı, bir çocuğun kafatasından daha büyük olmayan bir Sentinel uçağı, yağmurda parıldayan krom gövdeyle arkasında süzülüyor. Merkezinde kırmızı bir göz nabız atıyor. ihtiyatla izliyorum.

“Sosyalistlerin tacını koparmasını izledim. Bu utanç verici bir manzaraydı," diye alay ediyor. Matteo'nun adamları bana tartışmayı sonlandırdıklarını söylediler. Obsidyenler çekimser kaldı. Sadece oturdum. Caraval ve Coppers Vox ile gitti. Tutuklama emriniz bir saat içinde çıkarılacak. Yakında ateşkesi oylayacaklar.”

"O zaman sonra ne olacağını biliyorsun."

“Tarih bir tekerlektir. Ve tüm çeteler aynıdır. Büyük iştahlı küçük adamlarla dolu. Büyümelerinin tek yolu bizim gibi adamları yemek." Bana gözlerini kısarak bakıyor. "Vox Populi'yi bu gece bitirebilirsin. Senatoya fırtına. Onları ütüye koy.”

"Onlar hala benim adamlarım," dedim savunmaya geçerek.

"Bunu biliyorlar mı?" cevap vermiyorum "Vox Populi bir kanserdir. Kanserle başa çıkmanın tek bir yolu var. Kes şunu. Bunu eşine yıllar önce söylemiştim.”

"Demokrasi konusunda mutabık kaldık"

"Yine de buradasın. değil misin?” gülerek sorar. İkiyüzlülüğü özlemedim. “Değişim, kıskanan çeteler tarafından değil, cesaret eden adamlar tarafından yapılır. Fitchner bunu biliyordu. Biz de öyle. Üzerimize tükürseler bile.”

Phobos'ta ilk tanıştığımız zamanı, ondan ne kadar nefret ettiğimi hatırlayarak kel adama baktım. O garip bir yaratık. Kötülük, bencillik ve katı ideolojiyle dolu. Güvenebileceğimi sandığım bir adam değildi. Ama sırf iradesiyle kendini belirsizlikten kurtardı. Fitchner ile Ares'in Oğulları'nı kurdu. Benim savaşlarımdan Cumhuriyeti yeniden kurdu. O olmasaydı, Luna bir kraterler ve küller ülkesi olurdu.

"Gidiyorsun. değil mi? İyi," diyor.

"İyi?"

“Kafesteki Orakçı ne işe yarar?” diye soruyor, başını gökyüzüne kaldırarak. "Sana vahşi doğada ihtiyacımız var." Tavsiyesini sormadım, ama yine de inancımı pekiştiriyor. Fitchner'ın arkadaşıydı. Keşke şimdi adamla konuşabilseydim. Sadece bir kere. Planladığım şeyi kabul eder miydi?

"Yardımınıza ihtiyaçım var."

"Arkadaşlarıma her zaman yardım ettiğimi biliyorsun. Muhtemelen neden bu kadar azını tutuyorum.”

"Önce ne olduğunu duymak isteyebilirsin."

"Senden sonraki Muhafızlarla yörüngedeki gemilerinize asla ulaşamayacaksınız," diye tahmin ediyor. "Benimkilerden birine ihtiyacın var."

"Nessus'a ihtiyacım var." Ürküyor. "Ve çalınmış gibi görünmesine ihtiyacım var."

“Neden Nessus? Ne planlıyorsun?" Sessizliğime homurdanıyor. "Boşver. Onarım için kuru havuza koyacağım. Nerede olduğunu biliyorsun."

Başımla onayladım. "Thraxa zaten iskelede bekliyor."

"Yani evet diyeceğimi biliyordun."

"Umuyordum."

Güler. "Gemimi tek parça halinde geri getir, ha? O Matteo'nun favorisi."

"Efendim" dedi endişeli bir ses arkamdan. dönüyorum. ArchLancer'ım, Lorn'un en büyük ve en parlak torunu Alexandar au Arcos, arkamda duruyor. O sırıtan bir dahi. Uzun beyaz-sarı saçlı ve açık tenli. Mızrakçılarımdan bir diğeri, göğüs kemiğinden daha yüksekte olmayan yeğenim Rhonna, Kieran'ın ilk evliliğinden inatçı en büyük kızı. Yirmi, uğuldayan bir kafa ve düz bir burun ile. O sadece bir yıldır mızraklı, ama Alexandra'nın dengi olduğunu kanıtlamak için can atıyor.

Siyah Pegasus Legion ceketlerinin içine süzülen yağmura karşı başlarını eğiyorlar. Yeğenim adamın kendisine bakarken, Alexandra Quicksilver'ın arkasındaki drone'a küçümseyerek bakıyor. Alexander, "Hepsi burada," diyor.

Quicksilver'a tekrar baktım. "Vox bana yardım ettiğini öğrenirse... Phobos'ta daha güvende olabilirsin."

"Ve mafya kulelerimi ve şirketlerimi çalarken izle? Bir sebepten dolayı güvenlik ekiplerim var. Bu ayı yeniden inşa ettim. Benim kavgam burada. Utanç. Doğum günümü kaçıracaksın."

“Bir sonrakini yapmak için burada.” El sıkışıyoruz ve o gidiyor.

-

"Duyduğun şey doğru," diyorum.

Otuz yedi Uluyan, parlayan ocak uçlarından çıkan duman bulutunun arasından bana bakıyor. Bir vahşinin psikopatlar ve holiganlar çeşitliliği, benim sürüm, Sevro ve benim son on yılda topladığımız bir sürü reddedilmiş ürün. Merkür'de yirmi kaybettikten sonra, resmi sayımız yüz on bir, ama çoğu benim talimatlarımı yerine getirmek için Sevro tarafından Cumhuriyet'in her yerine dağıtıldı. Luna'da evleri olmayanlar, Gölge Şövalye'nin mülkiyetinden kurtardığım mürekkep siyahı bir gökdelen olan Den'de yaşıyor. Holiday arkadan beni selamlıyor, en son gelen. İçmiş gibi görünüyor. Sefi, on Obsidiyenimizle yan tarafta oturuyor. Senatörleri çekimser kalırken, geleceğinden emin değildim.

"Neyden bahsediyorsun patron?" Mühimmat uzmanım Min-Min burnunun dibinden söylüyor. Metal bacakları masanın üzerinde. Batık Kırmızı gözler, onun karanlık yüzünden tarafsızca beni izliyor. Tozlu mohawk'ı bir tarafa yassılaşmış ve yanağının bitkin çizgileri loş ışıkta derin görünüyor. "Bu acil toplantı saçmalığı biraz kaba, öyle mi sanıyorsun?" Robotik kurt başlı yüzüğü bira şişesine çarpıyor. "Daha yeni döndük."

"Neyden bahsediyor?" Victra inanamayarak sorar. Uzun kolları hamile karnının üzerinde çaprazlanmıştır ve tırtıklı saçları bir tokayla arkaya sabitlenmiştir. Öfkeli görünüyor. "Gerçekten bir kayanın altında mı yaşıyorsun Min-Min, yoksa öyle mi görünüyorsun?"

"Oh, cürufu kes, gösterişli. Ayinde diz boyu kaldım. Bu dürüst Obsidyen kabadayı kalçalarımın arasına sıkıştırsaydı."

"Bugün haberlere hiç bakmadın mı?" En eski arkadaşlarımdan biri olan Pebble soruyor. Etli yanakları, aceleyle gelişinden kızardı. O ve kocası Palyaço, Sevro aradığında çocuklarıyla birlikte tatil yapmak için Mare Vaporum beldesinin yolunu yarılamışlardı.

"Yok." Min-Min iç çeker. "Ben analogum bebeğim. Lanet olsun görmem gereken son şey, Mars'ta tecavüz ve yakma konusundaki psikopat cüruflar hakkında daha sansasyonel bir iftira. Bana iyi gelmiyor." Mohawk'ını düzeltiyor. "Hiç de bile."

Sevro veri defterini Min-Min'e o kadar sert fırlatır ki neredeyse yüzüne vurur. Onu yakalar ve çevirir, nefesinin altından mırıldanır. Manşetleri gördükçe gözleri büyüyor. "Lanet olsun."

"Öğrenmek istediğim şey, hanginizin ispiyonladığı?" diye soruyor.

Sevro, "Evet, lütfen ayağa kalk da seni dalağından bıçaklayabilelim," diyor. "Dancer'ın bahşiş almasının tek yolu, birinizin elçiler hakkında konuşmasıydı. Bir fahişeyle, bir liman işçisiyle, lanet olası annenle konuştuysan, şimdi ona sahip olma şansın var."

Kimse ayakta değil.

"Bu odadaki herkese güveniyorum," diyorum, duymaları gerekenin bu olduğunu bilerek. Ama bu doğru değil. Sızıntı bu odadaki birinden gelmiş olmalı. Sefi? Beni tam olarak desteklemedi. Savaştan gerçekten bu kadar sıkıldı mı? "Ancak elçileri öğrendiler, bu sizden değildi. Artık hepiniz Kül Lordu'nun istediği barış anlaşmalarını biliyorsunuz. Senato yakında bir ateşkes, olası bir barışın şartlarını müzakere etmek için geçici bir ateşkes kabul edecek. Bunun Kül Lordu'nun bir hilesi olduğuna inanıyorum."

"Kahretsin öyle," diyor Sevro.

"Evdeki bölünmemizi biliyor ve güçlerini Venüs çevresinde yeniden toplamak için zaman kazanmak için kullanıyor. Artık neyden korktuğumu hepiniz biliyorsunuz." Bir sanal harita çıkardım ve parmaklarımı asteroitlerin arasında sürükleyerek üzerinde yürüdüm. "Ejderhalardan korkarım. Raalar geliyor. Belki bugün değil. Belki yarın değil. Ama bir gün Romulus saldıracak. Bu gerçekleşmeden önce Çekirdek üzerindeki kontrolü sağlamlaştırmalıyız. Ash Lord'u sağ bırakırsak iki düşman arasında kalırız. Kazanmayacağız."

Victra, "Asla birlikte savaşmayacaklar," diyor. "Senden nefret edebilirler ama Moonies'i tanırım. Octavia'nın tuttuğu rehineler bile Kül Lordu'ndan nefret ederek doğarlar. Asla unutma. Asla affetme."

Sefi, "Birlikte savaşmak zorunda değiller" diyor. "Sadece bize karşı savaşmak zorundalar." Obsidiyenlerin Merkür'de karşı karşıya kaldıkları ağır kayıplarla, onun bu ihtimalden hoşlanmadığını biliyorum. O zaman neden senatörleri beni desteklemek için oy vermedi?

Devam ediyorum. "Senato, barış sürecine karşı bir sorumluluğum olduğu konusunda açıkça endişeleniyor. Bana savaş çığırtkanı dediler. Şu andan itibaren, artık Başİmparatorolmadığımısöylüyorlar. Yakında, benim tutuklama emrim çıkacağına inanıyorum."

"Zaten bir tane olabilir," diye mırıldandı Sevro, nefesinin altından.

"Dansçı bir piç..." diyor Rhonna. Saklı Tinos şehrinde yaşarken, onun için bir amca gibiydi. Yumrukları ihanet karşısında öfkeyle sıktı.

"Numara. Dansçı iyi bir adamdır. Elindeki araçlarla doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor," diyorum. "Aynısını yapma sırası bizde."

"Emirlerin nedir patron?" Min-Min sorar. "Hıçkırırsın ve tüm Yedinci Senato'ya saldıracak ve sana komik bakan her Periyi çarmıha gerecek."

"Kahretsin," diye kabul ediyor Palyaço. "Senato, Sendikadan daha yozlaşmış. Oraya gir ve çöz derim. Yeni, temiz seçimler olsun."

"Ve ne?" Çakıl kocasına sorar. "Bu arada Darrow bir otokrat olarak mı hüküm sürüyor? Komik olma. Böyle giderse Cumhuriyet bitmiştir." Bana acıklı bir şekilde bakıyor. "Virginia hiçbir şey yapamaz mı? Elbette tutuklama emri çıkarmalarına izin vermeyecektir."

"Elbette hiçbir şey yapamaz," diye yanıtlıyor Victra. “Acil Durum Yetkilerini kullanmadığı sürece çoğunluk kuralları. Ama bunu yapar ve Vox Populi tiranlığı haykıracak ve görevden alma için oy kullanacaktır. Son zamanlarda sokakları gördün mü? Özellikle savaşı bitirebileceklerini düşünürlerse, mafya onları destekleyecektir. Venüs kimsenin umurunda değil."

Rhonna, "Egemen O'dur," diyor.

“Bir zamanlar sahip olduğu gücün onda birine sahip olan. Aptal aslan, Egemenliği bu kadar çok güçten uzaklaştıran yasaların yazılmasına yardım etti. Ona yapmamasını söyledim..." Victra iç çekiyor. "İdealistler asla öğrenmezler."

Tatil duvardaki yerinde huzursuzca kıpırdanır. "Gerçekten şiddeti düşünüyor olamazsın, Darrow. Yedinci'yi harekete geçirirseniz, Ana Lejyonlara onlara karşı emir verilecek."

"Kim tarafından?" diye soruyor. "Hangi general bize karşı gelebilir?"

"Wulfgar," diyor Holiday. "Ve seni tutuklamaya gelen o olacak, Darrow."

"Vatansever salak," diye mırıldandı Min-Min. Sefi'ye döner. "Onu dizginleyemez misin, büyük hanım? Sen onların kraliçesi ya da onun gibi bir şey değil misin?” Sefi yüzüne bile bakmaz. Gözleri bana kilitlendi.

Lütfen, dedi Victra. "Bu odadaki insanların yarısının yüzleri madeni paralarda. Geri kalanların heykelleri var. Bize karşı hangi orduyu gönderirlerse göndersinler bizim ordumuz olacak. Sefi ve Darrow'a bir bakın, pantolonlarına işeyecekler." Sefi'nin beni nasıl izlediğini görmüyor mu?

Victra büyük bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Sevgilim, barış görüşmelerine hepimizin katıldığını söylüyorum. Biraz parti yap. Ve o kutsal hıyar Dansçı bir hücreye konulduğunda, Kül Lordu'na diplomatik yanıtımızı veririz ve ona Julia au Bellona'nın kafasını kanlı bir kutuda ağzı üzümle doldurulmuş olarak geri göndeririz. Ya da gözleri çıkarılıp yerine yılan kafaları gelir. Veya Dansçının testisleri, hangisini tematik olarak daha uygun bulursanız. Oy kullanabiliriz! "Sonuçta bu bir demokrasidir."

Onunla birlikte başını sallayan kafalara gülümsüyor ama odanın yarısından fazlası gergin bir şekilde ellerine ve birbirlerine bakıyor. Senato'ya karşı gelmekte tereddüt ediyorlar. Kimse iç savaş istemiyor. Tatil onların muhalefetine ses verir. "Seni cehenneme kadar takip ettim, Darrow. Benden bu

konuda seni takip etmemi isteme. Cumhuriyete inanıyorum. Bir şeye inancımızı koymalıyız. Yarın Forum'da yürürsen, bensiz yürürsün."

"Sadakat böyle mi gitti?" diye soruyor. "Sonuçta bir paralı asker."

Min-Min, "Ben de senin zor olduğunu düşünmüştüm Holi," diyor. "Pfah. Menopozda huzurlu oluyorsun."

"Kapa çeneni Min-Min," diyor Pebble. "O haklı."

"Bu çok boktan," diye çıkıştı Sevro. "Eğer denerlerse..."

Yeter, dedim, Sefi'nin bu çekişmelere karşı artan hoşnutsuzluğunu görerek. "Tatil haktır. Altın düştü çünkü iç savaşın kendilerini tüketmesine izin verdiler. Cumhuriyetimizin aynı şekilde düşmesine izin vermeyeceğim. Yükselişe ne kadar düşkün olduğumuzu biliyorum." En uzun süredir hizmet veren Howler'larımdan bazılarının sırıtışları. "Ama bu sefer değil. Yedinci, kışlalarında kalır. Senatoyu dağıtmıyoruz. Barış anlaşmaları devam edecek. Aylar sürecek."

"Demek sen, ne..." dedi Victra, önce Sevro'ya, sonra bana bakarak, afallamış ve biraz da hayal kırıklığına uğramış halde. "Seni tutuklamalarına izin mi vereceksin?"

Hayır, aşkım, dedi Sevro usulca, bana bakarak. Den'e giden mekikteki konuşmamız kısa ve özdü. "Pek değil."

"Kül Lordu aptal değil," diyorum. "Dansçı ve Vox Populi oynanıyor. Yedinci'yi kullanmamı istiyor. Benden Senato'yu dağıtmamı ve iktidarı ele geçirmemi istiyor. Renkleri parçalayacak ve istikrar sunarak onları uzaklaştırmasına izin verecekti."

Victra, "Bu biraz gergin," diyor.

"Onu tanıyorum. Cumhuriyeti yıkmayacağım. Ve tutsak olmayacağım. Bu yüzden bu gece bu ayı terk ediyorum." Kafa karışıklığı içinde birbirlerine bakarlar. "Soru şu: benimle kim geliyor?"

Sevro, diğerleri bana boş boş bakarken bile yanımda durmak için bir adım öne çıktı.

Başlangıçta planıma katılmadı. Mars'ta kalmak ve Senato'nun beni Yedinci Lejyon kışlasının merkezinde tutuklaması için cesaretlendirmek istedi.

"Nereye?" Tatil soruyor.

"Koşuyor musun?" Victra neredeyse tükürecek.

"Ben koşmuyorum. Ama sana söylersem, o zaman komploya ortak olursun," diyorum. Söz değil, planın detayları, elçilerin sözleri gibi sızdırılacak. Bana kimin ihanet ettiğini bir kez daha merak ederek her birine bakıyorum. "Sen kanun kaçağı olacaksın. Bazılarınızın bu konuda şüpheleri var. Bunu anlıyorum. Beni Luna'ya, Mars'a, Dünya'ya ve Merkür'e kadar takip ettin. Cumhuriyete olan yemininizden taviz vermeniz için şimdi size baskı yapmayacağım. Biz bir aileyiz. Bunu yaşayacağız. Ama görevinin burada olduğunu düşünüyorsan ayrılma vaktimiz geldi. Vale istekli, yakında tekrar görüşeceğiz."

Bir an için kimse kıpırdamıyor. Sonra Holiday, önümde durmak için masanın etrafından dolaşıyor, yüzü suçluluk duygusuyla kaplanmıştı. "Seni her yerde takip ettim ama Cumhuriyet'ten vazgeçemem."

"Bırakmıyorum," diyorum.

"Buna inandığınızı biliyorum efendim, ama ben geride kalacağım. Bir iç savaş başlattığınızı düşünmüyor olabilirsiniz. Ama cehennemde ödeyecek. Hükümdarımın bana ihtiyacı olacak." Sesindeki suçlamaya rağmen ona karşı hiçbir kızgınlık hissetmiyorum. El sıkışıyoruz.

"Aileme göz kulak ol."

"Son nefesimle, efendim." Yükselen selamıyla yumruğunu havaya kaldırdı. "Selam özgürlükler." Ve daha alçak bir sesle, "Hail Reaper." Odadan ayrılıyor.

Sevro onun gidişini gülerek izliyor. "Başka korkak var mı?"

Holiday'in gidişinin odaya getirdiği şüpheyi görmek. Colloway xe Char, en iyi pilotum, iç çekiyor ve bir brülör yakıyor. İnce vücudu özlüdür, derisi derin bir abanozdur ve gök mavisi astral dövmelerle kaplıdır. Dumanlı bir halka üfler, sonra uykulu uykulu durup mavi-siyah saçlarını gözlerinden uzaklaştırır. "Sen eğlenirken ben hamamböceği evde otursun diye yemedim." Warlock Squadron'un pilotları, Min-Min de dahil olmak üzere onu takip eder. Süvarilerim Rhonna ve Alexandar ona katıldı, ardından bir sürü diğerleri geldi. Palyaço artık kendini tutamaz. Ayağa fırlıyor.

“Ben de gideceğim” diyor. "Sevgilim, sen çocuklarla kal."

Pebble ona katılarak, Cehennem gibi, dedi, ama gözlerindeki şüpheyi görebiliyordum.

Geriye kalanlar Sefi ve Obsidyenler.

"Sefi, benimle misin?" Soruyorum.

Vermeden önce cevabını görüyorum. Wulfgar'ın aksine, Cumhuriyet sunağında ibadet etmez. Omuzlarında halkının refahını taşır. Ragnar öldüğünde, bu onun mirasıydı.

Yavaşça ayağa kalkar. "Venüs ya da Merkür umurumda değil," diye gürledi. “Obsidyen kanına değmezler. Dirilişi sırtımızda taşıdık ve ne için?” Gözleri odayı kavrıyor. “Altının hala yüksekte oturması için mi? Geri kalan Renklerin bizden nefret etmesi için bize canavar mı diyorsun? Bizim konuşmamız ve senin hiçbir şey duymaman için mi?”

Bir süredir bunun geldiğini görmeme rağmen, “Hâlâ kölelikte kalan Obsidyenler var,” diyorum. Obsidyenler çok fazla şey taşıdılar—Altınlar onları Yağmur'da diğerlerinden daha çok hedef aldı. "Kardeşinizin efendisi hâlâ yaşıyor," diyorum. Ragnar ölürken elini benim elime nasıl koyduğunu hatırlıyorum. Bu bağın sonsuza kadar süreceğini düşünmüştüm ama onun insanlarından giderek daha fazla şey istediğim için yıllardır çatlakları hissediyorum. “Kül Lordu onu köle yaptı. Onu bir dövüş çemberinde tuttu ve bir köpek gibi öldürmesini sağladı."

"Kardeşim yaşayan bir tanrıydı." Obsidiyenler saygıyla başını salladı. "Ama o öldü ve Valhalla'nın bal likör salonlarında Allmother'ın ölümünden önce şarkılar söylüyor. Bu orta düzlemde, onunla artık sadece ben konuşuyorum.” Gözlerini kapatır. İkinci gözleri, göz kapaklarındaki mavi dövmeler, gözlerini her kırptığında bana bakıyor. "Ve bana görevimin Darrow Morning Star olmadığını söyledi. İntikam için değil. Ama halkıma."

İşin kötü yanı, haklı olup olmadığını bilmiyorum. Ragnar burada olsaydı, ne yapardı? Halkını özgür görmeyi hayal etti ve şimdi onlar. Ama oğullarını ve kızlarını savaşımıza atıyorlar. Bu özgürlük mü? Onları bir Altın gibi kullandım mı?

Sahibim.

"Seni aptal yeti," diye çıkıştı Sevro. “Barışın gerçekten süreceğini mi düşünüyorsun?”

"Hiçbir barış sürmez, rüzgar bile bilir. Ama ben kraliçeyim." Bana kara gözleriyle bakıyor ve ona ne kadar ihtiyacım olsa da onu suçlayamam. Sanırım ruhlarımız o kadar uyumlu ki, ağabeyinin ona bıraktığı yükü taşımasa benimle gelirdi. Ama öyle. "Seninle yürürsem Darrow, tüm Obsidiyenler seninle yürür. Ben yapmam. Başkalarının kendi savaşlarını verme zamanı geldi.”

"Sefi..." dedi Sevro çaresizce, sesi gergindi, onlarsız ne kadar zayıf olacağımızı biliyordu. "Lütfen."

"Üzgünüm, yarım adam. Ben konuştum." Kalbini kaplıyor. "Darrow. Bu dünyada bir daha karşılaşmazsak, bal likörü salonunda Ragnar ve akrabalarımın yanında senin için bir yer ayıracağım.”

Yanlarında aldıkları gücü bilerek, gitmelerini izliyoruz. Ve on yıldan beri ilk kez, Uluyanlar Valkyrie'nin Kraliçesi olmadan. Bir şekilde Ragnar'ın ruhunun nihayet ayrıldığını hissediyorum ve bu beni korumasız bırakıyor.

Sonuncu çıkıp kapı kapandığında Palyaço bana döndü.

"Peki, patron, filoya yeniden katılacak mıyız?"

"Hayır Palyaço," dedim Obsidyenleri kaybetmenin güvenimi çalmasına izin vermemeye çalışarak. "Filoya yeniden katılmayacağız. Mars'ta adam yetiştirmeyecek. Politikacılarla tartışarak zaman kaybetmeyeceğiz. Kül Lordu'nu bulmak ve kafasını kesmek için Venüs'e gidiyoruz."

Sevro, “İşte ben buna diplomasi derim” diyor. Çılgınca gülüyor ve masanın üstüne atlıyor, çizmeleri bir kahve fincanını paramparça ediyor. "Kim biraz kan istiyor?" Korkunç bir şekilde uluyor, eski çılgınlığı odanın içinde titriyor. Min-Min oturduğu yerden fırladı ve uludu. Ve çok geçmeden oda, pek çok arkadaşımız yokken ulumanın boşluğunu hissetmiyormuşuz gibi davranan iki düzine manyağın kakofonisi ile inliyor. Sevro masanın üzerinde hiddetle bağırırken, Victra'yı koltuğunda kıpırdamadan, eli en yeni çocuğunda, kocasının yeniden gençmiş gibi davranmasını dehşet içinde seyrederken izliyorum.

Kuşku içeri giriyor ve kendimi çok yaşlı hissediyorum.

17 Lirya Borcu

MAVİ GÖK TAKVİMİ

çamurda yatan ölüler.

Cumhuriyet gemilerinin ikinci dalgasıyla gelen askerler ve sağlık görevlileri, ölülerin cesetlerini kampın doğu duvarının ötesindeki çimenlere bıraktı. Bu bedenler bir zamanlar hayat doluydu, ama şimdi boş deri ve kemik kabuklarından biraz daha fazlası. Onları yapan ruhlar atalarımızın Vadisine kaçtı. Ruhum çoktan onlara katılmış gibi hissediyorum. Kardeşimi aramak için çimenlerde yürürken kemiklerimde bir boşluk.

Orada burada hayatta kalanlar sevdiklerinin cesetleri için ağlıyor. Bir kadın, diğerleri kendi çocuğunu ararken, ölü çocuğu için hayvan çığlıkları atar. Halkıma, bu hayatın sonunda hepimizin gideceği bir yere giden bir yol olduğu öğretildi. Yeniden buluşan aşıkların kahkahalarıyla dolu havanın yoğun olduğu, ışık ve aşkla yıkanmış bir yer. O dünyayı göremiyorum. Sadece yanmış bedenlerin kokusunu alabiliyorum. Sadece kurumla bulaşmış solgun bacakları görüyorum. Kurumuş kanla çatlama. Ve her yerde uçar. Kanla dolup taşarlar, vızıldarlar ve ölülerin üzerinde kalın bulutlar halinde uçarlar.

Liam'ı sağlık görevlilerine bıraktıktan sonra yalnız yürüyorum. Kolum havada; bana verdikleri ilaçlara rağmen omzum zonkluyor ve yarayı bir arada tutan resetli bandaj deriyi gıdıklıyor. Daha fazla destek gemisi öğlen göğünü keserek, incelten siyah duman sütunlarının etrafında sıralandı.

Tiran'ı vurdukları yerde çamurun içinde yüzüstü buldum. Önyükleme izleri etrafındaki toprağı çiğniyordu. Onu son bir kez kalbimde tutamadım bile. Vücudu dayanamayacağım bir harabeydi. Babamın bir şekilde saklanıp saklanmadığını görmek için evimize dönmek için yeterli cesareti toplayarak midem bulandı ve kaçtım.

Yapmadı. Annem babam kalmadı.

Şimdi ölüm tarlasında kardeşimi arıyorum.

Yanından geçtiğim her bedende umut penceresinin kapandığını hissediyorum. Sadece çok fazla kaldığını bilmek. Dünyam yıkılana kadar daha çok adım var.

Ama kafamdaki, belki de kaçtığını söyleyen inatçı küçük sese tutunuyorum. Her yeni yüze bakmadan önce dua ediyorum ve başka birinin annesi, başka birinin kardeşi yerde ölünce rahat bir nefes alırken midem bulanıyor.

Son satırın sonuna geliyorum. O burada değil. Yeni ayakkabılarının parlak mavisini göremiyorum. On beş ceset kaldı. On. Sonra yavaşlıyorum. Topuklar çamura batıyor. Düğümler halinde çatırdayan mide. Sineklerin çılgın kanat çırpışları kulaklarımı dolduruyor ve dehşete kapılıyorum.

"Numara. Numara."

Yerde ince bir vücut yatıyor. Boğazı omurgasına kadar delinmiş. Kızıl saç, başını pis bir haleyle çevreliyor. O değil. O olamaz. Ama çocukları onun yanında yatıyor, parçaları kırık oyuncaklar gibi bükülmüş. Ve ayakkabılarından biri çamurla kaplı ayağında gevşekçe sallanıyor. Diğer ayak çıplak. Cansız gözleri gökyüzüne bakıyor. Annemin beni doğurduğunu gören gözler. Yatakta birlikte yorganın altında uzanırken, çocuklar ve sahip olacağımız hayatlar hakkında fısıldaşırken bu bana mükemmel bir aşkla bakardı. Aşık olmuş, dört çocuğun onun etinden dünyaya gelişini izleyen, elinde bir iri metal parçasıyla öfkeli bir genç adam tarafından bulutsuz ve boş hale getirilmiş gözler.

Dizlerimde çamur hissediyorum. Ellerim.

Kız kardeşimin vücudunu pençeliyorum.

Uzaktan biri yanıyormuş gibi çığlık atıyor. Ve doktorlar beni ölü kız kardeşimden ve onun ölü çocuklarından uzaklaştırdıktan çok sonra, omzuma bir sakinleştirici soktuktan çok sonra, çığlıkların bana ait olduğunu anlıyorum.

-

Sarı, "Her türlü gereksiz çabadan kaçınmalısınız, vatandaş" diyor. "Yaşadığın için şanslısın. Yarayı temiz tutun. Bilgilerinizi sisteme koyacağım, böylece bir sonraki durağınızdaki sağlık görevlileri, enfeksiyon olup olmadığını tekrar kontrol etmeyi bilsin." Başparmağı büyüklüğünde yanardöner bir böceğin açıkta kalan dizime, kağıt tıbbi önlüğün bittiği yerin birkaç santim altına yerleşmesini izleyerek ona bakıyorum. Pigmenti cildime uyacak şekilde koyulaşıyor.

"Sonraki durak?" Doktora bakarak soruyorum. Kırklı yaşlarında zor. Kükürt gözler bir dizi çilden dışarı bakar. Beyaz filtreli bir tıbbi maske yüzünün geri kalanını kaplıyor. Alnındaki tere rağmen temiz. Bir şehirden. Onu iğrendirir miyiz?

"Seni ve yeğenini bölgesel bir tıp merkezine götürüyorlar" diyor. "Orada güvende olacaksın."

"Güvenli," diye tekrarlıyorum.

Sağlam omzumu sıkıyor, sonra Liam'ın. "Bir doktor vardı," diyorum. "Jani."

"Üzgünüm. Sağlık personelinin hiçbiri hayatta kalmadı."

O gidiyor ve ben yatakta geriye yaslanıp karyola sırasına bakıyorum. Yüzlercemiz tentelerin altında toplandık. Pantolonum ve gömleğimin yıpranmış kalıntıları yatağımın ucundaki bir çantada buruşmuş. Liam elimi tutuşunu ayarlıyor. Uyandığımdan beri bırakmıyor. Ona ne diyeceğimi bilmiyorum.

İkimiz de bir gölge tarafından tutulduğumuzda seçim yapmaktan kurtuldum. Yakındaki kapı aralığından gelen ışığı engeller. Bir adam cibinlikten geçer, doktorların gözlerini çizer, biri ona koşar ve onu takip eden bir hayvanı azarlayarak işaret eder. Adam hayvanı ayağıyla geri iter ve ardından ağı kapatır. Ama adam doğru kelime değil. Hiçbir yolu yok. Nehir kıyısında, bir heykele benziyordu. Hareketli, dik, bir tanrıya benziyor. Gold'un kalçaları babamın göğsünden daha geniş. Kıllı elleri dev, şişmiş tokmaklar gibi iki yanında sallanıyor. Ve kafası kel ve terden parlıyor ve kapıları yıkmak için yapılmış gibi görünüyor. Liam ayak seslerini duyar ve korkuyla titremeye başlar.

"Lyria olarak bilinen sen misin?" Sesi, bir ClawDrill'in uzaktan gelen gümbürtüsü gibi yatıştırıyor.

"Evet," kuru bir dille idare ediyorum. "Sen kimsin?"

Koyu altın rengi gözleri küçük ve birbirine yakın. Gülümsediğinde dostça bir şekilde parlıyorlar ve başucuma gelene kadar tıbbi çadırın sıkışık sınırlarında beceriksizce kendini itiyor. "Ben sana çok borcu olan bir adamım ufaklık. Evet kesinlikle. Büyük bir borç. Hayatımı kurtardın."

"Sadece ben değildim."

"Ah, ama öyleydi. Nehir kıyısındaki Kızıllarla konuştum ve bana yaralarına rağmen ne yaptığını anlattılar. Bir yabancı için nasıl da derinlere yüzdüğün." Diz çöker. "Sevdiğim çok kişi var, şimdi tekrar göreceğim, senin sayende. Bu yüzden sana tüm kalbimle teşekkür ederim çocuğum." Elleri benimkileri yutuyor. Eklemlerimi öpüyor.

"Sen kimsin?" tekrar soruyorum.

Kaşlarını çattı. "Sen beni tanımıyorsun?"

"Bu bir suç mu?" Ses tonuma şaşırdı.

"Telemanus," dedi görkemli bir şekilde. Geriye yaslandı, gözlerimdeki tanınmadan memnun kaldı. "Ben Kavax au Telemanus'um. Kartalkıran. Cumhuriyet Muhafızı."

Benim tarafımdan, Liam nefesini tuttu. "Tiberius au Bellona'yı öldüren Kavax mı? Ve Reaper ile Luna'ya mı uçtu? Ve Atalantia au Grimmus'un bacağını mı kestin?"

Altın, Liam'ı fark etmemişti, yeğenim çok alçakta, ama şimdi göğsünü sıradan bir Cehennem Dalıcısı gibi şişiriyor, itibarının kendisinden önce gelmesinden memnun. "Bu çocuğun çok akıllı olduğunu görebiliyorum." Bana bir bakış atıyor. "Yine de Ash Lady'ye karşı yalnız değildim. Kızım yanımdaydı." Küçük yeğenime bakan Kavax, odaklanmamış, sisli gözleriyle Liam'ın kör olduğunu yavaş yavaş fark ediyor. Altındaki değişim beni şaşırtıyor. Sesi yumuşadı ve yeğenimden çok uzaklaşmamak için diz çöktü. "Peki senin adın ne genç şövalye?"

"Lagaloslu Liam, mülk sahibi. Ama...ama ben bir şövalye değilim..."

"Bu iyi bir isim Liam. İrlanda Adaları'ndan bir Eski Dünya adıdır ve savaşçı, koruyucu anlamına gelir."

"Yapar?" diye soruyor.

"Gerçekten öyle. Halkınız, ilk Öncüler, Dünya'dan yanlarında etten ve kandan fazlasını getirdiler." O gülüyor. "Böyle bir isme sahip bir adam tanıyordum ve çok cesurdu; ama korkarım yanılıyorsunuz. Sen bir şövalyesin." Bir elini Liam'ın başına koyarak yeğenimi şaşırttı. "Bak… evet, sert bir kafan var. Bir dövüşçünün kafası. Tıpkı benimki gibi. Başımı hissetmek ister misin? Bana Romulus au Raa'nın bu tarafının en zoru olduğu söylendi." Kavax dikkatle başını eğiyor ve Liam'ın elini büyük kubbesinin üzerine koyuyor.

"Sen kahrolası bir bitkisin!" Liam şok içinde bağırdı. Elleri, boyutlarının sonunu bulmak için Kavax'ın kafasına uzanıyor.

"Liam! Diline dikkat et." Bu iri adam gücenmesin diye dua ediyorum. Ama o sadece gülüyor.

Çoğu şey için yeterince büyüğüm, dedi Kavax sırıtarak. "Ama olmadığımda, buradaki kız kardeşin gibi arkadaşlarımı çağırırım. Ve artık arkadaşız küçüğüm." Bir keseden küçük bir gümüş tilki iğnesi çıkarır. Avucuma yerleştiriyor ve elimi etrafına kapatıyor. "Bir şey istersen, bunu herhangi bir Cumhuriyet askerine veya çalışanına göster, beni bulacaklar ve ben ve ailemden herhangi biri sana yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. Söz veriyorum."

"Ailem..." diyorum.

"Onlardan ne?" Etrafına bakar. "Onları getirmemi ister misin? Yaralandığımızda aileye ihtiyacımız var. Bu önemli. Bana nerede olduklarını söyle, onları sana getireyim."

"Gittiler," diye kısık bir sesle başardım, olanları tarif edecek başka bir kelimem yoktu. Onların yokluğu gerçek gibi gelmiyor. Ama içime siniyor, karanlık bir yalnızlık.

"Ah." Kavax ne demek istediğimi biliyor. Omuzları sarkıyor. "Ah, çocuğum." Elimi kendisinin arasına almasına izin verdim. Yeterince yaklaştı, sakalındaki dumanın ve sakalını şekillendirmek için kullandığı yağın kokusunu alabiliyorum. "Üzgünüm."

"Bizi koruyacağını söyledi..." diye fısıldıyorum.

"Kim?"

"Egemenlik…"

Uzun bir an susar. "Her şey karanlık ve kırıkken şimdi inanmanın imkansız olabileceğini biliyorum ama bu acıyı atlatacaksın küçüğüm. Acı bir hatıradır. Yaşayacaksın, mücadele edeceksin ve neşe bulacaksın. Ve bu nefesten ölene kadar aileni hatırlayacaksın çünkü aşk solmaz. Aşk yıldızlardır ve ışığı ölümden çok sonra da devam eder."

Söyleyecek bir şey bulamıyorum, bu yüzden bir asistan tarafından çağrılan Altın beni asla evim gibi hissetmeyen bir yerin ortasındaki küçük çadırdaki kırışık çarşafların altında yatakta bıraktı. Sözleri bir hediyeymiş gibi beni orada

bırakıyor. Ama kelimeler ne işe yarar ki? Bizi nasıl koruyacaklar? Bizi besle? Bize bir gelecek mi vereceksin?

Cumhuriyetin gitmemi söylediği yere gideceğim. Muhtemelen başka bir kamp. Ama ailem olmadan bu, ruhundan yoksun kalacak. Ben o hayatı istemiyorum. Bu gezegenden nefret ediyorum. Beni burada tutan hiçbir şey yok. Böyle düşündüğüm için büyük bir suçluluk duyuyorum ama burada kalamam. Ölmeyi yeğlerim.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Liam için. Benim için.

Liam, burada kal, dedim yatağımdan fırlayarak.

"Nereye gidiyorsun?" korkarak sorar. Elleri bana uzanıyor.

"Sadece kal. Geri döneceğim."

"Liria, hayır..."

"Liam!" çıldırırım. Benden geri dönüyor. Öfkeyle iç çekiyorum ve diz çöküp yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Söz veriyorum seni asla terk etmeyeceğim. Sen benim kalbimsin. Cesur ol, geri geleceğim."

Plastik torbadan pantolonumu çıkarıp içine atlıyorum. Gömleğim kanlı ve harap, bu yüzden tıbbi önlüğü açık bırakıyorum. Ayakkabılarımı bulamıyorum ama vakit yok. Hemşireler bana doğru geliyor. Onlar yolumu kapatmadan önce cibinlikten kaçıyorum. Çadırdan ayakkabısız koşarken ayak parmaklarımın arasındaki çamur sıcak. Trafik kontrolörlerinin iniş mekiklerinde turuncu copları salladığı çamurlu iniş pistine ulaşana kadar askerlerin, sağlık görevlilerinin ve yas tutan Kızılların yanından olabildiğince hızlı koşuyorum. Bana deliymişim gibi bakıyorlar. geçmişi keserim.

Telemanus mekiğine ulaşana kadar kimse beni durduramaz. Dik kanatlarında dans eden bir kızıl tilki olan, bir engerek göbeği kadar parlak, kara kara bir gemi. Tepeden tırnağa yığılmış altı ağaç kadar uzun. Bir rampanın tepesinde, Kavax başka bir Altın ve Sarı ile konuşuyor. Göğüs zırhlarında aynı garip köpek dişleri olan iki Gri asker gemiye giden yolu kapatıyor. Her biri benden bir baş uzun. Biri bileğimi tutuyor ve beni kolayca göğsüne doğru çekiyor.

“Lord Kavax!” bağırırım. "Lord Kavax."

Beni duyamaz. Sesim çok küçük. Motorların kükremesi çok yüksek. Askerler hiç zorlanmadan beni uzaklaştırıyor. Boğazım kısılana kadar sesleniyorum. Ama beni duyan Lord Telemanus değil; yanında oturan hayvandır. Parlak kırmızı kürklü bir köpeğe benziyor ama neredeyse Liam kadar büyük ve sivri kulakları ve beyaz çizgili dar bir burnu var. Benim nafile haykırışlarımı duyunca hayvan başını çeviriyor, bana bakmak için dönüyor ve sonra rampadan bana doğru iniyor. Ancak o zaman Lord Telemanus döner. Evcil hayvanını rampadan aşağı takip ediyor, kafası karışmış şövalyeler ve peşinden giden görevliler. Sonunda beni görüyor.

"Kapatın," diye havlıyor askerlere. "Kızın elini çek."

Beni serbest bıraktılar ve ben de kolumu yaralayanı Kavax'ın önüne düşmek için ittim. Üzerimde yükseliyor, gözleri birbirine karışmış kaşlarının altında sorgulayıcı. Nefes nefese kalıyorum ve tıbbi önlüklerimi yerine geri çekiyorum.

Tam yükseklikteyken Kavax'ın karnına zar zor ulaşıyorum. Çadırda kibar ve insan görünüyordu. Burada, yüzlerce gözün önünde dokunulmaz. Az önce bana acıdı. Bu yüzden yatağımın yanında durdu. Ama ben onun için neyim? Artık tüm Renklerin eşit olduğunu söylüyorlar, ama hepimiz biliyoruz ki bu bir sürü yılan boku.

"Al beni..." diye kekeliyorum.

"Yukarı," diye gürledi. "Konuş. Seni burada duymak zor, küçüğüm." Evcil hayvanı bacaklarının arasından geçerken kendi kendine kıkırdadı. Yaratık için bir uyanıklık var. Beni inceleyen bir beyin.

"Beni de götür" dedim kızgın bir sesle.

O anlamıyor. "Bizimle?"

"Evet. Seninle."

"Çocuk, Mars'ta kalmıyoruz. Luna'ya bağlıyız."

"Sevimli. O zaman beni bu kayadan kurtarabilirsin."

"Ama... burası senin evin."

"Ev? Bu bir mezar."

Ne yapacağını bilemeyen Kavax kaşlarını çattı. Fırtına bulutu renginde güzel bir pelerin giyen kırklı yaşlarının başlarında, uzun boylu, düz yüzlü bir Altın, adamın tarafına doğru sürükleniyor. Pelerinin altında metal yerine kumaş giyiyor. Gözleri Kavax'ınki kadar nazik değil, rüya gibi ve mesafeli. Tıbbi ekipmanıyla birlikte büyük bir veri defteri taşıyor. "Ne var baba?" o soruyor.

"Kız seninle gelmek istiyor, Xana. Beni kurtaran da bu."

"Ah, kalp." Xana bana acıyarak baktı. "Baba, yapamayacağını biliyorsun."

"Lütfen..." diye yalvarıyorum.

Xana, “Bu göçmenlik düzenlemelerine aykırı” diyor. "Onları görmezden gelemeyiz."

"Eğer... beni alamıyorsan... en azından Liam'ı al. Yeğenimi al. Hayatta bir şansa sahip olmayı hak ediyor.”

Babası cevap veremeden Xana tekrar başını salladı. “Luna için bağlıyız. Seni alırsak, herkes gelmek isteyecek. Ve ay zaten yıllardır mültecilerle dolu.”

“'Herkes' babanı kurtarmadı.”

"Üzgünüm." Arkamdan, çadırlarda duran ve izleyen mültecilere bakıyor. “Önlemek imkansız bir emsal. Senatonun tasarladığı bir sistem var. İstediğimiz için buna karşı çıkamayız. Seninle ilgilenilecek. Korunacaksın. Senin yararına...”

"Korumalı mı? Geçen seferki gibi mi?" hırlıyorum. Öfkemi dizginlemem gerektiğini biliyorum. Ama yüzüm öfkeden uyuşmuş. Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Bizi madenden çıkardın. Bizi bu kampa tıktınız. Altı ay süreceğini söylemiştin ama iki yıl sonra hâlâ çamura batıyoruz. İki yıl. Bizi terk ettin, Altın." Onlara parmağımı kaldırıyorum. “Egemen bizi terk etti. Ve şimdi ailem öldü. Babam, kız kardeşim, erkek kardeşim, yeğenim, yeğenlerim, çünkü yalan söyledin.”

Üzgünüm, çocuğum, dedi kadın. “Ama bundan biraz daha karmaşık.”

“Aslında bu kadar basit: Rising her şeyi aldı; şimdi bana borçlu."

"Cevap hayır." Elini babasının omzuna koyar. "Gel baba. Luna'dan haberler var."

"Ne haberi?"

Xana bana baktı. "Her kulağa hitap etmiyor."

Kavax'ın gözleri veda etmek için dönerken özür diler gibi. başımı sallıyorum. "Lord Kavax, bir şeye ihtiyacım olursa, vermek için elinizden geleni yapacağınızı söylemiştiniz. Sen de yalancı mısın?"

"Özür dilerim küçüğüm. Benim elimde olsa... Yönetmelikler var. Onlara itaat etmeliyiz. Aptal Senato. Burada arkadaşlarım var. Gelip sana yardım etmelerini söyleyeceğim. Sabırlı ol." Diz çöküp pantolonumdan bir parça çamur aldı. "Veda." Beni rampanın dibinde bırakıyor. "Gel, Sofokles." Bacağını okşar ama hayvan efendisine katılmaz. Bana takmış durumda. Kuyruk ileri geri sallanıyor. "Sofokles mi?" Hayvan sessizce rampadan benim tarafıma iniyor. Havayı nefis bir kokuyla baş döndürücüymüş gibi kokluyor. Ve sonra hamle yapıyor. Beni ısıracağını düşünerek havladım ama onun yerine burnunu pantolonumun cebine soktu. Koklayarak, aradığını bulana kadar ortalığı karıştırır. Mutlu bir şekilde efendisine geri döner. "Orada ne var küçük prensim?"

Kavax, hayvanın ağzından biri yeşil, biri mor olmak üzere iki parça şeker alır. İri adamın gözleri morun tadına varırken vahşi ve faltaşı gibi açılır. "Üzüm! Bu bir işaret," diye beyaz dişlerinin arasından nefes alıyor. "Bir işaret!" Xana ne olduğunu görmek için arkasını döner.

İç çekiyor. "Baba…"

"Sessiz, şüpheci çocuk. Sofokles, Lyria'yı kutsadı." İri adam şekeri kızına kaldırıp bana döndü, elleri çılgınca hareketler yapıyordu. “Dünyada henüz sihir kaldı.” Şekeri hayvana fırlatır. "Ve Sofokles onu buldu."

"Baba."

"Luna evimizi değiştirdi mi, yani?" O sorar. "Sofokles bize Marslı onurumuzu hatırlatmalı mı?" Kızı cevap vermiyor. "Görünen o ki! Birlikte geliyor çünkü… çünkü…” Bir fikir onun kocaman kafasından gözlerine doğru yolunu buluyor. Hastane önlüğümün üzerindeki gümüş kalemi işaret ediyor. "Çünkü o artık Telemanus Hanesi'nin bir uşağı."

"Bir uşak mı?" Xana ve ben birlikte soruyoruz.

Xana iç çekiyor. “Tüm köyü bizim çalışanımız mı yapacaksın?”

"Sadece bu. Sophokles seçti ve Telemanus Hanesi kendilerinden birini geride bırakmadı." Ağır bir elini omzuma koyuyor. Dizlerim ağırlığın altında neredeyse bükülecek. O fark etmiyor. "Bu senin kararınla uyuşuyor mu kızım?"

Xana gülümseyerek babasına teslim oldu. "Onu kayıt defterine ekleyeceğim. Gümrük bundan hoşlanmayacak."

"Eh, o zaman sakalımı emebilirler…"

"Şimdi bir Barca gibi konuşuyorsun."

"…bana kimi işe alıp alamayacağımı söylüyor. Uppity, Pecksniffian Pixies." Kavax ellerini adamlarına sallıyor. "Askerler, ayağa kalkın! Yeğenini bul. Burnunda çikolataya benzeyen bir ben olan küçük kör bir şövalye. Onu özleyemezsin. Onu buraya getirin." Avucuna bir yumruk atıyor. "Aceleyle yola çıkıyoruz."

Yeterince iyi duymama rağmen anlamayarak şokta duruyorum. Ama askerler emirleri yerine getirerek yanımdan geçiyorlar ve Xana beni babasıyla yalnız bırakarak mekik rampasından gemisine geri dönüyor. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum. Ayrılıyoruz.

Kızının mekik içinde kaybolmasını izledikten sonra, Kavax gözlerimin içine bakabilmek için diz çöküyor. "Zannetme Xana. Görevinin herkesi kendinden korumak olduğunu düşünüyor."

"Ceplerimde hiçbir şey yoktu. Şekeri oraya sen mi koydun?"

Pis bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Bazen, küçüğüm, dünyaların seni biraz deli sanması en iyisidir." Göz kırpıyor. "Yanından kurtulmanıza izin verecekleri ilham verici."

Bana elini uzatıyor. Parmaklarım sadece işaret parmağını ve orta parmaklarını sarıyor, ama nasırlara rağmen bir kuş kadar nazik ve rampadan gemisine doğru yürümem için beni de kendisiyle birlikte çekiyor. En üstte, gemiye girmeden önce durup kampa bakıyorum. Garip bir sessizlik hakim. Yangınlar öldü. Cesetler gömülüyor. Ve iniş pistinin kenarındaki çadırların ortasında, sarı saçlı bir Obsidiyen tarafından bize taşınırken yeğenimin başı rüzgarda sekiyor.

Kavax'ın elinin omzuma yerleştiğini hissediyorum ve kız kardeşimi, babamı, annemi ve bu gezegenin toprağı tarafından yutulan ve ölen tüm ailemi

düşünüyorum. İçimdeki hüzün dipsiz bir kuyu. Ama ayrılmam doğru. Ailem olmadan burası sadece çamur ve hatıralardan ibaret. Kardeşlerim ve Ava'nın kocasının dışarıda bir yerde olduğunu bilerek gökyüzüne bakıyorum. Günün en yüksek noktasında bile birkaç yıldız görülebilir. Acaba kız kardeşim de onlara Vadi'den mi bakıyor? Biliyorum. Ve hayatı ikimiz için yaşamam gerektiğini biliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum Kavax'a gözyaşları arasında.

Omuzumu sıkıyor. "Dünyalar çok büyük ve sen çok küçüksün. Hazır olduğunu düşünüyor musun ufaklık?"

"Evet," diyorum titreyen bir sesle. "Evet benim."

18 Ephraim El Dükü

KIRMIZI BAŞ AĞRISI ÇEKİYOR

ve geldiğim gibi bir sarsıntının mide bulantısı. Keşke bunun yeni bir sansasyon olduğunu söyleyebilseydim. Yakınlarda damlayan su var. Ayak sesleri ve uğultu sesleri. Sert bir sandalyede oturuyorum; metal bileklerimi sırtımın küçük kısmından bağlıyor. Amonyak kokusu burun deliklerimde ateş karıncaları gibi. Hüzünle kırpıştırıp gözlerimi açıyorum.

Karşımda bir masa oturuyor. Ortada gümüş bir kemik testeresi yatıyor. Kanım donuyor. Çığlıklar hafızada yankılanır.

Masanın yanında, ince bacakları, kaymaktaşı derisi ve seksen bin kredilik tasarımcı elmacık kemikleri olan sinsi güzel bir adam, yarı tamamlanmış bir gökdelenin ortasında duruyor. Sonsuz sıkılmış görünüyor. Köpekbalığı derisi çizmeleri sabırsızca yere vuruyor. Kuyrukları baldırının ortasına düşen uzun paltosu, yağmurlu bir gece yarısı sokağının renginde. Özel dikim pantolonu siyah ve oniks tokalı bir arada tutulan yüksek yakalı ipek gömleği de öyle. Onun gösterişli saçmalığının üstesinden gelmek için, tüylü saçları tembel bir pembe mum alevi gibi dümdüz savruluyor. Pencereden karanlığa bakarken pembe-kuvars gözleri parıldıyor.

Erkekler bitmemiş gökdelenin gölgelerinde oyalanıyor. Yakaları kulaklarına ve kuyrukları botlara kadar olan siyah deri ceketler giyerler. Fleshware gözlerde ve

çenelerde ve parlak dövmelerle kaplı kel kafaların etrafında yumuşak bir şekilde parlar.

Obsidiyen bir kabus arkamdan görüş alanıma girerken karnımda derin, mide bulandırıcı bir korku hissediyorum. O gördüğüm en büyük adamlardan biri. Böcek kabuğu gözleri ve beline bağlı beyaz saçlarıyla, krom bir takım elbise içinde beton bir destek kirişine yaslanıyor. Yüzü kansız. Sekiz parmaklı elleri yemek tabağı büyüklüğündeydi ve mavi damarlarla bezenmişti, uçlarında tertemiz, jilet gibi keskin tırnaklar vardı. Bir paket amonyak soluma maddesini yere fırlatıyor.

Alçak, zeki bir sesle, Hırsız uyanık, dedi.

"Teşekkürler Gorgo," diyor Pembe. Dikkatini karanlıktan başka yöne çevirir ve yanında ince bir baston taşıyarak yaklaşır ve giderken onu döndürür. Sapı gerçek fildişi gibi görünüyor ama oniks ahtapotun sapını görünce korkumu bastırarak ağartıyorum. Bastonu masanın kenarına koyar ve koltuğa oturur.

yüzümü buruşturuyorum. "Pekala, bu uğursuz."

Pembe eğlenmez.

"Tanıdık değiliz Bay Horn, ama ortak bir cinsiz." İnce olmasına rağmen, sözleri baştan çıkarıcı ve ağırdır. Onun türüyle ilk sorunum değil. Obsidyenler nasıl ölüm makineleri olarak yetiştirildiyse, Pembeler de lanet makineler olarak yaratılmıştır. Her ikisi de çok ikna edici olabilir. Bunların da seviyeleri var. Obsidiyenlerin Lekeleri var. Pembelerin Gülleri vardır. Nadir, yaklaşık olarak pahalı.

Pembenin tırnaklarını masanın üzerinde gezdirmesini izleyerek kuru bir şekilde yutkundum. Boş boş, hangi Gold için seks hayvanı olduğunu merak ediyorum. Ben sorardım ama küçük etli maymunlar bundan pek hoşlanmazlar.

“İkimiz de hırsızız” diyor. "Fakat bu dünyada hırsızların iki alt türü vardır. Birincisi, alınabilecek her şeyin alınması gerektiğini düşünür. Bu hırsız anarşiye inanıyor. İkinci alt tür, her şeyin çalınmaması gerektiğine inanan kişidir. Bazı şeylerin kutsal olması gerektiğini. Bu hırsız düzene inanıyor. O zaman sorum şu, siz hangi alt türsiniz Bay Horn?”

Boynumu uzatarak, "Korkarım kablolarınız birbirine karışmış durumda," diyorum. "Ben hırsız değilim. Ben bir sigorta müfettişiyim.”

"Numara. Sen böyleydin. Ama bunu sormuyordum."

"Bak, biliyorum hepimiz benziyoruz..."

"Efraim ti Boynuz." Göz temasını kesmeden yumuşak bir şekilde araya giriyor. "707 PCE, Hyperion, Evenstar'daki Courneuve Hastanesinde doğdu. Şu anki ikametgah 777 16B Salt Place, Upper West Promenade Level 17. Bilinen ortaklar: Volga Fjorgan, Cyra si Lamenis ve Dano…Sunshine?"

"Ona bunun boktan bir isim olduğunu söyledim. Ama o ve Starfall arasındaydı." Kimse gülmez. "Zor bir kalabalık."

Ama bu bir sokak çalkalaması değil. Kaynakları ve paraları var. Benim adım pek bir sır değil. Ama adresimi biliyor musun? Bu bilgi, karanlık bir dalışta birkaç içkiden daha pahalıya mal olur. Ve doğduğum yeri biliyor musun? Luna'da sadece bir lanet ruh nerede doğduğumu biliyor ve Holiday bu insanlara dekontaminasyon eldivenleriyle dokunmaz. Bilmelerinin tek yolu, eski lejyon kayıtlarıma sahip olmalarıdır. Bu biraz derin veriler.

Ahtapot bastonuna tekrar bakıyorum.

Pembe korkunç bir an için beni izliyor ve bir zamanlar Ayaklanma'da duyduğum bir söylentiyi hatırlıyorum, Luna Savaşı sırasında bazı müfrezeler, teknolojiyi ellerinde tutamadıklarında tarlalarda insan yalan dedektörü olarak kullandılar. Mantıklı. Hepsi ince tonlarla ilgili.

"Evet, adımı doğru söyledin. Sana altın defne," diyorum. "Ama ben hırsız değilim."

"Hayal kırıklığı," diye mırıldandı Pembe. "Çok hayal kırıklığı." Kemik testeresine geri bakıyor. "Bu telaryan oyunlar zihni yoruyor. Bütün bu sokak taklitçileri, örümcek değil, sinek olduklarını unutarak ağlarını örüyorlar. Karmaşık bir soruyu cevaplayamayacağın için basit bir soru soracağım. Bay Horn, kılıcım nerede?"

Boğazımda bir düğüm oluşuyor.

Kemiklerimdeki eti eritecekler.

"Kılıcın mı?" kaşlarımı çattım. "Üzgünüm vatandaş, ben daha çok silahlı bir adamım. Sikinin hakkında örtmeceli bir şekilde konuşmadığın sürece. Bu durumda, o kişinin ağzında olabilir." Başımı Gorgo dediği kişiye çevirdim.

Canavarın kara gözleri yüzümü terk etmedi. "Zamanında bal likörü ve kızarmış canavardan daha fazlasını yutmuş gibi görünüyor."

Pembe gülmekten kırılıyor. Adamları yapmaz. Ölüm sessizliği içinde Gorgo'ya bakarlar. "Onun hakkında ne düşünüyorsun, Gorgo?"

Gorgo gülümseyerek altın kaplama dişlerle dolu ağzını ortaya çıkardı. "Mizah, onun hayatta kalma mekanizması gibi görünüyor, lordum. Mevcut koşullar altında intihar eğilimlerini gösterebilir. Onu cezalandırayım mı?"

"Belki daha sonra," diyor Pembe. "Şu an için büyülenmiş durumdayım. Bay Horn, beni memnun ediyorsunuz. Biri beni güldürmek için bir şans vermeyeli çok uzun zaman oldu. İyi komedi her zaman böyle bir risktir." Alt dudağını diliyle ıslatır. Benim yararıma olabilecek yavaş, kasıtlı bir hareket ya da sadece gençliğinin Bahçesinde kendisine öğretilen öğrenilmiş bir cinsel metodoloji. "Kim olduğumu biliyor musun?"

"Bana bir ipucu ver."

Dudakları dişlerinden geriye doğru kıvrılıyor. Latince boğuk bir sesle, "Ave Regina," diyor. Heceler dudaklarından titreşirken, alnının derisinde, çivili dikenleri filizleyen bir ahtapotun dokunaçları gibi hareket eden hayaletimsi bir Bizans dövme tacı belirir. Tacın merkez parçası siyah bir eldir.

"Şimdi benim kim olduğumu biliyor musun?" diye soruyor, teni yeniden berrak ve soluk porselen olana kadar sesle etkinleştirilen mürekkep solmaya başladığında.

"Evet," diyorum hissizce.

"O zaman adımı söyleyin Bay Horn." Bir kaşını kaldırıyor. "Sana iki kere söyletecek misin?"

"Sen El Düküsün."

"Ne kadar zekisin!" Sandalyesinde geriye yaslanır. "Ve bana neden öyle diyorlar biliyor musun?"

"Söylentiler duydum." Kemik testeresine bakıyorum.

"Harika. Gorgo, dilinizi gevşetmek için size zarar vermemiz gerektiğine inanıyor. Bu günlerde hep vahşet geliyor. Daha verimli. Ama artık Toprak

Savaşları bizim küçük yeraltı dünyamızın arkasında olduğuna göre, sivil bir konuşma için yeterince kültürlü olacağınızı umuyordum."

“İlginç bir 'sivil' tanımınız var. ”

"Hepsi göreceli. Yani, artık benim kim olduğumu bildiğinize ve tüm ilgili tehditlerin ima edildiğine göre, birbirimize karşı dürüst olacağımızı varsaymak yeterince güvenli mi?”

"Her şeyin bir ilki olduğunu varsayalım."

"İyi" diyor. "İyi. Bu onu daha basit hale getiriyor.” Ellerini birbirine vurur ve ayağa kalkar. "Luna Savaşı sırasında buradaydın, değil mi?"

"Üç yıl boyunca."

“Yükseliş için Savaşmak mı?”

"Bir kısmı için."

"Fikir değişimi?"

"Numara. Yeterince vücut parçasının sahiplerinden ayrıldığını gördüm.” Holiday'de yaptığım gibi siyasete girmek içimden gelmiyor.

"O halde Hyperion'un Tecavüzüne tanık olur muydunuz?"

"Özgürlük, demek istiyorsun. Sizi zengin etti." Boğazımı temizleyene kadar bana baktı. "Tamam. 'Rape of Hyperion' kulağa çok daha ince geliyor.”

Diye devam ediyor. “Egemen öldükten sonra, ancak Kül Lordu'nun mahsur kalmış lejyonları ve Peerless'ı kurtarmak için yaptığı karşı saldırıdan önce, Hyperion karanlıkta kaldı. Bu süre zarfında, Hyperion Eski Eserler Müzesi, onu korumaya söz veren askerler tarafından, sadece kendi ceplerini düşünen vatandaşlar tarafından yağmalandı. Ay, bir sonraki savaş dalgasına karşı çelikleşirken, bu ahmaklar, insanlığın ortak mirasıyla birlikte kaçtılar. Tüm Renklerin paylaştığı bir miras.

“Bildiğiniz gibi, Luna'nın karaborsalarından akan tüm ticaret benim alanım. Benim alanım, kraliçem tarafından bana verildi. Eski lejyoner babunlar tarafından çalınan bir hazine hazinesi keşfettiğimde, bir Luna vatandaşı olarak onların hak ettikleri yere geri gönderilmelerini görevim olarak gördüm. Şimdi

bağışımın tacı olan Silenius'un Kılıcı'nın çalındığını görüyorum...tekrar. Kulaklarımız bize bunun çok özel bir soygun olduğunu söyledi. Sadece birkaç serbest çalışanın uygulayabileceği bir şey."

"Eh, pek fazla kalmadık," diyorum. "Hepsine tozluk giydiriyorsun ve onlara senin için çalmaları için güzel kontratlar veriyorsun."

"Kaostan, biz. Düzen hırsızları," diyor ve parmağını zarif bir hareketle masanın üzerinde gezdiriyor. Bana Trigg'e buz pateni yaptığım zamanı hatırlatıyor. Bu adamın parmağının zarafetiyle hareket etmiyordu ve onu sevdiğim şey de buydu. Zarafette dürüstlük yoktur, en azından insanların zarafetinde değil. "Kılıcımı müzeden aldığında, kimden çaldığını biliyor muydun?" Dük sorar.

"Yapmadım."

"Yalan," diyor Gorgo.

"Beni ikna et," diyor Dük. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. "Ağzında bir el bombası varken daha anlamlı olur muydun? Gemide biraz var." İnşaat katının ötesindeki iniş pistinde rölantide duran yata geri dönüyor.

"Bir aptal gibi mi görünüyorum?" Soruyorum. "Bilseydim, çekip giderdim. Kahretsin, benden bunu isteyen adamı vururdum. Cesur ve aptal arasında bir fark var. Bunun hangi tarafa düştüğünü biliyorum."

"NS?" Dük sorar. "Ününüz aksini söylüyor. Sanki bir… ölüm dileğin varmış gibi yazıyor."

"Yine..." Gözlerimi devirdim ve arkalarında keskin bir acı hissettim.

"Güpe gündüz dört soygun. Neredeyse her zaman halka açık gözlükler."

"Ben aracılar için çalışıyorum. Hakemler. Bazen işle ilgili ayrıntıları atlarlar. Bu durumda kılıcın kimin koruması altında olduğu gibi önemli detaylar." Öne eğiliyorum, çok satıyorum çünkü hayatım onun sattığım şeyi satın almasına bağlı. "Sıçmıyorum. Ve Sendika ile oynamam. İnsanın bir kodu olmalı."

Her an boynumda sert bir karbon teli hissetmeyi bekliyorum. Ya da sadece oyun için ithal etmeye bayıldığı Mars engerekleri Sendikası dikenlerinden birinin kıstırıcısı. Göreceğim son şey, bir seks oyuncağından biraz daha fazlasıyken, evrenin kralıymış gibi sandalyesine yaslanmış bu güzel, zıplayan ganglord

olacak. Bütün bu yeni para, herkesin kısa bir hafızaya sahip olmasını bekliyor. Keşke yapsaydım.

Ama tel gelmiyor. Isırmak da olmaz.

Dük, "Bahçelerde bize beden empatisini ve gölge dansı sanatını öğretiyorlar - konuyu rahatlatmak için vücut dilini orantılı bir şekilde taklit ediyorlar" diyor. “Duygusal bağı kolaylaştırır. Yalancıları koklamakta feci derecede iyi olmamı sağlıyor.” Eğitimini küçümsüyor gibi görünüyor, ama benim gölge versiyonum olana kadar arkasına yaslandı. Omuzlar sarkık, bacaklar açık, mükemmel bir kopya. "Canım, dürüst olmayan bir yüzün var, bu yüzden doğruyu söylediğini anlamak kolay."

"Yani bana inanıyorsun?"

"Yaparım."

tereddüt ediyorum. "O zaman gidebilir miyim?"

“Ne hoş bir dünya olurdu. Bana karşı işlediğin suçtan habersiz olmana rağmen, bildiğin gibi bu aynı zamanda Kraliçe'ye karşı da bir suçtu. Bu yüzden korkarım bundan öylece uzaklaşmıyorsun.” Sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Aramızda kalsa gitmene izin verecek türden bir adamım. Seni ne kadar korkuttuğumu görüyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu genellikle yeterli bir cezadır. Ama korkarım bu artık aramızda değil. Diğerleri biliyor. Eller Dükü bir aptal haline getirildi. Buna sahip olamam.” Masanın üzerine doğru eğiliyor, şakağında bir damar atıyor. "Buna hiç sahip olamazsın. Old Stoneside'ın sözleriyle, 'Merhamet kötü adamları cesaretlendirir.' Sen ve ben, kötü adamlar denizi arasında yüzme talihsizliğine sahibiz. Bir borç var. Bir borç ödenmelidir.”

Diyecek bir şey bile bulamıyorum. Sözlerinin sonuçları, doğrudan göğsüme bir korku dalgasının girmesine neden oldu. Bana çok zarar verecekler.

"Lütfen, üzülme. Adaletsiz bir şey olmayacak. Bacaklar Dükü'nü geçseydin, hayatının geri kalanında o aşılı metal protezler üzerinde yalpalıyor olurdun. Ve Dil Dükü'ne hakaret etseydin, o Kayıp Şehir siyah dişlerinden biri gibi anlamsız sözler söylerdin - o sonuncusundan çok daha acımasız. Ama ben sadece senin en sevmediğin eli alacağım." Gorgo öne kayarken gülümsüyor. "Söz."

Şimdi garrote geliyor. Gorgo tarafından arkadan boğazıma ince bir tel dolandı, deriyi ya da soluk borusunu kırmak için yeterli değil, ama gerekirse yapacaklarını bilmeme yetecek kadar. Beni hareketsizleştiriyor. "Hangi el

olacak?" Dük sorar. "Bana borçlusun. Seçmek." Garrote arkamı döndüm ama Gorgo'nun parmakları patates büyüklüğünde. "Seçmek."

Sense beni terk ediyor. Ağzım kuru, vücudum titriyor.

"…sol", onlar teli gevşetirken başardım.

Dük haydutlarına başını salladı ve sol kolumu tuttular. Kemik testeresini alıp çalıştırırken dehşet içinde bakıyorum. Jilet gibi keskin testere dişleri titrer. Şimdi beni büyük bir panik sarıyor. Kastan soyulmuş etin hatırası, yağın kemikten nasıl ayrıldığı ve arkadaşların çığlıkları. Bir kez izledim ve tek düşündüğüm, Şükürler olsun ki bana olmuyor. Suçluluk geri döner. Bombalanmış bir Endymion binasında arkadaşlarımın birbirlerine bağırışlarının sesi. "Sıçma! Sıçmayın!" Vücudumu kemiren metal dişlerin geleceği korkusu ve görüntüsü. Çıplak kasın tüyler ürpertici, kasap görünümü. Çılgınca pazarlık edecek bir şey arıyorum ama bende onun istediği hiçbir şey yok. Göğsümde dışarı salamadığım çaresiz, acınası bir hıçkırık hissediyorum. Dük kemik testereyi bileğime doğru indirdi. Dişler böcek kanatları gibi vızıldar. Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapatıyorum.

"Bu eli tutmanın bir yolu var," diye fısıldıyor. "Bana kılıcın nerede olduğunu söyle."

"Bilmiyorum! Onu zaten komisyoncuma sattım."

"Bana adını söyle."

"Ben... yapamam."

"Neden olmasın?"

"Sana söyledim. Ben ispiyonlamam," dedim soğuk bir sesle. Ağzımdan çıkış şekli beni rahatlatıyor. Daha az korkuyorum çünkü artık onların elini tutmalarına izin vermem için bir nedenim var. Bir mahkumiyet.

Bunun nasıl bir his olduğunu unuttum.

"Kaburgalarını oyabilirim." Kemik testeresini döndürüyor. "Erkekliğini al. Ayak parmaklarını oy. Gözlerini jöle çevir. Brokerini gerçekten bulmak isteseydim bana söylerdin." Şimdi yapacak. Gorgo'nun kolonyası burun deliklerimi dolduruyor. "Bana kim olduğunu söyle!"

Dük'e dik dik bakıyorum. "Gidelim, pislik."

Bana bakıyor, sonra gülüyor. "Gorgo, sanırım bana bir elmas borçlusun." Kemik testeresini kapatır. Boynumdaki garrot kayboluyor. Obsidiyen'in öne doğru kaydığını, bir timsah derisi kıvrımını karıştırdığını ve Dük'ün eline koyduğu gözyaşı damlası elması çıkardığını görmek için yukarı bakıyorum. Dük elması cebine koydu ve Obsidian uzaklaşırken bana gülümsedi. "Sizin gibi biri için Luna'yı paramparça ediyorum Bay Horn. Şifreli bir adam."

"Ne?" Adrenalin vücudumdan fışkırıyor ve beni boş giysiler kadar gevşek bırakıyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Oslo senin zeki olduğunu söyledi. Garip. Abartmaya meyilli bir Beyaz."

aptalca göz kırpıyorum. Adını söylemedim.

"Oslo'yu biliyor musun?" Soruyorum.

"Oslo'yu tanıyor muyum? Ha! Brokeriniz genellikle Ophion Guild ve Syndicate arasında aracılık yapmıştır. Ona ihanet etmiş olsaydın, bu Ephraim ti Horn'un sonu olurdu. Ama bunun yerine, hazine bekliyor. Görüyorsun, hırsızların efendisi" -kalbinin attığı iddia edilen yere siyah ceketine dokunuyor- "kaos hırsızına ihtiyacı var. Ve Bay Oslo'nun önerdiği ve benim tarafımdan test edilenden daha iyi kim olabilir? Almak istediğim özel bir öneme sahip bir şey var. Bu, sevgili Gray, seçmenin son kısmıydı. Ve tebrikler. Uçan bir renkle geçtin."

Deli adama göz kırpıyorum. "Kılıç. Kılıcı senden çalmamı mı sağladın?

Cevap olarak, adamın yüzünü parıldayan bir gülümseme böler.

Orada oturuyorum, vücudum sistemden çıkan adrenalinden titriyor, hala elimi tutup çekip gitmeyeceğinden tam olarak emin değilim. "Sen özel bir pisliksin," diye mırıldandım.

"Açıkçası diğer Kraliyetlerle hiç tanışmadın." Hücumda göğsüne dokunuyor. "Ben hassas olanım."

"Sendika'da yeterince hırsız var," diyorum. "Bana niçin ihtiyaç duyuyorsun?"

"Senin kadar iyi olan var mı?" diye soruyor, iltifat etmeye çalışıyor.

"En az üç. Figment, Zendric..." Holiday'in iş teklifini kabul etmiş olmayı dileyerek başımı salladım. "Sana söyledim, vatandaş. Sendika ile uğraşmıyorum. Siz çocuklar çok sert oynuyorsunuz. Hangi işi yapmamı istersen, adamlarını kullan." Dikenlerine ve özellikle Gorgo'ya bakıyorum. "Ben tasma takmıyorum."

"Hepimiz tasma takıyoruz," diyor Dük, alnına görünmez tacın uykuda olduğu yere hafifçe vurarak. "Bazıları diğerlerinden daha rahat. Şimdi sıra sizde Bay Horn." Cebinden bir şey çıkarır ve masaya koyar. Ona Kraliçe'nin Öpücüğü diyorlar. Bekçilere rüşvet verebilecek, kapıları açabilecek ve Cumhuriyet senatörlerini bile korkutabilecek siyah bir demir gül. Bu, Sendika hükümdarının emridir ve onu taşıyan birkaç karanlık yaratık, onun emriyle bunu yapar.

"Bu bir istek değil. Borç hala borçlu. Sen, Obsidiyen, Yeşil ve Kızıl adına," dedi sessizce. "Şimdi, senin itibarına, geçmişine sahip bir adamın kan davasına meyilli olduğunu varsayıyorum. Bunu omuzlarınıza yüklenmiş bir sorumluluk olarak düşünmemeniz konusunda sizi uyarıyorum ve bunun yerine bunu hayatınızın en büyük fırsatı olarak görmenizi tavsiye ediyorum." Bastonuyla pencereyi işaret ediyor. "Bir hırsızdan daha fazlası olma şansın var. Sendika ile yükselebilirsiniz. Sen yönetebilirsin. Bana iyi hizmet et ve bu dünya senin oyun alanın olabilir."

Onun ipeksi sözleri bende kayboldu. Yükselmek istemiyorum. Oyunlarını ya da gülünç büyüklük hayallerini umursayabilir - onlar sadece ortalamadan daha iyi organizasyon ve muhasebeye sahip başka bir çete. Er ya da geç, hepsi kendilerini yerler. Ama bir çıkıntının üzerinde durup atlamayı düşünsem bile bu, kemik testeresiyle ölmek istediğim anlamına gelmez. Hayır dersem olacağı bu. Yoksa önce benim takımıma gidecek. Ve çığlıkları tekrar duyacağım. Volga'nın yağmurda orada dikildiğini ve kayıp bir köpek yavrusu gibi göründüğünü düşünüyorum.

"Yapacağım," diye mırıldandım. "Şimdi, ödül ne?"

Eller Dükü neşeyle güler. "Sorduğuna sevindim! Sevgilim, dünyadaki en değerli şeyi çalıyoruz."

19 Efraim Pernod

cam sehpamda Kraliçe'nin Öpücüğü. Yere koyduğumdan beri kıpırdamadılar. Duvardaki resimdeki sarkık saati inceliyorum. En sevdiğim Dalí'lerden biri. Orijinali kaybolmuş veya yok edilmişken, La persistencia de la memoria'nın sahtesi bile bir hazinedir. Ayinde bir soyguncu-baron Silver'dan çaldığım bu. Zaman, resimdeki gibi odada da duruyor.

"Bu bir toygar değil mi? Oyunlarından biri daha, Eph," dedi Cyra sonunda ellerini hareketli bir şekilde sallayarak.

Dano yanımdaki kumaş koltukta oturduğu yerden kendi kendine gülüyor. Sarhoş bir kedi gibi üzerine yayılmış, bacaklarını kol dayanağının üzerine atmış. Sanki elli kilo sırılsıklam ıslanma konusunda ne kadar güvensiz olduğunu bilmiyormuşuz gibi kurnazlığını fazlasıyla telafi ediyor. Kahve fincanı çevrilmiş kültablasında tükenmiş brülörünü karnının üzerinde boğar ve bir başkasını yakar. Duman havaya karışıyor, benim bitişiğindeki binadaki pencereden dışarı kıvranan AI sevgilisi reklamları tarafından yeşil ve mor lekeli.

Cyra ona gülümsüyor. "Bu senin için de bir şaka mı?"

"Kızım, hayat bir şaka," diye fısıldadı Dano, burun deliklerinden duman çıkarken.

"Müthiş. Hepsi bir şaka. Ve biz lanet olası yumruk hattıyız. ” Cyra, ona döktüğüm el değmemiş votka limonuna bakıyor, Dük'le geçirdiğim gecenin hikayesini kavramaya çalışıyor. Onu içmesini istiyorum. Kahretsin, dört tane iç kadın. Ayık olduğu zaman çok stresli oluyor ve sarhoş olduğunda sadece hafifçe tolere edilebilir.

Akşamın geç saatleri, karanlık döngü. Yavaş bir yaz sonu yağmuru Hyperion'a düşer. Ve testeresi olan bir deliyle beni kesinlikle öldürecek bir iş arasında sıkışıp kaldım. Bir istifa duygusu hissediyorum. Bu hattın sonu. Sendikanın istediği şey imkansız. Bu iş onların maaşını o kadar aştı ki, Dük'ün şaka yaptığını sandım.

Öleceğiz. Ancak bir işte saf ve hızlı ölmek, onların elinde yavaş ölmekten daha iyidir. Şimdi, sadece ekibimi ikna etmeliyim. Yapmazsam, oynamayan birinin sabaha ağzında bir ahtapot, vücudu da bir olukta olacak.

Bu senin bokun Eph, dedi Cyra. "Sana geldiler. Çok iyi. Sen sözleşmeyi al. İlgilenmiyorum. O psikopatlarla hiç uğraşmak istemedim. Akıllıysan, bu boka bulaşmaman gerektiğini de anlayacaksın. Bu büyük. Çok büyük."

"Dışarıda değilsin," dedi Volga, kötü niyetle. "Efraim'in yardımımıza ihtiyacı var. Bize yardım etti. içindesin."

"Onu boşver."

"Evet, bir kereliğine ot kıçıyla birlikteyim," diye çekiyor Dano, ağzının köşesinden brülör sarkıyor. "Bu manik ve seksi bir şekilde değil."

Volga öne doğru eğilir. Cyra istemsizce irkilir. "Dano, bu adam olmasaydı Whitehold'da olurdun ya da ölürdün. Cyra, Ephraim o veri köpekbalığına olan borcunu ödemeseydi nerede olurdun? Hala Dünya'da olurdum, kutuları yüklerdim ve yemek yiyebilmek için üzgün adamlardan borç alırdım." İçimden geçen yabancı bir sıcaklıkla onu izliyorum. Onu barın dışında incittim, ama yine de bana sevgisinden başka bir şeyi yok. Niye ya? "Biz ona yardım edeceğiz çünkü o bize yardım etti."

Dano ellerini çırpıyor. "Lanet olsun güzel konuşma."

Cyra, Volga'ya, "Kes sesini, seni mutant," diye alay ediyor. "Burada kimsenin kimseye borcu yok."

"Kim olduğunu biliyorlar Cyra. Hepimizin kim olduğunu biliyorlar," dedim Pernod'uma. Zümrüt yeşili, meyan kökü tadında bakım yaptığım günlerden kalma bir içecek. Trigg onları severdi. Ekibimin gelmesini beklerken, Vox Populi'nin elinde Reaper'ın sökülmesinden haber geri dönüşüm kliplerini izlerken bir çifti geri çaldım. Aslan Yürekli bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadı. Kral ve kraliçenin pantolonları aşağıdayken yakalandıklarını görmek içimi ısıttı.

"Takımımı istiyorlar. Bu bir rica değildi."

"Ya reddedersek?"

"Kraliçe'nin Öpücüğünü reddedersek öldük demektir," diyorum.

Cyra'nın bir ilham patlaması var. "Şehirden ayrılabiliriz. Endymion'da uzak tarafı kurun. Orada çok iş var."

"Endymion'a gitmeyeceğim," dedim sertçe.

"Efe..."

"Hayır, aslında bu harika bir fikir. Endymion kıyafetleri bizi şehre davet etmek için bekliyor olacak. Bize siteleri göster. Crescent Orb, Tridian Palazzo, Ephor Spires." Tabancayı kafama dayadım ve tetiği çektim. "O zaman bizi öldürürler."

"Gezegen dışına çıkabiliriz."

iç çekiyorum. "Bacaklı Dük'ün rıhtımda adamları var. Bizi yolda öldürürler."

"O zaman ticari uçmuyoruz. Eridan Gezegenler Arası'ndan uzakta bir gemi kiralıyoruz. Transit kayıtlarını silebilirim. Veya bize Dünya veya Mars için belgeler getirin."

"Cyra, bir gemi kiralamak için yeterli paran olabilir. Ama bu zaman çizelgesinde hologram doğruluğu ve manyetik kodlaması olan eski Solar Republic pasaportlarını satın almak için mi?" Sordo Bölgesi'ndeki pırıl pırıl yeni dairesini ne kadar çok sevdiğini bilerek soruyorum. Yeni Redache cam binalarından biri. Lanet olsun. "Senin uğradığın ön ödemeden sonra, ne kadar kaldın?"

"Bu senin..."

"İpoteğin Volga'dan daha büyük bir iştahı var, aşkım. Ve taktığın elmaslar tam olarak indirimli ürünler değil. Gustave'den mi?" Yüzü buruşuyor. "Sıkılaşma, makbuzlarını gözden geçirmeyeceğim. Ama yeni paranın hepsi aynı dükkanda." Utanmış görünüyor, ama ben cezalandırmaya devam ediyorum çünkü onun tek bir çıkış yolu olduğunu bilmesini istiyorum. "Yani...elmaslardan, ipotekten, yedek odandaki sunucu çiftliğinden sonra, hesabında belki elli bin olduğunu söyleyebilirim." İfadesinden daha az olduğunu biliyorum. Bayan harcamayı sever. "Tanrılar. Vergi bile ödemiyorsun ve parasızsın!"

Denemeyi bitirmedi. "Paramızı birleştirebiliriz. Dano. Ne kadar var?"

"Ben mi?" Dano, sıcak vücutlarından birine mesaj attığı veri defterinden başını kaldırdı. "Yanlış madene kök salmak, kızım. El ilanlarını ve Pembeleri eski hesapta virgül toplayamayacak kadar çok seviyorum. Günah aç bir cüruftur. Ya sen, tenekeci?"

"Ben kuruyum," diyorum.

“Masalar seni sülük mü ediyor?”

"Bunun gibi bir şey."

"Sen tam bir dejenere olmuşsun," diye mırıldandı Cyra.

"Param var," diyor Volga pencereden.

Volga'da Cyra tekerlekleri. "Ne kadar?"

"Hepsini."

"Bütün payın mı?" diye soruyor Cyra, inanamayarak.

"Evet."

"Tüm sözleşmelerimizden mi?"

"Evet." Volga tereddüt eder, utanır. "Şey... Yemek yemeliyim. Ve ben sizden çok daha fazla yiyorum… küçük insanlar. Ve birayı severim. Ve her devir değişiminde ev sahibime para ödüyorum. En iyi kiracı olduğumu söylüyor.” Kızardı. “Ve… ve bazen Cerebian'a giderim. Biliyorsun. Hayvanat Bahçesi? Patlamış mısırı ve hayvanları severim. Ve insanların hepsi çok mutlu. Özellikle çocuklar. Ama gün ortasında gidiyorum, bu yüzden biletler daha ucuz," diye ekliyor brüt harcamayı azaltmak için.

"Volga!" şaşırmış gibi yapıyorum. "Kontrolden çıktın. Sıradan bir hedonist.”

"Biliyorum," diye mırıldandı, başını kendi kendine sallayarak. "Biliyorum."

"Şaka yapıyorum Volga. Bir Beyaz kadar cimrisin."

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek, sonra gözlerini kıstı. "Parsimonik. Bu güzel bir söz."

Cyra cıvıl cıvıl, "Bu fazlasıyla para olmalı," diye cıvıldadı. "Bununla gerçek bir yıldız koşucusu elde edebiliriz. Belki kullanılmış bir tane bile...”

Pernod'umun son santimetresini kucağına fırlatıyorum.

"Ne var," diye mırıldandı.

"Korkunç bir insansın," diyorum. "Bu Volga'nın parası."

Dano, "Biraz cüretkar Cyra," diyor.

"Yaşamak istediğim için mi?"

"Umurumda değil," diyor Volga. "Paylaşacağım."

Dünya'da kendine bir arazi satın almak için bizim işimizden para biriktirdiğini biliyorum. Luna'nın tüm bu hayalleri ve şimdi efendileri tarafından atılan oyma hayvanlar için bir sığınak başlatmak istiyor. Sarhoş olduğu bir gece bana söyledi. Zebracores, griffinler ve muhtemelen onu uykusunda yiyecek olan diğer her türlü canavarı istiyor. O hatırlamıyor, ama ben hatırlıyorum ve diğer ikisinin onun payını almasına izin verirsem lanetleneceğim.

"Evet, sakıncası var Volga. Ya da senin için endişeleniyorum. Harcayacak on milyon kredimizin olmasının bir önemi yok. Nereye gitsek bizi bulurlar ve öldürürler."

Cyra, "Başka bir seçenek daha var," diyor. "Cumhuriyet İstihbaratına götürebiliriz."

Dano iğrenç bir şekilde havayı kokluyor. "Garip, Ef. Bunun gibi fare kokusu olan bir yer."

Ben bir fare değilim, diyor Cyra.

"Sıçan gibi kokuyorsun. Lost City'deki farelere ne yapardık biliyor musun?"

"Seni küçük paslı..."

"Bana ne dedin?" diyor, kelimenin başına oturarak.

"Ben sıçan değilim….Sadece denizin dibinde yaşlı bir kadın olarak ölmek istemiyorum. Deepgrave, bunu denersek olacak olan şey."

Cyra titreyen elleriyle şakaklarını iter.

Cyra'ya sesimi alçaltıyorum. "Baş ağrısı?"

Başını sallıyor. "Eşyalarımı getirmeyi unuttum."

"Sana onlarca kez söyledim. Siber oyunu bırakmalısın." Ceketimden gümüş kutumu çıkardım ve bir zoladon seçtim. "Dünya nakavt, ama işe yaramalı." Hapı hırsla alıyor ve koltuğuna yaslanıyor.

Votkasını burnundan çekiyor ve indiriyor. Onun için bir tane daha döküyorum. "Daha iyi?"

"Numara!" Gözlerini ovuşturur. "Neden biz?" bana soruyor. "Ne yaptın? Bunun senin batırdığın bir şey yüzünden olduğunu biliyorum. Borçlu olduğun biri."

"Bu sefer değil."

Volga, Dük tarafından yakalanmadan hemen önce bir Howler'la tanıştığımı söylerse, tüm bunları açığa çıkarabilir. Holiday'in kurt pelerinini gördü. Ama büyük kız sessiz kalır.

"Yapacak mısın?" Dano bana soruyor. "Yapmak istiyorsun."

Kesinlikle yapmak istemiyorum.

"Yüzyılın soygunu" dedim gülümseyerek. "Parlak tarafından bak. Sendika asla kendi kurallarını çiğnemedi. Bir kez değil. Ödülü alırsak, bize komisyonu ödemeyeceklerine inanmamız için hiçbir sebep yok. Seksen milyon kredi." Dano ıslık çalıyor. Volga tepki vermiyor. Cyra uyuşuk görünüyor. "Ve onu harcamak için hayatta kalırsak, bir daha hiçbir şey çalmamıza gerek kalmaz. Bir ada satın alın. Bir yıldız kruvazörü satın alın. Özgürsün. Hiçbir şey sana dokunamaz. Bu savaş bile değil."

Bu onları satar. Cyra şakaklarını ovmak ve votkasını yudumlamak için şimdi yüksek zoladon'un sığ, ılık sularında arkasına yaslanıyor. Siyah güle bakıyor. Avucumdan daha büyük değil, odadan daha büyük hissettiriyor. Nabız atan kötülük. "Zaman çizelgesi nedir?"

"Bir ay."

Bana sakince bakıyor ve başını sallıyor, zoladon kanını soğutuyor. Dano daha hareketli. Başka bir brülörü yakmak için yarı yolda duruyor. "Bu gitgide daha iyi oluyor."

Volga, "Bir ay uzun değil" diyor.

Dano, "Bunu planlamak için dört aya ihtiyacımız var" diyor. "Bir yıl…"

"Biliyorum. Anlaşılan bu pazarlık konusu değil. Bir ayımız var. Aslında daha az." Kimse müdahale etmez. “Ödülün halka açık olacağı üç belirli yer ve zaman verildi. Sadece en sulu olanı seçmeliyiz. ”

"Bu bilgiye nasıl sahibiz?" Volga acımasızca soruyor. "Bu sadece bizi etkilemeyecek. Bilmek önemlidir.”

"Her yerde dokunaçları var." omuz silkiyorum. "Tahminin benimki kadar iyi. Soru, Cyra.” Dikkatini yüksekten geri çekmek için parmaklarımı şıklatıyorum. "Siyah şapkanı takıp Epirus ve Leomant'tan bazı verileri yağmalaman ne kadar sürer?"

"Muhasebe firması mı? Güvenlik duvarlarına bağlıdır. Bu yüksek dereceli bir yazılım. Neden?"

"Çünkü kimin kime ödeme yaptığını bilmem gerekiyor. İçeriden bir adama ihtiyacımız var."

"Lanet olsun..." diyor Dano, gözleri kendi veri defterine sabitlenmiş halde. "Senato az önce Reaper için bir tutuklama emri çıkardı."

Aynı hastalıklı düşünceyi paylaşarak birbirimize bakıyoruz. Bir oyun başlıyor ve biz tahtadaki parçalarız. Pencereden Hyperion'a bakıyorum ve şehrimi neyin sallamak üzere olduğunu merak ediyorum. Ama aklımın bir köşesinde, boynumdaki tasmayı ve tasmayı gerçekten kimin tuttuğunu daha çok önemsiyorum.

Eller Dükü'nün bana verdiği holocube'u alıp etkinleştiriyorum. Soluk ışık, ekibimin yüz hatlarını temizliyor. Üç konum havada parlıyor. Derinlerde bir yerde bunu başarabileceğimize inandıklarını bilerek sandalyemde arkama yaslandım. Asla başarısız olamayacak kadar gençtirler. Hiç yakalanmamış olmak. Ama başarı şansı o kadar küçük, o kadar saçma ki, darağacına bağlı olduğumuzu biliyorum. Yine de bu şansı değerlendirmek, değeri ne olursa olsun onu kavramak ve bir kemik testeresinin bıçağının altına düşmemek, bir caddenin çıkıntısından değil, sahnede, kalp atışları, ayaklar çarparak, bir onur gibi görünüyor. tüm değişkenler son bir kez yerine oturuyor.

Oyun sürüyor. Ve sonunda gülümsemeye başlıyorum.

20 Lysander Ejderhası

KOMANDOLARDA KÖR OLUYORUM

gemiye hücum etmek. Sersemletme bombaları, gözlerimdeki her fotoreseptör hücresini aktive eden beyaz flaşlar yaydı. Teslim olmamıza rağmen, bizi anlamsızca dövdüler. Kafamın arkasına birkaç tüfek kabzası alıyorum ve sonunda biri burnumu kana bularken yana doğru sallanıyorum.

Saçımı tutup kafamı yere vuruyorlar. Üstümü aralayıp ellerimi manyetik prangalarla arkamdan kelepçelerken bir çizme kafama bastırıyor. Sağ ayak bileğime ikinci bir metal kelepçe takıyorlar ve iki pranga birbirine vuruyorlar, böylece domuzum bağlı, kör ve karnım yerde yatıyor. Sıkı bir şey boynuma dolanıyor ve sıkışıyor.

Altı saniyelik antik yöntemle, insanlığımı elimden alıyorlar.

Beni sürüklediklerini hissediyorum. Yavaşça, belirsiz şekiller birleşiyor, ancak vizyonumda nabız gibi atan mavi bir görüntü kalıyor. Gemiden kurtardığımız mürettebatı benimle birlikte taşıyorlar.

İçlerinden birinin kontrolsüz bir şekilde çığlık attığını ve metal bir panele tutunduğunu görüyorum. Bir asker, elleri kırılana kadar ellerini tekmeler. Kırık burnumdan boğazımdan kan sızıyor. Yakınlardan korkunç bir boğulma sesi geliyor. Hayvanların boğazlarından gelen kalın, astımlı havlamalar ve bir dizi emir.

Yerde kal.

Zemini cürufla.

Eller arkanızda.

Burun metale.

Metale burun, gahja!

Bu benim hatam.

Bizi asteroide götürme seçimi değil, kibrim, kibrim ya da yanlış yönlendirilmiş onuru, beni asansörden koridora iten şey her neyse, saniyelerimizi boşa harcadıktan sonra şimdi hayatlarımıza mâl olabilecek bir kumar oynadım. Ve ne için? Kendilerini yok edecek kadar sinsi bir Renge olan sadakatlerinden mi? Utandığım çok mantıksız bir kararlar zinciriydi.

Islak, sümük dolu bir ağız yüzümden santimetrelerce uzaklaştı.

Ölçekli pençeler ve tırtıklı pençeler metal güverteyi çizer. Kendimi döndürüyorum ve dört ayaklı kuon tazılarını -böcek-canid melezlerini- görüyorum. Üç tane var; savaş için yetiştirildi. Gövdeleri boyunca uzanan şık siyah kabuklar, hareket ettikçe gri dalgalanır. İğne kalınlığında yarı saydam saçların dikenleri sırtlarında durur. Gri tazı ustası canavarı benden geri çekiyor. Kabuğu sağır edici, gözleri sarı ve bileşik. Korkumu yenmeye çalışarak tazıdan ürpererek uzaklaşıyorum.

Bu imkansız.

Büyükannemin dersleri ve Aja'nın meditasyonları, kalbim göğsümde çarparken ve ikinci bir ekip gemimize doğru ilerlerken güvertedeki botlar ritimle eşleşirken kaçıyor. Kahverengi bir pelerin giyen, kel bir pate ve özlü bir çekme ile korkunç bir yaşlı Altın kadın, etrafındaki askerlere gemide bomba ve diğer yolcuları arama emri verir. Vindabona'dan kurtardığımız mürettebattan biri olan Mavi bir kadın, kaosu kaldırabileceğinden çok daha fazla buluyor. Panik yapar ve kaçmaya çalışır.

Belki spor olsun diye, belki örnek olsun diye gitmesine izin verdiler ve onuncu adımından sonra sağ ayak bileğindeki küçük metal manşet yeşil renkte yanıp sönüyor ve infilak ediyor. Tibia ve fibula'nın alt uçları patlar. Cızırtılı bir ışık parlaması yarayı dağlar. Çığlık atıyor ve yere dökülüyor, ayağını geride bırakıyor. Bacak hırıltılı duman. Kuon köpekleri serbest bırakılır ve bir sonraki komutu beklemeden önce biri kalçasını yırtar, diğeri sağ bileğini ısırarak onu sırtına sabitler. Tazı ustası yaşlı Altın kadına bakar. Komutu kendisi veriyor.

"Yok." Eski Altın, kuon'un en büyüğüne benziyor. "Hakaisuru."

En büyük kuon, namludan fırlayan bir ray gibi atılır ve Mavi kadının yüzü ağzında kaybolur.

"Durmak!" diye bağırarak ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Çelik burunlu bir çizme, empati kurmamı engelliyor.

-

Kendi tükürüğümün küçük havuzuna geldiğimde, dünyayı yandan görüyorum. Bot hala kafamda. Mide bulantısı beni sıcak bir kozaya sarıyor. Sağımda kurtardığımız lowColors'tan ağlayanlar var. Tazılardan ikisi hâlâ Mavi kadının üzerine eğilmiş durumda, düşük yerçekiminde geçirilmiş bir gençten kalma kırılgan Mavi kemiklerle beslenirken hırlayıp hırlıyorlar. Hatalarımın nelere yol açtığını izlemek ve görmek için kendimi zorluyorum.

Cassius, yakınlardaki yerde oturduğu yerden gözlerim buluşuyor. Yüzü tanınmaz halde ama oradaki havalı bakış bana güç veriyor. Sabır, diyor. Nefes almaya, etrafımdaki her şeyin hiddetlenmesine izin vermeye ve kendimi kontrol etmeye odaklanıyorum.

İçi boş, solgun yüzlü, canı sıkılmış genç bir Altın, çizmesi Cassius'un başında ve hastası, uzun bir ustura, omuriliğinin hemen üzerinde dengede duruyor. Pytha yanımda korkudan titriyor, köpeklerin beslenmesini dinliyor.

Kadın, kuonların beslenmesini izlemek için başını saçlarından tutarak Pytha'ya, "Bu kadar alaycı olma, gahja," diyor. "Sadece karbon."

Archi'ye bir göz atmaya cüret ediyorum.

Onu, açık alanı uzaya kapatan bir pulseShield ile büyük bir hangara çektiler. Evimizin önünde uzanıyoruz, etrafımız Peerless Scarred kadrosuyla çevrili. Uzun boylu ve şiddetlidirler. Vücutları, doğumlarının düşük yerçekimi ile uzadı. Elleri ve yüzleri, güneşten uzun süre uzak kaldıkları için solgun, ancak volkanik ovalarının ve okyanus aylarının sert unsurları tarafından nasırlı ve hırpalanmış. Bol, fırtına renkli pelerinler giyerler. Kazanılan kibir odayı doldurur, onlardan yayılır. Gri lejyonerler, Turuncu teknolojilerle gemimizin dışını inceliyor. Her birimizi birkaç Obsidyen köle şövalyesi koruyor. Cumhuriyetin özgür Renkleri değil, bir imparatorluk sisteminin beyinleri yıkanmış köleleri. Akıllarında tanrılara hizmet ederler. Kabile pelerini giyiyorlar, balta taşıyorlar ve bacağıma bağladıkları gibi ince gri metal tasmalar takıyorlar. Geri kalanı hakkında yarım düzine başka Renk var - mekanikler ve destek personeli. Bir karınca kolonisini izlemek gibi.

Daha önce bu kadar uyumlu bir verimlilik görmemiştim, hatta Luna'nın Rising'in kuşatması için yaptığı hazırlıkları izlerken bile. Yaşlı Altın kadın, Cassius'un önünde eğilir ve gözlerinin içine bakar. Orada bulduğu sert bakıştan hoşlanmıyor. Onu bırakıp bana döndü.

"Genç olan," diye hırladı. Obsidiyenlerden biri beni saçımdan tutup dizlerime çekerken bana bakıyor. Acımasız gözleri acı kükürt renginde, yaşla parçalanmış ve nasırlaşmış bir yüze yerleştirilmiş. Dökülen yılan derisinin iki fısıltısı gibi dudaklar, küçük dişlerden ve diş etlerinden geri çekilir. "Mürekkebimize yaklaşıyorsun, gahja. Neden?"

"Biz tüccarız," diye ciddiyetle idare ediyorum, ama bariz cesaretim için ondan bir dereceye kadar saygı görmeyi umarak, elimden geldiğince onunla göz göze geldim.

"Neden?"

"Ascomanni geldi..."

"Neden Körfez'deydin?"

Hızlı cevapla savaşıyorum. Korkmuş cevap. Ve yıllar önce babamın yanımda okurken kendi kendine fısıltısını dinlediğim Hisar'daki bir odaya giden bir anıyı takip ediyorum. Çayının acı aromasının kokusunu alıyorum, kendi kitabımın sayfalarını çevirirken parmaklarımın arasında selüloz hamurunun gevrek liflerini hatırlıyorum.

"Biz... bir sığınak arıyoruz," diyorum, şimdi Altın kadınla birlikte odaya dönüyorum.

"Barınak?" Altın kelimeyi çiğniyor.

Sözleşmenin 13. maddesinin c bendi uyarınca: 'Toplumun tam Yetkili Vatandaşı, can ve mal tehdit edildiğinde, korsanlardan ve yasadışı unsurlardan sığınak aramak için hükümet, özel ve askeri alana geçici olarak izinsiz girme hakkını kullanabilir. .' ” Sözler, çocukken sahip olduğum Kompakt'ın küçük kopyasındaki kelimelerin kelimesi kelimesine. Onun ölü gözlerine bakıyorum, ortak bir zemin arıyorum ama kendi kendime duruyorum. "Çekirdek düzeni terk etmiş olabilir, ama anladığım kadarıyla Halka hala Atalarımızın yasalarına uyuyor. yanılıyor muyum?"

Yüzü bir çöl. Duygu yok. Kırışıklarda ve sarplarda hayat yok. Sadece kısır bir önsezi. Gözlerini kırpmadan veya bakışlarını benden ayırmadan, boğumlu başparmağını aldı ve yavaşça sağ gözüme bastırdı. Şiddetin getirdiği acıdan çok, gelişigüzel oluşundan daha çok şaşırmış ve dehşete düşmüş halde geriye doğru

sendeliyorum. Sonra diğer eliyle başımı kavrayarak daha sert itti. döverim. Kılcal damarlar açılır, doku içeri doğru gerilir, tırnak içeri girer.

"Siz casussunuz."

nefesim kesiliyor. "Biz değiliz…"

"Körfezi geçmen için sana kim para verdi, gahja? Geminizde sensör ekipmanı var mı? Adın ne? Görevin mi? Bunlar senin cevaplayacağın şeyler."

"Venatör!" Gri rampadan sesleniyor. "Bu o."

Başparmağını gözümden çekti ve acıdan kurtulunca nefesim kesildi. Acının bulanıklığında bile ona ne dediklerini fark ediyorum. Venatör. Kadın bir çeşit seçkin polis birimidir. Grey'e bakmak için hindi boynunu büküyor. "Ona?" törpüler. "O bu gemide mi?"

"Evet, Venator. Medbay'larında. Ağır yaralı."

"Sonunda. Üzerinde bir depolama aygıtı var mı?"

"Bilmiyorum."

"Bulmak." Veri defterine konuşuyor. "Radyo sessizliğini boz. SubQuaestor Marius'a doğrudan bir ileti gönderin. Ona elimizde küçük, yassı bir taş olduğunu söyle ve talimat iste." Kadın arkasındaki Peerless'a döner. "Fırtına Şövalyesi filosuyla geri mi döndü?"

Bildiğim Fırtına Şövalyesi öldü, Dünya'daki Büyük Set Resifi'nin üzerinde Orakçı tarafından öldürüldü. Burada yeni bir Olimpiyat Şövalyeleri düzeni olmalı. Birdenbire ne kadar eskimiş görünüyorlar, bir zamanlar olanın ihtişamını tekrarlamaya çalışıyorlar. Yine de çocuksu bir yanım, düzenin henüz düşmediği için memnun.

"Şu anda yanaşıyorlar, Venator."

"Durdurulabilirler mi?" sessizce soruyor.

"Zaten kokpitinden çıktı. Dakikalar içinde burada olurlar."

O acı bir yüz yapar. "Onu ara. O başkasından öğrenmeden önce ona kız kardeşinin burada olduğunu söyle. Ve bir sağlık ekibi çağırın." Bana ve

Cassius'a dönüyor, bizi ölçüyor, bu işteki payımızı merak ediyor ama henüz bizi güverteden kaldırmıyor. O sırada elindeki oniks implantı fark ediyorum. Bir yılan, kendi kuyruğunu yutmak için ağın etrafında ve parmak boğumunun üzerinden kayıyor. Daha önceki bir savaştan kalma bir kalıntı. Kripteya. Ay Lordlarının gizli polisi ve istihbarat teşkilatı. Büyükannem, Rhea yandıktan sonra hepsini temizlediğini iddia etti. Bu kadın kim?

Yirmili yaşlarının ortalarında, omuzlarına kadar uzanan beyaz-altın saçlı, siyah çizgili bir Peerless Scarred, bir savaş pilotu kiti giyerek hangara girdiğinde hürmetli bir sessizlik olur. Bir vahşet deposunun altında güzelliğin izlerini taşıyan solgun, sakalsız bir yüzün içinde kasvetli, dar gözler karalıyor. Büyük dudaklar, uzun kirpikler, kalan yara izleri ve kaş çatma ve çarpık kıkırdak. Tamamen gri giyiyor ve sol elindeki miğferin üzerine bulut ve şimşekle gizlenmiş bir ejderha görüntüsü çiziliyor. Kulaklara gelince, sadece hakkı vardır. Griler içindeki üç adam onu takip ediyor. Kuon tazılarının mürettebat üyesinin kalıntılarını çiğnediğini görünce adamın gözleri daha da kararıyor. Onun gücü o kadar ham, o kadar gerçek ve hesapsızdır ki, doğal bir element kadar saf görünüyor. Uzlaşmayla karartılmamış, toplum tarafından evcilleştirilmemiş. Kendimi kapana kısılmış, saf olmayan ve birdenbire o kadar küçük hissettiriyor ki onun gibi adamların var olabileceğini anlıyorum.

Yaşlı kadın, sanki bir gök gürültüsüyle karşı karşıyaymış gibi önünde duruyor.

"Diomedes" diyor.

"Venator Pandora, nerede o?" Kısık sesi bir zorluğun ürünü ama beni yaptığı büyüden sarsan isim bu. Pandora. Onun bir Rim efsanesi olduğunu sanıyordum. En büyük suikastçıları. Ilium'un Hayaleti, solmuş ve yaşlanmış, ama hala nefes alıyordu.

"Gemide. Sağlık görevlileri onu dışarı çıkarıyor," diye hırladı Pandora. Sarılar Altın kızı bir sedyeyle dışarı çıkarırken Diomedes rampadan yukarı onun yanından geçer. Yaklaşınca dururlar.

"Küçük Şahin," dedi şefkatle. Kızın yüzünü öpüyor ve alnını alnına bastırıyor, neredeyse ağlayacak. "Küçük Şahin. Toz için olduğunu sanıyordum."

"Diomedes," dedi alçak bir sesle, güvertedeki yerimden zar zor duyuluyor. Morfondan neredeyse çılgına dönmüş, ben onu daha iyi görmek için çabalarken yüzünü okşamak için uzanıyor. "Benim sevincim. Ne… nasılsın burada?”

"Başka nerede olabilirim?" Yavaşça gülümsüyor. “Bir kız kardeş kaybolduğunda, bir erkek kardeş arar. Beni babam gönderdi, Seraphina."

Seraphina...Adını biliyorum, tıpkı kardeşinin adını bildiğim gibi. Cassius'a baktım. İsimler onun üzerinde kaybolmadı ve arkadaşımdaki tüm umutlar sona erdi.

"Baba..." diye mırıldandı.

Diomedes başını salladı. Sesi sertleşiyor. "Pandora da burada."

"Hayır..." diyor kız irkilerek. Pandora'yı rampanın dibinde dururken görür. Gözleri korkuyla açılıyor. "Numara."

Şimdi dinlenin, diyor Diomedes. "Herşey iyi."

Ona karşı iter. "Ferara nerede? Hjornir?”

Pandora, "Ferara ve hainlerin geri kalanı ambarda," diyor. "Nefes almak. Bu, karganız için söyleyebileceğimden daha fazlası. Ben dişlerini çektikten sonra bize dönüş vektörünüzü söyledi.”

"Seni eski kemik torbası..." Seraphina sedyeden çıkmak için pençeliyor.

Pandora, kızın cılız eşyalarını taşıyan gemiden çıkarken başını sallayan bir Altın kriptoya bakıyor. "Nerede?" Pandora, kıza yaklaşarak sorar. "Bunca yolu boşuna gelmedin. dişinde mi Göbeğin?"

"Hiçbir şey bulamadım," dedi Seraphina acı acı. "Ben hatalıydım."

Bunun benim için olduğundan daha anlamlı olup olmadığını merak ederek Cassius'a baktım. Hangi iş onu Körfez'e gönderirdi? Bu kızın Pax Ilium'u ihlal etmesine ne sebep olabilir? Kesinlikle ölüm anlamına gelecek bir izinsiz giriş…

"Sakin ol Pandora," diye uyarıyor Diomedes. Ablasını sedyeye iterek sakinleştirmeye çalışır. “Seraphina, babam seni eve getirmemiz için bizi gönderdi. İkimiz de. Şimdi cerrahları görmelisin.” Ama dinlemeyecek. Şimdi bile Pandora'ya ulaşmak için sedyeden kalkmaya çalışıyor. Sağlık görevlilerinden birine işaret ediyor ve onlar kadının omzuna bir şırınga batırmak için ileri atılıyorlar. Yavaşça kavga gözlerini bırakır ve sedyeye gömülür. Sağlık görevlileri krypteia'nın talimatıyla onu yukarı kaldırmaya çalışırlar, ancak Diomedes onların yoluna çıkar. Diomedes'in adamları ve Pandora'nın adamları arasında garip bir soğukluk başlar.

"Lordum, sorgulanmalı," diyor Pandora. "Bir şey bulduysa..."

"Ne bulabilirdi Pandora?" O sorar. "Babam neden korkuyor?"

"Hiçbir şey lordum. Ama titizlik gösterilmelidir. Senin baban…"

"Sadist değil. Kızını canlı olarak geri istiyor. Sorguladığınız kişiler için alışılmadık bir durum. Doğan için seni suçlamıyorum Pandora. Bir avcı olarak babama iyi hizmet ediyorsun. Ama ablamla baş başa kalmak istiyorsan, önce benden geçmelisin." Gözleri onu arıyor ve gülümsüyor. "Senin zamanında, bu bir soru olabilirdi. Ama senin günün geçti. O benim kalkanımın altında." Başıyla onaylıyor. Kuon tazılarına bakıyor, sonra bizler gözleri Cassius'a yerleşmeden önce. "Egemenimiz hükmünü verene kadar diğer tutsaklar gibi."

"Sorgulanmalarını isteyecek. Casus olabilirler."

"Babamın zihnini onca fersah ötede bilmek, ne büyük bir armağanın var." Kelimeler onu ürkütür. "Ev için yapıyoruz. Kazıklarınızın geri kalanını hatırlayın."

"Bu filo da artık benim değil mi?" Pandora'ya sorar. "Olimpiyat Şövalyesi'nin güçleri şimdiye kadar uzar mı?"

Diomedes göz kırpıyor, hazırlıksız yakalandı. "Numara. Özür dilerim. Haklısın tabi ki. haddimi aşıyorum." Derin bir şekilde eğilir ve bükülü kalır.

"Affedildim," diye iç çekiyor yaşlı kadın. Doğruldu, kız kardeşini bizim gemimizden onlarınkine taşımak için yataktan kaldırmak için döndü. O gittiğinde Pandora'nın adamlarıyla baş başa kalırız.

"Onları beyaz tanklara götürelim mi, domina?" bir asker sorar.

Onu düşünüyor. "Numara. Fırtına Şövalyesini duydun. Onları hücrelere koyun."

İşkenceden kurtuldum, neşeyle dolup taşmalıyım. Ama beni Cassius ve Pytha'dan gemilerine sürüklerlerken, parçalanmış gerçekler şekilleniyor: yara izi, ustura, kızın vahşi şiddeti, savaş gemisi, ejderha armaları ve şimdi de isimler. Kendi evimin soyunun Işık Getiren Silenius'a kadar gittiğini beş yaşımdan önce biliyordum. Büyük evlerin geri kalanını yediye kadar biliyordum.

Ama Palatine'nin sıradan bir çocuğu daha düşük bir piskoposa bile Diomedes ve Seraphina isimlerini bilirdi. Venüs rıhtımlarındaki bir sokak çocuğu bile babalarını tanırdı. Erkekler olduğu sürece, adı hatırlanacak. Topluluğu ikiye bölmek için Orakçı ile ittifak yapan adam. Büyükannemin ve vaftiz babamın yeminli düşmanı—Romulus au Raa, Halka Hakimiyetinin Egemeni.

Bu onun gemisi, çocukları ve biz şimdi onun gücü altındayız.

21 Darrow Şiddet Olacak

HIZLI DİŞLİ TOPLUYORUZ,

erzak için Den'in cephaneliğine baskın yapmak. Beton ve metal odanın içinde dururken, şehrin pencereden çıkışını izliyorum. İki Red Howlers arkamdan kapıdan özel bir savaş zırhı sandığını itiyor. "Yani neredeyse kesin bir ölüme nasıl ilerlediğimizi biliyor musun?" Sevro arkamdan diyor.

"Bunu söylemezdim," diye yanıtladım arkamı dönmeden.

"Venüs'e gideceksek, yörünge kontrol noktalarını, gezegen devriyelerini ve Ass Lord'un kendi özel ordusunu geçeceksek, senden bir şeye ihtiyacım var."

"Adını sen koy."

"Gitmeden önce kızlarımı görmem gerek."

Bir sempati duyuyorum. "Bu iyi bir fikir değil."

"Senin de değil. Birbirlerini iptal ediyorlar."

"Ben de Pax'i görmek istiyorum..." Yüzünü düşünmemeye çalışıyorum. Oğlumun gözünde olacak ihanetin. "Ama Muhafızlar önce buraya, sonra oraya bakacaklar."

"Orada Aslan Muhafızları var," diyor Sevro. "Gardiyanlar onları geçemez. Augustus Evi bölgesi." Bu iyi bir nokta. "Diğerleri Nessus'u yörüngeden alabilir ve biz de buluşacağız. Vakit kaybetmeden…" Bana umutla bakıyor ve ne söylersem söyleyim gideceğini biliyorum.

Bu sürekli görev ve aile çekişmesi. Birlikte taşıyoruz, ama o doğal olarak taşıyor. Oğlumun ihtiyaç duyduğu baba olmadığımı hissediyorum. Onu sevdiğimi söylemeden gitmemeliydim. Ama yine de onunla yüzleşmeye korkuyorum. Onun düello mağarasında bana dik dik dik dik dik dik dik dik dik dik dik dik dik dik dik dik dik dik dik bakunuu anısı oyalanıyor.

"Tamam ama ben seninle geliyorum."

"Pekala, öyle umuyorum, salak. Veda öpücüğü verecek bir oğlunuz var." Omzuma vurdu, bir yırtıcı mühimmat varili kaldırdı ve ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Pencereden dışarı bakıyorum ve Mustang'in oyunumu anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Egemen olmamasını her şeyden çok isterdim. Onu yanımda tutabileceğimi. Ama görevlerimiz farklı ve kendimiz için seçtiklerimiz bunlar. Malzemeleri bir sırt çantasına doldurmaya dönüyorum.

"Benim için komik olan ne biliyor musun?" Victra'nın yansıması pencerede benimkiyle birleşiyor. Yeşim küpeleri solgun ışıkta ışıl ışıl parlıyor. "Ne yaptığını bildiğini sanıyorlar."

"Yapmadığımı mı düşünüyorsun?"

Cevabını burnundan çekiyor ve yanımızdan geçerken Pebble'ın elindeki Minotaur miğferine bakıyor.

"Onu öldürmek için her zaman bir acil durum planı vardı," diyorum. "Bu geçici bir aptallık değil. Parçalar hizalanmış."

"Onu daha önce öldürmeye çalışmadın mı?"

"Birkaç kez, ama kişisel olarak değil." Torbanın içine bir pulseFist sıkışmış.

“Üç kez denedim” diyor şaşırarak. "Suikast muhtemelen özel sektörün daha verimli olmadığı tek girişimdir."

"Bir planım var" diyorum. Yedek bir ustura girer.

"Tabii ki." Duraklıyor. "Darrow. Ölürsen ne olacağını düşünmeyi bıraktın mı?”

"Senatoda olanları gördün, Victra. Artık Rising değilim. Benden önce gelişti. Ben eskidim. Ve bu iyi bir şey. Virginia benden daha önemli. Lanet olsun, Dancer benden daha önemli. Amacım tekil - Cumhuriyet'e yönelik tehditleri

ortadan kaldırmak. Kül Lordu yeri doldurulamaz. Onu öldürürsem, o zaman Suudlar, Carthiler ve son büyük haneler güç boşluğunda birbirlerini yok edecekler.”

"Atalantia hala hayatta olacak."

"Atalantia babası değil," diyorum. “O babasından daha çok Aja. Bir asker. General değil." Çantaya dört iyon fünyesi yerleştiriyorum.

“Hep şehit olmak istedin. değil mi?”

"Ne istediğim önemli değil," dedim kısaca. “Bu sorumlulukla ilgili. Cumhuriyet, her zaman topuklarını kıran savaşla hayatta kalamaz. Bu bölüm çok uzun sürdüğüm için oldu. Onlara savaş konusunda bana güvenmelerini söyledim. Ve henüz kazanmadım. Ama yapabilirim ve yapacağım.”

"Siktir et kalabalığı. Onlara hiçbir şey borçlu değilsin.”

ona gülümsüyorum. "Keşke seninle aynı fikirde olabilseydim."

"Darrow..." Kimse duymasın diye yaklaştı. "Senden hiç bir şey istedim mi? O zaman ne kadar demek istediğimi anlayacaksınız: Sevro'yu yanınıza almayın. Bana bir iyilik olarak. Ona burada kalmasını söyle."

"Yapmayacak."

"Eğer ona söylersen yapacak."

"Hayır, yapmayacak." Paketlememi durduruyorum, Victra'nın yalvaran gözlerine bakıyorum. "İkimiz de onu bayıltmak zorunda kalacağımı ve onu burada orospu gibi bırakmam gerektiğini biliyoruz." Omuzlarını silkerek bu plana uygun olacağını ima etti. "Bunu ona yapamam."

"Ama onu Venüs'e götürebilirsin? Ölmesi muhtemel nerede?”

"Onu manipüle edemem," diyorum. "Yapmayacağım. Yapsam bile, ikimiz de onun daha yavaş başka bir gemide tam arkamda olacağını biliyoruz."

"O zaman bacağını ayı tuzağına koyacağım."

“Sadece çiğneyecek.”

"NS." Küçük, yargılayıcı bir ses çıkardı ve beni dudaklarımdan öpmek için öne eğildi. Parfümünün acı çiçeklerini kokladığım için oyalanıyor ve bir an için çok yakın ve sessiz, farklı bir dünyada, farklı bir hayattayız. Sonra bana bakmak için geri çekildi. Gözbebeklerinin altın rengi, kısılmış göz kapaklarından bile ışıl ışıl. "Seni seviyorum Darry. Sen sahip olduğum en iyi arkadaşımsın. Çocuklarımın vaftiz babasısın. Ama eğer kocamı bana geri getirmezsen, ben bu lanet olası ayı terk edeceğim, Mars'a döneceğim ve beni ve çocuklarımı bir daha asla görmeyeceksin."

“Onu geri getireceğim” diyorum. Şüpheli görünüyor. "Söz veriyorum. Ama karşılığında bana bir söz vermelisin..."

"Politikadan nefret ettiğimi biliyorsun," diye araya girdi, oyunumu tahmin ederek. "O fareler benden nefret ediyor. Daxo'nun küçük grubu bile.” Yine de iç çekiyor. "Ama dişi aslana yardım edeceğim. Eğer izin verirse."

"Teşekkür ederim," diyorum, muhtemelen bildiğinden daha derin bir anlam ifade ederek. Üç mühimmat kutusu ve büyük bir bıçak sırt çantasında kaybolur. Açıklığı kesin olarak kapattım.

"Evet evet. Şanslısın ki çok güzelsin."

Çatıdaki Howlers'ın geri kalanına katıldım ve Sevro'nun Victra'ya veda etmesini izledim. Ona daha önce hiç görmediğim umutsuz bir şekilde yapışıyor. Onu terk etmeli miyim? Yapabilir miyim? Onsuz gidebilir miyim bilmiyorum ama başını karısının göğsüne gömdüğünü görünce yaptığımın travmasını sadece ona değil ikimize de ailemize hissediyorum. Sanki dünya bize bunu yapıyormuş gibi geliyor. Ama dünya mı, yoksa ben miyim? Yapılış şeklim mi? Bir kırıcı, sonuçta bir inşaatçı değil.

Az sonra Sevro yanımda, yağan yağmura rağmen gözlerini siliyor. Bir şey söylemek üzereyim, onu geride bırakmak için cılız bir girişim ama o çoktan beni geçti. Howlers onu takip eder. Yağmurlu gecede bir sürü oluşturuyorlar, çatıyı geçip bekleyen gemilerimize doğru giderken başlarını rüzgara yaslıyorlar. Yok olan ulumalar. Şakalar ve kaburgalar. Şehir ışıkla çarpıyor, ama adamlarım sessiz ve karanlık. Kıvranan şehir manzarasına bakıyorum ve Cumhuriyet Muhafızlarının yola çıkıp çıkmadığını merak ediyorum.

-

Silene Gölü'ne servisle iki saat uzaklıktadır. Biz vardığımızda saat geç oldu ve ev sessizliğe büründü. Biz araziyi geçerken ailemin Aslan Muhafızları selam

veriyor. Bakışlarını sırtımda hissediyorum. Ne hakkında olduğumu öğrenecekler ve Mustang'e haber verecekler. Sevro çocuklarının odasına, ben de Pax'in odasına gidiyorum. Bir an oturup onu uyurken izledim, onu uyandırmamalıyım diye düşündüm. Kendime söylediğim yalan, onu korumam ve gitmem gerektiğidir. Korkum, onunla yüzleşemem. Ama mecburum, ya da ben ne tür bir adamım?

Yavaşça omzuna dokunuyorum. "Sulh."

O zaten uyanıktı. "Baba?"

"Ayakkabılarını giy." Oğlum giyiniyor ve uykulu gözlerle odasından garaja kadar beni takip ediyor. Lastik ve motor yağı kokuyor. Flipstandlarında duran uçan bisiklet sıralarına doğru yürüyorum. "Hangisi senin?" Bir erkek kadar uzun, cılız bir avcı yeşili bisikleti işaret ediyor. Önden üç kılıca benzer manifold çıkıyor. Dar, yaban arısını andıran gövdenin ortasında, soluk bir deri koltuk oturuyor.

"Annen buna binmene izin veriyor mu?" Hafif bir şaşkınlıkla soruyorum.

Bana, sesime karşı temkinli. "Evet baba."

kıçımın üstüne oturuyorum. "Kendin inşa ettiğini söylüyor." Başını sallıyor. "Bu inanılmaz. Bana nasıl olduğunu söyler misin?”

"Neden?"

"Bilmek istiyorum. Bu benim yapabileceğim bir şey değil."

Aniden sırıtıyor ve RPM'ler, itme ve dengeleyiciler ve uyumsuz bileşenlerin uyarlanmasıyla ilgili açıklamalarla canlanıyor. Topuklarımda oturup onu izliyorum, oğluma yeniden aşık oluyorum. Onun aklı benimkinden daha meraklı. Bilginin nüanslarından daha çok zevk alır. İçimde onu korumak için karşı konulmaz bir arzu yükseliyor. Keşke bu sevinci ömrünün sonuna kadar sürdürebilseydi. Davası onu yutmadan önce babamın da benim için aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

“Bunu inşa etmeyi nasıl düşündün?” ona soruyorum.

"Mekaniği izledim ve sorular sordum. Hepsi hurda parçalar. Dorian au Arcos'un bir bisikleti var. Annesi yedi yaşındayken binmesine izin verdi. Ben de anneme bir tane alabilir miyim diye sordum ama o, kendim yaparsam alabileceğimi

söyledi. Bana hiç para vermedi, bu yüzden parçaları hurda garajlarından toplamak zorunda kaldım.”

"Hyperion'da mı?" Soruyorum.

"Numara!" Güler. "Orası çok pahalı. Bunu asla göze alamazdım. Niobe beni Tycho City'e götürdü. Pistte bir sürü yarışçı var. Böylece modeller arasında hızla dolaşıyorlar ve ben de iyi bir anlaşma elde edebildim.”

Mustang bu konuda akıllıydı. Çocuklara ebeveynlerinin parasının kendilerine ait olmadığını öğretmek ne kadar zor. Romulus au Raa'nın çocuklarını nasıl yetiştirdiğini hatırlıyorum - on altıya kadar hizmetçiler ve sanal erişim olmadan. Mustang bu fikirden benim kadar etkilenmişti.

"Parayı nereden buldun?" Soruyorum.

"Victra Teyze."

"Sana mı verdi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, bana ödünç verdi."

"Yok canım? Beklemek. Hangi faiz oranıyla?”

"Yüzde altmış."

gülmekten patladım. "Eh, bu bir ders öğrenmenin bir yolu." Tekrar kaşlarını çattı. Onun güvenini bu kadar çabuk etkileyebilmem şaşırtıcı. Askerlere alışığım, çocuklara değil. Bir elimi omzuna koydum. "Ne kadar borç aldın?"

"Beş yüz kredi."

"Şimdi ne kadar borcun var?"

"On bir yüz."

“Asla borca girme. Teyzenin sana öğrettiği ders bu.” Akıllıca başını salladı. Ayağa kalktım ve bir elimi motosikletin gövdesinde gezdirdim. Gitmeliyim ama istemiyorum. Henüz değil.

Gözleri gövdesine sabitlenmiş. "Paylaşmamız için yaptım," dedi sessizce. Manyetik anahtarların yüzüğünü alır ve bir tanesini çıkarır. Bana uzatıyor.

Anahtarı elimde tutuyorum ve ona bakıyorum. Kalbime yumruk yemiş gibi hissediyorum.

"Nasıl sürdüğünü bana göstermek ister misin?" Soruyorum.

Bir sırıtış yüzünü böler.

Ağaçların arasından geçen dar bir patika boyunca kükrüyoruz, ileri geri kıvrılıyoruz, patika bizi gizli bir koya tükürene kadar ormanın derinliklerine iniyoruz. Pax bizi gölün üzerinden çıkarıyor, bisiklet suyun yarım metre üzerinde süzülüyor. Gölün merkezine yakın bir yerde, omzuna dokunuyorum ve birçok takımadadan birini işaret ediyorum. Bisikleti oraya indirip iniyoruz. Bir kütüğün üzerinde otururken bana katıldı ve gölün karşı yakasındaki arkadaşlarımızın uyuduğu eve baktık. Dünya tepede asılı. Su kütüğe çarpıyor. Oğlum aramızda büyüyen yosunları topluyor.

"Yine gidiyorsun" diyor. "Değil mi?"

"Evet. Hoşçakal demek istedim."

Uzun bir an susar. "Gitmeni istemiyorum."

"Ben de gitmek istemiyorum. Ama zorundayım."

"Neden?"

"Keşke sana kolay bir cevabım olsaydı, Pax."

Dünyanın sudaki yansımasına bakıyor. "Neden başka birini gönderemiyorsun?"

"Bazı şeyleri kendin yapmalısın."

"Bu adil değil." Başını salladı ve yanaklarından süzülen sessiz gözyaşlarını fark ettim. "Daha yeni döndün."

"Haklısın, değil. Ama bir gün, başkalarının hayatlarından sorumlu olmanın ne demek olduğunu anlayacaksın." Kolumu ona dolamaya çalışıyorum ama itiyor.

"Bu adil değil. Bana değil. Gran'a değil. Anneme değil. Sana burada ihtiyacı var. Söylemiyor ama söylüyor. Gittiğinde nasıl olduğunu bilmiyorsun. umursamıyorsun."

"Elbette umursuyorum."

Kollarını çaprazlıyor. "Umurunda olsaydın, kalırdın."

Ona istediğini, ihtiyacı olanı vermeyi her şeyden çok istiyorum. Gözlerinde güvenilirliğimin erozyonunu hissediyorum. Ve keşke nasıl haklı olduğunu açıklayabilseydim - bir baba oğlunun yanında olmalıdır. Babam benim yanımda olmalıydı. Bizi terk ettiği için ondan nefret ettim. Başarısız isyanında iskelede can verdiği için. “Geri geleceğim” diyorum.

"Numara." Başını sallıyor ve uzağa bakıyor. "Yapmayacaksın."

Bizi gölün üzerinden geri götürürken ve kalbinin sırtımda attığını hissederken, aramızda büyüyen esneme mesafesini, yılların uzamasını ve asla geri alamayacağımız zamanın ve hayatın geçtiğini hissediyorum ve bir şey olduğunu biliyorum. Bunu durdurmak için yapabilirim. Kalmak.

Ama yapmayacağım. yapamam. Ve olmam gereken kişinin bu olmasından nefret ediyorum. Daha kötüsü. Bunun olmasına izin verdiğim kişi olmaktan nefret ediyorum, ama yine de değişmek için yeterli değil. Teslim olmak yetmez.

Onu son görüşüm merdivenlerden eve girerken oldu. Son basamakta ayakkabısının topuğu duruyor, sanki geri gelecekmiş gibi, dilinde son bir aşk düşüncesi varmış gibi. Ama ayakkabı evin içinde kayboldu ve o gitti ve ben onu o kumsalda annemin kollarında ilk gördüğümde hayal ettiğim hayata ne olduğunu merak ederek garajın gürleyen sessizliğinde kaldım.

Gözlerimi silip anahtarı cebime koydum.

Üst kattaki salonda hala Sevro'nun kızlarıyla konuştuğunu duyuyorum. Döndüğümüzde hepimiz bir ay burada birlikte olmamız gerekiyordu. Bu kadar çok şey darmadağın. Sevro'yu kızlarıyla son anlarına bırakıyorum ve evden çıkıp ağaçlıklı çimenliğin üzerinden iniş pistlerine doğru yürüyorum.

"Veda mı edeceksin?" diyor karanlıktan bir ses. Bir servi ağacının dalının altına bakıyorum ve gölgelerde karımın mehtaplı yüzünü görüyorum. Taş bir banka oturmuş beni izliyor, ellerini kucağında kavuşturmuş, korumaları hiçbir yerde görünmüyor. Boynuna kadar açık olan yüksek yakalı mor ipek bir ceket giyiyor. Gözlerinde halkalar dönüyor.

"Seni yörüngeden arayacaktım," diyorum.

"Sen benim elimde değilken."

tereddüt ediyorum. "Evet."

"Anlıyorum. İhanetinizde suç ortağı olmadığımı korumanın tek yolu bu. Makul, sanırım."

Ona doğru yürüyorum ve üzerinde garip bir şekilde yükseldiğimi hissederek yakındaki taş fıskiyenin kenarına oturup onunla yüz yüze geldim. Kanatlı bir kerubinin yarı kırık yüzünden su köpürüyor, bir çatlaktan gözünden ve kulağından sızıyor.

"Bu ihanet değil," diyorum.

"Evet öyle. Övgüler ancak bir yere kadar gider. Bana bir karmaşa bırakıyorsun. Dansçı suçlamamı isteyecek."

“Bunun için oyların üçte ikisine ihtiyacı var. Bir barış oylaması için çoğunluğu elde edebilir, ancak asla bir suçlamada bulunmaz.”

"Gideceğini bilmediğime gerçekten inanacaklar mı sanıyorsun? sen benim kocamsın Her şeyi paylaştığımızı sanıyorlar.” Karım, sık sık düşündüm, iki kişi olabilir. Biri, hayat dolu, hafif ve garip imalar, kahkahalar ve kusurlarla dolu. Diğeri ise buyurgan aslan. Yüzünde iki büyük düşmanım olan ağabeyi ve babası Augustus'un gölgesini hissediyorum.

"Bu gece Howlers'la mı gidiyorsun?" o soruyor.

"Tatil sana söyledi mi?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Mars'a mı?" Birşey demiyorum. "Venüs'teki Orion'a mı?" Yine cevap vermiyorum. "Vox Populi, Yedinci ile Senato'ya saldıracağınızı düşünüyor."

"İç savaş istemiyorum"

İniş pistlerine doğru bakıyor. onun eline uzanıyorum. Geri çekiyor.

"Aramızda inanç yoksa bu evliliğin ne anlamı var?" o soruyor. "Güven yok? Beni sevdiğini biliyorum. Oğlumuzu sevdiğini biliyorum. Ama aşk yeterli değil. Sırf seninle aynı fikirde olmayacağım diye benden bir şeyler saklayamazsın. Bu savaş senin tek başına taşıyabileceğin bir yük değil. Hepimiz tarafından paylaşılıyor." Bana bakıyor. "Ama belki de ölmen gerektiğini düşünüyorsun. Belki de onu takip etmen gerektiğini düşünüyorsun."

Karım için ani bir acı hissediyorum.

"Bu Eo ile ilgili değil."

"Hayır, fırtınalar geldiğinde sana huzur getireceklerine inanarak fırtınalar için dua etmenle ilgili." Başını sallıyor, gözyaşlarının eşiğinde. "Annemi, babamı ve kardeşlerimi çoktan kaybettim. Seni gömmeyeceğim." Homurdanıyor. "Ve eğer orada ölürsen, onu bile yapamam. Sanki hiç var olmamış gibi yok olacaksın. Uzay veya düşmanlarımız tarafından talep edildi. Ve Pax babasız büyüyecek. Sanki kendimi sana kapatmamı istiyorsun. İstediğin bu mu?"

"Bunu bitirmezsem, daha kaç kişi ölecek?" Soruyorum.

Yüzü sertleşiyor ve benden geri çekilip ayakta duruyor.

"Ve gidersen kaç kişi ölecek. Cumhuriyet çatırdıyor. Otoritesini reddederseniz, paramparça olur. Senin alay ettiğin yasalar demokrasiyi on yıldır koruyor. On. İç savaş olmadan. Suikast ve darbeler olmadan. Ama o yasalara tükürürseniz, dünyalara yasaların kendilerinin önemli olmadığını söylersiniz. Burada benimle kal. Oğlunla. Birlikte Dancer'ın fikrini değiştirebilir veya onu durdurabiliriz. Bunu doğru şekilde bitirebiliriz."

"Bunu bitirmenin tek yolu var."

"Senin yolun." Birşey demiyorum. Dudakları ince bir çizgi yapıyor. "Numara. Senin yolunu denedik. Şimdi benimkini deneyelim." Bileğindeki datapad'e dokunuyor. "Wulfgar. Muhafızları getirin."

Uzak göklerden, çoğu kişinin rüzgar sanacağı kederli bir ses gelir. Ama askeri yerçekimi Botlarının tam hızda yaptığı gürültüyü biliyorum. ayağa fırladım. "Mustafa..."

"Üzgünüm Darry. Bu seçimi sen yaptın. Karını dinlemezsen, Hükümdarına itaat edeceksin."

com'umu açıyorum. "Sevro, gitmeliyiz! Şimdi! Muhafızlar geliyor."

O cevap vermiyor. İletişim sıkıştı.

Karımı iterek geçtim ve iniş pistine doğru koştum. Yerçekimi botlarının kükremesi şimdi üzerimdeki havayı dolduruyor, çam iğnelerinin arasından şakırdatıyor. Yüksek yoğunluklu ışık üzerime parlıyor. Havadaki biri ışın silahıyla açılırken boynumda yoğun bir yanma hissediyorum.

"Dur!" havadan güçlendirilmiş bir sesli arama. “Cumhuriyet adına durun!” Çimleri, neredeyse iniş pistine kadar yırtıyorum. Arkamda havada bir sarsıntı var. Tıraş bıçağımı tam zamanında kolumdan çekip vücudumu geriyorum. Kuş kafesi, omurgaya obsidyen bir yumruk gibi çarpıyor. Fiber tel etrafımı sararken yere çarpıyorum. Kollarımı iki yanıma sıkıştırmadan önce usturamı çalıştırıyorum. Bıçak ağı kesiyor ve on Cumhuriyet Muhafızı tam zırhıyla önümde çimenlere çarparken ayağa fırladım. Beş Renk temsil edilir. Gök mavisi pelerinleri yaz gecesinin nemi altında sarkıyor. Wulfgar miğferinin zırhına geri dönmesine izin veriyor. Beyaz saçları omuzlarına dökülüyor.

"'Lo, Wulfgar," dedim ayağa kalkarak.

"Darrow."

"Gece yarısı yürüyüşüne mi çıktınız?"

O gülüyor. "Gece havası ruhu yatıştırır." Şövalyeler ilerlerken gözlerim geziniyor. Akıllıca, mesafelerini korurlar ve çevrelemek yerine bir yayda kalırlar. Saflarında Obsidyenler ve Altınlar var. Önce onları işaretliyorum, ama ben Wulfgar'dan çekiniyorum. Yüzünde acı bir ifade var. Yeni model PulseArmor giyerek ve önkollarında jilet dışında öldürücü olmayan silahlar taşıyarak hazırlıklı geldiler. Deri ceketimin inceliğinin, çıplak ellerimin ve açıkta kalan başımın çıplaklığının kesinlikle farkındayım. Wulfgar elimdeki usturaya bakıyor. "Belki birlikte yürüyebiliriz, Sabah Yıldızı? Ruhun yatıştırıcı kullanabilir."

“Ruhum bir uçurtma kadar hafif” diyorum. "Görünüşe göre sorun herkeste."

"Senato ve Egemen tarafından sizi tutuklamam için emir aldım."

Ve Egemen. Karıma dönüp bakmaya direniyorum.

"Demek onlarla birliktesin. Kül Lordu ile takas yapmak istiyorsun.”

"Cumhuriyetten yanayım, Darrow. Senin gibi. Sana ihanet ettiğimi iddia etme. Hiç kimse kanunun üstünde değildir. Ve kanun seni masum bulacak. Halk, Azrail'in cezalandırılmasına izin vermeyecekti. Her zamankinden daha güçlü yükseleceksin."

"Düşündüğün bu mu?" Beni hücreye koyacaklar. Aklımın bir köşesinde Çakal'ın gezindiğini hissediyorum. Taştan yankılanan yemek tabaklarını duyun. Kendime uzun zaman önce bir daha asla tutsak olmayacağımı söyledim. Seçimimin elimden alınmasını, bedenimin kısıtlanmasını… Bir erkeğin veya kadının bir daha özgürlüğümü elimden almasına izin vermeyi aklım almıyor.

"Gerçekten Ash Lord'un barışı kabul edeceğini mi düşünüyorsun?" Soruyorum. "Sen ondan daha zekisin. New Thebes'i gördün. Kırk kilometre boyunca ölüm."

"Yeni Anlaşma'yı desteklemek ve Senato'ya uymak benim görevim. Tıpkı senin olduğu gibi. Benim bildiğim bu."

Cumhuriyet fikrini ve dönüştüğü şeyin yozlaşmış gerçekliğini ayıran uçsuz bucaksız bir uçurum olduğunu göremeyecek kadar parlak gözleri var. "Bunu diyebileceğini düşündüm." Gemime başımla selam veriyorum. "Hareket etmen gerekecek, Wulfgar."

"Ben yapmam."

"Seni hareket ettirmemi istemiyorsun." ileriye doğru bir adım atıyorum. Şövalyeler geri dalgalanıyor. Pelerinleri, zırhlarının arkasındaki bölmelere kıvrılıyor.

"Darrow, dur," dedi Wulfgar gülerek. "SI-7 pulseArmor'dayız. Deri ceketin var."

"Yani?"

Sesi yumuşar. "Neyi riske atacağını düşün." Eve geri başını sallıyor. Mustang'i arıyorum. Açıklığın kenarında duruyor ve yasanın kendi işini yapmasına izin veriyor. "Oğlunuz gurur duyar mı?" İleri adım atıyor, sesi kederli. "Anlayacak mıydı?"

En yakını on metre ötede. Onlar beni indirmeden mesafeyi asla kapatmayacağım. "Bir gün yapacaktı," diyorum. Sevro'nun bize katılması için zaman kazanıyorum. Onu eve geri gönderdiklerinden emin değilim.

Onunla gelmeyeceğimi görünce Wulfgar'ın yüzü sertleşti. "Kim olduğuna olan saygımdan, senden son bir kez barışçıl gelmeni isteyeceğim."

"Ya yapmazsam?"

Ellerini açar. "Şiddet olacak"

Sevro karanlıkta bir yerlerde olmalı. Onunla bile, ihtimaller iyi değil. Ama beni gözaltına almalarına izin verirsem, ihtimaller çok daha kötü olacak. Bürokratların insafına kalacağım ve Dansçı barış sağlanana ve Kül Lordu'nun tuzağı ortaya çıkana kadar beni salıvermeyecekler. Yoksa adamlarım beni kaçıracak ve bir iç savaş başlatacak.

"Böyle olsun." Tıraş bıçağımı yere fırlatıyorum.

"Dizlerinin üzerinde."

itaat ederim. Üç Muhafız öne çıkıyor, bir Altın, bir Obsidiyen ve bir mechjob Red. Metal bir elektrik tasması taşıyorlar ve silahlarını bana doğrultuyorlar.

Onların yanından Wulfgar'ın diğer adamlarına baktım. "Hanginiz benimle Dünya'da hizmet etti?"

Ben yaptım efendim, dedi genç, solgun Gri bir kadın. “Sekizinci Lejyon, İkinci Kohort. Minotaur'a karşı Kardung La geçidi boyunca ve tekrar Paris Kapıları boyunca seni takip ettim."

"Peki Mars'ta benimle kim görev yaptı?" Bir Altın ve bir Kırmızı ciddiyetle beni selamlıyor.

“Ve hala benimle kim hizmet ediyor?” Soruyorum. Birbirlerine bakarlar.

"Yeminlerinizi hatırlayın," diyor Wulfgar, sol eli kolundaki usturaya giderken. "Hızlı durun!" Beni tutuklamaya gelen adamlar talimat için geriye bakıyorlar.

"Hail libertas," diyorum onların yanından.

Gazilerden ikisi "Hail Reaper" diye cevap veriyor. Hattan geri adım atıyorlar ve gravRifles'larını kendi başlarına çeviriyorlar. Hava gümbürdüyor ve iki Muhafız havada yirmi metre deliniyor. Dinlenme çarkı yeni tehdide doğru.

"Onu yere bırak..." Wulfgar kükredi.

Tek ihtiyacım olan yarım saniyelik dikkat dağınıklığı. Tıraş bıçağımı yerden alıyorum. Sertleşerek bir sapan bıçağına dönüşür. Ve orada, üç Muhafızın ortasında, Gold'un tüfeğinin namlusunu ve birkaç parmağını kestim. Geriye doğru kestim ve Obsidiyen'in kılıç kolundaki bağları kopardım. Red I, diz kapaklarına ve bileklere uygulanan dört alternatif itme ile bitirir. Bir atış yapmıyorlar. Üç saniye içinde, üç Muhafız çığlıklar içinde yere düşer. Yaralı ama yaşıyor.

Ardından hava atış hattından püskürür.

Altın'ı bir canlı kalkan olarak kullanıyorum, ona verdiğim yaradan sendelerken onu yakaladım ve iki eski askerim kaos ekerken kalan adamlara doğru koştum. Jiletimi bir Obsidian'ın nabız tüfeğine fırlatıyorum. O tetiği çekerken ustura namluyu sarar. Onu yana doğru salladım ve öldürücü olmayan saldırılar, zırhlı yoldaşlarına hatta ikisini dizlerinin üzerine çarptırdı. Kamçıyı geri çekip tüfeğinin namlusunu kestim, sonra usturaya uzanırken elinin yarısını kestim. Gri müttefikim tarafından başka bir adam vuruldu. Wulfgar kalkanını havaya kaldırıyor ve sağ kolundan sedefli enerji kalkanı açılıyor. Gri'nin ateşini onların hattının arkasına alır ve yerçekimi Çizmeleri ile ona doğru fırlar. Kalkanının kenarı, çıplak kafatasının içinden eriyor ve onu ikiye ayırıyor. Ölü düşüyor. Wulfgar, zırhları korkunç bir çınlama çıkararak Altın gazisi'nin önüne atlıyor. Tüfekleri birbirine dolanıyor ve jiletleri parlıyor.

Muhafızlar öldürücü olmayan mühimmatlarını kullanmak için mesafelerini korumaya çalışırken, etrafımda dönen bir enerjiyle sol omzuma vurdum.

Omuzdan dirseğe kadar olan sinirler buz gibi olur. Öfkeyle kükrüyorum ve Kızıllarından birini göğsüne öyle bir tekme atıyorum ki ayağa kalkıyor. Biri bana zırhının omzuyla yandan vurdu. Dişlerim birbirine çarpıyor. Yarım saniye sonra bir kuş kafesi ateşlenir. İçgüdü beni kurtarıyor. Bulanıklığı görüyorum ve yuvarlak genişlemeden önce onu havada ikiye bölüyorum. Bir Obsidiyen, yükümden kaçmak ve bana daha iyi ateş etmek için daha iyi bir açı elde etmek için yerçekimi Botları üzerinde yukarı doğru uçarken, jiletimi ayağına geçirdim. Beni ayaklarımdan kaldırmasına izin verdim, sonra usturayı geri çekip ayağını kopardım. Çığlık atarak yana doğru sıçradığında aşağıdaki adamların arasına düştüm.

Yere inerken, on metre öteden tüfeğini bana doğrultmuş bir Gray'e usturamı fırlatıyorum. Uç uca gidiyor ve omzundan tükürüyor, zırhını deliyor ve diğer tarafından dışarı çıkıyor. Yere düşmüş bir Red'in vücudundan bir ustura alıp, sanki vücudum bir metre uzunluğundaki tüyler ürpertici metalden bir dil

doğuruyormuş gibi sol pazımdan bir ustura çıkarken ayağa kalktım. Diğer uçtaki Obsidyen kadın beni yere çivilemeye çalışıyor ama yana doğru çekip bıçağın etin içinden geçmesine izin verdim. Sonra ona döndüm ve bir hiddetle yumruk attım ama kalan üç Muhafız soldan hücum etmeden önce işini bitirecek vaktim olmadı. Geriye ve onlara doğru dönüyorum, böylece bir adama yanlarından bakacak şekilde açıyı değiştiriyorum, vücudu diğerlerini engelliyor. Bıçağını yana tokatladım ve sol omzunu, ardından sağ dirseğini bıçakladım. Ne de öldürücü bir darbe. Tıraş bıçağı düşüyor.

Lorn'un Kasırga hareketinde usturamı çevirip tokatlıyorum, son iki Muhafız için kaos yaratıyorum ve o kadar hızlı hareket ediyorum ki çamura saplanmış gibiler. Vuruşları öldürmekten ve birbiri ardına iki elimi kesmekten vazgeçiyorum, jiletler hâlâ ellerinde kenetlenmiş durumda. Sonra yerçekimi silahını yeni ayağa kalkan bir Gray'e ateş ediyorum. Geriye doğru bir ağaca ateş eder, giderken dalları kırar.

Kılıcını Gold'un göğüs kemiğinden çekerken Wulfgar'a döndüm. Yerde öldü.

"Darrow..."

Öfkeyle ona doğru uçuyorum. O bir buz savaşçısı. Çocukken satıldı, çukurlarda gladyatör olarak savaştı ve kılıç kolunun gücüyle yükseldi. Vahşi, hackleme gücüyle savaşıyor ama ben Arcos'un son öğrencisiyim. Uzun boylu adamı geri püskürtüyorum, bıçaklarımız kıvılcım ve kana susamış metalden oluşan kinetik bir yağmur. Yankılar ellerimi kemiriyor. Nefesim ölçülür; ayaklarım çimlere karşı ses çıkarıyor. Kazanacağım. Dengesinin gerçekleşmeden önce birkaç set gittiğini görüyorum. Bıçağımı bir sonraki saldırısına hareket ettirmek için kılıcının sapmalarının momentumunu kullanarak bacaklarda iki kesik, dizinde bir darbe, sonra koltukaltı. Pazısını yanlamasına kestim. Kıvrılıp geriye doğru hareket ediyor, omuzları ağırlık merkezinden çok uzağa uzanıyor. Kılıcım sertçe ilerleyip kılıcın omzuna nişan alarak takip ediyorum. Sonra arkamdan bir çığlık. Sersemletici bir silahın soğuk mavisi olan bir enerji mermisi, kalçasının zırhına çarpıyor. Zararsız bir şekilde emilir, ancak onu ittiğim yola doğru iter.

Direnç, bıçağı sapa doğru iter. Kan takip eder.

Wulfgar geri adım atıyor. Bacakları halsiz. Orada sendelerken gözleri şaşkın ve boştu. Bıçak ağzından girmiş ve kafatasının arkasından çıkmış. Kan sakalına damlıyor. Dişleri metale çarpıyor.

Dizlerinin üstüne düşüyor ve orada, ölü, bıçağımın uzunluğu boyunca bana bakıyor.

İçgüdüsel olarak, bıçağı ağzından çekiyorum. Sonra aydınlanma tüm ağırlığıyla üzerime düşüyor.

"Darrow!" Sevro, elinde multiPistol ile evden bana doğru koşuyor. Wulfgar'ın cesedine dehşet içinde bakıyor. "Darrow." Düşen şövalyenin önünde diz çöküyorum. Kanım yüksek olduğunda beni yakalayan öfke, yerini ezici bir kedere bırakıyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Wulfgar…

İstediğim bu değildi.

Wulfgar'ın kafası yaz çimenlerine kan köpürtüyor. Yaralı adamları, yapabilenler ayağa kalkıp ona, bana bakıyorlar. Gözlerinden geri çekiliyorum, içlerinde öfke değil, tam bir kafa karışıklığı ve ihanet görüyorum. Wulfgar'dan başka ölenler benim için savaşan Altın ve Gri'ydi. Yaptığım dehşeti fark edince geri tökezledim.

"Darrow..." Arkamda Mustang'in sesini duydum. Çatışmanın kenarında silahsız duruyor. Yavaşça bana doğru kayıyor. "Sen ne yaptın…"

Bu ölüm, bu küçük toprak parçasının ötesine ulaşacak ve Cumhuriyet'i temellerinden sarsacak. Wulfgar, Ragnar efsanesinin parıltısını yanında taşıdı. O bir kahramandı. Daha Fazlası. O bir semboldü ve sadece Vox Populi için değil. İnsanlar benden nefret edecek. Özellikle Obsidyenler. En sevdikleri oğullarından birini, Cumhuriyet'e olan büyük köprülerinden birini aldım ve onu çimlere diktim.

Ne olacağını düşündüm?

Sevro bana bakıyor, gözleri kıpkırmızı. "Darrow, daha fazlası gelecek." Bacaklarım kıpırdamayınca beni tutuyor. "Gitme zamanı. Biçmek. Haydi." Ona bakıyorum ve gözlerindeki korkuyu görüyorum.

Cesetlerin arasında, Mustang kendi hayaleti gibi görünüyor. On yıllık inşaat ve bir gece her şeyi mahvetti. "Üzgünüm," diyorum. Korkusuna söyleyecek bir söz bulamadan bana baktı ve ben de Sevro'nun beni çekmesine izin verdim.

İniş pistinden kalkarken, kapanan yolcu rampasından dışarı bakıyorum ve karımın geride bıraktığım yıkıntının ortasında durduğunu görüyorum ve onun

ötesinde, kozalaklı bir çamın gölgesinde oğlum beni terk ederken izliyor. arkadaki ölüm alanı.

Bölüm II Gölge

Bir aptal yaprakları çeker. Bir vahşi gövdeyi doğrar. Bir bilge kökleri kazar.

—LORN AU ARCOS

22 Lysander Io

Elektrikli ejderhalarla süslenmiş bir yıldız gemisinde silikat tozu ve kükürt dioksit donundan oluşan solgun bir atık üzerinde siyah bir şimşek GİBİ SAVAŞIYORUZ. Soluk buğulu pencereden, sarı-yeşil bir kükürt ovası ayın karanlık yüzüne doğru uzanıyor, yalnızca lav kütleleri, volkanlar, kül bulutları ve dağlar tarafından kırılıyor. Tektonik aktivitenin mizaçlarına göre zincirler halinde değil, ay kabuğundan izole, şiddetli dalgalanmalar halinde yükselirler, böylece lekeli denizde yürüyen cüzzamlı yaşlı devler gibi görünürler.

Her gün, bir insanın DNA'sını saatler içinde soldurmaya yetecek kadar 3600 rem radyasyon, bir zamanlar Güneş Sistemi'ndeki en kuru nesnelerden biri olan ayı bombalıyor. Ama şimdi, ilk buzun Europa'dan oyulup Io'ya taşınmasından altı yüz yıl sonra, o, Ilium'un ekmek sepeti haline geldi - Jovian Ay Lordlarının ay kümelerine demeyi tercih ettikleri gibi.

Hapsedilmemde hissettiğim korkuya rağmen, yardım edemem ama insan iradesinin vasiyetine aşık oldum.

Fatihler, Io'nun mizacından yılmadılar. Bilge olsalar da onun yüzünü değiştirmeye çalışmadılar, bunun yerine yüzeyinde cesur yaşam baloncukları yarattılar. Yolcu koridorunun diğer tarafındaki küçük kirli pencereden bir tarım kubbeleri, rıhtımlar ve iskelet tramvaylar zinciri görüyorum. Orada, LowColor kölelerinin yönettiği botanik işletmeleri, Ilium'u beslemek için yeterli yiyecek üretir ve Titan ile birlikte, Rim'in geri kalanını besler.

Io bir çelişkidir ve bu yüzden, onun sakinleri olduğunu biliyorum. Arkadaşlarım için bir kaçış yolu bulacaksam, aklımda tutmam gereken bir şey var.

Gemi ani türbülansa karşı sarsılır. Kafama yapıştırılmış metal ağızlığın kenarına kadar getirdiğim plastik bardağın tutuşunu kaybediyorum. Yere düşer ve suyu güverteye saçar. Muhafız donuk, köstebek gözleriyle zeminde akan suya bakıyor. Ağzımın ağlarını yalarken, şişmiş ağzım için son bir damla nem için çaresizce, israftan ve seslerimden iğreniyor. Atmosfere girişten kaynaklanan türbülansa rağmen botlarındaki mıknatıslar sağlam bacaklarını güverteye sabitleyerek yoluna devam ediyor.

"Yapabilir miyim..." Kuru boğazım kelimelerin etrafında kapanıyor. "Bir bardak daha alabilir miyim?" Gözlerim adamın çizmelerinde, sesimdeki çaresizliği saklamaya çalışırken ve başaramayarak hıçkıra hıçkıra dışarı çıkıyorum. Bunun adı Bollov. Boyun eğmez bir mizacı var, sağ elinde bir titreme. Gücü ve benim ve Cassius gibi şımarık Corish Pixies'e ders vermeyi seviyor. Keşke nedenini bilseydim; belki o zaman onu parçalayabilirim. Büyükannem bir keresinde bana, "Yeni bir yara bir bedeni alabilir. Eski bir tane açmak bir ruh talep edebilir."

Muhafızlar arasındaki küçük konuşmaları, koridorlardaki boş konuşmaları ya da nöbet değiştikçe gözlemliyorum; ama bu Rim sakinleri duygularını biriktirir. Bir kertenkelenin düşüncelerini tahmin etmek Bollov'unkinden daha iyidir. Başım, otuz dört gündür emzirdiğim dehidrasyon baş ağrısından çarpıyor. Uykum huzursuzdu, terk ettiğim mürettebatın hayalleriyle doluydu.

Su yoksunluğu medeni bir işkencedir ve Pandora'nın derinlerde bir yerde daha barbarca bir şey için can attığını biliyorum. Görünüşe göre sadece Diomedes'in koruması bu rotayı aştı. Potansiyel bir müttefik olabilir mi? Pandora kesinlikle değil. O bir vahşi. Yakalanmamdan iki gün sonra yaşlı kadın hücremi ziyaret etti. Bir saat bağdaş kurup yerde oturdu ve Seraphina'nın Arşimet'e bir veri küpü getirip getirmediğini sorana kadar hiçbir şey söylemeden beni izledi. Ona böyle bir küp bilmediğimi söyledim. Tek kelime etmeden gitti ve veri küpünün neler içerebileceğini tam olarak ayırt edemedim.

O günden beri bana sadece hayatta kalabilecek kadar su verildi, ama daha fazlası değil. Kaslarım sert yerçekimini görmüş gibi ağrıyor. Diş etlerim şiş, ağzım tebeşir gibi. Her gün geri döner, beni yaşlı, kötü bir baykuş gibi izler ve aynı isteği yapardı. Bir tane görseydim ona lanet veri küpünü verirdim. Gemimizin günlüklerinin desteklediği kişi olan Castor au Janus için önemli değil. Cassius, Regulus au Janus'tur. Biz New Thebes'ten karaborsa cevheri madencilerine su taşıyan Rim'de bulunan Marslı tüccarlarız.

Derim hâlâ bende olduğu için kasamızı henüz bulamadıkları anlamına geliyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum Bollov. "Bir bardak daha."

"Bu senin bardağındı, gahja." Yabancı için onların sözleri. Güney Afrikalı bir Altın soyunun gelmesinden önce, Raa'nın ana dili olan orijinal Japonca dilinden türetilmiştir. “Atık değil. İstemiyorum." Bollov devam ediyor.

Yanımda, Cassius koltuğunda kamburlaşıyor, kolları metal kelepçelerle kapatılmış ve göğsüne kilitlenmiş, fincanını başının etrafına sarılı çelik ağ namluya getirmeye yetecek kadar boşluk var. Benimle paylaşırdı, ama şimdiden yutkundu. İnce bir zincir, namlusunun çenesini belinin etrafındaki bir kemere bağlar, bu yüzden yürürken bile sürekli dua ederek kamburlaşır. Ten rengi mahkum üniformaları içinde birlikte, bir çift Neandertal öncesi hominid gibi görünüyoruz. Ama arkadaşım yaşıyor ve önemli olan tek şey bu.

Bu onu asteroit kuşağından Io'ya yaptığı aylık yolculukta ilk görüşüm. Jüpiter'in şu anki yörüngesine göre, bu yeni gemileri, sahip olduklarından daha hızlılar. Tasarımlarını, yeni motorlarını görmek için can atıyorum ama benim dünyam üçer üçer çelik küpten ibaretti. Bu mekiğe binmeden önce koridorda bana doğru yürüyen Cassius'u gördüğümde neredeyse ağlayacaktım, yüzü hâlâ Ascomanni'den kaçtığımız günkü kadar çirkin ve şişkindi.

Yeniden bir araya gelmemizin sevincine rağmen üzerimize bir örtü çöküyor. Pytha'nın hayatta olup olmadığını bilmiyoruz. Altınlara böyle davranıyorlarsa, hayatının nasıl bir sefalete dönüştüğünü düşünmek kalbimi acıtıyor. Bunu nasıl önleyebileceğimi düşünmeyi bırakmadım. Nasıl daha iyisini yapabilirdim. Hangi eylemi ayarlayacağım? Hangi farklı hareketi yapardım?

Bollov'a arkamdan bir ses, "Ona bir fincan daha ver," dedi. Diomedes au Raa, indirme gemisinin depolama bölümünden mahkum bölümünden geliyor. Saçları gevşek ve gri bir scorosuit'in omuzlarına dökülüyor, kapüşonlu, vücuda oturan, elektromanyetik radyasyon kalkanlı ve su iyileştirme cepli polimer bir giysi. Fırtına pelerini arkasından akıyor ve renkteki mutasyonlarla canlı görünüyor.

"Pandora'dan bu kadar korkuyorsan, oraya koy ve devam et." Bekçi, plastik sürahiyi boş bir koltuğa bırakarak tam da bunu yapıyor. Tamamını çalmak için neredeyse yana atıyorum, ama Diomedes testi açıp bana bir porsiyon daha koyarken sabırla bekliyorum, ona aynı cinsten olduğumuza ikna etmeyi umuyordum. Kaybettiğimin yerine koymam için bana sadece bir bardak veriyor. Burada çok az merhamet var, ama gardiyanlar arasında bile, hapsedildiğimizden beri İçişleri'ndekinden daha az duygusuz gaddarlık oldu.

"Teşekkür ederim," diye idare ediyorum. Ilık su boğazıma yeni bir hayat veriyor.

Bana gülümsemeden baktı ve sonra ana kabine doğru uzaklaştı.

"Neden Körfez'deydi?" Soruyorum. Duruyor ve keşke ben daha gençken Moira'nın SIB veritabanındaki psikolojik profilini okumuş olsaydım. Ilium Savaşı'nda ölen ağabeyi Aeneas'ın ikincil varisi olduğunu hatırlıyorum. Görünüşe göre mirasçı olma zorluğuna göğüs germiş. Kolay iş yok. Bilebilirdim.

"Kapa çeneni Castor," diye mırıldandı Cassius bana. "Hediyeni al ve sessiz ol."

ben susmuyorum Cassius kabul etse de etmese de bu insanlar bizim akrabamız. Ve eğer potu karıştırmazsam, bize vermeyi seçtikleri tek fırsatlar olacak. Bu kabul edilemez.

Diomedes'e, "Körfezde olmasının bir nedeni var," diyorum. "Ve babanın izni olmadan, öyle görünüyor." Diomedes arkasını dönerek beni bir kılıç ustasının bakışıyla ölçüyor: gözler, sonra eller, sonra yaralar. "Nedenini biliyor musun? Yoksa bu Krypteia'nın yargı yetkisi mi?" Sessizliği onun adına konuşuyor. İşte burada. Adamın duygusal stoisizminde bir çatlak. Bir askerin onuru gibi en güçlü duygusuna hitap ediyorum: “Seraphina'yı kurtardığımız için gerçekten minnettarsanız, bizi kurtarın. Io'yu görmemize izin verme. Biz tüccarız, hepsi bu. Kurtarmaya tökezlediğimizi düşündük. Tek gördüğümüz bir hangar, hücreler ve bu gemi. Bu geminin ötesinde bir şey görürsek ikimiz de asla ayrılmayacağımızı biliyoruz. Bırakın ben, kardeşim ve pilotumuz geldiğimiz yerden geri dönelim. Bize yerinizin sınırına kadar eşlik edin ve yolumuza gönderin. Onurlu olan budur. Hayat için hayat."

"Kardeşim bir çocuk," diye şövalyeye yaltaklanan Cassius. "Ağzını bağışla. Koşma eğilimindedir. Kendi aralarında büyümedi.”

Diomedes bana döndü ve böceklerin en meraklısı benmişim gibi başını iki yana salladı. "Kemer'in ötesinde seninki gibi gözler yok. Sen güzel bir çocuksun. değil misin?” cevap vermiyorum "Kaç yaşındasın Marslı?"

"Yirmi."

"Kardeşin haklı. Çocuklarımızdan biri gibi konuşuyorsun.” Hafif bir güç gösterisiyle, namlumun arkasına bağlı zinciri tuttu ve öyle sert çekti ki

ayaklarımdan kalktım. Boynum acıyla bükülüyor. "Ders lazım. Ben sana öğreteceğim."

"Yapma..." dedi Cassius namlusunun arkasından.

Diomedes datapad'inde bir şeye basar ve Cassius'un namlusu elektrikle vızıldar. Şiddetle sallanan Cassius tekrar koltuğuna düşüyor ve zincirim tarafından hapishane biriminden yükleme bölmesine sürükleniyorum. Diomedes beni zemin kapılarının ortasına itiyor ve kırmızı boyalı bir X'in aşınmış kesişimine dizlerimin üzerine bastırıyor. Arkamda bir şey yapıyor, metal tıkırtılarını duymama ve kötü parmaklarını hissetmeme rağmen göremiyorum. korku midemde geziniyor. Bu bir test. Nefesini yavaşlat. Korkma. Torrent'in üzerinde durun.

Çalışırken konuşuyor.

"Ben çocukken, Çekirdek'in göndereceği elçileri hatırlıyorum. Şık takım elbiseleri içinde kaygan Politikacılar, parmakları şatafatlı yüzüklerle dolu." Arkama bakıyorum ve şimdi koşum takımımın arkasına takılı olan bir kabloyu çözdüğünü görüyorum. "Tek görmek istedikleri Avrupa'nın denizleriydi. Ganymede'nin dağları, kuleleri ve tersaneleri. Ama her zaman dedemi görmeye gelmeleri gerekiyordu. Revus au Raa'ya saygı göstermek için, çünkü güç, onurun hüküm sürdüğü yerdedir. Ama evime geldiklerinde alay kokusunu alabiliyordunuz. Ailemi arkamızdan, kalkanlarımız altında güvende olan vahşiler olarak adlandırdılar. Rustikler. Toz yiyenler." Kabloyu arkasından takip ederek duvardaki plastik bir kutuyla korunan kırmızı düğmeye doğru yürüyor. Kapının ortasında diz çökmek ve güvenli bir yere kaçmamak için her türlü cesarete ihtiyacım var. Korkumu dizginleyemememe gülümsüyor. Ellerim titriyor. "Büyükbabamın misafirperverliği onları şaşırttı. Onlara gösterdiği saygıyı. Codovan ve Norvo Rhea'nın üzerine dişlerini gıcırdatırken bile nazik bir şekilde konuşuyordu. Zarafeti zayıflıkla karıştırdılar. İyiliğini kötüye kullandı. Sonra Fabii sana öğretmek üzere olduğum dersi öğrendi."

"Oksijen maskem yok" diyorum.

"Numara. Sen değil."

Bununla elini kırmızı düğmeye vurdu ve dizlerimin altındaki çelik kapılar geri çekilip beni açık havada diz çökmüş halde bıraktı. Zehirli havaya karşı nefesimi tutarak bacaklarım titreyerek teknenin göbeğinden aşağı düşerken midem boğazıma yükseldi. Rüzgar kulaklarımda uğulduyor. Sonra, kablo gerginleşip düşüşümü durdurarak, derimi kazıp beni yukarı doğru çekerken belime korkunç

bir ağrı saplandı. Başım koruyucu yeleğe o kadar sert çarpıyor ki, metalin cildimi deldiğini ve alnımın kemiğini çentiklediğini hissediyorum, yanıp sönen ışıklar görüş alanıma dağılıyor. Gözlerime kan akıyor ve asit sarısı bulutlarla lekelenmiş bir gökyüzünde hızla ilerleyen geminin göbeğine bastırarak yukarı çıktım.

Vücudum sıcaklıktan şoka giriyor. Oksijen için nefes nefese kalmadan çok önce sıcaktan öleceğim. Ateş iğneleri beynime saplanırken gözlerimi kapattım. Ses ve öfke beni yutuyor, vücudum gövdeye çarparken acı. Ve tam ciğerlerim oksijenlerini tüketmişken, zincirle hangara geri çekilip yere savruluyorum. Nefes nefese kalıyorum ve gözlerimi açabilmem için biraz zaman var. Vücudum ağrıyor ve tenim ateşle canlanıyor. Diomedes üzerimde duruyor, kara gözleri hareketsiz ve sessiz, içlerinde kötülük yok, kötülük yok. "Dersini aldın mı, gahja?" O sorar. Bu bir saygı dersidir.

"Özür dilerim," diye idare ediyorum.

Bu, adamdan memnun bir bakışla karşılanır. "Affedildim," diyor beni bağlarımdan kaldırarak. “Io'ya hoş geldiniz.”

23 Lyria Foxwalker

"KAN DAMLA." LANET EDERİM VE

elimi gül çalılarından geri çek. Dikenin beni deldiği yerde küçük bir kan boncuk damlası. Kanı emiyor ve kendimi çalıların daha derinlerine çekiyorum, ayaklarım genişçe açılıyor, böylece düşük yerçekiminde dengemi kaybetmemek için malamla tilki bokunu çıkarıyorum. Vücut burada hala kendi ağırlığına ulaşamadı. Bu sefer pisliğe ulaştım, yanına bir parça toprak aldım ve sonunda atığı Dr. Liago'nun numune toplamam için verdiği mavi plastik kaba boşalttım. Sofokles, geçen hafta Luna'ya vardığımızdan beri, Hisar'ın bahçelerindeki ağaçları dolduran sevimli pachelbel kuşlarını öldürmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımızdan beri bir kutu yılan gibi çıldırdı.

Mars'tan dönüş yolculuğunda onunla Kavax tarafından tanıştığımda ve Telemanus hizmetkarlarının ordusunun ürkütücü eski generali Bethalia tarafından görevlerimi söylediğimde iyi huyluydu. Sofokles, günlerinin çoğunu Liam ve benimle birlikte geminin etrafında koşarak, görev bilinciyle Kavax'ın

arkasından takip ederek ya da efendisinin odasında kıvrılarak geçirdi, ama şimdi pembe kuşların kokusunu alıyor ve neredeyse benim kolumu yuvadan dışarı çekiyor. ağaç gövdelerinde pençe olukları.

Telemanusların hem tilki hem de insan için kişisel doktoru olan Dr. Liago, canavarın nesi olduğunu bulamıyor. Bu da günde üç kez tilki boku örnekleri almamı sağlıyor. Sıkıcı, ama 121 Kampı'nın bunaltıcı cehennemiyle karşılaştırıldığında, perişan bir hayat değil. İyi bir maaş alıyorum, üç kare besleniyorum, dört yedek üniforma alıyorum ve iklim kontrollü bir ranzada uyuyorum. Sivrisinek yok ve gece geç saatlerde karanlık döngüde arazide yürüdüğümde korku yok. Çoğu gece yıldızlara bakmak için dışarı çıkıyorum ve kuzeybatıdaki Palatine Tepesi'nin tepesindeki Işık Kalesi'nin iniş pistlerinde gemilerin gelip gidişini izliyorum. Bu kasanın, Dagan kendi kendine sırıtırken, kardeşim Aengus'un Laureltide'de kızlarla dans etmesini izlerken, babamla annemin arasına yerleştirildiğini hissettiğimi en son hatırlayabiliyorum.

Kavax bana olduğu kadar Liam'a da nazik davrandı. Liam'ı, arazide yaşayan diğer çalışanların çocuklarıyla birlikte Citadel okuluna yerleştirdi. Küçük bir selvi ormanında bulunan yatakhanelerde kuzey duvarına yakın bir yere binerler. Okul Kale duvarlarının içinde olsa da, Telemanus arazisinin yirmi kilometre kuzeyinde, bu yüzden onu haftada üç kez görmek için tramvaya binebiliyorum. Geceleri çocukları yatırmadan önce duruyorum. Ne zaman ayrılmak zorunda kalsam, bana yapışıyor, gitmemi istemiyor. Her seferinde kalbimi kırıyor. Diğer çocukların nazik olduğunu söylüyor. Ama oradaki tek Kızıllardan biri.

"Pekala, seni küçük canavar, zaman doldu. İçeri dön," dedim çalılıktan geri dönerek. "Sofokles mi?" O gitti. Çınarları ve yaşlı çalıları ararım. Tasmasını yeniden çıkardı ve Augustine Gölü'ne doğru bir yerlere kaçtı. Ondan hiçbir iz yok. "Lanet olsun." Daha fazla pachelbel öldürürse, Bethalia'nın yanında olacağım.

Onu aramak için Esqualine Bahçeleri'nden geçen çakıllı yolda yürüyorum. Bahçeler, eski Altın ailelerin bakımlı taş mülklerinin Kale duvarlarının içinde oturduğu Esqualine Tepeleri'nin eteğine yayılıyor. Artık Hükümdar'ın en güçlü destekçileri olan Arcos ve Telemanus Haneleri ile dolular.

Küçük göletler ve akarsular, tepelerin eteklerinde, sakin gül çalıları arasında yuvalanmıştır. Vadi'nin bir hikaye kitabı resmine benziyor. Ama bu bahçenin derin gölgeleri var ve burada yürüyen kadın ve erkekler imparatorluk kırıcılar.

Boetian Plains'in yorucu yazlarından çok daha nazik bir mevsim olan Hyperion'da şimdi sonbaharın başlarındayız. Bir kısmı bana Lagalos tünellerini hatırlatıyor, sabahın erken saatlerinde kasabamızın her yerindeki metal kapıların dışına çiy damlayacak. Çok seveceksin Tiran. Sisin duvarları yakalaması ve Palatine kulelerini gizlemesi. Tıpkı hikaye kitaplarından biri gibi.

Hayır. Oraya gitme. Onları düşünme. Beni hafızanın bataklığından çıkarmak için kan tadı gelene kadar yanağımın içini ısırdım.

Sabah. Bileğimin alt tarafındaki küçük veri defteri, parlak Ekim ayının on altıncı gününde 07:32 Dünya Standardı'nı okuyor. Altmış derece Fahrenhayt ve bulutlu, öğleden sonra sağanak yağışlı. Veri defteri, kampı bırakın, madenlerde sahip olduğum hiçbir şeye benzemiyor. Bazen, uykuya dalmadan önce, Mars'ın yavaşça dönen hologramına bakarak yatakta uzanır, onu kaçırıp kaçırmayacağımı suçluluk duygusuyla düşünürüm. Yapmıyorum. Bir şey olursa, Lagalos'u özlüyorum.

Vücudum hala buradaki düşük yerçekimini hoş karşılamadı; Bu ayda kendimi Mars'tan yaptığım üç haftalık yolculuktan daha fazla kapana kısılmış hissediyorum. Bizi yörüngeden indiren ve rampadan inen ilk adımı kaçıran mekikten indiğim anda hissettim. Uyuşuk yerçekimi, mavi gökyüzündeki gemilerin çılgın hızıyla, önemli insanların önemli görevlerde sürekli akışıyla çelişiyor. Ama en kötüsü, diğer uşakların protokolü ve yargısı.

Gemisine biner binmez Kavax'ın beni unutacağını düşündüm; bunun yerine, benden hoşlandı, nedenini cehennem bilir. Her kahvaltıda beni yanında yedirirdi, önce bana Sofokles'in beslenme ve bakım gereksinimlerinin inceliklerini öğretirdi. Ama bana Sofokles'in yatmadan önce söylenmesini istediği ninnilerden oluşan bir kitap verince bu dersler unutuldu. Sözlerin yarısından fazlasını okuyamadığımı itiraf etmeliyim. Sanki on üç başım varmış gibi bana baktı.

"Bu olmaz," diye kükredi. "Hiç de bile! Hikayeler insanlığın zenginliğidir! O zenginliğin anahtarını sana vermeseydim, karım beni affetmezdi."

Kamarasında her kahvaltıdan sonra bana ders vermeye başladı. Ama Xana panik içinde odaya dalınca terk edildiler. Daha sonra, Reaper'ın Senato tarafından rütbesi indirildiği, Muhafızlar'ın kaptanını öldürdüğü ve Luna'dan kaybolduğu haberlerini daha yeni duyduğunu öğrendim.

Ağır bok.

Haber, ayı bir tımarhaneye çevirdi. Döndüğümüz gün protestolar bulvarları tıkadı. Yüzbinlerce kişilik bir kalabalık Kimmer karıncaları gibi akın ediyor, Orakçı'nın tutuklanmasını, Egemen'in görevden alınmasını istiyor. Ama onlar, Reaper'a tapanlardan oluşan bir kitle tarafından şiddetle karşılandılar. Bekçiler, çatışan çeteleri ısı ışınları ve gazla dağıtmak zorunda kaldı.

Egemen'e olan inancını yitiren tek kişinin ben olmadığımı bilmek iyi mi?

"Sofokles!" Başka bir arazinin tabanından geçen dar bir çakıl izini takip ederek tekrar sesleniyorum. "Sofokles, neredesin?" İzlendiğimi hissediyorum. Yine oyun oynuyor. Eğildim ve gölün kıyısını aramak için iki çınarın arasındaki patikadan çıktım. Kara bir kuğu kıyıya bakıyor. Orası! Bir ağaç gövdesinin arkasından çıkan, esintiyle sallanan gür kırmızı bir kuyruk.

Yeni ayakkabılarımın altındaki dallara dikkat ederek öne doğru sürünüyorum. Sessizce, dikkatlice. Kuyruk heyecanla hareket eder. Ağacın çevresinden fırladım ve Sofokles kırmızı bir kürk telaşıyla üzerime atladı. Gülerek, ağırlığının beni yere indirmesine izin verdim, onunla güreşmek zorunda kalana kadar kulaklarımı yaladı. Soğuk burnu boynumun yan tarafını dürtüyor. Yakasını yeniden takıyorum.

Sonra ağaçların arasından garip bir ses duyuyorum. Sese doğru yürüyorum. Küçük bir açıklıkta, tanıdık bir yüze sahip ince bir Bakır ile konuşan Gri bir gardiyanın beton bir bloğunu buluyorum. Neredeyse yirmi metre öteye çömelmeme rağmen, her iki adamı da duyamıyorum. Neredeyse sihir gibi. Gri, parmağını Bakır'ı azarlar gibi göğsüne sokuyor. Bakır uzağa bakıyor, benim yönüm.

Sophokles'in tasmasını çekiştirerek ağaçların arasına fırlıyorum. Her ne oluyorsa benim işim değildi. Sofokles'i Telemanus malikanesine giden yol boyunca çekiyorum. Yan kapıda o kadar hızlı hareket ediyorum ki doğruca birine çarpıyorum ve neredeyse düşüyorum. Dar, soğuk gözlere bakıyorum. Yüzü ağaç kabuğu gibi olan bir kadın bana bakıyor. O Gri ve Lagalos'taki herhangi bir erkekten daha kalın yapılı. Onu daha önce iki kez gördüm, her zaman sessiz ve bir şeylerin gölgesinde. Hizmetçiler onun Howler olduğunu ve ondan önce Ares'in Oğlu olduğunu söylüyorlar. Sanki baktığımı hissetmiş gibi gözleri bana döndü. Kanlı bir Gray'e bu kadar yakın durmak omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Özür dilediğimde madene dönmüş gibi hissediyorum. Yanımdan geçiyor ve tepeden aşağı inmeye devam ediyor.

Kendimi eskisinden iki kat daha küçük hissederek Sophokles'in tasmasını çekip araziye doğru yol alıyorum.

-

Liago'yu botanik masasının üzerinde uzun bir eski sarmaşık gibi kıvrılmış buluyorum. O yaşlı bir Sarı, belki yetmiş? İnsanlar madenlerin dışında daha yavaş yaşlanır. Yüzlerine krem sürüyorlar. Enjeksiyonlar. Lazer tedavisi. Bazılarını olumlu anlamda dengesiz gösteriyor. Madenlerde yaşını gururla taşıyorsun. Beyaz saçın var mı? Senin için çok iyi. Ayaklarının üzerinde hızlı olmalı. Gurur verici şey, bu.

Liago, halkımla çok aynı fikirde görünüyor. Yüzü babamın boğumlarından daha kırışık. Tüm sarp kayalıklar ve çatlaklar ve küçük scaggleweed yüz kılları. Uzun çeneli başının tepesinde büyük beyaz tüyler vardır. Çevik eller, ince, şiddetli bir portakal çiçeğinin tabanını dürtüyor. Küçük elektrikli sobasındaki çaydanlığın uğultusunu duymuyor.

"Dr. Liago mu?”

"Liria!" Etrafında dönüyor. Başının etrafındaki şeffaf plastik kayışla sabitlenmiş garip bir teknoloji parçası sağ gözünü kapatarak göz bebeğini komik bir şekilde büyütüyor. "Aman Tanrım, ortalıkta gizlice dolaşarak beni yarı ölüme korkuttun."

"Ben gizlice girmiyorum. Sadece bir kaya kadar sağırsın."

"Ne ne?" Cevap beklemiyor. "Sizin ayaklarınız çok hafif." Bana tepeden bakıyor. "Ama uzun sürmez. Gün geçtikçe daha tombul görünüyorsun!” Sesi can sıkıcı bir komplocu ton alıyor. "Dolapların anahtarını bulduk, değil mi?"

Uşaklar bir kedi çuvalı kadar deli olduğunuzu söylüyorlar, dedim çok sessizce. "Ve kafan kulaklarını kıskanıyor çünkü bütün saçlarını çaldılar."

"Ne ne?"

"Çayını dökmemi ister misin diye sordum?" tatlı tatlı soruyorum.

"Benim çayım?" Gözleri genişliyor. "Evet. Bunu almak istiyordum. Ekstra sıcak gibi, biliyorsun! Ve kendinize de bir tane dökün. Xantha Dorsa'dan en sevdiğim yeşil çay. Marslı, bizim gibi. Çay seversin, değil mi?"

"Seninle dört kez çay içtim."

"Yok canım? Elbette var. Bu bir sınavdı." Bana kurnazca bakıyor, yine de iki güzel çizmeye bahse girerim ki öğlen tostunda ne tür reçeller olacağını düşünüyor.

"Bugün yapamam," diyorum. "Bethalia beni kırbaçlayacaktı. Ekstra görevleri var."

"Saçmalık. Seni pejmürde koşturuyor. Benimle bir dakikanızı ayırın." Göz kırpıyor. "Yaşlı Liago'ya karşı zaafı var. Cinayetten kurtulabilirim."

Bir şey varsa, tam tersi. Liago, eski Pink'e aşık bir matkap gibi bayılıyor ve onun için kişisel olarak tasarladığı çiçekleri gönderiyor. Bu senin için bir numara olurdu, Ava. Kişisel çiçekler. Yeri koklaması için Sophokles'in tasmasını çıkardım ve tıbbi makinelerinden birinin parlak gümüş yüzeyindeki yansımama bakarak Liago'ya çayını getirdim. Yanaklarım biraz daha dolgun görünüyor. Kötü bir görünüm değil, bu.

"Bu da ne?" diye sordum, Liago'nun eğildiği çiçeğe işaret ederek. Gövdesi soluk beyaz ve incedir. Derin bir menekşe, insan dansçılar şeklinde olan tomurcuklarını lekeliyor.

Çiçeğe sevgiyle bakıyor. "Bu? Ah canım. Bu benim gururum ve sevincim. Onun genetik kodunun esnek zarafetini mükemmelleştirmem on üç yılımı aldı. Ve bir ömür boyu araştırma. Bu yüzden Zephyria'daki seram bebek tasvirleriyle dolu. Bir zamanlar tanıdığım bir kadının yankısı."

Başımı eğip bitkiye yaklaştım. "Çok güzel."

"Zehirli" diyor. Geri çekilmediğimde gülümsüyor. "Havadaki kinetik yankıları algılamak için tasarladım. Uzan… nazikçe dokun."

"Ne kadar zehirli? Beni hasta edecek kadar mı? Yoksa kızarıklık mı yapacağım?"

"Döküntü mü? Ha! Ölüm, bu mahkemeler." Şimdi ürperiyorum. "Yaşlı Liago'ya güvenmiyor musun?"

"Seni fırlatabileceğimden daha uzağa değil."

"Ne ne?"

"Önce sen, doktor."

Yalnız bir parmakla gövdeye çok dikkatli bir şekilde dokunur. Soluk, etli derisi çivit mavisi ve koyu mor dalgalanır. Bitki, tırmalanan bir kedi gibi avucunun içine doğru kıvrılıyor. Sofokles başını eğerek yerden izliyor. Liago, “Yumuşaklığı davet ediyor” diyor. "Ama acele edersen..." Kahvaltısının kalıntılarından bir parça dilimlenmemiş salatalık alır ve bitkiye vurur. Dansçı tomurcuklarının ayaklarından küçük dikenler fışkırır ve salatalık büzüşmeye ve kararmaya başlayarak odayı çürüyen bir kokuyla doldurur. Sofokles geri çekilir.

"Hücresel ölüm!" o duyurur.

Gerçek bir zevkle gülüyorum. "Kötü. Buna ne diyorsunuz?"

"Nyxacallis."

iç çekiyorum. "Latince mi?"

"Gece Zambağı anlamına geliyor." Düşüncede kaybolmuş. Yüzündeki acıyı tanımasam, kadının kim olduğunu sorardım. Belki de bu yüzden yaşlı yarasayı çok seviyorum. Telemanus malikânesinde acısını gözlerinde taşıyan tek kişi o. Gerisi oyun oynamaktır.

"Yani bana başka bir örnek mi getirdin?" bir süre sonra sorar. "Görelim." Plastik kabı açar ve seradan laboratuvarındaki küçük bir gümüş makineye kaymadan önce pisliğin derin, tatmin edici kokusunu alır. arkasından takip ediyorum. Bir numune yerleştirildikten sonra, sayılar ve semboller makinedeki küçük bir holoprojektörden havaya akar.

"Bu da ne?" Soruyorum.

"Onlar?" Kafası karıştı. "Elbette meraklı kedi. Nasıl bilebilirsin? Bunlar kimyasal gösterimler. Bu skatol, hidrojen sülfür, merkaptan ve bu… bu karbon. Var olan, var olan ve olacak olan her canlıda bu vardır. Benim içinde. Senin içinde. Night Lily'de." Bu fikri kavramamı izliyor. "Senin neyini seviyorum biliyor musun Lyria?"

Bana acıyarak baktığını bildiğim için kaşlarımı çattım. Diğer hizmetçilerin gözlerini dolduran ve beni yalnızlığa sürükleyen aynı acıma. Görgülerime, kötü saç kesimime ve ailemin katledilmesine üzülüyorlar. Burada, o kadar çok insanla çevriliyim ki, kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Daha fazla uzaylı.

"Pek değil," diye mırıldandım.

"Gerçekten değil" de ne demek? dehşetle söylüyor. "Kendini düşünmek nasıl bir şey?"

"Yani, Lord Kavax ve bazı liman işçileri dışında kimse benimle senin gibi konuşmadı. Diğer herkes arkamdan cüruf konuşuyor, ama bunu açıkça ortaya koymaktan çok korkuyorlar, çünkü hiçbir zaman bir taklaya düşmediler."

Liago onlar gibi olmadığını düşünerek dilini şaklatıyor, ama bir bakıma öyle. Çıktığımda, girdiğimde beni nasıl izlediğini gördüm. Sanki her an gözyaşlarına boğulacakmışım gibi.

"Şu küçük kibirli yavrular." Çayının üzerinde bana parmağını sallıyor. "Gerçekten Marslısın. Bu ayda çok uzun süredir buradayım. On yıl, sadece biraz ileri geri. Herkesin kabahati. Hava atmak. Lord Kavax'ın sende gördüğünün bu olduğuna bahse girerim. Evden bir nefes. Sende sevdiğim şey de bu. Bu yüzden, diğerleri sizi hemen beğenmezse endişelenmeyin. Dönüştükleri sefil yaratıklara karşı kendi güvensizlikleri…"

Bir baba tavsiyesine ihtiyacım varmış gibi elini omzuma koyuyor. "Yaşadıklarınla birlikte, endişelenmen gereken son şey popüler olmak." geri tepiyorum. Tavsiyesini matkap egzozuna sokabilir. Ama ben ona bunu söyleyemeden, Sofokles korkunç bir şekilde hırlayarak masanın altından fırlıyor. Neredeyse kendime işiyorum. Liago'nun masalarından birine atlıyor, beherleri ve test tüplerini deviriyor ve küçük bir pachelbel'in oturduğu açık bir pencereye doğru sıçrarken onları yere paramparça ediyor. Kuş titrer ve pencereden dışarı uçar. Sofokles duvara çarpar ve aşağı kayar. "Dışarı!" diye bağırdı Liago, kırılmış malzemelerine dehşet içinde bakarak. "Çıkar onu buradan! Ve aklını neyin karıştırdığını bulana kadar onu geri getirme!"

-

O öğleden sonra, Sophocles'i Kavax'la bırakıp Hisar'ın çoğuna yiyecek sağlayan devasa depodan daha fazla şeker ve şampuan topluyorum. Forkliftlerde ve stoklama odalarında çalışan Kızıllarla brülör tüttürmek için birkaç dakika ayırıyorum. Hepsi Marslı, çünkü Houses Telemanus ve Augustus yalnızca evden kiralıyor. Güvenlik nedenleri. Ayaklanmadan önce yaşlı erkek ve kadınların çoğu onlarla birlikteydi.

"Sofokles'in ne olduğunu bulma şansları var mı?" diye soruyor Kızıllardan biri. "Akıllı olduğunu duydum."

Garla adlı yaşlı bir kadın, yakıcı dumanı üfleyerek, "Seni yirmi küsur kez klonlasalardı, sen de yapardın," diyor.

"Klonlanmış mı?" Soruyorum.

"Evet," diyor Garla. "Sana kimse söylemedi mi? Telemanus Hanesi'nde sadece bir tilki olmuştur. Sofokles yedi yüz yaşındadır. Bu sadece onun yirmi birinci hayatı olur. O benim gibi. Tilkiye hizmet eden on dört kuşak." Çarpık bacakları, üzerinde Mars'a ait ithalat işaretleri bulunan bir kahve kutusunun kenarından sarkıyor. Boynundan bir zincir çeker. "Efendimizin babası Kangax bunu kendi babama verdi." Bana doğru eğiyor. Diğer Kızıllar gözlerini devirir. Altına dökülmüş bir canavar. "O vahşi oyma hayvanlardan biri, bir grifon. Kangax, Zephyria topraklarında terör estiren vahşi bir griff'in başına ödül koydu ve benim gibi bir liman işçisi olan babam, dağlara gitti ve uzun namlulu bir yakıcıyla onu öldürdü." Grifona dokunmak için uzandım ama Garla onu geri çekip gömleğine tıktı.

"Yani ödülü aldı mı?" Soruyorum. Bu insanlarla, körlükleri ve tırnaklarının altındaki pislikler ile rahatım. Bazı aksanları Lagalos için bile göze çarpıyor.

"Evet. Kontratını satın aldı ve bir yılda hepsini kaybetti."

Diğer Kızıllardan biri gülüyor. "Tamamen yüksek ve kibirli. Onun bir pasör olduğunu unutmuşum."

"Kapa çeneni," diye çıkıştı Garla. "Ve o kelimeyi etrafımda kullanma, duydun mu? Ruster. Tükürür. "Bu bir köle sözü." Sesi alçaldı ve bana omuz silkti. "Baba kumar oynamayı severdi. Ama Kangax onu hemen işe aldı. Kötü duygular yok. O iyi bir adamdı. Ve Kavax da iyi biri." Diğerleri başıyla onaylıyor. "Kutuları kaldırıp pislikleri temizlesek bile, onu burada, bu lanet olası engerek ay yuvasında korumak bizim görevimiz. Hepimiz. Bunu hatırla."

24 Ephraim Kobachi'nin Teknoloji Mağazası

VOLGA, CYRA VE BEN

taksiden uğultulu Hyperion caddesine çıkın. Yukarıdaki şehrin köprülerinde ve binalarında bir boşluktan görülen sabah gökyüzünün şeridi, kızların Circada

Maxima'daki yaz yarışlarında giydiği elbiseler kadar parlak ve mavidir. Hyperion'un bu harap derin seviyesi, yüksek güneşin altında çıplaktır. Yukarıdaki ilerleme tarafından unutulmuş eski binalar, küflenme işaretleri. Çığlık atan ağızlarla gömülü baş aşağı piramitlerin grafitileri, vitrinlere ve sokak duvarlarına puan veriyor. Vox Populi'nin sonsuz bir boya kaynağı var gibi görünüyor.

Bina tarafındaki bir HC'de bir haber bülteni parlıyor. Ölümcül derecede ciddi bir Copper muhabiri, ArchWarden'ı öldürmesinden sonra Reaper'ın peşinden koşar. Adamı soğukkanlılıkla hacklediklerini söylüyorlar. O piç için doğru geliyor. İçkiyi sevebilirim ama güç onun zehir kabıdır. Renkler, büyük kahramanları tarafından Cumhuriyet'e böylesi bir hakaretin gerçekleşmesi karşısında şok ve dehşete kapılırlar. Ama bir imparatorluğun çöküşünü gördükten sonra, bu imparatorluğun temelindeki çatlakları görecek kadar bilgim var.

Bir brülörü geri çekiyorum. Soygun için hazırlıklarımız devam ederken, günde on sekiz saat koşuyoruz. İlk birkaç gün, Sendika'nın sağladığı soygun için belirlenen üç konumun yaşayabilirliğini araştırarak stratejikti. Birini seçtiğimizde, Sendika irtibat görevlimiz Gorgo'ya görevin uygun şekilde yapılmasının tek yolunun askeri düzeyde bir gravWell olduğunu söyledim. Obsidiyen'e, ulaşabileceğinin sınırlarını test etmek için bir blöf olarak yarı yarıya söyledim, ama Sendika canavarı etkilenmemiş görünüyordu ve tanıştığımız çok katlı kafede espressosunun üzerinde bir brülör içmeye devam etti. Dük tarafından yönetileceğini söyledi. O yaptı. İki hafta süreceğini söyledi. Sanırım şeytanla dans etmek cehennemin kaynaklarını elde etmek anlamına geliyor.

Erken sonbahar soğuğuna karşı yün paltomu sıkıca çekiyorum ve Volga'nın çatısında bir şerit yeşil yeşillik olan bir konut gökdelenine baktığını fark ettim.

“Orada yaşamak nasıl olurdu?” o soruyor. "Bulutların tepesinde bir bahçe."

“Bundan sonra öğreneceksin,” diyorum.

Cyra homurdanıyor. "Kargayı kızdırma. Maaş gününün bu korkusundan sonra bile, hep birlikte o çatı katını satın alamadık.”

"Sence kaça mal olur?" diye soruyor.

Cyra omuz silkiyor. "Yüz milyon, belki daha fazla."

Volga, ilkel bir seviyede sersemlemiş bir şekilde numaraya başını sallıyor.

“İşte senin için Yükselişin” diyorum.

Otomatik bir market arabasının önünden geçip gittikten sonra caddeyi geçiyoruz ve çatlaklı betonun üzerinden KOBACHI'S TECH EMPORIUM'u ilan eden şatafatlı, ışıltılı bir holosign'ın altındaki küçük bir dükkana doğru yol alıyoruz. CÜZDANINIZDAN BİR BYTE ÇIKMAZ. Altında başka bir işaret yanıp sönüyor: HIZLI YOK. KARGA YOK. İSTİSNA YOK.

Volga kapının dışında duraklar. Cyra hemen içeri giriyor. Durup bir an Volga'yı düşünüyorum. Sırrımı diğerlerinden sakladı. Ama son birkaç gündür somurtkandı. "İçini görmek ister misin?" Soruyorum.

Tabelaya bakar ve başını sallar. "Hayır teşekkürler."

iç çekiyorum. "Sorun nedir? Bu işi aldığımızdan beri yaralı bir köpek yavrusu gibi yığılıp kalıyorsun.”

Yutkunuyor ve tereddütle bana bakıyor. "Endişelenmiyor musun? Bunun Rising'e zarar vereceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Hayat bir dağdır Volga. Pis, dik, buzla kaplı. Onu hareket ettirmeye çalış, hiçbir yere gidemezsin. Başka birine yardım etmeye çalışın, onunla birlikte yıkılacaksınız. Kendi ayaklarınıza odaklanın ve bunu tekrar tekrar yapabilirsiniz." Kaslı omzunu tutmak için uzandım. "Hadi ama."

"Sorun olacak."

Cevap olarak, ceketimin iç cebindeki siyah gülü yakıp sırıtıyorum. "Soluk bayan, bugün baş belası biziz."

Dükkânın içi, aletlerin ve ikinci el aletlerin o kadar yoğun olduğu loş bir orman ki, sanki nemli havada büyüyormuş gibi. Yüzen çivit mavisi işaretlerin ortasında, belirsiz kalıntılar, sahte veri pedlerinin ve oküler implantların yanında kancalara asılır. Mağazanın iyi bir yarısı biyomodifikasyonlara verildi. Ağır dövmeli ve özgürlük dikeni saçları olan iki genç Yeşil, indirimli nörolinkler içeren plastik paketlerin arasından geçiyor. aptallar. Topluluğun karanlığından sonra, bu yeni nesil, her şeyi anında bilmek için bağlanmak için o kadar çaresiz ki, sonuçları hakkında iki bok vermeden tüm holoNet'i kafalarına koydular. Volga içeri girer girmez, gençler gergin bir şekilde Volga'ya bakarlar.

Cyra zaten bir arabaya takıldı ve veri defterinin alışveriş listesi üzerinde çalışmaya başladı. Volga arkamda duruyor, gözleri kasap dükkânına izin verilmiş bir köpek yavrusu gibi etrafta geziniyor. Birkaç çocuğun etrafında toplandığı bir holoExperiental istasyonuna yerleşirler. “Haydi, gözünüze ziyafet çekin” diyorum. Sonra bana dikkatli bir şekilde gülümsedi ve geniş omuzlarının bir dizi metabolik implantı, izlemek için tahtaları devirmesine izin vermemeye büyük özen gösterdi. Mavi bir çocuk sandalyede oturuyor, düğümler kafasına bağlı. Kapalı gözleriyle gördüğü şeyin bir yansıması, üstündeki havada dans ediyor. Arkadaşları heyecanla izliyor, sıralarını bekliyor. Volga'nın gölgesi onları gölgede bırakırken arkalarına bakarlar. Kobachi'nin çalışanlarından biri, çete gibi genç bir Green, bir tepsi nazal kafein soluma cihazı üzerinden deneyimi izliyor. Kızıllar bir Colloway xe Char göreviyle uçuyorlar - fantastik bir ilk, atılgan eski korsanın, bir karavanla Luna bankalarından Venüs'e taşıdıkları on ton külçe altınla Saud Hanedanını kurtardığı yer. Ondan sonra üzerine büyük bir ödül koydular ve onu meşhur ettiler.

Çalışan, Volga'yı görünce ağlar. "Karga yok," diyor tabelayı göstererek. Ona bakar, utanır. "Okumuyor musun kızım?"

Evet, okuyabiliyorum, dedi Volga alçak bir sesle.

"O benimle," diyorum.

Dönmüyor. "Bak, o bir pasör olsaydı, bok çalardı. Brown olsaydı pisliği temizlerdi. Ama o bir Obsidiyen: her şeyi bozuyorlar. Kuralları ben koymuyorum kardeşim.”

"Çocuk," diyorum. çalışanı dürttüm. Kanlı gözlerini bana çevirdi. Gözbebekleri bir tür özel ilaç kullanıyor, koltuk altları terden kararmış. "Lanet davranışlarına dikkat et." Ceketimin içindeki kılıfta asılı duran Omnivore tabancayı görünce yutkundu. “Kobachi nerede?”

"Arkada."

"Onu benim için al. Ona Ephraim olduğunu söyle.”

Yeşil sadece bana göz kırpıyor.

"Sakalımı uzatmadan önce."

"Devam et, baba. Zaten onu aradı." Nörolinkinin girdiği sağ şakağındaki yara izine hafifçe vuruyor. Gözleri isyankar bir şekilde kısılıyor. "Ona bir teneke adamın beklediğini söyledim."

Birkaç dakika sonra, Kobachi'yi tamiratlarını yaptığı dükkanının arkasına giden kapının aralığından gözetleyerek casusluk yapıyorum. Onu fark ettiğimi fark etti, sonra eğilip uzaklaştı ve ardından görkemli bir şekilde yeniden ortaya çıktı ve hoş geldin demek için kollarını uzattı. Biraz mekanik bir erkek geko. Altmışlı yaşlarında, uykulu yeşil gözleri sensörler ve büyütme lensleriyle gömülüydü. Kel kafalı. Minik kalçalarında kemerden dışarı fırlayan çok vidalı ve diğer aletlerle yamalı tulum içinde. Kafatasını kaplayan solgun etten donuk metal implantlar yükseliyor.

Dağınık koridorda yanıma gelirken ince bir sesle, "Ephraim, sevgili dostum," dedi. Volga'nın müzik aletlerinin yanından geçtiğini henüz görmedi. "Seni tekrar görmek ne büyük mutluluk. Kobachi'yi ne kadar korkuttun." Yaklaşıyor. "Senin akıllarında gaddarlıkla geri dönen Bekçiler olduğunu sanıyordum. Ne kadar kötü, kötü müşteriler, akrabalarınız. Tüm haraç ve zorbalık ve en ciddi indirimleri talep ediyor. Bazen talep bile ediyorlar..." Sesi titriyor. "...geri ödeme."

"Para iadesi" diyorum. "Korku."

"Biliyorum. Biliyorum. Ama böyle zamanlarda yaşıyoruz. Küçük işletme sahibi için koruma yok. Sadece vergiler ve gasp. Hiç iş yapmamış liderlerden böyle bir şey beklenebilir!" İADE YOK yazan kayan bir tabelaya el sallıyor. "Ama okuryazar bir militarize polis istemek çok mu fazla?"

"En azından Sun Industries ambalajında yeniden paketlediğiniz sahte lensler için çok üzülmediler..."

Nefes nefese. "Yeniden paketleyin! Sinsi suçlama! Ve bu, sevgili bir arkadaşımdan."

"Daha çok sinsi iş uygulamaları gibi. Korneamı kaşıdığım için üzerime yaptığın lensler. Roduko kadar kötüsün."

"Roduko! Bu ne cüret." Kamış ellerini kalçalarına koyuyor ve alet kemerinin büyük kısmı yüzünden onları bulamıyor, bu yüzden kollarını kavuşturmaya karar verdi. "Kal ag Roduko, müşterisi için bir kilobayt düşünmeden iki bitlik bir Terran dolandırıcısı. Kâr. Kâr. Kâr. Hepsi aynı."

“Göçmenler mi, Gümüşler mi?”

"Herhangi biri! Her ikisi de! Çarşıda kurum olmanın umurunda değil. Her şey müşterilerinden ne elde edebilecekleri ile ilgili.”

Gülümsüyorum, küçük adama gerçekten eğlenerek. O tanıdığım en işe yaramaz dolandırıcı. Ama her nasılsa, bir şekilde, her türlü değişime direnen iyiliksever bir mantar gibi kırk yıldır bu köşede kaldı. Kahretsin, burada aldığım ticari malların dörtte birinin bir haftalık kullanımdan sonra kırılma garantisi olmasına rağmen geri gelmeye devam ediyorum. Ama belki de bunun nedeni Hyperion'daki diğer her şeyin devir hızının manik olmasıdır. Kobachi gibi bir mantara saygı duymak lazım. Özellikle seri numaralarını kaydeden ve dijital imzaları silen biri. Elli kilometre boyunca en iyi hayalet teknolojisi. Oyuncaklar bazen kırılsa bile.

Şimdi bana gülümsüyor, cebimde her kredi kokusu aldığında büyüyen, dişlek, müstehcen bir samimiyetsiz biri. “Kobachi bugün sizin için ne yapabilir? Erkeklik implantları mı? Kızılötesi oküler sensörler? Sıfır yerçekimi asit aplikatörleri? Yoksa daha fazlasını mı isteyeceksiniz..." Gülümsemesi kulaklarına ulaşana kadar büyüdü. "…masraflı."

“Aslında gelenek, günün oyunudur.”

"Karga! Ellerine dikkat et!” diye bağırıyor yanımdan. Volga'nın, içinde yüzen elektrik kabloları olan yanardöner bir cam küreye doğru erişimin ortasında donmuş olduğunu görmek için dönüyorum. Küstahça nesneden uzaklaşıyor. Kobachi üzerimde dönüyor, göz kapakları öfkeyle kısılmıştı. "Kobachi okuyamayanların sadece Muhafızlar olmadığını düşünüyor." Obsidiyen olduğu varsayılan maymun benzeri bir canavarın üzerine X çizilmiş başka bir işarete el sallıyor. “Karga yok. İstisna yok."

"Volga oyuncakları sever," diyorum. "Volga oyuncaklara bakacak. Ve terbiyene dikkat edeceksin, Kobachi. Bir kez."

"Bu benim dükkanım-"

"Ve bizi burada görmekten mutlusun," diyorum, sadece o görsün diye cebimden demir gülü çıkarırken. Paltomun cebinde ölüm tutuyormuşum gibi ağlıyor. "Değil mi?"

"Çok mutluyum," dedi sessizce ama yüzündeki ifade aksini söylüyor.

"Birbirimizi anladığımıza sevindim." Gülü cebime atıp omzuna vurdum. "Şimdi, o özel sipariş."

Homurdandı ve beni yarısı tamamlanmış projelerle dolu büyük bir tezgahla dolu dükkanın arkasına götürdü. "Demek buradan bakınca böyle görünüyor," diyorum. Gülü gördüğüne göre bana tamamen farklı bir çift göz ile bakıyor. Sürekli cebime bakıyor.

"Farkında değildim…"

"Bu yeni bir düzenleme. Ve kalıcı değil."

"Aptal Gri. Her zaman kalıcıdır," dedi sessizce. "Seni asla bırakmazlar. Bunu istemezsin dostum." Sözlerini omuz silkerek geçiştiriyorum. Ne hissettiğimi bilmesine ihtiyacım yok. Ama haklı olduğunu biliyorum. Sendikanın dokunaçlarının Kayıp Şehir'den yüksek Hyperion'a ve Endymion'a ve diğer kürelere kadar uzandığını uzun yıllar izledikten sonra, değerli bir şeyden asla vazgeçmediklerini biliyorum. Düşüşten sonra tüm ekosistemi istediklerine karar verdiler. Onlarla eski çeteler arasındaki Bölge Savaşlarına neden olan buydu. Artık onlardan çok az kaldı. Yaşlı Golgatha bile sert düştü.

"Sahip olduğun tek şey bu mu?" Kobachi'ye soruyorum. "Gorgo hayal kırıklığına uğrayacak." İsim Kobachi'yi etkiliyor. Dizleri o kadar kötü titremeye başlar ki neredeyse birbirine çarpar. İş istasyonunun altındaki bir düğmeye dokunuyor. Arka duvar tavana doğru geri çekilir ve parıldayan titanyum, kaygan plastik ve çelikten - silahlar, insansız hava araçları, veri dilimleyiciler ve her türlü yasadışı askeri teknolojiden oluşan bir hazine hazinesiyle dolu ikincil bir odayı ortaya çıkarır. Sendikanın içine koyduğu korkuya rağmen gururla gülümsüyor. Yani kirasını bu ödüyor. Güldüm. "Kobachi, seni yaşlı köpek. Bu kadar çok sırrın olduğunu bilmiyordum."

"Daha iyi bir iltifat, yok." Silah kataloğunu sallamaya başladı. "Yakın çalışma için iyon peletlerine sahip R-34 Widowmaker. Gizli bir şey gibi ücret alıyorsanız, bileğe monte bir Eradicator. Veya…"

"Silahım var" diyorum.

"Plazma tabancası mı?" o alay eder. “Sakar silah. Yüksek sesle. gelişigüzel. Neredeyse bir gelişme—”

silahımı çıkarıyorum.

"Bir Omnivore-540," diye fısıldıyor. "Yarı otomatik raylı tüfek. Titan Silahları. Turu patentli paralel reaktif iletkenler boyunca sürmek için şarj edilebilir bir iyon hücresi ile güçlendirilmiştir. Ayarlanabilir iç çap, çok kalibreli dostu,"—sesi kısılıyor—“dergide otonom bir demirci.” Rüya gibi gülümsüyor. "Metal girer. Ölüm çıkar."

"Dramatik olmaya gerek yok."

“Sadece yirmi bin yapıldı. Kemerin bu tarafında bir tane nereden buldun?”

"Bir erkeğin sırları olmalı."

"Satın alacağım. Ne kadar?"

"Satılık değil. İhtiyacım olan şey bunlardan biri.” Sessiz motorları ve ön yüzlerine gizlenmiş bir nörotoksin taşıyıcısı olan, parıldayan titanyum avcı-öldürücü insansız hava araçlarından oluşan bir rafa doğru yürüyorum. Bir suikastçının makinesidir. “Ne kadar küçük yapabilirsin?”

25 Lysander Tozun Efendisi

DROPSHIP KURULUMUZ

yalnız bir dağın kalbine oyulmuş bir kalede. Gri taş donmuş İyonya çöplüğünden bir mezar taşı gibi fırlıyor, dağın zirvesine silahlı bartizanların hemen altında oyulmuş hangar ise devasa ve çağlar boyu geçen gemilerden siyaha boyanmıştı.

Maskeli lejyonerlerden oluşan bir zümre ve olgun yaşlarda uzun boylu bir Altın kadın bizi karşılıyor. Zayıf, sabırsız, ağzı kısılmış ve metodik, komik bir mizacı var. Saçları kısa kesilmiş, kendi kendine uygulanan bir kesim. Vela au Raa, Romulus'un kız kardeşi ve büyükanneme karşı verdiği savaşta en sevdiği kaptanı. Makine birimleri daha küçük aylarda cehenneme gitti ve Luna'yı uzaktan izlerken bana gerilla savaşına oldukça saygı gösterdi.

Kısa süre maruz kaldıktan sonra bana pompaladıkları radyasyon önleyici ilaçların enjeksiyon bölgesinden boynum ağrıyor. Mide bulantısı dönüyor. Vela'nın Seraphina'yı alnına soğuk bir dokunuşla selamlamasını izliyorum.

Seraphina kurtardığım kıza benzemiyor. Kir ve kan gitmiş, kızın yerini damarlarında fırtınayla yürüyen bir kadın almıştır. Dudakları dolgun, burnu hafifçe kavisli, donuk Altın gözleri uykulu ve iri, kalın kirpikli. Saçları dalgalı ve sağ tarafta çentikli. Luna'nın mahkemelerinin standartlarına göre güzel değil. Onda çok vahşi bir şey var. Özlü hareketlerin ve gülmeyen yüzün altında vahşi bir şey.

Küçük Şahin gerçekten.

Cassius beni Seraphina'yı izlerken yakalıyor. "O sana ne yaptı?" diye fısıldıyor, kelepçelerinin içinde kamburlaşıyor.

"Beni eğitti." Yüzümü buruşturuyorum ve korkuyu oynuyorum.

"Sana ağzını bozma demiştim." Rüzgardan yanmış yüzüme bakıyor. "Tanrılar, dostum. Bir ıstakoz gibi görünüyorsun."

"Ben de öyle hissediyorum. Pişmiş ve tereyağlı."

Bizi kaleye götürmeye hazırlanan Altınlara bakıyor. "Beni takip edin. Buradaki her kelime önemlidir."

Kardeşimin huysuzluğundan kurtulmaya çalışıyorum. İçime siniyor ama beni onun yanıldığına ikna etmeye yetmiyor. Gemiden küçük kaçışım bana bir şey öğrettiyse, o da tüm çalışmalarım için Cassius'un bu insanları benden daha iyi tanıdığıdır.

Kalenin salonları hangar gibi çıplak kayadır ve pençe Matkaplar tarafından kabaca oyulmuş gibi görünmektedir. Hatalı işaretler boldur. Koruma glifleri, termitler tarafından yenen ahşap gibi kemerleri deliyor. Burası, Romulus'un askerleri ve kalenin diğer iki sakini türü dışında terk edilmiş durumda - çıplak ayaklı ve kel kafalı, cüppeli Obsidyenler, basit gri cüppeleri üzerinde demir piramitleri olan Obsidyenler ve kaba mavi-siyahtan yapılmış tuhaf perruques giyen birkaç Beyaz rahip. saç. Bu bir uzaktan kurulumdur. Kalıplaşmaya bırakılmış bir kale. Neden Sungrave'de değil de buradayız?

Romulus bir şeyi saklamaya çalışıyor. Bu sadece kızının düşüncesizliği mi? Yoksa Pandora'nın sorduğu kayıt mı? Seraphina'nın ne getireceğini sanıyordu? Tüm bunları kıvılcımlayacak kadar değerli ne olabilir?

Kalenin savaş odasında mobilya yoktur. Devasa sütunlar, düzensiz kubbeli tavanı destekler ve uzak kenarda bir dizi gölgeli form bekler.

Altından daha büyük bir adam için yapılmış büyük bir taş tahtına yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor. Kötü şöhretli savaşçının gölgede uzanmasını umarak gölgeleri araştırıyorum. Ama Romulus au Raa, yirmi üçüncü Toz Lordu, Halka Hakimiyetinin Egemeni tahtta oturmuyor. Ayağında oturuyor, ince bir minder üzerinde bağdaş kuruyor, üzerinde sadece gri bir scorosuit var.

Elmacık kemikleri yüksek, çenesinin hatları uzun ve şaşırtıcı derecede şehvetli dudaklarına yol açan iki yara izi var. Saçları koyu altın renginde, gri çizgili ve basit bir topuzla başının arkasına bağlanmış, içinden siyah bir tahta parçası deliyor. Sağ kolu Ilium Savaşı'nda kaybedildi ve yerine bir daha asla konmadı. Çıplak göğsünün bir kıymığı, ay solgunluğu, sessiz emeğinden elbisesinin yakasının açılmasıyla ortaya çıkıyor.

Kucağındaki parçalara ayrılmış siyah bir hastada ayarlamalar yapıyor. İç kısımdaki jiletlerden daha uzun, aktif, sert formunda bir mızrağı andıran iki metreye kadar uzanır. Metal üzerine gümüş figürler işlenmiştir. Bu onların atalarının kılıcı değil, Starfire. Bu, Orakçı'nın Zaferi'nde babasının cesedi soyulduğunda kayboldu - şimdi sahibi büyük bir gizem.

Kendimi onun duruşuna hayran buluyorum.

Sessizliğinde, durgun bir su birikintisinde oturan yalnız soğuk bir taş gibi bir yoğunluk var. Duruşuna ve ifadesine karşı beklemediğim bir alçakgönüllülük ve bir şekilde, özel bahçesinde, dünyaların şekillenişini, imparatorlukların parçalanışını görmüş kadim bir yaratığa rastlamışız gibi hissettiriyor. Sakin hissediyorum, ama efsane et kazandıkça çok, çok küçük. Benden farklı olarak, O Azrail'in önünde durdu ama ayını teslim etmedi. Onu korumak için bir kol ve bir oğul verdi.

Obsidyenler bizi dizlerimizin üzerine çökertiyor.

Yirmili yaşlarının ortalarında, keskin siyah bir keçi sakalı ve kısa kesilmiş saçları olan çirkin bir Altın, Romulus'un yanındaki gölgelerden ortaya çıkıyor ve bizi zeki, eşleşmeyen gözlerle izliyor. İnsan etine sokulmuş bir örümceğe benziyor, tüm yumrulu eklemleri ve cılız uzantıları, ona açgözlü bir hava veriyor. Alnı ve çenesi fazla büyümüştür ve derisi ve rengi, birkaç küçük kahverengi lekenin olduğu boynu dışında, derisi yüzülmüş bir tavşanın anemik niteliğine sahiptir.

Ünlü şeytan, Marius au Raa. Onu Luna'daki Politico Academy'de rehine olarak okurken tanıdım. Onu on üç yaşında, sessiz, partilere küskün ve akranlarını onun

kadar küçümseyen bir çocuk olarak hatırlıyorum. Beni tanıyabileceğinden endişe ederek başımı eğdim.

O yapmaz.

Gözleri bir an oyalanıyor, sonra geçiyor, Pandora ile birkaç sessiz kelime alışverişinde bulunmak için kız kardeşini ve erkek kardeşini görmezden gelirken hepimizi içine çekiyor.

Romulus, jiletinin gövdesini tekrar mühürlediğinde, burnundan uzun, tiz bir hava soluyor. Marius onun omzuna dokunur. "Baba, geldiler."

Romulus, "Ve gahja getirdiler," diyor.

Sonunda başını kaldırdığında bakışlarına vuruldum. Sol göz eksik. Onun yerine pürüzsüz bir mavi mermer küre var. Romulus ayağa kalkar ve oğlu Diomedes'i selamlar. Genç adam beline eğilmeli, böylece alınları aynı şekilde temas etmelidir. "Oğul." Pandora'ya döner. "Pandora, iyi iş çıkardın. Lütfen."

Sertçe başını sallıyor ve derin yayından yükseliyor. "Sadece benim görevim, lordum."

Kız kardeşi Vela'ya gülümsüyor. "Hayalet asla değişmez."

"Yaparsa ne yapacağımı bilemezdim."

"Teşekkür ederim Pandora." Romulus elini onun omzuna koyar. “Keşke Ay Konseyine ne yaptığınızı söyleyebilseydim. Rim'in en büyük hizmetçisi, benim cılız teşekkürlerimden fazlasını hak ediyor."

O itaatkar bir şekilde başını salladı. Efendisinden önce, köpek gitti, yerine bir köpek yavrusu geldi. Hayranlık Diomedes ve diğerleri tarafından paylaşılıyor. İçime sızdığını hissediyorum. Sadece Cassius bağışık görünüyor. Gözleri, benim de yapmam gerektiği gibi bir kaçış yolu arıyordu.

Sonunda Romulus, traşlı başı eğik, gözleri yere sabitlenmiş diz çöken Seraphina'nın önüne gelir. Babası çenesini kaldırıp alnından öpüyor. "Serafina. yanan benim. Seni nasıl özledim."

"Baba." Şiddetli yüzünde mutlak sevgiyle ona bakıyor. "Seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum." Hiç kimse bana böyle sevgiyle baktı mı? Alnını alnına bastırıyor. Bir süre sonra geri çekilip bize baktı.

"Gahja'yı sen getir."

"Onlar arkadaş," diyor Seraphina. “Ascomanni tarafından tuzağa düşürüldüm…”

"Duydum," diyor Romulus, Pandora'ya bakmadan. "Ellerini görmeme izin ver."

Muhafızların yardımıyla ona elimiz gösterilir; avuçlarımıza bakıyor. "Sen Yaralı değilsin. Öyleyse neden sadece jiletli bir hayatın verebileceği nasırlara sahip ikinizde var?”

Diomedes, diğerleri gibi bize ters ters baktı.

"Adım Regulus au Janus. Biz su tüccarlarıyız. Bir zamanlar zorunlu olarak bir savaşçıydım," diye itiraf ediyor Cassius. “Asla bir yara izi kazanmadım; ailem, Enstitü'ye kabul edilmemi sağlayacak kadar iyi bir konumda değildi. Ama tüm ailemiz gibi Augustus'a hizmet ettim. Evim Yükseliş tarafından alındığında, bir ustura alıp savaştım… Mars kaybolana kadar, sonra kardeşim Castor ile kaçtım.”

"Demek ölüm yerine sürgünü kabul ettin," diyor Romulus. "Anlıyorum."

Kızına dönüp bakar. Cassius, sessizliğime devam etmemi sağlamak için bana baktı. "Neden bana nereye gittiğini söylemedin, çocuk?" Romulus kızına sorar.

"Gitmeme izin verir miydin?"

"Numara. Kaybolduğunda... Öldüğünü sandım. İçişlerine gittiğini öğrendiğimde…”

"Keşke yapsaydım?"

Sözler onu yaraladı. "Hayır..." Vela ve Marius aynı fikirde değil gibi görünüyor. "Seni eve getirmek için dünyaları yerinden oynatabilirdim."

Seraphina, "Ama bunun yerine köpeğini beni avlaması için gönderdin," diyor. "Hjornir'i öldürdü. Hjornir, Peder. Onu çocukluğundan beri tanıyorsunuz. Ona avlanmayı sen öğrettin. Tek istediği Altın'a hizmet etmekti ve o kaltak dişlerini çıkardı."

Romulus, “Efendisine itaat etmeyen bir köleydi” diyor.

"Ona işkence etmesini mi söyledin?" Sesi yumuşar. "Yaptın mı?"

Yaptım, dedi Marius babasının arkasından.

"Sen?" Seraphina tıslar. "Tabii ki sendin."

"Bir pişmanlık tavizi mi bekliyorsun, abla?" yumuşak bir kötülükle soruyor. “Evcil hayvanınızın kaderinin vicdanınıza bağlı olması gerektiğine inanıyorum. Bir fantezi uçuşu için Pax Ilium'u tehlikeye atmak mı? Ya Köle Kral ve Horde seni yakalasaydı? Savaş takip edecek.”

Diomedes, "Bundan daha az memnun görünmeyi deneyebilirsin, kardeşim," diyor. Aralarındaki gerilimi not edip sonraya saklıyorum ve Cassius'a bakıyorum. Romulus'un paletinde bıraktığı usturaya bakıyor.

Seraphina kardeşinin ayaklarına tükürür. Doğal suyu olmayan bir dünyada en büyük saygısızlık işareti. "Senin gibi bir solucanın Hjornir gibi bir adamı yok etme emrini verebileceği bir dünya için ağlıyorum."

Marius onun öfkesini karşılamak için ayağa kalkmaz, sadece içini çeker.

"Köpek mi büyüttüm?" Romulus ona sorar.

Seraphina'nın yüzü kızarır. "Hayır, baba."

"O zaman öyleymiş gibi davranma. Kardeşin benim Quaestor'um. Ve hizmeti sadıktı. Orada olsaydım Hjornir'i kendim sorgulardım." Seraphina iğrenerek babasından uzaklaşır. "Yasal bir anlaşmayı bozmak için seninle komplo kurdu. O bir haindi.”

"O zaman ben de."

"Evet. öylesin," diyor Marius. "Açıkçası."

"Oğlum..." Romulus, adam özür dilercesine başını indirene kadar oğluna baktı. Kızına seslenmek için arkasını döner. "Barışı bozdun. Aylarımızı on yıldır koruyan bir barış. Hükümdarına karşı çıktın. Kendi babana karşı çıktın. Niye ya? Ne arayabilirsin ki?"

"Gerçek," dedi tutkuyla.

"Hangi gerçek?"

"Rıhtımlarımıza olanların gerçeği."

Bu Cassius'un ve benim dikkatimi çekiyor.

Diomedes yanıp söner. "Ne gizemi var? Fabii, hükümdarı için onları yok etti." Rhea'nın tamamen yok edilmesinin aksine, büyükannem Ganymede Rıhtımlarının yıkımının sorumluluğunu üstlenemez. Böyle bir emir vermedi. Roque au Fabii'nin uzak dünyaları sakat bırakma nedenleri onunla birlikte öldü. Yoksa yaptılar mı? İlgiyle öne eğiliyorum.

"Yani yine annemin fantezilerini mi dinliyorsun?" diye sordu kibarca Marius. "Ve bir şey buldun mu?"

Hayır, dedi Seraphina başını eğerek. "Anne yanılmış."

Romulus'un dudaklarının en ufak bir hareketini yakaladım, o kadar hafifti ki, bir Pink ve büyükannem tarafından büyütülmüş bir çocuk dışında hepsi bunu kaçırmış olabilirdi. Rahatlama. İlginç. Bir şeyleri geri getireceğinden korkuyordu. "Savaşı bu kadar mı çok istiyordun?" kızına sorar.

"Adalet istiyorum" diyor Seraphina. Ama başka bir şey fark etti ve kendi düşüncelerimi tekrarladı. "Neden beni Sungrave'e getirmedin? Neden burada?"

Romulus, "Tüm Io, benim için bir görevde olduğuna inanıyor" diyor. "Ben de bunu iddia ettim. Konsey, Körfez'e kendi isteğinizle girdiğiniz gerçeğini öğrenirse, vatana ihanetten idam edilirsiniz. Seni buraya seni korumak için getirdim."

"O zaman Anne nerede? O neden burada değil?"

Romulus, "Sanırım nedenini biliyorsun," diyor. "Seni kullandı evlat. Savaşını kıvılcımlamanı isterdi. Ama ona söylediğim gibi, taştan kan çekemezsiniz. Gizem yok. Komplo yok. Fabii rıhtımlarımızı yok etti. Bunun dışındaki her şey bir savaş çığırtkanının fantezisidir." Romulus ondan uzaklaşır. "Şimdi ben seninle ne yapacağım?"

"Sungrave'e dönmeme izin ver. Rim'e hizmet etmeme izin ver."

Romulus kızına tepeden bakar ama gözü, yaşının ağırlığıyla ağırlaşan geçmişe takılır. İlk doğan kızını Reaper's Triumph'ta kaybetti. Oğlu Aeneas, Ilium

Savaşı'nda. Daha ne kadar kaybedecek? o merak ediyor. Biliyorum çünkü aynı bakışı Cassius'un gözlerinde de gördüm. Ruhunda aynı ağırlık.

“Keşke yapabilseydim” diyor ona. Cüppeli Obsidiyenlere başını salladı. Seraphina'yı arkadan yakalarlar. Kocaman ellerine karşı boşuna mücadele ediyor.

"Baba!"

"Daha güçlü olsaydım, seni Ay Konseyi'nin önüne getirirdim. Ama tozla buluşmanı izleyecek yüreğim yok. Bir savaşı riske attın. Kanunları çiğnedin. Artık burası senin evin. Rahatınız için yaşam alanları kurulmuştur. Ama iletişim ekipmanı yok. Taşıması yoktur. En yakın karakol üç yüz kilometre uzakta. Arkamda bıraktığım Sohai, senin güvenliğin için burada olacak. Ama kryllleri olmayacak. Skorosuit veya radyasyon kalkanı yok. Yaya olarak çıkmaya çalışırsanız, toz sizi bir kilometrede yutar. Bu senin kendi yazdığın kader."

Bu insanları tanımıyorum, ama Seraphina babasına bunu yapmaması için, erkek kardeşinin onu durdurması için yalvarırken aile travmasını görünce şiddetli bir acı hissediyorum. Ama haklılar, savaşı riske atmanın yeri değildi.

Diomedes acılı görünüyor. "Ya bu ya ölüm. Üzgünüm Küçük Şahin. Olmak zorunda."

Yüzü ihanetle parçalanan Seraphina küfrederek odadan sürüklenir. Cassius ve ben dizlerimizin üzerine çökmüş durumdayız, bizim de unutulmamız gerektiğini fark ettiğimde içime hastalıklı bir his yayılıyor. Hücrede geçen onca hafta aynı sonla yüzleşmek için. Benim için. Pytha için. Cassius için.

"Ya gahja?" Diomedes babasına sorar.

"Köle Kral'ın casusları olabilirler..." diye mırıldandı Marius. "Onları sorgula."

Romulus, Cassius ve benden önce adım atıyor.

"Kızımın hayatını kurtardın. Bunun için ben teşekkür hediyesini veriyorum ve oğlum size işkenceden kurtulma armağanını verdi. Ellerindeki nasırlardan, kilolu adamlar olduğunuzu biliyorum ve bu yüzden size dikkatimin onurunu verdim."

"Biz sizin misafiriniziz..." diye başlıyorum, şeref ve haysiyet hakkında uzun bir konuşma yapmaya hazırlanıyorum. Ama benim yerime konuşuyor.

"Misafirler davetlidir. kalamazsın. Ayrılamazsın. Bu yüzden sana verebileceğim tek hak, hızlı bir son.” Pandora'ya döner. "Başlarını kes, cesetlerini gemilerine koy ve sonra onu Jüpiter'e at."

"Diomedes," diyorum, onu doğru ölçtüğümü umarak.

İri adamda küçük bir tereddüt var. “Seraphina'nın hayatını kurtardılar” diyor.

Romulus, "Ve onu hayatta tutmak için güvendiklerimiz dışında dönüşüne tanık olmamalı" diye yanıtlıyor.

Bizi kurtarabilecek tuhaf bir kendini beğenmişlik arayışı içinde, zekice bir kumar arıyorum. Reaper'ın kendi kitabından bir şey. Cassius, bir rehineyi almak için Diomedes'e değil, Romulus'un kendisine fırlatmaya hazırlanıyor. Arkadaşımın aklındaki akımı ve vücudumu Diomedes'e karşı bir kalkan olarak kullanmasına nasıl yardım edebileceğimi biliyorum. Muhtemelen bunun için öleceğim. Ama bir şansı olacak. Gerginlik önce kaslı boynunda, sonra da taşa tutunduğunu fark edince ayak parmaklarında oluşuyor. Ve Cassius kendini ileri atmak üzereyken, zemin ayaklarımızın altında gümbürdüyor. Diomedes bizden geri adım attı.

"Neydi o?" Diomedes sorar. "Volkanizma mı?"

"Numara." Romulus elini yere koyuyor. "Bir füze saldırısı."

Vela veri defterini çeker ve içine birkaç soru sokar. "Romulus, gelen gemilerimiz var. Eskortlarımız düştü."

İmkansız, diye fısıldıyor Marius. "Burada olduğumuzu kimse bilmiyor."

Romulus, "Açıkçası biri yapıyor," diye yanıtlıyor. "Kaç gemi?"

Vela, datapad'inde sertçe göz kırpıyor. Romulus, "Kaç tane?" diye kendini tekrar etmek zorunda kalır.

"On savaş şahini."

"On?" Diomedes, sayı karşısında şaşırarak tekrar eder.

"Ve daha fazla kimera."

"Yörünge savunmasını nasıl geçebilirler?" diye sorar.

"Yörüngeden gelmediler," diye mırıldandı Romulus. Altınlar bu ima karşısında gerginler. Vela kontrolü ele alır.

"Pandora, Krypteia'n onları hangarda oyalasın." Pandora selam verir ve adamlarıyla çevrili koridora doğru ilerler. Vela diğer korumalara döner. "Egemeninizi koruyun."

Ama sonra Romulus gülmeye başlar.

"Baba?" Diomedes, babaları tekrar minderine oturup usturasını yere koyarken Marius'a şaşkın bir bakış atmadan, dedi. "Ne yapıyorsun?"

"Beklemek…"

"Ne için?"

"Açık değil mi? Senin annen."

26 Lysander Annenin Gazabı

DIDO AU RAA, EŞ

Romulus au Raa ve yedi çocuğunun annesi, savaş odasına sanki içeriden yıkmak niyetindeymiş gibi girer. Savaş için giyinmiş, peerless Scarred'in zırhlı bir sütununun başında sinsice ilerliyor. Turuncu gözlükler gözlerini kapatıyor. Karanlık ugan yüzlerini sarar. Romulus ve oğullarından farklı olarak, ağır silahlar taşırlar, savaş maskeleri takarlar ve Çizmeler giyerler. Aralarında tek bir Obsidiyen veya Gri göremiyorum. Bu bir Altın meselesidir. Cassius ve ben birlikte çömelip bir anlığına unutulduk. Odadan bir geçit arıyoruz ama sadece bir kapı var.

"Merhaba karıcığım," diyor Romulus paletinden.

"Koca," diyor, adamlarının önünde Romulus'un daha küçük zümresine doğru yürürken sesi boğuk çıkıyor. Altında radyasyon korumalı ve kapüşonlu toz

renkli hafif karatan zırhı olan ten rengi bir pelerin giyiyor. Yüzünü bir kryll kaplıyor, turuncu yansıtıcı gözlükler gözlerini kapatıyor ve başının etrafına Eski Dünya'nın bir Bedevi gezgini gibi bir bez ugan sarılı. Sırtına uzun siyah bir tüfek bağlanmıştır. Her üç adımda bir yeni bir parça çıkarıyor, ta ki sonunda uganı kurtarıp başlığı geri çekene ve gür, ağarmış siyah saçlar omuzlarına dökülerek erkeksi, tiz bir yüzü elmacık kemikleri için kıvrık çizgilerle çerçeveleyene kadar. Gri-altın gözler, kızınınkiler gibi kalın koyu kirpik sıralarının ve ağır, uykulu göz kapaklarının arkasından parlıyor. Onun hakkında bir karanlık ve Venüs denizlerinde, güneşin koynuna yakın yükselen teninde bir sıcaklık var. "Avlanmaya gideceğini söylemiştin. Ama avının gahja ve başıboş kızlar olduğunu söylemedin." Dido dilini şaklatıyor.

Romulus, "Belki de ikiyüzlü eşler olmalı," diye yanıtlıyor. Arkasındaki askerleri tarıyor, gözleri Romulus'un kendisine çarpıcı bir benzerlik taşıyan yükselen genç bir Altın'a yerleşiyor. Adamın zırhının göğüs kemiğine gömülü greyfurt büyüklüğünde bir demir yumruğu var. Adamın mizacının çoğunu hayal gücüne bırakmıyor. "Bellerephon, sen de mi?"

"Bizi yeterince uzakta tuttun, Amca." Genç adamın sesi sürüngen ve eğlencelidir. Kavisli bir burnu olan dramatik bir yüzün tepesindeki tırtıllar kadar kalın kaşları. "Borçların ödenmesi gerekiyor"

Romulus karısına bakar. "Geldiğimiz nokta gerçekten bu mu?"

"Bizi getirdiğin yer orası. Şimdi kızım nerede?"

"Üst kısımlarda." Romulus içini çeker. "Gezilerinden dolayı onu yaralı bulacaksın."

Dido, üç hevesli genç mızrakçıya başını sallayıp işaret ediyor. Koşuda ayrılırlar. İki oğluna döner. "Merhaba çocuklar. Görüyorum ki baban seni planlarında işe almış. Marius, keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim ama sen her zaman bana karşı genel bir hakaret oldun. Eğer bir çocuk çölde unutulmayı hak ettiyse... Ama Diomedes, beni hayal kırıklığına uğrattın. Geceleri kötü işlerde sinsi sinsi dolaşmak, babanızın Krypteia'larından biri olan bir suikastçının görevidir, bir Olimpiyat Şövalyesi değil."

"Anne," diyor Diomedes, başını sallayarak ve ne yapacağını bilemeden kadının alnına koyduğu öpücüğü görev duygusuyla kabul ederek. "Neden buradasın?"

"Muhalefetimi dile getirmek için."

Arkasındaki adamlara bakar. "Ya erkekler?"

Bellerephon, “Muhalefetin duyulmasını sağlamak için” diyor.

"Seninle konuşmuyordum kuzen," diye çıkıştı Diomedes. Annesine doğru adım atar. “Babamla aranız farklı olduğunu biliyorum, ama bu… bu sınırın ötesinde. Bu affedilemez.”

"Pek çok şey affedilemez." Omuz silkiyor. “Sadece kocamı ziyaret ediyorum. Ama neden onu eli su sürahisi üzerinde yakalamış gibi hissediyorum? Burada sevgilisi var mı? Dışarı çık, paramour!” Kaşlarını çattı. "Numara? Hiçbiri?" Etrafa bakma gösterisi yapar. "Hiç yok?"

"Tamamen bitirdin mi?" diye soruyor Romulus.

"Ah, Romulus, daha yeni başladım." Pelerinini havalandırıyor ve onun karşısına oturmak için bacaklarını katlıyor. Cassius, sütunun gölgesinde benimle birlikte kapıyı gözetleyerek bekliyor. Kaçacak çok fazla Altın var.

"Bekle," diye fısıldıyorum ona. "Bırakın halletsinler." Oturup izlemek ona acı veriyor ama yeni Altınlar tek umudumuz.

"Dışarıdaki eskort gemime ateş ettin mi?" diye soruyor Romulus.

O masumca omuz silkiyor. "Yolumdaki engelleri kaldırıyorum."

"Ya benim Krypteia'm?"

"Sıralandı."

"Egemenine el kaldırıyorsun," diye tısladı Marius. "İkiniz de sonunda aklınızı mı kaybettiniz?"

"Hayır," diye alay ediyor Dido. "Aklımı kaybetmedim, seni zehirli, iğrenç kurbağa. Başlamak için herhangi bir şeyiniz varsa, kendinizinkini kaybettiniz.”

"Anne..." Diomedes başlıyor.

Tek parmağını kaldırıyor. "Anne konuşuyor." Koca oğlu başını eğdiğinde kocasına baktı. "Bunu bir sır olarak saklayabileceğini mi sandın? Benden? Konseyden mi? Zeki çocuğumu uzaklaştır, bu konuda ne daha akıllı ne de daha kötü olacağım?"

“Bunu toplum içinde mi yapmalıyız?”

"Gizlememiz gereken ne var?" O gülümser. "Körfez'e neden girdiğini biliyor musun?"

"Çünkü onu aptallığının ardından gönderdin."

Bu, Dido'yu hazırlıksız yakalar.

"Biliyordun. Ama beni tutuklamadı mı?”

"Sen benim karımsın" diyor sanki bu her şeye cevap veriyormuş gibi. Onu ele geçirmek için bir tür sevgi belirtisi arıyorum. Luna'da bile aşkları bir masal gibiydi. Romulus ve Dido, aşkları için bir şehri yakan talihsiz aşıklar. Ama görünüşe göre yıllar yıldızlarını karartmış. Ve şimdi Dido, Romulus'tan uzaklaşıyor, yüzüne bir iğrenme ifadesi yayılıyor.

"O zaman sen bir korkaksın."

"Belki. Göremediğiniz yüzlere sahip olduğum için mi yoksa size merhamet gösterdiğim için mi daha kızgınsınız?” Romulus eğlenerek sorar.

"Evlendiğim adam nerede?" diye fısıldıyor. “Omuzlarında bir dünya taşıyabilecek adam mı? Onu arıyorum ama tek bulabildiğim, dönüştüğün bu solmuş, korkak yaratık. Eğer bir Demir Altın olsaydın, beni toza gönderirdin."

Romulus etkilenmemiş bir şekilde içini çeker. "Bütün bu Venüslü gevezelik ve gürültüler... Sığlıklarda yüzüyorsun canım. Rubicon'u geçelim mi?" Onu odaya kadar takip eden elli Altına seslenmek için kadının arkasına baktı. Dışarıdaki salonu biraz daha topla. Filtreli yansıtıcı gözlüklerin arkasından izliyorlar, pelerinleri onları gölgelerde toplanmış şeytani yarasalar gibi gösteriyor. “Tozun Çocukları, siz Hükümdarınızın önünde davetsiz olarak duruyorsunuz, silahlarınız var ve Horde pisliği gibi gözlerinizi saklıyorsunuz. Onları çıkarın ve diz çökün.”

Onlar yapmıyor.

"Diz çök dedim."

Bir erkek hareket etmez. "İşte bizde," diyor Romulus. "Alea iacta est."

"Sen bir Hükümdarsın, kral değil aşkım," dedi Dido, neşesi kaçtı. "Bunu unuttun, tıpkı yaşlı Luna kaltağı gibi." Büyükannemin adı geçince kanım kıpır kıpır oluyor, sözleri yeterince doğru olsa bile. "Io'dan Titan'a kadar Ay Lordlarının iradesine hizmet etmenizin beklendiğini unuttunuz. Burada kendinizi gizlice gizlerken, Halka'ya sadık adamlar Sungrave'in kontrolünü ele geçiriyor. Pretorlarınıza gemilerinde, Imperator'larınıza kışlalarında karşı hareket ederler. Şafak vakti, vatanseverler Io'nun kontrolüne sahip olacak ve onun Koruyucusu olarak ben, yeni bir Egemen seçilinceye kadar hizmet edeceğim."

Pişmanlıkla gülümsüyor. "Io'yu yakalayabilirsin ama onu tutamazsın. İnsanlar doğuştan hakkınızı unutmayacak. Seni karım yapana kadar bir gahja."

"Sen de benimle başlama..."

"Atalarımın kanı bu ayı suladı. Elleri onu şekillendirdi. O bizim ve biz onun. Kuluçkanız ne olursa olsun, siz bir Raa değilsiniz. Seni bir Raa yapıyorum." Öne eğiliyor, dişlerini gösteriyor. "Ganymede, Callisto, Europa, hepsi senin üzerine düşecek ve sonra Norvo ve diğerleri gelecek ve sen kendi hayatını ve benim hayatımı boşuna harcamış olacaksın."

"Belki."

"Seraphina hiçbir şey getirmedi."

"Bu doğru mu?" Ona bakmak için ayağa kalkar. Bir düzine adamı öne çıkıyor. "Romulus au Raa, tutuklusunuz." Romulus'un yaptığı gibi "ihanet" kelimesini söylemesini bekliyorum ama asla gelmiyor. "Bellerephon, yakala onu."

Adamları tarafından kuşatılan Bellerephon öne çıkıyor. Diomedes'in hastası belinden kalkar ve iki metre uzunluğunda bir mızrak şeklini alır. Uzun siyahı kuzenine doğrultuyor. "Aevius, Bellerephon, seni ne kadar sevsem de, bir adım daha at, solucanların yanında olacaksın."

"Gel artık kuzenim. Sert olmayın," diyor Bellerephon. Ama Diomedes pes etmez.

"Oğlum..." dedi Dido. "Görevin, Sözleşme'ye karşı. Baban ihlal etti…"

"Seraphina'yı koruyarak mı?"

"Diğer günahlar için."

"Kanıtın var mı?"

"Yakında."

"Yetersiz." Hareket etmiyor.

İç çekiyor. "Diomedes'i silahsızlandır. Ejderha kanı olmayan herkesi öldürün." Dido'nun adamları tereddüt ederek Bellerephon'a güvenirler. Onları öne doğru salladı ve uzun usturaları başlarının üzerinde iki ellerinde tutularak Romulus'a ve savunucularına doğru hareket ettiler. Diomedes sert usturasını dudaklarına götürüyor. Gözlerini kapatır ve metali öper. Sonra gözleri açılır ve arkalarındaki ruh nezaket göstermez.

Diomedes hareket ettiğinde ölmeye başlarlar.

Vücuduna o kadar hakim bir şekilde, annesinin adamlarının ön saflarında çapraz olarak süzülüyor ki, tamamen başka bir tür gibi görünüyor. Biri rüzgar ve gazaptan yapılmış. İki hamleden kaçınır ve Aevius dediğinin kafasını çıkarır ve kemerinden kitari adı verilen ikinci, daha kısa bir usturayı çekmeden ve karnını şişirerek ve kaburgasının yarısını yanlara ayırmadan önce kalın yapılı bir kadınla iki savuşturma yapar. kafes. Aevius'un vücudu taşa çarpıyor ve kadın orada durup bağırsağı ve mezenteri karnına geri sokmaya çalışıyor, ardından dizlerinin üzerine çöküyor, ağzından köpüren çığlıklar çıkıyor. Bellerephon ve Diomedes, Diomedes'in saldırısının sonunda birlikte çarpışırlar. Hayranlıkla izliyorum ve Cassius'a bakıyorum. Onun kalan en büyük Altın kılıç ustası olduğunu sanıyordum. Yüzündeki ifadeden, Diomedes harekete geçtiği anda küstahlığın paylaşıldığını ve karşılıklı olarak parçalandığını biliyorum.

Diomedes ve Bellerephon'un uzun usturalarından ayrılmadan önce kıvılcımlar saçılır, ikisi de etraflarındaki adamlardan çok daha yeteneklidir. Diğer Altınlar Diomedes'in etrafını sarar ve kardeşi Marius beceriksizce ileri atılıp kılıcını öfkeli bir Peerless'ın göz yuvasına soktuğunda yanlarından ona yaklaşmak üzeredir. Bellerephon tarafından kafasının yanından yaralandı. Babasının çarptığı bir çocuk gibi geriye doğru sendeliyor, sağ kulağını ve neredeyse sağ gözünü kaybediyor. Et kanatları açılır. Diomedes payından bir tane daha alırken Bellerephon korumalardan ikisini öldürür. Dido'nun diğer adamları zırhsız Raa'yı öldürmek için tüfeklerini omuzlarına koyarken Vela kendini çatışmaya atmak üzeredir.

"Tutmak!" Dido bağırarak Bellerephon ve Diomedes'in birbirlerini kesmesini engeller. Bellerephon, kuzenini temkinli bir şekilde izleyerek onun yanına çekilir.

"Babama hiçbir el dokunamaz," diye hırlıyor Diomedes, Peerless'ın etrafını sararken. Gözü hainlerin en tehlikelisi olan Bellerephon'un üzerindedir. Marius ve Vela bir hidra dövüşü oluşturmak için gerilirler, dikenleri Marius'un boynundan aşağı kan tabakaları gibi birbirine bastırılır. Açıkça savaşçı değil, taşkınlarla dans etmeye çalışan aşırı büyümüş bir cam heykelcik gibi, serseri katiller arasında gülünç görünüyor. Daha önceki sürtüşmelerine rağmen, Diomedes küçük kardeşini korumak için kendini hazırlar.

Diomedes kanlı silahını annesine doğrultuyor.

"Kendi anneni öldürür müsün?" diye sordu Dido, usturasının ucu sağ göğsüne dayanana kadar adamlarını geçerek ona doğru. Ona yaslanır. Bronz zırhından kan fışkırıyor. "Ben mi. Seni rahmimde kim taşıdı? Seni etimle, sütümle emziren ben." Bıçağın vücuduna girmesine izin vererek santimetre santimetre öne doğru eğildi. "Seni bu dünyaya iten ben."

"Yeter," dedi Romulus soğuk bir şekilde. "Kanımızı boşa harcıyorsun. Beni alsınlar. Saklayacak hiçbirşeyim yok."

Ancak Romulus, Diomedes'in omzuna elini koyduğunda, oğlu kılıcı indirir. Erkek kardeşinin talimatıyla Vela kendi silahının yere düşmesine izin verir. Romulus'un geri kalan adamları silahsız kaldıklarında, Dido temkinli bir şekilde öne çıkar ve Romulus ile akrabalarını bağlar.

Başladığı gibi hızlı bitiyor. Bu Çekirdek'in bir darbesi olsaydı, Romulus ve geri kalanımız kapıdan biçilmiş olurduk. Hızlı ve temiz, suçun daha iyi olduğu yere yerleştirilmiş - büyükannem rakipleriyle böyle başa çıktı. Benimkiyle ilgilenmem gerektiğini bana böyle söyledi.

Babası dışarı çıkarken Seraphina annesinin adamlarıyla birlikte içeri girer. Gözleri derin bir hüzünle onu takip ediyor. Dido, ölü Altınların yanında eğilir ve bir parmağını kanlarının içine sokar ve bir Saygı işareti olarak Eşsiz yara izine yayar. "Bütün şereflerle toza gönderildiklerine bakın," diyor mızrakçısına.

Seraphina, dedi Dido. Kadınlar kucaklıyor.

"Bana onu bulduğunu söyle."

"Yaptım. Bana kimsenin zarar vermeyeceğini söylemiştin."

"Diomedes." Annesi bunu açıklıyormuş gibi omuz silkiyor.

Ben direğin arkasında duruyorum. Cassius tereddütle bana katıldı. "Bunu tekrar deneyelim mi?" Soruyorum.

O irkildi. "Tahmin etmeme izin ver. Konuşmak istiyorsun. Devam et. O gümüş dilini kullan."

"Memnuniyetle."

Birlikte saklandığımız yerden çıkıyoruz. Kadınlar bize dönüyor. Adamları usturalarıyla ileri atılıyorlar. Cassius ve ben yeniden diz çöktük.

Biri saçını tuttuğunda Cassius, "Lanet noktayı anladık," diye mırıldandı.

"Rezil gahja," dedi Dido gülerek. "Fareler gibi saklanıyorlar."

Seraphina'ya bakıyorum. "Tanıtımlarda hiçbir zaman uygun bir şansımız olmadı. Ben Castor ve Janus'um. Bu kardeşim, Regulus. Sonunda tanıştığıma memnun oldum. Şimdi, seni üç çeşit Obsidyen ziyafeti olmaktan kurtardığımı düşünürsek, banyo istememem çok kabalık olur mu?"

Hayatımı kurtardılar, dedi Seraphina eğlenerek.

"Hayatını mı kurtardın?" Dido sinirlenir. "Seni kurtarmaya ihtiyacı olan bir kadın olduğun için göndermedim. Ama yine de... Dostlarım, kocamın size uygun konukseverlik gösterdiğine inanmıyorum. Men of the Rim çok açık sözlü olabiliyor. Prithee, kusura bakmayın ve dikkatsizliği düzeltmeme izin verin." Adamlarına ağızlıkları açtırıyor ve zırhının cebinden bir folyo paket gofret açıyor ve bize vermek için bir gofreti ikiye bölüyor. Parçaları ağzımıza tıkıyor, ama adamları kantinleri çatlamış dudaklarımıza itene kadar onları yutamayacak kadar susuzuz. "Artık benim misafirimsiniz. Ve konukların diz çökmesine gerek yok."

27 Darrow Derin Mezarı

dalgalanan denizin üzerinde. Atlantik üzerinde bir fırtına yükseldi, dağlık köpük dalgalarını yükseltti. Sevro, iletişimlerin üzerinden bir sevinç çığlığı atarak filosunu bir su duvarından geçirir. Deniz aslanlarına benziyorlar, bok böceği Derileri yağlı ve yayığın üstünden ve içinden örerken ıslak ve parıldayan, yerçekimi Botlarının topuklarından kırmızı işaret ışıkları yanıp sönen.

Sağımdaki Thraxa au Telemanus adlı bir dalgaya dalıyorum ve karanlık gökyüzüne doğru geri dönüyorum.

Bir kez daha kanun kaçağı olmak özgürleştirici. Octavia haklıydı. Meşruiyet ve saltanat ağır yüklerle birlikte gelir. Ama özgürleşmem de öyle. Wulfgar'ın ölümüyle, Cumhuriyet'in dört bir yanında, savaşa ve karıma karşı olan popüler görüşü değiştiren bir yangını ateşledim. Asil Caraval bile tutuklanmamı övüyor. Geçen ay, bu göreve hazırlanmak için Grönland'da terk edilmiş bir askeri üsse tıkıldık. Soğuk kışladaki çok küçük karyoladan, Mustang'in Senato'da konuşma yapmasını ve suçlama çağrılarını savuşturmasını izledim. Wulfgar'ı ve şövalyeleri bizzat kendi malikanesine çağırması olmasaydı, ofisten çıkmış olacaktı. Bir şekilde tutunuyor.

Eski holoCan'ın solgun ışığında o kadar saf görünüyor ki, Wulfgar'ın ölümünün ruhuma koyduğu lekenin çok üstünde. Onu da iyi bir adamın kanıyla kirlettiğimi düşünmeden edemiyorum. Adamlarıma şakacı bir güven havası yansıtıyorum. Birçoğu Wulfgar'ı tanıyordu. Ama geceleri, rüzgarlar beton sığınağa karşı ulumak için denizden estiğinde, dünyanın bana verdiği iblisler beni rahatsız ediyor. Daha da çok kendim için yaptıklarımdan. Sadece onun sesiyle uyuyabiliyorum.

Cumhuriyetlerin doğal olarak kahramanlarını yemeye hevesli olduğunu söylüyorlar. Her zaman Cumhuriyetimin istisna olduğunu düşündüm. Şimdi, bir zamanlar ArchWarden'ın Obsidiyen olmasına itiraz eden Copper ve Red holoNews uzmanları Wulfgar'ı şehit etti. Beni barış için bir tehdit olarak ilan ederek yakalanmamı bekliyorlar. Bir savaş çığırtkanı. Bir zamanlar faydalı, şimdi bir sorumluluk. Beni yaralıyor ama Sevro'yu yaraladığı kadar değil. Wulfgar'ın ölümü için kendini suçlar ve içe doğru büzülür, ailesinin yokluğunda somurtkanlaşır. Kızlarının yanıldığımızı söyleyenlere inanacaklarından korkuyorum.

Bir daha asla hoş karşılanmayabiliriz.

Bir askerin hayal etmesinden daha kötü bir şey olamaz - şiddet sona erdiğinde geri dönecek bir ev olmayacak, olmak istediğimiz adam olmanın hiçbir yolu olmayacak. Bunun yerine, sadece evimizi ne kadar çok sevdiğimiz için giymeye cesaret edebildiğimiz bu şiddetli kılıklara, kılıklara hapsolduk. Tüm olacağımız bu mu? Sevro'yu sonsuza kadar böyle mi yaptım?

Cumhuriyet İstihbaratı bizi arıyor. O kadın ve erkeklerin çoğunu tanıyorum. Onlar aptal değil. Ama Mars ve Merkür'e geçişimin işaretlerini bulmak için derin uzayda arama yapıyorlar, ya ana dünyama ya da halkın ya da ordunun etrafımda toplanacağı lejyonlara geri çekileceğimi düşünüyorlar. Beni hala anlamıyorlar. Mars tünellerinde veya çöl gezegeninde yatan tek şey iç savaş olasılığıdır. Gücü pekiştirecek olsaydım, Mars'a veya lejyonlara bir taraf seçmelerini sağlardım. Acemi Cumhuriyetimizi ikiye bölerdim. Tam olarak Kül Lordu'nun amaçladığına inandığım şey. Hayır. Venüs'ün ve bu savaşın sonunun anahtarı ordumda değil. Dünyanın dalgalarının altında yatıyor.

Yalnız bir derin deniz balıkçılığı olan ocağımız ufukta parlıyor.

Dalgaların insafına, dev bir kabartıya biner ve sonra köpüklü su aralığının arkasında kaybolur. Bir an için alabora olduğunu düşünüyorum. Bir dalganın yamacından aşağı indiğini görene kadar suyun üzerinde yükseliyorum. Baştan kıça yüz metredir. Üzerine indiğimde, kırmızı boyasının çoktan paslanmaya ve denizin kemirmesine yol açtığını görüyorum. Geminin arkasındaki devasa sarı plastik yengeç konteynırları, kısıtlamalarına karşı huzursuzca sallanıyor. Sarı önlüklü adamlar, gevşek kapları bağlamak için fazladan kamçı eklemek için umutsuzca çalışıyorlar. Başka bir dalga gemiyi yakalar ve limana sert bir şekilde sallanarak adamlardan birini denize atar ve güvenlik kablosunu koparır.

"Benim!" Sevro diyor. Zorluklar korosu var ve oyun devam ediyor. Filosu ileri atılıyor, bazıları suyun altına dalıyor, diğerleri denizciyi almak için yukarı doğru eğiliyor. Paketten kurtulan Alexandar au Arcos, suyun yüzeyine sıkıca süzülür, ardından Sevro'dan hemen önce suya dalmadan önce pervasızca gövdeye yakınlaşır. Bir an sonra Alexandra uzak tarafta yeniden ortaya çıkıyor, yüzeye çıkmakta olan bir yunus gibi havada spiral çiziyor ve denizciyi kopmuş güvenlik ipinden yukarı çekiyor. Onu kabaca güverteye indiriyor ve dramatik bir şekilde diz üstü bilgisayardaki bir yuhalama korosuna iniyor.

"Kazanmak için üstün genetik," diye ötüyor. "Utanmayın yaşlı arkadaşlar."

"Kapa çeneni Pixie," diye mırıldandı Sevro yenilgiyle.

Sevro ve filosunun geri kalanı, teknenin etrafındaki sudan çıkar ve Alexandra ile birlikte korkmuş yengeçlerin arasına iner. Yengeçlerin çoğu Kırmızıdır, dağınık Obsidyenler ve Kahverengiler geçimlerini sağlamak için denize götürülürler. Hızımı yavaşlatıyorum ve pilot kabininin yakınına inmek için daha az dramatik bir şekilde alçalıyorum. Kıta büyüklüğünde göbekli, sakallı bir Kahverengi kaptan, açık ambardan bana bakıyor, manyetik çizmeleri onu geminin sallanmasına karşı sabitliyor.

"Plebian, bu geminin kaptanı sen misin?" Miğferimden toplayabildiğim kadar kibirli bir Venüs aksanıyla soruyorum. Sadece bana bakıyor, gözleri zırhımın göğsündeki donuk gri Toplum piramidine ve bok böceği maskelerinin şeytani yüzlerine sabitlenmiş durumda. Ben sonsuza dek gittiğini sandığı, şimdi geri döndüğü dünyayım. "Diz çök," diye hırladım. Adam diz çöküyor. Daha fazla Uluyan - yanılsamayı tamamlamak için sayımızdan sadece en uzun olanı - bir Society komando mangasının askeri teçhizatına bürünmüş on iki kişi olana kadar iner. Kasklarımız, günlük maskelerimiz takılı kaldı.

Mürettebattaki direnişten korktum ve sadece terörü gördüğüm için rahatladım. Dizlerinin üstüne çökerler, gözleri geri dönen derebeylerinden korkarak yere düşer. Mürettebattan sadece iki Obsidyen, su geçirmez başlıklarının altından bize nefretle bakıyor.

Kaptan, yeni gerçekliğini kavramaya çalışarak, "Biz sadece yengeciz," diye mırıldandı. “Gemide askeri bir şey yok…”

"Sessizlik, piç. Bana dominus diye hitap edeceksin. Bu gemi, senin gibi, Kül Lordunun malı. Prithee, Kaptan, adamlarınızı kargo ambarında toplayın ve hiçbiriniz tasfiye edilmeyeceksiniz." Mürettebatının arasından Obsidiyenleri izliyorum. "Adamlarımın hayatına yönelik herhangi bir girişim, mürettebatınızın tamamının yok edilmesiyle sonuçlanacak. Direnmek ölümdür. Anlıyor musun?"

"Evet?"

"Evet ne?" Thraxa hırlıyor.

"Evet... hakimiyet."

Midemde karanlık bir çukurun açıldığını hissediyorum ve adamlarıma geminin komutasını almalarını emrediyorum.

Tekneye el koyuyoruz, telsiz ve uydu iletişimlerini devre dışı bırakıyoruz ve yengeçleri su testileriyle kargo ambarına yerleştiriyoruz. Çakıl taşları, bir

vatanseverlik dalgasının geldiğini hissetmeleri durumunda kapıları kapatıyor. Yakında, sayımızın geri kalanı Colloway ile pelikanına binmiş olarak gelir. Yengeçin iskele tarafında suyun üzerinde yüzüyor ve silah depomuzdan aldığımız denizaltıyı Luna'nın yörünge rıhtımına bırakıyor. Dalgıç, büyük bir sıçrama ile iniyor. Sonra pelikan, yengeçin açıkta kalan güvertesine yerleşir. LowColor Howlers'tan bazıları—Winkle, Min-Min ve Rhonna—taşıma teçhizatını karaya çıkarıyor. Kardeşim Kieran da dahil olmak üzere destek ekibinin geri kalanı Baffin Adası'nda kaçış gemimizle bekliyorlar.

Nihilist, uykulu gözlü bir Yeşil olan Winkle, siber operasyonlar şefimizdir. Yüzü, piercing ve modaya uygun dijital dövmelerden oluşan bir iğne yastığıdır. Özellikle canavarları sever ve boynuna mavi bir ejderha tünemiş, dili çenesinden yukarı kaymış. Saçları asit yeşili ve yerçekimine meydan okuyor.

"Kahretsin. Zaten denizi tuttum," diyor ekipmanını çıkararak. "Bu lanet olası yüzen tetanoz tuzağı üzerinde asla çalışamayacağım."

"Zor yolculuk, Winkle?"

"Char deli gibi uçar." Havayı kokluyor. "Öf. Venüs yahnisinden sonra pislik gibi kokuyor. Thraxa, bebeğim, beni bu güverteden alıp haberleşmeye götürür müsün?" Thraxa onu köprüye götürür. "Lanet olası çölü özleyeceğimi hiç düşünmemiştim..."

Gemiye atladım ve Colloway'in iniş protokollerini tamamladığını gördüm. "Türbülansa mı çarptın?"

"İnsan yapımı" diyor. "Winkle çok konuşuyor."

Güldüm. "Gökyüzü nasıl?"

“Yalnızca sivil trafik. Cumhuriyet burada olduğumuzu biliyorsa, sen batana kadar bekliyorlar."

"Bu rahatlatıcı."

“Memnun etmeyi amaçlıyorum.” Göz kırpıyor. Yaşlı adam o kadar yakışıklı ki neden onun suretinde oyuncak heykelcikler yaptıklarını anlamak kolay.

Araçtan atlıyorum ve yeğenimin çekici için Thraxa pil takımlarını getirmesini izliyorum. Thraxa'nın ağırlığının üçte birinden fazla olmayan Rhonna, daha küçük Uluyanlar arasında bile bir çocuk gibi görünüyor. Onu Den'de bırakmaya

karar verdim ama bugün zarar görmeyecek. Görevin daha tehlikeli Venüs ayağından önce ona bir aksiyon tadı vermesi gerekiyordu.

Pebble, Colloway'in gemisinin dibinde, "Demir Yağmuru konusunda hâlâ kızgın," dedi.

"Pekala, somurtmak onu denizaltıya koymamı sağlamayacak."

"Sadece kendini kanıtlamak istiyor."

"Ve kendisi ve bir başkasının hayatı risk altında olmadığında yapabilir."

"İlk Yağmurumuza düştüğümüz zamanki kadar yaşlı."

"Ve yaptığımız aptalca şeylere bak." Arkadaşıma göz ucuyla bakıyorum. Melek yüzü, otuz üç yaşından daha genç görünüyor. Apollon Evi'ni yendikten sonra Mustang ile geri döndüğünde olduğu gibi yanaklardan parlak, iyimser gözler kızardı. Kötü niyetli olmayan, ancak inanılmaz bir metanete sahip olan Pebble, şimdiye kadar Ragnar'ın bile gördüğünden daha fazla savaşla karşılaştı. Görünüşe göre Cassius, Pasaj'dan önceki ziyafette Roque, Antonia ve Priam'la birlikte onunla alay ediyordu. En son kimin güldüğünü görüyoruz.

"Biliyorsun Pebs, Sevro Howlers'ın babasıysa, sen sadece annesi olabilirsin."

"Ha. Sanırım bu, tüm yıl boyunca birinin bana söylediği en güzel şey, patron." Güvertede Sevro ve Palyaço, teknenin kenarına kimin daha fazla işeyebileceğini görmek için rekabet ederken birbirlerine kıkırdarken burnunu kırıştırıyor. "Ve ne... ilginç bir neslimiz var."

Sabah altıda koordinatlarımıza ulaştığımızda, diğer adamlarımı güverteye kadar takip ediyorum. Kaslarım Dünya'nın sert yerçekiminden ağrıyor. Bir yerçekimi spor salonunda çalıştığımdan beri biraz zaman geçti. Güvertedeki hava berrak ve temiz, okyanus paslı gövdeye çarparken sakin. Rhonna kollarını kavuşturmuş sancak korkuluğuna yaslanıyor, destek müfrezesinin yengeç üzerinde kalması gibi. Diğerleri hazırlıklarını yaparken ben de ona katıldım.

"Karıştırma düzenine dikkat etmeyi unutma," diyorum. "İhtiyacımız olan son şey, mürettebattan birinin serbest kalması ve bir sinyal göndermesi."

"Evet efendim."

"Ve Winkle'ın çok fazla amfetamin çekmediğinden emin ol."

"Evet efendim."

Endişelenme leydim, dedi Alexandar, Milia ile yanlarından yürüyerek. Kül Lordu New Thebes'i bombaladıktan sonra kendilerini Mustang için ilan eden küçük Marslı evlerin seliyle Yükselen'e katılan Enstitü'deki ordumdan bir Altın. Alexandra ve Milia tuhaf bir çift. Milia, solgun teni, çökük yanakları ve bir insanda gördüğüm en nihilist mizacı ile yakın zamanda yeniden diriltilmiş gibi görünüyor. Alexandar, Antonia'nın güzel cariyelerinden biri olarak yersiz olmazdı. O güzel çenesi ve arkasında bir kuyruklu yıldız kuyruğu gibi uçuşan beyaz altın saçları. Ben bile bazen kendimi çocuğa içerken buluyorum. Dışarıdan, o benim nefret ettiğim her şeyin resmi. "Güverteler temiz ve temiz olduğu sürece sana bir kupa getireceğimden emin olacağım. Yenebilecek kadar parlak olmalarını istiyorum," dedi Alexandra sırıtarak.

Rhonna ona ters ters baktı.

"O yaldızlı boku aldığına inanamıyorum," diye mırıldandı. Kıskanç gözleri, yandan geçen Howlers'ı takip ediyor. Ağabeyim on altı yaşında lejyon eğitimine kaydolduğunda kalbi kırılmıştı. Merkür'de savaşın yoğun olduğu bir birliğe atandı, ancak sınavlarının liyakatiyle onu bir mızraklı olarak kişisel personelime almak için bahanem vardı. O memnun değildi.

"Rhonna, Gri olarak geçemeyecek kadar kısasın. Biz bir Cemiyet komando takımıyız. Altı fit değilseniz, gemide kalıyorsunuz. Aynı şey herkes için geçerli."

"Min-Min değil."

“Min-Min denizaltıda kalıyor. Ayrıca, o bir gazi.”

"Kendimi halledebileceğimi düşünmüyorsun. NS?" Başını Howlers'a sallıyor. "Geri kalanlar, benim kanım olduğun için sadece senin mızraklın olduğumu düşünüyorlar. Benim sadece bir ölü olduğumu düşünüyorlar."

"Bunu kimse düşünmüyor."

“Colloway tam anlamıyla bunu bana söyledi.”

"Colloway tam bir pislik. Dinle, benim kanım olmasaydın bu konuşmayı yapıyor olmazdık. 'Evet efendim' derdin yoksa yeni bir mızraklı alırdım. Her iki şekilde de sahip olamazsın. İçine çek. İşini yap, şansını yakala."

Çenesi çalışıyor. "Evet efendim."

Sevro'yu geminin diğer tarafından beni izlerken buluyorum. "Ne?"

"Bana her gün babamı daha çok hatırlatıyorsun."

"Bu bir iltifat mı bilmiyorum."

"Ben de değil." Homurdanıyor. "Ölümünden sonra olabilecek rekor için, bunun boktan bir fikir olduğunu bir kez daha söylemek istiyorum."

"Luna'ya gitmek için başka bir yolunuz var mı?" Soruyorum.

"Bir psikopatın serbest bırakılmasını içermeyen bir düzine kadar."

"Sen, ben, Thraxa ve Pebble'ın ayırıp ayırdığı bir düzine. Bunu kabul ettiğini sanıyordum."

"Muttların senkronize olduğumuzu düşünmeleri önemli," diyor. "Ama yine de sevmiyorum. Çakal'dan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Çakal'ın beyninde bomba yoktu."

Yine de bir Altın gemi çalmamız gerektiğini söylüyorum, dedi inatla.

"Peki nasıl bulacağız?" Soruyorum. "İç yörüngelerde devriye gezin ve tam teçhizatlı savaş gemilerinin bizi geçmediğine dua edin? Eğer gemiye binmeyi başarırsak, uzay lejyonerlerinden oluşan bir taburla savaşarak yolumuza devam edersek, gemiye biner inmez kod bankalarını parçalayacaklar ve bir tehlike sinyali gönderecekler. Bu demektir ki, Toplum deniz gücünün tamamı tarafından korunan Venüs'te yaralı, koridor savaşlarından tükenmiş, elimizde uşaklarımızdan başka bir şey olmadan ortaya çıkıyoruz. Tüm bunlardan sonra, oraya indiğimizde hâlâ bir orduya ihtiyacımız olacak."

"O zaman Merkür'e uğrarız ve birkaç lejyon alırız."

"O zaman hangi arkadaşlarımızı öldürmek zorunda kalacağız?" diye sertçe soruyorum ve başımla suyu işaret ediyorum. "Bu psikopat bizim anahtarımız, ordumuz ve kaçış planımız."

Etkilenmeden bitirmeme izin verdi. "Bir keresinde bir adamın köpekbalığına binmeye çalıştığını görmüştüm..."

"Bunu hangi cehennemde gördün?"

"Avrupa."

"Ne zaman?"

"Bana yalancı mı diyorsun?" Bana dik dik bakıyor. "Mesele şu ki onu kontrol edemeyiz."

"O zaman onu öldürürüz."

"İşim bu."

"Tabii, benden daha fazla gardiyan indirirsen. Kazanırsam, onuru alırım."

Üzerine sallıyoruz.

Denizaltının kapısının dışında, dar ambar ağzına girmeden önce duraksayarak durakladım. Bir zamanlar tüneller ve mağaralardan oluşan bir yaratıktım. Yakın sınırlarda güvende hissettim. Çakal içimdeki o doğayı büktü. Bedenim, masasının soğuk duvarlarını hatırlıyor ve dar alanlara her yaklaştığımda bana isyan ediyor. Korkumu adamlarımdan saklıyorum ve ambardan süzülüyorum.

Otuz dakika sonra, dalgıç denize batıyor. Obsidyenler yokken, birim ağır şövalyemi Sevro'nun Hayaletleri ile birleştirmek zorunda kaldık - Alexandra, Palyaço, Thraxa, Pebble ve Milia. Çoklu tüfekleri, et hedefleri için öldürücü olmayan örümcek zehiri mühimmatları ve zırh için elektrikli mermiler taşır. ScarabSkin'lerinde siyah mürekkep, arkamda yolcu bölmesinde toplanmışlar. Kargomuzla yukarı çıkarken sıkı bir uyum olacak. Min-Min, elleri jel kontrollü olarak denizaltıyı burnunda oturduğu yerden yönetiyor. Güçlendirilmiş ileri görüş pencereleri sayesinde gri sudan başka bir şey yoktur. Güneş ışınlarının ulaşamayacağı derinliklere daldıkça, gövde gıcırdıyor. Okyanus bizi yumruğuna alıp aşağı ve aşağı sürüklerken basınç artıyor ve su kararıyor.

Denizin dibindeki abisal ovaya ulaşmamız bir saatimizi alıyor. Denizaltının ön tarafındaki bir ışık halesi okyanus tabanının kumunu aydınlatıyor. Orada, karanlıkta, üç Poseidon sınıfı Cumhuriyet denizaltısı, Britanya Adaları'nın batı kıyısından Orta Atlantik Sırtı'nın yamaçlarına kadar uzanan Porcupine Abyssal Ovası'nda devriye geziyor. Yengeç teknesinin güvertesinde, Rhonna ve diğerleri

tarafından korunan Winkle, Theodora'nın adamlarını onun için hazırlattığı bir arka kapı aracılığıyla Cumhuriyet'in Starhall ana bilgisayarına bağlı olarak siber dünyanın derinliklerine gömülüdür. Nöbetçi denizaltıların konumu, Min-Min'in navigasyon kontrollerinin sağındaki holografik bir ekranda yanıp söner. En yakını iki yüz kilometre güneydoğuda, hücumunun etrafında dairesel bir yay çizerek devriye geziyor.

Okyanusun dibinde fark edilmeden sürünüyoruz. Europa'da gelecekteki savaş için tasarlanan bu prototip -geçen hafta Sevro tarafından çalındı- Dünya'daki bir Cumhuriyet laboratuvarında sonar dirençli dış yüzeyle yapıldı. Depoda patlayıcıları patlatarak hırsızlığı gizledi. Winkle'a, sabotajın sorumluluğunu üstlenen Kızıl El'den yanlış bir basın açıklaması verdirdim. Yetkililer enkazı temizlediğinde ve Kızıl El bunu reddettiğinde, biz zaten Venüs'e doğru yola çıkmış olacağız ve onlar tüm bunların Cemiyet komandolarının ve onların Securitas ajanlarının işi olduğunu düşünecekler. Umarım.

Hedefimizden elli kilometre uzakta, drone savunma şebekesine girip ışıklarımızı kesiyoruz. Teknede, Winkle ana bilgisayar aracılığıyla dronlara erişiyor ve dronlardan veri alımını döngüye alıyor. Savunma ızgarasından geçiyoruz.

Palyaço rahatsız bir şekilde Milia ve Thraxa arasında gidip gelir. "Eğer Winkle yanılıyorsa ve bizi fark ederlerse..."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Sevro.

"Sadece burada denizin dibinde, akciğerleri ezen bir basınçla kafeste ölmenin beklediğim gibi olmadığını söylüyorum."

"Nasıl gitmeyi bekliyordun?"

"Aslında göğüslerin altında boğulmuş."

“Thraxa, kocama ulaşamıyorum. Benim için ona vurdun mu?" Çakıl diyor.

Palyaço ellerini tutar. "Şaka canım! Tek söylediğim, bunun aslında metal bir tabut olduğu." Milia ona somurtkan gözlerle bakıyor ve Palyaço beceriksizce gülümsüyor.

Bunun metal bir tabut olduğu düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Ama torpido gelmiyor ve ızgaraya basıyoruz. Bundan sonra, Cumhuriyet siber adli tıp, Winkle'ın arka kapısını keşfedecek ve Cumhuriyet'in bilgi ağından kopacağız. Ödenmesi zor bir bedel ama bizi Venüs'e götürürse buna değer.

Umarım Theodora suçlu değildir. Starhall'ın istihbarat bürosundaki konumuyla karım için bana harcanamayacak kadar değerli.

"Duydun mu?" Sevro'ya sorar. Kulaklarımı zorladım, önce hiçbir şey duymadım, sonra kalp atışı gibi bir şey. Geminin gövdesi boyunca yumuşak bir şekilde titreşir. Kalp atışı daha yüksek sesle büyür. Kalınlaşma, çoğalarak, göğüs kafesinden aşağı sürüklenen tahta bir sopa gibi ses çıkarana kadar. Sonra onu gölge ve siltten görüyoruz.

Bizim ocağımız.

Okyanusun karanlığının derinliklerinde devasa, kambur bir dev hareket ediyor. Karanlık tepesi üzerinde ışıklarla parıldayan bir gölge. Işıklar metal kabuğunu uçuk maviye boyar. Daha önce şemalarda görmüştüm, ama metal etinde, daha yaşlı bir çağın korkunç bir görüntüsü. Hapishane, dipsiz ova boyunca sürünen dev bir ilkel yengeç gibidir. Giriş havalandırmaları ve yerleştirme istasyonları ile yivli ve antenlerle dikenli bir kubbe, sefalotorik kütlesini tekelleştiriyor. Kubbe, istasyonu okyanus tabanı boyunca sürüklerken kuma çarpan midye kaplı hidrolik metal ayaklardan oluşan bir lejyon üzerine oturur. Kubbenin göbeğinden birkaç uzun göbek tüpü sarkıyor ve çöpleri ve çöpleri geri dönüşüm işlemcilerine ve yakma tesislerine çekiyor. Karnının içinde, daha kirli türden çöpler tutuyor.

Dört yüz yıldır Deepgrave Hapishanesi, Eski Dünya'nın günahlarını emerek ve Cemiyet'in günahkarlarını -katiller, tecavüzcüler, teröristler, siyasi mahkumlar- cezalandırarak, Dünya okyanuslarının dipsiz ovalarında süründü. Şimdi, savaş suçluları.

Mustang'in iktidara geldiği ilk günlerde yaptığı birçok reformdan biri, Cumhuriyet'te ölüm cezasının kaldırılmasıydı. Eski Dünya devrimlerinden haberdar olarak, görevden alınan veya masum Altınlara sahte adalet dağıtmanın ve Cumhuriyet'i asla silinemeyecek bir soykırım lekesiyle işaretlemenin kötüye kullanılmasından korkuyordu. Ama Çakal hayattayken geçemedi. Nepotizm olarak görülecektir. Adrius'un ayağına bastığı gün idam cezasını kaldırdı. Asmak istediğim tüm savaş suçluları, tüm zalimler, köle tacirleri ve katiller burada.

Ve şimdi en kötülerinden birini kurtarmaya geldim.

Min-Min, denizaltımıza Deepgrave'in ayakları boyunca rehberlik ediyor ve bizi kubbenin alt tarafına doğru çekiyor. O, manyetik kuplörlere takılırken gövde şiddetle titrer ve dalgıç teknenin üst gövdesi yerine kilitlenir ve termal

matkabımız ile hapishane gövdesi arasında basınçlı bir yalıtım oluşturur. Motorlardan gelen enerji matkabın ısı bobinlerine akarken, matkap tepemizde dönüyor.

Matkap bittiğinde, geri çekilir ve soğutma kılıfına yana doğru kayar. Sevro, dalgıç teknenin üst çıkış kapağını açmadan önce ısının dağılması için birkaç dakika bekler. Ambarın diğer tarafında, oyulmuş delikten gelen dairesel gövde bloğu, dalgıç penetrasyon sistemine yerleştirilmiş bir yerçekimi kuyusu tarafından askıya alınır. Kokpitten Min-Min yerçekimini tersine çevirir ve blok istasyona doğru yüzer.

ScarabSkin miğferimi takarak, “Şapka tak,” diyorum. Görüşüm kararıyor ve ardından baş üstü ekran titreşerek canlanıyor ve spektral yükselticileriyle denizaltının sınırlarını aydınlatıyor. Arkadaşlarımın hayati bilgileri ve isimleri başlarının üstünde görünüyor.

İlk gitmek için kapağa doğru adım attım ama Sevro elini göğsüme koydu. "Bir adım önde başlamaya mı çalışıyorsun?" Soruyorum.

"Bu kadar rekabetçi olma, boyo."

Milia ve Palyaço multiRifle'larını omzuna alarak noktayı almak için önümde gidiyorlar. Thraxa onu takip ediyor, nabız Çekici manyetik olarak sırtındaki bir kılıfa bağlı. Min-Min pilot koltuğundan fırlıyor ve insansız hava araçlarından birini havaya fırlatıyor. Başparmak kadar küçük ve mat siyah olan mermi, deliğe doğru hızla ilerliyor. Kameralarını inceliyor ve bize onay veriyor.

"Oyun zamanı."

İki nokta Howlers, merdiveni kapağa kadar tırmanıyor ve ardından yerçekimi Kuyusu onları tutup delikten aşağı indirirken ağırlıksızlaşıyor. Sevro elini göğsümden çekiyor.

"Sıra sende prenses."

Starhall'ın veri kasasında saklanan şemaları kullanarak giriş noktamız olarak su filtreleme odasını seçtim. Karanlık, gürültüyle dolu ve tamamen otomatik. Devasa makineler deniz suyunu emer ve gardiyanların ve mahkumların kullanımı için tuzdan arındırır. HUD'mdaki haritayı çağırıyorum ve hedefimizin hücresini işaretleyen mavi bir yol noktası parlıyor. Seçtiğimiz yolu gösteren beyaz ayak izleri ekranda parlıyor.

Tüfeğimi omuzlayıp onları tuzdan arındırma tesisinden dışarı çıkardım. Sessizce hareket ediyoruz. Bir istasyon tamircisinin nefesi kaskım tarafından güçlendiriliyor. Devasa bir fotoelektrik oksijen ayırıcı aracılığıyla insansı bir kömür gibi parlıyor. İlerliyorum, çömeldim. Sonra Sevro yanımdan koşup köşeyi dönüyor. Kısa namlulu tüfeğinin dar namlusunu tıslayan bir örümcek zehirinin yumuşak sesi var. Bir vücut buruşuyor. Sevro, plastik kelepçelerle adamı sallıyor ve bir parmağını kaldırarak geri dönüyor.

"Bir."

Tuzdan arındırma seviyesini geride bırakarak, on dört bacak ve koldan oluşan sessiz bir gece hayvanı gibi istasyonun alt bağırsaklarından geçiyoruz. İstasyon, Kül Lejyonlarının ağır bir saldırı kuvvetinin bile içini boşaltabilecek dış savunmalarına güveniyor, ancak içeride, güvenlik sistemleri adamları dışarıda değil içeride tutmak için yapıldı.

Sabah işlerine başlarken termoslardan kahve yudumlayan birkaç işçiyi boyun eğdiriyoruz, Sevro ve ben, örümcek mermilerimizle onlara ilk vuran olmak için yarışıyoruz. Ateşli silahlar konusunda benden daha iyi ve kadim bir ırk tarafından yapılmış gibi görünen kalın, güçlendirilmiş güvenlik kapılarından geçtiğimizde, şimdiden dörde bir onun lehine. Bu harap yengeç istasyonunun geri kalan kemikleri ve kabuğu gibi eski ve paslanmışlar. Sadece sinüs yeni. Parlayan biyometrik tarayıcılar. Sun Industry dronları. Tavanlarda kalabalığı önleyici gaz nodülleri. Hepsi Winkle'ın ana bilgisayara erişimiyle etkisiz hale getirildi.

GhostCloaks'larımızı çalıştırıyoruz ve yüksek güvenlikli Omega Seviyesine giden devasa kapıların dışındaki bir güvenlik istasyonunun açık kapısına süzülüyoruz. Muhafızlar, teneke kahvaltı kaseleri üzerinde birbirleriyle ağız kavgası yapar ve hindiba ile baharatlanmış Terran kahvesi içerler. Yükselen'e sadakati sağlamak için, muhafızların çoğu benim gezegenimden. Siyasi subaylar çoğunlukla Kızıllardan oluşsa ve proletaryaya bağlılıklarını ilan etmek için üniformalarına dikilmiş Vox Populi ters çevrilmiş piramit rozetlerini taksalar da, muhafızların büyük kısmı hâlâ Griler.

Bir zamanlar Grilerden nefret ederdim. Çirkin Dan ve Lykos'a hükmeden diğer tenekeler kötü bir izlenim bıraktı. Ama yıllar sonra disiplinlerine, görev bağlılıklarına saygı duyuyorum. Ve onlara acıyorum. Yüzyıllardır iç savaşta Altınların cephe askerleri ve savaş alanı piyonları oldular. Şimdi de Cumhuriyetimiz için çalışıyorlar.

Kendime oyunun sonunu hatırlatıyorum: Bu, savaşı sona erdirecek. O olmalı.

O zaman ne yapacaklar?

Kahvaltı yapan muhafızların en fazla üç adım gerisinde, hayalet Pelerininin içinde yarı saydam bir gölge olarak kapının eşiğinde duruyorum. Pelerinin içinden, muhafızlar bir çocuğun pastel boyası gibi çarpıtılmıştır. Onlar için altı aylık bir vardiyada başka bir sıkıcı kasvetli gün. D vitamini almak ve ortak salonda duman brülörlerini almak ve holoVisor'larında porno deneyimleri izlemek için zorunlu otuz dakikalarını UV yataklarında geçirmek için saatleri sayıyorlar. Bulldog boyunlu kalın bir Gri adam havayı kokluyor. Siyah üniformalı, taktik müdahale ekiplerinin bir üyesi. O bir yalpalayıcı olmalı, ama burada uzmanları yedekte tutamayız. Ön saflarda onlara ihtiyaç var.

Homurdanıyor. "Burası ıslak köpek gibi mi kokuyor?"

"Warden'ın köpeği artık tünekten ayrılmıyor."

"Birileri o zavallı pisliği acımasızca vurmalı. İçi dışı gibi kokuyor."

Muhafızlardan biri, kasesinin içindekileri değerlendirerek bakıyor. "Bana çürük yosun gibi kokuyor."

Siyahlı adam tekrar havayı kokladı. "Kesinlikle köpek."

"Üzgünüm. Bu sadece benim," diyor Sevro. Muhafız koltuğunda döner ve sesi kapıya kadar takip eder, burada sıradan bir göz bizim görme kusurumuzu veya migrenin bir önsezisini düşünebilir, ancak sabit bakışı bizi olduğumuz gibi görür. Çatlamış dudakları, boynuna iki örümcek mermisi çarptığında bir parmak genişliğinden daha geniş değildi.

Sandalyelerinden kalkmaya çalışan yarım düzine adamın etini bir düzine mermi ve bir düzine mermi vuruyor. Paralitik ajan vücutlarına yayılırken yerde titriyorlar. GhostCloaks'larımızı devre dışı bırakıyoruz ve bölüm istasyonunu ele geçirip adamları bir köşeye yığıyoruz. Yarın bu zamanlar şeytani bir baş ağrısına sahip olacaklar ve birkaç gün gözlerini kaybedebilirler, ama hayatta kalacaklar. "Altı-üç," dedi Sevro bana. Pebble ve Alexandra, bir alarm verildiğinde konukları kabul etmek için harekete geçerler. Geri kalanımız Omega Düzeyine basıyoruz.

Hapishanenin genel nüfusundaki aslan payı, bunun üzerindeki seviyelerde barındırılıyor. Her gün sabah 6'dan akşam 6'ya kadar, göbek tüpleri tarafından

emilen çöpleri geri dönüşüm veya yakma için elle ayırarak ortak hücrelere ve ekiplere sahipler. Dürüst bir iş gününde akıl sağlığı vardır. Bilebilirdim.

Ama burada Omega Düzeyinde, Cumhuriyet mahkemeleri tarafından insanlığa karşı işlenen suçlardan mahkûm edilenler, bir daha asla başka bir yüz görmemek üzere hücre hapsinde çürüyor. Asla başka bir ses duymamak. Veya soğuk metalin dokunuşundan başka bir şey hissedin. Duvardaki bir tüpten su ve yosun protein jeli verilir ve gün aşırı on beş dakika ortak alanda egzersiz yapmalarına izin verilir. Ancak egzersiz yaptıklarında bunu yalnız yaparlar. Yüklerini paylaşacak mahkumlar yok. Penceresi, çatlağı veya anahtarı olmayan, soğuk, yüzü olmayan hücre kapılarının yankılanan bir mozolesi. Gardiyanların bazen sahanın ortasında onlar için bir holo oynayacağını duydum, ama yaparlarsa, bu Cumhuriyet'in muzaffer anlarıdır.

Cumhuriyet tutsaklarını öldürmekten üstün olabilir ama ahlakı dişsiz değildir. Ölüm cezasını kaldırdığında Mustang'in aklındaki bu değildi, ancak Publius cu Caraval son altı yıldır cezaevi reformu için her türlü kararı engelledi. Bazıları bunun kampanyaya katkıda bulunanlara borçlu olduğu için olduğunu söylüyor. Benim şüphem, Gold'a verdiğinden daha fazlasını kaybettiği yönünde. Kendi adıma, ona katılıyorum. Bu erkekler ve kadınlar kendilerini diğer erkeklerin üstüne koymayı seçtiler. Öyleyse şimdi ayrı olmalarına izin verin. Sonsuza kadar.

Düşmanlarımın çoğu yerde yatıyor. Gerisini buraya koydum. Boneriders bu hücrelerin bazılarını doldurur. Çakal'ın kendi. Keşke yok edicisini Luna'nın yüzeyine çarpana kadar vurarak ona kolay bir çıkış yolu vermek yerine Lilath'ı bu çukura atabilseydik. İçlerinden birini serbest bırakmak için buraya gelirken, haber filmlerinin söylediği gibi hain olup olmadığımı merak ediyorum.

Bir hücre kapısının önünde duruyoruz. "Herkes kendine göre davranacak mı?"

"Sen misin patron?" Palyaço sorar. "Geçen sefer neredeyse kafasını kesiyordun."

"Neredeyse" diyorum. O Luna gecesinde, Altın'ın karanlık salondaki görüntüsü, çıplak yüzü Howler kanıyla kaplı, beni terk etmedi. Bazen kapımın dışında, içeri girmeyi beklediğini düşünerek uykudan uyanıyorum. Ailemi öldürmeyi bekliyorum. “Sevro… medeni olacak mısın?”

Omuz silkiyor.

"Yeterince iyi."

Kilidi açıyorum. Kapı gıcırdıyor ve kolu çevreleyen mavi ışık kararıyor. Kendimi güçlendirerek, kolu çeviriyorum ve kapıyı geri çekiyorum ve kaldırılmış tüfekleriyle adamlarımın yolundan çekiliyorum. Yosun ve dışkı kokusuyla vurulduk. Hücre nemli bir beton kutudur. Boş ama bir tuvalet, plastik bir uyku şiltesi ve gömleksiz, sıska bir adam. Bizden uzağa bakıyor, uyuyor. Omurgası, güneşe aç deriden toz içinde bir fosil gibi. Paletin kenarından yağlı beyaz saçlar dökülüyor. Dövmeli bir yüze gömülmüş siyah gözlerle bize bakmak için dönüyor. Adamın vücudunda Çakal'la geçirdiğim zamanı görünce istemsizce geri adım attım.

"Ne oluyor be? Bu bir Obsidiyen," diyor Sevro.

"Winkle, paket kayıp," diyorum. "O-2983 hücresinde olduğundan emin misin?"

"Pozitif. Şimdi listeye bakıyorum. Hücresinde bulunduğu belirtildi. Tıbbi giriş bilgisi veya işçilik ücreti yok. Bu kötü, kötü, kötü, kötü."

"Evet teşekkür ederim."

"Öyleyse bu da kim?" Sevro'ya sorar. Mahkum çok yavaş duruyor. Sefi gibi bir dev değil. O, ancak bir buçuk metre ayakta duruyor ve Alexandra kadar ince. Elli yaşını geçmiş, derinden çekilmiş bir saç çizgisi, kirli sakalı ve şimdiye kadar bir erkekte görmediğim kadar dövme mürekkebiyle.

Akıllı, meraklı gözlerle bizi izliyor. Kendini bir savaşçı gibi tutmuyor, sanki sanal bir tahtada sicim teorisini inceleyen uğursuz bir matematikçiymiş gibi. Göz kırptığında bir dizi dövme ruhu gözü bana bakıyor. Bu mürekkebi kullanan tek adamlar Buz Şamanı. Ve çoğu kadın.

Sevro, silahını kaldırarak Obsidian'a doğru adım attı. "Sen de kimsin? Cevap ver bok kafalı."

Obsidiyen gözleriyle gülümser, silaha bakar, sonra Sevro'nun maskesine, tekrar silaha, sonra tek parmağıyla ağzını işaret eder. Geniş açıyor. Sevro içeriye bir ışık tutuyor. "Brüt." Geri adım atıyor. "Biri dilini kesmiş." Ve bütün aldıkları bu değil. Uzaklaşan bir saç çizgisi için ilk aldığım şey, şimdi gördüğüm yarı tamamlanmış bir saç derisidir. Bir yumurtanın dibi gibi, kafasının ön tarafının girintili çıkıntılı görünmesini sağlar.

"Elleri..." diyor Thraxa.

"Ellerini görelim" diyorum.

Protesto etmeden işbirliği yapıyor. Düğümlü ellerin arkasına gömülü Obsidyen kastının hilalleri. Siyah. Bir mahkumun ağartılmış beyazı değil. "Sen mahkum değilsin." Opak miğferimden bile gözlerimi buluyor, bir parmağını sallıyor ve ardından kalbinin üzerine bir kalkan çiziyor. "Koruma?" Bana parmağını işaret ediyor. Evet.

"Kayboldun?" Sevro'ya sorar.

Obsidiyen düşünür, sonra bir yumruk yapar ve sanki bıçaklanmış gibi sırtının küçük kısmına vurur. Onu daha büyük bir ilgiyle izliyorum. Bir gardiyan neden sırtından bıçaklandı?

"Tutuklu 1126. Bunu sana o mu yaptı?" Thraxa sorar. Adam hayır parmağını sallıyor. "Nerede olduğunu biliyor musun?" Numara.

"Winkle, 1126'nın implantını veya yakasını takip edebilir misin?" diye soruyorum görevime geri dönerek.

"Numara. Sistemde yok."

“Sistemde yok da ne demek? Lanet istasyonu terk etmiş olamaz. Devletin tutsağıdır. Siyah kodda, transfer yok. Tarihte kimse Deepgrave'den kaçmadı. ”

Palyaço Sevro'ya, Baban yaptı, dedi.

Bu tam olarak bir kaçış değildi, diye mırıldandı Sevro nefesinin altından. "Vadi'ye yemin ederim ki, eğer o sümüksü bok bunca zamandır dünyalardaysa..."

“Özellikle ona gerçekten ihtiyacımız var mı?” Palyaço sorar. "Seçtiğimiz sosyopatları aldık."

"Patron..." diyor Thraxa.

"Etrafa bakmamız gerekecek," diyorum. "Onu bulmamız gerek."

Sevro, "Burada iki yüz koruma var," diyor. "Nereye gittiğimizi bilmeden etrafta gizlice dolaşamam. Alarm çalarsa, bok hızla ölümcül olur.”

"Patron..." diyor Thraxa.

"İdeal olmadığını biliyorum..." diyorum.

"Uygun değil?" Palyaço araya girer. "Alarm çalıyor, denizaltılar burada olduğumuzu anlayacak ve bir daha asla balıkçı teknesine geri dönemeyeceğiz."

ScarabSkin'imin altında, oğlumun anahtarı zincirinden sarkıyor, serin ve ağır. Kuyruğunu kıstırıp ilk sürtünme belirtisinde koşmasına izin vermedim.

"Eliniz boş gitmek ister misiniz?" Soruyorum, sesim eşit, ama iması içimi acıtıyor. Başlarını sallarlar.

"Müdür!" Thraxa beni yandan sertçe itiyor, neredeyse beni yere seriyor.

"Ne?"

Başını Obsidyen'e doğru sallıyor. "Sanırım 1126'yı nasıl bulacağını biliyor."

28 Darrow Tutsağı 1126

OMEGA'DAN BIRAKIYORUZ

Gözaltına alın ve Obsidian muhafızı takip edin, şimdi üzerine uymayan bir üniforma giyerek bastırılmış Grilerden birini çıkardı. Pantolon sadece baldırının alt kısmına geliyor, açıkta bir runik mavi dövme ve soluk ten şeridi bırakıyor. Ceket daha uygun. Gardiyan olduğunu iddia etmesine rağmen adama karşı ihtiyatlıyım. O hücrede olmasının bir nedeni vardı. Yine de buradaki en iyi seçeneğimiz o.

Onun arkasında, ağır silahlı paketimiz, her iki tarafa da hızlı düşüşlerle açıkta kalan arkalıklı merdivenlerden yukarı çıkıyor. Merdiven boşluğunun ötesinde, merkezi işleme tesisinin yayıldığı pis bir kolezyum var. Mahkumlar, deniz tabanındaki çöpleri ayırarak konveyör bantlarında çalışıyor. Muhafızlar, sersemletici coplarla saflarında devriye geziyor. Bunun yukarısında, dev metalik örümcek ırkının paslı yumurtaları gibi tavandan kümeler halinde sallanan hücre blokları vardır.

Daha yeni bir seviyede, cam gibi pürüzsüz cilalanmış metal zeminler üzerinde kayıyoruz. Miyop kameraların, kapalı kapıların ve kışlalarında yatan gardiyanların yankılanan öksürüklerinin yanından geçiyoruz. Eski Tokyo'dan bir

sabah haber programının sesi koridorlarda dolaşıyor. Karımın sesini duyduğumda bir adımı kaçırıyorum. Sadece hololar.

Hız kesmeden uyuklayan muhafızları söndürürüz. Kızıllar ve Griler'in pek şansı yok ama nadir Obsidyen muhafızı son derece dikkatli bir şekilde indiriliyor. Bazıları damarlarında üç tur örümcek zehiri ile bir dakika savaşabilir. Geçerken, onları öldürmenin nasıl daha kolay olacağını düşündüm, ama sonra kendi sürüngen soğukluğumla titriyordum. Bunlar benim insanlarım.

Muhafız, meslektaşlarını harap ettiğimiz için kesinlikle hiç çekinmiyor.

Dilsiz ve hapsedilmek için ne yaptı? Bir şey ya çok iyi ya da çok kötü.

Obsidiyen, sözüne sadık kalarak bizi müdürün odasına götürüyor. Kapı Winkle'ın kontrolü dışında içeriden kilitli. Sevro, bir plazma yüküyle kilidi eritmek için diz çöküyor. Obsidiyen, görevinin bileşenlerini yerleştirirken sabırsızca içini çeker, yanından geçer, kapıyı çalar, sonra geri çekilir. İçeride bir köpek havlamaya başlar.

"Kapa çeneni!" Kapının diğer tarafında biri köpeğe boş yere bağırıyor. Bir gümbürtü ve bir havlama var. Havlama durur. Arkamda, Thraxa homurdanıyor. Obsidiyene bakıyorum ve beklememi işaret ediyor. Metal mandalları açar ve kapı geriye doğru dönerek odanın içine doğru dönerek beni kadavra gibi, geko gözlü, uzun gevşek ağzı olan bir Bakır, bir elimde bir fincan kahve ve onun siyah ve altın rengi ipeklerinin katlanmış kıvrımları ile göğüs kemiğim burun buruna bıraktı. bornoz diğeriyle beline sıkıca sarıldı. Sevro homurdanarak plazma yükünü etkisiz hale getirir.

ScarabSkin'imin asp-siyah göğüs kemiğine bakan gardiyan anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Kupa metal zeminde paramparça oldu ve çıplak baldırlarına ve şimdi geri döndüğü Venüs halısının şenlikli brokarına kahve sıçradı. Koşmasını durdurmak için iki sert parmağımı sağ brakiyal pleksusuna ve ardından femoral sinirine bastırıyorum. Sinir krizlerinden sonra sendeledi ve kapının altına sığdırmak için eğildim ve onu odaya kadar takip ettim.

Bir köpek, bir tür teriyer, yaklaştığımızda havlıyor ve hırlıyor, geri çekilip yerde idrar izi bırakıyor. Ekibim içeri girdikten sonra Obsidiyen köpeğe doğru yürür, çömelir ve elini uzatır. Köpek kuyruğunu bacaklarının arasına alarak yaklaşıyor. Adam ıslık sesi çıkardığında, köpek kemikli elini yalamak için çekinerek ileri atılır.

"Müdür Videli cu Yancra, sanırım?" Miğferimin hoparlörleri sesimi çarpık bir gümbürtüye dönüştürüyor. Kapı adamlarımın arkasından kapanıyor.

"Evet..." dedi hafif saldırımın acısıyla titreyerek. Ama o aptal bir adam değil. Bana dönmeden önce gözlerinin korku ve şaşkınlık içinde oyalandığı Obsidian'daki savaş teçhizatımıza hızlı, uyarlanabilir gözlerle baktı. “Kime hitap etmekten zevk alıyorum?”

Sevro, "Bir nedenden dolayı maske takıyoruz aptal," diyor. Müdürün arkasından yürür ve adam için bir sandalye çeker. "Oturmak. Onları görebileceğimiz eller, maşallah." Müdür bir sandalye bulmaya çalışır ve oturur. Sevro arkasından masanın kenarına oturur ve elini omzuna koyar.

Müdürün karşısına oturdum ve Thraxa çekicini kapıda çevirirken ve Alexandra müdürün eşyalarını deneyimli bir gözle kontrol ederek odada vals yaparken ona sürahiden bir bardak su doldurdum. Gardiyan birkaç kez başucuna bakar. Obsidian, müdürün datapad'ini alır ve Sevro'ya verir.

"Adamların gelmiyor pleb," diyorum. "Ve bunun için şanslılar."

"Ne istiyorsun?"

"Muhtemelen efendilerinizle nasıl konuşmanız gerektiğini unutmadınız." Sevro kulağına sert bir tokat atıyor. "Bize dominus diye hitap edeceksin, seni titrek piç."

Gardiyan Obsidiyen'e baktı, sonra bana döndü. Kimden daha çok korktuğundan emin değilim. "Sana yardım edebilirim, ev sahibi. Benim için onur olurdu. Sadece bana nasıl olduğunu söyle."

"Emniyetinizde bir adam var. Mahkum 1126. Yakası onu oraya yerleştirse de hücresinde değil. Tutsak orada olsaydı, cuprum, bu yerden gitmiş olurduk ve sen hâlâ küçük beyliğinin efendisi olurdun. Ama o gitti ve ben burada tacını ayak parmaklarından mı yoksa parmaklarından mı yapacağımı merak ediyorum." öne eğiliyorum. "Tutuklu 1126 nerede?"

Suçundan bahsedilince yüzü soldu.

"O öldü. Bir yıl önce öldü. Açlıktan kendi canına kıydı.”

Sevro ve ben Obsidian'a bakıyoruz. Başını sallıyor.

"Sen ona güvenirsin?" gardiyan diyor. "O?"

“Dilini alan senmişsin anlaşılan,” diyorum. Obsidiyen beni işaret ediyor. "Yani evet. Görmesini istemediğin bir şey mi gördü? Söylemesini istemediğin bir şey mi söyledin?”

"Hayır o-"

"Yalancı, yalancı, ateşe dik," dedi Sevro kulağına ve multiTüfeğini indirerek müdürün kasıklarına dayadı.

"Mahkum 1126 öldü!"

"Sayın dostum, eğer ölseydi, o zaman basitçe günlüklerine girerdin ve hücresi başka bir sapkınla doldurulurdu. Öyleyse, dua et, işaretçisi neden oradaydı?” bacağını okşuyorum. "Senin için cevap vereceğim. Cumhuriyet müfettişleri tarafından ziyaret edilmeniz durumunda oradaydı. Greftinizi örtbas etmek için oradaydı.”

"Hayır," diyor müdür sert bir şekilde. "Ben asla…"

"Bir gardiyanın maaşıyla böyle bir halıyı karşılayabilecek misin?" İskender sorar. Halıyı parmaklıyor. “Venüs ipeği. Kabuklu özü ile boyanmıştır. Odayı gerçekten birbirine bağlıyor. Tehlikeli derecede güzel bir tat, dostum.”

"Böyle bir şeyin fiyatı nedir?" Sevro'ya sorar.

"En az kırk bin kredi," diye yanıtlıyor Alexandra.

Sevro öksürür. "Bok yok mu?" Müdürün masasındaki kahve demliğini alır ve kahveyi halının üzerine döker. Adam sinirlenirse, bunu iyi gizler. "Oops."

"Müdür, müdür, durdur şunu," diye inliyor Alexandra.

"Senin gibi küçük bir çakal, kendine özel bir işbirlikçilik yapabilir," diyorum. “Sistemdeki verimsizliği hasat eden bir girişimci. Aureate oğullarının ve kızlarının küçük metal tabutlarda kilitli kalması, tüm gizli banka hesapları ve kasaları orada dünyalarda yok olup gitmesi ne büyük bir israf gibi görünüyor olmalı. Birinin kâr etmemesi ne büyük bir israf.”

Gardiyan taktiksel olarak bana bakıyor, bir açı arıyor. Siyah zırhlı bir devi görecek ve miğferin acımasız, böceksi gözlerinde kendi yansımasına bakacak.

Teslim olmak onun tek seçeneği ve gururunu incitiyor. Kendini Deepgrave'in muhafızı bulan, durgun su serserileri değildir. Bu yüksek bir yazı.

"Mahkum 1126 tecride çıkman için sana para verdi, değil mi?"

"Evet," diyor müdür sakince. “Hapsedilmesi için daha iyi düzenlemeler yaptı. Omega Bloğu…”

"Bir zindan," diyor Thraxa.

“…ruhtan vergi almak. Ama o hala burada."

Testislerin bunun için sana teşekkür ediyor, dedi Sevro, silahını adamın kasıklarına doğru dürterek. Gardiyan irkilir. "Ya hara," Sevro ötüyor—Venüslüler "zavallı şey" için argo. "Acıttı mı?" o ekler. Tiyatro müdür içindir, bu yüzden aklında bizim Venüs'ten olduğumuza dair hiçbir şüphe yok. Deepgrave'in en nefret edilen suçlamalarından birini ortaya çıkaranların Cemiyet ajanları olduğunu. En azından, barış görüşmelerine bir anahtar atacağını umuyorum. Mustang bunu çözebilir, ama eğer Kül Lordu'na geri dönerse, burada olduğumu bilemez.

"Merak ediyorum, biz ayrıldıktan sonra soylu Cumhuriyet'e rüşvetinizi rapor edersek ne olur?" gardiyana soruyorum. “Bakır muhasebeniz ne kadar akıllı olursa olsun, eylemleriniz keşfedilecek. Yargılamanız, Cumhuriyetlerinin yolsuzluğa ne kadar hoşgörüsüz olduğuna dair bir örnek teşkil etmek için halka açık bir maskaralık olacak.” Bunun üzerine Sevro homurdandı. "Adaletin döngüselliğini ilan etmek için, cezanı çekmek için buraya gönderileceksin."

"Sence parmaklıkların diğer tarafında ne kadar dayanabilirsin, pennyfinger?" Sevro'ya sorar. "Nasıl uyuyacaksın, nasıl duş alacaksın, nasıl yemek yiyeceksin, bir zamanlar hükmettiğin canavarların şimdi izlediğini, beklediğini bilerek nasıl yiyeceksin?"

Öne eğilerek hayal gücünün en kötü büyüsünü yapmasına izin verdim. Soğukkanlılığı bir an için sendeliyor ve şansımı görüyorum: "Hücrene senin için geldiklerinde, burada karşında oturduğum o günü düşünmeni istiyorum ve yapabileceğin bir şey olup olmadığını merak etmeni istiyorum. hepsini silmek için yap.” öne eğiliyorum. "Çünkü müdür, sana yapabileceğin bir şey olduğunu söylemek için buradayım."

Gözleri parlıyor. "Adını söyle, ev sahibi."

“Bizi tutuklu 1126'ya götürün ve sonra kaçtığımızda hayatına devam et. Kaçışımızı ya da buradaki varlığımızı Cumhuriyet'e bildirme. Bunu yap, bu bizim küçük sırrımız olacak. Ne dersin?"

Yerinde olsam evet derdim, dostum, dedi Alexandar bir divanda arkasına yaslanarak. "Bir Obsidiyen'in evcil hayvanı olarak geçen bir hayat, hayat değildir." İhtiyar Obsidiyen, sanki bir işaretmiş gibi, köpeği tekrar okşamak için eğilir. Sıska adamdan hoşlanmaya başladım.

"Seni tutukluya götüreceğim," diyor gardiyan huzursuzca.

-

Köpek bizi takip ediyor, temkinli mesafesini koruyor ama müdür bizi tesisin daha yeni bir bölümüne götürürken Obsidiyen'i gözünün önünden ayırmıyor. Bir güvenlik istasyonundan, rampayı bölmenin üzerinden askıya alınmış bir hücre bloğuna uzatıyor. Karşıdan karşıya geçiyoruz ve bloğun büyük kapıları açıldığında müzik damlıyor.

Hücre bloğunun iç kısmı, merkezi bir ortak alan ve yürüme yolları ve bir merdiven boşluğu ile erişilen üç seviyedeki hücrelere sahip bir küredir. Sevro, müdürü iterek geçiyor. "Ne saçma şey..."

Hapishane değil. Bu doğaçlama bir cennet. Kalın, pahalı halı katmanları çelik zeminleri kaplar. Duvarlar yumurta kabuğu beyazına boyanmıştır. Altın güller ve sarmaşıklar yürüyüş yolları boyunca büyür ve korkuluklar boyunca sürünür, tavanlardan sarkan UV ışıklarından beslenir. Hücre kapıları açık. Üç hücre tabandan tavana kitaplarla ve veri küpleriyle, biri şarap şişeleriyle, biri gecelik ve sabahlıklarla, biri buzdolabı ve portatif jeneratör ve ocakla, bir diğeri domates, sarımsak ve havuç bahçesiyle, bir diğeri hantal demir dambıl ve gergi bantları.

Ortak kat harika bir salon. Nargileler, yastık ve battaniye denizinin ortasında zümrüt korkuluklar gibi duruyor. İki yakalı Pembe mahkûm, narin bir kadın ve kaslı bir adam, çıplak bir şekilde yayılıyor, vücutlarında morluklar var. Boş şişeler ve diğer sefahat zayiatı alçak masalar. Ve tüm bunların arasında, güçlü bir adam, sırtı bize dönük bir sandalyede oturuyor, hummingbird vuruşlarıyla bir keman çalıyor, UV lambasının ışığında yıkanıyor, çıplak ama donuk metal mahkum tasması için. Teni sarımsı kahverengi, küçük kardeşininkinden daha koyu. Altın rengi saçları uzun ve kıvrımlıdır ve geniş sırtına kadar uzanır. Hayallere dalmış, girdiğimizi duymuyor.

"Apollonius au Valii-Rath" diyorum.

Adam oynamayı bırakır ve arkasını döner. Bizi gördüğüne şaşırırsa, belli etmez. Şarkısının ateşinden cisimleşmiş gibiyiz. Benim için, onu, at burnu, şehvetli dudaklar, koyu renk kirpikler ve sıcak kömür gözler gibi kıvrılmış bir şekilde otururken görmek acı veriyor. O, küçük kardeşi Tactus'un çarpık bir taklidiydi - karanlığına rağmen değer verdiğim bir adam, çünkü onda iyi bir şeyin parıltısını gördüm. Ama bu benim arkadaşım değil, hangi kanı paylaşırlarsa paylaşsınlar. Bu adamda bir ışık varsa, uzun zaman önce içindeki aç gölge tarafından söndürüldü.

"Bu nedir?" diyor, maskeli yüzlerimizi arayan gözler. Eğlenceli baritonu, sıcak bir bıçağın içine dökülen koyu yaban balı kadar pürüzsüz ve hızlı. "Bir iblis heyeti akropolüme peşlerinde bir felaketle mi geliyor? Beni öldürmeye mi geldiniz, iblisler?" Kemanı bir silah gibi boynundan tutmak için döndürüyor, sesi boğuşuyor. “Hoş bulmayacağınıza bahse girerim.”

Sevro, iletişimlerimizin üzerinden, "O çok çıldırdı," dedi. Adam her zaman etkilenmişti, şiddete ve ahlaksızlığa düşkündü, ama gözlerinin arkasında onu Cumhuriyet mahkemesi önünde berelenmiş ve gururlu bir şekilde son gördüğümden daha tehlikeli bir çılgınlık var.

"Apollonius," diyorum tekrar. "Seni eve götürmeye geldik."

Savaş suçlusunun gözleri kısılır. "Kimin emriyle?"

"Erkek kardeşin."

"Tarsus?" Büyük bir tuzlu su timsahı gibi sandalyeden kayarken gözleri irileşiyor ve çıplaklığından hiç utanmadan bize bakıyor. Tıraş bıçaklarının uzun beyaz izleri gövdesinin yağsız kaslarını kaplıyor. Hisar'daki yatak odamın dışındaki koridorda karşılaştığımızda kalbine en yakın iki kişi benden. "Tharsus yaşıyor mu?"

"Sizi amiral gemisinde bekliyor lordum," diye yalan söyledim. "Sizi filonuza götürmeye geldik."

Apollonius yere bakar ve içinden çocuksu bir sevinç ürperir. Yırtıcı bir gülümsemeyle bakıyor. "Muhteşem. Yakında ona katılacağız. Ama önce borçlar." Müdüre doğru süzülür. Thraxa bana doğru koruyucu bir adım atıyor. “Müdür, gardiyan, gardiyan. Hatırla bana, çünkü hafızamın kendi başına bir

gelgiti var, burada hapsedilmemin başlangıcı hakkında sana bir şey vaat etmedim mi?”

"İstediğini yaptım," dedi müdür bana. "Pazarlığın kendi sonunu onurlandır."

"Sizinle konuşuyorum müdür, kardeşimin yardakçılarıyla değil."

"Ne dediğini hatırlamıyorum, mahkum. Birçok tehdit alıyorum.”

"Yalanlar! Senin gibi titiz bir ırkı unutmaz. Kışın fındık gibi gerçekleri sincap gibi atıyorsun. Titiz bir küçük yaratık için asla çok fazla fındık…”

"Sana yardım ettim, ev sahibi."

"Ah. Şimdi de hakimiyet diyorsunuz...”

"Ben olmasaydım, hala çukurda pipodan yosun emerdin."

"Borudan emmek." O gülüyor. “Canlı bir düşünce, bu.” Adamın yüzünü okşuyor. Müdürün uzaklaşan saç çizgisi boyunca ter boncukları. Apollonius'tan çok korkuyor. "Kelimelerini daha dikkatli seçmelisin, çelimsiz yaratık." Adamın teri alnından alır ve tadına bakar. "Şüphelendiğim gibi. Madeni para gibi tadın."

"Onu öldürecek," diyor Thraxa, bilgisayarımın üzerinden, endişesi kan ağlıyor.

Sevro, "Köpekçiye doğru hizmet ediyor," diye mırıldandı. Obsidiyen kapı çerçevesine yaslandı, başı hareketsizdi ama gözleri sanki özel iletişimde konuştuğumuzu biliyormuş gibi aramızda bir ileri bir geri gidip geliyordu.

“Tanrım, ona canlı ihtiyacımız var,” diyorum.

"Neden?" Apollonius tarafsızca sorar.

Çünkü o bunu sessiz tutacak, seni psikopat pislik. "Kalbinde biyometrik bir monitör var. O ölür, her yer kilitlenir,” diye yalan söylüyorum. "Drone sistemleri yeniden etkinleştirilmeden önce bir zaman çizelgesi üzerindeyiz. Yalla. Gitmemiz gerek."

Apollonius bana yaklaştı ve maskeme baktı. Thraxa'yı geri sallıyorum.

"Adın ne?" O sorar.

"Artullius ve Vinda."

“Ben bir Artullius tanımıyorum” diyor. "Maskeni çıkar."

"Onu vurabilir miyim?" Sevro'ya sorar.

"O zaman onu bu Terran gravıyla taşımamız gerekecek," diyor Alexandar.

"Boktanı ben taşıyacağım," diye yanıtlıyor Thraxa.

Bu kadar büyük olmamalı, diye mırıldandı Alexandra. "Piç'in son altı yıldır yosun yemesi gerekiyordu. Bütün inekleri yemiş gibi görünüyor. Musta elli kilo kas yaptı.”

Onu vuracağım, Reap, dedi Sevro. "O peşimizde. Ve o bir sapık."

"Onu vurma," diyorum.

Kalan mesafeyi Apollonius'la göz göze gelelim diye kapatıyorum. Benden biraz daha kısa. "Altı yıl, yeni erkeklerin iz bırakması için uzun bir zaman," diye homurdandım maskemden. "Nefes alan vücudun için para aldım. Ve onu kardeşine teslim edeceğim. Bilincin kapalıysa ve salya akıyorsan ya da lanet olası bir Pixie gibi ortalıkta dolanıp duruyorsan benim için pek önemli değil. Kapa çeneni. Giyinmek. Ya da burnunu kırarım ve seni olduğun Mars köpeği gibi içeri çekerim."

Bana kalbin üç kez pompalanması için baktı ve sonra hoş bir kahkahayla büyüyü bozdu. "Venüslü mü?" O sorar.

"Venüslü," diye onayladım.

“Venüslülerden nefret ediyorum. Sen Carthii misin?”

"Suud."

Yanımda, Thraxa'nın eli çekicine yerleşti.

"O zaman günü yaşarsın." O gülüyor. "Halkımı nasıl da özledim, siz midye yiyiciler bile. Altının inatçı bir tavrı var, değil mi?” Havayı kokluyor, Obsidiyen'e küçümseyici bir bakış atıyor ve mor ve altın işlemeli beyaz bir kimono çıkarana kadar yastıkları karıştırıyor. Bunu beline ipek bir kuşakla bağlar ve uyuyan Pembelere veda öpücüğü vermek için eğilir. Muhtemelen bazı

narkotiklerin etkisi altında kıpırdamazlar. Kemanını da beraberinde getiriyor ve yalın ayak bize dönüyor.

"Yapalım mı?"

Gardiyanı hücre bloğunda geride bırakmaya hazırlanıyoruz, artık ona faydası yok. Alexandra ve Sevro hücre bloğunun kapısını açar ve içeri girerler. Thraxa ve ben Apollonius'u takip ediyoruz. Sonra bizden geriye doğru atılıyor.

Arkamı döndüğümde, o çoktan gardiyanın yanında duruyor, kocaman elleri daha küçük adamın kafasına dolanmış, onu ileri geri eğerek parmaklarıyla dış hatlarını keşfediyor. Gardiyan elinde donup kaldı. Apollonius, halıya sıçan bir köpeğin bıkkın küstahlığıyla bana bakıyor. Apollonius ellerini gözbebeklerine bastırırken müdür çığlık atıyor. Apollonius'un kasları dalgalanıyor. Damarları şişiyor. İkisini ayırmak için acele etmeden önce, etli bir gıcırdama var. Müdürün gözleri yuvalarında delip patlarken, Apollonius'un yüzüne kan fışkırır. İskender şakaları. Apollonius, müdürün yere düşmesine izin verdi ve adam çığlık atıp yüzüne patilerini vururken neşeyle bana baktı. Altın, diline kanlı bir başparmak getiriyor.

"Tıpkı madeni paralar gibi."

Kıvranan gardiyana dehşetle bakıyorum.

"Sevro, vur onu."

Omzumun yanından bir ok ateşi tıslıyor. İki kişi Apollonius'un yüzüne vurdu. Gülüyor ve onları yanağının altından çekiyor. Sevro ve Aleksandar tekrar ateş eder ve Apollonius dartları etin içine sapladıkları eliyle vurur. Sessiz, Sevro'yu neşeli, kana bulanmış bir bizon gibi suçluyor. Omzumu indirdim ve onu yandan yakaladım, kaburgalarının hemen altına vurdum ve onu yerden kaldırdım, kolları dizlerinin arkasında kavramıştı. Halılara çarpıyoruz. O benden daha iyi bir güreşçi ve onun muazzam gücüne hazırlıksız yakalandım. Dört ayak üzerinde olana ve başımın arkası göğüs kemiğine dayanana kadar etrafımda bir anakonda gibi yuvarlandı, ayakta dururken, bacaklarıyla yerden itti, boynumu krankladı, başparmak eklemlerini denerken omuriliğimi zorladı. Adem elmasını kazmak için. Nefes alamadığım için boğuluyorum ama yüzünü kısıyorum ve baş parmağımı burun deliğine sokup burun boşluğuna gömmeye çalışıyorum. Tutuşu gevşemiyor. bayılacağım. Sonra Obsidyen muhafız orada. Apollonius'un kafasına nargileyle vuruyor ve ben de kendimi kurtarıyorum. ScarabSkin maskem Gold'un mengenesinde çıkıyor ve ben dururken o halıya buruşuyor, yüzü kıpkırmızı kesilmiş ve üzerine çullanmış halde.

Çıplak yüzüme bakarken, Apollonius tekrar gülmeye başladı, zehir nihayet vücudunu alt ettiğinde diyaframından ağır ağır sarhoş sesler geliyordu. Kötü bir ilkel kalamar gibi koyu kanla kaplı kollarını yere yayar. Sevro koşar ve onu şakağına yumruklar, daha iyi bir önlem için ve adamın gözleri karanlığa sürüklenirken ağır göz kapaklarının arkasından döner.

Apollonius'un üzerinde nefes nefese duruyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum Obsidiyen'e. Artık kim olduğumu bilen gözleri yüzümü arıyor. Eğlenerek omuz silkiyor ve müdüre dönüp bakıyor. Bir an intikamını alacağını ve Copper'ın kafatasını kıracağını düşünüyorum. Bunun yerine, bükülmüş nargileyi yere fırlatıyor.

"Lanet olsun," dedi Sevro. "Müdür mü?"

Thraxa adamın başında duruyor. "Bilinçsiz, onun için şanslı."

"Yozlaşmış, şimdi kör." homurdanıyorum. "Bir şey bana yeni bir çift için parası olduğunu söylüyor."

"Goldilocks, sen hazır mısın?" Sevro'ya sorar. Alexandra kapıya yaslanır. Sallanıyor, sonra maskesini çıkarmak için sendeliyor ve içine kusmadan önce onu çıkarmayı başarıyor.

Sevro kaçıyor. "Geri zekalı."

"Üzgünüm," diyor Alexandar, yüzü solgun. Ezilmiş gardiyana bakmaktan kaçınıyor ve maskesini tekrar takıyor.

"Minotor, bir nargile tarafından devrildi." Sevro nargileyi tekmeliyor ve Obsidiyen'in omzunu sıvazlıyor. "Kötü salıncak. Görünüşe göre müdürle olan anlaşmamız iptal..."

"Neden? Kör ya da değil, uyanır ve bunu Cumhuriyet'e bildirir, hayatının geri kalanını bir hücrede geçirir. İçimden bir ses onun kurşunu ısıracağını söylüyor."

Cehennem gibi bir kumar, dedi Sevro. "Adamları onun etrafında dönebilir..."

"Çekilmediklerini mi düşünüyorsun? Şüpheye düştüğünüzde, kişisel çıkarınıza güvenin. Thraxa ve Alexandar'ı alın ve Pebble ve Clown'ın diğer mahkumları

taşımasına yardım etmek için Omega Seviyesine geri dönün. Thraxa ve ben bu pisliği denizaltıya götüreceğiz. Gitmek."

Duruyor, karanlık bir şekilde Apollonius'a bakıyor. "Bu bok gibi," diye mırıldandı sadece benim duyabileceğim şekilde.

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"6-3 kazandım. Zamanı gelir, pisliği öldürürüm." Başını Obsidian'a sallıyor. "Ne yapacağız… hey! Adınız ne?" Obsidyen ona sıkıntıyla bakar ve ağzını işaret eder. "Boşver. Dilsiz öyle." Sevro bana baktı. "Yüzünü görmüş."

Obsidiyen ben ona yukarıdan aşağıya bakarken sabırla bekliyor. "Binmek istemek?"

29 Lyria Pas ve Gölge

İZİN GÜNÜMÜZDE

Erken kalkıyorum ve hizmetçiler dışında kimse uyanmadan komiseride soğuk mısır gevreği yiyorum. Koridorlardaki küçük temizlik robotu paketlerinin yanından geçiyorum. Parlak ayın bitmesine bir hafta kala gökyüzü bere mavisi ve tembel yağmur sızdırıyor. Esqualine Tepeleri'nden aşağı, arazinin doğu tarafındaki ana istasyona giden güney tramvay merkezine gidiyorum. Silenius Kemeri'nin altında, oradaki Gri Aslan Muhafızlarına izin kartımı ve güvenlik kimliğimi gösteriyorum. Liam'ı getirmek istedim ama bugün bir okul günü ve şehrin seslerinin onu bunaltmasından korkuyorum.

“Hyperion'a ilk gezi mi?” Uykulu Gray, geçiş kartımı incelerken istasyon kontrol noktasında soruyor. Hyperion'dan gelen birinci dalga yolcu hatları, istasyonun diğer tarafında denetimden geçiyor. Çok uzun sürüyor. Geçişte bir yanlışlık bulacak. Elimi cüzdanımda, cebimde tutuyorum. Ona ne kadar rüşvet vereceğim? Hizmetçilerden birine sormalıydım ama hiçbirinden doğru dürüst bir cevaba güvenemezsin. Gülmek için beni yoldan çıkarırlardı. Daha fazla gardiyan, gardiyan istasyonunun içinde bir sanal programı izliyor. "Manzaraları görmek mi?"

"Evet efendim."

“Cirdada'yı atla. Çizgiler korkunç.”

"Flexipass'ım var." Kâhyanın tüm Telemanus hizmetçilerine dağıttığı parlak gümüş kartı havaya kaldırdım.

"Ripper," alaycı bir şekilde şakalaşıyor. “Bu seni içeri sokacak ama kuyruğu kesmene izin vermeyecek. Turistik yerler düz. Marslılar her yerde.” Bana 121'de bir sivrisinek bakar gibi bakıyor. "Herhangi bir dördüncü sınıf kimlik, saat 22:00'den sonra dönüşte tam kapsamlı değerlendirmeye tabidir."

“Ben ikinci sınıfım…”

"Yalnızca Telemanus gerekçesiyle," diye düzeltiyor, geçiş kartıma atıfta bulunuyor. “Ekstra Citadel izni farklı bir protokoldür. Kıvraklık?" Başımla onayladım. "Ayımızın tadını çıkar, vatandaş."

Yağmurlu trene biniyorum ve bir pencerenin yanında toplanıyorum, soğuğa karşı paltomu sımsıkı sarıyorum. Tren, diğer altı yolcuyla birlikte Kale'den yola çıkıyor. Ağaçları ve Hisar'ı şehirden koruyan alçak sonbahar sisini keser, ışık ve metal ormanı olan Hyperion'a doğru yükselir. Şehri ilk kez gökyüzünden gördüğümü hatırlıyorum. O zamanlar dünyada bu kadar çok insan olduğunu düşünmek büyülüydü. Şimdi, ayaklanmaları ve protestoları düşününce, mideme bir korku çöküyor.

Hyperion İstasyonu'na iniyorum ve Hisar'a dönüş yolculuğu için trene binmek üzere platformda kümelenen taşıt yığınlarının arasından geçiyorum. Kalabalıkta Yeşiller ve Gümüşler var ama çoğu Polis. Hepsi aynı pahalı paltolar, eşarplar ve koyu renk geniş kenarlı şapkalarda soğuğa karşı iliklenmişti. Aralarından geçerken özür dilerim ama duymuyorlar. Parlayan kulaklık başlıkları kulakları doldurur. Holokontaklar gözlerde titriyor. Dirseklerimi kullanıyorum. O kadar kısayım ki yolumu göremiyorum ve bir hoparlör ping sesi duyduğunda neredeyse ezilecektim. “Tren kapıları kapanıyor. Sıkıntıya dikkat et. Tren kapıları kapanıyor…”

Hyperion İstasyonu bana Lagalos'u hatırlatıyor. O, Cumhuriyet'in en uzak yerlerinden gelen gezginlerle dolu, koşuşturma ve yankılanan gürültüden oluşan devasa bir taş mağaradır - eşarplı, deri tenli Terran latifundias Kızılları. Havalı siyah ceketli bir yörünge uçuş okulundan Waifish Blue çocuklar. Biomod manyağı Lunese Greens, omuz hoparlörlerinden gürleyen müzikler dinliyor, hepsi Ava'nın yahnilerinden biri gibi bir tencereye karıştırılıyor. Pahalı görünen Pembeler üzerinde pahalı görünen şeyleri gösteren hareketli reklamların olduğu ışıltılı mağazaların önünden geçiyorum.

Bir harita girişinde, yanlışlıkla ekrana dokunuyorum ve sanal holo, bir çukur engereğinin seyahat seçenekleri karmaşasını göstererek yana doğru dönüyor. Baş döndürücü ve lanet olası bilet makinelerinin nasıl çalıştığından emin değilim. Arkamdaki Sarı sabırsızca ayağını yere vuruyor.

Ani bir panik hissediyorum. Kabarık bir ayak parmağı gibi dışarı çıkıyorum. Kaçmak, Hisar'a geri dönmek, ranzamda holoflick'leri izlemek istiyorum. Kavax, Sophocoles'i bir gün gizli bir toplantı için Silene Gölü'ne götürdü, yani benim herhangi bir görevim yok.

Hayır. Hyperion imparatorluğun mücevheridir. İstasyonun taşındaki oymalara bakıyorum. Ava, bunu görmek için canını verirdin.

Bir şans vermeyi ona borçluyum.

Toplu taşıma haritalarından bunalıp istasyondan ayrılıyorum ve yürüyerek yola çıkıyorum. En azından ayaklarıma ve datapad'imdeki GPS'e güvenebilirim. Galeriye sadece beş kilometrelik bir yürüyüş. Mesafenin yarısı Liam ve ben kamptan çilek tarlalarına kadar yürüyecektik.

Yol üzerinde, ışıltılı bir bulvar üzerinde küçük bir kafenin önünde duruyorum. Gri tulumlu kahverengi kapıcı grupları metal pençelerle çöpleri topluyor. Vox Populi protestocuları bir adamın konuşmasını dinlemek için bir meydanda toplanmaya başlıyor. Ağaçlarla çevrili yaya yolunun yanında, çöplerle dolu çiçekli çalıların yanından geçerek, aşağıdaki şehir seviyelerine büyük bir düşüş var. Kenarın üzerinde, daireler yukarıda olduğu kadar aşağıda uzanır. Ay yüzeyinden kilometrelerce yukarıda olduğumu fark ettiğimde bağırsaklarım guruldadı.

El ilanları, göçmen böcekler gibi hava bulvarlarında yuvarlanır. Altlarında bir kirlilik ve sis tabakası var. Bunun ötesinde ışıklar parlıyor. Karanlıkta gizlenmiş başka bir şehir. Bu manik, baba. Seni bile hololardan uzaklaştırır. Hatta size bir gülümseme bile verebilir.

Vertigodan biraz başım dönmüş hissederek yakındaki bir kafeye giriyorum. Büyük menü tarafından kafam karıştı, bir kahve ve hamur işi sipariş ediyorum. Bu, 121 dışında harcadığım ilk para ve tek başına kahve, bir günde kazandığımın dörtte birine mal oluyor.

Brown kasiyer, dataCreds yerine faturalarla ödeme yaptığımda iç çekiyor ve değişim için kasayı karıştırıyormuş gibi gösteriyor. Geri verdiğinde, kahvemi

köşede yudumlamak için hareket ediyorum. Kahve güzel tabi ama hamur işleri beni bunaltıyor. Tereyağlı ve lapa lapa, içinde çikolata ve fındık var. Bundan bir ısırık almak için iki çocuğunu satardım, Ava. Bak, ben eğlenebilirim. Ben normal bir vatandaşım.

Pencereden yayalara bakıyorum ama yine de kendimi çok yalnız hissediyorum. Onlar bu dünyanın bir parçası. Böylece her gün bu kahveleri karşılayabiliyorlar. Becerileri var. Okula gitti. Bilgisayarları ve gelişmiş şeyleri bilin. Ben onlar gibi değilim.

Tek bildiğim hizmetçi olmak. Ondan önce bir köle. Hololarda gösterdikleri gibi bir röportajda takım elbiseli büyük bir adamın karşısında oturduğumu hayal ediyorum. Becerilerimi sorardı ve ben de ona ipek örümceklerini böceklerden uzak tutmak için nasıl tavlayacağımı ve geceleri onları nasıl yuvaya koyacağımı bildiğimi söylerdim. Maden tenekelerine nasıl rüşvet vereceğimi, bir ons şeker için nasıl pazarlık yapacağımı, 121 çetesi tarafından tıkılıp kalmayayım diye söylentileri nasıl dinleyeceğimi biliyorum.

"Ruster akıllıdır, leydim," derdi. "Ama burada buna ihtiyacımız yok. Temizlik yapmayı denedin mi?"

-

Müze güzel, temiz ve darmadağın. Uzay Çağı'nın Şafağı kanadı dolu. Regulus ag Sun tarafından bağışlanan antik uzay gemileriyle dolu. Kalıntıların yarısını bile görebilmek için bir grup Griler ve Maviler arasından geçmem gerekiyor. Bir kadının dirseğindeki eğrilikten Silver'ın şirket logosunun kanatlı topuğunu tanıdım. Çadırlarımızda, yiyecek paketlerimizde ve su arıtma cihazımızda olanın aynısı. Aynı kârsız madenimizde bizi değiştiren robotlarda olduğu gibi.

Fatihlerin Tarihi sergisi kapatıldı; Gardiyan bariyerleri onu engelliyor. Önümde bir Polis sürüsü, birkaç hafta önce korkunç bir hırsızlık olayı olduğu konusunda orman helyonları gibi gevezelik ediyor. Serginin önünü kaplayan muşambadaki bir boşluktan, birkaç Yeşilin, Turuncular ve Kırmızılardan oluşan bir ekip, fatihlerin COCK SUCKERS ile yakıldığı bir mermer kemeri tamir ederken zemine donanım yerleştirdiğini görüyorum.

kendi kendime gülümsüyorum.

Rising'e ayrılmış kanadı atladım -küçük Conn ve Barlow hayal kırıklığına uğrarlardı- ve onun yerine Özgürlük Kanadı için sıraya katıldım. Orada, birkaç kat yüksekliğe uzanan, tepede ince bir ışık akışı sağlamak için daralan betondan

bir oda buluyorum; bir milyon Kırmızı Mührü yere saçıyor. Başparmak kadar küçük, tıpkı kendi ellerimdekiler gibi esnek metalden yapılmış. Her biri, Jackal of Mars'ın tasfiye ettiği madenlerden alındı. Buraya Çığlıklar Salonu diyorlar.

Tuhaf ve soğuk ve ondan kaçmak istiyorum. Ama kalıyorum. Buradaki tüm sanatlar arasında, dehşete bakabileceğiniz en düz göz bu. Benden biraz daha yaşlı bir adam, Mühürlerden birini tutarak ağlayarak yere düşüyor. Yalnız, ama arkasındaki Kızıllar onu teselli etmek için diz çöküyor, ta ki etrafında kalın bir küme oluşana ve hepsi ağlayana kadar ve ben kendi gözlerimi siliyorum ve katılıp katılmayacağımı merak ederek başka tarafa bakıyorum, ama kendimi çok garip ve çok duygulanmış hissediyorum. aslında yap. Kamp 121'de bu aşk neredeydi?

Uzakta bir çift yüksek Altın, küçük oğulları ile birlikte gösteriyi izliyor. Onlar yakışıklı bir çift. Gözleri kasvetli, saygılı. Ama onlara bağırmak istiyorum. Cüruf çekmelerini söyle. Bu bize ait.

Sonra oğulları annesinin elinden kayıp Mühürler'e doğru yürürken demir çınlıyor. Ayakkabıları Mühürleri birbirine vuruyor. Ses betona çarpıyor, seviye seviye yükseliyor, gürültü odanın soğuk beton boğazının tepesine ulaşana kadar her sekmede artıyor.

Kümelenmiş Kızıllar durup bakıyorlar.

Çığlıklar Salonu'ndan mide bulandırıcı ve klostrofobik hale gelince, oturup kendimi toparlayacak bir yer bulmaya çalışarak kalabalığın arasından sıyrıldım. Bütün kahvehaneler dolu, bu yüzden müzenin dışındaki küçük bir parkı hedefliyorum. Yavaş hareket eden havadar bir Maviler yığını arasında sıkıştım, gevezelik eden Yeşiller'in yanından geçtim, Renklerin hepsi müzeye giden geniş beyaz merdivenlerde bir araya toplandı. Dikkatlice, geçidin ortasında duran ve dahili bir çiple konuşan korkunç bir Altın kadının yanından geçiyorum. Eksantrik piercingleri olan bir Kırmızı, ilerlemeye hevesli bir şekilde bana çarptı. "Üzgünüm aşkım," diye mırıldandı ve kalabalığın arasından süzülerek, ocağından dumanlar çıkararak devam etti.

Merdivenlerde arkamdan biri bağırıyor. Altın kadının çıldırmış bir şekilde etrafta döndüğünü görmek için arkamı döndüm, gözleri bana yerleşene kadar kalabalığı taradı. Uzun, mücevherli bir parmağı işaret ediyor. "Sen." Kiminle konuştuğunu anlamak için arkama bakıyorum. "Hırsız!" Bana doğru itiyor ve benim için doğru geldiğini anlıyorum. Çevremdekiler uzaklaşıyor. İçimden kaçma isteği geliyor ama kaldırımdaki noktaya kök salmış durumdayım. “Bekçiler!” yükselen kadın bağırır. “Bekçiler! Nerede, seni küçük paslı?" kadın

bana gülümsüyor. Kolayca benden bir ayak uzun. Yüz kilo daha ağır. Daha çok, ne kadar zayıf olsa da. Bir kürk mantoya sarılı bir deri bir kemik altın semender gibi görünüyor ama iri gözleri iki şeytani mücevher gibi parlıyor. "Aldığını biliyorum."

"Ben bir bok almadım," diye çıkıştım. Kolumu tuttu ve o kadar sert çekti ki omzumun yuvasında gıcırdadığını hissettim. Ayaklarım yerden kalkıyor.

"Göreceğiz bakalım. Bekçiler!"

"Geliyorlar," diyor biri.

Şaşkınlıkla etrafa bakındım ve yağmurla kaplanmış ceketimi elinden kaçırması için yana doğru kıvrandım. "Gitmesine izin verme." Bir dişi Yeşil ve yaşlı bir Gümüş adam yoluma çıkıyor. Gümüş beni tuttu ve iki Bekçi toplanan kalabalığın arasından geçene kadar kolumu tuttu. Griler. İçimden bir korku dalgası geçiyor. Mavi kumaş şapkalar ve Cumhuriyet yıldızını tutan gözleri bağlı bir kadınla titanyum rozetli gri üniformalar giyiyorlar. İki gençten genç, en yaşlı olanın boynunu kaldırıp Altına bakmalarını ve saygıyla başını sallarken ilerlemelerini söyler. "Bir sorun mu var vatandaş?"

"Bu bir hırsız."

Bana sakince bakıyor. "Ne, o?"

"Küçük kestane bilekliğimi çaldı! Hemen bileğimden çıkardı."

Gözlerim büyüyor. "Cehennem gibi yaptım."

Silver, "Kaçmaya çalıştığını gördüm," dedi. "Sen gelene kadar onu alıkoydum."

"Pırlanta ve lyrkonyum bir bileklikti. İnanılmaz pahalı. Bilgisayarımda konuşuyordum ve o beni yankesi altına aldı. Kaygan küçük parmaklar."

Dilim aptalca vuruldu. Daha yaşlı, daha şişman Bekçi, "Başını sabit tut, vatandaş" diyor. Mavi beresinin hemen altında taktığı ince plastik kulaklıktan sol gözünün üzerine net bir optik düşüyor. "Seni taramalıyım."

"Ama ben bir şey yapmadım..."

"O zaman saklayacak bir şeyin yok."

“İkinizden biri bunun olduğunu gördü mü?” genç Gri, Yeşil ve Gümüş'e sorar.

"Pastanın ona çarptığını gördüm."

"Numara. Sadece bağırışını duydum."

"Ben bir şey yapmadım!"

Genç Bekçi, “Kapa çeneni yoksa ağzını oynattığın için seni içeri çekeriz” diyor.

"Vatandaş, kafanı oynatmayı bırak." Bir teneke hakaretine karşı ısırarak çok hareketsiz duruyorum. Gray'in gözü, optiğin projeksiyon ekranından gelen ışıkla titriyor. Yüzlerden oluşan bir kaleydoskop öğrencisine karşı akar. "Arşivde değil," diyor diğerine. "Nerelisin vatandaş?" Parmağımı DNA örnekleyicisine sokmamı işaret ediyor. Küçük bir iğne batması hissediyorum. Sonuçlara kaşlarını çattı.

"Marslı, belli ki. Ağzına çamur kaçmış gibi konuşuyor,” diyor Gold. "Onu şimdiden tutuklayın. Bileziğimi geri istiyorum.” Etrafındaki binaları işaret ediyor. "Bir kamera yayını çağıramaz mısın?"

"Özel mülkiyet. Arşivle bağlantılı değil, bu yüzden arama iznine ihtiyacımız var."

“Gülünç bürokrasi. Sokaklar pisliğe döndü. Yürüyüş Yolunda Hırsızlık! O pleb senatör korkuluklarına kulak asmayı bırakıp sadece işini yapsaydın…”

Yaşlı Bekçi, "Vatandaş lütfen," dedi. Seyircilerin ortasındaki Kızıllara bakıyor, muhtemelen onların Vox Populi olup olmadığını merak ediyor. Yanlış gözler görür ve bu bir isyana dönüşür. "Marslı mısın kızım?"

Nefes almak. Nefes almak. "Evet. Ben Marslıyım.”

"Arşivde değilsin. Geçiş izniniz nerede? Yerleşik kimliğinizde var mı?”

"Ne?"

"Kimliğin var mı?"

Citadel ID'yi sakladığım ceplerime hızla uzanıyorum. Her iki Gri de geri çekildi, elleri yan kollarına düştü. Küçük olan kendininkini çekiyor ve ben yüzümden iki metre ötedeki metal fıçıya bakıyorum. "Hareket etme!" Silahların üzerimde

yarıştığı, gen derinliğinde bir Griler korkusuyla emir üzerine titredim. "Eller cebinizden çıksın! Ellerinizi cebinizden çıkarın! Yap!"

Donuyorum, tüm vücut kilitleniyor ve titriyorum. Elimi bile çekemeyecek kadar korkuyorum. Düşman gözler bana bakıyor, benden iğreniyor, onların çarpık fantezilerini gerçekleştirdiğimi doğruluyor. "Çek ellerini! Yavaşça! Yavaşça!" ellerimi dışarı çekiyorum. Yaşlı Grey, kalabalığın arasından izleyen Reds ve Browns'ı görüyor. Birkaçı iletişimlerine konuşuyor. Bir adım yolumuza. Gri silahını indirdi, gözlerinde bir korku pırıltısı belirdi. Genç Gray, izleyenleri görmez ve beni yakındaki bir duvara çarpmak için acele eder. Ellerimi kaldırıp bacaklarımı tekmeledi. Bir copla vücudumu taradı, sonra beni okşadı ve sonra manyetik prangalarla ellerimi arkamdan kelepçeledi. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Genç olan, "Ateş eden ya da bomba yok," diyor, hala yaşlı olanın endişesini göremiyor. "Bilezik de yok." Cebimden kimliğimi çıkardı ve geri çekildi. "Lagalos'lu Lyria." Duraklıyor. "Eh, Stefano, şuna bak."

"O halde bir suç ortağı olmalı," diyor Altın.

"Başka bir Kırmızı gördünüz mü..." Yeşil boruları yukarı kaldırdı.

"Onu ben de gördüm. Çete üyesi, şüphesiz. Tatlar, piercingler. Bakın Memurlar, size ifademi veya kartımı verebilir miyim?" diye sorar Silver, bir saate bakarak. "Bir buluşmam var…."

"Rico, tanıklıklarını ve kimliklerini al." Yaşlı Bekçi'nin iletişim ağı çatırdıyor. Silahlarını tutuyor. "Promenade Level, 116. ve Eurydice'de bir vagona ihtiyacımız olacak. Kalabalık bastırma gönder. Vox gözlemcileri var. tırmanabilir." Bana, "Arkanı dönebilirsin vatandaş."

Eller arkamda, beceriksizce etrafımda dönüyorum. Yağmur yeniden yağmaya başladı. Ürperiyorum. Daha genç olan Gray kimliğime baktı. "Kale personeli, ha?" Başımla onayladım. "Bakım yapan işçiyle ilgili?" Sonra adımın sağındaki tilki mührünü fark etti. "Telemanus personeli. İkinci sınıf izin. Şuna bak. Bu yüzden Arşivde yok."

Bunun bir soru olup olmadığından emin değilim.

Gold, "Muhtemelen kimliği de çaldı" diyor.

Yaşlı Bekçi ona biniyor. “Vatandaş, lütfen! Etrafına bak."

"Sen benim kim olduğumu bilmiyor musun?" kadın sırıtıyor. "Ben Agilla au Vorelius, Memur. Doğru. Neden onun suç ortağını bulmaya çalışmıyorsun? Bir tane var. Paketler halinde koşuyorlar, biliyorsun. Küçük vahşi dünya dışı yaratıklar çıldırdı. Hiçbir yer güvenli değil. Adınız ne? Sizi sevgili arkadaşım Senatör Adulius'a şikayet edeceğim. Phobos'taki su filtreleme tesislerini tek bir iletişim ile koruyor olacaksınız." Öne doğru eğiliyor, rozetini okurken parlak gözleri kısılıyor. "Memur Gregoroviç."

Yaşlı Gri solgun. "Vatandaş Vorelius, onu içeri alıyoruz..."

"Beni içeri mi alıyorsun?" uluyorum. “Ben yapmadım-”

"Kapa çeneni," dedi bana içgüdüsel bir dürtüyle. O kadar sinirliyim ve korkuyorum ki sendeleyip yere bakıyorum. "Onu içeri alacağız ve tam bir araştırma yapacağız ve bir arama emri çıkardıktan sonra tüm kameralardan bilgi alacağız. Bileziğinizi çalmaya yardım ettiyse, ödeyecektir.”

"İyi. İyi. Bunu Telemanus kahyasına bildirmelisiniz. Aralarında bir hırsız olduğunu bilmeliler. Bu, Marslı savaş ağalarını rahatsız edeceğinden değil. Ama en azından işini kaybetmeli. Sokakları temiz tutmalı.”

Bu beni Grilerden daha çok korkutuyor.

Sokakta Hyperion camgöbeği çizgili bir somun ekmek şeklinde hırpalanmış gri bir pilot olarak götürülüyorum. Arkayı açarlar. Sıra sıra kaba görünüşlü piçlerle, çoğu dövmeli alçak Renklerle, sarhoşlarla ve serserilerle dolu.

"O ne yaptı?" Seyircilerden yaşlı bir Kızıl bağırır.

Griler'den biri, "Yürü, vatandaş," diye emir veriyor.

"Saçmalık!" başka biri bağırır. Memurların yanında yere bir şişe kırılır. "Siktirin gidin teneke adamlar!"

"Onu içeri al."

"Seni dövün..." Bekçiler beni hapishane vagonunun arkasına itmeye çalışırken direnerek tısladım. Sinir krizi geçiren bir çocuk gibi hissediyorum. Yüzüm uyuştu. İçlerinden biri bir stunbaton çıkarır.

"Pantolonunuz kızgın içeri girin. Ya da pantolonun işemeden içeri gir. Uyun vatandaş."

Ürpererek pilotun yatağına adım attım ve beni geveze siyah dişleri olan eski püskü bir Pink ile gösterişli yarış ceketinde kusmuk ve kan olan sarhoş bir Obsidyen arasında bir koltuğa itmelerine izin verdim. Manyetikler beni koltuğuma kilitlerken prangalarım şıngırdadı. İçimde derin bir hayvan korkusu yükseliyor. Kelepçeleri çekiyorum. "Lütfen. Lütfen yapma..." Dışarıdan bağırışlar geliyor. Siren sesleri ve daha fazla şişe kırılma sesi.

Kapıları kapatmadan önce biri sokakta "Memurlar," diyor. Paltolu ince bir Gri adam onlara yaklaşıyor. Sağ bacağında çatallı bir keçi sakalı ve kötü bir aksaklığı var.

"Korkarım bir hata oldu" diyor. "Bu kız benim bir arkadaşım."

"Yankesici mi?" diye soruyor yaşlı Bekçi, toplanan kalabalığa bakarak.

"Bu bir yırtıcı!" Yabancı gülüyor. "Eğer o bir yankesiciyse, ben dünyaca ünlü bir sanat hırsızıyım! Ailesinin sekiz yıldır devam ettiğini biliyor. Şehirde bir günlüğüne dışarıdaydık. Manzaraları çekmek için. İlk durak Özgürlük Kanadıydı, ardından Kahraman Merkezi - sıkıcı, biliyorum. Ona biraz geçmişimi göstermek istedim. Bu gösterişli yeni neslin, akrabalarımızın geçmişte yaptığı fedakarlıkları bildiğinden emin olun."

"Geçmişin?" diyor yaşlı Bekçi. "Oğul muydun?"

Adam utanmış gibi omuz silkiyor. "Hepimiz üzerimize düşeni yapıyoruz. Önce Saati çalıştırdım." Yanımdaki iri Obsidyen, burnunun bağırsaklarından balgam çekip ayaklarıma tükürdü. Kırık dişleri bana gülümsüyor ve anlamadığım bir dilde bir şeyler fısıldıyor. Nefesi Flush tüpü gibi kokuyor. Bu arada, ben tamamen kaybolmuş bir şekilde izlerken, Griler askeri lingoda birbirlerine tıngırdatıyorlar.

"Hangi grup?" Bekçilerden biri sorar.

"Kohorlar XV."

"Serenia Merkezi?"

"Krater kasabasının kendisi."

Adamlardan biri ıslık çalıyor. "Bedeninde bir sigara tiryakisi."

“O zaman ilk müdahale eden sendin…”

"Yani diyorlar ki."

"Orada da vardı" diyor yaşlı Bekçi. "O zaman on üçüncüydü."

"Helluva günü" diye yanıtlıyor yabancı.

"Cehennem günü." Adamlar el sıkışıyor.

"Philippe," diyor yabancı.

Yaşlı Bekçi, "Stefano," diye yanıtlıyor. "Bu Riko. O bir ahmak.”

"Peki, sorun nedir Stefano? Oradaki arkadaşım, o karganın öğle yemeği olacak gibi görünüyor. Ve mafyadan olmak üzereymiş gibi görünüyorsun.”

Bir vatandaş, arkadaşınızın bileziğini çaldığını söylüyor, dedi Memur Rico huysuzca, konuşmanın dışında bırakıldığı için canı sıkılmış.

"Bileziği mi?" Philippe adlı yabancı gülüyor. "Onun üzerinde mi buldun?"

"Hayır ama…"

"Öyleyse neden arabada? Rusters reklam portları?”

Yaşlı olan başını salladı. “Vatandaş ortalığı karıştırmakla tehdit etti. Piramidi çağırmakla tehdit etti. Bağlı, biliyorsun."

"Ah." Yabancı kaşlarını kaldırıyor. "O zaman bir Altın?"

Stefano utanmış görünüyor. "Hikayeyi biliyorsun."

"Aynı vitesler, yeni yağ."

"O zaman o gider."

"O zaman o gider. Emekli maaşına ne kadar var?”

"Üç. Hepsini beş yıl geriye attılar.”

"Piçler."

"Yut. Yeni acemiler işe yaramaz. Kırmızılar ve Kahverengiler… hatta bir Obsidiyen. Bu delilik. Disiplin yok. Bu yüzden yaşlı köpekleri köpek kulübesinde tutuyorlar."

"Adli."

"O zaman o gider."

Yabancı yaklaşır ve sesini düşürür. "Dinle... Yapacak bir işin olduğunu biliyorum Stefano. Biliyorum ki. Ama etrafına bak. Sigorta yanıyor. Onu uzaklaştırın ve Vox patlar. Bu küçük hanıma kefilim. Annesine ona göz kulak olacağımı söyledim. O doğru türden. Geri dönüp ailesine neyin ne olduğunu söylemek zorunda kalırsam bu beni öldürür. Reds'i bilirsiniz: küçük Renk, büyük öfke. Ve onu karakola götürürsen her şey karmakarışık olur. Özellikle her şeyi hallettiğinden beri. Bunu girmeyi unutmanın bir yolu var mı?" Kalabalığa dönüp bakıyor. "Herkesin başını ağrıtsın."

"Stefano..." Memur Rico başlıyor.

"Sessiz ol, sürtük." Memur Stefano bana baktı, sokağa geri döndü ve sonra arabayı getiren diğer yaşlı Bekçilere baktı ve başını salladı. Arabanın arkasına atlıyor ve prangalarımdaki manyetik bağlantıyı çözüyor. Arkadan ihtiyatla takip ediyorum.

"Sana bir tüy borcum var," diyor yabancı. "Lanet olsun sana."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Yabancı elini uzatır. "Semper kardeşler."

"Semper kardeşler."

Bekçiler arabayı kapattılar ve çok yaklaşan tüm alçak renkleri iterek kalabalığın içine doğru adımladılar. Vagon tekrar havaya yükseldi ve hava trafiğine karışarak beni yabancıyla ayakta bıraktı. Şehitlerinden mahrum bırakılan kalabalık, toplandığı gibi hızla buharlaşır. Bazıları iyi olup olmadığımı sormaya geliyor. Başımı salladım, hala titriyordum.

Adam beni uzaklaştırırken, "Arkadaşmışız gibi davran," dedi. "Hala izliyorlar."

"Bunu neden yaptın?" Sigara içmek için bir banka oturduğunda ona soruyorum. Ondan bir tane alıyorum ve onu pembemsi yüzüğünden bir alevle yakıyor.

“Bunu yapan başka bir Red'di” diyor. "Çocuğun hamlesini yaptığını gördüm."

"Neden hemen bir şey söylemedin?" hararetle soruyorum.

"Seni tanımıyorum" diyor. "Sorun bugünlerde kolay başlıyor."

"Öyle görünüyor," diye mırıldandım.

"Size yardım etmek için günlerini harcayan insanlara karşı her zaman bu kadar saldırgan mısınız?"

"Hayır...ben sadece...özür dilerim."

"Ve yabani bir yaban arısı gibi havada uçuşan Altınla sohbet etmeye gelmemin bir anlamı yok. Pis sokmaları var. Bir bataklığa girmenin kolay yolu.”

"Kutlama mı?" Soruyorum.

“Dağınık durum” diye açıklıyor. "Philippe." Bir elini uzatır. Sesi, Watchmen'dekinden daha hafif, daha oyuncu. Kötü bir yüzü ve gördükleri çoğu şeyden sıkılmış görünen akıllı gözleri var, ama dikkatle bana odaklanıyorlar.

"Lagalos'lu Lyria."

"Marslı mı?" Güler. "Pekala, o zaman seni nereden tanıdığımı sormadıkları için rahatladım. Marslı. Ha. Bu bir yırtık. Her şeyi geri alabilirdi.” Brülörünü ovuyor ve çıkmak üzere ayağa kalkıyor.

"Neden bana yardım ettin?" tekrar soruyorum.

"Eskiden tanıdığım birine benziyorsun." Duraklıyor. "Ve o highColor sidikinden nefret ediyorum. Kasları esnetmek, sanki daha önce koşmamışlar gibi. Şimdi güzel bir gün geçiriyorsun, Lyria of Lagalos. Tenekelerle konuşurken diline dikkat et. Stefano iyi biriydi. Çoğu, bugünlerde tüm teröristler ve Vox ateş başlatıcılarla uçar gibi seğiriyor. ”

O yürür.

"Beklemek!"

O durdu. "Evet?"

Sana borçluyum, dedim cüzdanıma uzanarak. "Sen beni umursuyorum, ben seni. İşte böyle yapılır."

"Bana ödeme yapmak ister misin?" O rahatsız. "Cennet hayır. Serendipity'yi ucuzlaştırma, aşkım." Aramızdan insanlar geçerken duraklıyor. Bir şeyler düşünüyor gibi görünüyor. Eli göğüs kafesinin üzerinde, gömleğinin altındaki bir şeye dokunuyor. "Pekala, lanet olsun," diyor iç çekerek. "Kaybolmuş bir şeye benziyorsun. Güzel şehrimizde ne kadar süredir oturuyorsunuz?"

"Bu benim ilk günüm."

O havlıyor. "Seni zavallı küçük tavşan."

"Ben tavşan değilim," diye çıkışıyorum.

Güler. "NS. Dişlerin çok daha büyük. Yani, birinci gün. Ve ne gördün?" Elimi uzattığımda broşürümü kapıyor. "Acıklı çocuk. Bütün gün sırada bekleyeceksin. Pekala, öyle oldu ki, yürümem gerek. Bu diz için, görüyorsun. Eski yara. Bana biraz arkadaşlık ederek ve kulak vererek teşekkür etmeye ne dersin, böylece tüm zaman boyunca kendimle konuşmak zorunda kalmam. Bence eşit bir ticaret."

tereddüt ediyorum.

"Size muhteşem bir şenlik ve kardeşlik günü vaat ediyorum."

Yaramaz gözleri var. Genel olarak, onlara nazik gözlerden daha çok güvenirim. Bunlar bana acıyanlar. "Bunu yapabilirim."

"Görkemli." Yürümek için dönüyor. "Şimdi gidiyoruz, Lagaloslu Lyria." Bacağını okşar. "Hop hop."

Philippe'i komik buluyorum. Promenade seviyesinde yürüyoruz ve konuşuyoruz, popüler olmayan ama güzel Pallas Gallery'de durarak Laureltide dansçılarına benzeyen cam heykelleri ve kangurular, zebralar ve diğer soyu tükenmiş yaratıkların tekrar ete döndürüldüğü Cerebian Hayvanat Bahçesi'ni görüyoruz. ve oymacılar tarafından kan. Beni karamel, kakule patlamış mısır ve aromalı buzla tanıştırıyor. Aristoteles Parkı'nda lâmbanın aydınlattığı ağaçların arasında brülör tüttürüyor ve çeşmelerde su içmek için toplanan yas güvercinlerini

kovalayan başıboş köpekleri izliyoruz. Philippe, ondan rica etmişim gibi anlatıyor. Bilmediğim birçok kelimeyi ve bazılarını da aşina olmadığım şekillerde kullanıyor. Onda dünyevi bir şey var, kültürlü bir şey var, o kadar kültürlü ki, ilk başta çok korkutucu olduğunu düşündüğüm kürk ve mücevherlerdeki hanımların küstah tavırlarıyla alay ediyor.

Ava, bu adama bayılacaksın. Kasabanın aptal çocukları gibisi yok.

O da beni tanımak istiyor gibi görünüyor. Herkes gibi benimle ilgili değil, ne düşündüğümle ilgili. Ben kendimi güvende hissetmeyi unutarak yürümeye devam ediyorum ve o izliyor, gömleğinin altındaki bir şeye dokunuyor.

Babamdan daha yaşlı olabilir ama onda beni gülümseten genç bir yanı var. Bir şeyler saklıyor, belki derin bir hüzün. Bazen onu ağaçları ya da bir çeşmeyi izlerken yakalıyorum, sanki uzun zaman önce burada başka biriyle birlikteymiş gibi. Bunu yaparken hep göğsüne dokunur.

Ona kimi hatırlattığımı merak ediyorum.

Burada günün sonunda güneşin batmadığını unutarak zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Hisar'a geri dönmem gerektiğini söylediğimde, Philippe bildiği küçük bir Venüs'te akşam yemeği ile günü kapattıktan sonra bana eşlik etmek istiyor. Midemdeki gurultuya rağmen tereddüt ediyorum, bir bahane bulmak üzereyim çünkü daha önce hiç gerçek bir restorana gitmedim ve korkunç paltomun farkındayım ve paramı alamayacağım için endişeleniyorum. o; ama kolumu büküyor. Lanet olsun iyi yaptı. Küçük Venüs yeri, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yer. Haşlanmış yumurta kadar beyaz peçeteler ve tabaklar. Gümüş mutfak eşyaları. Kale'ye ve kuzeydeki dağlara bakan sarmaşık bir çardak altında çalan Menekşe zencisinden sızan müzik.

İstiridyesiz bir hayat yaşadığınızı düşünmek beni üzüyor, dedi Philippe bir tanesini ağzından kaçırarak.

"Pekala, sen hiç kızarmış engerek yumurtası yemedin."

“Kazanılmış bir tat, şüphesiz.”

Bir başka istiridyeyi höpürdeterek yerken titriyorum. İlkini çiğnedim ve neredeyse kustum, ama şimdi hepsini bir kerede indirmeyi biliyorum, yeterince sirke ile soslarsam onları sevmeye başlıyorum. Ya da belki onları sevdiğimi seviyorum. Garson gelip başka bir şey isteyip istemediğimizi sorduğunda kendimi çok önemli hissediyorum ve “Bu doğru, bir uçuş daha lütfen” diyorum.

Philippe, "Ve iki martini daha" diye talep ediyor. "Sinsice pislik, seni büyücü."

Garson kızarır ve patlar. Gidişini izliyorum, bir kahveye bile param yetmiyorken bunun neye mal olacağından korkarak. Philippe boş kabuğunu bir kovaya fırlatır. "Bunlar gerçek Venüs kabuklularına bir mum tutmuyor, ancak savaşla birlikte Dünya elinden gelenin en iyisini yapıyor."

"Barış ile ticaretin yeniden açılacağını duydum," dedim bilerek. Bunu birkaç hafta önce Kavax'ı ziyaret eden Quicksilver'ın adamlarından birinden duydum.

"Ha! Barış sürmeyecek. Asla sürmez. Altınlar koşullu zaferi kaldıramaz. Hepsine sahip olmalılar."

"Vox Populi Altınlar olmadan geçebilir."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

Çok fazla şey söylediğimi bilerek omuz silktim. "Bir şeyler duyuyorum."

Beni muayene ediyor. "Bu seni rahatsız etmiyor mu? Köle tacirleriyle barış yapmak?"

Düşündüm, rahatladım, bu "şeyleri" nereden duyduğumu sormadı. "Bilmiyorum."

"Seni rahatsız edip etmediğini anlayacağından eminim."

"Şu senatör...Dansçı O'Faran. Madenimi serbest bırakan oydu."

Islık çalar. "Bu bir şey."

Başımla onayladım. "Hatırlamam biraz zaman aldı. Ama bize nasıl baktığını gördüyseniz... O sadece işleri daha iyi hale getirmek istiyor. Burada ve Mars'ta. Görünüşe göre Egemen'in tek düşündüğü kişisel puanı - Kül Lordu ile işleri bitirmek. Ve küçük insanlar geride kalıyor. Altı yıldır Mars'a bile gitmedi ve orası bir... bataklık."

Söze gülümsüyor. "Peki ya Reaper?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim, sarhoştum ve başka bir şey hakkında konuşmak istiyordum. "Artık onlardan biri gibi."

"Bir altın."

Lejyonlardaki kardeşlerimi düşünerek, Philippe'e onlardan bahsetmeli miyim diye düşünerek başımı salladım. Hayır. Acımanın geceyi mahvetmesini istemiyorum. "Bitmesini istiyorum," diyorum. “Sadece hepimize söz verilen hayatı istiyorum.”

"Hepimiz değil mi? Ah, istiridyeler!”

Bir sonraki uçuşu bitiriyoruz ve iki martiniden sonra faturayı ben fark etmeden Philippe alıyor. Onu azarlıyormuş gibi yaptım ama içimden Vadi'ye teşekkür ediyorum ve bu konuda bu kadar endişelendiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Sarhoş bir şekilde sendeleyerek kol kola restorandan uzaklaşıyoruz, Philippe ona bir engerekçiyi baştan çıkaracak kadar çekici bir çocuğu öğretmemde ısrar eden Kırmızı bir türkü söyleyerek restorandan ayrıldık. Philippe en az otuz kilo daha ağır ve iki el daha uzun olmasına rağmen benden daha sarhoş.

Bulut katmanından düşen hafif çiseleyen yağmura rağmen Kahraman Merkezi'nin ortasında otururken içini çekerek "Kırmızı yapı, lanet olasıca etkileyici" diyor. Işığın loşluğu, neredeyse bir Mars gecesi gibi hissettiriyor. "Ayağını dinlendirmeli. Öyle ağrıyor."

Kahraman Merkezi meydanının ortasındaki bir bankta birlikte oturuyoruz. Heykeller genişliği çevreliyor. En sevdiğim, Orion xe Aquarii's, bir kırmızı akçaağaç isyanı üzerinde yedi kat yüksek kuleler. Huysuzluğuyla ünlü Mavi, elleri kalçalarında ve omzunda bir papağanla duruyor. Heykellerin en büyüğü plazanın merkezindedir. Geceleri, yerdeki ışıklar Demir Orakçı'yı aydınlatmak için parlıyor: Gerçek bir adamın on katı büyüklüğünde bir Kızıl çocuk, iki büyük demir direğe zincirlenmiş halde duruyor. O büyük değil. Yarı aç. Sırtı bükülmüş. Ama ağzı bir kükreme ile açık. Zincirler çatlıyor ve kopuyor gibi görünüyor. Sütunlar paramparça ve parçalarında daha fazla şekil, ikon ve çığlık atan yüzler var. Philippe arkasına yaslanıp heykele bakarken kolyesini okşadı.

"Bu da ne?" Bir an sonra soruyorum. Kaşları kalkıyor. "Gömleğinin altında. Bütün gece evcil hayvanmış gibi okşadın.”

"Hm?" daha dik oturur ve kolyeyi çıkarır. Küçük bir yumurta büyüklüğünde, kıvırcık saçlı ve üzüm tacıyla genç bir adamın yüzü. "Bana özel biri tarafından

verilen küçük bir şey. Bu Bacchus'tur. Uçarılığın ve şarabın efendisi. Benim akraba ruhum.”

"Bunu sana kim verdi?" Soruyorum. "Üzgünüm. Görgü için bok var. ”

"Görgü kurallarından vazgeç sevgilim. Onlar için fazla sarhoşum.” Yine de duraksadı, yüzü doğal eğlencesini kaybederek yerini daha koyu, daha yoğun bir duyguya bıraktı. "Bir erkekti. Nişanlım."

"Nişanlı?"

"Bu bir sorun mu?" kırpılmış, yeni bir sesle cevap veriyor.

"Hayır... ben sadece..."

"Çünkü lowRed'lerin bu tür şeyler hakkında ilkel küçük boklar olduğunu biliyorum. Maden şartlandırmanızın bir parçası. Çekirdek aile! Eşcinsellikte verimlilik yok. Sperm israfı, Kalite Kontrol Kurulu ilan ediyor!”

parlıyorum. "Hepimiz öyle değiliz." Ama öyleydi.

"Hayır," diyor yine kendi kendine hafif, havadar bir kahkahayla. O anda onu anlıyorum. Tüm büyük sözler, tüm züppe eksantriklik bir kalkandır. Altında acı var ve bir anlığına bana bunu paylaşacak kadar güvendi. "Üzgünüm aşkım. Çok sıkıyım. Sadece çok gergin olduğunuzda ileriyi görmek daha kolay.” İçini çeker ve Reaper'ın heykelinden damlayan suyu izler. Anıtın koltuk altlarında kuşlar toplanır.

"Nişanlın nasıl biriydi?" usulca soruyorum.

"Erkek eş. Ona nişanlım demekten nefret ediyorum. Ucuzlaştırır. O iyi bir adamdı. En iyisi. Lord'un şarabına aşık olmak dışında benimle hiçbir ortak yanı yok. Özel şakamız. Şimdi gitti. Ama muhtemelen bunu tahmin ettin."

"Üzgünüm."

"Hepimizin gölgeleri var." Cesurca gülümsüyor.

"Ailem Mars'ta öldürüldü," diyorum, kelimeleri yüksek sesle söylerken bulduğuma şaşırdım. Pek çok insan sordu ve kazdı, ama onları mühürledim çünkü nasıl anlayabilirler ki? Philippe'deki o hüzün beni anlıyor. Onun gözünde acıma hissetmiyorum. Görüldüğünü hissediyorum. “Asimilasyon kamplarından birindeydim. Orada çok uzun süre kaldık ve Kızıl El geldi.”

"İsimleri neydi?"

Küçük, acılı bir ses çıkarıyorum. "Bunu kimse sormadı."

"Öyleyse ilk öğrenen olmaktan onur duyuyorum."

“Kardeşimin adı Tiran'dı. Babamın adı Arlow'du. Kız kardeşim Ava'ydı. Çocukları: Conn, Barlow ve Ella. En küçüğü..." Sesim çıkıyor. "O bir bebekti." gülümsemeye çalışıyorum. "Ama yeğenimi çıkardım ve kardeşlerim de sağ çıktı."

Onun sessizliği, içinde bir şeyle güreşen bir adamın sessizliğidir. Savaş, çenesinin kaslarında ve ellerinin sıraya doğru kaymasında oynanıyor. Bir süre sonra hangi tarafın kazandığını bilmeden Demir Orakçı'ya doğru onun gözlerini takip ediyorum.

"Buna baktığımda ne görüyorum biliyor musun?" O sorar. "Bir hırsız." Güler. "Bunun sana küfür olduğunu varsayalım. O senin büyük kahramanın. Senin mesihin.”

"O benim mesih değil."

"Numara?"

"Numara."

İnanılmaz, dedi bana bakarak.

"Nedir?"

"Bugünlerde herkes çok gürültülü. Ama sen, bağırmaya hakkın varken sessizsin. Luna sessizlik için yaratılmamış. Ne de ben." Birşey demiyorum. Onunlayken buna ihtiyaç duymuyorum ve belki de bu yüzden ona ailemden bahsettim. Acımayı istemediğim için saklamak istediğim bir sırdı. Ölümlerini küçümsemek ya da dikkat çekmek için fahişelik yapmak istemiyorum. "Ne görüyorsun?" heykeli soruyor.

"Pas." duraklıyorum. "Ve gölgeler."

Sessizce tren istasyonuna yürüyoruz. Raylardaki sürtünme ısısından buhar, raylardan dalgalanır. "Teşekkür ederim," diyorum, "her şey için."

"Zevk bana aitti, Lyria of Lagalos." Sözlerini dikkatle değerlendirerek duraklar. "Hyperion'un hesaplanamayacak kadar büyük görünebileceğini biliyorum. Ve buradaki insanlar senden daha büyük. Ama seni küçük görmelerine izin verme." Göğsümü dürtüyor ve alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Sen bir dünyasın. Sen büyük ve sevimlisin. Ama bunu başkaları görmeden önce sen görmelisin." Bana gülümsüyor, biraz utanıyor. "Ped numaram sende var. Yabancı olma, küçük tavşan." Babacan bir tavırla alnımı öpüyor ve yağmura dönüşüyor. "Tekrar buluşana kadar." Kötü dizi komik bir şekilde bükülmeden önce bir tavşan gibi iki kez zıplıyor. Bana dönüp sırıtıyor. Gülmeden edemiyorum.

Hisar'daki ranzamda, boynuma sıkıca sarılan örtülerle kıvrıldım, Mars'ın holosunu yukarı çekemeyecek kadar yorgun ve sonunda bir arkadaş edinmiş olmanın harika olduğunu düşünüyorum.

30 Darrow Nessus

ÖDÜLLERİMİZİ ALIYORUZ

Deepgrave'den olaysız bir şekilde, istasyonun bağırsaklarından diğer on değerli mahkumu denizaltımızda bizimle birlikte alarak. Felçli ve bağlı olmalarına rağmen, vücutlarının baskısı ve sıkışık kabinin arkasına yığılmış yıkanmamış etlerinin kokusu, neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Sadece Apollonius'u çalmak niyetimizi belli ederdi. Şimdi, eğer gardiyan pazarlığın sonuna kadar yaşamazsa, Ash Lord ve Cumhuriyet bunun genel bir jailbreak olduğunu düşünecek. Umarım ölümcül olmayan yöntemlerimiz ve sistemlerine erişimimiz bizi çok çabuk ele vermez.

Görevin başarısına rağmen, kapana kısılmış hissediyorum. Pisliğin yakınlığı tarafından hapsedildi. Apollonius, korkunç bir ceset kralı gibi, kimonosuyla düşmüş savaş ağalarının tepesinde yatıyor. Göğsümde, denizaltının kırmızı ışığında kamburlaşmış arkadaşlarımın karanlık, sessiz gözleriyle kalbim ağırlaşıyor - aynı ağırlığı hissettiklerini, hepimizin ağza alınmaz bir işin parçası olduğumuzu bilerek. Kendi Renginin kötü işleri için her zaman ezici bir suçluluk duyan Thraxa, mahkûmlara meşum bakışlarla bakıyor. Bu yanlış giderse, bu Altınlar tekrar lejyonlarının başında dururlarsa, tüm kötülükleri bir orman yangını gibi hızla dünyaya geri döner.

"Efendim...Özür dilemek istiyorum," diye fısıldadı Alexandra, diğerlerinin duymaması için dikkatlice. "Trawle'daki dalgalardan dolayı zaten deniz tutmuştu ve gözlerin gittiğini gördüğümde... Kendimi tuttuğum seviyede değil ve umarım bunun için beni daha az düşünmezsin."

"Ragnar sıfır yerçekiminde kusar," diyorum. "Özür dileyecek bir şey yok."

Beni duymadan başını salladı. Lorn au Arcos'un en büyük torunu olmak ağır bir yük olmalı. Takip edilmesi imkansız bir standart.

Sevro, gençliği neden sevdiğimi merak ediyor. Tüm haklara, tüm küstahlığa, derin bir güvensizlik damarına rağmen İskender'in içinden geçiyor ve ona karşı güçlü bir koruyucu içgüdü hissediyorum. İyi olmak istiyor. Keşke o da ünlü olmak istemeseydi.

Bana çok fazla Cassius'u hatırlatıyor.

"Efendim, sormanın temel olduğunu biliyorum. Ama merak ediyorum, bu aramızda kalabilir mi?"

"Rhonna'nın seninle alay etmesinden mi endişeleniyorsun?" Soruyorum. "Güven bana Alex. Endişelenmen gereken o değil." Alexandar'a pis bir gülümsemeyle kulak misafiri olan Sevro'ya baktım. Denizaltının arkasından bir havlama geliyor. Sıska Obsidiyen'in kucağında gülümsediğini görmek için dönüyorum. Parmaklarının arasından küçük bir burun çıkıyor.

"Bana müdürün köpeğini getirdiğini söyleme," diye mırıldandı Sevro. Obsidiyen pis pis sırıtıyor ve bacaklarının arasına gizlenmiş terrieri bize göstermek için kemikli ellerini açıyor. "Doğanlık mı? Dikkat et, ahmaklar, Dilsiz burada kötü, kötü bir adam."

Trol teknesine geri döndüğümüzde, heyecanımı gizlemek için mücadele ediyorum ve en sonunda temiz hava almak için çıkmadan önce adamlarımın önce çıkmasını ve mahkumların birer birer yüklenmesine yardım etmesini bekliyorum. Yine de denizin tuzlu suyu ve Atlantik'in serin rüzgarı bile geri dönülmez bir hata yaptığım hissini yok edemez.

Howlers'ın şüphemi görmesine izin veremem, bu yüzden büyük bir gülümsemeyle denizaltıdan çıkıyorum ve mahkumları güverteye uzunlamasına yatırıp ellerini ve ayaklarını altına zincirlerken, yakaladığımız gün Rhonna'ya gülüyorum. açık ve sonsuz bir gökyüzü. Alexandar'ın Rhonna'yı utandırması ve destek ekibinin sevinciyle ilgili hikayesini bitiren Sevro, "...ve botlarımın

üzerine kusmuştu," dedi. Alexandra gülmeye çalışıyor ama yanakları parlak kırmızı. "Sonra bir köpek kaçırdık! Tongueless ile tanıştınız mı? O bir isyan. Dilsiz, gel merhaba de!"

Altınları Colloway'in pelikanına yükledikten sonra, daha önce mürettebatın içeri girmesini sağlayan kapıyı kesip açtık ve yengeç nakliyecisini pelikan üzerinden terk ederek kuzeye uçarak Baffin Adası'nın donmuş vahşi doğasındaki kalkış üssümüze uçtuk. Orada, çalıntı bir Society Xiphos sınıfı savaş fırkateyni olan Nessus, granit kayalıkların gölgesinde, kamuflaj brandalarının altında soğuk ve sessiz yatıyor. Grönland'daki Deepgrave için hazırlıklarımızı yaparken, kardeşim Kieran, Howler'ların geri kalanıyla birlikte buraya saklandı ve yola çıkmak için hazırlandı.

Mahkumların yüklenmesine yardım etmek için termal pelerinlerle karda bizi bekliyorlar, gözleri bağlı Altınların geçit törenini cenaze yaslılarının ciddiyeti ile izliyorlar. Nefretlerini paylaşıyorum. Bu hepimizi kirletiyor. Wulfgar'ın ölümüyle birleşince, ruh halini gözle görülür şekilde kararttı. Venüs'e yaklaştıkça aydınlanacağını sanmıyorum.

Karda Sevro ve ben Nessus'a bakıyoruz. Yüz metrelik gövdesinin tamamı boyunca kar beyazına boyanmış ve sancak ve iskelesinde Quicksilver'ın kanatlı topuğuyla tepesi bulunan, küreler arasında atılabilecek en güzel hatlardan bazılarına sahip.

Sevro, "Bu güzellik cebime bir roket atıyor" diyor. Quick onun için ne istiyordu?

"Hiçbir şey değil."

"İnsan hiçbir şey istemeden bu kadar zengin olmaz." Gözleri rampadaki son mahkumları takip ediyor. "Genç kanları onlardan uzak tutmalıyız. O zengin pisliklerin yarısı bir kara delikten çıkış yolunu konuşabilir. Özellikle Rath."

"Tecrit cezasına çarptırıldılar. Alacakları şey yalnızlık."

Sevro, geminin iskele bataryasının yanında duran, çıplak ayaklarını karda kıvıran, kolları iki yana açılmış olan Tongueless'e başını salladı. Bir fırtına nefesini toplarken ruh gözleri vahşi doğaya bakıyor.

"O eğlence kutusu hakkında ne yapmak istiyorsun?"

"Geri kalanıyla birlikte onu Yeni Sparta'ya göndereceğiz." Yüzünü buruşturdu. "Ne yani onu da mı getirmek istiyorsun? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Onun lifini beğendim. Yani, bir Peerless'ı nargileyle yere serdi."

"Elli yaşından büyük olmalı! Jove ne kadar süredir o hücrede olduğunu ve en başta neden orada olduğunu biliyor. Bu bir risk."

"Kıçını kurtardı. Ve eğer o rehber rolü oynamamış olsaydı, hala orada korumalar kıçımızda dolanıyor olurduk." Dudağını ısırır. "Dürüst olmak gerekirse, masanın etrafında bir Obsidiyen olması sürü için iyi olur. Pantolonlarda biraz hafiflik hissediyorlar."

Gözlerindeki bakıştan, sadece sürüden bahsetmediğini biliyorum.

"Senin araman," diyorum. "Onun seçimi. Ama sen ona nereye gittiğimizi söyle."

"Kesin ölüme, genel kargaşa mı? Kim direnebilir?"

Sanki bizi duyuyormuş gibi – uzaktan imkansız – Dilsiz dönüşler. Gülümsüyor, sonra gemideki Quicksilver topuğuna bakıyor.

Sevro, Nessus konusunda haklıydı. O güzel bir şey. Ve doğrudan Venüslü gemi yapımcılarından bir katil. Cumhuriyet, elindeki gemiler ve kaynaklar açısından büyük bir sayısal üstünlüğe sahip olsa da, yeni Çekirdek ana gemi hattı, Victra ve Quicksilver'ın yavru kuş Phobos Tersanelerini utandırıyor.

Quicksilver'ın adamları, Nessus'u iki yıl önce, Merkür çevresindeki ana filomuza bir Cumhuriyet tedarik karavanına yapılan Altın baskınında hasar gördükten sonra ele geçirdi. Quicksilver, Cumhuriyet Donanmasını olması gerektiği gibi uyarmak yerine, gizli kurtarma yasalarını öne sürerek onu ele geçirdi. Cumhuriyet avukatları onu savaş çabası için talep etmeye çalıştığında, Quick mahkeme savaşını kazandı ve onu kişisel gezegenler arası mekiği olarak hizmet etmesi için güçlendirdi.

Bu yüzden ona ihtiyacım var.

Ben botlarımdan karı damgalarken Kieran Nessus'un alt garajında beni bekliyor. Thraxa gevşek vücudunu hücreye çekerken Apollonius'un arkasından bakıyor. Palyaço onu kemiklerine biraz et koyması için mutfağa götürürken müdürün köpeği Dilsiz'in arkasında sallanıyor. "Bak kardeşim," dedi Kieran, nereden geldiğini merak ederek Dilsiz'e kaşlarını çatarak. Kardeşimi kucaklayarak

selamlıyorum. Kapşonlu Gold'dan sonra başını sallıyor. "Demek ödül bu, ha?" Otuzlarının ortasında, erkek kardeşim çilli, çilli ve son derece iyimser. Bugün klor gibi kokuyor.

Sevro, “Mars'ın Minotor'u bedende” diyor.

Kieran bir tutam kızıl saçın altından gözlerini kırpıştırdı. "O büyük. Köpek onun mu?”

Hayır, gardiyanındı, dedi Sevro.

"Emin olmak." Kieran, sanki çok mantıklıymış gibi başını salladı. "Ya Obsidyen?"

"Karmaşık. gemi nasıl?" Soruyorum. Son beş yıldır Kieran, Howlers'ın mühendislik bölümünün başkanı olarak görev yaptı.

"Üstün kaygan ve hemen fırlatmaya hazır." O sırıtır. "Gerçekten düzeltilecek bir şey yok. Yarısında yüzüyorduk. Havuzu denemelisiniz, Vadi'nin kendisi gibi. Saunası bile var.”

"Yüzüyor muydun?" Sevro kıskançlıkla söyler.

"Peki ya mağazalar? Güven onlara pek bir diş açmadın.”

"Sadece viski." Kieran biraz dans ediyor. “Güneş Sistemi turu için stoğu var kardeşim. Bu Venüslüler, Quicksilver'ın ambarda ne bulduğunu ağzına alacak. Söylemeliyim ki, bu adil bir yem. Alacaklarından emin misin?”

"Çok daha iyiydiler," diye mırıldandı Sevro. "Aksi takdirde bir avuç vahşiyi boş yere hapse atmış oluruz."

"Tharsus'un efsanevi bir iştahı var," diyorum. "Isıracak." ScarabSkin'imin ön fermuarını açıyorum. Buhar ve pis koku soğuk garaja akıyor. Sevro kendini bozar. Kieran homurdanarak uzaklaşıyor. "Sabah yola çıkacağız."

Sevro homurdanıyor, bokböceği Derisi artık metal zeminde buruşmuş bir gölge. Altında çıplak. "Hiçbir yere gitmeyeceğimiz için yemek yiyeceğim."

Önce duş al, dedi Kieran. "Erkekler için."

"Bu kadar dramatik olma. Göt teri asla bir ruhu öldürmedi.”

"Bu bir gerçek değil," diye seslendi Kieran, Sevro uzaklaşırken. "Bunu doğrulayamazsınız." Kieran, bir İngiliz anahtarıyla atılan scarabSkin'i alıyor. “Gemiye musallat olmadan önce bunu yıkayacağım. Geçen sefer, saçına kum akarları getirdi. Obsidyenlere en kötü kızarıklığı verdi. Sanırım artık bunun için endişelenmemize gerek yok." Duraklıyor. "Kızım nasıl oldu?"

"O iyiydi." Rhonna'nın pelikandan teçhizatı, garajın uzak tarafında, starShell koylarına yakın çöp kutularına ayırmasını izliyoruz. Kieran, yağ lekeleri bırakarak boynunu kaşıyor.

"Biz çocukken bazen bana hayalet hikayeleri anlatırdın biliyor musun? Hayalet hikayelerinden nefret ederim. Karanlık Sürüngen Golback'in yerdeki çatlaklardan gelip dişlerimi yiyeceğini düşünerek çıldırdım."

“Golback!” Diyorum. "Golback'i sevdiğini sanıyordum."

O titriyor. "Onlara söylemek istedin, ben de söylemene izin verdim. Mesele şu ki, gerçekten o kadar da iyi bir nokta değildi… Bir şeyler istemekten hoşlanmıyorum. Keskin olduğunu biliyorum, ama muhtemelen gözünüze aşikar gelecek bir şey söyleyebilir miyim?”

"Kurs."

Karda güçlükle ilerleyen kızına baktı. "Bazı çocuklarla konuşuyordum ve hepimiz bunun biraz kızdıracağı konusunda hemfikiriz. Demek istediğim, kahretsin, Wulfgar çoktan öldü ve az önce maksimum güvenlikli bir hapishaneye girdik. yanındayım kardeşim olmalıyım. Ama kızımın bizimle gelmesini istemiyorum.”

"O zaman yapmaz. Ve sen de gelmiyorsun."

"Darrow..."

"Bu bir tartışma değil, Kieran. Dişliler konusunda bir yeteneğin var ama çatışma için yaratılmamışsın. Ve biz de buna doğru gidiyoruz."

Ne demek istediğimi biliyor. Onun ölmesini istemiyorum.

Mahkumlar hücrelerine kapatıldıktan sonra adamlarım gizlice duşlara, ardından da sıcak yemek için kadırgaya gidiyor. Bizimle gelmeyeceklerini söylemek için birkaç destekçi Howler'ı garajda bir araya topladım. Rhonna da onlardan biri.

Kieran köşede beceriksizce kıpırdandı, ben onlara burada, sahadan dönecek olan Uluyanlara yardım etmeleri için Dünya'da her görevi verdim. Saklanmalarına ve yeniden organize olmalarına yardımcı olacak bir ağa ihtiyaçları olacak. Daha sonra Rhonna babasıyla ve benimle yüzleşir.

"Demek Cehennem Dalgıçları olmak isteyen tüm kızların bu iş için bir serseriye ihtiyaçları olduğu söylendiğinde hissettikleri buydu," diyor. “Saygılarımla, gelmeyi hak ediyorum.”

"Peki bunu nasıl anlıyorsun?" Soruyorum. “Bir kurt pelerini görmüyorum. Motoru geminin önüne koyuyorsun kızım."

"Bana öyle seslenme. Bana yalan söyledin. Elyafımı gösterme şansım olacağını söylemiştin.”

"Bu senin şansın. Yeni Sparta'da yapacaklarınız da aynı derecede önemli olacak..."

"Saçmalık," diye çıkışıyor.

"Tekrar söyle?"

"Rhonna, yemin etme!" diyor Kieran. "O sizin komutanınız."

"O benim lanet olası amcam!" Bana parmağını uzatıyor. “Ben bir destek askeri, casus ya da kadın değilim. Zırhlı cav için üç yıl eğitim aldım. Hog's Tooth'ta çamur emdi. Temelde sınıfımda üçüncü, HT'de ikinciydim. Orada sadece dört Kızıl daha vardı. Ve yine de herkes, sadece yeğenin olduğum için orada olduğumu söyledi.” Baş parmağını göğsüne sokar. “Ben bir Güneş Cumhuriyeti Drachenjäger'im. Bir makineci. Ben bunu yaptım. Kemiklerime yuvalar takılmıştı.” Çalıştırmak için eğitildiği üç katlı makineye bağlanan önkollarındaki yuvaları bize gösteriyor. "PT'den ve lanet olası sinir krizinden sonra, Yirmi Dördüncü ile bir yerim var. Sonunda bazı köle tacirlerini savuşturmak üzereydin, sonra sen ortaya çıktın, beni birliğimden çıkardın ve herkesin haklı olduğunu kanıtladın. Ve ne için? Yani kasaları taşıyabilir miyim? Birim savaşa giderken geride mi kalacaksın? Adamların dönmesini mi bekleyeceğiz?”

"Yani seninle ilgili?" Soruyorum.

"Ben sadece üzerime düşeni yapmak istiyorum. Bu benim de savaşım.”

“Bir savaşta herhangi bir bireyin kendi başına hayatta kalabileceğini mi düşünüyorsun? Bir birimin parçasısın. O birimin her üyesine güvenmek zorundasın. Ve şu anda, başka birini öldürmeyeceğin konusunda sana güvenmiyorum. Yani ya itaat edebilirsin ya da başka bir kıyafet bulabilirsin.” Ruhuna hayran olabilirim ama kontrolüne değil. "Beni duyuyor musun, lancer?"

Bir an için bana daha fazla safra tüküreceğinden endişeleniyorum ama soğukkanlılığını yeniden kazandı ve katı bir dikkati üzerine çekti. "Hail Reaper."

Dışarı fırlar ve Kieran rahat bir nefes alır.

"Yardımın için teşekkürler," diye mırıldandım.

Bana masumca sırıtıyor. "Her şey kontrolün altında gibi görünüyordu."

-

Yorgun ve öfkemin biraz sertleştiğini hissederek, Kieran'ın Quicksilver'ın üçüncü kattaki kamarasına giden talimatlarını takip ediyorum. Sevro, kaptanın salonunun hoparlörlerine, Ragnar'ın kulaklarını kanayacak bir tür klasik kafiye gürültüsünü patlatması için komuta etti ve Palyaço, birinin odasından battaniyeleri çalması hakkında yüksek sesle sızlanıyor.

Kamaramın kapısını kapatırken ses kesiliyor. Yetmiş iki saat sonra ilk kez yalnızım. Oda kesinlikle Venüs tersanelerinin amaçladığı gibi değil - askeri kemer sıkma yerini lüks ceviz ve meşeye bıraktı. Daha yakından baktığımda, mobilyalara yerleştirilmiş holoprojektörler olduğunu görüyorum. Okyanus özelliğini açıyorum ve çok geçmeden dalgalar duvarlardaki kayalara çarpıyor. Deniz her yöne uzanır. Lorn'un köşeyi dönmesini bekliyorum. burnunu çekiyorum Oda koku alma özelliğinden tuzlu su gibi kokuyor. "Fena değil, Çabuk. Hiç de fena değil." Tavan peygamber çiçeği mavisine döndü ve tepemde bir martı uçuyor, bana savaş ciddi bir şekilde başlamadan önce o nefeste Mustang ile Dünya'da ziyaret ettiğim kumsalı hatırlatıyor. Oğlumu ilk kez kucağıma aldığımda ve sadece onun için yapacağım dünyayı düşündüğümde. O yoldan ne kadar uzaklaştığımı görmek beni mahvediyor.

Kendi bok böceği derimi ve astarımı soyuyorum ve mermer banyoda kaynar suyun altında duş alıyorum. Yalnız, düşüncelerim oğluma kayıyor. Uçup gittiğimde gözlerini düşünmemeye çalışıyorum, usturam Wulfgar'ın kanına bulanmıştı. Yenildim, anahtarı boynuma doladım. Yatağın başında, bir şişe Lagavulin 16'nın yanında ince bir holoframe buluyorum. Karım ve oğlum çerçevenin içinde yüzüyor, bana gülümsüyor. Quicksilver göndermiş olmalı.

Fotoğraf annem tarafından Silene Gölü'ndeki suya inen merdivenlerde çekildi. Hiç paylaşmadığım bir anısı daha. Kendimi boşlukta hissederek yatağa giriyorum ve gözyaşlarımın karanlıkta sessizce akmasına izin veriyorum.

-

Sabah, kardeşim Rhonna ve destek Howlers'ı taşıyan pelikan, güneye Yeni Sparta, Afrika'ya doğru yola çıkıyor ve gecenin fırtınasından yeni karla kaplı dağlardan yükselen yıldızlara gidiyoruz ve yükseliyoruz. yavaş yavaş yörüngeye. Bir gezegeni abluka altına almak neredeyse imkansızdır. Hatta bir şansın olması için tüm Cumhuriyet filosuna ihtiyacın var. Nessus'un gelişmiş gizli gövdesi bizi yörünge tarayıcılarından saklıyor ve görsel olarak algılandığımızda zaten derin uzaya doğru ilerliyoruz. Bu motorlarla hiçbir şey bizi yakalayamaz.

Dünya arkamızda küçülürken, onu holo-ekranda izliyorum, okyanuslara, dağlara ya da gecenin ağır ağır perdesi altındaki ışıltılı şehirlere değil, çocuğumun yatağında sıkışıp kalacağı ve onun aya bakacağım. Karım sabahın erken saatlerine kadar ofisinde evrakları inceliyor olacak. Aramızdaki mesafenin büyüdüğünü hissediyorum ve kötü bir baba olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum - her zaman gitmek için bir sebep bulmak, bir çocuğun gözünde ne kadar erdemli veya parlak olursa olsun, bir sebep bulmak. yakında dönüşeceği adamın anılarında boş ve yanlış görünüyor.

31 Efraim Uçurtma

BİR BUÇUK HAFTA

tavşanla ilk karşılaşmamdan sonra, Kobachi özel işini programın dört gün gerisinde ve ana olaydan üç gün önce bitiriyor. Benim zaman çizelgeme uymadığı için beni kızdırıyor. Hyperion'daki güvenlikteki ani artış olmasaydı, bu kadar zahmetli olmazdı. Bir şey oldu, halkın bilmesini istemedikleri bir şey. HC'lerden haber yok. Hükümdarın Optimatları ile Vox Populi arasında, Barış'ın esasları hakkında basında birbirlerini çiğnemelerinden başka bir şey değil. Merkür filosunun yarısı eve geliyor, bu yüzden konuşan kafalar, Senato dehşete düştüğü için Reaper'ın tüm Armada'yı toplayıp güçlerini dağıtmak için geri döneceğini söylüyor. Bu arada, güvenlikteki artışın tüm sıkı çalışmamızı geciktirmemesini sağlamak için planımızı aşırı hızda ayarlıyoruz.

Kobachi, tezgahının üzerine miyop bir rahip gibi eğilerek bazı son dakika ayarlamaları yapıyor. Kıvrımlı bir formda Fab sandalyede yarım paket brülör tüttürerek sinirlerimi yatıştırıyorum. Müteahhitlerden gelen yazışmaları geçen ayki onuncum olan hayalet veri defterimde inceliyorum. Syndicate serbest yazarlarını kullansak bile, her şey parça parça yapılmalı ki, bu yüzümüze patlarsa hiçbir müteahhit parmağımı bana doğrultamaz. Bu, planımın titizliğine rağmen, ulaşmak için yarıştığımız sonuç gibi görünüyor. Bunu bilen tek kişi benmişim gibi hissediyorum. Cyra ve Dano'nun her ikisi de yeni teçhizatın heyecanıyla enfekte olurken, Volga biri en sevdiği oyuncağını çalmış gibi surat asar. Ne zaman ruh halini sorsam, cesur bir gülümseme takınıyor ve önemli değil diyor. Onu tanıdığı için, iş hakkında tereddüt ediyor. Ama şüpheler onu daha önce beni izlemekten alıkoymamıştı.

Obsidiyen canavarın kendisinden bir mesaj gördüğümde gülümsüyorum: Gorgo gravWell'e sahip. lanetleneceğim. Kertenkele dileyen ve çimenlerde oturan bir ejderhayla uyanan bir çocuk gibi hissediyorum.

Saatime bakıyorum. Tavşanla öğleden sonra saat ikide Aristotle Park'ta buluşacağım ve şimdiden birini zorluyor. Cyra ve Dano, ilk gün kıza bitki dikmemi istediler. Onu tekrar göreceğimden emin olmak için yeterince çekici olmayacağımdan endişelendiler. Çok fazla değişken dediler. Cyra bilgisayarları biliyor ve Dano açıları biliyor ama insanlık durumunu bana bırakın.

Onu son gördüğümden beri yazışmalar yapıyorduk. Kolay başladı. Küçük şakalar paylaşmak, Luna'nın mücevherlerle süslenmiş sakinlerinin kibirliliği üzerine derin düşünceler. İlk başta sıkıcıydı. O sadece dünyayla alay edebileceğini anlayan bir çocuktu. Vitriolün dökülmeye devam etmesini bekliyordum. Ama o ne kadar rahat olursa, o kadar kibarlaştı ve midemdeki kara, boğumlu ağırlık o kadar ağırlaştı. Bazı yönlerden bana Trigg'i hatırlatıyor. Küçük kasaba, iyi kalp büyük, çürük şehre vals yapar; ve işte buradayım, hoş geldin partisi. Bazı insanlar sadece şansa sahiptir.

Sinirli bir şekilde saatime tekrar baktım.

"Kobaci. Neredeyse bitti?" Cevap vermiyor. "Hey geko, seninle konuşuyorum."

Kobachi irkildi ve bana baktı, gözleri lenslerle büyütülmüş. "Epeyce. Epeyce. Gel bir baksana." Bana yer açmak için yana doğru kayıyor. Masadan küçük metal dronu alıyorum, elimde ters çeviriyorum ve zaten boynumda olan Bacchus kolyesiyle eşleştiriyorum. Mükemmel kopya, ama biraz daha ağır. "Yüzü tam

istediğin gibi. Tatlı ve nazik, canlı ve şefkatli, ama şeytan gözlerinin arkasında, ha?”

"İşe yarayacak mı?"

“İtibarımı buna bahse girerim.”

"Sadece itibarın değil, Kobachi." Yanağına vurdum ve kolyeyi boynuma taktım, diğerini cebime attım. kapıya yöneliyorum. "Sendika masrafları karşılayacaktır."

Kobachi'nin tuvaletinde Philippe'in kıyafetlerini giyip sakalını yüzüme düzeltiyorum. Sahte yara izlerim için makyaj yapıyorum ve gözlerimi griye çeviren, neredeyse beyaz olabilecek kadar solgun hale getiren karaborsa retina dövmelerini yerleştiriyorum. Uzatılabilir bir bastonu aynanın önünde önümde döndürüyorum ve makyajdaki kırışıklıkları ve yeniden et izlerini kontrol etmek için yüzümü duygu gamı içinde çalıştırıyorum. "Bir yayanın çevreyi dolaşarak hareket etme eğilimi, buyurgan sürücüler pleonazmının bilgiçlik nöbetidir ve bazen kusurlu bir şekilde önlenebilir baba katline yol açar." Philippe'in iddialı, çok heceli, hayran bırakan aksanını duyana kadar bu cümleyi dört kez tekrarladım. Memnun kaldım, Bacchus kolyesini son bir kez kontrol edip yerine koydum. Soğuk metal gömleğimin altından kayıyor ve tenimde bekliyor. Nadiren ağırdır. O fark edecek mi? Aynada kendime bakıyorum. Gözbebeklerim loş ışıkta kocaman oluyor. Altının Trigg'i usturayla nasıl tükürdüğünü hatırlayarak içlerindeki karanlığa gömülüyorum. Holiday'in sözleri geriye doğru kayıyor.

Şimdi benim hakkımda ne düşünecekti?

Zoladon kutusuna uzanıyorum ve yakamdaki zararlıyı çalıştırıyorum.

-

Aristoteles Parkı'na giden bir taksiye bindikten sonra, en az beş Hükümdar görmüş eski bir çınarın altında beni bekleyen tavşanı buluyorum. Dallar boyunca birbirini kovalayan sincapları izliyor. "Nihayet!" dedi ayağa fırlayarak ve o büyük paslı gözlerle bana bakarak. Saçları artık daha moda. Doğruldu ve kulaklarının hemen altına asıldı. Diğer türlü daha çok hoşuma gitti. Zoladonun sürüngen soğukluğunda onu canlandırıyorum. Şehir zaten kızı değiştiriyor. Saçları, gümüşi ojeleri, giydiği ve kolunda mor ışıklar olan suni deri siyah ceketi, etrafında oluşturduğum romantik rustik gizemi aşındırıyor. O mercan küpeleri ve o hüzünlü ceket dışında şehir Trigg'e asla bulaşmadı. En azından

şimdilik madendenmiş gibi konuşuyor. " 'Lo, ahmak, lanet olası bir trenin sana çarptığını düşünmeye başlamıştım. Burada neredeyse yaşlı bir hizmetçiyim."

Düşündüğü bu değildi. Onu ektiğimi düşünüyordu. Yalnızken hep böyle düşünürsün. Her zaman yalnız olacağınızı ve mevcut herhangi bir şirketin bir sapma olduğunu.

İçim soğuk, gülümsüyormuş gibi yapıp bacağıma dokunuyorum. "Bin kere özür dilerim aşkım. Hayır, bir milyon! Bacağım, eski uzvum, bugün benim kara ölümüm oldu."

Solgunlaşıyor ve bastonuma bakıyor. "Oh Jove, üzgünüm...sadece bir şakaydı."

"Bilemezdin."

"Bana mesaj atmalıydın. seninle tanışabilirdim..."

"Yaşlı bir tenekecinin pası, bir hanımefendinin böyle muhteşem bir öğleden sonrasının keyfini asla tehlikeye atmamalı."

"Bana söylemeliydin," dedi ters ters. "Parkta yürümek zorunda değiliz..." Serenity Denizi'nin suyunu görmek için parkta dolaşmayı ve rıhtıma bir taksiye binmeyi planlamıştık - onu vazgeçiremediğim bir fikirdi. Ancak suya gitmek için bir güvenlik kontrol noktasından geçmemiz gerekiyor ve kontrol noktalarında gelişmiş sensörler var ve Philippe kimlik bilgilerim neredeyse kusursuz. Cumhuriyet hakkında ne istersen söyle, kimlik sistemlerini kim yarattıysa jilet gibi akıllı bir piçti.

"Senin için daha kolay olacaksa bir kafe bulabiliriz," diyor. "Ya da belki tezgahlara gidip çimenlerin üzerinde piknik yapmak?"

"Hayır, iskele çok güzel olurdu!"

"Philippe..." Kollarını kavuşturdu. Doğuştan küçük tavşan.

"Pekala... sadece ısrar edersen." Rahat bir nefes aldığını vurguluyorum. "Bu sefer hayatımı kurtardığına inanıyorum. Su bacağımı çok ağrıtıyor. Yürümek istemediğine emin misin? Sırıtabilirdim ve-"

"Piknik yapıyoruz," diye bitiriyor. "Ve işin sonu bu."

"O zaman seninle alışveriş yapmakta, her şeyin parasını ödemekte ve bunu yaparken sana düzgün bir şekilde eşlik etmekte ısrar ediyorum. Genç Lyria..." Kolumu uzattım. Kibar tavırlardan ve yeni siyah ceketinin içinde ne kadar gösterişli görünmesi gerektiğinden memnun, gülümsüyor; kolunu benimkinin içine kaydırıyor. Alçak renkli çocukların alacakaranlık gökyüzünde uçurtmalarını uçurdukları parkı geçiyoruz - genelev pembesinin parmaklarıyla arduvaz mavisi lekeli - ve görüşüm derin gölgede yatan düşüncesiz aşıklarda oyalanıyor. Tavşanın gözleri bir göletin kenarında oyun oynayan ve uzanan aileleri arar.

Pazarda, dört gezegen ve on kıtadan yiyecek tezgahları arasında dolaşıyoruz. Kömür ızgaralarının üzerinde yağlı sığır eti kabarcıkları. Deniz ürünleri yağda pişirilir. Kalamar ilik buharında buharlaşır. Ani dondurulan ve Dünya'dan gönderilen sebzeler, geri kalanı gibi, şeffaf plastikte ıslak bir şekilde parıldıyor. Hava karanfil, Mars kimyonu ve köri kokusuyla dolu, ağzımı sulandırıyor. İki yaprak Pasifik tatlısı kızarmış morina balığı, yağda yüzen zeytinli plastik bir kase, Güney Amerika prosciutto'suna sarılmış ve pul pul bir hamur işi içinde pişirilmiş Avrupa Gruyère peyniri ve tatlı olarak bir pint yaseminli dondurma ve muhallebi dolgulu hurma seçiyoruz. Serpintiyi çimlere seriyor ve gökyüzünde çocukların uçurtma bankasını seyrederken yemek yiyoruz.

“Onları izlemeyi seviyorum” diyor Lyria çocuklar hakkında.

Nötr bir şeyler mırıldanıyorum.

"Bütün bildikleri, ebeveynlerinin onları sevdiği ve uçurtmaları sevdikleri. Uçurtma sever misin?"

“Uçurtmayı kim sevmez?”

"Egemen'in uçurtmalardan hoşlandığını sanmıyorum."

"Numara?"

"Numara." Görkemli, gülünç bir Marslı Aureate aksanıyla konuşuyor: "Şu havada süzülen bu kağıt parçaları da ne? Hangi etkili amaç için varlar? İnsanın iyileşmesi mi? Bence değil. Kağıdı birliklere doğru uzat! Hemşirelere ip! Çocuklar mühimmat fabrikalarına!”

Gülümsüyorum ama damarlarımda yarım düzine miligram zoladon varken gülecek gücü bulamıyorum. "Çocuklar onları Merkür'de uçurur, bilirsiniz. Korkuluklardan ve çatılardan. Yaz ortasında binlerce uçurtma.”

"Kendin gördün mü?" o soruyor.

"Sadece bir kere. Eski bir işveren için bir iş gezisinde."

"Bu çok güzel olmalı," dedi rüya gibi.

Aniden onun hevesini kırma ihtiyacı hissediyorum. "Ama cam ip kullanıyorlar ve sadece bir tane kalana kadar birbirlerinin uçurtmalarını gökyüzünden kesmek için onlara açı veriyorlar."

"Neden?"

"Rekabetten daha insani ne olabilir?"

"Binlerce kaybeden ve bir kazanan mı? Bu çok üzücü."

burnumu çekiyorum "Volga'nın söyleyeceği bir şeye benziyor."

"Volga mı?"

Hatamı anlıyorum. "Bir arkadaşım," dedim içgüdüsel olarak.

Homurdanıyor. "Benden başka arkadaşın var mı? Sinir." O gülümser. "Gerçekten, onunla tanışmayı çok isterim. Volga. Bu bir Obsidiyen adı, değil mi?" Bu fikirden endişeli görünüyor.

"Ne acıdır ki, artık yaşayanlarla birlikte değil" diyorum ve bunu söylerken, yaşayanlarla birlikte olmadığımı hissediyorum. Çevremdeki hiç kimseye bağlı değil. Bütün bunlar bu kıza yalan söylüyor ve ne için? Para? Benim hayatım? Lyria'nın adı unutup öznenin ölmesine izin vermesini umarak gözlerimi kapatmak için bir ağaca yaslandım.

"Telemanus ailesi barış görüşmeleriyle nasıl başa çıkıyor?" Dikkatini dağıtmak için söylüyorum. Hazırlıksız yakalandı. Daha önce onları hiç sormadım.

"Caraval'ın her iki tarafı da oynadığını düşünüyorlar. Ve o Dansçı, düşündüğü gibi Vox'u kontrol edemez."

"İlginç."

"Bir şey oldu." O gözlerini kıstı. "Kötü bir şey. Ne olduğundan emin değilim, ama Dünya'daydı. Günlerdir Hükümdar'ın kanadında kilitli durumdalar."

"Hm." Şüphelenmesin diye deneğin ölmesine izin verdim.

Her şeye rağmen uzanmak ve kürek kemiklerimin arasındaki ağrıyı hafifletmek iyi hissettiriyor. Dairemde iyi uyuyamıyorum. Parlak bir ay olduğunda asla yapmam. Tüm parlak gece boyunca duman camının önünde bir ileri bir geri volta atarak, ocakların arasından hızla geçerek ve o Altın kaltağın Holocube'umda Trigg'i tekrar tekrar öldürmesini izleyerek. İkisi benim gri cevherimde küçük danslarını yapıyorlar ve Reaper, Trigg onun için ölürken ve ölürken Holiday'e sokularak izliyor. Onların mesihleri için.

Trigg tüm bunların nasıl sonuçlandığı hakkında ne düşünürdü?

Yedi yıl önce, Luna, gökyüzü bombardıman uçaklarıyla inleyen, toz ve enkaz içinde boğulan bir savaş bölgesiydi. Ama bugün gülen çocuklar var, o bombardıman uçaklarını ya da bir zamanlar şehir manzarasını kolaçan eden mekanize lejyonları hiç görmemiş doğan çocuklar var. Gökyüzü sıcak ve samimi. Hava serin. Yanımdaki kız sığ nefes alıyor. Ve kendime rağmen, uykuya dalacak kadar rahat hissediyorum.

Kız aniden, Bana söylediklerini düşünüyordum, dedi. Gölgemin altından ona bakıyorum. Sırt üstü yatıyor, gözleri kapalı, gömleğinin kolları sonbahar güneşi karanlık kollarını ısıtabilsin diye kıvrık.

"Ah hayatım. Şimdi ne hakkında gevezelik ettim?" Soruyorum.

"Başkaları beni görmeden önce kendimi görmekle ilgili."

"Ah, bu. Proselitizasyonu bağışlayın, oldukça iyi sıralandım. "

"O kadar sarhoş değildin" diyor. Şimdi gözleri açık ve uçurtmalara bakıyor. "Daha önce hiç gerçekten yalnız olmamıştım. Yani, yeğenim Liam burada. Ama Citadel okulunda o kadar bıkmış ki onu zar zor görüyorum. Ve yaptığımda, ikimizi de incitiyor. Bize kimin burada olmadığını hatırlatıyor." Sırtımı döndüm ve ona baktım, bir dirsekle kendimi destekledim. "Yani, herkes görmeden önce kendimi görmem gerektiğini söylediğinde, bakıyorum ve ben... Şey, bakıyorum ve hiçbir şey görmüyorum." Bu onun için zor, ama kendini çelikleştiriyor ve ilerliyor. Yüzündeki kararlılığa hayran kaldığımı fark ediyorum. Zoladon midemdeki yiyeceklerden dolayı soluyor olmalı. "Lagalos'ta her zaman ailemi düşünüyordum. Annem uyuyabilsin diye küçük kardeşlerimi izliyorum. Ablamla

birlikte abilerimin kıyafetlerini dikiyoruz. Yama çizmeleri. Sonra ipek kumaş işlemeyi öğrenmem için beni okula gönderdiler. Yükselişten sonra pek bir değişiklik olmadı. İşime, aileme bakmaya devam ettim. Kamplara çıktığımızda da durum aynıydı. Sadece erkek kardeşlerim gitti ve kısa süre sonra babama, işlerime ve kız kardeşimin küçüklerine bakmaya başladım."

Keşke bana hikayesini anlatmayı bıraksa. Bu acıyı, tıpkı benim yaptığım gibi, içinde karanlık, küçük bir sandıkta kilitli tuttuğunu söyleyebilirim. Ama ben onun iyi biri değilim. Onun biraz kötü bir yaratık olmasını istiyorum. Herkesin içinde olduğunu bildiğim, gözlerinden fışkıran, ağzından fışkıran çirkinliği görmek istiyorum. Ama gelen tek şey küçük gözyaşları.

Biz birbirimize benzemiyoruz.

Acımı biriktiriyorum çünkü kimse anlamayacak. Sadece güvenebileceği birini arıyordu. Onu paylaşacak biri. Ben değil, aptal kız. Bunu hak etmiyorum. Ama o devam ediyor ve ben daha fazla zoladon almış olmayı dileyerek çimenlerin üzerinde daha ağır ve siyah hissediyorum.

"Kızıl El geldiğinde daha cesur olacağımı düşündüm. Bilirsin, filmlerdeki gibi bir silah al. Ama her şey çok hızlı hissettirdi. Ve kendimi çok küçük hissettim. Tek yapmak istediğim çamura batmaktı." Gözlerini sildi ve kollarını göğsünü korumak için geri verdi.

"Ve onlar yokken burada olduğun için kendini suçlu hissediyorsun," diye sordum sessizce.

"Evet."

tereddüt ediyorum. "Vadi'de seni beklediklerini düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum. Umarım."

"Ve seni izliyor olsalardı, gurur duyarlar mıydı?"

Bana cam gibi gözlerle bakarak düşünüyor. "Umarım."

Dondurmamız eriyene kadar parkta oyalandık. Hisar'a dönebilmesi için onunla tramvay deposuna yürüyorum. Vedalaştık ve planladığım gibi kolyemi çıkardım ve şefkatle yüzümü düzelttim ama kelimeler istediğim gibi pürüzsüz gelmiyor. Boğazıma yapışıyorlar.

"Philippe mi?"

"Bunu almanı istiyorum." Madalyonu onun ellerine itiyorum. "Giymek için. Bana her zaman güç kattı."

"Buna dayanamam….Nişanlın…"

"Bana verdi, böylece nereye gitsem yanımda olduğunu hatırlayayım. Ama bunun için bir kolyeye ihtiyacım yok. Ama nereye gidersen git, yalnız olmadığın hatırlatılmalıdır. Biz arkadaşız, değil mi?"

"Sanırım tek arkadaşım sensin."

"Arkadaşlar ne yapar? Arkadaşlar birbirine yardım eder. Sen benim gölgelerimi taşıyorsun. Seninkini bir büyü için taşıyorum." Boynundan hayali bir kolye alıp kendime takıyorum ve sanki büyük bir ağırlıkmış gibi dizlerimi büküyorum. Güler. "Belki o zaman bir sonraki karşılaşmamızda ikimiz de biraz daha hafif oluruz."

"Seni izlediğini mi sanıyorsun? Senin kocan. Vadi'den değil tabii. İnanmadığınızı biliyorum. Ama bir yerden?" Kızıl saçlarının altından bana baktı.

"Hayır, bilmiyorum."

"Bence hatalısın. Sanırım seni izliyor. Ve bence gülümsüyor ve gözünde bir pırıltı var." Paltosunu toplayıp depoya gidiyor ama arkasını dönüp yanağıma küçük bir öpücük vermek için bana doğru koşuyor. "Sen de yalnız değilsin Philippe."

Tatlı küçük tavşan, keşke bu doğru olsaydı.

32 Lysander Parçalama

SUNGRAVE, EN BÜYÜK ŞEHİR

Io'nun kütlesi, yer altı magmasından ısı yayan çatlaklarla dolu beyaz, donmuş bir ovadan yükselir. Dido'nun kimeralarından birinin ön pencerelerinden dışarı bakarak ona doğru uçuyoruz.

Io'nun en yüksek dağı olan on sekiz kilometre yüksekliğindeki Boösaule'ye oyulmuş olan Sungrave, sıradağların omuzlarına binen siyah taş dikilitaşlar ve kulelerden oluşan bir şehirdir. Yüzyıllar önce, Lovelock motorlarının kullanımı Io için verimsiz kabul edildikten sonra, büyük aynalı lazerler dağın çoğunu ve 540 kilometrelik menzilinin bir kısmını pürüzlü kulelerden oluşan bir şehre oydu. İnşaatçılar, büyük ataları Akari'nin acımasız tercihlerini takip ederek, çocukluk masallarının yaratıklarını ve eski kamp ateşi hikayelerini taşta hayata geçirdiler.

Topaz, zirkon ve sayısız nesosilikat kayalarla bezenmiş hayvansı kulelerden oluşan bir nekropol, büyük bir ejderha ordusunun taşlaşmış kalıntıları gibi gökyüzünü kapatıyor. Boösaule'nin doruğu boyunca sıra sıra tünerler, bazıları tüm zirveleri çevreler, bacakları buzlu vadileri aşar, geniş kanatları büyük yüksekliklerini desteklerken taş boyunlarını sanki mermer Jüpiter'in gazlarını içmek istercesine kaldırırlar. Duroglass pencereler, pullar gibi iç ışıkla parıldar. Ve dağın daha derinlerinde, uzun zaman önce Kızıl sondaj ekiplerinin içini kazdığı yerde, şehrin kendisi yatıyor.

Şehir, Io'nun diğer tüm dağ şehirleri gibi, enerjisini Jüpiter'in Io üzerindeki yerçekimi savaşının Europa ve Ganymede'nin yerçekimsel çekimine karşı neden olduğu gelgit ısınmasından alıyor. Raa şehirlerinin hayatta kalabilmesi veya kendilerini radyasyondan ve Io'nun zehirli havasından koruyan Nabız Alanlarına güç sağlamak için helyum-3'e ihtiyacı yok. Bu yüzden on yıl önce büyükannemin kuşatmasından sağ kurtulmuşlardı—kalkanları bombardımana Sword Armada'nın gemilerinin helyum-3 güç jeneratörlerinin onları yörüngede tutabileceğinden daha uzun süre dayanabilirdi. Yine de, Io'nun karne ve yetersiz yıldız gemisi uçuşuyla kuşatılmış ıssız bir durgun su olmasını bekliyordum; ama Arşimet'i yakalayan gemi yepyeniydi. Tıpkı gezgin sivrisinekler gibi Sungrave'in yüksek taş rıhtımlarına akan ticaret ve savaş gemilerinin çoğu gibi.

Cassius'a bakıyorum ve huzursuzluğunu hissediyorum.

O gemiler nasıl inşa edildi? Hangi iskelede?

Yeni Olimpiyat Şövalyeleri, yeni gemiler, yeni nesil. Rim uyumadı. Ve şimdi, Seraphina'nın kanıtını elde ederlerse uyanacaklar.

-

Kaldarium duvarlarından gelen buhar, zeminin altındaki hipokausttan loş odaya sessizce süzülürken, yabancı tütsü kokusu burnumu dolduruyor. Omuzlarım ve bacaklarımdaki gerginlik düğümlerini iki çift el yoğurdu. Pandora'nın adamlarının açtığı yaralar artık omuzlarımda ve çenemde kükürt renginde solmuş havuzlar. Buharın içinde bir yerde, Cassius tek başına soliumda, kaba yontulmuş taşa gömülmüş büyük bir havuzda banyo yapıyor. Dido'nun gofretinden bu yana zaman bir rüya gibi geçti, vücudum tekrar Dido'nun adamlarının Sungrave'e giderken bize verdiği su ve yiyeceklerin canıyla kıpkırmızı oldu.

Çocukken, efsanevi Sungrave'i asla şahsen göremeyeceğim hayal kırıklığı yaratan gerçekliğe teslim oldum. Varisi yakalanıp fidye için tutulabileceği bir yere göndermek çok büyük bir risk olurdu. Ama artık mirasçı değilim ve gözlerim Sungrave'in tüm manzaralarına, derinliklerini, botanik komplekslerini, Avrupa sularıyla dolu büyük dağ sarnıçlarını görmeye açgözlü.

Burası benim Luna'daki evimden çok farklı. Sadece buruk hava ve loş gökyüzü değil, aynı zamanda acımasız taş, Spartalı dekor - boş odalar, sandalye yok ve temizliğe ve dövüş erdemine inanılmaz bir bağlılık. Biz geldikten sonra Seraphina bana çok kısa bir tur verdi ve kamarama götürüldüm, ama onun huzurunda şehri istediğimden daha az gördüm. Beni çocukluk koridorlarında, bir kara delikmiş gibi, tüm ışığı, tüm dikkati sadece benden değil, hizmetçilerden, muhafızlardan çekerken, gururlu boynunun arkasına kayardı. O çok sevilir.

Küçük Şahin, ona sevgiyle derler. Neredeyse yirmi. Bir Praetor veya Legate değil - bu unvanlar kazanılmalıdır - sadece değerli ve vaat eden bir kadın. Yine de annesinin tesellilerine rağmen, babasına karşı davranışlarının suçluluğu ona ağır bir yük gibi görünüyor. Beni kamarama yatırmadan ve kapı kapanmadan ortadan kaybolmadan önce çok az şey söyledi.

Pembeler masajlarını bitirdikten sonra, geri dönüştürülmüş kullanım için toprak bir çömleğe koydukları şeritler, yassı bronz kancalarla vücudumdaki yağı ve ölü deriyi sıyırıyorlar. Burada hiçbir şey boşa gitmez. Biri bana bir pipo kurutulmuş tharsal kökü sunuyor. Buhardan başım çoktan sersemlemiş, hafif halüsinojeni reddediyorum. Sonra köleler bana onları nasıl almak istediğimi soruyorlar. Bacakları, evlerinin düşük yerçekiminden ürkütücü derecede uzun. Güneşten lekesiz ciltleri parlak, pürüzsüz ve tüysüzdür. Başlarının kılları kalın, erkeğin gümüşi, dişisi o kadar siyah ki lambaların yanında mavi parlıyor. Kuvars gözleri ve küçük bir kuşun kırılganlığıyla, ondan daha yaşlı. Ama ağzı acımasız, gözleri olması gerektiği kadar boş değil. Benimkiyle karşılaştıklarında beni ürkütüyorlar ve sıcaklık ve ellerinin yaptığı büyü bozuluyor. Beni görüyor.

Fiziksel ve entelektüel derin bir tiksinti, şehveti düğümlü, kararmış bir şeye çevirir.

Onlara atalarımın yaptığı gibi, tüketilebilir ikramlar olarak bakamam.

Kızılların gerekli endüstrisi veya Grilere aşılanan kült benzeri askeri din veya Coppers'taki verimlilik ve kısırlaştırılmış duygular tartışılabilir, ancak bu… Büyükannemin dünyasını işlemek için pembelere ihtiyaç yoktu. Yüzyıllar boyunca sistematik üreme, istismar, psikolojik ve cinsel tahakküme maruz kalan şehvet düşkünlüğü için inşa edilmişlerdi. Kimyasal olarak kısırlaştırılmış ve içleri bükülmüş, böylece intihar oranları diğer tüm Renklerden on bir kat daha yüksek.

Bunun suçlusu altın. Altın yolunu kaybetti.

Ve şimdi bu Pembe kadın yüzü için fazla yaşlı gözlerle bana bakıyor.

"Adınız ne?" Ona sorarım.

"Bunun adı Aurae," diyor.

Pink'in elini uyluğumdan nazikçe alıyorum. "Bu yeterli olacak, Aurae." Erkek Pink utanç içinde, yeterince güzel olmadığını düşünerek; ama kadında, gözlerinin kenarlarında küçük bir ifade, bir rahatlama spazmı görüyorum. Sonra diğeri gibi utanıyormuş gibi yapıyor. Yabancı.

Cassius havuzdan, "Onlara hakaret etmemeliyiz," dedi. "Gel, bana katıl. İkinize yetecek kadar yer var." Pembeler itaat etmek için ayağa kalkar.

"Rath Kardeşler gibi miyiz şimdi?" Soruyorum.

Iç çekiyor. Ve Pembeler için ayrılma hareketleri. Onlar yapar. Gözlerim kapıdan çıkan Aurae'yi takip ediyor. Onun rahatlamasını düşünüyorum. Onlar gittikten sonra, Cassius kayıtsızca kulağını tıklatarak kuşkusuz dinlendiğimizi gösterdi. Elbette bunu biliyorum. Büyüdüğüm yeri unutuyor mu? "Bence biraz eğlenmeyi hak ediyoruz Castor. Su işkencesi, o aile kavgasına katlanmak, dayak…" Gülüyor. "Ayrıca onlar köle ve sen onların kurtarıcısı değilsin. Kavramı bulduğunuz gibi romantik. "

"Biliyorsun, bana söylediğin her şey ders olmak zorunda değil," diyorum.

“Onlara ihtiyacın olmasaydı, onlara öğretmezdim. Her neyse, görünüşe göre Pytha bana elli kredi borçlu." Memnuniyetle içini çeker ve geniş omuzlarını küvete yaslar.

"Ne için?" Soruyorum, yemi alamam.

“Dostça bahis. Senin hâlâ bakire olduğuna inanamadı.”

"Ne?"

"Bakire. Bir erkek ya da kadın olmadığında…”

"Bunun seni ilgilendirdiğini pek sanmıyorum. Olduğu gibi değilim."

Gözlerini buhara karşı kapatır. "Öyleyse neden onları geri çeviriyorsun? İzlemesinden korktuğun için olmadığına emin misin?”

"Tabii ki hayır," diyorum sertçe. Seraphina izliyor mu?

O kıkırdar. "Görmek? Bastırılmış cinsel saldırganlık.”

"Tüccarların kızlarından erdemleri yağmalamak ve lanet olası bir Galyalı gibi hareket eden her şeyi alt etmek yerine gerçek romantizme inandığım için utanacağım anlamına gelmez."

“ 'Lanet olası bir Galyalı gibi mi?' Dostum, doksan yaşındaymışsın gibi küfür ediyorsun.”

"Ve sen ikiyüzlü bir zinacısın."

"Tanrım, gerçekten sevişmedin kardeşim."

"Konuşmayı keser misin?" Çubuklardan birini ona fırlatıyorum. Fayans bankta bana katılmak için kendini dışarı çekmeden önce suya daldı. Ortamı yumuşatmak için bir büyü yaptıktan sonra omzuyla beni dürttü - ikimizin de şu anda bizi analiz ettiklerini, casus olup olmadığımızı anlamak için hikayemizi geri almaya çalıştıklarını bildiğimiz düşünülürse zor. Bu bizim bahanemiz olsa da, hiçbirimiz kardeşçe tükürüğün sadece gösteri için olduğuna ikna olmadık.

"Seraphina bana Pytha'nın yaşadığını söyledi," dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Korumalarım da bana aynısını söyledi. Ama çok rahat olma. Biz burada misafir değiliz. Darbe bittiğinde, muhtemelen başımız dönecek."

"Başarılı olacağını düşünmüyor musun?"

"Bana kızındaki şüpheyi görmediğini söyle."

Başımla onayladım. "Bunun sebebinin bu olduğunu düşünmedim."

Güler. "Peerless'ın haydut bir yüzyılından bu kadar kolay etkilenmeyin. Dido zeki ama Venüslü. Jant bunu unutmayacaktır. Io'nun küçük Lordları, Romulus'a sadık, ayın her yerinden gelecekler. Ve eğer işini bitirmezlerse, Europa'nın Lordları ve Ganymede, hatta muhtemelen Callisto bile bunu yapacaktır. Far Rim'den bahsetmiyorum bile. Dışarıdaki Romulus'larını seviyorlar."

"Peki ya kanıtları?"

"Bir şey getirdiğini gördün mü?"

"Numara."

"Pekala o zaman, ya iyi sakladı ya da bir blöftü."

O söylemeden şu anki durumumuz için beni suçladığını biliyorum ama Vindabona'yı araştırma kararı onun kararıydı. Çocukken sahip olduğum her şeyi alıp sonra kurtarıcımmış gibi davranma kararı.

Bir kurguda yaşıyor, Hükümdarını öldürmeyi haklı çıkarmak için ahlaki bir kodu benimsiyor, Toplumumuza sırtını dönüyor, ama bunu gerçekten neden yaptığını biliyorum - çünkü Çakal'ın ailesini öldürmesine izin verdi. Kutsal ahlak çok sonra geldi. Bu asil Sabah Şövalyesi, kişisel çıkar temeli üzerine inşa edilmiştir. Ve şimdi, hiçbir Altına güvenmediğinden, hizmetlerimizi isteyeceklerini umarak ev sahiplerimizi kızdırmaya karar veriyor, onun yerine gururunu bir kenara bırakıp, benim gibi misafirperverliklerinin gerçek olup olmadığını görmeli.

Rengimize çok az inancı var. Onun içindeki tüm varlığımı kaybediyorum.

Tüm bunları Cassius'u düşünürken, kendimi aşağılık, küçük bir yaratık gibi hissediyorum. Sebepleri ne olursa olsun, bana olan sevgisinin gerçek olduğunu biliyorum. Arşimet'in dinlenme odasında içkisini tutarak uykuya dalarken müzik dinlediği geceler yıkanmaz. Pytha ve ben onun ranzasına geri dönmesine yardım

ederken hissettiğim koruyucu sıcaklık da o kadar sarhoştu ki ayakta bile duramıyordu ama Virginia'nın adını mırıldanabiliyordu.

Vindabona'dan önce, son aylarda aramızda artan gerilimi azaltmak için ortak bir zemin bulmaya çalışırken, "Evimi özlüyorum," diyorum.

"Mars?" diye soruyor ve Luna'yı kastettiğini biliyorum. Ve o yeri, kütüphaneleri, Esqualine Bahçelerini, Aja'nın sıcaklığını, büyükannemin onayını, katı ve seyrek olmasına rağmen, ailemin sevgisini özlüyorum. Ama hepsinden önemlisi, güneşte gözlerim kapalı oturmayı, ağaçlarda pachelbel dinlemeyi özledim. Benim için huzur buydu. Kendimi güvende hissettiğim yer orası.

"Ama ben Archi'yi düşünüyordum. Onu daha önce hiç özlememiştim. Ceres'te iki gün. Lacrimosa'da üç…"

"O iyi bir gemi" diyor. "Şu anda bir bardak viski ve holo üzerine güzel bir konçertoyla dinlenme odasında olmak için iki yılımı verirdim."

"Satranç oynamak?"

"Karaçi," diye düzeltti. "Geçen yıl boyunca satranç oynadık."

"Daha çok geçen yıl sana oynamayı öğrettiğim gibi..."

Gözlerini deviriyor. "Arka arkaya beş galibiyet aldı ve birdenbire bedenen Arastoo oldu."

"Yedi oldu güzelim. Ama ben pes edeceğim ve tamamen mantıktan ve matematiksel beceriden yoksun bir oyun olsa da Karachi oynamana izin vereceğim."

"İnsanları okumak denir, Castor. Sezgi."

yüz yaparım. "Tek şartım, Wagner'i değil, Vivaldi'yi dinlememiz."

"Dostum, beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Vivaldi'den nefret ettiğimi biliyorsun." Güler. "Önemli olduğundan değil. Pytha'nın daldırma oyunları hakkında ya da yemek yapma sırasının nasıl kendisinde olmadığı hakkında sızlanan sesinden bir not duyamayacak."

Bir zamanlar çok sıradan görünen ama şimdi çok nostaljik ve imkansız olan fantezinin tadını çıkararak birbirimize sırıtıyoruz.

"Oh, bu kadar maudlin bakma" diyor. "Pytha'yla birlikte asık suratla Archi'ye döneceğiz. Bu iş bittiğinde bir viski paylaşıyor ve kara madde yakıyor olacağız." İkimiz de bunun tutamayacağı bir söz olduğunu biliyoruz.

Gözlerindeki melankolik bakıştan, aramızda bir şeylerin kopmakta olduğunu ve ikimizin de bunu nasıl durduracağımızı bilmediğimizi anlamakta birleştiğimizi görüyorum. Io'yu geride bıraksak bile, hiçbir zaman eski haline, paylaştığımız özel dünyaya geri dönemeyiz.

Ben büyüttüm. Onu bile büyüttüm.

33 Lysander Uzaylı

ODADA MUTLUYUM

Raa ailesiyle akşam yemeğine değişmek için. Oda, tüm İon odaları gibi geometrik enerjiye dikkat edilerek yapılmıştır. Kusursuz bir kare, anlamsız bir rahatlık ve hafif yükseltilmiş bir platform üzerinde ince bir uyku matı dışında mobilya yok. Küçük bir pencere, güneşten yaklaşık bir milyar kilometre uzaklıktaki bir gecenin yoğun karanlığına bakıyor. Sabahlığımı çıkarıp pencerenin önünde çırılçıplak durup burnumu pencereye dayadım, çıplak tenimdeki kayanın soğuğunun farkına vardım ve Silene Gölü'nün serin dalgalarında yüzdüğümü hayal ettim. Acaba Reaper'ın çocuğu şimdi kıyıdan Silene Malikanesi'ne ve bekleyen anne babasına giden taş merdivenleri tırmanıyor mu? Ateş çukurunun yanında kendilerini ısıtıyorlar mı? Çocukken uyuduğum odada, Silenius'un çocuklarından beri tüm Lune'ların uyuduğu odada mı? Derin bir öfke içimi dolduruyor, ama onu boşluğa itiyorum.

Odada her şey sessiz.

Hava temizleyicilerinin vızıldadığı ve motorların metalin içinde titrediği, uzayın yoğun sessizliği değil. Görünmeyen, bitmeyen donmuş bir manzaraya uzanan taşların sessizliği ve karanlığın sessizliğidir. Kavernöz, uzaylı bir sessizlik.

Vindabona'daki mürettebat üyeleri şimdiye kadar ölmüş olacak. Umut etmeyi bildiğim tek merhamet bu. Ne kadar sürdüler?

Uzaktaki ovada iki yalnız ışık süzülüyor, uçak olamayacak kadar alçak. Hoverbike'lar mı? Bu iki ruh nereye gidiyor? Hangi göreve geliyorlar? Onlar sevgili mi? Arkadaşlar? Sonra arkalarındaki karanlıktan bir sürü ışık yanarak onları geniş alanda kovalıyor. Takipçilerden parlak turuncu alev dilleri yalarken ve önde gelen iki ışık beyaz ateş çiçeklerinde kaybolurken heyecanla öne eğiliyorum.

Darbeye iki kişi daha düşer. Görünüşe göre Dido'nun inanmamızı istediği kadar barışçıl değil. Cassius yine haklı.

Şehrin her tarafında erkekler ölecek. Sessiz mangalar, Romulus'un fraksiyonunun sadık üyelerini tutuklayacak. Hücreler dolacak. Silahlar çıngırdayabilir. Jiletler kan damlar. Hepsi dengeli ve Seraphina'nın geri getirdiği kanıt vaadi üzerinde kumar oynadı.

Darbeleri bilirim ve onlardan pek etkilenmem. Ailemde düğünlerden daha yaygınlar. Bu Rim rustikleri, burunlarını Golds of the Interior'da, ailemde ve "Luna'daki kaltak"ta tutuyor. Ama biraz daha iyiler.

Sonra Seraphina'yı hatırlıyorum. Babasının önünde nasıl durduğunu ve niyetini anladığında yüzünde gördüğüm üzüntüyü. Halkının ve annesinin sevgisi ile babasının sevgisi arasında kalmış. Nasıl bir seçim yapardım?

Aklımın gözünde kendi babamı görüyorum ve yine boşuna annemi çağırmaya çalışıyorum. Ona uzanıyorum ama parmaklarım gölgeden başka bir şey yapmıyor ve yokluğunun benim hatam olduğunu hiç de azımsanmayacak şekilde hissediyorum. Onu yeterince incelemedim. Onu yeterince sevmedim. Ve böylece beni asla kollarında tutmayacak, beni asla alnımdan öpmeyecek. Sanki o hiç var olmamış gibi.

Bir jammer arkamda statik bir patlama ile etkinleştirildiğinde düşüncelerim kesintiye uğradı.

Arkamı döndüğümde oturma odasının gölgelerinden bana bakan bir çift kehribar rengi göz gördüm. "Cehennemde eğlenin!" Uyku matımda oturan bir kadını ortaya çıkarmak için parlayan ışıkları yakıyorum. Bornozumu tekrar giymek için çabalarken beni dikkatle izliyor. "Serafina mı?" Şimdi evde, mahkum tulumu gitti ve Io'nun kıyafetini giyiyor. Kömür bir kuşakla bir arada tutulan gri bir yün pelerin. Eğlenerek bana bakıyor.

"Bütün Marslılar böyle korkunç bir işitme duyusuna sahip mi?"

Bornozumu sıkıca çekerken gözleri dolaşıyor. Lastik tabanlı terlikler ve iki ağır yüzük takıyor - sol orta parmağında şimşek yiyen bir ejderha, sağında Diana Evi'nin geyiğin boynuzlarından yapılmış basit bir demir Enstitü yüzüğü. Avcı olacağını tahmin etmeliydim.

"Bütün Aylar senin kadar kaba mı?" Kapıya bakıyorum ve ses çıkarmadığını biliyorum ve daha da etkileyicisi, o da ses çıkarmadı. O zaman duvarlardan geçmiş olmalı. Gizli bir kapı. "Kayıp mı oldun?"

Kaşlarını çattı. "Kayıp?"

"Eh, benim odamda görünüyorsun."

"Senin odan?" Ani gülüşü şaşırtıcı bir şekilde kız gibi. Sonra çekiliş geri geliyor. "Benim şehrimdesin, gahja. Ay'ımda. Taşta kameralar var. Seni kameradan veya buradan izlememin ne önemi var? Bu daha dürüst, değil mi?"

"Eh, her iki şekilde de tamamen ürkütücü," diyorum gülümseyerek. "En misafirperver olmayan."

"Doğru hatırlıyorsam, sen de bir izleyicisin. Masada bana baktığını gördüm…"

"Yaralandın," diyorum. "Senin-"

"Göğüsler mi?"

"Senin yaran. Üstündeki-"

"Göğüsler."

"Karın. Belli ki hala duygusuzsun. Kafasına bir darbe aldı, biraz çıldırdı. Yoksa senin gibilerin hepsi çömezler gibi mi konuşuyor?"

"Görgüm var," dedi gülümseyerek. "Toz zor bir öğretmendir." Ayağa kalkarken suratıma bir paket fırlatıyor. zar zor yakalıyorum. "Giyim. Seninki yolculuktan kirlendi."

"Sizin hayırsever." Kıyafetleri giymek için paketi açıyorum. "Pilotumuz," diyorum. "Onun hayatta ve iyi olduğunu söyledin. Onu görmek istiyorum."

"Numara."

"Müzakere yok mu? Çok iyi." Getirdiği kıyafetleri işaretledim. Dönmüyor ya da ayrılmıyor. "Sakıncası var mı?"

"Zihin?"

"Evet, şimdi değiştirmek istiyorum."

Kafasını meydan okurcasına salladı. "Daha önce çıplak erkek gördüm."

Onunkinin aksine, benimki yalnız bir şekilde yetiştirildi. Büyükannem “Bir Egemen bir adadır” derdi.

“Sadece karbon. Vücudundan utanıyor musun?” o soruyor. Ya da nasıl kullanacağını bilmediğin için utanıyor olabilir misin?

"Demek Pembeleri bu yüzden gönderdin. Yani izleyebilir misin?” Kendimi bu vahiyden alışılmadık bir şekilde memnun buluyorum. "Neden bu kadar meraklı?"

Kaşları kırıştı. "Yaralandın mı? Bu yüzden mi onları geri çevirdin? Erkekliğin çalışmıyor mu?”

"Bu... kesinlikle seni ilgilendirmez. Yine de ilginiz için teşekkür ederim. Gayet iyi çalışıyor."

"Üzgünüm," diyor. "Kırmak istemedim."

"Eh, bu konuda oldukça başarılısın. Sana öğretenlere iltifatlar.”

"Ben de çıplak olsam rahat eder miydin?" Gevşek tuniğinin kıvrımlarının altında bile göğüslerinin ince yükselişini, kaslı bacaklarının uzunluğunu ve...

Öksürüyorum ve başımı sallıyorum. Küçük, sinir bozucu bir aydınlanma yaşayana kadar sabırla bekliyor. “Misafirlerinizle her zaman oyun oynar mısınız?”

"Ara sıra." Sırıtıyor. "Biraz oyuncak gibi görünüyorsun. Bütün o saçlar ve o züppe uzuvlar."

"Züppe?"

"Züppe. Ve burnun daha yeni kırıldı. Gözlerin gerçek mi?" Eğildi. "Onları Corish Pixie gibi oymadın, değil mi?" Soruyu bir cevapla onurlandırmıyorum.

"Gitmeyeceksin, değil mi?"

"Neden yapayım? Herkes akşam yemeğini hazırlamakla meşgul. Sıkıldım. Eğleniyorsun."

"Çok iyi o zaman." Onu utandırmak niyetiyle bornozumu yere düşürdüm. O uzağa bakmaz. İnceliyor.

"Çoğu Pixie'den daha fazla yara izinin var," dedi bir an sonra.

"Çünkü ben bir Pixie değilim."

Beni bir kahkahayla şaşırtıyor ve meraklı birini bulana kadar yaralarımı sayıyor. Boynumda bir kolye gibi uzun, ince bir yara izi. "Bunu sana kim verdi?" Solgun parmakları yara izine sürtünüyor ve penceremin dışından rüzgarın uğultusunu duymam imkansız. Ve oradaki karanlıkta ve aklımda, O, Reaper'ın canavarı, çocukluğumun iblisi pusuya yattı. İçgüdüsel olarak bornozumu tekrar giydim ve yere oturdum. Aniden özür diler gibi görünüyor.

"Gençken bir adam verdi onu bana," diyorum, hafızamın kontrolünü kaybettiğim için kendimi azarlayarak. Bazı şeytanlar asla ayrılmazlar. Büyükanne yara izini lazerle çıkarmak istedi. Onu tutmama izin vermesi için ikna ettim.

Yerde bana katılıyor. "Bir aşık?"

"Numara."

"Onu bunun için mi öldürdün? Seni incittiğim için mi?"

başımı sallıyorum.

"Neden olmasın?"

"Dediğim gibi, gençtim. O değildi."

"Onu bulup sonra mı öldürdün? Artık bir erkeksin."

"Numara."

"Neden olmasın? Seni incitir ve hayatta kalırsa, o senin efendindir. Vindabona'da beni yenen Obsidyen savaş şefini bu yüzden öldürdüm."

“Geçmişte. Geçmiş beni tanımlamaz.” Cassius'un sözlerini kendi sözlerim gibi tekrarlıyorum. Bunu bana kaç kere söyledi? Ona inanmakta kaç kez başarısız oldum?

"Aptal gahja." Alnıma dokunuyor. “Hiçbir şey geçmiş değil. Olan her şey, öyleydi. O yara izi senin boyun eğdirmenin hikayesi. Sana bunu veren adamı öldürürsen, bu senin kurtuluşunun hikayesi olur."

"Bunu sana baban mı öğretti?" Diyorum ki, bana vaaz vermesine kızgınım.

Suçlamayı sezen gözleri soğuk ve çelimsiz bir hal alıyor.

Aniden aramızdaki farkın acıyla farkına varıyorum. Benim gibi bir Hükümdarın çocuğu olabilir ama o bir asker. Gladyatör akademilerinde, en az üç santimetrelik yüksek dereceli radyasyon kalkanı olmadan dışarı çıkarsanız DNA'nızı parçalayan bir ayda, güçlü katiller arasında büyüdü. Io Enstitüsü'nden bir yara izi var. Daha vahşisi yok. Öğrenciler Marslılar kadar öldürmez veya Venüslüler kadar tecavüz etmez, ancak oyunlar kanınızı bir yaradan damlamadan önce donduran sıcaklıklarda yıllarca sürebilir.

Hayatım boyunca okuyup koşmaktan başka ne yaptım? Aniden kendi şakalarımla suçlandığımı hissediyorum. Sanki vahşi olmadığımı çok iyi bilen, ama eğlendirdiği için havlamama izin veren bir kurda havlayan bir köpekmişim gibi.

"Özür dilerim," diyorum dikkatlice.

"Affedildim," diye yanıtlıyor. "Evet, babam bana yaraların atalarımızın dünyaları şekillendirebilmelerinin nedeni olduğunu öğretti. Golds olarak, insanın olabileceği kadar mükemmel doğduk. Seçimlerimizin bize açtığı yaraları kucaklamak, hatalarımızı kucaklamak ve hatırlamak bizim görevimiz, yoksa kendi efsanemize inanarak yaşarız.” Kendi kendine gülümsüyor. "Kendi efsanesine inanan bir adamın, jiletin ucunda çıplak ayakla dans edebileceğini düşünen sarhoş gibi olduğunu söylüyor." Belki de babasının erkek kardeşi tarafından götürüldüğü zamanki yüzünü hatırlayınca gülümsemesi kayboluyor. Ve kızın içinde öfkelenen gerçek savaşı gün gibi görüyorum. Beni ona karşı

yumuşatıyor çünkü aynı savaşın bir yansımasını içimde hissettiriyor. Eline dokunma dürtüsüne karşı savaşıyorum.

"Benim kötü olduğumu düşünüyorsun," dedi sessizce, gözlerini pencereye dikmiş. "Babama ihanet etmek..."

Neden umursuyor? “Aileler… karmaşık.”

"Evet. Onlar."

Aramızda bir sessizlik büyüyor ve onun içinde kelimelerin ötesine geçen bir anlayışı paylaşıyoruz.

“Garipsin,” diyor sonunda. "Arkadaşın bir katil. Ama sen, sen naziksin."

"Ben nazik değilim."

Birdenbire onun ne kadar yakın olduğunun bilincine varıyorum. Onun vücudunun ne kadar farkındayım. Aramızdaki boşluk ham, yeni uyanmış ve benim için ürkütücü bir şeyle titriyor ve titriyor. Nefesindeki sıcaklığı, solgun dudaklarının soğuk yapraklarını ve kara gözlerinde beni içine çekip tüketecek olan yalnız ateşi hissediyorum. İzin verirdim ve bu beni onun ailesinden daha çok korkutur. Aile adımı öğrenirse beni bekleyen ölümden bile daha fazlası.

Aramızda da aynı gerilimi hissediyor ve arkasını dönerek bu gerilimi bozuyor. "Marius casus olduğunuzu söylüyor. Beni bulman tesadüf değil."

"Marius'un ne düşündüğüne pek güvenmiyor gibisin."

"O bir sürüngen, ama aptal değil."

"Senin ne düşündüğünle daha çok ilgileniyorum."

Düşünüyor. "Uzun yaşayan nazik her şey iğnesini iyi saklar." Çıkmak için duvara döner.

"Neden jiletimi aldın?" diyorum, ona karşı ani bir öfke patlaması hissederek. "Bütün o insanlar, onları dışarı çıkaramadığım için öldü."

"Biliyorum," diyor sessizce. "Ama Köle Kral'ın yarattığı korku bu."

"Yeterince iyi değil."

“Bunu iyiliği için yaptım. Anlayacaksın."

"Annen burada olduğunu bilmiyor, değil mi?" diye sordum, kemerindeki kilitleyiciye başımla işaret ederek. "Gerçekten neden geldin?"

Sanki bilmiyormuş gibi tereddüt ediyor.

"Hayatımı kurtardın. Ben... seninkinin kurtarılmaya değer olup olmadığını görmek istedim."

"Ve?"

"Karar vermedim." Bana garip bir acımayla bakıyor. "Anlamadığın şeylerle oynuyorsun."

"Annen beni misafir etti. Eski kanunla korunuyorum.”

"Annem babam değil." Duraklıyor. "Ona istediğini ver. Kendi iyiliğin için."

"O ne istiyor?" diye soruyorum ama duvar çoktan yarıldı ve Seraphina onun gölgelerine girdi. Cassius haklıydı.

Biz burada misafir değiliz. Biz avız.

34 Darrow Apollonius veya Valii-Rath

SABAH TURLARIMI BİTİRİYORUM

sabahın erken saatlerinde Nessus'un dördüncü güvertesindeki havuzda. Yüzme, Cumhuriyet Muhafızları ile savaşta acı çektiğim kolum aracılığıyla jiletten kurtulmak için yapılan fizik tedavinin bir parçası. Vücudum ağrılar ve sızılar tarihidir. Otuzlu yaşlarımın ortasında bile, sadece dizlerim için üç kıkırdak değiştirme ameliyatı oldum.

Yüzme, kolumuzu cehennem gibi ağrıtıyor, ama aynı zamanda, ikinci haftamızda derin uzayda sızan klostrofobi hissini, Toplum alanına doğru itmemizde değiştirmeye yardımcı oluyor. Bu ve Alexandra ile jilet eğitimi, aklımı ailemden uzak tutmama yardımcı oluyor.

Kamaramda giyindikten sonra, Sevro'yu kamarasında buluyorum. Yatağında uzanmış Electra'nın bebekken bir videosunu izliyor. Küçük kız, Victra'ya yüksek yakalı bir yelek giydirirken, bir bebek gibi sessiz ve asık suratlı bir şekilde onun üzerinde havada süzülüyor. Sofokles'in kuyruğu havada sallanarak kameranın görüşünü engelliyor. Arka planda Kavax'ın kahkahasını duyuyorum. Dış dünyayla iletişimsiz iki hafta oldu. Sevro'da yeniyor.

"Hala yataktan çıkmadın mı?" Soruyorum. "Tembel piç."

Bana gözlerini kısarak baktı, gözleri hala uykudan şişmişti. "Acelen ne?"

"Apollonius. Onunla bu sabah konuşmayı kabul ettik."

"Ah, bu." Kızına son bir kez bakar ve sanal oyunu kapatır. "Onu birkaç hafta daha buzda tutamayacağımıza emin miyiz?"

"Keşke. Beş gün içinde Altın bölgesinde olacağız. Gemide olup olmadığını görmenin zamanı geldi."

"Ya değilse?"

"O zaman onu uzaya götürürsün. Ve Merkür için yanıyoruz."

Pebble bizi dördüncü güverteye giden kanala giderken koridorda buluyor. Gergin görünüyor. "Bir problemimiz var."

Colloway'i ikinci güvertedeki sensör odasında bir sanal ekranın üzerinde uçarken buluyoruz. Palyaço kollarını kavuşturmuş, ayağı gergin bir şekilde yere vurarak arkasında duruyor. "Neler oluyor?" Soruyorum.

Pebble, "Bana söylediklerini ona da söyle," diyor.

Colloway şakaklarını ovuyor. Adam dinlenme odasının kanepesinde tembellik edip daldırma oyunları oynarken ne kadar uyusa da bitkin görünüyor. "Yani, bu geminin termal izlerimizi tespit eden bir dahili izleme sistemine sahip olduğunu biliyorsunuz."

"Emin olmak."

Geminin planını getiriyor. Güverteler arasında insan şekilli figürler kırmızı renkte parlıyor. Köprüde Winkle'ın havalı imzasını, spor salonunda durmadan

antrenman yapan Thraxa'nın sıcak imzasını görüyorum. Sevro kıkırdayarak kamaralardan birinde yan yana iki termal imzayı işaret ediyor. "Birisi Bone City'e gidiyor gibi görünüyor. Kim bu?"

Colloway rakamları birer birer sayarak, "Yirmi dört kişiyiz," diye devam ediyor. Birçoğu hala ranzalarında. "Hücrelerde on Altın."

"O zaman sorun ne?" Sevro'ya sorar. "Yapacak bir bokumuz var."

“Dün gece uyuyamadım…”

"İnsanlara kafa tuttuğunu mu söylüyorsun?"

"Bu yüzden gemiye senkronize oldum ve bunu gördüm." Planı gecenin bir yarısına geri sarıyor. "Onları say."

"Yirmi beş var." Sevro gözlerini kıstı. "Bok. Bunu nasıl fark ettin?”

“Otomatik pilottayken senkronize olmam için hiçbir sebep yok. Zaman kaybı," diyor Colloway sıkıntıyla. "İmzalarını maskeliyorlar, motorların yanında duruyorlar veya termal battaniye giyiyorlar gibi görünüyor."

Pebble, “Çalınmadan önce gemide olabilirlerdi” diyor. "Liman işçisi veya Quick'in hizmetçilerinden biri olabilir."

Colloway, "Eğer bir liman işçisiyse, yaşam destek sistemlerimizi sabote edebilir veya helyum çekirdeğini eritebilirler" diyor. "Bu -ve bunu yetersiz bir ifade olarak söylüyorum- felaket olurdu."

Palyaço, "İletişim merkezindeki lanet olası bir büyükanne bir Lekeli kadar tehlikeli olurdu," diyor. "İletişim sistemimizi iletirlerse, tüm kanlı sistem nerede olduğumuzu bilecek. Toplum ve Cumhuriyet. Cüruf olduk! Bizi bulacaklar, bizi yok edecekler ve moleküllerimiz on milyon yıl boyunca uzayda sürüklenecek."

Clown'a döndüm. "Bitirdiniz?"

"Tam olarak değil."

"Sen bittin. Alexandra ve Thraxa'yı al ve benimle cephanelikte buluş."

On dakika sonra Palyaço, Aleksandar, Thraxa, Sevro ve ben çoklu tüfeklerimizi omuzluyoruz. Onlara yeşil mermi parçaları fırlatıyorum. "Yalnızca örümcek" diyorum. "Kaçak yolcuyu canlı istiyorum."

Colloway, bilinen termal imzaları birer birer ortadan kaldırarak, davetsiz misafirin izini mutfaktan makine dairesine kadar takip etmeyi başarır. Açık oda, geminin arkasındaki dört güverteyi de kapsıyor. Metal yürüyüş yolları yukarıdan aşağıya doğru açılır ve makineler arasında uzanır. Işıklar açılmayacak. Thraxa ve Palyaço alt çıkışı korurken, geri kalanımız üstten aşağı inerek seviye seviye arama yapıyoruz. Biz makineyi tararken kask projektörlerimiz gölgeleri uzaklaştırıyor. Sevro diz çökerken bana işaret ediyor. Bana bir Venüs erişte kasesi için bir ambalaj gösteriyor. Üçüncü kattaki oyukta bir holoVisor ve bir paket battaniyeyle birlikte daha fazla çöp var.

Aşağıdaki seviyede bir ayak pıtırtısı var. "Fare?" Sevro sırıtarak söylüyor.

"Git," diyorum. Sevro ve Aleksandar metal geçidin kenarından atlarlar ve aşağıdakine inerler. Bir gümbürtü ve bir kahkaha var.

"Darrow, buraya gelsen iyi olur," diye sesleniyor Sevro.

Alexandar, "Kesinlikle bir sıçan, çilli, kahrolası büyük bir sıçan," diye ekliyor. Merdivenleri çıkıyorum ve Aleksandar ve Sevro'yu kıç üstü oturan küçük bir kadının başında buluyorum. Yüzü onların projektörleriyle aydınlatılıyor.

"Rhonna mı?" püskürtüyorum.

Yeğenim bana gülümsüyor. "Üzgünüm amca, mekiğe giderken yolda kayboldum. Bu Yeni Sparta mı?”

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Uzaklaşmak," diyor. "Kalkabilir miyim yoksa beni vuracak mısın?" Alexandra'nın tüfeğine sinirle bakıyor. Sevro'nun aksine, hala ona doğrultuyor. O ayakta duruyor.

Sevro kıkırdar. "Üzerinde büyük demir toplar var, değil mi?"

"Genel fikir bu."

Thraxa bize katılırken kendimi sakinleştirmeye çalışarak, Sana bir emir verdim, dedim.

"Evet. İstersen beni hücreye koyabilirsin ama sanırım hücreler dolu. Ya da işimi yapmama izin verebilirsiniz. Sör Pukealot arkanızı kollayabilirse, ben de olabilirim." Alexandra utanarak sırıttı. "Sayıma göre iki haftayı geride bıraktık. Artık geri dönmenin yolu yok amca. Bana takılıp kaldın." O haklı.

"Bunun benimle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Soruyorum. "Babanın kalbini kırdın."

Çenesi sıkışıyor. "Bu benim hayatım. Şimdi, mürettebatın geri kalanına katılıp-"

"İskender. Aptalları vur," diyor Sevro.

İskender gülümser. "Memnuniyetle."

Gözleri genişliyor. "Hayır, o değil. Herkes ama-"

Alexandra sırıtıyor ve örümcek zehrini onun uyluğuna fırlatıyor. Dönüyor, acıyla inliyor. Felçli yayılırken parmakları kıvrılıyor. "Ah."

Thraxa onu almaya çalıştığında Sevro, "Bırak onu," dedi. "Bu gece hareket edebileceksin, bok kafa. Pisliğini temizle ve bir ranza bul. Yarın her banyodaki helaları sileceksin. Benimkiyle başlayarak. Senin için gerçek bir utanç çünkü bu gece menüde köri var." Aşağı eğilir. "Drachenjäger ekibinde olmadığın için mi üzgünsün? Bir makinist mi? Lütfen, o küçük kaltakları kahvaltıda yeriz. Şanlı varlığımızda olduğun için şanslısın." Daha da yaklaştırıyor. "Saygı mı istiyorsun? Kazanmak."

"Onun siniri," diye mırıldandım koridora çıkarken.

"En azından vitrinlerden geçmedi."

"Zavallı Kieran. Onu geride bırakmamı istediğini görmeliydin."

"Biraz sert oldu, değil mi?" Thraxa bize yetişerek diyor.

Sevro gülümser. "Dinle Thraxa, çocuklar köpek gibidir. Biraz hırlama, biraz havlama, biraz hırlama. Sadece doğru dili bulmalı ve sonra onlara cevap vermelisin."

İskender gülümser. "Köpeklerle konuşabiliyor musun?"

"Seninle konuşuyorum, değil mi?"

-

Sevro ve ben Apollonius'la konuşmaya geldiğimizde Min-Min, tüfeğini duvara dayamış olarak hücre bloğunun önündeki hücre nöbetçi direğine uzanıyor. Çarpık metal bacakları konsolun üzerinde, Hyperion City'de bir Red'in bir Violet ve Gray ile birlikte hareket etmesiyle ilgili bir holo komedi izlerken, hidrolik ekleminde tehlikeli bir şekilde dengelenmiş bir kahve fincanı; hijinks ortaya çıkar. Boynundaki kalın bıyıklarını kaşıyor ve bize bakıyor. "'Lo, patronlar."

"Bugün küçük şeytanlar nasıl?" Soruyorum.

"Fareler kadar sessiz." Min-Min bir gözünü projeksiyondan ayırıyor ve Red, diğerlerinin ondan sakladığı viskiyi almak için dairelerinin mutfağındaki en üst dolaba ulaşmaya çalışırken gülüyor. “Bu ırkçı bir bok” diyor. "Hepimiz alkolik değiliz." Kahvesinden viski kokusu yükseliyor. "Dilsiz yine evlilik ziyaretinde." Koridorun aşağısında, yaşlı Obsidiyen'in bağdaş kurmuş, hücrelerden birine baktığını görüyorum.

"Bu ne kadar?"

"Her gün gelir."

-

"Kaçan mahkumlar" koleksiyonumuz, şeytanların rengarenk bir çeşididir. Howlers'ın son on yılda şahsen yakalamak için uğraştığı yarısı erkek ve kadın - on tanesi de Venüslü. Onları serbest bırakan biz olmamız bir küfür gibi görünüyor. Koridordan geçtiklerinde bile, geminin spor salonundaki karışıklıkta Howlers'taki sessiz öfkeyi hissediyorum. Bana ya da görevimize kızgın değil, sanki bu varoluşun bize oynadığı büyük bir şakaymış gibi. Aynı yüzleri, aynı gemileri, aynı savaşları görmek için tekrar dönüyoruz. Tekrar ve tekrar. Etrafında ve çevresinde. Tüm bunların etrafında döndüğü döngünün eksenindeki adamı öldürmem gerekmesinin tam nedeni bu.

Dilsiz salonun zemininde oturuyor, müdürün köpeği kucağında uyuyor, Apollonius'un tek yönlü camdan hayalet kemanını çalmasını izliyor. Yaşlı Obsidiyen saçını kısaltmış ve sakalını ince bir keçi sakalı şeklinde kesmiştir. Askeri kıyafetler içinde bile sofistike, tamamen farklı bir adama benziyor. Biz yaklaştıkça köpeği uyanıyor ve hırlıyor. Sadece Tongueless onu kulaklarının arkasını okşadığında susuyor.

Apollonius, hücresinin loş ışığında çıplaktır. Kıyafetleri yerde düzgünce katlanmıştı. Onu orada hayalet enstrümanını çalarken sallarken, altın rengi saçları omuzlarından aşağı dökülerken, gözleri kapalı, keşiş gibi bir konsantrasyon maskesiyle yüzerken izlemek beni rahatsız ediyor. Winkle'ın ameliyatından kalan traşlı bir yama üzerine kafasına bir bandaj yapıştırıldı.

Onun ölmesini istiyorum. Dünyalardan gitti. Çocukken sevdiğim iki kişiyi alıp diğerine eziyet etti. Onu tekrar salma düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Kötü kemancıdan hoşlanıyor musun, Tongueless?" Sevro'ya sorar.

Obsidiyen kara gözleriyle bize bakıyor ve başını sallıyor. Kemanı hareket ettirir ve uzun sakallı ve elinde arp olan yaşlı bir adamın kolundaki dövmelerden birini gösterir. İskandinav müzik tanrısı Bragi'dir. "O kadar iyi mi?" Soruyorum.

Dilsiz baş sallamaları. Kulağına, sonra da kalbine hafifçe vuruyor, sanki onu tekrar çaldığını duymak istiyormuş gibi. “Olmuyor,” diyor Sevro. Dilsiz, bunu kabul ederek başını salladı ve bizi Apollonius ile baş başa bırakmak için ayağa kalktı.

Gidişini izliyorum ve bir dili olsaydı ne diyeceğini merak ediyorum. Tanıştığım Obsidyenler arasında eşsiz. Hareket şekli zarif, kültürlü, sanki daha ince şeylere alışmış gibi. Mutfaktaki hüneri sayesinde kısa sürede çantamın yeni favorisi oldu. Erkekler onları iyi beslersen soru sormazlar. Ama nasıl bir Omega hücresine düştüğüne dair hikayede, müdürün huysuzluğunun yanlış tarafına geçmekten daha fazlası olduğundan şüphelenmeye başlıyorum.

"Neden her seferinde soyunmak zorunda?" Sevro, beni Apollonius'a çekerek mırıldandı. "Devam et. Şunu bitirelim."

Apollonius'un loş ışıklı salonda bizi görebilmesi için camın yanındaki opaklığı devre dışı bırakıyorum. Şarkısının sonuna yaklaşıyor. Bir kreşendoyu sallayıp döverek, ardından yavaş, sessiz bir son. Ve bitirdiğinde, dudaklarında keyifli bir gülümsemeyle bize bakmak için arkasına yaslandı.

“Sonatımı beğendin mi?” diye soruyor, bizim cevap vermemizi beklemeden. “Pentadactyl döneminin büyük keman virtüözü olarak Paganini'ye pek çok onay verildi. Tabii Virenda gelmeden önce. Ancak saf Orphian aşkın titizliği için, uzun zamandır gerçek bir ustanın Ernst'in 'Yazın Son Gülü' üzerine Varyasyonlarını denemesi gerektiğini savundum. Parmaklı armonikler ve sol el pizzicato yeterince basit, ancak arpejler Herkül bir emek.

Sevro, “Bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum” diyor.

"Bu kadar dar kaygılara sahip olman çok yazık."

“İlk oynadığında bize söylemek için can atıyorsun, değil mi? Biraz övünmeye dayanamayacağınızı biliyorum," diye mırıldandı Sevro. "Pekala, devam et. Bizi etkile Rath.”

“On iki yaşındayken ustalaştım.”

"On iki? Numara!" Sevro ellerini çırpıyor. "Ne dahisi! Reap, gemide psikotik bir virtüöz olduğunu biliyor muydun?"

"Hiç bir fikrim yoktu."

Apollonius, “Müzikte ustalaşmak kendi ödülüdür” diyor. “Kişinin kalbinin eski ustalarla iç içe geçtiği süreç. Zahmeti bilmiyorsun ve ona katlanamazsın ve bu yüzden onu anlamanın ödülünü asla bilemezsin.” Yarık gözlerle öne doğru eğilir. "Ancak anlayamıyorsan, elbette boşver onu. Sanat Moğollardan sağ çıktı. Bahse girerim senden kurtulur."

"Duyduğuma göre sanatın patronu sayılmazsın," diyorum. “Çocukken Tactus'un kemanını kırdın. Seni pek kapsayıcı değil."

“Çok nüanslarla dolu, aileler. Kardeşinle olan ilişkini anlayabilir miyim?” Birkaç tutam saçı nazikçe koparır ve onları yelesinin vahşi kısmını bir at kuyruğuna bağlamak için kullanır. "Beni başka bir kafese koymak için mi kafesimden çıkardın? Zincirleri kırmakla övünen bir adam için acımasız bir ironi gibi görünüyor.”

"Deepgrave'deki süitinin bir kafes olduğunu pek sanmıyorum," dedim. "Kendin için iyi yaptın."

"Hapishaneniz kadar sert değil, kabul ediyorum. Çakal, acıya gebe tuhaf bir yaratıktı, değil mi? Kız kardeşine çok benziyor."

"Yaptıklarından sonra ara vermediğimiz için şanslısın," dedi Sevro. "Ama yine Virginia hakkında konuş. Devam et. Kemanınızın boşlukta ne kadar iyi ses çıkardığını göreceğiz.”

Apollonius içini çeker. "Dostlarım, düşman olabiliriz ama ateş için savaşan ilkel topluluklarmışız gibi davranmayalım. Bizler, üzerinde anlaşmaya varılan topyekûn savaş şartları altında bir çatışmada karşılaşan sofistike yaratıklarız."

"Sen sofistike değilsin. Erkek kıyafeti giyen bir canavarsın," diyor Sevro. "İnsanları diri diri haşladın."

"Kardeşim erkekleri canlı canlı haşlardı. Ben bir savaşçıyım. İşkenceci değil."

"Kardeşin, sen. Fark ne?"

Sevro, Apollonius'a bakar ve onu yıllar boyunca ona zarar veren tüm adamların bir geştaltına indirger. Hayatı boyunca Apollonius gibi acı çekti.

Bir keresinde benim için Cassius'u affetti, çünkü isyanımızın umudunun bir adamın değişebileceğine dair kırılgan fikir üzerinde dengelendiğini biliyordu. Benden önceki adam için de aynı şeye inandığım için endişelendiğinden şüpheleniyorum. Goblin, duroglass tabakasına rağmen beni mahkûmdan korumak istercesine şimdi bana yakın duruyor.

Ama derin gerçek şu ki, beni gerçekten kendimden korumaya çalışıyor. Bu yüzden geldi.

Endişelenmesine gerek yok: Bu adama asla güvenmeyeceğim. Cassius bir ideal için yaşayan bir adamdı; Apollonius kendisinden başka hiçbir şey için yaşayamayacak kadar zeki ve narsisttir. Ama bu bile faydalı olabilir.

Apollonius içini çeker. "Tarihte tek başına senin masum bir ordu olduğun fikriyle hâlâ çalıştığını iddia ederek lütfen bana hakaret etme. Savaş, şeytanları meleklerden çağırır. Obsidiyen savaş zırhından sarkan Altın kafa derisi gördüm. Şehir barut ve etten başka hiçbir şeyi engellemiyor. Yoksa Luna'ya yaptığın vahşeti bana unutturacak mısın? Dünya ve Mars'ta mı? İkiyüzlülük efendi ya da tazı olmak değildir. Özellikle de Obsidiyenlerle ittifak kuranlar."

"Bunu yapan adamlar cezalandırıldı," diyorum, bunun doğru olmadığını bilerek. Octavia'nın ölümünden sonra Luna'yı görevden alan ve hem alçak hem de yüksek Renkli vatandaşlarını perişan eden iki kabileydi. Sefi'yi kaybetmeden kovuşturma yapmak için çok fazla. Uzlaşmalar yapıldı. Her zaman taviz verir.

Apollonius, "Ben de senin gibi bir savaş ajanıydım," diye devam ediyor. "Aynı oyunu oynadık. Kaybettim. Yakalanmıştım. Cezalandırılmış. Ve hapsedilmenin keskin etkisini azaltmak için doğanın ve beslenmenin bana sağladığı araçları

kullandım. İşin güzel yanı, birçok yönden size bir teşekkür borcum var.” Sevro bunun üzerine homurdanır. “Yalnızlık en iyi toplum olabilir. Görüyorsunuz, mahkemenizle yüz yüze geldiğimde ve cezamın şartlarını aldığımda tehlikeli bir seçimle karşılaştım. Kendimi tanımlamama yardımcı olan bir seçim.

“Temiz beyaz eldivenlerle müebbet hapis cezası verildikten sonra, hücreme kendimi varoluştan silmek için bir şırınga bırakıldı. Sana mı kaldı Sevro? Önemli değil. Türümün daha korkak örnekleri, bir imparatorluğu kaybetmenin utancını kalplerinin taşıyamayacağı kadar fazla bularak bu uygun ölümü seçtiler. Örneğin rahmetli arkadaşın Fabi. Kendi umutsuzluklarına boyun eğdiler. Şimdi şarkılarını söyleyen var mı? Kimse şanından bahseder mi?”

Sessizliğin cevaplamasına izin veriyor.

"Bu davadan sağ çıkmanın kendi efsaneme karşı görevim olduğunu biliyordum. Ama yine de kendi cihazlarım tarafından sakatlandım. Beni tam donanımlı büyük bir savaş adamı olarak hayal et. Dört direk, meşeden büyük siperler ve beş skor topu. Hayatım boyunca, kendi görkemimle benim için ayrılan pürüzsüz denizlerde ve sularda yüzdüm. Hiç test edilmedi. Hiç kızmadı. Trajik bir varoluş, eğer varsa.

"Ama sonunda: bir fırtına! Ve onunla tanıştığımda gövdemi buldum... çürümüş. Tahtalarım tuzlu su sızdırıyor, topum kırılgan, toz ıslak. Fırtınanın üzerine düştüm. Üzerinize, Lykos'lu Darrow." Iç çekiyor. "Ve bu benim kendi hatamdı."

Ağzına yumruk atmak istemekle devam etmesine izin vererek merakıma teslim olmak arasında savaştım. Baştan çıkarıcı bir varlığı olan garip bir adam. Bir düşman olarak bile, gösterişliliği beni büyüledi. Savaşta mor pelerinler. Boynuzlu bir Minotaur miğferi. Sanki tüm meydan okuyanları karşılıyormuş gibi, ilerlemesini işaret eden trompet sesleri. Adamları şehirleri bombalarken opera bile yayınladı.

Bu kadar izolasyondan sonra, anlatısını bize empoze etmekten keyif alıyor.

"Benim tehlikem şu: Ben büyük zevkleri olan bir adamım ve her zaman öyle oldum. Ayartmalarla dolu bir dünyada, ruhumu yolsuz ve dikkatimi dağıtması kolay buldum. Hapishane fikri, o çıplak, metal dünya beni ezdi. İlk yıl eziyet çektim. Ama sonra düşmüş bir meleğin sesini hatırladım. "Zihin kendi yeridir ve kendi içinde cehennemden cenneti ya da cennetten cehenneme çevirebilir." Derinliği sadece cennetim değil, yeniden doğuş rahmimi yapmaya çalıştım.

“Hapsedilmeme yol açan temel hataları inceledim ve kendimi yeniden yaratmak için içsel bir yolculuğa çıktım. Ama -bunu bilirsin, Reaper- cehennemden çıkış yolu uzundur! Malzemeler için düzenlemeler yaptım. Günde yirmi saat çalıştım. Gençlik kitaplarını yaşlılığın ağırlığıyla yeniden okudum. Vücudumu mükemmelleştirdim. aklım. Plakalar değiştirildi; yalnızlığın ateşinde işlenmiş yeni top dizileri. Her şey bir sonraki fırtına için.

"Şimdi görüyorum ki üzerimde ve Apollonius au Valii-Rath'ın kusursuzluğunu önünüzde açıyorum. Ve bir soru soruyorum: Beni derinlerden ne amaçla çektin?”

"Lanet olsun, bunu ezberledin mi?" Sevro mırıldanır.

Önümdeki adam, yıllar önce mahkeme önünde gördüğüm adam değil. Kibiri kaldı, ama şimdi sertleştirilmiş, keskinleştirilmiş bir tür. Bir zamanlar Cemiyetin akbabasıydı. Eğlenmek için düelloları kışkırtmak. Günlerce sürecek seks partileri. O ve Karnus au Bellona uzun zamandır içki arkadaşıydılar. Can sıkıntısının nihilizminden kaçmak için var olmak için bir neden arıyordu. Sonra savaş geldi.

"Hatalarını incelediğini söylüyorsun," diyorum. "Bunu test edelim."

"Bütün testleri memnuniyetle karşılıyorum."

"Goryhell, hiç susar mısın?" Sevro'ya sorar. "Sadece bir fiil girelim."

Apollonius ellerini kucağında kavuşturarak sabırla bekliyor.

"Eğer yapabilirsen bana kendini Deepgrave'de nasıl bulduğunu söyle," diyorum.

"Kendisini kral sanan adam, onun bir piyondan başka bir şey olmadığını keşfetti. Yanlış adamı kızdırdım. Magnus ve Grimmus. Kül Lordu. Ama bunu biliyorsun, değil mi?”

"Yaptın mı merak ettim."

Kendi kendine gülümsüyor. “Luna üzerinde Lilath au Faran'ın gemisine ateş eden ilk Marslı bendim, biliyorsun. Luna'yı nükleer soykırımdan kurtarmaya yardım ettim. Ve ona gemiler, lejyonlar ve diğer büyük Marslı hanelerin yanı sıra Venüs'teki Suud Hanesi'ni dengelemek için siyasi sermaye getirdim. Ama o Pixie Carthiiler gibi dizimi bükmediğim için bana içerledi. Ben onun yardımcısıydım, hizmetkarı değil.

"Bıçağın geldiğini hiç görmedim. Direniş'in başını kesmek için bir görev teklif ettiğinde hevesle gönüllü oldum. Şövalyelerimin bir bölümünü yönetmeme izin verdi; Hisar'a girip sizi ve ailelerinizi öldürecek on asırlık bir yüzyıl. Carthii ile bin Eşsiz Yaralı olacaktık. Nasıl bir manzara olurdu! Zephyria Savaşı'ndan beri tek bir görev için bu kadar saf bir kuvvet toplanmamıştı. Koordineli bir saldırı olacaktı.

"Benim yüzyılım Luna'ya sızdı. Ama Hisar'ı sıkıştırana kadar yalnız olduğumuzu fark etmedim. Bırakın ayı, başka hiçbir yüzyıl sahada değildi. Kül Lordu bizi aptal yerine koydu. Carthii tarafından. Desteğimiz iletişimlere yanıt vermedi, ancak Kül Lordu'nun sesi konuştu. Önceden kaydedilmiş bir mesajdı…" Duruyor, sesini bariton bir gürlemeye ayarlıyor, " 'Valii-Rath'ın tohumu seninle ve kardeşinle birlikte ölecek. unutulacaksın. Yıldızlara kayboldu. Elveda Minotor.' Öleceğimi biliyordum, bu yüzden kellenizi alarak zaferle bunu yapmak için çaba harcadım. Başarısız oldum." Apollonius omuz silkiyor. "Ama sen bunların çoğunu biliyordun. Beni sorguladınız, adamlarım. O halde tekrar soruyorum, neden beni özgür bırakıyorsun?"

"Şimdiye kadar senin üstün zekan için apaçık değil mi?" Soruyorum. "Seninle paylaştığımız tek bir şey var. Sıradan bir şeytan. Senin gibi bir adama sunabileceğim en değerli şeyi sunmak için seni hapishanenden çıkardım: intikam."

"İntikam? Söyle."

"Senin gibi ben de Kül Lordu'nun başını arıyorum. Zorluk onu vücudundan ayırmaktır. Bu konuda yardımınıza ihtiyacım var."

Şüpheli. "Ordum yok, silahım yok, kan ve kemikten başka verecek hiçbir şeyim kalmadı. Sana nasıl fayda sağlayabilirim, Darrow?"

"Sahip olduğun şey değil. Senden çalınan buydu." Gülüşüm soğuk ve sert. "Size hücrede anlattıklarımın bir kısmı doğruydu. Kül Lordu kardeşini öldürmedi. Tharsus yaşıyor."

Apollonius şaşırır. "Nasıl…"

"Cevabı biliyorsun. Mümkün olup olmadığını merak ettiniz. Tharsus, Valii-Rath Hanesi'nin baba aile unvanınız için hayatınızı sattı. Paran için. Adamların. Senin gemilerin."

"Anlıyorum." Adamın çekiciliği kayboluyor. "Sana yardım etmeyi kabul edersem... şeytanlar arasında nasıl bir güven olabilir?"

"Bu güvenle ilgili değil. Kaldıraçla ilgili. Kafanın arkasındaki o bandaj, kafatası matkabını içeren özel bir prosedürden. Gri cevherinize gömülü çeyrek ons yüksek dereceli patlayıcı ve oküler sinirinizi uyarmak için bir nöral çip var." Veri panelimdeki patlama zamanlayıcısını etkinleştiriyorum. Rakamlar veri defterimde görünüyor, ama aynı zamanda Apollonius'un vizyonunda, Winkle'ın biomod'u aracılığıyla. On, sonra dokuz, sonra sekiz... "Bana cevap vermek için yedi saniyen var. Evet veya Hayır."

Altı. Sevro gülümser.

Dört. Apollonius boş boş bakar.

2. Camdan uzaklaştım.

"Çok iyi." Apollonius, öfkesi dinmemiş olsa da gülümser. "Teklifinizi kabul ediyorum. Ama taleplerim var."

-

Otuz dakika sonra Apollonius'un Nessus'un subaylarının yemek odasında iyi yetiştirilmiş bir timsahın sabrı ve görgü kurallarıyla iki kiloluk bir bifteği yemesini izliyoruz. Her lokma büyüklüğündeki parça jus'a daldırılır ve mağazalarımızdan kalın bir Bordeaux ile yıkanmadan önce zahmetle çiğnenir. Bitirdiğinde, birkaç ons bifteğin yanı sıra kırmızı şarabın bir başparmağını gözetimsiz bırakır ve Tongueless tarafından onun için istediği, istediği buzlu limonlu tatlıdan sadece bir kaşık dolusu vardır. Alexandra tabağını alırken koltuğunda arkasına yaslanıyor ve teğmenlerimi geniş bir gülümsemeyle kutsuyor. Apollonius bakışlarını Alexandra'ya çevirir.

"Sen safkan görünümlü bir çocuksun. Adın ne?"

"İskender."

Apollonius ona ilgiyle bakar ve ardından Sevro ve Colloway'i işaret eder. "Bu tür genetik astlara hizmet etmek seni rahatsız etmiyor mu, Alexandra?"

"Artık köpekbalıklarının uçtuğunu ve aslanların havladığını gördüm." İskender güler. "Bir Valii-Rath'tan gelen genler üzerine bir ders." Apollonius'un tabağı

hâlâ elinde, öne doğru eğiliyor. "Büyükbabamın seni genlerinin değeri konusunda eğittiğini görmek büyük bir zevk olurdu."

"Peki sen kime akraba diyorsun, Alexandra?" Apollonius'a sorar.

"Lorn ve Arcos."

"İyi şimdi! Etinde bir griffin." Apollonius etkilenir. "Fatihlerin kanı hâlâ damarlarında, seni nesli tükenmekte olan bir tür yapıyor. Küçük kardeşim Europa'da büyükbaban tarafından öldürüldüğünde orada olmalısın. Gençliğin tohumunda olurdun. Sekiz dokuz? Söylesene, şiddet seni heyecanlandırdı mı?"

"Bana Valii-Rath'ı nasıl öldüreceğimi öğretti. Bu, en tatmin edici olduğunu kanıtladı."

"Aramızda kan davası olduğu söylenebilir genç adam."

Lütfen, dedi Alexandra bir kez daha gülerek. "Aşağılık hanenize dikkatimin itibarını vermezdim." Hakaret yerini bulur. Sevro, arka tarafına kardeşçe bir tokat atarak onu odadan kovuyor.

"Apollonius," dedim sessizce. "Adamlarımı kışkırtmakta ısrar edersen, bir sorunumuz olacak."

"Provokasyon, bizim gibi yırtıcıların doğasıdır, Darrow." Etrafına bakar. "Ama tabii ki, görgü kurallarım nerede? Seni kırdığım için özür dilerim." Elini duvarlara sallıyor. "Bu senin moonBreaker'ın değil. Ne bir dretnot ne de bir muhrip. Memurların dağınıklığı çok küçük. Belki bir meşale gemisi? Daha mı küçük?"

O keskin biridir. "Bu bir firkateyn. Xiphos sınıfı."

"Yani sonunda konuşlandırıldılar. Bir savaş lordu için ne tuhaf bir gemi ve özel masalar… Deepgrave'den ne tuhaf bir çıkış. İnsan daha iyisini bilmiyorsa, sağduyulu bir akıl, Cumhuriyet devletinde bir şeylerin kötü olduğundan şüphelenebilir."

"Bu bir kara operasyon görevi," diyorum. Ne kadar az bilirse o kadar iyi. "Sabah Yıldızı sağduyulu olmaktan biraz daha az."

"Gerçekten," diyor. "Artık bana kardeşimi ve benim yokluğumda evimin başına gelenleri anlatmanın zamanı geldi sanırım."

Sevro gülümser. "Bunun tadını çıkaracağım."

"Senin evin bir gölge," diyorum. "Kardeşin hayatını satın almış olabilir. Ama çok pahalı bir fiyata geldi. O bir siyasi kukladır. Muhripleriniz ve meşalelerinizGemiler, düşmanlarınız Carthii of Venus'e verildi. Kasalarınız Ash Lord'un kendi ceplerine boşaltıldı. Lejyonlarınızın çoğu dağıtıldı, adamlar Kül Lordu'na hizmet etmek üzere askere alındı. Eviniz yine küçük. Savaşın kârı üzerine inşa ettiğiniz her şey gitti…"

"Adım hariç." Gözlerinde büyük bir karanlık inşa etti.

Sevro, "Bir yıl verin," diyor. "Erkekler unutur."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Apollonius şüpheyle sorar.

"Aile avukatlarınızdan biri birkaç yıl önce iltica etti."

"Peki o şimdi nerede?"

Sevro, "Duşta kaydım," diyor. "Halkımız onu otuz dört parça halinde buldu. Atalantia, suikastçılarının açıklama yapmasını seviyor."

Apollonius hoş bir şekilde gülümser. "Peki ya kardeşim? Annemin ve babamın evi o Lunese vahşi tarafından yağmalanırken boşta mı oturdu?"

"Avukat Tharsus'un kendini ahlaksızlığa teslim ettiğini söyledi," diyorum.

"Ah, ne kadar tipik." Tırnaklarına alır. "Evim rezil olduysa, benim sana ne yararım var? Altı yıl içinde Venüs'ün savunmasının oldukça değiştiğini hayal ediyorum. Ne bilgim ne de imkanım var."

"Numara. Ama kardeşin biliyor."

Masanın üzerindeki havaya bir Venüs holo atıyorum. İki kutup buzu olan yemyeşil gezegen, metal ve askeri gemilerle çevrilidir. Büyük bir karanlık nokta, Venüs'ün okyanuslarından birinin merkezini kaplar. Starhall, Kül Lordu'nun orada oturduğunu düşünüyor, ancak sırdaşları Valii-Rath'ınkinden çok daha sağduyulu.

"Bu, Venüs'ün casus teleskoplarımızdan alınan en son görüntüsü," diyorum. "Luna'nın aksine, kendi kendini idame ettiriyor. Tarım arazileri, dolup taşan okyanuslar ve geniş maden ocakları. Ancak savaşın zorlukları talep ediyor. Tüm

üretim savaş çabalarına yöneliktir. Ticaret yok. Bu, içeri veya dışarı gemi olmadığı anlamına gelir. ”

"Merkür'den ticaret var..."

"Artık. Merkür'ün gökleri benim," diyorum.

Apollonius'un kaşları yukarı doğru süzülüyor. "Aslında? Saygı duymak. Savunma platformlarını nasıl aştınız?”

Sevro, "Demir Yağmuru ile" diyor.

"Ne kadar büyük bir bedel ödemiş olmalısın. Ne fiyat.” Masanın etrafına bakar. "Ordunu paramparça ettin diye bu umutsuz kumar için hayatını ve uzuvlarını riske atman mı gerekiyor?"

onu görmezden geliyorum. "Gördüğünüz gibi, Venüs'te aşırı bir askeri varlık var. Bu geminin motorları ve gizlilik yetenekleri, gerekirse Venüs'ten kaçmak için ablukayı çalıştırabilir, ancak oraya inmek için değil. İnmemize yardım etmenize ihtiyacımız var.”

"Söylediğim gibi-"

"Kardeşin hayatta kalmak için ruhunu evcilleştirmiş olabilir. Kül Lordu'na diz çökmüş olabilir. Ama bir kardeş Rath'ın evcilleştiremeyeceği şey nedir?"

Sevro, Apollonius'un tabağına bakar. "İştahı."

“Savaşın zorlukları, zenginleri bile tayın etmeye zorladı. Ama kardeşin karaborsa malları zevkiyle kendini borca sokmuş ve iştahı azalmamış. Sevro…”

Datapad'ini çıkardı. "Doksan dokuz kutu Dünya şarabı, iki yüz şişe baiji, iki yüz şişe brendi." Yüzünü buruşturdu ve alçak bir sesle, "Yüz otuz yedi şişe Dünya viskisi. Mars'tan dört şişe." Geriye dönüp ona baktım, düşük Mars viskisi sayısına dikkat ettim. Sevro, veri defterine dikkatle bakmaya devam ediyor. "İki yüz şişe arrack. İki yüz şişe schochu. İki bin kilo sığır eti, beş yüz kilo kuzu eti, dört yüz salyangoz, üç kilo sinekkuşu dili, üç kilo havyar ve Quicksilver'ın kişisel stoğunun yirmi hayali Pembesi."

Apollonius yavaş yavaş alkışlamaya başlar.

"Evet. Evet! Şimdi, hatırladığım Reaper bu! Tharsus direnemeyecek. Açgözlülük onun doğasıdır. Venüs'ün ötesinde bir komisyoncusu olacak, muhtemelen Bastion istasyonu. Sanırım bu varış noktası elverişsiz olabilir." Başımla onayladım. "O zaman özelliklerimi değiştirmek için bir yüz yapısına ve aracıyla iletişim kurmak için ana anten dizisine erişimi olan bir iletişim istasyonuna ihtiyacım olacak. Ancak Venüs'e inmek Kül Lordunu öldürmez. Bir kalede yaşıyor."

Haritadaki karanlık noktayı işaret ediyorum. "Cumhuriyet İstihbaratı'nın çalışma teorisi, tacını karanlık bölgeye asmasıdır. Teyit edebilir misin?"

Apollonius, "Radyo ve ışık dalgalarını emecek bir gizleme aygıtından söz ediliyordu," diyor. "Mühendislerimizin ilerleme kaydettiğini görüyorum. Burası, kalesi Gorgon Adası'nın yeri. Adamdan dört yüz kilometre uzakta. Ama onun savunmasını kırmak için bir orduya ihtiyacın olacak." Tekrar odanın dar hatlarına bakar. "Ve içimden bir ses bana ordun olmadığını söylüyor."

"Ama yine de yapıyorsun," diyorum. "Kül Lordu senin tüm adamlarını almış olamaz. Ve merak ediyorum. Adanıza indiğimizde ve lejyonerleriniz Apollonius au Valii-Rath'ın, bizzat Deli Minotaur'un eve geldiğini gördüğünde ne olacağını düşünüyorsunuz? Direniş'in tutsağı olarak değil, sadık komandolardan oluşan bir müfrezeyle geri döndü."

Minotaur miğferini bir çantadan alıp masaya çarptım.

"Ben deli değilim," diye hırlıyor.

"Yenilmez Minotor," diye denedi Sevro.

"Daha iyi." Miğferini okşuyor. "Beni bir lejyonun başına mı koyacaksın?"

"Hayır," dedi Sevro, Apollonius'un karşı koyamadığı yemi sallayarak. "Daha büyük düşün, Rath."

"Bir darbe..." dedi Apollonius şüpheyle.

"Tharsus bize ihtiyacımız olan bilgiyi verecek, sonra lejyonunuz ve adamlarım Kül Lordu'nun kalesine ortak bir saldırı başlatacaklar. O öldüğünde, Carthii ve Suud tahtını kendilerine almak için mücadele edecekler." Carthii düşmanlarından bahsedince dudakları kıvrıldı. "Fakat ganimetler Fatih'e gitsin. Praetorlarınız sizin için savaşmak için geri dönecek. Adamların hayatta olduğunu duyduklarında topluca kaçacaklar. Ve yanınızdaki bu hücrelerde, her

birinden beşer olmak üzere, Suud ve Carthii Haneleri'nden on kanlı aile üyesi var. Bunları takip eden mücadelede pazarlık fişleri olarak kullanacaksınız. Venüs'ten ayrılacağız, ama sen kalacaksın ve kontrolü sağlamlaştırıp kendini Kül Lordu'nun yerine Tiran ilan ettikten sonra, Cumhuriyetin Egemeni ile temasa geçecek ve şartlı teslim olacaksın."

"Peki bu teslimiyetin şartlarının ne olacağına inanıyorsun?"

“Savaşı bitirmeyi, Atalantia au Grimmus da dahil olmak üzere rakiplerinizi savaş suçlarından Cumhuriyet mahkemelerinde yargılanmamızı sağlamayı kabul ediyorsunuz. Merkür'deki lejyonlara teslim olmaları için emir veriyorsunuz. Venüs'ü hayatınızın geri kalanında - uygun gördüğünüz şekilde yönetiyorsunuz."

"Peki her şey bittiğinde Cumhuriyet'in beni öldürmesini ne engelleyebilir?"

"Ben - ve sen de Suud atom cephaneliğiyle kendi insanlarını rehin alabilirsin."

"Pekala, bu senin için harika. değil mi? Asgari Cumhuriyet kaybı olan bir darbe. Düşman içeriden yıkıldı ve bunun tek bedeli türüme ihanet etmem."

"Türler?" Soruyorum. "Sen eşsizsin, Apollonius," diye mırıldandım.

"Altın sana ihanet etti, Apollonius. Carthiiler, Ash Lord'un seni çürütmesine yardım etti. Ve bu yüzden, sen bir dipnotsun. Başka bir adamın ordusunda bir adam. Seni ölüme gönderenlerden intikam alman için sana bir şans sunuyorum. Ve insanlığın anısına Kül Lordu'nu cüce etme şansı. Gold'u umursamadığını ikimiz de biliyoruz. Bu yüzden, çökmekte olan bir çağın son efsanesi olmana yardım etmeme izin ver. Mars'ın Minotor'u."

Savaş miğferini alırken gülümseyerek "Ve Venüs," diyor.

-

Apollonius hücresine geri götürüldükten sonra Sevro ve ben konferans odasında oyalandık. "Arkasında asla birleşemeyeceklerini biliyor mu sanıyorsun?" Sevro'ya sorar.

"Numara. O deli. Altınların hepsi bunu biliyor. Saud ve Carthii, Kül Lordu'na diz çökmüş olabilirler ama vatanlarını asla Marslı bir vahşiye teslim etmeyecekler. Ama onu serbest bırakırsak, Venüs'ü içeriden parçalar. Kırık bir Venüs'ün üzerine ineceğiz. Kül Lordu bize bir iç savaş vermek istedi. Tamam, piçi hemen geri vereceğim." Geride bıraktığı şaraptan bir yudum alıyorum. "Ve

eğer bir şekilde Apollonius onları birleştirebilirse, bu küçük konferansın videosunu yayınlarız ve kendi adamları benimle çalıştığı için onu öldürebilir."

Sevro yüzünü buruşturur. "Babalar bununla gurur duyardı."

Babasından bahsedince, gömleğimin altındaki Pax'in anahtarına dokunuyorum.

"Bu da ne?" Sevro'ya sorar.

çıkarırım. "Pax bana verdi."

"Bu ne için?"

“Yaptığı bir gravBike. Hoşçakal dediğimde, bana geri dönmeyeceğimi söyledi. ona bakıyorum. Pişmanlıklarımı daha erken söylemem gerektiğini biliyorum. "Kızlarından ayrılmana neden olduğum için üzgünüm. Wulfgar hakkında."

"Bana hiçbir şey yaptırmadın." Bacağımı okşuyor. "Bütün bunların ödediğimiz bedele değdiğinden emin olalım."

"Öyle," diyorum kendi kendime. "Olmak zorunda."

35 Kapı Ziyafetinde Gözyaşı

"Tanrılar, MUHTEŞEM.

Bir Rose spa'sından daha iyi," diyor Kavax'ın ikinci uşağı Alban, dört elinden çıkan on beş yarı saydam parmakla sırtına masaj yapan ince, insan biçimli bir robot olarak. Robotun yüzü ve gövdesi opak beyaz plastiktir. Altında, montaj hattı kabuğunun altında mekanik bir kalp atıyormuş gibi mavi bir ışık nabız atıyor. Madenlerdeki babamın yerini alan şey bu mu?

Houses Telemanus ve Augustus'un kişisel seyahat personeli, Regulus ag Sun'ın kulesindeki bir oturma odasında oturuyor. Elektronik ve tüketim malları odayı dolduruyor - tüm personel için sepet hediyeleri, hatta ben bile. Doğum gününde herkese hediye veren duyduğum tek adam o.

Peki Quicksilver bu sepet için ne istiyor? Ekteki kartı elimde çevirdim. Lagalos'un Lyria'sı, çiçekli altın el yazısıyla, Cumhuriyete gizli hizmetiniz için yazıyor. Ağustos dilekleri, Regulus ag Sun. Rüşvet olsun ya da olmasın, karta değer veriyorum ve parmağımı kabartmalı kanatlı topuğun üzerine sürüyorum.

Niobe'nin uşaklarından biri, "Sanki bir Gül'den masaj almış gibisin," diyor.

"Bir kez yaptım, biliyorsun. Ödemek zorunda bile değildi."

"Yalancı. Kulaklarından gümüş damlıyor."

"Bilmiyorum. Aman tanrım, evet robot, orası orası."

"Daha zor mu efendim?" robot içi boş bir insan sesiyle sorar.

"Hep! Ah! Ah! O kadar da zor değil, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"İmkansız efendim. Robotiğin Birinci Yasası şöyle der—"

"Ne yazdığını biliyorum, seni tost makinesi."

Zencefil çayımı yudumluyorum, Philippe'in burada olup, onun alaycı fikrini vermesini diledim. Hizmetçiler arasında benimkine ihtiyaç yoktur. Bu küçük uşaklar kulübüne hâlâ yabancıyım. Alban dışında çoğu kırklı veya ellili yaşlarında ve benden genç olduklarından beri hizmet ediyor. Ebeveynleri hizmet etti ve ebeveynleri onlardan önce, tıpkı Garla ve liman işçisi Reds gibi.

Quicksilver'ın kulesindeki her şey, odanın diğer ucundaki holografik projektörden kükreyen yarış gemileri dışında, parlak, seyrek, gümüş ve beyazdır. Bazı uşaklar ve siyasi personel, smokin içinde oturup sigara içiyor ya da önemli ölçüde datapad'lerine dokunuyor. Bethalia, Quicksilver'ın kahyası ve Sovereign'ın, mutlu, tombul bir adam olan hızlı parmaklarla konuşarak salondan girer. Biraz kendini smokin içinde bulan sersem bir domuza benziyor.

Quicksilver'ın doğum günü için buradayız. Karavanımız havada taksiyle gökdelen rıhtımına giderken bir manzaraydı. Spot ışıkları Kasım karanlık döngüsü gökyüzünü oydu. Seyirciler kameralarla zeplinleri ve çatıları doldurdu. Hükümdar ve oğlu Telemanus'larla gümüş halıya çıkarken, zırhlı gemilerimizden birinin personel bölmesi penceresinden dışarıyı izledim. Bir an için ailemle birlikte yarım milyar kilometre öteden HC'yi izliyormuş gibi hissettim. Augustanlar çok iyi görünüyorlardı. Ama hepsine aynı şekilde kızdım.

Bu onların hayatı. Galalar ve partiler. Bu kırgınlık için kendimi suçlu hissediyorum. Kavax'a çok şey borçluyum.

Çamur hissini hatırladığımda suçluluk duygusu dağılıyor. Ablamın vücudundaki sineklerin sesleri. O sesi asla duyamayacaklar. Bu ciddi, kendini beğenmiş hizmetçilerin hiçbiri bu sesi duymadı. Philippe'i düşünüyorum, Bacchus kolyesinin ağırlığını hissediyorum ve yalnız olmadığım gerçeğiyle teselli buluyorum.

Datapad'im bileğimde titriyor. Tereddütle Bethalia'ya yaklaştım ve konuşmasını bölmemek için beni fark etmesini bekledim.

"Evet, Lirya?"

"Kavax bana ping attı. Ziyafete gitmeli miyim?"

Yakamı dikkatsizce düzeltiyor. Erkeklerin aksine kadınlar kravat takmaz. Yakalarımız sert ve yüksek ve fanilasız. "Evet, ama ana partide değiller. Cedric, sizden biri ona rehberlik edebilir mi?" Ben odadan çıkarken diğer hizmetçiler beni kıskançlıkla izliyorlar. Biraz eğlenmek için onlara sırıtıyorum.

Quicksilver'ın güvenlik kaptanlarından biri, uzun boylu, ölü gözlü bir Gri, Aslan Muhafızları'nın yanından geçen koridorlarda bana rehberlik ediyor. Kadının benimle konuşmak gibi bir niyeti yok, bu yüzden iyiliğini iade ediyorum. Küçük bir asansöre yöneliyoruz ve tavan boyunca uzanan ışıklarla daha karanlık bir şekilde aydınlatılan daha sessiz bir seviyeye indiriyoruz. Su cam zeminin altına süpürür. İçinden garip şekiller yüzer. Durup daha iyi bakmaya çalıştım ama uşak bana baktı, bu yüzden aceleyle onun arkasından gittim. onların göğüslerinde Augustus Lion iğnelerle smokin birkaç ciddi Grays silah takım elbise ceket altında şişkin, dışarıda boşa nerede olduğunu büyük bir fildişi kapıya beni götürür. İki Obsidyen adam beni gölgelerden izliyor. Onlara temkinli bir şekilde bakıyorum, türlerinin yanında hala dehşete düşüyorum. İnsana pek benzemiyorlar.

Vale, "Tilki için burada," diyor.

"İkinci sınıf mısın, vatandaş?" Kapıdaki Gri ona kimliğimi göstermemi sağlıyor, bir başkası benim için kapıyı itiyor. İlk duyduğum ses Kavax'ın sesi.

"Haydi, şimdi, Victra. Dansçı o kadar da kötü bir yaratık değil…"

Bir kadın, "O kendini beğenmiş, kaba, üç inçlik arkadan bıçaklayan bir fare," diye çekiniyor. "Senatonun yarısının mikrop kapmış ellerinden yemesine neden olan küçük, karaciğeri paslanmış bir fare."

Kavax, “Adamın onurunu karalamanıza gerek yok” diyor. "O hala bizim arkadaşımız."

"Seni koca aptal. Sosyalistlerin onuru yoktur, psikozları vardır.”

Konuşan kadın yarı çıplak. Pürüzlü beyaz-sarı saçları olan hamile bir Altın ve omuzlarında yeşil sivri uçlar ve neredeyse göbeğine kadar inen bir yaka ile son derece skandal siyah bir elbise. Ona bakmamaya çalışmak, yanan bir eve bakmamaya çalışmak gibidir. Bir düzine insan, cam kubbeli bir oturma odasında yoğun bir sohbete katılıyor. Birkaç hizmetçi onlara kahve ve likör getirir. Sofokles'i gözetliyor ve bacağımı okşuyorum. Boş boş bana bakıyor, Kavax'ın kucağında rahat.

"Duy, duy," diyor tombul kel bir adam çenesinin arasından. Avucunda viski tutuyor ve içinde Altın göz küresi olan bir yüzüğü var. Etinde cıva. Pitoresk Pembe bir adam yanında oturuyor, bir şarap kadehinin sapını nazikçe tutuyor. "Ne yazık ki, teşhis bu parti için terminaldir."

"Gerçekten altı bloğu var mı?" Kavax'ın karısı Niobe, büyükanne Pink'e sorar.

Polisler henüz karar vermedi, dedi yaşlı Pink, arkası odaya dönük duran ve pencereden parıldayan şehre bakan başka bir kadına bakarak.

"Yani bizim altı bloğumuz var ve onların altı tane var. Ve Obsidyenler hala konuşmuyor. Savaş ve barışın Copper'a düşeceğini kim düşünebilirdi?" Kavax gürler. "Seni bu...demokrasi konusunda uyarmıştım." Sözü tükürür.

Yaşlı Pink, "Caraval bu sabah ofisimde bana Dancer'ın ona lowColor ve midColor tazminatları için bir fatura vaat ettiğini söyledi," dedi.

"Tazminat..." diyor hamile kadın gülerek. “Güzel bir Cumhuriyetti. Cesur bir Cumhuriyet. Ta ki on birinci yılında sosyalist çılgınlık yüzünden iflas edene kadar. Senatoyu alırlar, gündemlerini ödemek için savaş çabalarını harcarlar. Yoksa vergileri artıracaklar.”

"Veya?" yaşlı Pink gülümseyerek söylüyor. "İkisini de yapacaklar."

Quicksilver, “Zaten unutulmak üzere vergilendiriliyorum” diyor. "Bu taştan daha ne kadar kan çekebileceklerini sanıyorlar?"

Daxo konyakının arkasından, Bence yeterince iyi gidiyorsun, dedi.

"Yeterince iyi?" Quicksilver hararetle sorar. "Seni kim hakem yaptı? Ventris Communications'ı satın almamı ve mayınların mekanizasyonunu kısıtlamanız yeterli değil, şimdi de kendi elleriyle bir iş ve direniş ordusu kuran bir adamın ne zaman yeterince başarılı olduğunu tanımlamak istiyorsunuz. Tinos yapmakta, senin geveze Senatondan bir yasa tasarısı almaktan daha az sorun yaşadım.”

"Tekeller insanlar için kötüdür..."

"Hükümet halk için kötüdür." Quicksilver tiksinti dolu bir ses çıkarıyor. “Daha fazla düzenleme insanlar için kötü. Sen vergileri yükseltiyorsun, ben fiyatları yükseltmek zorundayım, küçük insanlar eziliyor.”

Niobe, “Regulus ag Sun, zorbalığa meydan okuyan, küçük insanların koruyucusu” diyor. "Ne kadar asilsin."

Sofokles'e yem olsun diye yanımda taşıdığım bir parça ördek ciğeri çıkardım. Bana baktı ve Kavax'ın bardağından içmek için isteyerek başını eğdi. Lanet tilki. Gelip onu almaya zorlamasa iyi olur. Beni fark ederlerse ölürüm. Bazıları zaten var. Odada çok uzun kaldım.

Dansçıyı öldürelim diyorum, dedi hamile kadın. “Kaza gibi gösterebilecek on adamım var. Örnek gibi görünmesini sağlayabilecek on bin.”

Yaşlı Pembe onlara içki getiren hizmetçilere bakar. "Gerçekten mi, Victra? Biraz konu açma."

“Kahraman Merkezi'nin üzerinde bir holobilboard satın alacağım. Umrumda değil ve onlar senin yaratıkların değilmiş gibi davranma."

Niobe, "Öyle demek istemiyorsun, Victra," dedi.

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu bir cinayet ve o bir Cumhuriyet kahramanı. Darrow ve Ragnar'a benziyor." Yüzünü buruşturdu. “Belki bugünlerde daha fazla. Onu öldüremezsin. O Red'in sesi. Eğer öldürülürse, mafya Hisar'a saldıracak. Bir ayaklanma çıkaracağız ve sadece burada değil. Mars parçalanacaktı.”

"Kül Lordu buna çok güler," diyor Kavax.

"Baba haklı. Niyeti olabilir," diye ekliyor Daxo. "Darrow kesinlikle öyle düşündü."

"Saçma," diyor hamile kadın. Kim olduğunu yeni anladım. Victra ve Barça. “Politika, küçük bir cinayet olmadan çok sıkıcı. Dürüst olmak gerekirse, savaş zamanında evrensel refah hakkında gevezelik eden sert yumuşak gövdelileri senatoda nasıl dinlersiniz anlamıyorum. Lanet olası kulaklarımı keserdim."

Penceredeki kadın, "Dansçı Senato'yu alacak," diyor. Kalbim vuruşları atlıyor. Sesini biliyorum. Aslan Yürekli Virginia arkasını döner. Kalbim göğüs kemiğimin altında atıyor. Yıllarca süren öfke, küskünlük, şimdi onun ince güzelliği ve sakin sesinin yuvarlanan gücü tarafından tehlikeye atıldı. Çıplak ayak olduğunu fark ettiğimde bile, sessiz manyetizma bana aptalca geliyor. "Önümüzdeki hafta oy verdiğimizde Senato'yu alacak," diye tekrarlıyor. "Eğer meselesi değil. Bu sadece bir zaman meselesi. Karaval katlanacak. Bunu sadece halkı için bir anlaşma yapmak için çiziyor.”

"Ya Obsidyenler?" diye soruyor Niobe.

"Sefi benimle görüşmeyecek."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Ancak bunun onların oylarına sahip olmadığımız anlamına geldiğini varsaymalıyız; Böylece Dancer, barış anlaşmasını onaylamak için gereken çoğunluğa sahip olacak. Yedi bloktan altıya. O zaman veto edeceğim. Hiçbir senatör o Bellona ile müzakere masasına oturmayacak. Yürütmeyi yasama ile karşı karşıya getirecek... Korkarım Darrow haklıydı, bu Kül Lordu'nun dikkatimizi dağıtmak için yaptığı bir oyun. Ama Dancer senatör sürüsünün yoldan çıkmasını engellemek zorunda kalırken, ben sadece kendime bakmak zorundayım. Sence ilk kim pes edecek? Ben mi yoksa birkaç senatör mü?” Onlar Güler. "Onun momentumu dağa ve kurucuya koşacak. Dansçı bunu bilecek kadar akıllı. Bu yüzden geceleri beni ayakta tutan soru şu: bükülme nerede? Çıkmazı nasıl kıracak?”

Gözleri üzerime dikildi ve kulak misafiri gibi göründüğümü bilerek, ağırlıklarını hissettim. Diğerleri onun bakışlarını takip ediyor ve aniden hepsi bana bakıyor. "Lyria..." diyor Kavax, ayağa kalkarak. Bana teslim edildiğinde pençeleri olan Sophokles'i getiriyor. "Bu küçük adamın yavaş gitmesi gerekiyor. Hadi şimdi

kızım." Yanaklarım alev alev. Cumhuriyetteki en güçlü insanlar Lagalos'un bir pasörünü izliyor.

"Şimdi lütfen gemimi kimin çaldığı hakkında konuşabilir miyiz?" Quicksilver gürler. Tuttuğum nefesimi sonunda bıraktım. Sophokles'i yakasından tutup odadan dışarı fırlıyorum. Kanım kulaklarımda o kadar yüksek sesle pompalanıyor ki artık konuşmaları duyamıyorum. Kapı arkamdan kapanıyor. Valenin yönlendirmesiyle, zeminde bahçeye doğru beliren altın ayak izlerini takip ediyorum ve duyduklarım üzerine kafa yoruyorum.

Sofokles aniden homurdanıyor, hırıltıları benim yumruklarımdan daha büyük olmayan küçük bir krom küre sessiz salonun ortasında bize doğru yüzerken yükseliyor. Quicksilver'ın insansız hava aracı nöbetçilerinden biri. Yaklaştıkça Sofokles hırlar. Drone, geçmemi beklemek için kibarca yukarı doğru süzülüyor.

"İyi günler, Lagaloslu Lyria" diyor.

"İyi günler." Gülerek cevap verdim. Sofokles havayı koklar, daha az etkilenir ve sonra çömelir ve yerin tam ortasına işer. Uçağın üzerindeki bir ışık gümüş kabuğunun içinden kırmızı renkte parlıyor.

"Kötü" diyor ve Sofokles'in üzerine ince bir çizgi halinde kokuşmuş sıvı fışkırtıyor. Koridorda havlıyor ve dart atıyor. Ben de onunla birlikte çekiliyorum.

Drone, “Muhteşem bir gün geçir, vatandaş” diyor.

Sophokles'e yetişirken, "Lanet olası robot," diye küfrediyorum.

Bahçede tilkiyi serbest bırakıyorum. Mükemmel yeri arayan çalıların altını koklar. Oturuyorum, hâlâ Egemen'i düşünüyorum. Onu uzaktan gördüm ama hiç görmedim. Bakışlarının altında tüm kötü düşüncelerimi duyabildiğini hissettim. Bütün öfkem ona ve Cumhuriyet'e. HC'deki hayattan daha büyük olabilir. Mükemmel, mükemmel. Ama onu bir kez bile et ve kemik olarak düşünmedim.

Uzun boyluydu, güzeldi. Ama bende bıraktığı izlenim bu değil. Hayır, Hükümdar yorgun. Merak etmeye başlıyorum, bu kadar çok yaşamdan sorumlu olmak nasıl olurdu? Çocukların seninle çamurda koştuğunda böyle mi hissettin Ava?

"Sen kimsin?" diye sorar bir ses. Zıplıyorum ve bahçedeki ağaçların ortasında bir kayanın üzerinde oturan smokinli bir çocuk görüyorum. Süsenlerinde bir

holo oynuyor. Garip gözlerini ve tozlu altın saçlarını tanıyorum ve bir an için Reaper'ın kendisine baktığımı düşünüyorum. Ama o bir çocuk, sadece HC'de ve uzaktan gördüğüm bir çocuk. yere bakıyorum.

"Liria, efendim."

"Tilkigezen." Beni tanımasına şaşırdım. "Ben Pax'im."

"Biliyorum efendim." Kendini tanıtmak sahte bir tevazudur. Güneş Sistemindeki en ünlü çocuk. Lanet olası İlk Çocuk. Kafası babasınınki kadar çıplak.

"Sayın." Burnunu kırıştırır. "Bununla başlama." Belimden beceriksizce eğildim, erkek olmasına rağmen eğilmem gerektiğini unuttum. "Yada bu!"

"Üzgünüm."

“Yardım edilemez, öyle görünüyor. Yarışı çok mu izliyordun?”

"Yarış?" Soruyorum. Gözünün kenarına dokunur. "Numara. Yani diğerleri öyleydi. Irklar hakkında cüruf bilmiyorum.”

"Yok canım? Eh, bir eğitim zamanı, sanırım!”

"Gerçekten ben sadece-"

"Ah, Kavax Amca canavar olmadan bir an durabilir." İçtenlikle gülümsüyor. "Lütfen. Siyaset dışında her şeyi konuşmak güzel olurdu. Annem beni o küçük konseylerine oturtuyor. Dün iki saat Senatör Caraval'ı dinlemek zorunda kaldım. Bu adam lanet olasıca konuşabiliyor."

çekiniyorum.

Bu onun sözü değil.

Yanındaki sehpaya vuruyor. İçeri girerse Bethalia'nın ne diyeceğinden korkarak beceriksizce katıldım ama pek hayır diyemem. Beslemeyi gözünden veri defterine ve ardından havaya aktarır. Gemiler bir anda bahçeyi doldurur. Kiraz yarışçısı hala önde, Hyperion şehir manzarasının üzerinde asılı duran üç yıldız takımyıldızı arasında hızla ilerliyor. Bir grup başka gemi sıkı bir çizgide onları takip ediyor. "Cirda Maxima," diyor kükremenin arasından. Anneme beni bırakması için yalvardım ama Quick'in doğum gününü kaçırmanın kötü

olacağını söyledi. Ve bir güvenlik riski.” Kiraz yarışçısını işaret ediyor. "Bu Alexia xe Rex. Güneş Sistemindeki en iyi pilot.”

“Colloway xe Char'ın en iyisi olduğunu düşündüm” dedim.

"Warlock mu? Psh. Zaten beynin yıkanmış. Yazık." Geniş bir gülümsemeyle beni inceledi.

"Char'ın yüz yirmi altı öldürmesi olduğunu duydum."

“Öldürmeleri yetenek olarak sayıyorsak… elbette, o iyidir. Kendine sınıf. Ama o bir silahşör. Rex bir balerin. Her ikisi de aykırı. Her iki sanatçı da, ama… burada, burada, bu dönüşü izleyin. Çoğu, duvara çarpmamak için gaz pedalını gevşetir. Ama hız kaybederler. Arka motorlarını kesecek, gücü sancak iticisine aktaracak ve ardından enerjiyi arkaya pompalayacak, tüm bunları teklemeden veya bayılmadan yapacak. İzlemek."

onu izliyorum

O tanıdığım hiçbir çocuğa benzemiyor. Kendinin farkındadır. O kim. Ebeveynleri kim. Sanırım ne kadar gergin olduğumu biliyor. Bu yüzden kibar ve neşeli olmak için kendi yolundan çıkıyor. Ama hizmetçilerle her zaman bu kadar samimi olsaydı, burada bahçede sinsice dolaşmadan dinlenme odasında izliyor olurdu. Ama yarışta bilincini kaybediyor ve çocuksu enerjisi patlıyor, bana kardeşlerimi hatırlatıyor.

Kiraz yarışçısının devasa beyaz bir direğe doğru hızlanışını izliyoruz. Pilonun arkasında, yarış pistinin kenarında yüzen bir duvar var. Diğer tüm gemiler pilon dönüşünde yavaşlar. Ama Rex'in dikmenin çevresinde, dar bir hat üzerinde bir uçurtma gibi kavis çizerek ve ardından geldiği yöne doğru fırlayarak engeli göz açıp kapayıncaya kadar yuvarlar. "Hohoho," diye alkışlıyor Pax. "Bu uçuyor."

Coşkusu bulaşıcıdır ve kiraz yarışçısı birkaç dakika sonra bitiş çizgisini geçerken, sürünün geri kalanı çok geride kalırken kendimi onunla tezahürat yaparken buluyorum.

"Yani?" O sorar.

"O iyi," diye itiraf ediyorum. "Ama yine de Char'ı seviyorum."

"Çünkü yakışıklı."

"Numara."

"Ama o."

"Belki de öyle olduğunu düşünüyorsun..."

"Eğlenceli. O zaman neden?"

“Kardeşlerim lejyonda. Piyade. Cemiyet yırtıcılarını gökten indiren herkes benim sevgimi almış olur.”

"Bu çok iyi bir sebep." O irkildi. "Üzgünüm, küfür etmemem gerekiyor. Anneme söyleme. Kibar değil."

"Annene bir şey söylemekten çok korkarım," diyorum, acımı bir gülümsemeyle saklamaya çalışarak.

"Korkmuş olabilir, değil mi? O gerçekten karşılaşabileceğin en kibar insan.”

Sofokles işini yaptı ve sabırsızca bana bakıyor. "Sanırım Sofokles'i geri almalıyım."

"Doğru. Kavax ayrılık kaygısından ağlamaya başlayabilir.”

"Kavax harika bir adam."

Dehşete düşmüş görünüyor. "Hayır, tabii ki o. O benim vaftiz babam. Peki, vaftiz babası? Sanırım o ve Sevro Amca bunun için bilek güreşi yaptılar. Aldatma vardı. Her neyse, sadece şaka yapıyordum. Kardeşlerin nerede görev yapıyor?” diye soruyor, geri dönerken bana katılarak.

"Onlar Sekizincideler," diyorum. "Merkür'deydiler."

"Harnassus'un Sahibi" diyor bilerek. "O ArchLegate. Kızıl general. Sanırım kumul şehirlerde yardım işi yapıyorlar."

"Gizli olduğunu söylediler."

Başını sallıyor. "Bizim sırrımız? Onlarla konuşmadın mı?”

"Uyduların çoğu çalışmıyor. Çok pahalı."

"Çünkü çoğu gökten fırlatıldı." Sanki doğal bir şekilde olmuş gibi söylüyor, babasının savaş gemilerinde on milyon adamı gezegene indirmesi gibi değil. ondan nefret etmek istiyorum. ondan nefret ettim. Gümüş halıda annesinin yanından geçtiğinde, haberlerde tüm fotoğrafçıların ve gazetecilerin kaynaştığını gördüğümde ondan nefret ettim. Ama şimdi ondan nefret etmek yanlış geliyor. Liam'dan çok da farklı değil; babasını özleyen ve bir anlığına huzur bulmak için bir bahçede saklanmak zorunda kalan gözlerinin altında halkalar olan bir çocuk.

"Sana bir şey sorabilir miyim Lyria?" diye garip bir şekilde soruyor. "Nasıl soracağımı bilmiyorum..." O zaman yapma. "Nereli olduğunu biliyorum. Ve hep merak etmişimdir çünkü büyükannem ve babam bana pek bir şey anlatmazlar. Nasıl bir şey? Mayınlar?"

İşte burada.

Yürümeye devam ediyorum. "Madenlerde olduğumu nereden bildin?"

"Babam herkesin adını ve onlar hakkında bir şeyler bilmenin önemli olduğunu söylüyor. Bir gerçek ya da ezberlenecek bir şey gibi değil. Ama gerçek bir şey. Yeni çalışanları daha iyi anlamak için gözden geçirdim ve geçen gün Kavax sizden bahsetmişti. Onun hayatını kurtardığını söyledin, ben de dosyana baktım..."

"Dosyam mı?"

"Senin tarihin."

Yürümeyi bırakıyorum.

O zaman ailemi biliyor. Aniden dikkat anlam kazanır. Suçluluk. Yazık. Beyaz dişleri ve aralanmış saçlarıyla mükemmel smokini içinde ona tekrar tekrar midem bulandı ve şiddetle öfkelendim. Kim bu küçük şımarık velet, acımı gözetleyen bir komşu gibi yaşayabilsin diye kederimi gün ışığına çıkarmaya çalışan bu küçük şımarık velet kim? Ailem ders alsın ya da merakını gidersin diye ölmedi.

"Nasıl bir şeydi..." diye mırıldandım, ona dönerek ve gelen öfkeyi hissederek. Öfke, öfke, derdi Ava.

"Evet. Beni burada bir balonun içinde tutuyorlar. Anlamak istiyorum."

"Anlamak?" Benden ve zalim gözlerimden uzaklaşıyor. "Küçük Altın o iğrenç şeyi mi duymak istiyor? Kanser, çukur engerekleri mi? Belki de üremeye başlayabilmemiz için on dört yaşında bizi evlenmeye nasıl zorladıklarını anlatmak istersin. Ya da mayın gardiyanlarının bize ilaçlar için nasıl tecavüz ettiğini. Bunu yaptılar, bilirsiniz, erkekler ve kızlar. Tüm highColors'larınız için bunu HC'de göstermeyin."

"Ben bir highColor değilim" diyor. "Ben de bir Kırmızıyım…"

Beyaz öfke yanıp söner. "Sen delisin. Sen de baban kadar Altınsın."

Yüzü düşüyor ve onu görmek, benim de incinebileceğimi bilmek iyi hissettiriyor. Sophokles'i tasmasından çekerek ondan uzaklaşıyorum. Hepsi ondan bir parça istiyor. Acının kendilerine ait olmayan bir parçası. Başlarını salla. Alınlarını kırıştırın. Şimdi acımak istiyorlar, acıma kanıyorlar. Ve işleri bittiğinde, sıkıldıklarında ya da çok üzgün olduklarında, bir ekrana bakmak için kendilerini uzaklaştırırlar ya da ben olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünerek şişman yüzlerini doldururlar. Sonra acıyı unutup iyi vatandaş olmamız gerektiğini söylüyorlar. Bir meslek edin. Özümsemek. Belki de Vox haklıdır.

Bizi taşlara diktiler, bizi acıyla suladılar ve şimdi dikenlerimizin olmasına hayret ediyorlar. Onları cürufla. Birçoğunu cürufla.

Çıldırmış halde, ikiyüzlülerle yüzleşemeyecek kadar midesi bulanan Sophokles'i konferans odası kapısının dışındaki muhafızların yanına geri götürüyorum ve dinlenme odasına geri dönüyorum. Tüm bu alçak Renklerin önemli olduklarına dair yılan boku efsanesini satın almalarından, ayakkabı boyadıkları, pelerin taşıdıkları ve lanet olası tilkileri klonladıkları için önemliymiş gibi davrandıkları için midem bulanıyor. Biraz sonra tekrar dışarı çıkıyorum, balkonda brülör tüttürüyorum, Philippe'in kolyesine dokunuyorum ve ağlamamaya çalışıyorum.

Yıldızların soğuk, eski ışığını izliyorum ve karanlıkta hangilerinin çoktan ölmüş olduğunu merak ediyorum. Kardeşimi, ailemi özlüyorum. Ve hala onlarla konuşsam da, tüm dünyalarda tek istediğim onların konuşmaları, cevap vermeleri. Vadi'nin gerçek olduğuna dair bir kanıt. Sadece karanlığa girmediklerini.

Ama benimle konuşmuyorlar.

-

Augustus'lar ve Telemanus'lar nihayet parti ve komplolarla dolup taştıklarında, yola çıkıyoruz. Sadece ne kadar zalim olduğum için değil, aynı zamanda duyguları incinmiş bir küçük prensin gidip annesine söyleyeceğini ve gün içinde kovulacağımı bildiğim için, suçluluk duygusuyla başım eğik bir şekilde alayla birlikte düştüm. . Bethalia'nın gözlerini üzerimde hissediyorum ve bildiğini biliyorum. Ben de diğer hizmetçilerin peşimden geldiği gibiyim: Benim görgü kurallarına sahip paslı bir orospu ve onların iyi arkadaşlığında yeri yok.

Uşaklar Quicksilver'ın ustalarımıza verdiği hediyeleri mekiğin personel girişine taşırlar. Kollarımda Sophokles'in takımı ve artık neredeyse unutulmuş kendi sepetimle peşinden gidiyorum. Pax'ı ve aşağı yukarı aynı yaşlarda, önemli annelerine veda eden aşağılık görünümlü bir Altın kızı görüyorum. Hem Egemen hem de Leydi Barca, daha fazla toplantı için personelin çoğuyla birlikte Kale'ye geri dönüyor ve ben hafta boyunca Telemanuslar, Sofokles ve çocuklarla Silene Gölü'ne bağlıyım.

Acaba beni şimdi kovacaklar mı yoksa malikaneye varana kadar bekleyecekler mi? Muhtemelen bekleyin. Bu Altınlar olay çıkarmaktan nefret eder. Pax somurtkan bir şekilde annesine veda ediyor. Ona bir şey sormak için eğilir. Başını sallıyor ve aniden gidiyor. Mekiğimize giden yolcu rampasında gözleri benimkilerle buluşuyor ve aşağı bakıp arkasını dönüyor.

Personel kamarasındaki koltuğumda, balkonda sigara içerken Philippe'e yazdığım çılgınca laflara bakıyorum. Henüz cevap vermedi. Bu kadar uzun sürmesi garip. Onu bağırarak korkuttum mu? Seni aptal. O zaten senden bıktı. Özür dileyerek bir mesaj göndermek istiyorum ama bu daha da çaresizce görünür. Koridordan yolcu kabinine doğru bakıyorum. Sofokles, Kavax'ın kucağına oturur. Pax adamın karşısına oturdu.

Beni kestiklerinde nereye gideceğim? Ben ne yapacağım? Kavax beni Mars'a geri gönderir mi, Liam'ı sevmeye başladığı okuldan, değer verdiği arkadaşlarından alır mı? Onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesi beni eziyor. Sadece çenemi kapalı tutmalıydım.

Gemimiz yükselirken, Egemen'in daha sıkı korunan kervanını selamlamak için ışıklarını işaret ederken ve Hyperion'un gökdelenlerinden geçerek kuzeye Silene Gölü'ne doğru ilerlemek için yanaşırken pencereden dışarı bakıyorum.

Binalar ışıklarla yanıyor ve 121'in dışındaki ormandaki ağaçlar kadar yoğunlar. Su gemi penceresi boyunca kayıyor, ışıkları bozuyor ve gecenin mavi ve yeşil kanıyormuş gibi görünmesine neden oluyor. Eskortlarımızın kendi ışıkları,

gemimizin sağında ritmik olarak yanıp sönüyor. Arkalarında, gökdelenlere karşı garip bir kırmızı ışık yanıp sönüyor.

Devam ediyor. Kapalı. Açık. Gözlerimi kısıyorum ve mekiğin dışında olmadığını fark ediyorum. Bu bir yansıma. Aşağı bakıyorum ve takım elbisemin ceketinin içinden kırmızı bir ışık zonkluyor. "Bu da ne?" uşaklardan biri koridordan bakmak için eğilerek soruyor. "Lyria..." Philippe'in kolyesini ceketimin yakasından çıkardım. Bacchus'un gümüş yüzü bana bakıyor. Nazik ağzı yukarı doğru bir kahkaha attı. Yüzü bir sırıtışla yarıldı. Gözlerin kendisi kırmızı renkte yanıp söner.

Bacchus'un yüzü, içinde bir hayvan varmış gibi titremeye ve titremeye başlar. Şaşırdım, düşürdüm ve gümüş küçük bir dikiş boyunca ikiye bölündü. Dikişten, gizli bir bölmeden, üç küçük resim boyutunda donuk metal bir disk yüzümden birkaç santim ötede dönüyor. Tıslıyor, sonra bir kurşun gibi hızla koridorda benden uzaklaşıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan ön bölmeye ulaştı.

Hizmetçiden başka kimse fark etmedi. "Bomba!" Bağırıyor.

Kabin kaosa sürüklenir. Hizmetçiler eğiliyor, içkiler dökülüyor. Bethalia oturduğu yerden kalkıyor. Yolcu kabinini korumak için ayakta duran aslan muhafızları. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım kendilerinin hayaleti. Çalışmayacaklar. Altımda buruştular ve ben de başım geminin önüne dönük olacak şekilde koridora düşüyorum. Cesetler yere saçılana kadar diğer hizmetçiler de benimle birlikte çöktü.

Arkamdan biri "Gaz," diye gurulduyor. Kendi sesim işe yaramayacak.

Aslan muhafızları, yolcu kabinine koşarken düşmeye başlar. Gemide ışıklar yanıp sönüyor. Gaz maskeleri üst bölmelerden düşüyor. Ama zaten herkes onu soludu. Cesetler koridora düşüyor, sandalyelere yığılıyor.

Tüm hislerimi kaybettim. Kavax diskte çılgınca sallanır ve onu yok etmek için çılgınca duvarları paramparça eder. Ama yavaşlıyor, yere düşen son kişi olmadan önce uyuşuklaşıyor. Sonra cihazdan tiz bir çığlık ve hava emiliyormuş gibi bir nabız duyulur. Işıklar söner. Filtreleme üniteleri sessiz. Motorlar artık titremiyor. Drone yere düşüyor.

Ve gökten düştük.

Binalar, ışıklar ve hareketli reklam ekranları ve gemilerin caddeleri pencereden dışarı fırlıyor. Ölü gemimiz yan dönüyor. Gevşek vücutlar kabinin etrafında uçar

ve uçar. Yan duvara çarpıyorum, burnumu pencereye veriyorum ve bir duman tabakasının içinden geçtiğimizi görüyorum. Tekrar eğiliyoruz ve ben tekrar koridora fırlıyorum. Gözlükler, datapad'ler ve hediye sepetleri kabinin etrafında dönüyor. Sonra gemi sarsılarak durur ve yerçekimi tersine döner. Enkaz ve insanlar geminin içinde yüzer. Pencerelerin dışında, yarı inşa edilmiş ve cepheleri eksik binalar var.

Vücudum, kırık veri defterleri ve hediye sepetleriyle birlikte yukarı doğru süzülüyor. Sonra yerçekimi süspansiyonu ortadan kalkar. Her şey geri tepiyor. Gemi tekrar aşağı doğru sarsılır ve yere çakılır. Çatlak pencereden dışarı, geminin üzerine kapanan ve bizi şehrin ışığından kapatan geri çekilen bir kapı görüyorum.

Mezarlık sessizliğinde yatıyoruz.

Sonra, hizmetçilerin yolcu kapısından gelen, gövdenin dışında metalik bir ses yankılanır. Bir şey vızıldıyor ve geminin içinden bir taş kemiğe yankılanıyor. Kapıdaki bir gözyaşı damlası parlamaya başlar.

Ejderha Misafirleriyle 36 Akşam Yemeği

AKŞAM YEMEĞİ İÇİN VARIZ

Raa ailesi, cam bir duvarın ardından ovalara ve oymasız bir dağ yamacına bakan sıcak bir taş odada alçak masanın etrafına oturduktan sonra. Oksijen üreten sarmaşık duvarlar ve kubbeli tavan boyunca sürünerek beyaz çiçek soğanlarından soluk bir ışık yayar. Bir düzineden fazla Raa katılıyor. Kendi evlerinde bile küstah ve sade, toprak tonlarında el yapımı kaba kumaşlar giyerler ve ortasında tek bir mavi ışık küresi olan oval bir taş masanın etrafındaki ince minderler üzerinde katı bir şekilde otururlar. Masa, odadaki tek mobilya ve sarmaşık tek dekorasyon.

Cassius ve ben koyu renkli Ionia kimonoları ve kumaş terlikler giyerek katıldık. Giysilerin nasıl asılı olduğunu görmek için odamda ayna yoktu. Ionian Golds, aynaların kendini beğenmişliği ve benliğe takıntıyı teşvik ettiğine inanır. Bir lowColor'a sahip olmak bile suçtur. "Elbette ayna istemiyorlar," derdi Aja. "O Rim toz yiyenlerden daha yakışıklı köpeklerim var."

Adil olmak gerekirse, Raa ailesi Luna standartlarına göre güzel değil. Yüzleri çenede çok uzun, sanki biri yüzlerinin kilini alıp bir mengene arasına sıkıştırıyormuş gibi. Dido dışında, tenleri inanılmaz derecede solgun, gözleri arzu edilenden biraz daha büyük, saçları daha koyu. Luna'da asık suratlı, soğuk yaratıklar, uygun bir arıtmadan yoksun görünüyorlardı. Ama Seraphina'nın sözleri kulağa doğru geliyor. Kibar davranışların ve yapmacıklığın yokluğu vahşi bir saflığa sahiptir. Büyükannem saraydaki züppelerin çoğundan nefret ederdi ve Rim Golds'u sevmediğini bilsem de onların eski usullere olan inatçı sadakatlerine saygı duyardı. Vaftiz babamın Rhea'yı yok etmesinin nedeni budur: en sert demir bükülmez, sadece kırılır.

Raa'nın hareketindeki dinginlik ve konuşmalarındaki asalet, benim için Luna'nın üst kademelerinin oymacı tarafından geliştirilmiş tüm yüzlerinden ve şatafatlı konuşmalarından daha etkileyici. Aile, yeni bir sanatçının yapıtının içini boşaltmıyor ya da bir sosyeteyi bazı sahtekarlıklarla övmüyor. Bunun yerine, biz katılırken, Cyclops Polyphemus ve savaşçı Odysseus arasındaki ahlaki yüksek zemini tartışan sessiz bir sohbet sürüyor.

"Zavallı Polyphemus," diyor bir tutam saçları ve koyu halkalı gözleri olan genç bir kız. "Tek istediği akşam yemeğini yemekti, ama Odysseus içeri girip tek gözünü çıkarmak zorunda kaldı. Babam gibi boşverecek kimsesi bile yoktu!”

"Adil olmak gerekirse Polyphemus, Odysseus'un iki adamını yemiş," dedi Seraphina, ben otururken bana gülümseyerek. “Nasıl kötü bir ev sahibi olunmayacağı konusunda bir ders.”

Yanındaki masada, masa düzeninin yerine gümüş bir çiçeğin durduğu boş bir yer var. Muhtemelen on bir yıl önce ölen kız kardeşi için ama yine de her akşam yemeğini hatırlıyordu. Tek boş koltuk değil. Patrikleri kayıp olsa da, Romulus'un yavrularının geri kalanı bize katılıyor. Onlarla tanıştırıldım. Genç Paleron, on üç yaşında sessiz bir çocuk. Polyphemus sempatizanı, dokuzdan fazla olamayan ve gözlerimin rengiyle tamamen büyülenmiş bir kız kardeşi Thalia'nın gülme sevinci. Ve Romulus'un annesi Gaia, larva-soluk tenli, çok içki içen ve örümcek bacaklı parmaklarıyla tuttuğu uzun bir pipodan acı kokulu ot içen, kurumuş yaşlı bir harridan. Yemeğine dokunmuyor ve sadece çocuklarla başıboş, anlamsız bir sesle konuşuyor.

Tablonun geri kalanı, Cesur Bellerephon ve karısı, iri gözlü ince bir kadın ve Titan'ın Norvo Hanesi'nin trident bir diademi de dahil olmak üzere Seraphina'nın kuzenleri tarafından doldurulur. Evli adam, somurtkan, zalim bir yüze yerleştirilmiş solgun gözlerle bize bakıyor. Uzun vücudu, akşam yemeğini bekleyen peygamber devesi gibi kamburdur. Daha önceki şiddet olaylarına

rağmen, Diomedes de oradadır. Annesinin yanında sakince oturuyor ve çocukların hayranlığının en sevdiği nesne gibi görünüyor.

Dido, ailesine gülümseyerek, "Çağın kahramanları," diyor. "Castor au Janus ve Regulus au Janus'u tanıştırabilir miyim? Seraphina'mızı bize geri getirmekten sorumlu adamlar." Bize iki kase veriliyor. Dido ayağa kalkar, kendi kasesinden iki tutam pirinç alır ve birini Cassius'un kasesine, birini de benimkine bırakır. Ailesi de aynı âdeti takip ediyor, her biri kendi kaselerinden paylaşmak için bize doğru yürüyor, hatta pirinci kaba bir küçümsemeyle fırlatan Bellerephon bile. Karısı özür dilercesine gülümsüyor. Son sırada yer alan Seraphina, ayini onurlandırırken ve koltuğuna geri dönerken bakışlarımla buluşuyor.

Acaba annesi odamı ziyaret ettiğini biliyor mu, yoksa annesinin cehaletini iddia etmesi başlı başına bir aldatmaca mıydı? Cassius'a söylemedim. Bunun sinsi bir manipülasyon olduğunu düşünürdü. Belki de öyle. Kafamda değiş tokuşu tekrar oynamayı bırakmadım.

Önümüzde pirinç varken yemek, Altınların açlık kaprislerinin kölesi olmadığını göstermek için eski geleneklere göre ertelenir. Midem gurulduyor ama pirincime dokunmaya cesaret edemiyorum. Kısa kırpılmış saçlı bir Menekşe, ince bir arp taşıyan odaya girer. Nazik bir melodi çalıyor ve daha önceki Pembelerden biri - eski gözleri ve acımasız ağzı olan kadın, Aurae- eşlik ediyor. Büyükbabamın Birinci Ay Lordunun İsyanı'nda Rhea'nın isyancı ayını yakmasından sonra yazılan sessiz, ünlü ağıt “A Memory of Ash”i söylüyor. Hiç kimse Ay Lordlarını kısa anıları olmakla suçlamadı. Çekirdek'in kozmopolit şehirlerinin vızıltıları olmadan unutmak zor olmalı.

Menekşe ve Pembe bitirdiğinde, alkışlamak için odadan ayrılırlar.

Diomedes'in gözleri Aurae'yi ailesinden kimsenin fark etmemesini umarak takip eder. Sonrası için dosyalıyorum.

Yemeğin ana yemeği, daha fazla gecikmeden koyu gri renkli Browns ile servis edilir. Gözleri asla herhangi bir Altının dizinden daha yükseğe çıkmaz, ancak efendileri tarafından nezaketle muamele görürler; hizmetleri için teşekkür etti ve ismiyle hitap etti. Yukarıdan aşağıya Renkler arasında koridorlarda, hangarlarda ve hamamlarda gördüğüm bir nezaket. Her Renk kendi küresinde. Griden Kahverengiye veya Altından Griye aşırı kabalık, kabalık veya zalimlik yoktur. Bunu benzersiz bir şekilde takdire şayan buluyorum, özellikle çocuklara Brown'ların servis yapmadığını, ancak kalkıp odanın uzak köşesindeki bir arabadan yiyeceklerini almaları gerektiğini fark ettiğimde. Hizmetçiler bir

Peerless Scar ile kazanılır, hatırlıyorum. Brown'lar, Dido onlara bize hizmet etmelerini emredene kadar Cassius'u ve beni de geçti. "Şimdilik misafirlere çıplak yüzlerini bağışlayacağız."

Küçük bir kase çiçekli su, beyaz keten bir havluyla birlikte her yerin yanında oturur. Büyükannemin kahyası Cedric'ten aldığım dersleri hatırlayarak parmaklarımı havluya batırıp kuruladım.

Ücretin kendisi de giysiler kadar basit: Avrupa'dan kavrulmuş balık, sofradaki biber eksikliğini maskelemek için doyurucu baharatlarla. Yassı ekmekler, humus, sade pirinç ve kavrulmuş sebzeler, etrafta dolaştırılan ve mutfak eşyaları olmadan servis edilen süssüz kaselerde buharlaşıyor. Pirinç bol, ama et parçaları yetersiz.

"Regulus, Arşimet senin gemin, değil mi?" diye sorar.

"O."

"Birkaç yıldan fazla bir süredir görmüş olan şık bir pilot. Gaia'dan bile daha yaşlı."

"Hmm?" diye sordu Gaia, darmadağınık bir peçeli baykuş gibi piposundan başını kaldırarak.

"Geminin neredeyse senin kadar yaşlı olduğunu söyledim. Çizgiyi hatırlıyorsundur, eminim. Bir GD-17 Whisper sınıfı firkateyni."

"Kim fısıldıyor?" Gaia'ya sorar. "Masada fısıldaşmak yok. Bu kaba." Piposuna geri dönüyor ve sanki ona büyük zarar vermek istiyormuşuz gibi, bir böğürtlen kaşının arasından şüpheyle bize bakıyor. Saklanmanın ne kadar zor olduğunu bilecek kadar zeka gördüm. Kadın bu durgun su için yeterince çaba sarf ediyor, ancak kılığı Luna mahkemelerinde bir gala boyunca sürmez. Orada giyilen dans eden yüzler dünyanın en iyileri. Aldatma, hayatın dili. Ama görünüşe göre Gaia bu masadaki herkesi onun bunak olduğuna ikna etmiş.

İlginç kadın.

Bellerephon soğukkanlılıkla, "Geminiz basit tüccarlar için ender bir zanaat," dedi. Parmağını taş masanın üzerinde gezdiriyor. Adam bir çocuğun huysuzluğuna sahip vahşi bir öküz. Gizemden yoksun, bir erkeğin saygınlığı olmalıdır. Her ikisinin de eksikliğini boorish buluyorum. “Yasal olarak nasıl olacağını görmek zor.”

Ses tonunu sevdiğimden emin değilim, dostum, dedi Cassius. "Ama ayın üzerindeki baskı kulaklarımı bulandırdı. Belki siz açıklığa kavuşturursunuz ki yanlış anlaşılmaya mahal vermeyelim." Yine düşmanlıkla.

Bellerephon kaşlarını çatarak ona baktı. Raa ailesinin geri kalanı, sözlü karşılıkları pek umursamayacak kadar şiddetle rahat olan insanların hafif bir eğlencesiyle bakıyor.

Seraphina bir kaşını kaldırır ve balığını yer.

Dido yumuşak bir sesle, "Bununla hiçbir şey ifade etmiyor," dedi. "Yapar mısın yeğenim?"

"Hiçbir şey." Cassius'a bakıyor.

Cassius şimdi gülümseyerek, “Onu altı yıl önce, kehribarını tutamayan yeni para Silver'dan kazandığım bahiste kazandım” diye açıklıyor. “Yükselen sempatizanlarından kurtarıldı.”

Diomedes, tek bir çekişte balığından kemikleri incelikle çıkarır ve Paleron'a aynısını nasıl yapacağını gösterir. Regulus, hizmet ettiğini söyledin, dedi başını kaldırmadan.

"Yaptım. Mars İç Savaşı sırasında Augustus lejyonlarında bir yüzbaşıydım.”

Diomedes yukarı bakar. "Sonra Aslan Yağmuruna mı düştün?" Saygı sesini doldurur. Masanın geri kalanı coşkuyla dinliyor. Bir savaştan bahsedin ve kulakları, bir konserve kutusunun açıldığını duyan bir köpek kulübesi gibi yükselir.

"Yaptım."

"Nasıldı?" diye sorar Seraphina.

Cehennem, dedi Cassius, cevabıyla onları hayal kırıklığına uğratarak. Reaper's Rain'e düşmemiş olabilir ama bu ona tüm ailesine mal oldu, annesini kurtardı.

Cassius'un oynadığı zekice bir oyun. Onun bir Augustus adamı olduğunu söyleyerek, Kanlı Zafer ve isyanlarının başarısızlığından sonra Halka'nın hissetmiş olması gereken aynı ihanet duygusuna sahip tek Çekirdek Altınlardan biri. Tehlikeli bir kumar. Aynı insanları tanıdığını iddia edebilir. Ve bazıları buraya sığınmış olabilir.

"Orakçı'yı tanıyor muydun?" Diomedes, Cassius'a sorar. Arka plana atılmak umurumda değil. Büyükanne konuşkan erkeklerin yaratıkların en gülünç olduğunu düşündü, o kadar meşguldü ki, tuzağın çeneleri bacaklarına kapanana kadar hiçbir şey fark etmediler. Öğrenmenin, gücün, her şeyde son sözü söylemenin anahtarı gözlemdir. Elbette, içeride bir fırtına ol, ama amacını öğrenene kadar hareketini ve rüzgarını koru. Yazık ki Darrow ve Fitchner au Barca, Gold'un son neslinden daha iyi öğrencilerdi.

“Onu şahsen tanımıyordum, hayır. Augustus'un mızrak süvarisiydi," diye yanıtlıyor Cassius. "Eşsizler benim gibi erkeklerle sosyalleşmez." Yarasız yüzüne dokunuyor.

Bellerephon, "O halde dünyaya geldiniz," diyor.

"Hiç kavga ettiğini gördün mü?" Diomedes sorar.

"Bir kere."

"Dünyanın Fırtına Şövalyesini öldürdüğünü ve teke tek dövüşte Apollonius au Valii-Rath'ı yendiğini söylüyorlar. Arcos'un varisi olan gerçek bir kılıç ustası olduğunu söylüyorlar. Artık Aja au Grimmus bile ona karşı duramaz.” İçimdeki karanlık ruh bu iddiaya karşı çıkıyor. Neredeyse sessizliğimi bozacağım.

"Birçok şey söylüyorlar," diye yanıtlıyor Cassius.

"Onunla ilgili ölçün neydi?"

Cassius omuz silkiyor. "Abartılmış."

Diomedes bir kahkaha patlatır.

“Diomedes, Io'nun Kılıcıdır. Bir kılıç ustası," diyor Seraphina gururla. “Rim'de kalan altı kişiden biri. Ayrıca Arcos ile Europa üzerinde çalıştı ve bir fırtına oğlu oldu.”

Bir kıskançlık patlaması hissediyorum.

Diomedes, "Lorn bana Alexander ve Drusilla ile balık tutmayı öğretti," diye düzeltiyor. "Son öğrencisi hediyelerini kötüye kullandı." Milenyumun yetersiz ifadesi. "Daha iyi savaşçılar yapma arzusu yoktu, sadece daha iyi adamlar."

"Bunda başarılı oldu." Seraphina kardeşine gülümser. "Bir gün Diomedes, Orakçı'yı kendisi için test edecek."

Bellerephon, Diomedes'in alçakgönüllülükle dikkatini küçük kardeşlerine vermesini izler. Kıskançlığına gülümsüyorum ve Diomedes'i artan bir saygıyla izliyorum. Bir süre sessizce yemek yiyoruz. Küçük balığı tabağımda emziriyorum. Cassius'un işi çoktan bitti. Her zaman iştahlı bir adam. Yemek masasında kendini mahrum etme sanatında ondan daha tecrübeliyim.

Çok uzun zaman önce, büyükannemin uzun boynunu bana çevirip o alacalı burnundan aşağıya baktığında ve nazikçe dışarıda uyumak isteyip istemediğimi sorduğunda, büyükannemin yemek masasında oturan diz çökmüş bir çocuk olduğumu hissetmiyorum. yatak odamda değil de lağımda, çünkü üç bütün turta yediğim gerçeğinden dolayı, erkek olmaktan vazgeçip küçük bir domuz olmaktan açıkça vazgeçmiştim. Annem ve babamın ölümünden iki gün sonraydı. Artık nadiren tatlı yiyorum.

Cassius daha fazla yiyecek aramak için bir gösteri yapar.

Kısımları bağışlayın, dedi Dido hafif bir özür imasıyla. "Alışık olduğundan daha muhafazakarlar, eminim. Bir rasyon döngüsünün ortasındayız."

"Burada bir ekmek sepetinin üzerinde oturduğunu sanıyordum. Ve Europa sadece büyük bir denizdir. Yoksa tüm balıkları zaten yedin mi?" diye soruyor Cassius.

dehşet içinde bekliyorum. Bu sorgulama hattı tehlikelidir. Gördüğümüz yeni gemiler, rıhtımlarının durumu ve helyum-3 depoları hakkında amansız bir şekilde sıradan bir soruşturmaya yol açacak masum bir gözlem. Bu soruyu sormasından korkuyorum.

Dido sevecen bir şekilde gülümser. "Aksine, balıkçılık ve latifundia hiç bu kadar üretken olmamıştı."

"O zaman gemi eksikliği, garanti ederim."

Dido, "Birçoğu Sword Armada tarafından yok edildi" diye itiraf ediyor. "Ve... zayıf yıllar vardı. Ama hayır. Gemi veya helyum-3 eksikliği değil. Aslında, geçen ay Titan'da tarımın kesintiye uğraması, bizi ödülümüzün beklenenden daha fazlasını ayırmaya zorladı."

Bize bu kadar çok şey söylemesi doğal değil.

"Venüs'ün kızı burayı...garip bulmuş olmalı," dedim diplomatik bir şekilde, Cassius'u bariz son oyunundan uzaklaştırmaya çalışarak.

"Ah, soyumu biliyorsun demek. İyi eğitim görmüş bir tüccar değil misin?" diyor.

"Oldukça ünlüsün," diye cevap verdim, bunalmış gençliği oynayarak. Masaya oturduğundan beri Cassius'u izlemekten vazgeçmeyen Bellerephon'a bir bakış atıyorum. Burada bir şeyler yanlış. Yüzeyin altındaki köpekbalıklarını hissedebiliyorum. "Mars'ta bile Dido au Saud'u biliyoruz."

"Babamın hala onun adını almama izin vereceğinden şüpheliyim." Öne eğiliyor. "Söyle bana, kocam kadar ünlü müyüm?"

Seraphina babasından bahsedince gerilir. Yemeğine zar zor dokundu ve rahatsız görünüyor, bu da rahatsızlığımı artırıyor.

Dido'ya, "Kocanız kadar ünlü çok az kişi var," diyorum.

Ağzı sıkışıyor. "Ne kadar diplomatik."

"Ama Mars'ta 'Romulus ve Dido' hala bir peri masalı."

"Peri masalı. Keşke." Buna gülümsüyor. "Buraya ilk geldiğimde İrem'in sarayında büyümüş aptal küçük bir güneş yaratığıydım. Baştan sona bir gahja. Solgun bir şövalye tutamına aşık oldum ve hayatımızın bir şiir olacağını düşündüm. Ama buraya geldiğimde, karanlığı hissettim, annemin beni uyardığı soğuğu. Güneşi özledim ve buradan nefret ettim. Kocamın titizliğinden nefret ediyordum. Bardakta kalan su için üzülürdü. Yenmemiş bir ekmek kabuğu. Ama sonra Io'nun birçok dersinden birini öğrendim: burada, karanlıktan, radyasyondan, açlıktan, susuzluktan, savaştan, her zaman kuşatma altındayız. Yaşamın her kayanın üzerinde büyüdüğü ve insanların kusana kadar yemek yediği benim doğduğum dünyaya benzemiyor. Io'da kıtlık bizi güçlü kılar. Sahip olduklarımıza değer vermemizi sağlıyor."

Ailesine sıcak bir gülümsemeyle bakıyor.

Seraphina açıklıyor. "Babam, rezervler uygun seviyelere dönene kadar erzakların yürürlükte kalacağına dair üç ay önce bir kararname çıkardı. Ağırlık oranıyla ölçüldüğünde hiçbir Altın, tarımsal Kızılların yediğinden daha fazlasını yiyemez."

şaşırdım. "Karne sınırına uyduğunu bile mi söylemek istiyorsun?"

“Neden yapmayalım?” Seraphina kafası karışmış bir şekilde sorar. "Hukuk bu."

Dido, "Qualis rex, talis grex" diyor.

“Kral olarak, halk da öyle. Ama senin gücün var," dedim yoğun bir merakla. "İstediğini yapabilirsin." Cassius bana pek de ince olmayan bir bakış attı. Susup yemeğimi yememi, oyunları ona bırakmamı istiyor ama merakım galip geliyor. Eğitmenlerim Ay Lordlarını pratik olmayan izolasyoncular olarak adlandırdı. Ancak burada pratiklikten başka bir şey yok gibi görünüyor.”

"Yanlış bir iddia. Romulus ve ben, çocuklarımıza güçlü olmaktan fazlasını öğretmenin önemli olduğuna inanıyoruz.” Dido parmaklarıyla balığının kemiklerindeki eti yavaşça alır. “Altın bir ideal olmak, ilham vermek içindi. Aynı fikirde değil misin?”

Neden beni besliyor?

Cassius'un gözleri bana dikkatli olmamı söylüyor. Seraphina'nınki de öyle. "Ben sadece bir tüccarım," diyorum alçakgönüllü bir omuz silkerek. "Benim ailem seninki gibi değildi."

"Ah, lütfen. Ağır olma, oğlum. Fikir sahibi olanlar sadece eşsizler değil. Dua et, katılıyor musun? Açıkça konuşun ya da hiç konuşmayın. Güçten daha fazlası mı olmamız gerekiyordu? İlham vermemiz gerekmiyor muydu?”

"Evet. Ama sonra unuttuk."

"Görmek! Bir fikir." Cassius'a bakıyor. "Gerçekten onun kendi başına bir fikri olmasına izin vermelisin, dostum. Fikrini söylerken böyle mi iç çekiyor? Doğal olarak meraklı olanı ezmek iyi değil.” Bana dönüyor. "Şimdi Castor, Ares'in Oğulları'nı aylarımızdan temizleyeli ve Köle Kral'ın son teröristlerini de ortadan kaldıralı on yıl oldu. Meraktan soruyorum, sizce Ilium geçen yıl kaç isyan ve terör saldırısı yaşadı?”

Düşüşten önce bildirilen on yıllık ortalama vakalara dayanarak içgüdüsel olarak "Kırk üç" diyorum. Seraphina'nın gözleri kesin sayı karşısında kısılır.

"İki," diye yanıtlıyor Dido.

"Sadece iki?" Cassius şaşkınlıkla sorar.

“Bir atış ve bir bomba. Hiyerarşi değişmedi. Tüm Renklerden Compact'a olan bu bağlılığı neyin ilham ettiğini biliyor musunuz? Onur. İş yerinde onur. Ahlakta şeref. Prensipte ve ailede onur. Kurallarımız katıdır, ancak onlara Altından Kırmızıya kadar itaat ederiz. Romulus, madenlerdeki ve latifundialardaki hileli kotaları ortadan kaldırdı, Obsidyen tanrılarını aşamalı olarak kaldırmaya başladı ve her insanın aynı bedenin parçası olduğunu anlamasını sağladı. O, boyun eğmeyi katılımla değiştirmiştir. Herkesin iyiliği için fedakarlık yapmak için bir sebep verildi. Ve bu masada bizimle başlıyor, vücudun başı.”

"Her erkeğe ve kadına, en iyi erdem ve yetenekleriyle başarının peşinden koşma ve bedeninin yaratıldığı mevkide yükselme özgürlüğü verildi - Herkesin korunması için Ben'in bir fedakarlığı." Mukaddes Kitabın sözlerini kutsal yazı gibi mırıldanıyorum. "Takdire değer."

Evet, dedi Seraphina, gözleri bana her zamankinden daha sıcak.

"Neden kavgaya devam etmedin? Neden tüccar olunur?” Diomedes, soruyu yanıtlıyor, konuşmanın kesilmesini bekliyor. Zamanlama garip.

"Kül Lordu için savaşmayı mı kastediyorsun?" diye soruyor Cassius, şarabını yudumlarken. "Bence değil. Kızı Triumph'ta arkadaşlarımı öldürdü."

"Ya sen, Castor?" diye sorar. "Ailen için intikam istemiyor musun?"

Cassius'un bakışlarını üzerimde hissediyorum, derslerini, özdeyişlerini kusarken beklentinin ağırlığını. “Ne işe yarayacak?” sadakatle cevap veriyorum.

"Cevabın bu mu..." Dido, Cassius'a başını salladı. “…ya da onun?”

Kaç kez Arşimet'te ranzamda yalnız başıma, güç ve intikam hayalleri kurarak yattım? Eve yelken açıp büyükannemin asasını, sandalyesini geri alıp Darrow ile kuduz kurtlarını zincire vurmaktan mı? Her zaman bunun bir fantezi olduğunu düşündüm, asla olamayacak bir şey. Ama şimdi Altında ne kadar güç kaldığını, eski erdemlerin ne kadar kaldığını gördüğüme göre, onu artık küçük bir çocuğun boş, boş fantezisi olarak görmek daha da zorlaşıyor.

Altın ölmedi.

"Bu yüzden mi savaş istiyorsun?" diye soruyor Cassius. "İntikam için?"

"Kısmen evet," diye yanıtlıyor Dido. "Köle Kral'ın bize yaptığı yanlışların intikamını almak için. Ama aynı zamanda yarattığı kaosu iyileştirmek için. Cumhuriyetinin barışı sağlamak için on yılı vardı. Başarısız oldular. Toplumun yeniden inşa edilmesi için doğru zaman. İrademiz var, gücümüz var. Ama kıvılcıma ihtiyacımız var. Bu yüzden kızımı Körfez'e gönderdim. O kıvılcımı geri almak için. Size küçük bir kısmı için teşekkür ederim, onu eve getirdi. ” Gözlerinde nezaket olmadan gülümsemek için bir an duraklıyor. "Ama şimdi, kaybolmasından korkuyorum."

Son olarak, büküm. Tüm bu imaların ve oyunların arkasındaki sebep.

"Bu bir suçlama mı?" Cassius ihtiyatla soruyor.

"Ah evet, dostum."

"Bu yüzden Vindabona'ya geri döndün..." diyorum Seraphina'ya. "Ama yanında hiçbir şey getirmedin."

“Tıraş bıçağını getirdim” diyor.

Kalbim göğsümde batıyor. özledim. Direk onların tuzağına yürüdüm. Bizimle, benimle oynuyorlar. Ve burada kahrolası bir antropolog gibi medeniyetlerine hayran kaldım.

"Peki tıraş makinen nerede?" diye sorar. "Bilmek için can atıyoruz."

"Kaybolmuş," diyorum.

Cassius, "Gövdemiz delindi ve ustura, hücresel zırh gediği kapatamadan uzaya itildi," diye açıklıyor.

"Öyle mi... Regulus?" Dido arkasına yaslanır. "Balık ağzımda kötü bir tat bıraktı. Sanırım tatlı zamanı geldi.” Hizmetçilere işaret eder ve odanın kapısı açılır. İki Obsidiyen, aralarına masanın ortasına koydukları bir yük taşıyarak girerler.

O bizim kasamız.

37 Lysander Avı

“GÜVENLİK İYİ GİZLENDİ”

Dido diyor. "Ama elbette adamlarımız titizlikten başka bir şey değil. Neyse ki, onu keşfeden krypteia benimkilerden biriydi.”

Cassius konuşamadan, "Eğer bu kadar titizsen, bunun ne tür bir kasa olduğunu biliyorsun," diye yanıtladım. Kasa, lanetimizi aile yüzüklerimizde tutabilir, ama aynı zamanda tek kozumuz. Kaybedilemez. "Bu bir halcon-7. Dört inçlik haddelenmiş çelikten, dijital bir mekanizma yerine analog bir tambur kilitli, bu da onu elektronik saldırılara karşı dayanıklı hale getiriyor. Daha da önemlisi, kasanın iç duvar yüzeylerine gömülü üç Sun Industry askeri sınıf plazma şarjı var. Delersen, üç bin Fahrenhayt derecelik bir sıcaklıkta patlar. Ama elbette bunu biliyorsun, yoksa çoktan açardın.”

"Gerçekten," diyor Dido. “Kişisel olarak kızımın çabalarının boşa gitmemesini çok isterim.” Ben cevap vermek üzereyken parmağını kaldırıyor. "Ve yerinde olsam, usturanızın bu kasanın içinde olmadığını söyleyerek zekama daha fazla hakaret etme konusunda dikkatli olurdum. Hakaretleri kötü taşıyorum.” Sonra dudakları gizemli bir sırıtışla kayıyor. "Ama benim için aç ve tekrar arkadaş olabiliriz. Ben çok cömert bir arkadaşım.”

Seraphina'ya bakıyorum.

"Hayatta olmamızın tek nedeni bu mu?" Gardımı indirmesine izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Büyükannenin kötü niyetinin bir türü, manipülasyon girişimlerini küçümseyerek içimde nabzını tutuyor.

Castor, bırak yetişkinler konuşsun, dedi Cassius yavaşça, gözlerini Dido'ya dikmişti. "Kasa bir ücret karşılığında açılabilir."

"Bedel?" Seraphina onun cesaretini takdir ederek gülüyor.

"Sonuçta biz tüccarız," diye yanıtlıyor Cassius.

"Fiyatın nedir?" diye sorar.

"Savaşınızın anahtarı için bir pazarlık teklif ediyorum. Bize gemimizi verin. Bize pilotumuzu ve Vindabona'nın hayatta kalan mürettebatını verin. Bize

özgürlüğümüzü verin. Ve Io'dan güvenli bir mesafeye ulaştığımızda size kombinasyonu göndereceğiz."

Dido ona parmağını sallıyor. "Beni aptal yerine koymaya mı çalışıyorsun? Castor, halcon-7'nin bir özelliğini dışarıda bıraktı. Değil mi? Zeki çocuk. İkincil bir patlama kodu. Gerçek kod yerine verilebilecek bir kod. Kemer'e doğru seyir halindeyken bana temin edebileceğiniz bir tane."

"Ve neden içindekini yok etmek isteyeyim ki?" diye soruyor Cassius. “Savaşınızla ilgili hiçbir sorunumuz yok. Sadece bizim hayatımızın değeri."

"Evet." Parmağını dudaklarında gezdiriyor. "Neden gerçekten?"

Sessizlik korkunç bir boyuta ulaşır.

"Onur üzerine, uygun kombinasyonu göndereceğim," diye yalan söylüyor Cassius. Savaşmalarına izin vermektense ölmeyi tercih ederdi.

"Sayın Yargıç." Bellerephon özel bir şakaya güler. “Seni tank karidesleri gibi soymadığımıza şükret.”

Misafirler, dedi Diomedes sertçe. "Ekmeğimizi yediler, soframıza oturdular. Evimizin tarihinde hiçbir misafir tecavüze uğramamıştır. Fabii ve Reaper bile değil. Rhea'nın Yakılmasından sonra Kül Lordu bile değil. Atalarınıza saygısızlık etmeyin.”

Bellerephon kuzenine gözlerini devirir ve teyzesine döner. "Dido Teyze, bunun için zamanımız yok. Vela şimdiden Karath'ta lejyonları topluyor." Vela kaçtıysa, Cassius yine haklıdır. Darbe sonuçlanmadı. "Codovan da gelecek. Müttefiklerimiz gergin. Vela saldırırsa bazıları bizim yanımızda durmaz. Kanıtlara ihtiyacımız var.”

Dido bize ellerini açıyor. "Durumumu görüyorsun. Teklifiniz için zaman yok. Geriye bir seçenek kalıyor, o da bana güvenmek. İyi bir ev sahibi olmadım mı? Onur göstermedim mi?”

Bu kadar aptal olduğumuzu mu düşünüyor?

Cassius gülümser. "Benim şartlarım sende."

Seraphina bana baktı. "Castor, sana bir zarar gelmeyecek..."

"Kardeşim ikimiz adına da konuşuyor," diye yanıtladım.

Dido sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve kapının yanında bir Brown'a başını sallıyor. "Pelebius'a evcil hayvanını getirmesini söyle."

"Çocuklar için yeni bir yaratığın var mı?" Yaşlı Gaia sevinçle sorar. Siyah bıyıklı yaşlı bir Violet topallayarak odaya girerken, buruşuk boynu beklentiyle kalkıyor. "Ah. Aşağılık." Zehirli sarı sıvıyla dolu bir cam kavanozda taşırken kaşlarını çattı. İçimde bir şeyler kıpırdanıyor ama henüz çıkaramıyorum. Menekşe masanın sonunda uğursuzca duruyor.

"Bir hayatın üzüntü ve neşeyle büyüdüğü söylenir." Dido bana, sonra Cassius'a baktı. "Ama siz erkekler lanetlisiniz. Hayatı asla gerçekten anlayamayacaksın çünkü çocuk doğurmanın ne olduğunu bilmiyorsun. Etinden bir can çıkarmak için. İçinde aynı anda atan iki kalbin olması." Seraphina'nın yanındaki boş koltuğa bakıyor. Çiçeği parmaklarının arasına alır. "Senin ötesinde atan yedi kalbine sahip olmak, umutlarını, hayallerini taşımak. Ve o kalplerden biri durduğunda, onu kendininmiş gibi hissedersin."

Çiçeği narin elinde eziyor ve parçalanmış yaprakların birer birer serbest kalmasına izin vererek balığının çorak kemiklerine yerleşiyor.

"Hayatlarının hikayesi sona eriyor. Bütün o hayaller gitti. Ve onları unutmaya başlarsın. Onlarla kötü geçirdiğiniz zamandan dolayı kendinizden nefret etmeye başlarsınız. Senin kederin, onların anıları solmaya başlarken hayatlarının getirdiği neşeyi çalıyor."

Daha fazla Obsidiyen odaya giriyor ve arkamızda duruyor.

Dido, "Kızım Thesalia, benim ya da Romulus'un suretinde yapılmadı," diye fısıldıyor. "O bir havanın doğuşuydu. Tatlı bir kız. Tüm neşemin gemisi. On bir yıl önce Thesalia, büyükbabası Revus ile Mars'ı görmeye ve Augustus'un zirvesine katılmaya gitti. Valles Marineris'i görmek istedi. Olympus Mons. On bir yıl önce, büyükbabasının ölümünü izledi ve kafası bir Mars çizmesi tarafından oyulduğu için korku hissetti. O gün sevincim yok oldu ve bir aile olarak tüm sorumlulardan intikam almaya yemin ettik. Roque ile Fabii, Lilath ile Faran, Aja ile Grimmus, Adrius ile Augustus. Antonia ve Severus-Julii. Octavia ve Lune." Dido'nun dudakları kıvrılır. "Ve Cassius au Bellona."

38 Lysander Gruesli

CASSIUS OTURDUĞUNDAN FIRTILAR,

kasanın üzerindeki erişim alanına ulaşmaya çalışmak için masanın üzerinden atlamak. Obsidyenler onu yakalar ve geri alır. Kemerlerindeki bıçaklardan birine doğru atıldım ama Bellerephon ayağa kalktı ve tek bir akıcı hareketle usturasını masanın üzerinde çaprazlamasına kamçıladı. İnce siyah metal kolumu sardı. Beni yana doğru çekiyor ve Obsidyenler tarafından üzerine dökülüyorum. Bellerephon'un parmakları, kamçıyı sert bir şekle sokmak için usturasının kabzasında gezinir. Kolumu alacak.

"Bellerephon," diye çıkışıyor Seraphina. "O değil."

Kırbacını kolumdan kurtarıp masanın üzerinden geri çağırmaktan başka bir şey söylemedi. Tabaklar ve dökülen pirinçler arasında bir yılan gibi kayıyor. Obsidyenler beni koltuğuma ittiler. Cassius'u kendi başına geri aldılar. "Onu incitirsen, sana şifreyi vermem," dedim çabucak. "Seraphina, o senin hayatını kurtardı. Sen ona borçlusun ve o senin misafirperverlik sözünün altında."

Dido, "Yalanınız yüzünden geçersizsiniz" diyor.

Bunca zaman boyunca kusursuz bir heykel gibi oturup dramanın gelişmesini izleyen Diomedes, şimdi kaşlarını çattı. "Anne. Bellona'nın yüzünü her erkek kadar iyi tanırım. Bu o değil."

"Ah, ama öyle..." diyor. "Bir Bellona'nın usturası o kasada. Titanyumdan bir kabuğun altına gizlenmiş."

Seraphina'ya bakıyorum, bizi ele veren şeyin farkına varırken korkumu saklıyorum. İçindeki kanıtları saklamak için usturayı açtığında, sahte kapağı bulmuş ve altındaki kabzadaki kartalları görmüş olmalı. Baştan beri biliyordu.

"Düşmanlarımızın teknolojisini bilmediğimizi mi düşündünüz?" Dido, Cassius'a kendi yüzünü işaret ederek sorar. "Gümüş kaynaklı aydınlanmanızı koruyabilirsiniz; burada eski usullerin ustaları var, etten kemikten." Menekşe'yi ve kavanozunu işaret ediyor. "Başlayabilirsiniz."

Violet, masaya doğru yürüdü ve bir çift maşayla kavanozuna uzandı. Sarı sıvıdan küçük bir korku çiziyor. Ceset gibi solgun bir cilde ve küçük, aç deliklerle dolu bir göbeğe sahip, korkunç, örümcek bacaklı bir sümüklüböcek. Dido, "Bu bir gruesli," diyor. Yaratık yanan bir solucan gibi gıcırdıyor ve

havada Cassius'un yüzünde kıvranıyor. Fısıldayarak uzaklaşır. Açıklıklarından ince dokunaçlar, solgun et katmanlarını yüzüne doğru iter. “Gruesli maske yiyor, görüyorsunuz. Körfez'e giren ilk casus sen değilsin."

Violet, yaratığı Cassius'un yüzüne indirir. Dokunaçlarından derisine siyah iğneler fışkırdı. Bacaklarını başının etrafına sarıyor ve berbat, arkadaşım etinin altından guruldadığında şehvetli bir iç çekişle titriyor. Yaratık tıka basa dolana ve uyuşuk hale gelene kadar beslenirken ve Menekşe onu maşayla geri çekerken soğuk bir korku içinde izliyorum, delikli yaralar ve ince kan izleri yığını altında yakışıklı arkadaşımın şişmiş yüzünü ortaya çıkarmak için. Obsidyenler onu ev sahiplerimizle yüzleşmek için çekerken, Dido'daki kir tabakasının arasından gözlerini kırpıştırdı. Sakalına kan ve sütlü sıvı damlıyor.

Sonunda gerçek, dedi Dido.

Cassius güler ve isyankar bir şekilde ağzından kan tükürür. "Cassius au Bellona...hizmetinizde."

Yardım için Seraphina'ya bakıyorum ama odada hiç müttefik kalmadı. Cassius'tan da diğerleri kadar nefret ediyor.

"Kızımı sadece sen almadın. Kardeşimi aldın," diyor Dido.

"Marcus," diyor Cassius. "Neşe Şövalyesi."

"Yeminli kardeşin. Olimpiyat arkadaşın. Octavia'yı öldürmeden önce onu kestin."

"O bir piçti."

"Evet. Ama o benim kanımdı," diye fısıldıyor. "Kasayı açman için sana son bir şans vereceğim."

Cassius homurdanıyor. "Yani insanlığı karanlık çağlara geri gönderecek bir savaşa sahip olabilirsin? Eğlenceli. Aptal görünmüyorsun."

Seraphina, “Bunlar karanlık çağlar” diyor. "Siparişi geri getireceğiz."

"Diyor küçük kız. Hiç yörünge bombardımanından sonra bir şehir gördünüz mü?

"Rıhtım yörüngeden düştükten sonra Ganymede'i gördüm," diye yanıtlıyor acı acı. "Korku gördüm - açlık. Bütün bir şehir donmuş."

"Savaş görmedin." Ağır gözleri Raa'nın geri kalanını zorluyor. "Hepiniz seçilmiş insanlar olduğunuzu düşünüyorsunuz. Ateşin bekçileri. Lütfen. Bunu kaç kişi düşündü biliyor musun? Sen de diğerleri gibisin. Alevin söndüğünü fark edemeyecek kadar boşuna. Altın rüyası, hiçbirimiz doğmadan önce ölmüştü. İsyan'ın savunmasız olduğunu düşündüğün için mi savaş istiyorsun? Hala Çekirdekle savaştıkları için mi? Darrow'u tanımıyorsun. Adamlarını tanımıyorsun. Saldırırsan, her şeyini kaybedersin."

Dido, Cassius'un şaşkınlığına gülümseyerek, Köle Kral çoktan düştü, dedi. "Elbette, nereden bilebilirsin? O bir kanun kaçağı haline geldi. Kendi akıl hocası ve karısı ona sırt çevirmiştir. Obsidian Horde inceltildi. Gerisi hoşnutsuzlukla karışır. Senatoları kendini yiyip bitiriyor ve Çekirdeğin Pixies ile barışı tartışıyor. Sallanıyorlar, dağılıyorlar ve zayıflar."

"Kül Lordu barış mı istedi?" Soruyorum.

"Savaş onun kararlılığını yumuşatmış gibi görünüyor. O korkak ve Mars ve Luna'yı geri aldığımızda ilgileneceğiz. Rhea'ya tam olarak geri ödenecek." Dido gözlerini bana çevirdi. "Ailenin lanetli olduğunu söylüyorlar, Cassius. Çakal'ın tasfiyesinden sağ kurtulan bir kardeşin olduğu için ne kadar şanslısın. Hangisi o? Theseus? Daedalus? Artık onun yaşında olurlar..." Cassius'a dönüp baktı. "Önemli değil. Eğer şifreyi bana vermezsen ejderhalarımızın onun kavrulmuş kemiklerindeki iliği emmesine izin vereceğim."

Cassius, gözlerinde sevgi ve hüzünle bana bakıyor. Son on yıldır bunu arıyor. Kurtulma şansı. Onun savaşını reddetmek bu şans. Maliyetinin ne olacağını bilmek şimdi onu eziyor. Ama ödeyecek, anlıyorum. Bu bedel benim hayatım olsa bile.

"İnsanları korumaya yemin ettim. Bunu yapacağım. Maliyeti ne olursa olsun."

"Peki kardeşinin deliliğini paylaşıyor musun?" Dido bana soruyor.

Cassius, Vindabona'daki mahkumları serbest bırakmak için kalırdı. Benim gibi Obsidiyenlerin ilk sesinde koşmazdı, çünkü o bir kahraman ve ben değilim. Darrow'a karşı ne tür bir nefretim olursa olsun, bu Altınların bende ne tür umutlar tutuşturduğuna bakılmaksızın, şimdi Cassius'a ihanet edemem. Adamı

çok seviyorum. Ama uğrunda öleceği kitlelerin ellerinden gelse başının belaya gireceğini bilmek kalbimi kırıyor.

"İkimiz adına da konuşuyor," dedim tekrar.

Dido küçük bir tiksinti sesi çıkarır. Çıkmazın farkına vararak arkasına yaslanıyor, gözleri etrafında bir yol arıyor. "Diomedes. Bir kan davasının çözülmesi gerekiyor. Onur'u sen mi yapacaksın?"

"Hayır," diye yanıtlıyor sabırlı şövalye. Kafa karışıklığı içinde ona döner.

"Ne?" diye sorar Dido, hazırlıksız yakalanır.

"Beni duydun anne."

"Kardeşini öldürdü."

"Onlar bizim misafirimiz."

"Şaka yapıyorsun."

"Seni geveze salak..." Bellerephon tısladı. "Onlar kanımızın düşmanları."

"Onlar bizim misafirimiz. Kan istiyorsan kendin al."

"Bırak onu," dedi Seraphina ayağa kalkarak. "Reddetmek onun hakkıdır. İşlemi yapacağım."

"Hayır," diyor Dido.

Seraphina irkilir. "Yapabileceğimden şüphen mi var?"

"Evet. Otur." Seraphina'nın yaralı ifadesini görmezden gelir ve masaya bakar. "Bellerephon, kuzeninin yapmayacağını yap."

"Memnuniyetle."

Adam ayağa kalkıyor, uzun bacakları onu masanın etrafında dolaştırıyor, ta ki çarpık burnunun altından Cassius'un kanlı yüzüne bakana kadar.

Dikkatli ol, sütlü, dedi Cassius vahşi bir sırıtışla. "Ben Aja au Grimmus'un öğrencisiyim."

"Ben de Atlas au Raa'nın oğluyum. Shadowfall'ın altıncı tonu. Petro au Bretta'nın Katili, Çöl Mızrağı." Bellerephon'un gözleri, balgamı toplayıp Cassius'un yüzüne tükürürken sevinçle parlıyor. Cassius'un yanağından aşağı damlar, Eşsiz Yara izi ile çapraz olarak hareket eder. "Bu bir kan davası. Dedemin ve kuzenimin kanı senin ellerinde. Şimdi beni duy, seni sefil solucan. Biz birbirimize şeytanız. Raa Hanesi adına, ben, Bellerephon au Raa, sizi Kanayan Yerde tek bir kalp atana kadar teke tek dövüşe davet ediyorum."

"Pekala, dostum," diye yanıtlıyor Cassius parlak bir gülümsemeyle. "Kabul etmekten mutluluk duyuyorum."

39 Ephraim Aslan İni

KÖTÜ DÜNYA GİBİ SES DUYUYOR

bitiyor. Düşen Altın mekiğin dışında, tuzağımızın ortasında kümelenmiş Volga, Dano ve ben başımı kaldırıp korkuyu hissediyorum. İki eskort ripWings, düşürülen Augustan gemisinin peşine düşer. Üstümüzdeki patlama kapısı, ilk silah ateşi güçlendirilmiş yüzeyini yağdırırken kilitleniyor.

Mekik, şehrin içinden bir kilometre düştü ve filo sınıfı Sun Industries gravWell tarafından yerçekimi hızından daha hızlı bir şekilde aşağı doğru çekildi. Özel dronun içine yerleştirilmiş EMP Kobachi mekiğin içinde patladığı anda makine mekiği kavradı. Dönüşü onu yerçekimi kuyusunun izdüşüm yarıçapından dışarı sürüklediği için, inişte gemiyi neredeyse iki kez kaybediyorduk. Dano, yerçekimini Dünya yerçekiminin dört katına çıkararak onu geri aldı.

Mekiğin yanı sıra, yerçekimi ışını bir yağmur seli, yedi el ilanı, balkonlardan bir çalı ormanı, birkaç çamaşır ipi ve saatte dokuz yüz kilometre hızla yere çarparak ölen üç paramparça uçan bisikletçiyi aşağı çekti. Tüm bunlar, yarısı tamamlanmış Lower West Hyperion Hastanesi'nin garajındaki mekiğin etrafındaki kırık bir kemik ve metal çorbada yatıyor. Dano, parçalanmış uçan bisikletçi miğferlerinden birini yaktığımız kamadan mekiğin ambarına fırlatıyor. Kafa hala içeride.

Midem düğümleniyor. Blok savaşına geri döndüm.

Enkazdan kazmak. Enkaz ve insan parçalarının üzerinde ezilen çizmeler. Ölen bir balık gibi nefes nefese, akciğerler havadaki oksijeni yiyen termobarik yuva bombalarından aç kaldı.

Mürettebatım korkmuş yüzümü görmesin diye miğferim için şükrederek gözlerimi bedensiz kafadan ayırıyorum. Mide kramplarının beni yere sereceğinden korktuğum için bu gece zoladon almadım. Zaten çok fazla hissediyorum.

Eskortlar içine daha fazla mühimmat dökerken, patlama kapısı üzerimizde titriyor. Yakında tokalaşacak. Hyperion'un terörle mücadele Bekçilerinden oluşan bir hızlı müdahale ekibinin On İkinci Kohort karargahından yola çıkmasına dört dakikamız var.

Zaten, eskortlardan atlayan ve metal tuzağıma başka bir yol arayan zırhlı korumalar olacak.

Uçurtma cihazımız gövdede bir delik açarken, sıcaklığın serapına bakıyorum. Askeri sınıf bir göğüs zırhı ve miğferiyle zırhlanmış olan Volga, balatayı çıkarır ve metale bir çelik ve kurşun dövücü tokmağı çarpar. Üçüncü vuruşunda içeri doğru eğiliyor. Koçu bir kenara atar ve gemiye doğru hareket eder. Jeneratörü çalıştırırken plazma tüfeğinin namlusunun yeşil şarjör küresi parlıyor. Dano sıraya giriyor. Titreyen ellerimde Omnivore ile takip ediyorum. İçerideki pis piçlerden biri bile anasen gazı tarafından yere serilmeseydi, bu bir kan banyosuna dönüşebilirdi.

Trigg, bir Gold'un usturasıyla geçer.

Adamlar Çekiçlere güç vermek için teneke kutular gibi buruşuyor.

Altın ekibimi canlı canlı yüzerken ozon ve yanan et.

Ellerim daha çok titriyor.

Gemi baş aşağı ve içi siyah. Çılgına dönmüş bir parti gibi görünüyor, bütün eğlence düşkünleri tam durdukları yerde spontane sarhoşluk içindeydiler. Bir zamanlar zemin olan bir tavandan sandalyelerde baş aşağı asılı duran cesetler, halat kemerleriyle bükülmüş durumda. Diğerleri, çeşme madeni paraları gibi parıldayan gözlerle canlı bir halının içinde birbirinin üstüne serilmiş durumda. Hizmetçilerin ve smokinli deri suratlı katillerin kollarında yolumuzu seçiyoruz. Anasen-17, göz kapakları da dahil olmak üzere vücutlarındaki kasları tepkisiz hale getirdi. Sadece ciğerleri ve kalpleri çalışıyor, ölü gibi görünecek kadar sığ nefes almalarına izin veriyor.

Hareket yok.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Ödülleri aramak için ön yolcu bölmesini zorluyoruz. Dano bir jimnastikçinin rahatlığıyla geminin etrafında zıplarken, Volga ve ben kırmızı sakallı titanik bir Altın gövdesinin üzerinden tırmanıyoruz ve neredeyse büyük bir çocuk büyüklüğünde bir tilkiye basıyoruz. Bize doğru hırlıyor, hırlıyor. Şaşkınlıkla bağırdım ve hamle yaparken tekmeledim. Koridorda uçuyor ve bir eliyle baş aşağı yolcu koltuk başlıklarından birinden asılı duran Dano'nun bacağına doğru uçuyor. Çığlık atar ve yere düşer.

"Bırak beni. Kaldır onu!"

Sallıyor, sırtına düşüyor ve silahını hayvanın kafatasına doğrultuyor, kafasını uçurmaya hazır. Volga silahı bir kenara iter ve Dano'nun bacağını kurtarmak için tilkinin çenesini açar. "Öldüreceğim!" Volga onu görmezden gelir ve savrulan tilkiyi kırmızı ceketinin eteklerinden yakalar ve kokpite kilitler. Ben Dano'yu yukarı çekerken kapıya çarptığını duyuyoruz.

"Bu da neydi böyle?" Dano com'a bağırır. Bacağından aşağı kan damlıyor.

"Kapa çeneni. Çalışmak."

Korumalar ve Altınlardan oluşan kalın bir insan kalkanının ortasında ödülü buluyoruz.

O burada, dedi Dano topallayarak ilerlerken muzaffer bir tavırla. "Küçük bok burada çok iyi!"

Sanki şüphelenmiş gibi söylüyor. O tek değil. Zeka fazlasıyla iyiydi. Plan çok büyük. Bahisler çok yüksek. Oyuncular çok kötü. Yine de hepsi kaygan ve temiz. Ödülü görünce ben bile gülümsüyorum.

Çocuk baş aşağı asılı, felçli ve koltuğa çarpma dokumasıyla sarılmış durumda. Alnındaki uzun bir yarıktan saç çizgisine kan sızıyor. Beklediğimden daha küçük, babası gibi bir dev değil ama yine de on yaşında, neredeyse Dano'nun boyunda. Boynunda kravat yerine altın aslan tokalı bir smokin giymiş. Gözleri korkuyla bize bakıyor. Kendi kendine topallayarak ve mırıldanarak, Dano tokayı kabaca keser, bir kupa için cebine koyar ve sonra Volga silahını felçli korumaların üzerinde tutarken çarpışma dokumasını kesmeye başlar. Çocuğu koltuktan alıyoruz. Dano onu omzunun üzerinden kaldırıyor ve Volga olarak onu gemiden dışarı taşıyor ve ben ikincilik ödülünü üç koltuk yukarıda

buluyorum. İnce Altın kızın balta bir yüzü ve derin, öfkeli gözleri var. Oğlanın aksine, hiçbir korku göstermiyor, sadece mutlak, katıksız bir nefret gösteriyor. Ben onu kazak örgüsünden ve ceketindeki kanayan güneş broşunu keserken o bakışla bana yavaş bir ölüm sözü veriyor. Kafasını okşamaya karşı koyamıyorum. Volga onu omzuna atıyor ve gemiden ayrılıyor.

Karanlık gemide tek başıma duruyorum, patlama kapısına karşı eskortlarının gök gürültüsünü dinliyorum. Kendilerini dokunulmaz sanan güçlü ve kudretli insanlar etrafımda saçılmış durumda. Kendilerini tanrı sandılar. Çoğunu küçük düşürdüğümü fark ettiğimde içimi karanlık, beklenmedik bir heyecan kaplıyor.

Tilkinin koruduğu devin üstüne basıyorum. İri adamın kalçasında koca bir demir var. Aja'nınki gibi bir ustura. Botlarım smokinine kir ve motorcu kanı bulaştırıyor. Bir Telemanus. Onu şimdi tanıyorum. Yüzümü görmelerini ve aşağılık bir Grinin onları dizlerinin üzerine çöktürdüğünü bilmelerini dileyerek, dağınık kulübeye bakmak için döndüm.

Ne ekersen onu biçersin, dedim kalın bir Kızıl Mars aksanıyla. "Efendinize saygılarımı iletin, iyi adamlarım."

Derin ve kibar bir selamla, Altın görgü kurallarına saygı duyarak Telemanus'tan atladım ve eldivenli elimi yaralı bir korumanın başında toplanan kan gölüne daldırdım. Elimi duvara bastırdım ve kan kırmızısı bir el izi bıraktım.

Suçlandı, yolcu kompartımanına doğru yürüyorum.

Korktuğum kısmın zamanı geldi.

Lyria'yı, kemer tokalarından kurtulma talihsizliğini yaşayan diğer üç hizmetçinin arasında yatarken buldum. Birinin boynu kırık. Lyria karanlıkta bana bakıyor. Onun için, elinde bir metal parıltısı olan, tanınmaz, maskeli bir gölge olacağım. Ama sanki o ve sadece o maskenin arkasını görebiliyormuş gibi hissediyorum. Bunu ona Philippe'in yaptığını anlayacaktır. Ve onlara söyleyecek. Hepsini bir araya getirmelerine izin verememem. Hayatım sona erecek.

Temizle.

Omnivore'u kafasına doğrultuyorum.

Elim titriyor. Nemli kaskın içinde gözlerime ter damlıyor. Bana boş boş bakıyor. Karanlıkta bile silahı görebilir. Kabul eder. Gözlerinde vahşi bir korku yok, sadece üzüntü var. istifa. Tetiği çek. Çek şunu, seni orospu çocuğu.

Benim sorunum ne? Daha önce soğukkanlılıkla adam öldürdüm. Planı diğerlerine anlattığımda tamamen profesyoneldim. Yapılması gerekiyor.

"Güzelce saracağım," dedim.

Bir cesetten tanıklık alamazsın.

Tetiği çek.

Hızlı olacak. Hiçbir şey hissetmeyecek. Kendime zoladon olmadan yapacağımı söyledim. Ben çuvalladım diye. Buna sahip olurdum.

Gözlerimi kapatıyorum ve o restoranda son istiridye ısmarlarken kendi kendine gülümsediğini görüyorum. Bir çocuğun bir yetişkinin şakasına güldüğünü görmek gibiydi. Kabul edilmiş hissetmekten çok gururlu, ama yine de bilinçli, cehaletlerinin ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyor.

Neden böyle gülümsemek zorundaydı?

Onun gibi.

Kahretsin.

tetiği çekiyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Silahıma bakıyorum. Emniyet hala açık. Neredeyse kusacağım. Titriyorum, ondan uzaklaşıyorum, midem düğüm düğüm, kendimden iğreniyorum. Geri zekalı. Vur onu. Vur onu.

yapamam. İki kez değil. Omnivore'u kılıfına koyuyorum ve gitmek için dönüyorum.

Durduğumda kapının yarısındayım. Onu burada canlı bırakacak kadar piçim. Onu vurmaktan daha kötü. Aslan Yürekli Lyria'yı parçalara ayıracak. Onun bir hain olduğunu düşünecekler.

Ne yapıyorsun Efe?

Ne yapıyorsun?

Ona doğru koşarken kendimi uzaktan izliyorum. Çocuk kadar hafif. Onu gemiden dışarı taşıyorum ve hurda arabamızın beklediği rampanın altındaki arkadaşlarıma katılıyorum. Dano elinde tabancayla kaputun üzerinde oturuyor.

"Bu ne lan?" diyor. onu görmezden geliyorum. Yolumu engelliyor. "Bu planın bir parçası değil."

"Kapa çeneni ve arabaya bin."

"Cehennem senin hasarın, seni yaşlı fahişe? Taşlarını mı kaybettin?" Dano tabancasına uzanıyor. "Senin için yapacağım. Arabada biraz bekle..."

Omnivore'u ona doğrultuyorum. "Seni kafandan vururum. Arabaya bin." ileri adım atıyorum. "Şimdi, pasör."

"Ne..." Dano korkuyla geri çekildi ama benden değil. Dönüp gemideki delikten devasa bir kütlenin çıktığını görüyorum. Tüm omuzları ve uylukları, kızıl sakallı Telemanus orada çöküyor, elleri kapıda tutuluyor, bacakları anasenden yağlanıyor. Gözleri nefretle doldu. Lyria'yı bırakıp tabancamı kaldırdım. Anasen adamı yavaşlatır; pes edip sarhoş bir ayı gibi ileri atılmadan önce usturasını arıyor. Göğüs kemiğime o kadar sert vurdu ki görüşüm karardı. Silahım elimden uçuyor ve ayağa kalkıyorum. Yere çarparak mahvolmuş bir pilota çarpıyorum.

Betondan, Dano'nun silahını çekip canavarı göğsünden iki kez vurmasını izliyorum. Kurşun smokininden geçer ve gemiye saplanır. Onu durdurmaz. Tökezleyen Altın, Dano'ya ulaşır. Dano'nun göğüs zırhının üst dudağını tutuyor ve Kızıl pençeler çaresizce kaçmak için onu hareketsiz tutuyor. Sonra Altın tembel bir yumruk atıyor. Sağdan, sıradan, neredeyse sonradan düşünülmüş gibi takılır. Güçlendirilmiş mafsallar Dano'nun kafatasının yanında oyuk. Başı eğik, kulağı karşı omzuna dokunuyor. Beyaz bir omurilik kökü yukarı doğru havaya fırlar.

Dano'nun kanıyla sırılsıklam olan dev, Dano'nun cesedini yana fırlattı ve korkunç cüssesini bana çevirdi. Garip bir adım atıyor ve Volga uçağın ön camından ateş ederken yana doğru fırlıyor. Plazma akışı Altın'a yan tarafına çarpar, kolunu erir ve onu ayaklarından geminin gövdesine fırlatır.

Ben ayağa kalkmaya çalışırken Volga bana doğru koştu. Göğüs zırhımın ortasında greyfurt büyüklüğünde bir ezik var. Volga beni ayağa kaldırıp arabaya sürüklerken birkaç kaburga kemiğim çığlık attı.

"Vücudu yak. Kızı al..." diyorum sıkılı dişlerimin arasından.

Volga, Dano'nun cesedinin üzerinde duruyor ve tüfeğinin tetiğine basıyor. Konsantre enerji, Dano'nun cesedinde erir ve arkasında buharlar tüten bir doku yığını ve sızan kemikler bırakır. Lyria'ya geri döner. Kızıl kız, felçli boğazından yerde yatan iri Altın adama doğru korkunç iniltiler çıkarıyor. Volga onu bagaja atar. Ben ön camdan dışarı bakarken, Altın imkansız bir şekilde kendini dizlerinin üzerine doğru çekerken, silahımı yerden aldı. Sağ tarafının eti kemikleri eritiyor, kanına anasen pompalanıyor ama hâlâ ayakta durmaya çalışıyor. "Paxxx..." diye kükredi. Gemiler çatıdan içeri girmeye çalışırken oda titrer.

"Sürmek!" Volga'ya bağırıyorum. "Sürmek!"

Sürücü koltuğuna atlıyor ve pedala çarpıyor. Kaçış rotamızın karanlığına doğru ilerlerken, sonunda kapının kapandığını ve garaja çarptığını duyuyoruz. Volga, yarı inşa edilmiş hastanede, Dano'nun antrenmanlarımızda yaptığından daha hızlı bir şekilde, baş döndürücü hızlarda sürüyor. Ben arabanın arkasından korkuyla havadaki şövalyelerin peşinden koşarken onları izlerken, destek kirişleri ve ekipman arasında dolaşıyoruz.

Göğsümü tutuyorum ve hırıltılı nefes alıyorum.

Yumurta gibi. Dano'nun kafası bir yumurta gibi çökmüştü.

Binaları birbirine bağlayan bir kilometrelik dönüşlerden ve dikey asansör boşluklarından sonra, terk edilmiş konserve deposundaki yükleme alanına ulaşıyoruz ve plastik levhalarla çevrili metal çerçeve boruları olan derme çatma bir temiz odanın önüne çıkıyoruz. Bir düzine Sendika dikeninin ağır silahlarla ve başlarında Gorgo ile bizi beklemesini bekliyordum. Ama bu boktan gösteriden mümkün olduğunca uzak durmak istiyorlar. Farlarımız Cyra'yı iki gece önce tanıştığım iki ince işçisiyle gergin bir şekilde ayakta aydınlatıyor. Biri Mor, diğeri Sarı olan ameliyat önlükleri giyerler.

"Dano nerede?" Cyra bizi mobil istasyonundan karşılamaya gelirken soruyor. Yerleştirdiği kameralardan gelen bir düzine hologram etrafındaki havayı dolduruyor. Hololarda hastane, çocuk için gelen askerlerle kaynıyor. Garajın içindeki kameralar karardı.

"Öldü" diyorum.

"Nasıl?"

"Altın."

"Bok. Bok. Kahretsin, dedi Cyra, Volga çocukları aracın arkasından temiz odaya doğru sürüklerken, her birini bir masaya yükledi. İçeride, Sendika teknisyenleri aceleyle hareket ediyor. Çocukların giysilerini çırılçıplak olana kadar dilimler halinde açarlar. Hayır. Çocuklar değil. Eğitimde katiller. Ne olacaklarını biliyorum. Yumurta gibi kafa patlatan altınlar.

Hiç düşünmeden bardağımı çıkardım ve birkaç zoladonu ağzıma atıp dişlerimin arasında ezdim. Fışkırıyorlar ve soğuk ateşin dilime ve yanağımın içine yayıldığını, kan damarlarıma yayıldığını ve sıcaklığı vücuduma taşıdığını, kaburgalarımdaki korku ve acıyı öldürmek için beynime kimyasallar gönderdiğini hissediyorum. Sakin bir nefes alıyorum ve Lyria'nın hareketsiz yattığı arabaya bakıyorum.

Dikkatimi teknisyenlere çeviriyorum. Programa uygunuz, ancak program artık yeterince hızlı gelmiyor. Lyria'yı almak için gemide vakit kaybetmemeliydim. Dano'nun boynu yine kırılıyor. Yüzümü buruşturup hologramlara bakıyorum. Bir zırhlı asker uçuşu, bulunduğumuz yerden sadece dört bina ötede hastanenin çevresine iniyor.

"Acele et!" Cyra, Sendika adamlarına diyor.

"Onların dikkatini dağıtma" diyorum. "Fünyeleri tekrar kontrol edin. O zaman git buradan."

Ona iki kez söylemek zorunda değilim. Cyra'nın uçan bisikleti kaçış tünelinden ayrılırken sızlanıyor. Sadece onun gittiğinden emin olduğumda hurdacıya geri dönüyorum. Lyria'yı dışarı çekiyorum ve onu diğer arabaların yanında oturan on kişilik bir taksi olan temiz arabamızın arka koltuğuna yerleştiriyorum. Çantalarımızı çıkardım ve üzerimizdeki değişiklikleri yere bıraktım, sonra Lyria ile konuşmak için arkama yaslandım. Büyük kırmızı gözleri bana bakıyor.

"Anacene-17 ile uyuşturulmuşsun. Bir saat daha sürecek." Telemanus'u düşünüyorum. Vücut ağırlığının dört katıydı. "Belki daha az. Çok kötü insanlarla tanışacağız. İlacın etkisi geçtiğinde konuşmayın, hareket etmeyin. Eğer yaparsan, seni öldürürler. Daha sonra uslu durursan seni istediğin yere götürüp yeni bir hayata başlaman için yeterli parayı vereceğim.” Zoladonda sesim bir robotunki gibi çıkıyor. Ona söylediğim bir yalan; sonsuza kadar avlanacak, ama yine de ona koşmaya başlama fırsatı vereceğim. En azından

bunu hak ediyor. "Anlıyor musun?" Göz kırpamıyor veya hareket edemiyor. Nefret, yönetebildiği tek şey. "İyi."

Yüzüne bir torba koydum ve vücudunun geri kalanını kapattım. Zoladonun altında bile daha sonra kendimden nefret edeceğimi biliyorum. Gözlerindeki bakışın asla unutamayacağım bir bakış olduğunu biliyorum. Yığına ekleyin. Eşyalarımı çıkarıp metal bir fıçıya atıp siyah Kortaban takımlarımdan birini giydim.

"Volga, soyun ve yak," dedim temiz odadan çıktığında. Dişlisini çıkardıktan sonra namluya aşındırıcı asit döküyor.

"Buldum," diyor, metal koklayıcı burunlu Sarı, temiz odanın içinde. "Sağ omuz bıçağı." Boynunun her iki yanına çok renkli kimera dövmesi olan bu Menekşe işareti bulur ve kısa süre sonra iki kötü görünümlü matkap canlanır. Metal deriye yuva yapar. Sendika müteahhitleri gömülü izleme cihazlarını forsepsle kazarken çocuklar uyuşmuş ağızlardan inliyor. Çocukların felçli kanallarından gözyaşları dökülüyor. Adamlar küçük kanlı cipsleri bir kaba atarlar.

Violet, "Bebek çıplak ve yuvarlanmaya hazırlar" diyor.

"Radyasyon lekeleri için iki kez kontrol et," diyorum, kaburgalarımı temkinli bir şekilde hissederek. "Aptal olma." Bitirdikten sonra, iki operatör çocukları plastik önlüklere sokar ve ardından onları temiz odadan dışarı çıkarır. Hologramdaki şövalyeler, gemilerin açtığı delikten garaja atlarlar. Operatörler çocukları bize bırakıyor ve terk edilmiş tramvaylarla bağlantılı bir yeraltı tünelinden geçerek kendi araçlarıyla yola çıkıyor. Volga, iki çocuğu da alıp taksinin arkasına yerleştiriyor ve çocuklarını şekerleme için yatıran bir anne kadar nazik bir şekilde onları koltuklara paralel olarak yatırıyor. Onlara bakarak orada oyalanıyor.

"Volga."

Bana dik dik bakmak için başını kaldırıyor ve taksinin kapısını camı tıkırdatacak kadar sertçe çarpıyor. "Seni de sikeyim," diyorum sakince. Temiz odanın dışındaki patlayıcı yüklerin zamanlayıcısını etkinleştirmesi için onu bırakıyorum. Otuz saniye aşağı inmeye başlar. Hurda arabadaki şarjları etkinleştiriyorum, iyi bir ölçüm için namlunun yanına bir tane daha fırlatıyorum ve Volga şarjlarından birini temiz odaya fırlatırken taksinin sürücü koltuğuna atlıyorum. Sendika operatörlerinin yolunu tünellere doğru takip ediyorum.

"Sahadan ayrılman gerekiyorsa, bunu şık bir şekilde yap," diye mırıldandım yürekten. Eski talim hocasının sözleri ağzımdan çıkar çıkmaz, patlayan bombaların sarsıntısı tüneli sallıyor. Bir dakika sonra tünelin girişinde ikinci bir bomba grubu patlıyor ve tüneli arkamızda bırakıyor. Sessizce sürüyoruz, Volga benimkinin yanındaki koltuğa çimdik attı.

Soygunun zirvesi Dano ile birlikte öldü. Ne Volga ne de ben bundan kurtulmayı beklemiyorduk. Ve şimdi sahip olduğumuza göre, yaşamanın ağırlığı büyük kızın üzerine çöküyor. Penceresini aşağı indiriyor ve gözlerini kapatıyor, dalgalara binen bir yunus gibi elini rüzgara uzatıyor. Benden altı inç uzakta oturuyor, ama dünyalar kadar ayrı olabiliriz. Tünellerden gelen soğuk, pis kokulu hava arabanın içinden geçiyor. Şehrin alt şebekesinin derinliklerine inen rampaları geçiyoruz. Gerginlik çenemden dışarı çıkıyor, ama Altın'ın yumruklarındaki Dano'nun kanının görüntüsü kafamın içinden sızıyor. Volga, veri defterini taksiye bağlar ve Ridoverchi'yi açar.

Piyano hafif bir melodi çalarken ve biz karanlığın içinde yolumuza devam ederken, onun gözlerinden yaşlar akıyor ama benimkilerden değil.

Bölüm III Toz

Pulvis et umbra sumus. "Biz sadece toz ve gölgeyiz."

—EV RAA

40 Lysander Kanayan Yer

CASSIUS DÜŞÜNCEDE KAYBOLMUŞTUR,

antrenin taşına oyulmuş bir ejderhaya bakıyor. Burnu uzundur. Açgözlü ağzı açık ve düzensiz dişlerle kaplı. Raa ailesinin karşısına çıkan cesur şövalye, bildiğim eziyetli, düşünceli ruhu geride bırakarak ayrıldı. Gruesli'nin yüzünü deldiği yaralar şişmiş ve kırmızı ama sakalını tıraş etmiş ve yıllardır olduğundan daha genç görünüyor. Sadece gözleri yaşlı.

"Ne düşünüyorsun?" Soruyorum. Beni duymuyor gibi görünüyor. Yüzlerce boğazdan gelen uzak sesler, ejderhanın bakışlarının hemen altındaki bir dizi taş merdivenden aşağı iki siyah kapının arkasından fısıldar. Gri muhafızlarımız bize yer açarak konuşmamıza izin veriyor. "Casus?"

Bir çiçekti, dedi sessizce.

"Bir çiçek?"

Buradan çok uzakta olduğunu anlıyorum. “Beyaz bir edelweiss. Babamın ölmeden önce bana verdiği son şey buydu.” Duraksadı, gözleri hâlâ ejderhaya sabitlenmişti. Ailesinden nadiren bahseder. Gururlu bir gündü, dedi yavaşça. Muhafızlara bir göz atıyor. "O zamanlar çok gençtin. Annem seni Eagle Rest'te tuttu. Ama geri kalanımız Agea'da, Augustus'un Daimi Konuşma'yı yaptığı Kale merdivenlerindeydik. Hükümdar bizi oraya bir savaş konseyi için çağırdı. Augustus'un gemileri Deimos'tan iki gün uzaktaydı. Güneş tepedeydi; havadaki bir fırtınanın enerjisini hissedebiliyordunuz. Rüzgar çoktan gelmişti. Yağmur takip ediyordu. Basamaklardan çiçek açan erguvanların kokusunu aldığımı hatırlıyorum. Ve… bir kez gümüş kartalımız, hayatım boyunca sadece aslan gördüğüm Hisar'ın bayrak direklerinden uçtu. Yozlaşmış bir Mars'ın sonu ve çağımızın başlangıcı olacaktı.

"Numaraları aldık. hakkımız vardı. Ve Augustus'u yendiğimizde, Mars'a sahip olacaktık - babamın asla imrenmediği bir şeydi, bu yüzden ona iyi davranacağını biliyordum. Ama utandım. Düelloyu Darrow'a kaybettikten sonra babam bana hayal kırıklığına uğradığını söyledi. Kaybettiğimden değil. Bencilliğimden utandı.” Yüzünü buruşturdu. "Benim küçük gururum. Oymacılar beni iyileştirdi ve ben kendimi tek bir amaca koydum: onun gözünde kurtuluş. Pliny bize istihbaratı verdikten sonra, Augustus'u Ganymede Tersanelerinde tuzağa düşürmek için gönderilen lejyonları yönetmeme izin vermesi için Egemen'e yalvardım. Başarısız olmadığımdan emin olmak için Barca'yı gönderdi. yapmadım. Augustus'u zincirlerle arkamızda sürükleyerek Agea'ya döndüm. Gözlerinde kurtuluş buldum. Ama o merdivenlerde durup nasıl değiştiğimi görene kadar babamınki yoktu.

"Kuzenlerimiz ve kız kardeşlerimizle yörüngede Augustanlarla buluşacaktı. Agea'yı savunmam için aile güçlerimizin geri kalanı bana verildi. Gururu hiç böyle görmedin Castor. Parlayan yüzler. Kahkaha. Bellona'nın iki tam nesli, güneşin altında zırhlı bir şekilde zirveden çıkarken rüzgarda tekmeleyen saçlar ve flamalar.

"Merdivenlerin dibinde bana döndü ve beni sevdiğini söyledi. Daha önce binlerce kez yapmıştı. Ama farklıydı. 'Çocuk kaçtı' dedi. 'Onun yerine bir adam görüyorum.' İlk defa onun sevgisini, onun oğlu olmayı hak ettiğimi hissettim. Onun gibi bir babam olduğu için ne kadar şanslı olduğumu, ne kadar şanslı olduğumu anladım. Korkunç adamların dünyasında sabırlı ve nazikti. Hikayelerin bize erkek gibi olmamızı söylediği şekilde asil."

Muhafızların dinleyip dinlemediğini görmek için bakıyorum. Burun köprüsünden aşağı yüzleri duroplastik solunum üniteleri ile kaplıdır. Gri kapüşonluların altından bakan çakmaktaşı gözler hiçbir şeyi ele vermiyor.

"Zırhındaki bir keseden bir Edelweiss çıkardı ve elime bastırdı ve bana evi hatırlamamı söyledi. Olympus Mons'u hatırlamak için. Neden kavga ettiğimizi hatırlamak için. Aile ya da gurur için değil, yaşam için.

"Çiçek, Rest'in ek binalarının hemen ötesinde, oradaki bir sırtta en sevdiği sıranın yanında büyümüştü. Biz çocuklardan, işten huzur bulmak için her gün güneş batmadan önce o bayıra tırmanırdı." O gülüyor. "Annemden. Bazen, çok şanslı ve sessiz olsaydım, onunla yürümeme izin verirdi ve konuşurduk ya da sadece oturup kartalların kayalıklardaki yuvalarını ziyaret etmelerini izlerdik. Gerçekten mutlu olduğumu hatırladığım tek zamandı. Bir şeyi daha fazla arzulamamak.

Julian annemin favorisiydi ama babam o oyunu oynamadı. O gülüyor. "Enstitü'den önceki yıllarda dönüştüğüm rüşvetçi yaratıktan ya da ondan sonraki acı olandan mutlu olmadığını biliyorum, ama orada, merdivenlerde... çiçeği ellerime bastırdığında, sonunda o adam olacağımı biliyordum. her zaman olmamı umdu."

Gözlerinde yaşlar var.

"Çiçeğe ne oldu?" Büyüyü bozmak istemeyerek nazikçe soruyorum.

"Çamurda kaybettim." Utanarak bana döndü. "Onu son görüşüm olacağını düşünmemiştim." Sessiz, yaklaşan düello korkusundan daha büyük bir şeyle boğuşuyor. "Hepsi öldü. Tüm o parlayan yüzler, soluktu. Kahkahaları… sadece sessizlik. Onları tekrar görmek istiyorum…" Kendini yakalamadan neredeyse adımı söylüyor. Kapıya bakar. "Duy onları. Babamın ellerini başımın üzerinde hisset. Ama yapmayacağım. Öldüğümde bile değil. Boşluk beni selamlayacak tek şey."

"Bugün ölmeyeceksin Cassius. Onu yenebilirsin," diyorum, kazansa bile hayatımızın büyük ihtimalle kaybedileceğini bilerek. "Sen Sabah Şövalyesisin. Hala babamızın gördüğü gibi iyi bir adamsın. Ve senin son Bellona olman gerekmiyor."

"Kardeşim..." Gülümseyip elini omzuma koydu. "Bazen ne kadar genç olduğunu unutuyorum. Onu yenemeyeceğimden korkmuyorum." Ejderhaya bakıyor, dişlerini geçiyor ve boğazının aç karanlığına bakıyor. "Korkarım çünkü bu dünya bundan ibaret. Karnus haklıydı." Özel bir şakaya gülümsüyor. "Ama kim bilir, belki karanlık ışıktan daha şefkatlidir." Siyah kapılara bakıyor ve onların ötesindeki sesleri dinliyor. "O kapıların ötesinde kader ne beklerse beklesin, boyun eğmeyin. Kanıtları varsa, savaşları vardır. Bu savaşı önlemek, sonumuz da olsa bizim görevimizdir. İnsanları korumak için."

"Koruyacak olan bizim Cumhuriyetimiz değil" diyorum.

"O Octavia konuşuyor, sen değil. Korumak elbette bizim" dedi.

"Neden? Bize ihanet eden kırık bir yer. Kurtarmak istediğin insanlar çamura bulanıyor. Dido haklı: Orakçı başarısız oldu." duraklıyorum. "Seçimler yapıldı," dedim ağır ağır, sözlerimi saldırıya uğramış hissetmemesi için dikkatle seçerek. "Kabul etmesem de, onları neden yaptığınızı anlıyorum. Egemen, Çakal'ın ailemizi katletmesine izin verdi. O bir tirandı. Biliyorum ki. Cemiyet yozlaşmıştı. Ama bak yerine ne geldi. O gemideki insanları her gece görüyorum ve daha iyisini yapabilirdim diye düşünüyorum. Ama ölmediler çünkü önce bir Altına yardım etmeyi seçtim. Darrow yüzünden öldüler." tereddüt ediyorum. "Pandora'nın kutusunu açtın. Şimdi bu yıllarınızı yaptığınız seçimleri haklı çıkarmaya çalışarak geçirdiniz." sesimi alçaltıyorum. "Yarattığın yetime sahip çıkmak. Tehlikeye attığınız ticaret yollarında devriye geziyorsunuz. Belki bu senin şansın, bizim şansımız, işleri tekrar bir araya getirmek için. Hiçliğin ortasında korsanları avlayarak değil, düzeni yeniden sağlayarak."

"Onlara kanıtlarını vermek istiyorsun. Onların savaşı."

"Yaparım."

Sadece benim duyabileceğim şekilde bana çok yaklaştı. "O kasayı açarsan sen de ölürsün. Gerçekte kim olduğunuzu öğrendiklerinde hiçbir şeyi düzeltme şansınız olmayacak."

"Bu, almaya hazır olduğum bir şans."

"Sikinle düşünmeyi bırak. Seraphina senin umurunda bile değil. Dido'nun bir et parçası gibi sallandığına yem oluyor."

burnumu çekiyorum "Onunla ilgili değil, Cassius."

"Hayır, intikamla ilgili, değil mi? Senin intikamın."

Seninkini aldın, dedim sessizce. Büyükannem kan kaybından ölürken onun başında dikildiğini gördüm. Benim için anne gibi olan kadın Aja'yı öldürmesini izledim. "Uyumuyorsun. sen iç. Vaaz veriyorsun ve korsanları avlıyorsun. Hiç bir yerde bir aydan fazla kalmadık. Bunun beni koruduğun için olduğunu mu sanıyorsun? Kendi ceplerini doldurmak için Kemer'i riske atan tüccarları kurtarmak gibi kutsal bir görevin olduğu için mi sanıyorsun? Bir an için kendine yalan söylemeyi bırak ve bir hata yaptığını kabul et! Kurtların kapıdan geçmesine izin verdin. 'İyi bir adam' olmak, yaptığınız şeyi düzeltmeyecek. Kendinizi sürekli hareket halinde askıya almak da olmaz. Kurtları öldürmekten, kapıyı kapatmaktan ve düzeni yeniden sağlamaktan başka kefaret yoktur. Bu şekilde işleri şimdi olduğundan daha iyi hale getiriyoruz. Dünyaları bu şekilde düzeltebiliriz."

Arkadaşımın uzlaşmazlığını bilsem de, sözlerimin onda bir anlam uyandıracağına dair çocuksu bir umut besliyorum. Bunun yerine, amansız bir şekilde gözleri sertleşiyor, dünyamız kararıyor ve arkadaşlığımızın sona erdiğini biliyorum.

"On yıldır sana sahibim. Sana bir nefes aldırdı. Büyüsü bu kadar eksiksiz mi?"

Başarısız olduğunu anladığını görünce acıyorum. Beni korumak için değil, onun haklı olduğuna beni ikna etmek için. Bana yaşattığı acının haklı olduğunu. Beni, beni tüm insanlardan ikna edebilirse, o zaman belki de kendini ikna edeceğini ve yaptığının iyi olduğunu tüm şüphelerin ötesinde bileceğini düşündü. Onu bu umudundan ve kalbinin huzura erme şansından mahrum ettim.

On yıllık kardeşlik bir nefeste buharlaşıyor.

Birbirimize bakıyoruz ve yabancıları görüyoruz.

Parmaklarını korumalara şıklatıyor. "Burada işimiz bitti." Öne çıkıyorlar ve ben kenara çekiliyorum ki onu merdivenlerden ölümüne götürebilsinler.

Basamakların sonunda durur. "Bu düello benim için değil. Senin için. Eğer beni biraz seviyorsan, ölmeme izin verirsin."

-

Siyah kapıların ötesinde, dar bir gri kaya uçurumunun aşağısında Kanama Yeri uzanıyor. Dağın taşına oyulmuş dairesel bir amfi tiyatrodur. Yontulmuş nilüfer çiçekleri arasında, taştan ejderhalar, kaygan ve yoğunlaşma ile inci gibi, karanlık tavandan aşağı sarkarlar, sanki yüzyıllarca Raa'nın kanını içer gibi, kavgaları tatmin etmek için buraya döküldü. Hizmetçiler, kayaya oyulmuş sıra sıra sıraların bir bölümünden sarı ve yeşil yosunları kazımayı bitiriyor. Banklar beyaz mermer bir zemini çevreliyor. Zeminin ortasında, soluk taş üzerine Altın Mührü işlenmiştir. Yüzlerce Altın, Mars'ın parlak oğlu solgun şampiyonlarıyla buluşmaya giderken taştan izlemek için duruyor. Birçoğu İyonya'lıdır, ancak bir Codovan arması, bir Norvo, bir Felix ve daha fazlasını görüyorum. Sadece Jüpiter'inki değil, bir düzine uydu temsil ediliyor. Toz Hücreleri'nde Romulus'la birlikte hapsedilenlerin saflarındaki boşluklara rağmen, Raa ailesinin otuzdan fazla güçlü oturduğu üçüncü sıradaki bir sıraya yönlendirildim.

Jant eski geleneklere uyar.

Beyaz bir çanta taşıyan Beyaz kasttan genç bir kız olan bir Şansın, süt gibi gözleri ve yarı saydam saçları olan yaşlı, kör bir kadın olan bir Adaleti dövüş sahasına götürdüğü bir Şans olarak Cassius'tan başka her yere bakarım. Bir gün küçük kız yaşlanacak ve eğer bir aşkınlık durumuna ulaşırsa, kimyasal olarak kör olma cesaretini toplayacak ve kendisi bir Adalet olacak. Bu hiyerophant ırkının nihai onuru. Manastır mabetlerinde yetişerek, kendilerini insanlıklarından ayırmaya ve adalet ruhunu somutlaştırmaya çalışırlar. Gerçi büyükannemin sosyetesindeki birçok Beyaz, daha dünyevi ve kazançlı yüksekliklere talipti.

Zayıf rahip onlara kutsamalarını fısıldarken ve her birinin omuzlarındaki kutsal demir çubuğuna ve defne dalına dokunurken düellocular dizlerinin üzerine çökerler. Cassius yere bakıyor, belki o gün Mars'ta babasıyla birlikte. Adalet kutsamasını bitirdiğinde, Beyaz yardımcılar tarafından mermerin kenarındaki kemik sandalyesine götürülür.

Chance çantadan ipi çeker ve iki adamın etrafında geniş, kesintisiz bir daire oluşana kadar zemine beyaz kum serper. Bir çocuk olarak, genç Peerless filetolarını algılanan hakaretler yüzünden izlemek için Kanama Yeri'ne gittiğimde, kanın beyaz kumu doldurduğunu hatırlıyorum. Daha dün gibi görünüyor, Cassius'u cesur ve genç, Luna'nın düellocular arasında yolunu keserken gördüm. Her zaman uygulamanın aptalca olduğunu düşündüm. Boş bir gurur egzersizi.

Cassius'la yaptığım konuşmayı kafamda yeniden canlandırırken, onu onurlandırmakla kendi vicdanımı onurlandırmak arasında kalmış durumdayım.

Yanımdaki taşın üzerindeki boş yere birisi kayıyor. Seraphina'yı görmek için dönüyorum. Gözleri sempatiyle beni şaşırtıyor. Cassius haklı mı? Kasa açılırsa ve o benim kim olduğumu öğrenirse bu sempati yok olur mu? Ölmeme izin verir miydi? Tabii ki. Atalarımız yüzyıllardır birbirlerinden nefret ediyor.

“Bunu izlemek zorunda olduğunuz için üzgünüm” diyor.

"Olsaydınız, durdururdunuz," diye yanıtladım. "Hayatını kurtaran sadece ben değildim. Ama elbette, minnettarlığı bir korkağın kibri olarak düşündüğünüzü varsayıyorum.”

"Üzgünüm, izlemelisin dedim. Ölmesi gerektiğinden değil.”

"Bunu ne kadar saçma bir şekilde çevirmek isteseniz de kız kardeşinizi ya da büyükbabanızı öldürmedi. Katliamdan sonra geldi. Ve Hükümdarının emirlerini yerine getiriyordu.”

"O katıldı. Ellerinde kan var."

"Ve böylece onun olacak." Ona bakmaktan yoruldum. Çok çekici bulduğum hafif kusurlar, ağır gözler, asık ağız şimdi çirkin ve küçük.

Bana bakıyor. "Orakçı, sen çocukken aileni aldı, Bellona. unutabilir misin? affedebilir misin?"

Cevabı bilmediğim için sustum.

Dido, Cassius'u ailesi arasından yerde izliyor. Daha aşağıda, kadim Gaia oturmuş piposunu tüttürüyor, hâlâ aptalı oynuyor. Ve onun yanında, aileden ayrı olarak Diomedes, bir grup Olimpiyat Şövalyesi ile oturuyor. Tamamen siyah giyerler. Cassius'a meydan okuyan kişi olmadığı için her biri kendi onurunu yargılayan eşsiz hırsız bakışlar ona. Buradaki saygımı koruyan tek Raa o. Şövalyelerin Baş Şövalyesi Helios au Lux tarafından emredildiği gibi, şövalyeler tek başına darbede taraf tutmadılar.

Olimpiyatlar, bölünmüş bir oda arasındaki körfezde oturuyor. Dinlemeden, buradaki güçlü Altınların yarısının, Romulus'un emriyle Dido tarafından gönderilen sahte bir acil durum çağrısının sahte himayesi altında, darbe

başlamadan önce kendi dağ şehirlerinden veya aylarından Sungrave'e çağrıldığını keşfettim. Geldiklerinden beri Dido'nun adamları tarafından silahsızlandırıldılar ve esir tutuldular. Silahlı Obsidyenler veya Griler yok: bu yerde düşük Renklere izin verilmiyor.

Düellolar kutsaldır. Dinleyicilerde görgü ve görgü zorunludur.

Bunun ne kadar süreceğini göreceğiz.

Dido ayağa kalkar ve sessizlik için elini kaldırır. Müttefikleri saygılı bir şekilde susuyor, ancak hakaret olarak, kocasının müttefikleri birbirleriyle konuşuyor ve antipatilerini ifade etmek için arkalarını dönüyorlar. Dido'yu çileden çıkarıyor. “Yüzü biliyorsun…” Sözleri boğuldu. "Yüzünü biliyorsun..." Romulus'un adamları daha da yüksek sesle konuşuyor. Yanında, Seraphina hafif bir keyifle izliyor. Diomedes annesine yardım etmez. ArchKnight Helios da öyle. Bellerephon, talimat için Dido'ya bakar. Başlaması için elini salladı ve çenesini öfkeyle sabitleyerek oturdu.

Şövalye usturasını yere vurur. Oda sessizleşene kadar bir, iki kez.

"Cassius au Bellona, seni görüyorum." Bellerephon yüzüğün etrafında sinsice dolaşıyor, usturası arkasından gidiyor. "Seni zavallı şahin. Seni omurgasız pislik. Büyükbabamı ve yalanımı öldürmek için komplo kurdunuz. Kuzenimi hayatının çiçeği içinde öldürmeye çalıştın. Toplum Sözleşmesi'ne ihanet ettin ve Mars'ın Köle Kralı'na yardım ettin. Buraya kılık değiştirerek, fesat niyetiyle geldin.” O gülüyor. "Bu hakaretler için inleyecek ve kanayacaksın."

Romulus'un adamları bile sessiz ve Cassius'a bakıyorlar. Herkes onun Hükümdar'a nasıl ihanet ettiğini biliyor, onun kendilerine ait olduğunu iddia etmeseler bile. Cassius'u Rim dilencileri inancına sokan tesadüf. Bu yüzden onları, Darrow'un onu buraya hain bir amaç için gönderdiğine ikna etmek için çok az şeye ihtiyaçları var. Cassius bunu biliyor. Dido da öyle. Kanıtının yokluğunda, bunu darbesiyle ilgili muhalefeti bastırmak için kullanıyor.

Cassius sağır kulaklara, "Kendiliğimden geldim," dedi. "Cumhuriyetle hiçbir bağım yok"

Bellerephon güler. "Yalancı."

"Yalancı olduğumu düşünüyorsan delil getir ve beni imtihan et. Numara? O halde deliliniz yok ve adalet için kan davalarına başvuruyorsunuz. Kendi içinde bir saçmalık. Ama Rim rustiklerinden ne beklenebilir? Hiç kimse sana terbiye

öğretmedi." O kıkırdar. "Kan davasına gelince, ona itiraz etmem." Eşsizler tavizi aç bir sessizlikle karşılar. “Çocukların kanı ve daha birçokları benim ellerimde. Merhamet beklemiyorum. Sadece düşersem kemiklerimi onurlandır ve onları güneşe göndermeni istiyorum.”

Bellerephon kaba bir şekilde yere tükürür. "Onurunuz olmayacak. Cesedini köpeklerime besleyeceğim, böylece Bellona'ya sıçsınlar. Ama kardeşini toza yedirirken izlesinler diye gözlerini bir kavanoza koyacağım.”

Seraphina tiksinti dolu bir ses çıkarır. Olimpiyat Şövalyeleri ve salonun çoğu arasında, bildiri sert bir şekilde onaylanmadı. Helios, bir olumlama patlatan Diomedes'e bir hareket yapar. "Yolunla çok onur duyacaksın Bellona." Bu, kuzenini çıldırtır ve Bellerephon, önceki ilişkilerini bitirmek için Diomedes'e saldırmak için neredeyse kalabalığın arasına uçar.

Dido'nun gözlerini üzerimde hissediyorum ve Cassius'un haklı olduğunu biliyorum. Tekrar.

Tabii ki bunların hepsi benim için. Benim zayıf halka olduğumu düşünüyorlar. Cassius'un hayatını bağışlamak için onlara Cassius'un vermeyeceğini vereceğim. Aptallar. İnce ellerimi ve çıplak yüzümü görüyorlar ve zayıf olduğumu düşünüyorlar. Bir bıçağı kınına göre değerlendiren tehlikeli bir oyun. Bellerephon'un Chance'e bağırmasını ve elinde tuttuğu karaağacı işaret etmesini izleyerek sessizce oturuyorum. "Lanet sopayı kır kızım, bunu senin için yapmadan önce."

Şaşıran Chance karaağacı büker ve karaağaç kırılırken düello başlar.

Adamlar birbirlerine çarpmazlar, bir daire çizerek ölçerler. En azından Revus herhangi bir Ionia'lının Luna'da düello yapmasını yasakladıktan sonra, Çekirdek ve Halka formları nadiren düellolarda buluşur. Rim evlerinin çoğu onun yolunu izledi.

Eski gelenek gibi, iki düellocu da zırh giymez, ancak Cassius'un bir kalkan olmasına izin verilir: sol ön kolunun arkasındaki metal bir vambrace içine yerleştirilmiş küçük bir kalkan jeneratörü. Sağ elinde sarmal bir jilet taşır. Ona tanıdık olmayan, daha uzun hastalarını verebilirlerdi ama onun yerine ona İç Mekan'ın bir usturasını verdiler.

Bellerephon'un hastası, yaklaşık üç metre uzunluğunda kamçı ve iki metre mızraklı, yağlı bir yılan gibi arkasında yerde kayıyor. Sol kalçasında bir kın içinde kısa kitari saplama kılıcını taşıyor.

Jiletini mızrak biçimine sokan Bellerephon, kötü siyah bıçağı havaya kaldırır. Elleri başının üstünde, silah Cassius'a doğrultuldu, öyle ki Bellerephon, uzun iğnesi havada sallanan garip, solgun bir akrep gibi görünüyordu.

Bu, Rim'in ustura ustalarının Shadowfall duruşudur.

"O bir gölge mi?" Seraphina'ya soruyorum. Cevap vermiyor. Gözleri heyecanla sahneyi yiyip bitiriyor.

Cassius, uzaylının duruşunu ihtiyatla izliyor. Söğüt Yolu'nun yaz tutuşunda bir eliyle kılıcını sert ve yanında tutuyor. Kalkanını harekete geçirmeye hazır olan kalkanını göğsüne sımsıkı tutuyor. göz kırpıyorum. Göz kapağım gözbebeğimden geri çekilince, Bellerephon'un kılıcı elinde döndü, kırbaç şeklini aldı ve şimdi Cassius'un yüzünü kesiyor.

Cassius geriye doğru eğiliyor. Çok yavaş. Kırbaç, alnının önünden bir parça kafa derisi kesiyor. Yüzünde kan tabakaları. Bellerephon, kamçısını ileri doğru döndürmek için momentumunu kullanır ve onu Cassius'un bacağına doğru başka bir darbeyle kamçılar. Saldırısı, siyah bıçağı inanılmaz derecede hızlı darbeler çılgınlığıyla yere düşürmek için hastanın uzunluğuna ve boyuna bağlıdır. Bana Aja veya Cassius'tan çok Darrow'u hatırlatıyor.

Gözlerindeki kanı kırparak, Cassius saldırının altına düşer, bükülür, daireler çizer ve metal kırbaçtan zemin kıvılcımları çıkarken yön değiştirir. Kendi kırbacı, Bellerephon'un daha uzun menziline karşı işe yaramaz, bu yüzden onu savunma için sert bir biçimde kullanır ve çoğu darbeyi geri çevirmek için kalkanına güvenir. Defalarca mesafeyi kapatmaya çalışır, ancak Cassius daha güçlüyken, Bellerephon ikisinden daha hızlıdır, buradaki yerçekimine daha alışıktır. Ayaklarını kaldırmak yerine sallıyor. Cassius her kapatmaya çalıştığında, Bellerephon geri çekilir, usturasını sert bir şekle sokar ve neredeyse midesine saplar.

İki adam ayrılır, dünyaları küçücük ve öfkelidir. Vücutları onlara metalden kaçmalarını ve çemberin korkunç sınırlarından kurtulmalarını söylüyor ama zihinleri onları birbirine bağlıyor ve tekrar saldırıyorlar. Cassius'un böyle bir adamla karşılaşmasının üzerinden yıllar geçti. Shadowfall ile gerçek bir düelloda karşılaştığından emin değilim.

Her biri kendi zanaatlarının ustası, yıllar içinde zor öğrenilen numaralarını kullanıyorlar. Her araştırma, test ve ardından öfkeli bir değiş tokuş yağmuruna kilitlenme, kör edici bir telaşı silahlandırıyor, kamçılar bulanık hareketten başka

bir şey yapmıyor. Beyaz mermerin üzerinden kan fışkırıyor ve tribünlere üç sıra gerideki küçük bir çocuğun yüzüne sıçramış durumda. Cassius tökezleyip sol omzunun kemiğine kadar uzanan uzun bir yırtık üzerinde deri ve kaslardan oluşan bir kanatçık tökezleyene kadar hangi adamın yaralandığını bile söyleyemem. Kan dökülüyor. Bellerephon anı yakalar ve saldırıya geçer.

"Bunu durdurabilirsin," dedi Dido, Seraphina'nın yanından geçerek. "Bana kodu ver ve o yaşasın."

"Benim yardımıma ihtiyacı yok."

Sözlerime rağmen, Cassius'un Bellerephon'un önüne geçmesini ve momentumun Rim şövalyesinin lehine ipuçlarını korkuyla izliyorum. Cassius'un yenilmez olduğunu düşündüm. İçinde o olmadan asla var olamayacak bir hikayenin parçası. Onun büyüklüğünü göremiyorlar. Sıcaklığı, acıyı, pişmanlığı, aşkı göremezler. Tek gördükleri, nefretleri için bir kap. Dido'nun darbesini küçümseyen hasımlar bile, ölümünün kendilerine hak olduğunu düşünerek ona acımasızca bakıyorlar.

Çemberde, Cassius gözlerindeki kanı zar zor görebiliyor. Onları temizleyecek zamanı yok. Omzundan çok fazla şey kaybediyor ve şimdi çemberin kenarına bastırılıyor. Topukları kumu kazır. Bellerephon, mesafesini koruyarak ona saldırır, ancak Cassius kalkanıyla kamçıyı geri çevirmeye devam eder. Metal, küçük enerji kalkanına çarpıp geri sekerek, Cassius kalkanın aşırı ısınmasını önlemek için her darbe inmeden önce milisaniyeler önce etkinleştirirken havada tıslayan mavi kıvılcımlar gönderir. Pil paketinden duman yükseliyor.

Bellerephon, Cassius'u yere serer, darbe üstüne darbe, Cassius diz çökünceye kadar, kamçı dumanı tüten kalkanına yağar. Bellerephon'un kamçısı yüksek bir vuruşla kavis çizer. Cassius yönünü değiştirmek için bir kez daha kolunu kaldırdı. Ama sonra kalkanı göz kırpıyor. Kırbaç, Cassius'un kaldırılan sol koluna çarpıyor ve etrafına sıkıca sarılıyor. Bellerephon, Cassius'un kolunu dirsekten aşağısına kadar koparabilir, ancak kendini akrobasi hareketlerinin ortasında bulur ve kalkanla tekrar karşılaşmayı ve kamçının geri sekmesini bekler. Yarım saniye kaybeder.

Şimdi, Cassius saldırıyor. Snapping Branch kumarını kullanıyor.

Tam koluyla kamçıyı çekerken kalın bacaklarıyla öne atılarak Bellerephon'u dengesini bozarak kendisine doğru çekiyor. Bellerephon, sol eliyle Cassius'u engellemek için umutsuzca kitarisini kaldırır. Ama Cassius usturasıyla küçük bıçağı yana vurur ve sonra Bellerephon'un hastayı tutan sağ kolunu çapraz

olarak keser. Elmas gibi sert bıçağı adamın kolunun kemiğini puding gibi kesiyor. Açık bir atardamar, iki metre uzunluğunda tek bir kan püskürtür. Cassius momentumuyla döner ve diğer yöne doğru keser. Metal, Bellerephon'un kalan kolunu önkoldan keser.

Her iki uzuv da yere döner. Bellerephon sendeler, ağlayan kırmızı kütüklere ve etten çıkan solgun kemiğe bakar, ağzı şaşkın bir köpek gibi açılıp kapanır.

Cassius elini Bellerephon'un omzuna koyup onu nazikçe dizlerine götürürken, sevinçli bir haykırışla neredeyse ayağa kalkacağım. Dido'ya baktı. Baş gösteri dostum. Lanet olası gösteri.

"Bir adamı böyle harcama," diyor Cassius. "Senin için kanıyordu. Ölmesi gerekmiyor. Beni ve benimkini serbest bırak. Şartlarımızı kabul edersen hayatı kurtulur."

Dido ona ters ters baktı. Yeğenini koruma fikrini bir an bile aklından geçirmiyor. O göğüste soğuk bir kalp atıyor. "Bellerefon mu?" o soruyor. "Kaderin senin."

"Pulvis et umbra sumus." Titriyor. "Akari, şahit ol."

Onur onu karanlığa çağırır. Ne büyük bir adam israfı.

Ama hepsinde aynı şekilde güzel bir şey var.

Vücudu titriyor ve kendini dizlerinin üzerinde dimdik tutmaya giden yaşam disiplinine hayret ediyorum. Soluk Raa şövalyesi ailesine, narin Norvo karısına ve tavandaki atalarının ejderhalarına bakıyor.

Cassius kafasını omurgasından keser.

Yanımda, kuzeni ölürken Seraphina'dan öfke fışkırıyor.

Dido, Diomedes'e, "Bu senin hatan oğlum," dedi. Şövalyelerinin arasında, onun yerine kuzeninin ölmesini izlerken, sersemlemiş ve neredeyse benim rahatlamam kadar büyük bir suçluluk duygusuna kapılmış görünüyor. Alnından ve omzundan kanlar içinde, terden sırılsıklam olan Cassius, Dido'ya teslim olabileceğimi bildiği halde bana gülümsemeyi başardı ama vermedi. Çenesini kaldırıyor ve herkesin duyması için sesini yükseltiyor. "Ben, Sabah Şövalyesi Julia'nın oğlu Tiberius'un oğlu Cassius au Bellona ve onurum devam ediyor."

Bitti.

O kazandı. Sonraki anların nasıl bir şekil alacağını bilmesem de mesele halledildi. Ve sonra, kuzenini kaybettiği için onu teselli etmeye hazırlanan Seraphina'ya bakıyorum, sadece amansız Dido'nun yüzünün değişmediğini, eli havada, parmaklarının birbirine kenetlendiğini görüyorum.

"Fabera," diye sesleniyor.

Umudum tükeniyor ve kel kafalı genç bir şahin kadın usturasını kaldırıp ikinci sıradan aşağıdaki sıralarda oturanların başlarının üzerinden atlarken, Cassius'un yüzü düştü. Beyaz mermerin kenarına indi ve uzun usturası sertçe Cassius'a doğru yürüdü. Yere tükürür ve çembere girer, burada Cassius'a meydan okumasını, adını ve kuzeni olarak onun damarlarını açma hakkını öttürür.

"Bitti!" Dido'yu protesto etmek için söylüyorum. “Bellerephon ile kan davası çözüldü!”

"Onun davası Raa Hanesi ile" diye yanıtlıyor.

İçimde ona sövüp saymak ve ikiyüzlülüğünü yermek isteyen bir parçam var ama bana verdiği bakış o kadar sürüngen ki kanımın daha soğuk kısmını harekete geçiriyor. Şok kaybolur ve ben anlamaya çalışırım. "Bunu destekliyor musun?" Seraphina'ya soruyorum.

Annesinin hareketine şaşırsa da, Seraphina hiçbir şey söylemez. "Ona bakma," diye hırladı Dido. "Ben burada başkanlık yapıyorum. O yaratık kızımı öldürdü. Revus'u öldürdü!" Oda kan ağlıyor. Sonra Dido çok yumuşak bir şekilde bana doğru eğiliyor. "Ama unutabilirim. affedebilirim. Ve buna bir son verebilirsiniz. Kasayı aç."

Tehlikeli Kadın.

Cassius'a baktım ve sessizliğimin cevap vermesine izin verdim. Dido iç çeker. "Yazık. Fabera, Raa Hanesi'ni onurlandır.

O bir gölge değil, ama hızlı ve bu yerçekimini biliyor. Tıraş bıçağıyla ona doğru atılıyor, yaban domuzu avlar gibi geziniyor ve inceliyor. Çok fazla kan kaybettiğini bilerek, düelloyu bitirmeye çalışır, ancak Cassius hücum etmeye ve kapatmaya devam eder. Bellerephon'dan daha çevik ama o kadar güçlü değil. Cassius onu çemberin kenarına tutturmayı başarır, burada aralarında tehlikeli bir dizi savuşturma savuşturma olur. Sağ bacağında iki kesik var ama anın tadını

çıkarmaya vakti yok. Olmadan iki saniye önce öldüğünü görüyorum. Cassius, sanki Archi'de körelmiş silahlarla birlikte idman yapıyormuşuz gibi, Sonbahar Rüzgarı hareketine dahil oluyor. Üç kez kafa hizasına vurur, bıçakları kilitler, onun kuvvetine karşı koyması için ona doğru iter, sonra sağa döner ve bıçağını kaldıraç pozisyonunda onunkinin üzerine kaydırır, böylece uç alnına girer ve boğazından çıkmadan önce beynini iter. ve çenesinden. Yere çarpmadan önce ölür. Kılıcını onun kafatasından kaydırıyor, onu kaplayan gri kılları savuruyor ve topallayarak dönüp Dido'ya bakıyor.

"Ben, Sabah Şövalyesi Julia'nın oğlu Tiberius'un oğlu Cassius au Bellona ve onurum devam ediyor."

Dido parmaklarını şıklatıyor. "Bellagra."

Başka bir şövalye aşağı atlar.

“Seraphina, bir kuzenini daha kaybedeceksin,” diyorum, bu idamın onu yıprattığını bilerek.

Diomedes soğukkanlılığını korumuyor. "Anne yeter."

"Bellagra, Raa Hanesi'ni onurlandırın."

Şövalye Cassius'a doğru fırlar. Bu, ilk ikisi ile aynı kalitede değildi ve Fabera'dan daha hızlı ölüyor. Cassius zayıf bir darbe savuşturuyor ve adamı ortadan ikiye bölüyor. Yarısı yerde seğiriyor ve hayatının kanını Altın Mühür'e akıtıyor. Ama garip bir şey oldu. Olimpiyat Şövalyelerinin kınamasına rağmen, oda gönüllülerle dolup taşıyor. Her ölüm, görgü kurallarını ve kararlılığını bozar ve başka bir ruhu öfkelendirmek ve zehirlemek için çatallı kök benzeri parmaklarla kalabalığa ulaşır - oradaki bir sevgili, bir kuzen, bir arkadaş, içki içen bir arkadaş, bir silah kardeşi. Dido'nun müttefiklerinden Romulus'un müttefiklerine kadar öfke kaynar. Sonra kadının tasarladığı acımasız taktik aklıma geldi. Cassius'a olan nefretinin gerçek olduğundan şüphem yok. Ama Halka'da israf etmezler. Her ölüm, onun savaşı için bir peşinattır. Holodrop kanıtı olmadan, arkadaşımı kanı kaynatmak, dikkatini dağıtmak, müttefiklerini ve düşmanlarını öfkeyle birbirine bağlamak için kullanıyor. Ve Raa ne kadar düşerse, konumu o kadar sağlamlaşır, Halka'nın kanı darbesine karşı değil, İç Mekana karşı yükselir.

Bu onun inancının derinliğidir, kasamızda saklanan gerçekleri ortaya çıkarmak için kendi akrabalarının istekli bir fedakarlığıdır.

Sonunda Dido'ya tanık oldum: kararlılığının enginliğine, zekasının acımasızlığına ve sırf onun efsanesini daha çok duymuş olduğum için onun Romulus'undan aşağı olduğunu varsayacak kadar kibirli olduğumu düşünmekten çok korkuyorum. Bana bildiğim her şeyi öğreten kadını hatırlatıyor - daha tutkulu, daha az kurnaz. Ama büyükannemin bir gölgesi bu kadında yaşıyor. Yanında, Seraphina, her şeyi anladığını söyler gibi yorgun bir ifadeyle oturuyor, ancak buna mecbur olduğu için acı çekecek.

Ama kardeşimin daha fazla acı çekmesini izleyemem.

Bunun sonu olmayacak.

Merhamet yok. Sadece ölüm ve ne için?

Cassius topallayarak ayağa kalkıyor, yine düşmanının vücudunun üzerinde duruyor. Zemin onlarla dolu. "Ben Cassius au Bellona'yım." Nefes almakta zorlanıyor, zar zor devam edebiliyor. "Tiberius'un oğlu... Julia'nın oğlu." Omuzlarını dikleştiriyor ve sesini yükseltmek için gururunu çağırıyor. "Günaydın Şövalye ve onurum devam ediyor."

"Anne! Bu çılgınlığı durdurun!" Diomedes çığlık atıyor. "O kazandı. Kaç kanımızı atacaksınız?"

"Onurun gerektirdiği kadar" diyor. "Akrabanı kurtar Diomedes."

O kalkmaz.

"Yazık," diye yanıtlıyor Dido. Sözleri dudaklarından ayrılmadan önce hissediyorum, çünkü Seraphina'nın bacaklarının zıpladığını, parmaklarının botlarının bağcıklarını sıktığını ve Dido'nun yemekte aramızdaki bakışları fark ettiğini gördüm. Şimdi kadın bana dönüyor, oynayacak tek bir kart kaldı ve iyi oynuyor. "Seraphina, Raa Hanesini onurlandırın."

41 Lysander Kalbi

SERAPHINA BİR KUON GİBİ YUKARI CIVATALAR

tasmasından kurtuldu. Sıçrayarak altımızda oturanların kafalarını temizliyor ve öldürme zeminine inmeden önce usturasını çekiyor. Diomedes, küçük kız kardeşi için korku içinde izliyor. Ama Cassius'la yüzleşmek için haykıran Altınlar şimdi hayal kırıklığına uğramış bir sessizlik içinde yerine oturuyorlar. Konunun kapandığını sanıyorlar. Seraphina cellattır.

Cassius kanıyor ve terliyordu, altın bukleleri alnına keçeleşmişti. Boğumları metal tarafından dilimlenmiş ve vahşileşmişti. Kan ayakkabılarını ıslatır. Derisinden ve açık etinden buhar süzülürken, vücudu acıdan titriyor, ama yine de ayakta duruyor, atılan hastalardan birini koltuk değneği olarak kullanıyor ve uzun boylu Seraphina'nın çembere doğru süzülmesini tarafsızca izliyor. Bu onun sonu. Ama bunda şanlı bir şey yok.

Şu an hissettiğim tek şey korku.

Büyükannemin ölümünü izlediğim ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadığım o günkü aynı korku. Cassius ve Reaper'ın sürüsünün Aja'yı bitirdiğini gördüğümde bile. Onun adına ondan nefret edemem. Sevdiklerimi korumak için hiçbir şey yapmayan bendim. Ve onu seviyorum. Şu anda o gerçek ve saf ve bir bakıma çocukken olmak istediğim her şey. Cassius bana bakıp başını sallarken, istenmeyen ve tanıdık olmayan yaşlar gözlerimden süzülüyor. Bırak öleyim, diyor. Tek istediği bu. Ölümde af. Ama bu yanlış bir af.

Yanlış ölüm.

Seraphina kuzenlerinin cesetlerinin yanından geçer ve Cassius'a başını sallar. "Bellona, keşke eşit olarak tanışsaydık. Daha iyisini hakediyorsun."

Cassius, "Hepimiz solucanları hak ediyoruz Raa," diye yanıtlıyor. Solgun yüzündeki kanı siliyor. "Onlarla birlikte buluşalım mı?"

Cevap olarak Seraphina, kendisi de bir gölge olan Shadowfall'a girer ve Cassius Söğüt Yolu'na batar.

Onu şaşırtmayı umarak ve uzun süre dayanamayacağını bilen Cassius, kalan gücüyle ileri atılır. Bu yeterli değil. Harekete geçiyor. Darrow kadar hızlı değil, Aja kadar güçlü değil ama her ikisinin de umabileceğinden daha yumuşak, denizin üzerindeki bir kuş gölgesi kadar kolay yana kayıyor. Bıçağını hastasıyla bloke ediyor ve kemerinden kitarisini döndürüyor ve körelmiş sapı onun boğumlarına saplıyor. Cassius'un usturası elinden kayar ve kanlı mermerin üzerinde sıçrar. Silahsız kamburlaşıyor, nefes nefese. Yavaşça, atılan başka bir

ustura için hamle yapar, ancak Seraphina kamçısını kırar ve Cassius'un aradığı silahı duvarlardan birine uçurur.

Cassius'un üzerinde durur ve ona son bir onur verir. Arkadaşım dizlerinin üzerine sürünüyor. Orada durur, nefesini toplar ve bir inilti ile ayağa kalkmayı başarır. Sersemlemiş, arenada etrafına bakıyor, gözleri umutsuzca beni bulana kadar kayboldu. Bana son bir gülümseme gönderiyor.

Bir teşekkür, çünkü onun davası uğruna ölmesine izin verdiğimi düşünüyor.

Ama Aja'nın ölümünü izledim. Büyükannenin ölümünü izledim. Ben de korkudan büzülmekten başka bir şey yapmadım. Cassius takip et dediğinde sustum ve itaat ettim çünkü onu geçersem onu kaybedip yalnız kalacağımdan korktum. Burada dünyaların sonunda, düşmanlarla çevrili bir dağın göbeğinde korkacak ne kaldı?

Artık izlemeyeceğim.

Kendimi oturduğum yerden fırlattım, düşük yerçekimi altında altımdaki Altınların başlarının üzerinden geçerek çemberin hemen dışındaki ölüm zemininin beyaz taşına indim. Seraphina bu sesle şaşkına döndü. Ellerimi gardiyanlara uzatarak silahım olmadığını gösteriyorum.

"Yapma..." Cassius geveleyerek.

"Seni öldürmelerine izin vermeyeceğim."

"Çemberin içine girme," diye hırlıyor Seraphina. "Bu kavgaya hakkın yok. Suçları yalnızca ona aittir."

Dido'ya ve Raa'nın ev sahibine döndüm.

"Her hakkım var."

Alttaki Hyperion kalbimi ortaya çıkarmak için Marslıların sesimden yırtık pırtık bir pelerin gibi erimesine izin verdim ve bir an için burada, evden çok uzakta Işık Şehri'ni temsil etmekten gurur duyuyorum. Luna asla mükemmel olmayabilirdi, asla çocukken düşündüğüm kadar asil olmayabilirdi ama yedi yüz yıl boyunca huzur verdi. Bunun için özür dilemekten, kendi mirasımdan korkmaktan yoruldum.

Kaçma ve başkalarının arkasına saklanma günlerim bitti.

Artık adımdan korkmayacağım.

"Benim adım Lysander au Lune," diye böğürdüm soğuk odaya.

Adımın hâlâ ne kadar ağır olduğunu bilmiyordum ama şimdi odayı sallayan sismik sarsıntılar tenime ürperti ve derin, güçlü bir gurur getiriyor. Büyükannemden istedikleri kadar nefret edin, damarlarımdaki kan, türümüzün en büyüğü olan Işık Getiren Silenius'tan geliyordu. Bu insanların kendilerini sardığı atalarımın efsanesidir. İlk Raa, Silenius Egemeni seçilmiştir. Ondan sonra bu nesle kadar tüm Raalar gibi onlar da ona boyun eğdiler. Seraphina neredeyse usturasını düşürecek. Çenesi açık kalıyor. Dido nefesinin altında küfrediyor ve anlayamayarak koltuğuna yaslanıyor. Diomedes, ciddi yüzünde çocuksu bir korkuyla ayağa kalkar.

Cassius sessizce izliyor, kalbi göğsünde parçalanıyor.

"Ben, Brutus'un oğlu Anastasia'nın oğlu Işıkgetiren Silenius'un, Taşyanlı Lorn au Arcos'un torunu ve İnsan Egemeni Octavia'nın kanıyım. Hyperion'un batısındaki Palatine'de, Luna'nın ve Işık Şehri'nin kalbinde doğdum. Halka hakkında çok az şey biliyor olabilirim ama imparatorluğun kalbinde bile Raa Hanesi'nin onurundan söz ederlerdi. Ay Lordları'nın başında İyon Altınları var. Nereye gitti? Seni terk mi etti? Savaşın sarsıntılarından sonra kaçtı mı? Onu kaybetmiş olabilirsin, unutmuş olabilirsin ama ben benimkini unutmadım. Ve şerefim, bu gülünç olay ortaya çıkarken boş boş oturmama izin vermeyecek." Cassius'un ıstırabını hissediyorum ama ona bakamıyorum.

"Kan davanız her şekilde doydu. Bellona dünyaların yüzünden silindi. Rising'in gelişmesine izin veren yamyamlığın tuzağına düşmeyin. Bu adam, bu Altın, senin düşmanın değil. Ben senin düşmanın değilim. Köle Kraldır." Soğuk bir öfkeyle Dido'ya döndüm. "Bana kasayı getir."

42 Ephraim Şanslısın

YAĞMURDAN ÇIKARIYORUZ

yeniden yapılanma bölgesinin eteklerinde terk edilmiş bir binanın ellinci katına. Müziği kapatıp ön camdan dışarı bakıyorum. Işıklar yukarıdaki seviyeden

aşağıya doğru parlıyor. Açıkta kalan elektrik hatları ve havalandırma boruları binanın içinden kıvrılarak geçiyor. Krom takım elbisesi ve siyah yüksek yakalı silgisiyle Gorgo, endüstriyel bir asansörün yanında dumanı tüten brülörlerin yanında büyük, eski, harap yeşil bir koltukta bekliyor. Devasa kafasının etrafında bir hale gibi mor dumanlar dolaşıyor.

Onu gördüğüme sevineceğim hiç aklıma gelmezdi, dedim Volga'ya ama arabadan inmedim.

“Sözleşmeye saygı gösterecekler mi?” diye soruyor. Hesabı kontrol ediyorum. Operatörler ödülü aldığımızı doğruladığında, yirmi beş milyon dengede duruyor. Gerisini teslimatta alıyoruz.

"Bilmiyorum."

"Diğerlerine yapacaklarını söyledin."

"Bok yok. Başka ne diyeyim?"

Yolcu bölmesine tekrar bakıyorum. Ödüller plastik muşambanın altında seğiriyor. Anasen etkisini yitiriyor. Hyperion ekseninden atılmak üzere. Sendika oyun oynuyor. Ne istediklerini tahmin etmeye bile başlayamıyorlar. Ama keşke öğrendiğinde Aslan Yürekli'nin yüzünü görebilseydim. Altın tecavüzcülerini, köle tacirlerini, katilleri affetti. Şimdi geri kalanımızı arkamızdan bıçaklamanın faturası geliyor. Ve hepimiz gibi o da bu savaştan etkilenebileceğini öğrenecek.

Doğruluk tarafından yönlendirildiğimi hissetmeliyim, ama bunun yerine burada insan yükümle otururken kendimi kirli hissediyorum. Bir erkeğin bir kodu olmalı. Benimki ne zaman çocukları kaçırmaya başladı?

Kendi kurallarını pek çiğnemezler, dedim kendimi ikna etmeye çalışarak.

"Kimse bilmiyorsa kırılırlar mı?" diye soruyor.

"Ne zaman filozof oldun?"

"Ben bilgeyim. sen akıllısın Bu her zaman bizim yolumuz olmuştur.” Omzuma rahatlatıcı bir el koyuyor.

"Sen burada kal, bilge kişi. Onları kendim taşıyabilirim.” arabadan iniyorum. Volga takip ediyor. Ben ona bakıyorum, o da isteyerek bana bakıyor. "Tamam o zaman birlikte."

"Evet beraber."

Ödülleri arabadan çıkarıyoruz. Eğildim ve Lyria'nın kafasındaki çantayı kaldırdım, kendimi Gorgo'nun arkada gizlendiğini görmemesi için konumlandırdım. "Unutma tavşan. Sükut altındır." Çantayı yerine koydum ve onu arabada bıraktım. Volga'nın her iki ödülü de omuzlarında Gorgo'ya taşımasına izin verdim. Yaklaşırken duruyor, beni bir ayak ve yüz kilodan fazla gölgede bırakıyor. Kara köpekbalığı gözleri, bizimle ödüller arasında gidip geliyor.

"Tam zamanında. Dük bekliyor." Brülörünü söndürüyor ve durmamız için bize işaret ediyor. "Silahlar yok." Tabancamı koltuğa koydum ve Volga plazma tüfeğini yere bıraktı. Gorgo kocaman elleriyle kollarımı, gövdemi, toplarımı ve bacaklarımı okşuyor.

"Bundan zevk alıyor musun?" Soruyorum.

Tek kelime etmeden, botumdan stilettoyu çıkardı ve Volga'nın ceketinden dört bıçak daha çıkardı. "Yok canım?" Ona sorarım. Omuz silkiyor. Gorgo, çizmelerinde iki bıçak daha ve baldırına bağlı bir asit atıcı bulur. Bunları diğer silahlarımızla birlikte istifliyor ve koleksiyondan eğleniyor gibi görünüyor. "Küçük karga oyuncakları sever. Benimkilerden biri olmak ister misin?" Yırtıcı gülümsemesini görmezden geliyor.

Çocuklarla birlikte, Dük'ün bir sürü Sendika dikeni arasında bizi beklediği elli ikinci kata yalnız bir asansörle çıkıyoruz. Yarı inşa edilmiş yüksek binanın gölgelerinde duruyorlar, brülörlerinden gelen ışık takıları, platin gülümsemeleri ve chromejob göz implantlarını yakalıyor. Zeminin uzak tarafında, çok katlı iniş pistlerinden birinin üzerinde şık ve lüks bir yat duruyor.

Biz yaklaşırken Dük alkışlıyor. “Bir borç vardı. Bir borç ödendi!” Uzun, baldır uzunlukta kuyrukları olan simsiyah asp deri bir ceket giyiyor. Bu gece ruju mor ve plastik bir masanın arkasında, dumanı tüten bir yığın yarısı yenmiş yengeç pençeleri ve iki şişe şarapla oturuyor.

"Dakik. İyi giyimli. Ve yıkıcı derecede yakışıklı. Sevgili Ephraim'im. Sen bir hazinesin." Volga'ya bakıyor. "Bu sefer bir koruma getirdin. Ne kadar da erkencisin."

"Bagaj detayı o."

Arkasındaki üç Obsidyen adam Volga'ya bakıyor. Hepsi buz Obsidiyen, muhtemelen eski lejyon ve tozluk giyiyor ve parlak beyaz saçları uzun ve bağlanmamış. En büyüğü Volga'dan bir kafa daha uzun ve çenesinde zümrüt piercing var. Bir krom pulseAxe'ın sapını beton zemine taşlıyor.

"Ödüller, anlaştığımız gibi," dedim düz bir sesle. Gece beni çok yordu, Dano'nun ölümü beni mizahtan yoksun bıraktı. Volga, ödülleri masaya bırakan iki dikene verir. Dük çocukların yüzlerindeki kapüşonluları çeker ve kendi kendine mırıldanır.

"Benim benim benim. Kraliçe memnun olacak. Gördün mü, sana söyledim Gorgo. O saf kalite. Sendika malzemesi." Gorgo omuz silkiyor. "Gorgo senin göreve hazır olduğunu düşünmüyordu. Senin kaçacağını düşündü. Dünya'ya uç, Mars, ama hayır, dedim. Bir adamın itibarı, hayatının eseridir. Sahip olduğu tek şey bu. Ve seninkine kadar yaşadın. O gravWell..." Ürperiyor. "Patent Ephraim ti Horn."

Pax'a odaklanarak çocuklara baktı.

"Merhaba küçük prens." Çocuğu daha yakından incelemek için eğilir. "Bana dominus diyebilirsin." Geri çekilir ve çocuğun yüzüne bir tokat atar. Volga seğiriyor. Pax'in yanağında kırmızı bir şerit oluşuyor. "Ağla." Onu tekrar tokatlıyor. "Ağla." Pax ona dik dik bakıyor, cesur olmaya çalışıyor. "Ağla." Dük'ün sesi, içindeki bir hayvan kaçmaya çalışıyormuş gibi ses çıkarana kadar etkilenen cilayı yavaş yavaş kaybeder. "Ağla. Ağla. Ağla."

Görünüşü beni iğrendiriyor, ama kımıldamadan hareketsiz kalıyorum, korkuyorum.

"Düküm..." diyor Gorgo. Dük ona bakıyor, gözlerinde cinayet var. Gorgo eşit bir şekilde geriye bakar ama başka bir şey söylemez. Dük, Pax'i tekrar tokatlar ve sonunda çocuğun gözlerinden yaşlar süzülür. Dük zevkle titriyor ve gözlerinin üzerine düşen pembe saç tutamlarını arkaya atıyor. Parmağının ucuna bir damla gözyaşı alır ve gözleri kapalıyken yalar. "Adalet gibi tadı."

Adamları gülüyor. Volga öfkeden titriyor. Zavallı kız, öne atılıp adamı boğacak gibi görünüyor. Ona başımı sallıyorum ama gözleri Dük'e sabitlenmiş durumda.

Adamın sesi, Pax'in yüzünü okşamak için eğilirken bir uğultuya kadar yumuşadı. "İşte, işte küçük prens. Ağlama. Şşşt. Beni bir büyükelçi olarak kabul edin, sizi gerçek dünyaya davet edin. Geri kalanımız bir süredir buradayız. Ama merak etmeyin. Yakında kuralları öğreneceksin." Dikenlerine döner. "Onları

benim yatıma koy. Sert oyun yok. Kraliçe'nin mallarına zarar vermemeliyiz. Onlar için oldukça iyi bir planı var.” Adamlar çocukları alıp götürürler. Volga'nın gözleri gemide kaybolana kadar onları takip eder.

"Özür dilerim," diyor, cila geri. "Temelde, şiddetli tutkuya sahip bir yaratığım."

"Ödememin kalanını şimdi bekliyorum," dedim arkamdaki dikenlere bakarak. Yaklaştılar. Sesim kulaklarıma bile ölü geliyor.

"Evet. Evet." Bir dikene küçümseyici bir jest yapar. Para transferi sırasında datapad'im titrer.

"Teşekkür ederim," dedim numarayı kontrol ederek. “İş yapmak bir zevkti.”

"Bu kadar?" diye sorar Dük, çatık kaşlarını kaldırarak. “Özetle işten atılan bir maaş günüm mü? Kardeşliğimizin daha derine indiğini sanıyordum. Sana bir şişe La Dame Chanceuse bile ayırdım. Birlikte içebileceğimizi umuyordum.”

"Şimdi?"

"Evet şimdi. Çağlar için bir başarının kadehi. Küçük adamlar için bir zafer."

"Uzun bir gece oldu. Susamadım."

"Sevgili Ephraim, haydut nereye gitti? Aldatmaca, karizma nerede? Pis işler tatlı bir ödülü hak eder.” Parmakları şişenin kenarında geziniyor. "Daha iyisini bilmeseydim, vicdanınızın sarsıldığını düşünürdüm."

"Bir profesyonel tuttun," diyorum. “Sosyal bir arkadaş istiyorsanız, Pink eğlencesini aramanızı öneririm. Harika bir şirket olduklarını duydum.” Gülümsemesi kayboluyor. “Zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederim, sevgili Düküm.” gitmek için dönüyorum. Volga benimle dönmüyor.

"Çocukları ne yapacaksın?" o soruyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Arkamı dönüyorum. Dük'ün kaşları yukarı doğru süzülüyor. "Konuşuyor."

"O da tutkulu," diyorum. "Bunun hiçbir anlamı yok. Hadi, Volga."

"Hiç de bile!" Duke ışınlanıyor. “Bütün o ter ve kötülüklerden sonra meraklı karga için adil bir soru. Ya sana tüm hayatım boyunca oynadığım gibi, onları

arkamdaki büyük vahşilere oynamaları için vereceğimi söylesem?" Dük sorar. "Sen ne yapardın?" Volga cevap vermiyor. "Ya onları karıncalara yedirmeyi planladığımı söylersem? Bu nasıl bir tepki uyandırır? Şiddet, belki?" O gülüyor. "Evet bencede. Ahlak, böyle bir şirkette bir hırsız için tehlikeli bir şeydir."

Volga'nın kolunu çekiyorum. Bir evi asmak daha kolay olurdu.

Bir şey söylemek üzereyim ki, arkamızda asansörlerin yanındaki merdivenlerin yanında bir boru şıngırdatıyor. Bir kızıl saç bir merdiven boşluğunda gözden kaybolurken, dikenler silahlarıyla dönerler. Dük parmaklarını şıklattı ve Obsidiyenleri gevşedi. Uzun bacakları iki nefeste mesafeyi kat eder ve merdivenlerden aşağı uçarlar. Kanım donuyor. Seni aptal kız.

Gorgo asansörlere giden yolu kapatıyor.

"Şirket getirdin mi?" Dük bana soruyor.

"Numara."

"Emin misin? Tüm girişlerde hareket dedektörleri bulunmaktadır. El ilanınız içeri girmesine izin verilen tek kişiydi. Yanınızda kimi getirdiniz?"

"Kimse. Mürettebatım yere gitti."

"Oturmak." İtiraz etmek üzereyim ama Gorgo beni masanın önündeki sandalyeye itiyor. İki Obsidyen Volga'yı alt eder. Biri endüstriyel bir lazer kesiciyi yüzünün önüne itiyor. Kırmızı ışın, gözlerinin yakınında dalgalanıyor. Hala gidiyor. Uzakta, kavurucuların boğuk seslerini duyuyoruz. karardığımı hissediyorum.

Kurt inine bir tavşan soktum. Şimdi onu parçalıyorlar.

Dük, Obsidiyenlerinden biri dönene kadar sağ şakağının altında tek bir damar atarak bana bakarak bekliyor. Yaklaşan botların sesiyle nefesimi tuttum. Adam sonunda Dük'ün masasına geldiğinde nefes alabiliyorum. Mucizevi bir şekilde, eli boş.

"Bir paslıydı," diye gürledi. "O kaçtı."

Dük ona bakıyor. "A. Kırmızı. Kaçtı. Sen. Belog?"

"Onu köşeye sıkıştırdık. Bir havalandırma boşluğuna daldı. Muhtemelen küspedir."

"Havalandırma bacası mı?"

"Biz sığamadık. Aşağı yol açtı. Harald ve Hjerfjord avı. Kafasını kemik kuyruğundan geri getirecekler."

Dük, Obsidiyen korkuyla gözlerini indirene kadar vahşiye bakmaya devam etti. Diğer Obsidiyenlere kederli bir bakış atıyor ama kutup gözlerinde hiç acıma yok.

"Ben... senin için hayal kırıklığına uğradım, Belog."

"Evet efendim."

"Kraliçe hayal kırıklığına uğrarsa ne yapardı biliyor musun?"

Obsidiyen, hilal şeklinde altın dişlerini açığa çıkaran Gorgo'ya bakar. "Evet efendim."

"Neyse ki, bir ayının fareyi yakalamasının ne kadar zor olduğunu biliyorum. Koşmaları için çok fazla delik var. Bu yüzden seni affedeceğim, ama korkarım şimdi bir borcum var. Ödemeyi nasıl yapacaksınız?"

Obsidiyen çaresiz görünüyor; yavaşça sol elini uzatır. Dük hafifçe tokatladı. "Sol. Çok iyi. Kız kaç yaşındaydı?"

"Genç. Yirmi kış."

"Ayırt edici özellikler?"

"Bir smokin giydi."

"Smokin." Dük önce bana sonra tekrar Obsidiyen'e baktı. "Git kardeşlerine yardım et, Belog." Obsidiyen eğilip merdivenlere koşar, gölgelerde kaybolur. Dük Gorgo'ya döner. "Bu mahallenin baronunu uyandırın. Criminsky, değil mi?" Gorgo başını salladı. "Kırmızı kaltağın giydiği bir ödül..." Tekrar bana baktı. "Smokin."

Gorgo birkaç adım uzaklaştı. Dük cilalı tırnaklarını masaya vurarak bana baktı. "Ben de seni hayal kırıklığına uğrattım Ephraim..."

"O değil-"

Obsidiyenlerden biri sağ kulağıma tokat attı. Ama onlardan birinden gelen tokat, kafana bir kapı çarpmak gibidir. Gecenin ikinci kez yana doğru yere savruluyorum. Beni koltuğa geri oturttular. "Kimdi o?" Dük sorar.

"Bilmiyorum."

"Bana yalan mı söylüyorsun? Yalancılardan nefret ederim."

"Neden buraya başka birini getireyim ki?" Doğru görebilmek için başımı sallıyorum. "Kuralları biliyorum..."

"Yine de onları kırdın. Sadece ekibini getir dedim. Ve hepsini getirmedin bile. Sanki benden korkuyormuşsun gibi. Sanki sözümü tutmayacakmışım gibi! Sanki yalan söylemem gerekiyormuş gibi!"

"Takımımı asla yarı yolda bırakmam."

Volga'ya keyifle bakar. "Bagaj nakliyeciniz hariç. Ama üzülme; Bana itaatsizlik etmeyi kendine görev edindiğine göre, ben de kurallara uymana yardım etmeyi kendime görev edindim." Gorgo arkasında bir kadını sürükleyerek aramasından döner. Bu Cyra. Onu vahşileştirdiler. Büyük bir çürük ile yüzleşin.

Volga öne atılıyor. Bir Obsidyen, Volga'yı baltalarından birinin eli ile kafasının arkasına vurur. Başı dönüyor ve kalkmaya çalışıyor. O ve başka bir diken, kadının bacaklarını tekmeler ve sırt üstü durur, böylece yere göbeği çöker. "Volga, dur," dedim ona hissizce. Dük beni tarafsız bir ifadeyle izliyor.

"Sendika müteahhitlerine böyle mi davranıyor?" Diyorum.

"Numara. Ben köle değilim. Bir borç ödeninceye kadar saygı gösterilir." Dük gülümser. "Sonuçta, kodu olmayan bir adam nedir?"

Cyra yüzünün şişmiş dağınıklığı arasından çaresizce bana bakıyor. Ondan hiç hoşlanmadım, Dano'yu o kadar çok sevdiğimden değil ama bu psikopatların ona yaptıkları beni hasta ediyor.

"Gitmesine izin ver. Sana hiçbir şey yapmadı."

"Aksine, bir arkadaşıma ihanet etti."

"Kim?"

Gözleri parlıyor. "Sen, sevgilim."

"Ne? Neden bahsediyorsun?"

Gorgo, "Arkadaşların ucuz," diyor. "Kızıl adama yaklaştım ama bu... o bana kendi isteğiyle geldi. Para için seni gözetlemeyi teklif ediyor. Her duman. Her içki. Bana doğru koştu ve bir şeyler atıştırmak ve başını okşamak isteyen açgözlü küçük bir evcil hayvan gibi kulağıma gevezelik etti. Bu bir diken olmak istiyor."

Cyra gözlerimi karşılayamıyor ve bunun doğru olduğunu bilmek midemi bulandırıyor.

"Arkadaşımızdın," dedi Volga ona.

Hayır, değildi.

"Gemiden getirdiğin Kızıl kızın içeriden biri olduğunu varsayıyorum?" Dük sorar. “Lagaloslu Lyria. Kobachi'nin insansız hava aracını taşımak için kandırdığın kişi mi?"

Sendikanın Lyria'yı bilmesini hiç istemedim. Cyra onlara her şeyi anlattı.

"Evet."

"Sonra onun hayatını mı kurtardın? Profesyonelliğin birdenbire suçlandı Ephraim." Şimdi yüzünde gülümseme yok. "Neden onu kurtardın?"

"Bana düzen hırsızı mıyım, yoksa kaos hırsızı mıyım diye sordun," dedim yavaşça. "Gülü anlıyorum. Bu artık senin dünyan. Senin kuralların. Bir hizmet yaptı - bir borcu vardı. Ödemeyi hak ediyor.”

"O. İyi bir cevap," diyor Dük. "Ama o bir hırsız değil. Ve o senin arkadaşın değil. Adı dışında her şeyiyle bir köledir ve efendilerine geri dönecektir. Bu yüzden korkarım ki ölmeli.” İtiraz etmemi bekliyor ama faydasız olduğunu biliyorum. Artık koruyabileceğim tek şey benim ve Volga'nın hayatım.

Gorgo, "Onu da öldürmemizi öneriyorum," diyor.

"Aman. Artık El Dükü sen misin Gorgo?" Dük sorar. "Numara? O zaman çeneni kapat." Gorgo ona soğuk bir şekilde gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyor. "Karmaşık işlerin var Ephraim. Ancak Sendika, sözleşmelerini yerine getiriyor. Hiçbir şey borçlu değilsin. Gitmekte özgürsün."

"Peki ya ona?" diye soruyorum Cyra'ya bakarak.

"İkiyüzlü bir yapı sergiledi. O güvenilemez. Bizimle bu kadar hızlı konuştuysa, başka kiminle konuşabilir? Ama… o sana yanlış yaptı, bana değil, bu yüzden kaderi senin ellerinde. Asit, balta, ateş, yumruk. Tek yön bileti seçin."

"Ephraim... Özür dilerim," dedi acınası bir şekilde, şişmiş dudaklarının arasından. Ondan nefret edemem. Ondan nefret edemeyecek kadar yorgunum. "Lütfen…"

"Volga mı?" Soruyorum. Başını sallıyor. "Bırak onu," diyorum Dük'e.

"Teşekkür ederim," diye sızlandı Cyra. "Teşekkürler. Volga, ben..."

"Onunla konuşma," diye çıkıştım.

Dük tek kaşını kaldırıyor. "Çok iyi. Gorgo, adamı duydun. Gitmesine izin ver."

Gorgo, Cyra'yı saçından yakalar ve onu çok katlı binanın kenarına çeker. Ne yapacağını görünce tekmeler ve çığlıklar atar. "Efraim! Efraim!"

hiçbir şey yapmıyorum.

Gorgo onu bir çöp çuvalı gibi çok katlı binanın kenarından aşağı atar. Etkisini duymuyoruz bile. Elli kat aşağıda dağınık bir et yığınının içinde yattığını hayal ediyorum. O dağın yamacındaki Trigg gibi.

Dük'ü izliyorum, kulaklarım hafızanın çığlığıyla dolu.

"Obsidyen kızı kaldır," diyor Dük. Dikenler tarafından serbest bırakılan Volga, korkudan çok öfkeyle ayağa kalkar. "Sonunda sadece o sadıktı. Sadakat takdir ediyorum. Yani onun hayatı sana veda hediyem. Kanıtlanmış, gerçek bir arkadaş. Şanslısın. Bu, çoğu hırsızın başarabileceğinden daha fazlası."

Dük'le yüzleşiyorum ve safrayı geri yutuyorum.

"Öyleyse patronajın için teşekkür ederim, Duke. İşimizin bittiğine inanıyorum."

"Bugün için."

Dönüp Volga'nın topallamasına yardım ediyorum.

"Efraim," diye sesleniyor Dük. Duraksadım, başka bir bükülme korkusuyla. "Acaba şimdi nereye gideceksin?"

"Uyumak."

"Tek başına? Yazık. Ama ondan sonra…?"

"Bilmiyorum. O kadar ilerisini düşünmemiştim."

"Artık paran var, hepsi kendin için. Emekli olmaya yetecek kadar para. Ne istersen yapmak için. Ama seni tanıyorum ve sen toz toplayacak biri değilsin. Bu hayata ihtiyacın var. Yaşadığını hissetmek için buna ihtiyacın var. Herhangi bir şey hissetmek için. Her zaman daha fazlasını isteriz - senin ve benim gibi insanlar. Kraliçe size istediğinizi verebilir. Bunu sana verebilirim."

Gorgo'ya bir bakış attıktan sonra Dük'e, "Bana iş mi teklif ediyorsun?" diye sordum.

Dük gülümser. "Başka şeylerin yanında." Bana getiren Gorgo'ya bir kart veriyor. Bir datapad numarası siyah üzerine beyaz olarak basılmıştır. "Sıkıldığın zaman. Her zaman bir yardım eli arıyorum."

Ben kartı ondan çekmeye çalışırken Gorgo uzun tırnaklarıyla kartı tutuyor. Kart ikiye bölünür. Sonunu yüzüme vuruyor. Parçaları toplayıp cebime koydum ve Volga ile uzaklaştım, elimizden geldiğince hızlı koşmamak için elimizden gelen her şeyi yaptım. Aklımın bir köşesinde tavşana Cyra'nınkinden daha hızlı bir son diliyorum. Fare ya da değil, Yeşil benimkilerden biriydi. Ve şimdi çok iyi bir borç var.

43 Lyria Sokak Avı

AYAKKABILARIM ISLAK KALDIRIM Pound.

Kavurucuların sesi kulaklarımda yankılanıyor. Obsidyenler beni sanayi kulesine atarken silahlar ayağımın etrafındaki yeri çiğniyordu. Lanet olası Kızıl El'den daha korkunç. Siyahlar içinde üç tane vardı. Saçları ağartılmış kemik kadar beyaz. Kamp 121'in köpeklerinden daha hızlı hareket ettiler, duvarları ve destek kirişlerini yerçekimi yokmuş gibi ittiler. Öldüğümü sandım, arkamda sadece açık hava olan bir seviyede köşeye sıkıştım.

Açık bir havalandırma kanalı gördüm. Ben dalmadan önce dibi var mı diye bakmadım bile. Silahlarından çıkan metal levha arkamda buharlaştı. Düşüşümü durdurmak için bacaklarımı ve ellerimi sıkıştırmayı becermeden önce on seviye düştüm. Sürtünme avuçlarımdaki deriyi parçaladı ve omzumdan çıktı. Ama yolun geri kalanında kardeşim Aengus'un bana Lagalos'un havalandırmalarında öğrettiği gibi kaymayı başardım.

Hayatımda ilk defa küçük olduğum için mutluyum.

Hava kanalının sonuna geldiğimde dışarı çıktım, bir inşaat merdiveni buldum ve ardından yeniden yapılanma bölgesinin sokaklarına çıktım. Yine de, Obsidyenler takip ediyor.

Onlardan kaçamam, bu yüzden bir apartmanın arkasındaki çöp kutusuna atlarım ve çürüyen çöpleri üzerime iterim. Yeni yürümeye başlayan çocuk ve hamamböcekleri büyüklüğündeki sıçanlar, sıçanlar kadar etrafımda koşuşturup sırtımı, kollarımı ısırmalı. Ama ceset gibi yatıyorum ve Obsidiyenlerin yabancı dillerinde birbirlerine ulumalarını dinliyorum. Sokakları arıyorlar. Keskin bir acı çizgisi sol kolumdan aşağı iniyor. Sonbaharda kemiği kırmış olmalıyım. Birisi geliyor. nefesimi tutuyorum.

Ellerimin üst tabakasından kan sızıyor. Philippe'in arabasının dışından aldığım parlak tabancayı tutarken irkildim. Geri dönüp Obsidiyenler üzerinde kullanamayacak kadar korkmuştum. Daha önce hiç silah tutmadım bile. Bir adamı vurabilir miyim? Zaten onlar kimdi? Philippe çocukları kime teslim etti? Pembe olan patrondu ama adını duymadım. Keşke Philippe'in gerçek adını yakalasaydım.

piçten nefret ediyorum.

Kargası Kavax'ı vurdu. Kavax'ı öldürdüler.

Pax ve kızı öldürecekler mi? Ölmelerine izin verme. Benim hatam olmasına izin verme. Lütfen.

Çöpte değişiyorum. Yüzümde sinekler vızıldıyor. Koku beni 121'in dışındaki çöplüğe geri getiriyor. Liam'ın göğsüme bastırdığını hissediyorum, küçük kalbi çok hızlı atıyor. Bu çok fazla. Panik içinde sinekleri üzerimden savuşturarak kendimi çöp kutusundan dışarı fırlattım. Omuzum acıyla çarpıyor. Sokakta yakıcı izmaritlerin arasında diz çöküyorum ve yağmur smokin ceketimi ıslatırken göğsümdeki gerginliğin azaldığını hissediyorum.

Düşün, Lyria. Düşünmek.

Koşmak zorundayım. Ama nereye gideceğim?

Hükümdar bu işin içinde olduğumu düşünecek ve beni öldürecekler ya da hayatımın sonuna kadar bir hücreye kapatacaklar. Kaleye geri dönemem. Ama Liam...

Sokakları yalnızca gölgeler doldurur. Quicksilver'dan ayrıldığımızdan beri soğuk yağmur yağıyor. Dişlerim birbirine çarpıyor. Kavax'ın nazik yüzünü, Sophokles'in beni nasıl seçtiğini söylediğini düşünüyorum. Nasıl bir sihir işaretiydim. Lanet olası yalan.

ben zehirim Hisar'da olduğum her zaman, onlara içerledim. Hükümdardan nefret ettim. Bu yüzden çocuklar alındı. Çünkü ben çürümüştüm. Bir Gray'e güvenecek kadar aptaldım.

Philippe'in tabancasını ceketimin içine soktum, bir yön seçtim ve gölgelere yapışarak hareket etmeye başladım. Yapabildiğim kadar koşuyorum ama omzum o kadar çok ağrıyor ki her üç blokta bir dinlenmem gerekiyor. Tabancayı kavramak için ceketime uzandım ve caddede birkaç hoverbike kükrediğinde bir kapı aralığına sığındım. Sırtlarında, parlak siyah miğferli adamlar gölgeleri tarıyor. Yere düşüyorum ve bir bağımlı gibi titremeye başlıyorum ve az önce kara toz yapmışım gibi burnumun altını kaşıdım. Uçan bisikletçilerden biri on metre ötede duraklıyor, sonra benim bir bağımlı olduğumu düşünerek caddeden aşağı iniyor.

Burada kalamam. Beni 121'de çöplükte yaptıkları gibi sifonu çekecekler. Yukarı çıkmam lazım. Dikkatlice gölgeleri terk ediyorum ve bir asansör arayarak ilerlemeye devam ediyorum. Ancak buradaki tüm kiralık evler, yüksek binaları destekleyen temel kafesinin altındaki bodur binalar. Yüksek binalara bağlananlar, büyük kapılarla güçlendirilmiş ve güvence altına alınmıştır. Birkaç tanesine basıyorum ama içeri girmeme izin vermiyorlar. Bu yüzden istasyon aramak için eski yükseltilmiş tramvay raylarını takip ediyorum. Birinin yanında

bir asansör olabilir. İleride, yağmurun içinden nostaljik bir ses duyuyorum - kanun. Kırmızılar. Bana yardım edebilirler.

Tramvayın altında, grafiti ile kaplanmış terk edilmiş, terk edilmiş bir istasyon var. Etrafında bir serseri çadır şehri filizlendi. Çadırların içinden elektronik parlıyor ve erkekler ısınmak için yanan bir varilin etrafında toplanıyor.

"Oy, elimizde ne var?" diye soruyor bir adam beni fark ederek. "Kaybettiniz mi küçük hanım?" Sesinden Mars'tan geldi ve hemen bir hata yaptığımı biliyorum.

" 'Bak kardeşim. Buraya yakın bir asansör var mı?" Soruyorum. "Merdivenlere razı olurdum."

"Senin gibi küçük bir şeyin ne için yukarı çıkması gerekir?" Başka bir Kızıl, bu da Mars'tan soruyor. "Aşağı inerken daha iyi görünürsün." Ondan geri adım atıyorum.

"Biraz güzel ipek, o" diyor bir başkası.

"Fantezi ipek. Gama ipeği."

"Doğru! Elimizde bir Gama var mı kızım? Dişler temiz. Saçların hepsi güzel."

"Adın ne kızım? Nerelisin?"

"Seni ilgilendirmez," diyorum. "Ama bana yolumu göstermek istersen, senin için biraz pürüz olabilir."

"Belki de sadece o çeneyi alırız."

"Neden kolunu tutuyorsun?" biri soruyor. "Gökten mi düşüyorsun? Hava kazası mı?" Dişleri siyah ve iblis tozundan ufalanıyor. Burnunda siyah bir uç var, kıkırdak iki burun deliği arasında aşınıyor. "Buraya gel, şuna bir göz atalım." Grubun kenar mahallelerindeki iki adam yanlardan bana doğru ağır ağır yaklaşmaya başladı. geri çekiliyorum; titreyen elim ceketime gitti.

"Kendine bakmak istiyorsun," dedim ince bir sesle. "Halkım beni arayacak."

"Biz senin insanlarınız kızım." Ay ışığında Kızıl Ellerin anıları ana sızıyor. "Hadi gel de ateşin yanında ısın. Melekleri görmek istiyorsan biraz gazoz ve toz aldık kardeşim. Size bunu göstereceğiz. Vadi'nin tüm manzaraları."

"Birbirinizi ısıtıyorsunuz," diye hırladım. "Bana dokunursan kanlı taşaklarını yakarım."

Dişleri olan, "Hayır, hayır, geveze," diyor. Yavaşça bana doğru yürüyordu. "Kızın ağzı bunun için değil, biliyor musun doncha?" Tabancayı ceketimden çıkardım ve taşaklarına doğrulttum. Adamlar geri tepiyor ama siyah dişli olan titreyen namluya sadece gülüyor. “Güzel bir kavurucu, bu! Klasik çizgiler. Böyle bir parçayı nereden buldun? Efendim onu sana mı verdi?” Cevap beklerken gözleri yukarı fırladı. Hayatımı kurtarıyor.

Döndüm ve arkadan bana doğru atılan bir adam görüyorum. Geri çekilip tetiği çekiyorum. Silah sessiz ve geri tepmesizdir. Metal sümüklü böcek içine girerken bacağı patlıyor. Uyluk derisi, olgun bir şeftalinin eti gibi geriye doğru soyulur. Kopmuş bacağı kaldırımda geri tepiyor, buhar ve kan tıslıyor. Çığlık atıyor, kütüğe bakıyor ve düşüyor. Geri kalanını silahla sürüyorum. Çocuklar gibi siniyorlar. Yüreğim şiddetle çarparak, her bok parçasını öldürmek isteyerek onlara doğru bir adım attım. Yerdeki adam, ezilmiş kütüğünü tutarak acı içinde inliyor ve ben midem bulanıyor.

Dönüp bacaklarım uyuşana kadar onlardan kaçıyorum.

Titreyerek yıkılan iki apartmanın arasına yığıldım. Köpekler havlıyor ve bebekler açık pencerelerden çığlık atıyor. Midem yalpalıyor ve çöpün her yerine kusuyorum. Midem boşaldığında kıçımın üzerine düşüyorum ve titriyorum. Adam ölecek. Geri kalanını öldürecektim. Silahı tiksintiyle fırlattım.

Sokaktan yüksek bir kükreme ve bir çarpışma sesi geliyor.

Ara sokaktan dışarı bakmak için sürünüyorum ve bir apartman kompleksinin yeşil işaretiyle lekelenmiş bir sokak görüyorum. Bir hoverbike sokağın ortasında boşta duruyor. İri bir adam arkadan iner ve miğferini çıkarır. Beyaz saçları sırtından aşağı akıyor. Obsidiyenlerle bunu söylemek zor olsa da yirmiden fazla olamaz. Adam, bisikletinin ön tarafından bir zıpkın makarasıyla bacağından vurduğu kişiye doğru sinsice yaklaşıyor. Yüzler kompleksin pencerelerinden dışarı bakıyor. Obsidyen, kişiyi bir eliyle kaldırır ve sırtındaki kılıftan sivri uçlu bir çekiç çıkarır. Kafatasının içeri girdiğinin ıslak sesini duyduğumda başka yöne bakıyorum ve neredeyse tekrar kusuyorum. Yüzler pencerelerden kayboluyor ve bisiklet kükreyerek kızıl saçlı bedeni zıpkın makarasının arkasında sürükleyerek uzaklaşıyor.

Silahı geri alıyorum.

Sokaklarda kalırsam beni bulurlar. Yukarıya bakıyorum ve eski tramvayın raylarını görüyorum. Oraya tırmanabilirsem, sokaklara çıkmadan hareket edebilirim. Ama biri beni görebilir. Riske atmalıyım.

Tramvay hattına kadar çatlak beton destek sütununa tırmanırken parmaklarım kanıyor. Paslı raylar arasında yerden görünmeden yürüyebileceğim bir çöküntü var. Hayatımı kurtaran tek şey bu. Tramvay hattı boyunca ilerlerken, daha fazla bisiklet sokakları arıyor. Sanki Lost City'nin tüm göbeği beni bulmak için uyanmış gibi. Bu insanlar kim?

Sonraki bir saat içinde, halka açık birkaç gravliftin yanından geçtim, ama hepsi siyah paltolu, krom gecelikli adamlar tarafından korunuyor. Sonunda, bitkin ve titreyerek, terk edilmiş bir gravliftin yanında terk edilmiş bir merdiven boşluğu buldum. Korumasız.

Vahşi köpekler bana hırlıyor, doksan kat yukarıdaki Hyperion'un ışıklarına doğru ilerlerken gözleri kapalı merdivenlerin altından parlıyor. Şehrin daha parlak, daha itibarlı bölgelerine seviye adım yükselirken, el ilanları caddelerde havada hızla ilerliyor. Yüzey arabaları ve tramvaylar, çapraz geçiş yapan köprülerde tıkırdıyor.

Gözlerimin üzerimde olduğunu hissedince başımı eğdim ve ceketimin içindeki tabancayı beyaz boğumlu bir şekilde tuttum. Şimdi sahip olduğum için, bir daha asla onsuz olmak istemiyorum.

Yukarıdaki duman tabakasına bakmayı bıraktım. Her yaptığımda daha yakın görünmüyor. Bu şehir yürüyerek geçilecek gibi değildi. Ama yardım isteyecek kimse yok ve burada Bekçileri bulsam bile onlara yaklaşmaya korkardım. Geçen seferden sonra değil. Benim hikayeme kim inanır? Philippe'in çalıştığı adamın maaş bordrosunda olmadıklarını kim söyleyebilir? Pink'in gülümsemesinin yağmur kadar beni ürperttiğini hatırlamak.

Kaygan, güzel ama altı çürümüş. Tıpkı bu terk edilmiş şehrin geri kalanı gibi.

Evde olmak için her şeyi yapardım. Kalede değil. Kampta değil. Ama madende. Dünya bizi birer birer çiğnemeye başlamadan önce çevremdeki ailem.

Ava, neden ayrıldık ki?

Sanki cevaplar ondaymış gibi onunla konuşuyorum. Ama sadece daha fazla şüphe uyandırır. Hisar'da çocuklarını bulmak için can atan bir çift anne daha var. Kaybettiğim çocuklar.

Bacaklarım yanıyor. Her adım bir öncekinden daha zor. Bu yerçekiminin kolay olduğunu düşündüğüm zamanlar bir ömür önceydi. Philippe ve ben tüm Gezinti Yolu boyunca yürüdüğümüz zamanlara. Hepsi yalan mıydı? Onda gördüğüm acı bile mi?

Bir sonraki seviyeye geçiyorum. Ondan sonra bir sonraki. Kıçımı hareket ettiren öfke. Philippe'e beni kullandığı için, onların avı olduğumu düşünen adamlara, bu lanet olası ayda birine güvendiğim için kendime kızgınım.

Neredeyse oradayım. Merdiven boşluğu daha temiz büyür. Grafiti gri boya ile kaplanmıştır. Daha fazla ışık var. Daha fazla araba. Sağlıklı bir şehrin daha fazla sesi—sirenler ve reklamlar. Sokak köpekleri artık yalnız başına ve ben geçerken kuyruklarını sallıyorlar. Dumanın hemen altındayım. Gri bulutların arasından holo reklamların neon lekesini ve sisin üzerindeki Promenade seviyelerinin girişini koruyan bir kontrol noktası görebiliyorum. Yükselmeye devam edersem, içinden geçmek zorunda kalacağım. Bir seviye aşağıda kalabilirim - dükkanlar, ışıklar, sokaklarda dolaşan insanlar var.

Yağmurda şehre bakıyorum. Nefesim önümde bulutlar.

yok olabilirim.

Kaçmanın bir yolunu bulabilirdim.

Ama yaparsam, o zaman ne olacak? Philippe gibiyim: sadece başka bir kanser. Liam'ı bir daha asla göremeyecektim. Yağmur, doymuş smokinimin içinden süzülürken, 121'de ayrıldığımız anda kız kardeşimin yüzüne geri dönüyorum - gözlerindeki korku, oğlunu korumam için bana yalvardığındaki güven. Bunu başkasına yaptığımı bilmek benden geriye kalan her şeyi paramparça ediyor. Bir adamın çocuklarını çalmasına yardım etti. Beni cehennemden çıkaran adamın yerde ölmesini izledim. Nefesimi düzene sokmak için beton bariyere yaslandım.

Şehrin sesleri etrafımı sarıyor. Ama kendimi çok uzak hissediyorum. Yeğenlerimin ve yeğenlerimin kahkahalarını duyuyorum, babamın beni çizmelerini giydiğini gördüğünde yüzündeki gülümsemeyi hatırlıyorum. İçten içe solup ölmekten çok daha fazlasını hak eden annem için acı çekiyorum. Savaşa giden kardeşlerimi özlüyorum ve kız kardeşimi yine o paslı antene tünemiş kampa bakan ve asla ulaşamayacağı yıldızların hayalini kurarken görüyorum. Ve aileleri yok edecek, hemcinslerini avlayacak insanlara karşı göğsümde yükselen bir öfke -tüketici, öfkeli bir öfke- hissediyorum.

Egemen ailemi korumadı ama ben o değilim.

Bacaklarımı ilk Gezinti katına çıkan son merdivenleri çıkmaya zorladım ve çitle çevrili kontrol noktasına doğru yürüdüm. Duroglass'ın arkasındaki Griler korkumu yuttum. Ellerim yaralı omzumla ellerinden geldiğince başımın üzerinde duruyor. Bir tarayıcı vücudumda mavi ışık titreştiğinde bir silah uyarı sireni ötüyor.

"Silah tespit edildi. Silah tespit edildi. Silah tespit edildi."

Muhafız karakollarının tepesindeki iki Bekçi tüfeklerini bana doğrulttu. “Dur vatandaş!” bir ses bir hoparlörden söylüyor. "Dizlerinin üzerine çök yoksa vururuz!"

44 Lyria Aslan Muhafızları

PENCERESİZ GRİ BİR ODADA OTURUYORUM

Önümdeki masada el değmemiş bir fincan kahveyle. Bir kameranın parlak siyah merceği beni duvardan izliyor. Philippe'in tabancasına el koyan kontrol noktası Muhafızları hikayemi duyunca inanamadılar. Haklı olarak. Haberlerde yok diyorlar. Merkezden bir gönderi almadılar. Tek sahip oldukları şey, ağzımı bir gevezelik içinde yuvarlayan kelimeler.

Gittiklerinden beri kimseyi görmedim.

Kapı çarparak açılıp bir asker çerçeveyi doldurduğunda yarı uykudayım. O, yorgun, dar gözlü, Roma rakamı VII'nin üzerine uçan bir pegasus ile oyulmuş siyah savaş zırhı giyen tıknaz bir Gri. Sol omzundan sırılsıklam bir hayvan postu sarkıyor. Telemanus malikânesinin koridorunda onun göğsüne çarptığımı hatırlayınca korkuyla ona baktım. Yağ ve ıslak köpek gibi kokuyor. Göğüs zırhlarında kükreyen altın aslanlar olan iki asker, biri Obsidiyen, diğeri Altın olan iki asker onun peşinden gelir, ama açıkça o sorumlu. "Lagalos'lu Lyria." Sözler bir taleptir, soru değil.

Sert görünen gruptan korkarak başımı salladım. Yüzleri çatlak şehir betonuna oyulmuş gibi. Tıknaz Gray bir Howler. Reaper'lardan biri. Ve diğer adamlar hayatlarını Egemen'e yemin ettiler. Onlara göre ben bir teröristim.

"Bir masal uydurduğunu duydum."

"Sen kimsin?" idare ederim

"Benim adım Holiday ti Nakamura, Hükümdarın özel elçisi. Onu sustur." Adamlar masanın etrafına gelir. İçgüdüsel olarak geriye doğru itiyorum. Beni tutuyorlar. Biri boynumun yanına bir yumruk indir. Bacaklarım bir su birikintisine dönüşüyor. Görüşümde siyah zonklamalar. Yüzüme metal bir şey çarpıyor. Cihazın parmakları kafamın etrafında geziniyor, lastik bir uzantı ağzıma girip dilim ağzımın tabanına sabitlenene kadar genişlediğinde bile gergin bir şekilde çekiyor. Hiperventilasyon yapıyorum. Gri kadın, "Burundan" diyor. Parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Burundan nefes al kızım, yoksa bayılacaksın. Nefes almak."

Onu dinliyorum ve oksijeni burnumdan emiyorum. "Kabarık onu."

Adamlardan biri plastik bir yeleği başıma kadar çekiyor. Başım tepesinden dışarı çıkarken görüşüm hala sivilceli. Kollarımı önümde birleştiriyor ve çıkık omuzumdaki baskıdan acıyla inliyorum, sonra yelek şişiyor, vücudumu sarıyor, kollarımı göğsüme sabitliyor. Şişirildiğinde, polimer karardıkça zırhın dışı sertleşir.

"Korunmanız için," diyor Holiday. Ağzımdan tutarak beni kabaca kapıdan dışarı çıkarıyor. Sol omuzlarında kızıl gezegen küresi olan bir düzine ağır silahlı Aslan Muhafızı, hepsi de Marslılar, yağmurda, silahlarla dolu ve ışıklarla parlayan bir savaş gemisinin önünde bekliyorlar. Tüfekleri havada, mekanize miğferleri etraftaki binaları tarıyor. Birkaç gölgeli figür başlarının üzerinde daireler çiziyor. Yerel kontrol noktası Bekçi, Aslan Muhafızları'na hayranlıkla bakar ve pencerelerden gökyüzündeki gölgelere bakar. Bekçiler daha fazla Aslan Muhafızları tarafından korunuyor ve silahları ellerinden alındı. Üniformasının üzerine Vox piramidi dikilmiş bir Kırmızı Bekçi, yarık dudağını emziriyor ve kelepçeli bir şekilde oturuyor. Paramparça bir datapad onun yanında yerde yatıyor. Holiday, Bekçilere hitap eder.

"Bu gece duyduğun bilgiler gizli. Tek bir kelimesini bile ifşa etmek, Cumhuriyet'e karşı ihanet suçlamalarına neden olur. İkinci bir mekik sizi bilgi almak için almak üzere yola çıktı." Kanlı Vox Red'e bakıyor. "Deepgrave'de çöpleri sıralamaktan başka bir şey yapmak istersen, buna uymanı öneririm." Bana dönüyor. “Koş dediğimde, gözlerini kapatıp koşuyorsun. Anlamak?"

Başımla onayladım.

Holiday, "Paket uçağa binmeye hazır," diyor ağızlığına. "Siyah ateş? Ocelot?" Kulağına takılan bilgisayardan bir üfürüm geliyor. Bana bakıyor ve tüfeğini omzundan indiriyor ve hücumu hazırlıyor. "Üç. 2. Bir. Çalıştırmak."

Üç flaş ışığı geminin tepesinden bembeyaz bir ışık yakıyor ve ben gözlerimi yummadan önce görüşümü kör ediyor. Bir koşuda beni de çekiyorlar. Ayakkabılarımın altında yağmuru, betonu, sonra bir geminin metal güvertesini hissediyorum. Askerler benimle birlikte arkaya atlarken mekik ışıklarıyla yeşile boyanmış görüşüm geri geldi. Mekik yukarı zıplıyor, arka rampa hala açık. Yerden yüz metre uzakta olduğumuzda, Marslıların çoğu yerçekimi Botları üzerinde yüzer ve geminin içine iner. Rampa ancak o zaman kapanır.

Savaş gemisinin motorları kükrüyor ve beni bir koltuğa itiyorlar. Adamlar silahlarını bırakmıyorlar. Altın ve Obsidyen, her ikisi de ön kollarına ustura değdirir. Kokpit pencerelerinden dışarıdaki gölgeli figürlerin hâlâ bize eşlik ettiğini görüyorum. Yağmurda uçarken derin mayın kabuslarına benzeyen mürekkep siyahı miğferler ve kalın siyah zırhlar görüyorum.

"Şirket mi?" Holiday, kasklı Mavi pilota sorar.

"Hava açık hanımefendi. Sivil trafik yönlendirildi. On saniye içinde gov alt'ta olacağız." Kulaklarım patlıyor. Sonra motorlar dışında sessiz. Herkes gergin. Kaçıranların başka bir saldırısından endişe ediyorlar mı? Erişimleri ne kadar uzayabilir?

“Kaleye Uzaklık mı?”

"Elli klik."

Kokpitte bir şey bip sesi çıkarıyor. "Gelen arabalar. Atmosferik sökücüler, ”diyor pilot. "Bir gök kancasından inmek. Barca işaretleri.”

"Kaç tane?"

"On dört yırtıcı. İki savaş gemisi. SkyLord desteğini arayayım mı?”

"Şu kahrolası kadın," diye mırıldandı Holiday. "Numara. Hisar'ı uyarın ama SkyLord'a beklemesini söyleyin. Bunu sessiz tutmam emredildi; şehir üzerinde bir it dalaşı tam olarak fısıltı değildir."

Yardımcı pilot kulaklığına konuşurken Mavi komutlarını yerine getirir. “Barca uçağının dikkatine, burası HAF Onur Yedili, Cumhuriyet Hükümetinin alanını ve Hükümdarın emrini ihlal ediyorsunuz. Rotanızı derhal sivil irtifalara sapın. İtaat etmek için on saniyeniz var.”

Sapmıyorlar. Onları şimdi kokpitten görüyorum. Uzakta sinek gibi küçük siyah noktalar, bizim Kale'ye ulaşmamızı engellemek için bir sıra halinde gezinip duruyorlar.

"Gelen iletim."

"Nakamura," bir kadının derin sesi iletişimin üzerinden homurdanıyor. "Seni göndereceğini bilmeliydim. Motorlarınızı kesin ve bana Kızıl teröristi teslim edin."

A Mavi eller Tatil bir uzak com. "Victra, tanık tutuklu. Cumhuriyetin yargı yetkisine müdahale etmeyin. Hükümdar tarafından, elimdeki her türlü yolu kullanarak onu teslim etme yetkisine sahibim. Bu belayı istemiyorsun."

"Sevgilim, bela benim."

Kokpiti metrelerce gözden kaçıran iki ışık çizgisi, gemilerinin karanlığında yırtıp atıyor. "Kızımı aldılar. Kızım." Hattın diğer tarafında kimin olduğunu anlayınca titredim.

"Bütün lanet olası Cumhuriyet'in bunu bilmesini mi istiyorsun?" Tatil kahkahaları. “Egemen'i tahttan indirecekler. Gemilerinizi yönlendirin. Tanık, kızınızı geri alabilmemiz için sorgulanmak üzere götürülüyor. Zaman kaybediyorsun."

"Sorgulamak mı?" Victra güler. “Virginia'nın yarım ölçülerinden daha fazlası. Bize ne verdiğine bakın. Benim sıram."

"Bu gemiye tekrar ateş ederseniz, elimizdeki tek ipucunu öldürme riskini alırsınız. Bize geldi. Kale'ye gidiyoruz."

"Siz aptallar çocuğumu kaybettiniz. Onu geri alacağım. Sözlerle ya da demirle. Senin seçimin. Kırmızıyı bana ver yoksa gelip onu geminin karnından kesip çıkarırım. İtaat etmek için on saniyeniz var. Victra dışarı."

Tatil endişeli. "Bu yayın gemilerden mi geliyordu?"

"Hayır bayan."

"Pilot, tam gaz gırtlaklarından aşağı inin." Adamlarına dönüyor. "Silahlar sıcak. Sadece ateşe karşılık verin. Silah gemilerinde değil. Havada." Tüfeğini sallıyor. “Altın pansiyonerleri bekleyin.” Adamlar ayağa fırlıyor ve silahlarını kapalı rampaya doğrultuyor. Bir şey gemiye çarpıyor. Sonra gövdeye üç çarpışma daha. Gemimiz havada kükreyerek Yırtık Kanatların duvarına doğru, daha yakın, daha yakın. Yayımız boyunca uyarı atışları. "Daha hızlı" diyor Holiday. Biri dışarıdan içeri girerken tavan kıvılcımlar saçıyor ve parlıyor. Aslan Muhafızları kıvılcımların etrafında toplanmış, silahları yukarı doğrultulmuş. "Daha hızlı!"

RipWings hattını deliyoruz. Bizi takip etmek için banka yapıyorlar. Uzakta parıldayan Kale'yi görüyorum. Gemi ses bariyerini aşarken çatırdıyor. Tavandan üzerime kıvılcımlar yağıyor. Hisar iniş pistlerinden bizi karşılamak için daha fazla Augustus gemisi yükseliyor. Onlarla birlikte zırhlı düzinelerce adam yükselir, başlarında uçuk mavi tilki zırhlı dev bir figür. Niobe au Telemanus savaşa girdi.

45 Dar Venüs

BİR ZAMAN, Venüs, Güneş tozundan benzer şekil ve boyuta şişmiş, Dünya'nın kötü kız kardeşiydi. Ancak Dünya su, tatlı hava ve ılıman bir eğilim ile kutsanmışken, Venüs daha kavgacı bir ruha sahipti. Kurşunu eritecek kadar acımasız yüzeyi, her biri ablasının 243'ü olan bitmez tükenmez gün ve gecelerle işaretlenmişti. Pis nefesi altında hiçbir şey yaşayamazdı, hiçbir şey büyüyemezdi, hiçbir şey hareket edemezdi, ancak karbondioksit rüzgarları ve asit yağmuruyla yağlanan katı bulutlar.

Ve sonra adam karanlığın içinden geldi ve gaz devlerinin hidrojenini içti ve taze nefesini onun gökyüzüne soludu. Ardından gelen yağmurlar, okyanuslardaki yüzeyinin yüzde seksenini kaplayacak şekilde düştü. Yüksek irtifa kütle sürücüleri ile insan, solduran atmosferi yüzdürdü ve yüzeyini soğutdu. Asteroit kuşağından fırlatılan asteroitler ve ekvatordaki toplu sürücülerle, onu uyuşukluktan kurtardı ve şimdi kız kardeşininki gibi hoş bir dansa dönüştürdü. İnsanoğlu onu yeşil ve maviye giydirdi ve dört buçuk milyar yıl artı doksan olan yeni dansında insanların yüzen şehirlerinden aşağı inip ona katılmalarını sabırsızlıkla ve tazelikle bekledi.

Luna'nın Carthii Hanesi ilk gelen oldu.

Şimdi, otuz üç yılımda ilk kez Venüs'ü etten görmeye cüret ediyorum. Bulutları incedir ve alacalı mavi vücudunu yırtık pırtık bir geceliğin kuyrukları gibi kavrar. Buz ve kar diademleri direklerinin tozunu alıyor. Zümrüt adalar onun ılıman mavi denizlerinden yükselir. Boynuna, iniş ışıklarıyla parıldayan ve tümü Mercurian çeliğinden yapılmış yarı tamamlanmış fırkateynler ve muhriplerle dolu, gemiler ve yörünge tersanelerinden oluşan bir Bizans kolyesi olan Altının kudreti sıkılmıştır. Bu kolyenin etrafında, Cemiyet piramidinin içinde Kül Lordu'nun taçlı beyaz kafatasıyla boyanmış kara gövdeli gemiler süzülüyor. İstihbaratın önerdiğinden çok daha az gemi var. Çoğu gezegenin uzak tarafında olmalı.

"Mm, canavarın ağzına," diyor Alexander, köprüde yanımdan. “ 'O zaman bile, Cassandra'nın dudakları geleceğin sonunun mührünü açtı: Dudaklar bir tanrının emriyle Truvalılar tarafından asla inanılmamalı veya dikkate alınmamalı.' ”

Diğer tarafımda, Rhonna bıkkınlıkla iç çekiyor. "Kıçından yorum sızmadan beş kahrolası dakika geçiremez miyiz?"

O kıkırdar. "Sessizlikle ne yapacağını biliyormuşsun gibi."

"Her şey, senin Nilton'dan alıntı yapmandan daha iyi olurdu."

"Milton, eğitiminiz için. Ama bu kör İngiliz değildi. Çatı katıydı.”

Onlara bakmak için dönüyorum ve susuyorlar, Rhonna huysuz bir sessizliğe, Alexandra lüks bir sessizliğe. Siyah göğüs zırhında bir çizik bulur ve silmek için ipek bir mendil çıkarır. "Lancer, bu hangi filo?" Rhonna'ya soruyorum.

Sinirini üzerinden atıyor, öne çıkıyor ve datapad'inden havaya bir görüntü çekiyor ve ana gemilerin gövdelerini büyütüyor. “Birinci ve Üçüncü gibi görünüyor. Carthii Hanesi'nin sfenksi ve sancaktarları Cerana'nın köpekleri var." Alexandra kibar bir hayal kırıklığı sesi çıkarır. Rhonna, neyi yanlış yaptığını anlamadan hüsranla görüntüyü tarar. "Kapa çeneni İskender."

"Hiçbirşey söylemedim."

"İskender? Cevabı biliyor musun?" Soruyorum.

"Birinci, Üçüncü ve Onbirinci."

"Onbirinci?" diye soruyor Rhonna.

Alexandra kendini beğenmiş bir şekilde devam ediyor. “Cerana artık Üçüncü ile birlikte değil. Intel, Ash Lord'un filo yönetimindeki reformunu sürdürdüğünü ve daha büyük yerel özerkliğe sahip daha küçük, bağımsız güçleri desteklediğini öne sürüyor. Cerana Hanesi, üç ay önce ek destek almadan Mars yörüngesinde hareket ederken görüldü. Starhall, şu anda Toplumsal Donanma'da en az on iki ana bölüm olduğuna inanıyor." Uzun saçlarını gözlerinden itiyor. “En son filolar elbette daha küçük boyutta. Kül Lordu'nun çalışma tarzına göre, filoların geri kalanı muhtemelen gezegenin arkasına gizlenmiş durumda."

"On Birinci Filo'da kaç tane ana gemi var?" diye soruyorum ona kızarak.

"Tahminlere göre iki muhrip, altı meşale gemisi, on fırkateyn efendim."

"Doğru."

"Teşekkürler bayım."

Rhonna karanlık bir sessizliğe bürünür. Ona döndüm ve sessizce "Ne diyeceğimi sanıyorsun?" dedim.

"Kılavuzlarımı okumam gerektiğini."

"Evet. Ama neden?" Cevap vermiyor, omzumun üzerinden Alexandra'ya bakıyor.

"Rhonna, savaşın ilk kuralı düşmanın nerede olduğunu bilmektir. Kaç kişi olduğunu bilmiyorsan nerede olduğunu nasıl bilebilirsin? Asteroit kuşağında Cerana köpekleri olan bir meşale Gemisi gördüğünüzü varsayalım. Kaç gemiyle seyahat ettiğini bilmiyorsan, rotana nasıl karar verebilirsin? Pusular ve karşı saldırılar için oyunda kaç değişken var?” Yaklaşıp Alexander'a başımı salladım. "Ve daha da önemlisi, seni kandırmasına izin verme."

"Evet efendim."

"Ve sen..." Alexandra'ya döndüm. Veri defterimden geminin köprüsünü gösteren bir holo çekerken donuyor. Geriye sardım ve arkamı döndüğümde Rhonna'ya yaptığı kendinden memnun gülümsemeyi tekrarladım. Solgun yanakları kızarana kadar onu üç kez izletiyorum. "Bu kadar salak olma. Bu yüzden her şeyden önce savaş var.”

"Evet efendim."

Colloway yukarıdaki pilot koltuğunda oturduğu yerden keyifle kıkırdar, ancak yine de gülümsemesi yoktur. Alexandra'ya ya da bu konuda pek çok Altına asla düşkün olmadı, ama benim atılgan mızrakçımı alçakgönüllü görmekten özel bir keyif alıyor. Sık sık olmaz. Ağzı dışında, çocuk Lorn'u gururlandıracaktı. Herkesin hediyelerinin Jove-gönderilmiş olduğunu düşünmesini isterdi, ama onunla tanıştığımdan beri hayatının tek bir anı dövüş sanatlarını incelemekle veya çalışmakla geçmedi. Bazen Lorn, Agea'daki gizli derslerimize katılmasına izin verirdi. Ablasının fındıklı ekmeğini getirir, iri, âşık gözlerle seyrederdi.

Alexandra'yı yaklaştırıyorum. "Apollonius'tan uzak durmanı istiyorum."

"Kusura bakmayın efendim, adamın kafasında bir bomba var."

"O bir deli. Kan davası derken bunu kastetmişti. Dayak atmayacak çünkü onu durduracağımı biliyor. Ama arkanı dönersen yine de şansını deneyebilir."

"Yapmayacak. Kafasını uçuracağını biliyor ve bence kafasını seviyor."

“Muhtemelen güvende olduğuna bahse girecek. Ölümünün intikamını almak için görevi feda etmeyeceğime."

"Elbette istersin." Yüzünde yavaş yavaş bir acı beliriyor. "Yapmaz mısın?"

"Tabii ki yapardım," dedim Rhonna'nın dikkatini çekerek. Yalan söylediğimi biliyor, çünkü Alexandra'nın aksine, tüm Altınların gizlice hayatlarını yaşadıkları ortak ihtişam yanılgısına katlanmıyor: onların seçilmiş kişi oldukları ve zamanlarının yakın olduğu. Rhonna görevi onun üzerine koymamı beklerdi. Aramızdaki o tek bakışla onu yeni bir ışık altında görüyorum.

Winkle, batık iletişim çukurundan, "Okuldaki dersi böldüğüm için üzgünüm ama gezegen güvenliği tarafından selamlanıyoruz," diyor. Beyaz yastıklı sandalyesi arkaya yatırılmış. Önünde yüzen holografik kontrollerden gelen ortam ışığı, cılız kollarını radyoaktif bir yeşile boyar. Bu dansı daha önce yaptı, çünkü biz zaten Tharsus'un alıcısından aldığımız kodlarla üç güvenlik seviyesinden geçtik, ilki Bastion istasyonuna geldi, sonra iki kez daha Altın devriyelerinden ve biz boğazın daha da derinlerine daldıkça. düşman yörüngesinden. Dernekle olan bağlantımız dışında, iletişim kesintisi yaşıyoruz.

"Son kod," diyorum. "Çalışmıyorsa, motorları maksimum yanmaya hazırlayın."

Gerçekten de canavarın ağzına.

-

Gezegensel güvenlikten geçtikten sonra, Venüs'ün ekvator denizlerindeki Tharsus adasının sığlığına yerleştirilmiş sessiz bir iniş pistinde beş eski saldırı fırkateyninin yanına iniyoruz. Gözlem dikilitaşlarındaki miğferli nöbetçiler, geminin betona oturmasını izliyor ve sonra gece sularında ilgisizce geriye bakıyor. "Bu kadar?" Sevro mırıldanır. "Beş fırkateyn mi? En az bir düzine olacağını düşünmüştüm."

"Muhtemelen daha fazla ada dışı vardır," diyorum.

"Ya yoksa?"

Uluyanlar, zırhlarını giymeyi bitirdikleri gemiden inme rampasının yanındaki ambarda toplanırlar. Pebble ve Milia, Apollonius'a hücresinden çıkarken eşlik eder. Tamamen siyah giyinmiş ve Quicksilver'ın dolaplarında bulduğumuz mor bir pelerin giymiş bir mahkum gibi görünmüyor. Sevro önümde ilerledi ve şimdi park edilmiş gravBike'lardan birinin üzerinde oturuyor, küçük, narin ısırıklar alan Tongueless ile bir elmayı ileri geri paylaşıyor. Bir Uluyan zırhının arka plakasındaki vidaları sıkarken Sevro Apollonius'a ters ters bakar. "Akıllı olursan ne olacağını hatırlıyor musun, Apple?" Elinde patlayana kadar meyveyi sıkıyor. Apollonius'un siyah ceketindeki posa ve suyu siliyor. "Benden sana küçük bir söz." Dilsiz, ezilmiş meyveye kaşlarını çattı.

"Karın nasıl, Barca?" Apollonius kısa bir duraklamadan sonra sorar. "Muhteşem bir kadın. Tharsus ve ben kız kardeşini birkaç kez paylaştık tabii ki -kötü bir iştah Antonia- ama yaşlı Julii'nin enfes zevkini yaşadığımı söyleyemem. Tactus'un bana söylediğine göre, güneş tutulması gibiydi."

Aralarındaki Uluyanlar geri çekilir ama Sevro kıpırdamaz.

"Hakaret kastetmedi. Uyumsuzsa, para cezasına sadece bir iltifat."

"Yakında katkıda bulunacağın bir koleksiyonum var," diye yanıtlıyor Sevro, bıçağını çizmesine vurarak.

Altın konusunda ihtiyatlıyım. Bizi yüzeye çıkardı ve şimdiye kadar yaptığı anlaşmayı onurlandırdı, ama kardeşiyle tekrar bir araya geldiğinde bu ne kadar

sürecek? Onlar tuhaf ve sadist bir çift. Kardeşlerin en sadıkı olan Tactus'a bile tükürebileceğinizden daha fazla güvenilemezdi.

Dilsiz'i işaret ediyorum. Onu o hücrede bulduğumuzdan beri neredeyse on beş kilo almış. Palyaço ve Pebble, onu yerleşik simülatörde starShell pilotluğu için eğitmeye başladı. O iyi değil ama kesinlikle kötü de değil. Sevro onu göreve götürmemizi önerdiğinde tereddüt ettim, ama uzun bir vücuda daha ihtiyacımız var ve silah dolabını nasıl dolaşacağını mutfağımızdan daha iyi biliyordu. Bir bakıma, bu daha endişe verici ama Winkle'a sigorta poliçesi olarak takımına bir güvenlik önlemi koydurdum.

"Karanlık bölgenin içinde Apollonius'un kafatasındaki teknolojiye iletemeyeceğiz," diyorum şimdi Tongueless'a. "Onu izlemeni istiyorum. Çizgiyi aşarsa, onu harcarsın." Aynı talimatları Tongueless ve Apollonius için de Thraxa'ya verdim. Obsidiyen kemerinden Sevro'nun bıçaklarından birini çıkarır. Gerçekten bir izlenim bırakıyor olmalı. Sanki DNA'sına pasif bir özellik olarak kodlanmış gibi gelişigüzel bir şekilde bıçağı parmaklarının arasında döndürüyor. Gülümsüyor ve başını sallıyor.

"İyi adam," diyorum sessizce.

"Büyüleyici kavramsal model," diyor Apollonius, ben ona katılırken Howlers'ıma bakarak. "Özerklik ile çalışan pek çok farklı cins. Merak ediyorum, Altın canavar olmasaydı, birbirinizi yemeniz ne kadar sürerdi?"

"Eh, umarım sonunda öğrenmek için etrafta olursun," diyorum. Uluyanlara dönüyorum ve Sevro'nun Apollonius'la konuşmamı izlediğini görüyorum. "Pekâlâ, bayanlar baylar, kasklarınızı yukarı kaldırın." En uzun Uluyanlarımın dost canlısı yüzleri, pulseArmor'ın soğuk maskelerinin ardında kayboluyor, yerini iblislerin yüzlerine bırakıyor. Adamlarım ganimet hayvanlarının hiçbirini ya da kurt postlarını giymiyor. Ve genellikle sahibinin tercihine göre şiddetle boyanmış olan zırh, göğsünde demir bir Minotaur bulunan bir Society komando mangasının mat siyahıdır. "Siz faşistler, bir köyü yerle bir edip yerel halkı parçacık ışınlarıyla yok edecekmişsiniz gibi görünüyorsunuz."

"Soykırıma hazırız efendim," diyor Palyaço, dikkatleri üzerine çekerek.

"Unutma, sessizce koş. Sıkı dur. Biz varisle birlikte dönen Altınlarız." Zırhı olmayan tek başına Apollonius'a dönüp sırıtıyorum. "Hadi gidip ailenle tanışalım."

Rampa aşağı iniyor ve ateş etme koltuğunda bir Gri olan bir uçaksavar partikül topunun namlusuna bakıyoruz. Diğer yirmi Gri ve bir grup zırhlı Obsidiyen, silahları rahat bir şekilde omuzlanmış olarak rampanın dibinde duruyorlar ve ağır zırhlı Altınlarla dolu bir garaj değil, rengarenk korsanlardan oluşan bir ekip görmeyi bekliyorlar.

"Diz çök yoksa üzerine ateş açılır!" liderleri bağırır.

Apollonius, ellerini uzatmış, projektörlere doğru ilerliyor. "Vorkian, efendini eve böyle mi karşılıyorsun?" O sorar.

Koyu tenli, parlak beyaz saçları ve eski çizme derisinden oyulmuş bir yüzü olan bir Gri saflardan çıkıyor. "Hakim..." Dizlerinin üstüne düşüyor ama gözlerini indiremiyor. "O sen misin? Bu gerçekten sen misin?"

Apollonius iniş rampasının yarısına bile varamadan arkasındaki adamlar dizlerinin üstüne çöküyor. "Görünüşe göre Boşluk henüz benim için hazır değil. Çünkü ben, Apollonius au Valii-Rath, derinliklerden kurtuldum ve sana komuta etmek için geri döndüm, sevgili Vorkian."

"Kim bunlar efendim?"

"Sadık dostlarını tanıyamayacak kadar uzun süre boş mu kaldın, Vorkian?" Bana dönüp gülümsüyor. Bombayı kafatasına patlatmaya hazırım. "Onlar benim kurtarıcılarım."

"Efendim, beni bağışlayın. Yaşadığını bilmiyordum..."

Apollonius elini kaldırarak onun sözünü kesiyor. "Sadece şimdi bana hizmet etmeye çalış ve bir gün affedebilirsin. Bana hizmet edecek misin, Yüzbaşı Vorkian?"

"Hizmetinizden hiç ayrılmadım, efendim. Ama kardeşin…"

"Evet, annemin ve babamın evini yağmalamakla meşgul olduğunu duydum. Boş çapkın nerede?"

"Yüzmek efendim." Vorkian'ın yüzü tiksintiyle kararıyor. "Çevresiyle birlikte."

"Muhteşem. Su şöleninden hoşlandığım biliniyor." Apollonius'un dişleri parıldıyor. "Gülümse Vorkian, rezilliğin sonu yaklaşıyor. Çünkü bir kez daha hak iddia edecek şerefimiz var. Muhafızlara ve hizmetlilere, akşam için

kışlalarına ve karargahlarına çekilmelerini söyleyin. Orada kalıp dinleneceksin, çünkü bu bir aile meselesi."

"Bazı erkekler seni tanımıyor, dominus. Onlar Kül Lordu'nun kara kurbağaları."

"Üstüne çıkabilecekler mi?"

"Evet. Sadık stand hazır." Adamları başlarını sallıyor.

"İyi. Sözü geç. Ashmen'leri kışlaya götürün, motor yağına bulayın ve ateşe verin. Sonra başlarını ve kollarını kesip yengeçlere yem edin."

"Memnuniyetle, ev sahibi."

Biz ana eve girerken Vorkian ve adamları karanlığa doğru koşuyorlar. Yeşil yapraklar yeri tüketiyor, duvarlarda sürünen orman sarmaşıkları, yürüyüş yollarına yaslanmış ağaçlar. Yolumuz bizi bir cam piramidin tabanındaki cam kapılardan kompleksin içine taşıyor. Vorkian tarafından uyarılan ve Apollonius'un gelişiyle diz çöken daha fazla muhafızın yanından geçiyoruz. İki kişi, yarı dövülmüş bir Gri subayı sürüklüyor.

Korkunç lordlarına "Minotaur Invictus" derler ve karanlık görevlerini sürdürürler. Yakında, kompleks bir hayalet kasaba.

"Daha fazlası olmalı," diye mırıldandı Sevro, nefesinin altından.

Çatının kayalık bir koy üzerinde uzandığı kompleksin arka tarafında yüzen bir adam buluyoruz. Okyanus suyu aşağıdan ışıklarla aydınlatılıyor. Diğer dört Altın, suyun kenarında divanlarda, şarap yudumlarken ve küçük tabaklardan yemek yiyor. İkisi çıplak, diğerleri ipek elbiselere sarılı. Üç Pembe, flüt dağıtarak ve ağrıyan kasları ovuşturarak ortalıkta uçuşuyor.

Tharsus turlarını bitirdiğinde, suyun içinden kayar ve kenara çekilir ve kendini dışarı çeker. Çıplak ve Apollonius'tan daha az kaslı, tüm kolları ve bacakları ve yeni büyümüş bir göbek deliği. Havlusuna gidiyor ama onun yerine şarap kadehini alıyor. Yakalanmaktan kurtulan tek Bonerider'lardan biri olduğunu hayal etmek zor. Tharsus'u son gördüğümde Sevro'nun cesedini Cassius'tan satın almaya çalışıyordu. Altınlardan birinin göğsünü şakacı bir şekilde okşarken şarabını yudumlamak için eğilerek ayağa kalktı. Kızgın bir kahkahayla ona saldırıyor ama sonra derin bir öpücüğe razı oluyor.

Altın kadının midesine, göbeğinde birikene kadar şarap salıyor. O eğilir ve o yalıyor gibi o yumuşak bir şekilde inliyor. Kadının ayaklarına masaj yapan Pembe, uzaklaşır. Hiçbiri bizi görmedi. Muhafızların izlerini tarıyoruz.

"Bu geminin Frank şarapları taşıdığını mı söyledin?" Pırlanta kolyeden başka bir şey olmayan kaslı bir Altın adam şaşkınlıkla söylüyor.

"Gerçekten," diyor Tharsus.

“Saldırı fırkateynine benziyordu. Nereden buldun?”

"Cesur donanmam tarafından Quicksilver'ın kendisinden çalındı. Hazine, dostum, yıldızlarda yatar.”

Başka bir dalkavuk, "Her zaman patron" diye ekliyor. Pembelerden biri ona bir flüt verir.

Kaslı Gold, "Bacchanal oranlarında bir ziyafet vermeliyiz" diyor. “Yeni karne kısıtlamaları acımasız. Neredeyse ekmeğin kabuğunu kemiriyoruz. Kendimi Raa gibi hissediyorum.”

"Bir insan kadar çirkinsin," diyor Tharsus.

Kadın, "Galiba, parti büyüleyici bir düşüncedir, Gregarius," dedi. "Tharsus iştahını geri kalanımız için biraz saklayacak kadar uzun süre kontrol edebilirse."

"Kül Lordu'nu davet edebiliriz," diye ekliyor Tharsus, iletişimine uzanarak.

Ah, o yaşlı keşiş, diye yanıtlıyor kadın. "Onu kabuğundan çekmenin bir ziyafetten fazlasını alacağına eminim." O titriyor. "Ya Atalantia ve cariyesini getirirse?"

"Vorkian," diyor Tharsus, bilgisayarına. "Vorkian, lanet şarap nerede? O gemi yirmi dakika önce indi. Misafirlerimi daha fazla bekletirsen seni kırbaçlarım.”

“Misafirlerimi kastetmiyor musun?” dedi Apollonius, gölgeli verandaya çıkarak. Gözümüzü açıkta tutamayan gardiyanlara karşı onu takip ediyoruz.

Tharsus üzerimizde dönüyor, yüzlerimizi seçemiyor.

"Kim bu? Benim huzurumda zırh giymeye nasıl cüret edersin? Vorkian?”

"Vorkian değil," diyor Sevro.

"Sen kimsin!" Tharsus talep ediyor.

“Kendi kanını tanımıyor musun, küçük kardeş?” Apollonius ışığa adım atarak sorar. Tharsus bembeyaz oluyor ve geri adım atıyor. Sevro, ışıkta Apollonius'a katılır ve miğferini geri çeker.

"Merhaba boyo. Uzun zamandır görüşemedik. Hala göğüs kafesimi istiyor musun?”

Tharsus ona sefil bir dehşetle bakıyor.

"Ares!" Altınlardan biri hâlâ bardağını tutarken tıslıyor. Diğerleri şaşkınlıkla Sevro'ya bakıyor. O anda, kölelerinin her gün katlandığı korkunun küçük bir parçasını tadarlar. Pembeler bizi görünce afalladılar. Sırıtışlar ince yüzlerinden ikisini ayırdı. Başına gelecekleri bilerek aceleyle yola koyulurlar.

"Tharsus'u al. Geri kalanını öldür," dedim, raylı tüfeği sağ uyluğumdaki kılıftan çekerek. tetiği sıkıyorum. Kaslı Gold'un kafası patlar. Dilsiz ateşler. Göbeği Tharsus'tan su içen kadın, sanki ses hızından daha hızlı hareket eden aşırı derecede ısıtılmış hidrojenden oluşan bir toroidi durdurabilirmiş gibi elini kaldırıyor. Eli kayboluyor. Çenesinin alt yarısı onunla birlikte gider. Altınlardan biri bize saldırıyor ve Dilsiz onu da vuruyor. Plazma göğsünün diğer tarafını yerken büyük bir kanlı delik açılır. Bedeni devam ediyor. Sevro bacağını dışarı atar ve miyavlamak ve ölmek için yanlara doğru döner.

Tharsus suya yanlamasına fışkırır. "Benim," diyor Sevro. Tharsus'un solundaki suya sersemletici yumruğunu fırlatır. Elektrik ıslak iletkenden çatırdayarak adamı elektrik çarpar. Suda spazmlar geçirir ve sonra yukarı doğru yüzer. Adamlarımın geri kalanı verandaya dökülerek onu emniyete alıyor. Son Altın, öldürdüğüm ilk Altın'ın vücudunu kalkan olarak kullanır ve çılgınca bir silah arar.

"Apollonius, kal," diyorum. Ama beni görmezden geliyor ve ileri doğru kayarak şutumu engelliyor. Saklanan adam onun geldiğini görür ve koyun suyu için bir mola verir. Apollonius onu arkadan yakalıyor. İkisi, Apollonius adamı yana yuvarlayana kadar yerde güreşir, ardından tek bir bükülme ile boynunu kırar. Sevro'nun Tharsus'un cesedini almak için havuza dalmasını keyifle izleyerek cesetten yavaşça kalkıyor.

Dilsiz'in yardımıyla Sevro onu sudan çıkarıp yere indirir.

Apollonius bana katıldı. "Sana kalmanı söylemiştim," diyorum.

“Athena, Ithaca'ya döndüğünde Odysseus'un elinde kalacak mıydı? Hiçbir Renk benim gazabımdan bağışık değildir.” Kardeşinin baygın yüzüne şarap döker. "Tarsus. Işıktan kaç. Rüyalar için zaman yok. Yorgun yaşayanların ülkesine geri dönün.”

Tharsus'un gözleri açıldı. Su tükürür. "Apollonius?" boğuk bir sesle fısıldıyor.

"Selam kardeşim. Beni özledin mi?"

46 Darrow Kardeşin Gazabı

VERSİ GÜVENLİ OLDUKTAN SONRA,

Tharsus, cesetlerden ayrı bir sandalyede etrafında bir cüppeyle oturuyor, ilk şoku yerini kuşatılmış bir küçümsemeye bırakmıştı. Tharsus, karşısında oturan Apollonius'a, "Şu anda sahip olduğun korkunç arkadaşlık, kardeşim," diye tısladı.

"Bir sona varmak demektir, Tharsus. Bir sona varmak demektir.”

"Ve onları buraya getirdin. Evime."

Apollonius kardeşinin yüzüne nazikçe bir tokat attı. "Evim," diye düzeltti. "Ben Valii-Rath'ın varisiyim, sen değilsin. Bunu unutmadığını biliyorum. Yoksa bu kadar uzun süre tutsak kalacağımdan şüpheliyim.”

"Seni kurtarmaya çalıştım," dedi Tharsus ikna edici bir şekilde.

"Yaptın mı sevgili kardeşim?"

"Hiçbir masraftan kaçınmadım. Paralı askerler tuttum, casuslarımın yarısını harcadı..."

"Üzgünüm Tharsus," diyorum. "Derin Mezar'a bir saldırı yapıldı ve bu Apollonius için değildi, senden de değildi."

Tharsus bana tükürerek, "Seni cürufu, melez," dedi.

Apollonius yüzüne tokat atar, bu sefer o kadar sert bir şekilde sandalyesinden düşer ki. Tekrar koltuğunu bulmasını bekler. “Görgü, kardeşim; düşmanlarınızın insafına kaldığında, huysuzluk varlığınızı küçük düşürür.”

Tharsus, “Görgü kurallarını kölelere değil, insanlara ayırıyorum” diyor. Acımadan ona bakıyorum. Apollonius'un bir ölçüde heybeti vardır ama Tharsus uzun kirpikleri olan bir sapkındır. Güzel yüzü, bir avcının evrimsel adaptasyonundan başka bir şey değil.

"Kafanız karıştı, sevgili kardeşim," dedi Tharsus manik bir kahkahayla. "Düzeltmene yardım etmem için ben olmadan kendi zihninin karmaşasında kayboldum." Büyük adama hafifçe gülümsüyor. “Şimdi, ne istediklerini, sana ne vaat ettiklerini düşünmek için titriyorum. Ama seni benim kadar umursamıyorlar. İstediklerini elde ettiklerinde seni bir kenara atacaklar.” Sevro'ya baktı. "Kodsuz ya da geleneksiz melezler."

"Bir melez olabilirim," diyor Sevro. "Ama günün sonunda hala bir kaltaksın ve benim hâlâ iki kulağım var." Bot bıçağını çeker, Tharsus'un saçını tutar ve sol kulağını keser. Tharsus acı içinde haykırıyor ve Apollonius'a doğru dilsiz adımlar atıyor ama buna gerek yok. Tharsus çırpınırken Apollonius soğukkanlılıkla izliyor.

"Apollonius..." Tharsus tısladı.

"Sana söyledim: görgü kurallarına dikkat et."

"Anne haklıydı. Sen delisin!”

"Ben deli değilim," diye hırladı Apollonius ve öne çıktı. Tharsus ani bir korkuyla geri çekilir. Ama Apollonius'un öfkesi geldiği gibi çabucak geçer. "Ben deli değilim," dedi sessizce ve ardından geniş bir gülümsemeye başladı. “Ben sadece yaşamı ve savaşın heyecan verici sporunu arzuluyorum. Bu ikisi bana nihai oyunu sunmak için aşağı inerken, neden kendimi bu zevkten mahrum bırakayım?” Iç çekiyor. "Beni tekrar görmenin senin için zor olduğunu biliyorum, sevgili kardeşim. Kavgacı ben uçurumda çürürken ne kadar kolay olmalı. Ama benim için kolay değildi. Ne yalnızlık, ne can sıkıntısı, ne de büyük yaşam zincirimin ihtişamımdan önce kısa kesileceği korkusu. Ama en derin, en karanlık ağıtın ne olduğunu anlıyor musun?” Öne eğilir. "NS? En sevdiğim, sevgi dolu kardeşimin, dünyaya karşı ortağımın hapsedilmemde suç ortağı olması korkusuydu.”

"Suç? Saçma."

"İnkar edilemez şekilde suç ortağı."

"Bu bir yalan," diyor Tharsus. "Kafanı safralı tortuyla doldurdular."

"Öyle mi?"

"Dreck. Cesur ve grotesk."

"Haydi, Tharsus. Gerçekten şimdiye kadar söylediklerini bilmediğimi mi düşünüyorsun? Onları benden asla saklayamazsın."

"Apollonius, sana asla ihanet etmem..."

Apollonius gülümser. "Grimmus'a karşı bir kan davasına bağlı onur duymalısın. Eğer onun yaratığı olmasaydın, Ash Lord seni neden hayatta tutsun? Seni kendi tarafına çekeceğini mi düşündün? Tharsus, Pembe içici. İşkenceci Tharsus. Selanik'in Vampiri Tharsus mu? Çakal, zalimliğinize değer vermiş olabilir, ancak bu diğerleri sizi görür ve sarhoş bir soytarı gibi size gülerler. Senin kutsanmış genetiğe sahip küçük yaramaz bir ergen olduğunu düşünüyorlar, ama aslında, sen ordusu olan bir ergensin. Böylece sizi tuttular ve boş oyuncaklarla dikkatinizi dağıtmanıza izin verdiler ve kendilerini o orduya yardım ettiler. Grimmus'un onu o clameater Carthii'ye vermesine izin verdin." Dudakları iri dişlerinin üzerine kıvrıldı. "Ordum. Kül Lordu seni aptal gibi oynadı kardeşim. Biliyordun. Kabul et." Öne eğilir. "Kabul et."

"Evet..." diyor Tharsus. Utanç içinde yere bakar. Kulağından akan kan şimdi yavaş bir damlama. "Bu doğru. Biliyordum." Umut dolu gözlerle bakıyor. "Ama başka seçeneğim yoktu."

"Numara?"

"Hayatta kalmam gerekiyordu!"

"Neden? Kalbini sayısız delikte ıslatmanın kolay bir varoluşu için mi? Seni zavallı küçük sapık. Artık çocuk değilsin." Saçını koparır ve sonunda Tharsus'un asi cephesi çatlar. Daha önce ağzından kaçırdığı terörün ipucu yerini bir fırtınaya bırakıyor.

"Onu öldürme," diyorum. "Karanlık bölgeye girmesi için ona ihtiyacımız var."

"Öldür onu?" Apollonius endişemi görerek bana baktı. “Bir kulak sadece bir kulaktır. Ama bir hayat." Başını sallıyor. "O benim erkek kardeşim." Tharsus'a döndü. "Bana ihanet eden kardeşim. Sevgili akrabasını çürümeye terk eden kardeşim.” Saçlarını sıkıyor, daha sıkı çekiyor. "Tek çocuk olmak isteyen kardeşim."

“Ben yapmadım…”

"Ne değil mi?"

"Ölmek istemedim..." diyor Tharsus acınacak bir şekilde. "Uymazsam beni öldüreceğini söyledi. Ama yapsaydım, Valii-Rath adı yaşayacaktı. Annem ve babam gitti... Ne yapacağımı bilemedim...”

"Elbette yapmadın. Bana ihtiyacın var," dedi Apollonius yatıştırıcı bir şekilde. "Kardeşine ihtiyacın var." Tutuşunu bırakıp Tharsus'un saçını nazikçe okşadı. "Bunca zaman tek başına. Bütün bu kararlar. Hırsın ne korkunç bir yalnızlık getirdi."

Tharsus gözlerini kapatır, kardeşinin dokunuşuna gömülür.

"Üzgünüm…."

"Biliyorum."

"Eğer geri alabilseydim..."

"Biliyorum. Ama düzeltmeler yapılmalı. Bir kilo et alındı.” Genç adamın yaşlarla dolu gözleri korkunç bir korkuyla ona bakmak için açıldığında Tharsus'un yüzünü okşadı. "Hayır senden değil kardeşim. Tüm dünyalarda sadece ikimiz kaldık. Ve eğer yalnızsam evimizin yükselişine tanık olmanın ne zevki olabilir ki? Seni affediyorum sevgilim." Tharsus anlamamış gibi görünüyor. Apollonius, kardeşinin yüzünden akan yaşları öpmek için öne doğru eğilir. "Seni affediyorum, Tharsus. Günahların için. Doğanız için. Herşey için."

Tharsus sarhoş gözyaşlarına boğulur.

Ekran içimi ısıtmıyor. Bu ailenin aşağılık, kurtçuklu iç organlarını gösterir. Onlarla burada olmaktan, aynı havayı solumaktan kendimi lekelenmiş hissediyorum ve bununla bitirilmekten başka bir şey istemiyorum. Ailemle

birlikte evde olmak, gerçek aşkı hissetmek, ördükleri bu tuhaf tahakküm ve zalimlik halısı değil. Zavallı Tactus. Ne şansı vardı ki?

Sevro bu görüntüden bıkmış görünüyor ve onu kızlarından, Victra'dan bu şeytanlar çukuruna bu kadar uzaklara götürdüğümü bilmek beni çok üzüyor. Belki de Victra haklıydı. Belki de onu geride bırakmalıydım. O zaman Wulfgar'ın kanı ne onun ellerinde ne de benim ellerinde olurdu ve bu adamlarla havayı paylaşmak zorunda kalmazdık.

Teşekkürler Apollonius, dedi Tharsus. "Teşekkürler. Ama neden buradasın? Neden…onlarla?"

"Çünkü bir kilo etimiz, kardeşi kardeşe düşman eden adamdan alınmalı. Yakında, Kül Lordu ölecek. Reaper'ı bana bağlayan sebep bu. Ve sen, sevgilim, onu bize teslim edeceksin."

"Nasıl?" diye soruyor Tharsus.

Sevro, "Bize bir seyirci kazanacaksınız" diyor. "Bizi güzelce içeri al."

"Fakat… Kül Lordu üç yıldır bir dinleyici kitlesine sahip değil. Yalnızlık içinde hüküm sürer."

"Üç yıl," diye tekrarladım, inanamayarak. "Bu çok saçma."

"Yine de bu doğru."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Sevro'ya sorar.

"Bir suikast girişimi oldu, söylentilere göre."

"Kim tarafından?" Sevro presler. Victra'dan biri mi? Hiçbirim yanına bile yaklaşmadı.

Tharsus şaşkın görünüyor. "Senin tarafından varsaydım. Numara? Onu görmek isteyen varsa kızı Atalantia'dan geçmeli." Kardeşine bakıyor, aralarında geçen bir şey, hoşuma gitmeyen, söylenmemiş bir bilgi. Yeniden bir araya gelmelerine izin vermek bir riskti. Sevro ve benim gibi konuşulmayan bağları olan erkekler her zaman en tehlikelilerdir. "Ama Atalantia ortadan kayboldu," diyor Tharsus.

"Bu ne anlama geliyor?" Soruyorum. "Böyle bir kadın öylece ortadan kaybolamaz."

"Bu onun nerede olduğunu bilmediğim anlamına geliyor. Carthiler veya Suudlar biliyorsa, bana söylemiyorlar. Ben donup kaldım."

"Kül Lordu Gorgon Adası'nda manastırda mı?" Cumhuriyet İstihbaratının karanlık bölge konusunda haklı olduğunu umarak soruyorum. "En azından bize bunu söyle."

"Evet." Tharsus başını salladı. "Ama adaya celp olmadan yaklaşamazsınız. Burası bir kale." Sevro bana baktı. "Adanın etrafındaki hava iki yüz kilometre boyunca Grimmus Evi uçaklarıyla sınırlı. Bir ordu tarafından savunulacak. Kül Lejyonları. Asla girmeyeceksin."

Apollonius gülümseyerek, "Kendi ordumuzu getirmedikçe olmaz," dedi.

47 Lysander Dişleri ve Gözyaşları

DIDO OLARAK CASSIUS'A HAREKET EDERİM

kasayı getirmeleri için adamlarını gönderir. Yere düşmüş. Yanaklarından renk kaçtı. onu sallıyorum. "Cassius...uyan!" Şimdi onu tutarken ne kadar gevşediğini, beyaz mermeri ne kadar kanının lekelediğini hissediyorum. "Benimle kal," diye fısıldıyorum, nabzını kontrol ederek - o kadar zayıf ki zar zor hissedebiliyorum. "Casus!" Gözleri bir şerit açar.

"Julian?" diye mırıldandı.

tereddüt ediyorum. "Evet söylerim. "Evet, Julian'dı. Benimle kal kardeşim. Benimle kal."

Bana göz kırpıyor, ona netlik geliyor. "Lysander." Gülümsüyorum, gördüğüme sevindim. "Lysander, ne yaptın?" Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Sen ne yaptın?"

Suçlama beni ayağa kaldırıyor. Robotik olarak Dido'ya dönüyorum. "Bir cerraha ihtiyacı var."

"Ve ben tatmin olduğumda bir tane alacak."

"Hayır, şimdi bir tane olacak. Onun hayatı kasa için."

“Zaten taleplerde bulunuyor musunuz? Belki de sen gerçekten bir Lune'sun."

Seraphina nabzını hissetmek için diz çöker. "Anne."

"Çok iyi." Kadın, hizmetçilerine adamı toplamaları için işaret eder, ancak Diomedes önlerine çıkar.

"Olimpiyat Düzeni onun velayetini alacak."

"Bana güvenmiyor musun?" diye sorar.

Onu görmezden geliyor. Gözlerimdeki endişeyi görünce, “Cerrahlarımız ellerinden geleni yapacaklar. Eğer ölürse, bu onların elinde olmayacak.” başımla teşekkür ederim. Sabırlı adam iki Olimpiyat Şövalyesini Cassius'u dışarı taşımaları için işaret eder. Onu yukarı kaldırırlar ve taş kapılardan birinden kaybolmak için kalabalığın içinden geçerler.

O hayatta kalacak. O yapmak zorunda.

Kasa, kana bulanmış mermerin ortasında yere çarparken düşüncelere daldım. Dido'nun adamları ondan uzaklaştı. Sıra sende genç Lune, dedi Dido. "Kim olduğunu kanıtla." Sadece beni değil, kanımın değerini de izleyen ve yargılayan yüzlerce gözün bilincinde, kasaya giderken Seraphina'yı ona bakmadan geçiyorum.

Kasanın önünde eğiliyorum ve kadranı hissizce kombinasyonun içinde çeviriyorum. Ellerim o kadar şiddetli titriyor ki, bardak kasanın içine girene kadar iki kez denemem gerekiyor. Kilit açılır, ardından ikinci kilit açılır ve kapı sallanarak açılır. Geri çekildim, Cassius'un sözleri yankılandı. Sen ne yaptın?

Ben bir seçim yaptım. Doğru seçim.

Serafina kasanın önünde benim yerime geçebilsin diye hareket ediyorum. Fildişi kutumu ve Cassius'un meşe teknesini dikkatlice kasanın üstüne koyuyor. Evlerimizin arması, ahşap ve fildişi üzerindeki loş ışıkta göze çarpıyor. "Kutumda," diyorum.

Seraphina saygıyla kapağı açar. İçinde büyükannemin House Lune yüzüğünü bulur. Annemin şiir kitabını kenara çekmeden önce annesine gösteriyor. Parmakları, Karnus'un usturasını kaldırmadan önce içinde ne olduğunu

hissedebiliyormuş gibi şiir kitabının aşınmış yeşil deri kenarlarında geziniyor. Küçük bir alet yapar, kabzanın altındaki vidaları düzgünce açar ve mekanizmayı açar. Sanal damla, tek bir sabah çiyi damlası gibi kimyasal dürtü birimine yapışır. Onu Dido'nun adamlarının odaya getirdikleri sanal projektörün alıcı plakasına yerleştirir ve annesine yer açmak için kenara çekilir. Bir şey onu kutuya ve oradaki hilal aya geri döndürüyor.

Gözlerinin üzerinde kalmasından nefret ediyorum. Ailemin son kalıntılarının böyle küçük bir kutuda tutulması, şimdi dünyanın görmesi için çırılçıplak kalması bir şekilde utanç verici.

Dido, Ay Lordlarına görkemli ve etkileyici bir sesle, "Bu yolun seçilmesini istemedim," dedi. Büyük devlet adamlarının ve tiranların hepsinin sahip olduğu türden. "Bu şiddet. Kendi kocama yapılan bu darbe..." Yorgun bir şekilde başını sallıyor. "Bu bir travesti." Orada anlaşma fısıltıları var. "Romulus'u Pax Ilium'un sahte iddialarla yapıldığına ikna etmek için yıllarca uğraştığımı hepiniz biliyorsunuz. alay konusu oldum. Bu saplantının benim yabancı kökenli olmamdan kaynaklanan bir delilik olduğuyla alay ettim. Belki de Venüs'ün sıcak kanı damarlarımdan tamamen çıkmamıştır. Ama artık Toz'un çocuğuyum. Kanunların üzerinde olmadığımı biliyorum.” Altınlar ona kaşlarını çattı. "Ben ve adamlarım tarafından yapılan eylemler yasaların üzerinde değil. Aslında, yasalara uyulmasını sağlamak için çıkarıldılar. Bu yüzden konuşmayı bitirdiğimde kendimi senin merhametine bırakacağım. Kocam gibi, kendimi bir Olimpik Yargılamanın önüne koyacağım ve isterseniz deli olup olmadığıma siz karar verebilirsiniz. Ve eğer eylemlerim haince bulunursa, tozla yüzleşeceğim. Ama o zamana kadar sizden kulaklarınızı rica ediyorum…”

Sessizlik ve Olimpiyatların Baş Şövalyesi Helios'un başıyla selam vererek devam ediyor.

“On yıl önce Ganymede Tersanesi yıkıldı. İstasyonda yüz bin kişi öldü. Enkaz Yeni Truva'ya düştüğünde on milyon Ganymedi öldü. Kül Lordu'nun gelişinden beri Halka'da görülmeyen bir felaketti. Roque au Fabii'yi ve Hükümdarını suçladık." Bana bakıyor. "Ama ya sana gizli bir gerçek olduğunu söylersem? Halkımıza karşı işlenen suçların uzun listesindeki en yenisinden sorumlu başka bir adam mı?"

Yerde adım adım ilerliyor.

"Dört ay önce, beni ilgilendirecek bilgilere sahip olduğunu iddia eden Çekirdek'teki bir komisyoncudan haber aldım. Ophion Loncasının Beyazı olan komisyoncu, arşivlerimizdeki bilgileri bilgi için değiş tokuş etmek isteyen

bilinmeyen bir satıcıyı temsil ediyordu. Bilgilerin hassas olduğu iddia edildi; Cumhuriyet tarafından ele geçirilme korkusuyla bunu iletme riskini alamazlardı. Kocamın Pax Ilium'u desteklemesi gerektiğini bildiğimden ve bilgi ne olursa olsun bunu yapacağını bildiğimden, kendi isteğimle hareket ettim ve en güvendiğim ajanım olan kızım Seraphina'yı İçişleri'ne gönderdim. İşte bununla döndü."

Holoprojektörü çalıştırır.

Önce ses gelir. Metalin sesi metalin üzerine sürüklendi. sızlanıyor. Et üzerinde metal. Sonra video, odanın ortasında, başımızın üzerinde hayaletimsi bir parlaklıkla havada beliriyor. Köprünün boyutuna bakılırsa büyük bir yıldız gemisinin kanlı güvertesini gösteriyor. Ölü bir Altın kadının sakatlanmış bedeni, kabile rünleriyle kaplı bir çift kocaman solgun el tarafından saçlarından sürükleniyor. Sadece Obsidiyen bir kadına ait olabilirler. Eller, Altın'ın ağzını kaldırarak açıyor, dişlerini kıvrık bir tören kemiği kamasıyla açıyor. Parmaklar, Altın'ın ağzına kabaca sıkışır ve dilini bir çift demir çatalla öne doğru çeker. Sonra çengelli bir bıçakla, eller, tüyler ürpertici bir emme sesiyle serbest kalana kadar dilin alt kısmını testereyle kesti. Eller dili demir bir çengelle deliyor ve Obsidiyen'in kemerine asılmış olan düzinelerce diğerlerine katılmak için onu itiyor. Irksal öfke içimde yükseliyor. Yanımızdaki Eşsizler gözünü kırpmadan izliyor.

Dünyanın gerçek yüzü bu. Büyükannemin beni uyardığı medeniyetin altındaki karanlık. Bunu biliyordum, hissettim ve onun rehberliğinin yokluğunda yıkılan imparatorluğundan sızmasını izledim.

Obsidiyen cesedi geride bırakır ve düşmüş ikinci bir Altının cesedinin yanından geçer. Ayaklarının dibinde, bir ArchPraetor'un apoletleri kanla lekelenmiştir, ancak vücut görünüşte rahatsız edilmemiştir. Roque au Fabii'nin yüzü solgun ve kansızdır. Obsidian, köprünün ön görüş penceresinin etrafında bir hilal oluşturan, şımarık zırhlı, savaş yarası almış bir kadın zümresine katılıyor. Kan ve isle lekelenmiş beyaz saçları sırtlarından aşağı sarkıyor. Önlerinde, Ragnar Volarus'un güçlü kız kardeşi olan korkunç kadın Sefi diz çöküyor. Bir savaş baltasına tutunuyor ve gemi uzayda alacalı mavi ve yeşil bir aya doğru kayarken pencereden dışarı bakıyor. Yanında iki zırhlı Altın ve Ilium'un gururu olan Ganymede Tersanesi'ne bakan tıknaz bir Asyalı Gri duruyor. İki yüz on bir kilometrelik metal, cıvatalar, kuru rıhtımlar, mühendisler, rafineriler, montaj hatları, yaratıcılık, hayaller ve emek. Phobos'un üzerinde Cumhuriyet'in acemi tersanelerinden önce, insanlığın iki büyük tersanesinden biri. Hepsi Ganymede'nin ekvator denizlerinin solgun görkeminin üzerinde ve

düşmanlarının insafına kalmış durumda. Dünyaların on yıldan uzun süredir inandığı gibi Fabii ve Hükümdarına değil, Yükselen'e. Hor görülen Köle Kral'ın.

"Bunu erkekler mi yaptı?" Sefi garip bir şekilde Common'a sorar.

Yanındaki Altın kadın, hain Julii, "İki yüz elli yıl sürdü… oradaki ilk rıhtım kaç yaşında" diyor. Gri, bir adam olan ikinci Altın'a bir şeyler fısıldamak için öne çıkıyor. Arkası bize dönük duruyor ama ben onu gölgesinden, hatta boğuk sesinin belli belirsiz fısıltısından tanırdım.

Kaskı kapalı. Zırhı bir zamanlar beyazdı, ama şimdi darbeler, jilet izleri ve iç organlarla puanlanıyor. Eğilmiş, ağırlığını yanındaki sert sapanBıçağa veriyor. Yaşlı bir adama benziyor, ama yüzünün yan profili benimkinin şimdi olduğundan biraz daha yaşlı. Bütün bunları yirmi üçüncü yaşından önce nasıl yapabilirdi? Makedonyalı İskender bile, yıktığı imparatorluk kadar büyük bir yaratık olan Mars'ın Köle Kralı'na hayret ederdi. Görüntüsü yüz Ay Lordunun gözünde parlıyor.

Reaper, köprü çukurlarındaki birine taş gibi gözlerle bakmak için döner, ancak Julii elini omzuna koyar. "Yükü paylaş sevgilim" diyor. "Bu benden." Sesini yükseltiyor. "Dümenci, tüm port pilleriyle ateş açın. Yirmi bir ile elli arasındaki tüpleri merkez hattından fırlatın."

Kanayan Yerin etrafındaki Eşsizler sessizce duruyorlar, yüzleri kayıp tersanelerini yırtan soluk ateşle aydınlanıyor.

Rıhtımlar asla savaş için tasarlanmamıştı. Gemileri onu koruyacaktı. En büyük çocuğu Colossus'un onu yok etmek için bağımsızlığın eşiğinde geri dönmesi ne kadar büyük bir korkuydu.

Tungsten demir mermiler, ıslak ekmeğe dönüşen dolu gibi metal perdeleri keser. Tersaneler sessizce ölür. Oksijen delikleri. Ateş küreleri soluk soluğa kalır ve uzayda boğulur. Ve ölü metal amansız bir şekilde Ganymede'in koynuna çekilir.

Yıkım yağmuru yağarken, Orakçı vitrinden dönüyor, yüzü keder ve acıdan oluşan bir ölüm maskesi gibi ve sanki kalbinin yıllar boyunca, uzayda attığını duyuyorum ve o adamdan ne kadar uzaklaştığını biliyormuşum gibi hissediyorum. olmak istedi.

Bana vaftiz babamı hatırlatıyor.

Oda öfkeyle dağılırken, Darrow'un maskaralığının cüretkarlığına, hatta zalimliğinin kurnazlığına bile hayret ediyorum. Zaferinin son anında, Jant'a karşı henüz başlamamış olan bir savaşı kazanma fırsatı gördü ve şimdiye kadar gördüğüm en cesur manevrayla aldı. Ama hissettiğim kesinlik, saygı ya da korku değil. Bir zamanlar idolleştirdiğim adam bu. Şiddet için sınırsız kapasiteye sahip, vahşi zekanın tahmin edilemez bir kumarbazı. Yeteneklerine saygı duyuyorum ama adama saygı duymuyorum. Ve burada, onun yok oluşunun ardından, insanlığı korumak için Orakçı'nın ölmesi gerektiğine dair hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlıyorum.

Görünüşe göre Dido kızgın değildi.

"Köle Kral bize ihanet etti," dedi Dido, usturasını havaya kaldırarak acı bıçak, ölmekte olan rıhtımların çıkıntısı boyunca havada titreyene kadar, metal parlak ve yanardöner, zamanda donmuş bir gözyaşı teli gibi. “Pax Ilium bozuldu! Dövmeli, mekanize kalabalığı Çekirdek ile işi bittiğinde, bizim için gelecekler. Aileleriniz. Evleriniz. Görüyorsun! Biliyorsun. Şimdi asil dostlarım, savaş çağrısı yapıyorum.”

Ay Lordları, Diomedes ile oturan yaşlı Helios'a bakar. Yaşlı adam ağır ağır ağırbaşlı boyuna, haysiyetin ve soğuk kararlılığın resmine doğru duruyor. Kalçasından jiletini çekip havaya doğru uzatıyor. "Savaş!" Hakikat Şövalyesi ağlıyor.

"Savaş!" kılıçlarını kınından çıkaran diğer on bir kişiyi gürleyin. Onları havaya fırlatırlarken Diomedes elini zar zor kaldırıyor.

Olimpiyatlar konuşulurken, toplanmış Ay Lordları arasında bir ateş yayılır. Bir sürü jilet, pek çok ejderhanın dişleri olan loş ışıkta açılır ve parlar. Serapina bana bakıyor. Sonunda aradığı şeye sahip olur. Dini bir tatmin bakışıyla usturasını çözer ve annesi gibi, kardeşi ve nesiller boyu akrabaları gibi havaya kaldırır.

"Savaş," dedi usulca, sanki bunu sadece bana karşı ilan ediyormuş gibi.

48 Lysander Çocuk ve Şövalye

AŞAĞIDAKİ BEDLAMDA,

Diomedes ve adamlarından oluşan bir grup beni korkutuyor. Beni odama geri götürüyorlar ve içeri itiyorlar.

Diomedes, dedim kapı kapanmadan önce. Şövalye dönüyor. "Cassius, onu görmek istiyorum. Hayatta olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Koridorlarda senin için güvenli değil."

"Sana yardım ettim."

"Sen hala bir Lune'sun. Yaşayıp ölmeyeceği ona kalmış."

"Ve cerrahlarınız."

Gerçekleşme doğar. "Onu umursamayacağımızı mı sanıyorsun? Onurunu gösterdi. Kendim nöbet tutacağım ve kaderini öğrendiğimde haber göndereceğim."

"Teşekkürler."

Tereddüt ediyor. "Büyükannene ihanet etti ama sen onunla seyahat ediyorsun..."

"Hayatımı Ayaklanmadan kurtardı. Ben ona bağlıyım."

"Anladım." Bana saygı duyduğunun ilk işareti olarak başını salladı. "Ama ölürse, ondan kurtulacaksınız. O halde neye bağlanacaksın Lune?" Beni bununla bırakıp kapıyı kapatıyor. Diğer taraftan kilitlenir. Soğuk taşta volta atıyorum, yerde bana ne yaptığımı soran Cassius'tan başka bir şey düşünemiyorum. Duvarların kapandığını hissediyorum.

içe doğru çekiliyorum. Kendimi Söğüt Yolu'na doğru zorluyorum, nefesimi dalları hareket ettiren, çimenleri sallayan ve suyu öpen bir esinti olarak hayal ediyorum. Şimdi, lavantayı hareket ettiren, arıları iten ve Silene Gölü'ndeki yazın rüzgar çanlarını şıngırdatan ikinci bir nefes hareketi geliyor. Üçüncü bir hareket, düşüş hareketidir. Perdeleri hareket ettiren, mangallardaki alevleri büken ve Hyperion'un karını açık bir pencereden içeri getiren ve Cassius'un pelerini rüzgarda dans ettiren dördüncü nefes, Luna'nın kışınınkidir.

O uzak hafıza havuzunun derinliklerinde onu ilk kez görüyorum.

Genç Bellona arkası bana dönük duruyor, balkonun ötesindeki Kale arazisine bakıyor. Güneş, uzaktaki Lejyon Piramidi karargahının altın ucunda parıldıyor.

Saçları kıvrılmış ve kokulu yağ ile parlıyor. Orada kar erir. Tüylü gümüş apoletleri ve gümüş saçaklı yakasıyla koyu mavi ceketi. Kalçasında gümüş bir jilet, çizmelerinde gümüş tokalar var. Bir hikaye kitabı şövalyesine benziyor ve bu ona güvenmememe neden oluyor.

Yetenekli olmasına rağmen, en sevdiğim House Mars öğrencimi bir nehir kıyısına çeken ve orada ona ihanet eden küçük, şımarık bir yaratıktır. Niye ya? Çünkü Büyükannenin Enstitü'nün en yüksek dersi olarak övdüğü şeyi - zarara katlanmayı - özümseyemedi. Geçit'te tek bir kardeşin kaybı onu bozarsa, savaşın eziyeti altında ne işe yarardı?

"Demek Tiberius'un en sevdiği oğlusun," diyorum anıya. Beni değerlendirmek için dönüyor. İnci düğmeli beyaz kaşmir bir ceketin içinde, elimde bir matematik kitabı tutarak, onun belinden daha yüksekte durmuyorum. Dudaklarına küçümseyici bir gülümseme yayılır. "Salve, dostum," diyorum.

"Lysander, değil mi?" Cassius protokole aldırmadan sorar.

"Bu." Bir şey daha söylememi bekliyor. NS.

"Eh, sen ürkütücü küçük bir yaratıksın, değil mi?" Yaklaşıyor, canlı gözleri kısılıyor. "Jove, aynı anda seksen ve sekiz görünüyorsun."

"Büyükannem sana çok kızdı," diyorum.

Kaşları kavisli. "O şimdi mi? Kızacak çok şey mi yaptım?”

"Yazdan beri Kanama Yeri'nde on bir adam öldürdün. Ve villanız sürekli bir sefahat ve medya yemi kaynağı oldu. Savaşçı olarak Marslıların klişesini teşvik etmeye çalışıyorsanız, takdire şayan bir şekilde başardınız.”

"Pekala..." Gülümsedi. "Bir heyecan yaratmayı severim."

"Neden? Bu seni önemli hissettiriyor mu? Alis aquilae. Evinizin sözleri. "Kartalın kanatlarında." Sanırım gökyüzünün apeks yırtıcıları arasında bir kendini tatmin havası doğaldır. Onlara kim karşı çıkar?”

Yüzü kararıyor. "Dikkat et küçük ay çocuğu. Bu tepede dilediğin kadar sallayabilirsin o dilini. Ama Mars'ta insanlar sonlarına bu şekilde ulaşırlar."

Korkacak bir şeyim olmadığını bilerek ona gözlerimi kırpıştırdım. "Gerçek seni bu kadar rahatsız mı ediyor?"

"Görgü kuralları için bana bilgiç deyin."

"Töre. Pekala, konuşmak istediğin görgü kurallarıysa, Aja'yı çağırabilirim ve sen onunla ayrıntıları tartışabilirsin. Luna'da farklılar."

Bana parmağını sallıyor. “Başkalarının pençelerini kullanmak cesur değildir ve pençelere sahip olmakla aynı şey değildir. Bunu herkesten çok senin bileceğini düşünmüştüm."

Ne demek istediğinden emin değilim, herkesten çok ben, bu yüzden kötü bir alışkanlık olduğunu bilerek omuz silkme içgüdüsüne karşı çıkıyorum ve kafamı onun şaşırtıcı hakaretini reddetmek için eğiyorum. "Bir gün pençelerim olacak ve onları kullanmayı öğreneceğim dostum. O zamana kadar başkalarının pençelerinin yeterli olacağına inanıyorum.”

"Goryhell, sen bir terörsün." Bir an beni izliyor. "Senden hoşlanmaya karar verdim, küçük ay çocuğu."

"Teşekkür ederim," diyorum. “Ama benzer bir duyguyu esirgiyorsam kusura bakmayın. Büyükanneme diğer Marslı'nın daha iyi olacağını söyledim."

Ruh hali bir kez daha karanlığa dönüyor. Bu kadar değişken olmak zayıf bir özellik. "Başka hangi Marslı?"

"Yetim," gülümsedim. "Andromedus."

"Darrow..."

"Evet. O ArchPrimus'du. O değil miydi? Olympus'a saldırdı. Ebeveynlerinin bu kadar alçakgönüllü olmasına rağmen duyulmamış bir kalite. Andromedus, Marslılardı, Aquillus Hanesi'nin sancaktarları, Kemer'de ellerini denemeden önce. Senin sancaktarların. Onları tanıyor muydun?”

"Aquillus Evi mi?" Sırıtıyor. “Duymadım bile.”

“Doğu Kimmerya'da. Ama elbette onlardan sonra özelliklerde de hiçbir şey almıyor. Aşırı derecede...dayanıklı ve zeki. En önemlisi, sadakati teşvik etti. Doğal yeteneklerine rağmen yapmadın.”

“Soyadı ne olursa olsun, yara izi olmayan bir velet tarafından ders almayacağım. Henüz Enstitü hakkında bilgi sahibi olman bile gerekmiyor. Küçük hile."

"Söylediklerimi kanıtlıyorsun. Sende tevazu yok. Andromedus daha iyi olurdu."

"Ne için daha iyi?"

"Şimdi Cassius, Leydi Bellona sana sabrın en büyük erdem olduğunu öğretmedi mi?" Benim evimin renklerini giyen ama bir Egeli brogue ile konuşan genç bir kadın, büyükannemin ofisinin kapısına yaslanıyor ve Cassius'a pis pis gülümsüyor.

"Virginia," diyor garip, Pembemsi bir gülümsemeyle.

"Merhaba yakışıklı." Bana tatlı bir şekilde gülümsüyor. "Lysander, bugün benim için hiç şiir yazdın mı?"

Yüzüm kızardı ve aniden Cassius kadar uzun olmayı diledim. "Değeri yok, korkarım."

"Atalantia bana böyle söylemedi."

"O fazlasıyla… bağışlayıcı."

"Pekala, kalitelerinin nihai yargıcı ben olacağım. Akşam yemeğinden sonra onları bana okur musun?"

"Aja beni Gosamere'deki şahinleri görmeye götürecekti," diyorum.

"Gelebilir miyim?"

Aja'nın kızacağını bilmeme rağmen başımı salladım.

"Harika, şahinleri severim."

"Kartallar daha iyi," diyor Cassius. Ona hayranlıkla ve nesneleştirici bir tavırla yukarıdan aşağıya bakıyor ve benim hemen öfkeleniyorum. "Adamının gemilerle oynamaya gittiğini duydum."

"İnce," diyor. "Hiçbir konuda, bir erkeğim yok."

"Pekala, neyse ki uzun sürmez. Karnus kayıt oldu. Belki de kardeşim onunla seninkinden daha iyi ilgilenir. Her neyse, bugünlerde o zavallı Bronzie nerede?"

"Ne bileyim ben?"

Garip bir sessizlik içinde duruyorlar.

"Egemen bekliyor, Cassius..." Virginia onu takip etmesini işaret etti ve bana göz kırptı. "Aja'ya bensiz gitmemesini söyle."

"Yapacağım..." dedim mesafeli bir şekilde.

Gözlerimi açtığımda anılar buharlaşıyor.

Oda sessiz ve evden çok uzakta.

Cassius'un kanı ellerimde kurudu ve kaşınmaya başladı. Musluk günlük su miktarıma ulaştığımı söyleyene kadar onları köşedeki leğende yıkıyorum. Musluğu bir kez daha pompalıyorum. "Günlük erzak aşıldı," tekrar uçar. Ellerim hala pembe. Uyku şiltesine geri oturdum ve derin bir uykuya dalana kadar nefesimi yavaşlatmaya odaklanarak bekledim.

Kapımın açılma sesiyle uyandım, içgüdüsel olarak bunun Seraphina olduğunu umdum. Ama neden olsun ki?

Pembe Aurae orada gergin bir şekilde duruyor, elleri birbirine kenetlenmiş, gözleri yerde. Tırnaklarının altında kan var.

"Sahiplik." O eğildi. "Beni Fırtına Şövalyesi gönderdi."

"Cassius yaşıyor mu?"

Gri terliklerinin tabanlarında kıpırdanıyor.

"O mu? Sade ol."

"Numara." Gözleri benimkilerle buluşmak için kanat çırpıyor. "Geçti."

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyorum. "Ne zaman?"

"Çok uzun zaman önce değil. Üzgünüm, patron."

pencereye savruluyorum. Dışarısı karanlık ve soğuk içeri giriyor. "O kadar uzun mu? Gittiğini bile hissetmedim." Ben uyurken oldu.

Yıkılan dünyamın kükremesi kadının sesini bastırıyor. Böyle bitmesi gerekmiyordu. Onu kurtardığımı sanıyordum. Ona yanıldığını göstermek için bir şansım olacaktı. Darrow'u seçerek yaptığı hatayı fark etmesine yardımcı olmak ve onu dünyada hâlâ yapabileceği iyi şeyler olduğuna ikna etmek için. Yine de barış getirebilirdi. Bir şekilde hayatımızın birlikte devam edeceğini düşündüm ve bir gün benim onu takip ettiğim gibi o da beni takip edecekti.

Bunun yerine, boşluğa gitti.

Son anlarını ona ihanet ettiğimi ve kefaretini çaldığımı düşünerek geçirdi.

Orada taşa karşı ağırlıksızım, yüzüyorum ve aynı zamanda seçimlerimin ağırlığı altında eziliyor ve kendime şu imkansız soruyu soruyorum: Farklı olarak ne yapardım? Başka bir dünyada, Pembe hala konuşuyor. "Bana kan kaybından öldüğü söylendi."

"Anlıyorum," dediğimi duyuyorum. Acının üstüne atla. Sana dokunmasına izin verme. "Teşekkür ederim Aurae," diyorum. "Onu görebilir miyim?"

Korumalarıma baktı ve onların kalan Diomedes'le aynı olmadıklarını anladım. Bunlar Dido'nun adamları. "Korkarım bu imkansız, dominus."

"Neden?" Yere bakıyor. "Bana cevap ver."

“Bedeni Bellerephon'un okul arkadaşları tarafından... Çorak'ta saygısızlık etmek için alındı. Diomedes onları takip etmeye gitti.”

"Yani seni o gönderdi."

"Onun güvenine sahibim."

"Anlıyorum. Başka bir şey var mı?"

"Hayır, ev sahibi."

Kapı kapandığında, soğukkanlılık titrer. Önce hatalı bir çakılın çarptığı bir cam levha gibi bir çatlak. Çatlak uzar, yayılır ve çoğalır, ta ki tüm asalet levhası bir anda paramparça olana kadar. Pytha'nın bu haberden nasıl zarar göreceğini düşünürken bacaklarım altımdan iniyor. Tek bir hıçkırık kaçar. Odada yalnızdır. Ona eşlik veya rahatlık verecek hiçbir ses onu takip etmez. Sadece yaralı bir hayvanın uzun bir feryadı ve sessizim, Aja'dan ailesinin öldüğünü duyan o uzaktaki çocuk gibi dizlerimi göğsüme sarmış soğuk zeminde sallanırım.

Titreyen o çocuğu karanlık kolları tutuyordu. Fısıltıları kalbini rahatlattı. Bu taş da o taş gibi soğuk. Bu acı, o acı gibi derindir. Bu an, o an gibi. Ancak şimdi, Cassius'un ölümüyle, çocuğu tutacak kimse kalmadı; ondan geriye kalan her şey öldü ve adamın hayatı başlamalı.

49 Lyria Devlet Düşmanı

BARCA YÖNETİM KURULLARI TERK EDİLMİŞTİR

Hisar'dan gelen Telemanus ve Augustus güçleri onları ezmekle tehdit eder etmez mekiğe saldırdılar. Şimdi şövalyeler bize Işık Kalesi'ndeki bir kulenin tepesindeki yükseltilmiş bir iniş pistine rehberlik ediyor. Askerler beni taarruz gemisinden yağmura doğru sürüklediler.

Kimsenin bakışlarıyla karşılaşmaktan korkarak başımı eğdim. Bunlar benim madenimi koruyan Griler, 121'e gelen Kızıllar veya Gezinti Yolu'nda bana silah çekenler değil. Daha soğuk, daha sert yaratıklar. Gece gökyüzüne bakıyorum ve bulut katmanındaki bir yarıktan yıldızları görüyorum. Hava serin, yağmurla ıslak. Her şeyi hissetmeye, bu hisleri işaretlemeye çalışıyorum, bir hücrenin günlerimi geçireceğim yer olduğunu bilerek. Madende, gökyüzünün taş olduğunu sanıyordum. Ve 121. Kampta bir ay geçirdikten sonra yıldızların orada olduğunu unuttum. Ama şimdi onları son kez göreceğimi ve hissedeceğimi bildiğim için, onlarsız nasıl hayatta kaldığımı merak ediyorum.

Soluk ahşap bir kapıya ulaşana kadar Hisar'ın derinliklerinde bana eşlik ediliyor. Telemanusların herhangi birinden daha büyük obsidiyenler her iki tarafta da duruyor. Holiday beni kapılardan odaya sürükledi ve tek bir siyah tahta levhadan yapılmış uzun bir masanın önündeki bir sandalyeye itti. Masanın karşısında, kel kafasındaki altın meleklerin altında Daxo au Telemanus'un iri gözleri beni parçalara ayırıyor. Altın tilki yakalı mor bir tunik giyiyor. Masanın yanında, suyla dolu küçük bir akvaryum ve kurtçuk renginde bir hayvan oturuyor. Bana 121'in dışındaki nehirdeki çamur sülüklerini hatırlatan ince bacaklı ve jelatinli gövdeli oyma bir yaratık. Titriyorum.

Çin'e bir kaşık tıklar. Quicksilver'da Egemen ile birlikte gördüğüm yaşlı Pembe kadına, Daxo'nun yol arkadaşına bakmak için gözlerimi canavardan ayırdım. Bej elbiselerdeki zarafet. Gri saçları buzlu bir gül gibi başının üzerinde toplanmış ve basit bir gümüş tokayla bir arada tutulmuştu. Yaşlı, seçkin bir yüze yerleştirilmiş

anne gözleri, Daxo'nun şimdiye kadar hiçbir şeye bakmadığından daha insani bir ilgiyle beni izliyor.

Kimse konuşmuyor. Korkum derinleşiyor.

Bir süre sonra Daxo veri defterine bakar ve balkon kapısına yürümek için kendini sandalyesinden kurtarır. Kapıyı tıpkı bir metal şeridin dışarıdaki taş korkuluğa çarptığı anda açar. Niobe, gökten taze, benim kükürt gibi kokarak içeri girerken irkildim. Zırhı yağmurdan kaygan ve uzun oğlunun yanından odaya girerken yerde su birikintileri bırakıyor. Hırıltılı tilki başlı miğferi, yüzünden zırhının yakasına kaymadan önce elektrik mavisi gözleriyle bana bakıyor. Lanet olsun.

Beni Mars'tan getiren adamın hoş, misafirperver karısı gitti. Şiddetli bir savaş ağası tarafından değiştirildi. Gözlerinin altında torbalar toplanır. Ve boynundaki yağ, çok sıkı zırhının yakasına baskı yapıyor. Giymeyeli epey zaman oldu, biliyorum.

Daxo, Holiday'e “Namlusunu çıkar” diyor. Kadın ağzımın etrafındaki metal kolları çözüyor ve plastik dil bastırıcıyı çıkarıyor. Ağzımdan nefes alıyorum ve dilimi diş etlerimde yapılan plastiğin ham noktalarının üzerinde gezdiriyorum. Tatil, hapsedilen zırhlı ceketi çözer. Çıkık omzum itişip kakışırken acıyla nefes veriyorum.

"Leydi Niobe..." dedim çabucak.

"Konuşma," diyor, bana zar zor bakabiliyor.

“Kavax mı—”

"Sessizlik!" kükrer. Metal kaplı elini masaya vurarak siyah ahşabı çatlattı. geri sarıyorum. "Seninle konuşulduğunda konuşacaksın ya da Jove bana yardım et, ben..." Sözleri sendeledi ve geri çekildi. Oğlu onu teselli etmek için elini uzatır. Sadece korkudan değil, ne kadar üzgün olduğumu açıklayamamaktan, kelimelere dökememekten titriyorum. Yağmur camlara vuruyor. Köşede bir ateş çatırdadı ve bakışlarını göremeden kıpırdandım.

"Kavax yaşıyor mu?" Soruyorum.

Cevap yok. "Pek az," diye fısıldıyor Niobe. "Hala ölebilir."

"Lagalos'lu Lyria." Daxo bana doğru eğiliyor, sandalyesi muazzam ağırlığı altında gıcırdıyor. Sesi tek başına benim iki katım. "Hayatınız, olduğu gibi, takip eden dakikalarda ne söylediğinize bağlıdır. Anlıyor musun?"

"Anladım. bilgi aldım. Onları, bunu yapanları gördüm. Sana yardım edebilirim."

"İyi. Gerçek senin tek sığınağındır." Arkamdaki Holiday'e başını salladı. "Ama... yalan söylediğini veya açık sözlü olmadığını anlarsam, başka önlemler alınacaktır." Eli akvaryumu fırçalıyor. İçerideki yaratık cama çarparak tenindeki ısıyı arar. "İstilacı önlemler."

"Philippe adında bir adam vardı..." diye başlıyorum.

Daxo elini kaldırır. "Nöbetçilere bu Philippe hakkında söylediklerinin farkındayız. Ama arabadan önce at. Yaşıyorlar mı?"

Başımla onayladım.

"Teşekkürler Jove," diye mırıldandı Niobe. "Yaralandılar mı?"

"Fena değil."

"Onları en son nerede gördün?" diye soruyor Daxo.

"Endüstriyel bir binada. Mekiği çalıştırdıktan sonra Philippe bizi oraya götürdü ve çocukları diğerlerine verdi."

"Onları nereye götürüyorlardı?"

"Bilmiyorum. duymadım." Daxo ve Niobe'nin buna inanmadığı açık. Philippe'i açıklamak istiyorum ama soruları aniden ağzımdan çıkıyor.

"Onlar Altın mıydı?" Pembe sorar. "Bu diğerleri."

"Numara."

"Onlar ne renkti?"

"Çoğunlukla Obsidyen, Gray, Reds and a Pink gördüğümü sandı."

"Obsidyen..." dedi Niobe korkuyla. "Sefi'ye söylemeliyiz."

Daxo, “Sefi'ye söyleyemeyiz” diyor. “Bu bilgiyle ne yapacağını kim bilebilir? Artık Virginia ile görüşmeyecekler bile.”

"Sorumlu pembeydi," diyorum.

Yaşlı Pink, Daxo'ya, "Toplumun gizli operasyonları olabilir," dedi. "Belki sallananlar ya da bir Gece Avcısı." Daxo başını salladı ve bana baktı.

"Venüs aksanları var mıydı?"

"Numara."

"Marslı mı?"

"Bilmiyorum. Çoğunlukla Lunese, sanırım.”

"Onlardan herhangi birini tanıdın mı?"

başımı sallıyorum.

"Bu Pembe kimdi? Çocukları alan grubun lideri mi?"

"Adını duymadım. Dinle, net bir şekilde duymak için yaklaşmaya çalıştım ama pipoyu dürttüm. Sonra peşimden geldiler."

"Kim yaptı?"

"Kargalar."

Daxo keyifle gülümser. "Obsidiyenleri geçtiğine inanmamızı mı bekliyorsun?"

"Onları geçmedi. Bir havalandırmaya atladım.” Omzuma ve kanlı ellerime işaret ediyorum. "Ne? Bana inanmıyor musun?" Şüpheci bakışlar alışverişinde bulunurlar.

"Bu sözde kovalamaca nerede oldu?" diye soruyor Daxo. "Yol yakında soğuyacak. Ay dışına çıkmadan onları yakalamalıyız."

Pink, “Zaten gitmiş olabilirler” diyor.

Niobe, "Tüm hava trafiğini dondurmalıyız" diyor. "Her gemiyi arayın."

"Bütün ay boyunca mı?"

"Babana yaptıklarını..."

"Anne, keşke yapabilseydik. Ama bu bütün olayı ortaya çıkaracaktı. Virginia istifa etmek zorunda kalacaktı. Yargısı sorgulanacaktı. Oylamanın önümüzdeki hafta yapılması planlanıyor. Bu, sessizce ele alınmalıdır."

"Yeniden yapılanma bölgelerinden birindeydi," dedim çabucak. "Her yerde vinçler vardı."

"Hangisi?" diye soruyor Daxo. "Hangi bölge?"

"Ben - bilmiyorum. Hyperion'a sadece iki kez gittim."

Holiday, "Bir Alpha City kontrol noktasından alındı - 21b, Senatör" diyor.

Yaşlı Pink, "Sen getirilmeden önce bir arama başlattım" dedi. "On ekip bölgeyi tarıyor."

"Tüm Marslılar mı?"

Pembe bir cevap için Holiday'e bakar. "Evet efendim," diyor Holiday. "Sadık adamlar, hepsi."

"İyi."

Holiday, "Ama ne aradığımızı bile bilmiyoruz," diye ekliyor. "Ve ne kadar uzun bakarsak, o kadar çok dikkat çekeceğiz. Varlığımızı arttırırsak Vox Populi bunu duyacak."

Bu bir seçenek değil, dedi Daxo sert bir şekilde.

"Babanı sakatladılar," diye homurdandı Niobe.

"Ve onları bulacağız," diye yanıtlıyor. "Orduyla değil, hassaslıkla."

Pink, "O zaman aramamızı hassaslaştırmamız gerekiyor" diyor.

Daxo elini sallıyor ve yeniden yapılanma bölgesinin haritası masadan üç boyutlu olarak çıkıyor. Binlerce bina. "Bana binayı göster Lyria."

Gözlerim, yarısı tamamlanmış yüzlerce gökdeleni tarıyor. Hepsi aynı görünüyor. "Bunu nasıl yapmalıyım? Bütün bunlar aynı görünüyor. Tam olarak arkamda kargalarla binaya bakmıyordum."

Daxo, "Sana işbirliği yapmazsan ne olacağını söylemiştim," diyor.

Pembe masanın yanından, "Tanrılar, Daxo, kıza bir dakika verin," diyor. "Açıkçası bir çileden geçti. Kolun için ağrı kesiciye ihtiyacın var mı Lyria?" başımla teşekkür ederim. "Morfonlu kahve" diyor bir telefona. Biraz sonra bir hizmetçi içeri girdi ve buharlı kahve tepsisini önüme koydu.

"Benim adım Theodora," dedi Pembe, hizmetçiye teşekkür ettikten sonra. "Lykos'lu Darrow'un kahyasıydım."

Onun kahyası mı? O zaman O, Reaper'ı neredeyse herkesten daha iyi tanıyor. Kahvemi yudumlarken ve omzumdaki ağrıyı dindiren morfonun serin rahatlamasını hissederken, "Teşekkür ederim," diyorum.

"Sonuçta hepimiz insanız. Bunu hatırlamak güzel. Bak, bu sadece Hükümdarın oğlunu geri almakla ilgili değil. Pax hepimiz için değerlidir. Ne kadar yumuşak bir ruh. Onunla tanıştın mı?" Başımla onayladım. "Böylece yardımına ne kadar ihtiyacımız olduğunu anlayabilirsin. Şimdi, bir logoyu, bir tramvay deposunu, belki de bir anıtı hatırlıyor musun?"

"Tramvay vardı" diyorum. "Bozuldu. Philippe'ten kaçarken oraya koştum. Lost City'den çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum."

"Ne kadar koştun? Bir kilometre mi? 2?" diye soruyor Daxo.

"Belki dört. Onu bulmadan önce bundan daha fazlası olamazdı."

Bir tramvay hattından dört kilometreden fazla tüm binaları filtreliyor. "Böylece takip ettim." Kontrol noktasına giden yaya merdivenlerine giden tramvay hattı boyunca bir parmak çiziyorum. Likenle sürünen ufalanan sayıları hatırlıyorum. "İstasyonun yakınında başladım… 17, sanırım."

Daxo, Holiday'e selam verir ve bölgedeki binaları aramak için telsiz ekiplerine gider. "Şimdiye kadar gitmiş olacaklar, o yüzden adli tıp ekiplerini gönderin." Theodora'ya baktı. "O bölgeye giren ve çıkan tüm gemileri gösteren uydu görüntülerini istiyorum."

Harika gidiyorsun Lyria, dedi Theodora. "İşbirliğine devam ederek kendinize yardım etmenin tek yolu bu." Bunu söyleme şeklini sevmiyorum. "Şimdi," dedi yumuşak bir gülümsemeyle, "Toplum seni ne zaman işe aldı?"

"Ne? Toplum? Ben kimse için çalışmıyordum."

"Buna inanmamızı mı bekliyorsun?" diye soruyor Daxo. "Babam seni içeri aldı, sana nezaket gösterdi, yeğenine nezaket gösterdi ve sen bizi Cemiyet'e ihanet ettin - yoksa Kızıl El miydi? Bana gerçeği söyle."

"NS."

Daxo, "Kameraları yakmadan önce taşımayı devre dışı bırakmak için kullanılan cihazın videosuna sahibiz" diyor. "Ön adli tıp bize bunun büyük masraflarla yapılmış özel bir yapı olduğunu söylüyor. İmkanlarınızın çok ötesinde."

"Video sendeyse, yüzümü görebiliyor musun?" çıldırırım. "Kolyemin kanlı bir robota dönüşmesini bekleyen birine benziyor muydum?"

"Eğer suç ortağı değilsen, Philippe'in seni neden yanına aldı?" dedi Niobe yumuşak bir sesle. Arkasındaki pencerelere yağmur yağıyor. "Neden seni geride bırakmıyorsun? Yoksa seni öldürmek mi? Neden hayatını kurtarıyorsun?"

"Sizi aptal yerine koyacak kadar zeki, aşağılık bir haydut gibi mi görünüyorum? Hayýr. O halde nasýl bir ipucuna sahip olabilirim ki? Ona sor."

"Asimilasyon kampında bulunduğunuz süre içinde miydi?" Teodora sorar. "Birisi sizinle iletişime geçtiğinde, sizden bir iyilik istediğinde veya onlara yardım ettiğiniz sürece size bir şey vaat ettiğinde mi? Philippe ile o zaman mı tanıştınız?"

ona bakakaldım. "Onunla burada tanıştım."

"Adın gerçekten Lagaloslu Lyria mı?" diye soruyor Daxo.

"Öyle olduğunu biliyorsun, yoksa babanın evinde çalışmama izin vermezdin."

Daxo, eli tekrar akvaryumu okşayarak, bir ikiyüzlülük belirtisi için beni izliyor. "Bu oyunu küçüklüğümden beri oynarım Lyria. Yarı gerçekler. Gizli eller. Kül Lordu, kızı gibi bu hilede ustadır. Bir Kızıl kampı katletmek fazla zaman almaz. Ajanlarından birini hayatta kalanlar arasına yerleştirmek için daha da az. Onu yarala. Bir Red of Lagalos'u taklit etmesini sağlayın ve sonra da babamın

sempatisiyle oynayın ki evimize girebilesiniz. Barış oylamasından hemen önce Hükümdarın kararını gözden düşürün." Bana bakıyor. "Kuzuya benziyorsun, ama belki de yünün altında bir kurt yatıyor?"

"Lagalos'ta doğdum. Size son otuz yıldaki tüm headTalk ve Helldiver'ların adını söyleyebilirim. Beni dene."

"Ama elbette yapabilirsin, Toplum İstihbaratı ajanlarını iyi eğitiyor. Belki de iddia ettiğiniz kişi olduğunuza bile inanıyorsunuz. Belki seni şartlandırdılar. Anıların, geçmişin, ölen ailen için duyduğun keder, hepsi birer kurgu olabilir."

"Seni salla. Kız kardeşim bir kurgu değildi. Ve Liam da değil. Onun da bir casus olduğunu mu düşünüyorsun?" Çabuk öfkemi dışarı atmaya, kız kardeşimi, gülümsemeleri ve sıcak kucaklamaları hatırlamaya çalışıyorum. "Ben Lagalos'lu bir Red'im. Ben köle tacirleri için çalışmıyorum."

Hayır, elbette hayır, dedi Theodora. "Toplum annesini öldürdü. Öyle değil mi Lyria? Hayatını kurtaracak ilacı reddettiler." Başımla onayladım. En azından anlıyor. Topluma yardım etmektense ölmeyi tercih ederim. "Kanı, diğer pek çok kişiyle birlikte onların ellerinde."

"Doğru."

"Ailenin kanı Cumhuriyet'in ellerinde." Bağırsaklarım bükülüyor. "Cumhuriyet seni korumalıydı." Gözleri empatiyle parlıyor. Öne eğiliyor. O anlar. "Seni madenlerden kurtardık, sana yeni bir hayat vaat ettik. Sonra da katillerin her şeyinizi sizden almasına izin veriyoruz. Sana Cemiyet'in verebileceğinden daha fazla zarar verdik. yapmadık mı?"

Gözlerime dolan öfke yaşlarını siliyorum.

Theodora yumuşak bir sesle, "Bizi suçlamakta haklısın," dedi. "Egemen'i suçlamakta haklısın. Ölümleri onun suçu. Yani intikam almak istemen doğru. Kızıl El miydi?"

"Beni dinlemiyorsun!"

Daxo devralıyor. "Onun yüzünden öldüler. Baban, kız kardeşin, erkek kardeşin, yeğenlerin ve yeğenlerin. Hükümdar'a zarar vermek istedin."

"Numara!"

"Onu geri almak için çünkü bu onun hatasıydı. Ölmüş olmaları onun suçu. Senin yalnız olman onun suçu. Onu suçluyorsun. değil mi?"

"Evet, onu suçluyorum!" İçimden öfke fışkırıyor, karanlık ve iğrenç. "O kaltak bizi madenlerden çıkardı ve çürümemiz için bir kampa koydu. Kızıl El her şeyi aldı. Ve onları durdurmadı. Denemedi bile çünkü endişelenecek daha büyük işleri vardı. Doğum günü galaları ve kanlı bahçelerde yürüyüşler gibi. Teslim edemeyeceği yük sözü verdiği için öldüler." Bir parmağımı masaya vuruyorum. "Ama ben kimse için çalışmıyorum. Ve asla bir çocuğa zarar vermem."

Son söz ağzımdan çıkarken soğukkanlılığım çatlıyor. Onu içimde şişirdim, bu öfke, onu bastırıp acıyı unutabileceğimi düşündüm. Ama hiç unutulmadı. Bu insanlara yakın olmak durumu daha da kötüleştirdi. Philippe içimde bir şeyin bozulduğunu gördü ve onu kullandı. Pembe acıyan gözlerle beni izliyor.

"Oracle'ı kullan," dedi yumuşak bir sesle.

"Kahin," diye fısıldıyor Niobe.

Daxo, "Pax ve Electra'ya sahipler," diye yanıtlıyor. "Babanı gördün. Sence onlara ne yapıyorlar?" Annesinin omuzları çöküyor. "Yapılmalı. Tatil, tut onu."

Gri tereddüt eder. "Egemen biliyor mu?"

Theodora, "Biz onun konseyiyiz," diyor. "Darrow'a ailesini koruyacağını söyledin. Döndüğünde, ona başarısız olduğunu söylemek ister misin?"

Holiday'in elleri beni yakalarken omuzlarımı besliyor. Daxo akvaryuma uzanır ve oyulmuş canavarı serbest bırakır. Bana yaklaşırken bacakları havada pençeleşiyor. Soluk etinin kokusu, şekerlenmiş badem gibi tatlıdır. Akrep kuyruğu plastik bir başlıkla kaplı ve açıkta kalan kolumu görünce dalgalanıyor. Korkudan titriyorum, durmaları için yalvarıyorum. Dinlemiyorlar. Bunun olacağını biliyordum. Egemen'in adamlarının beni parçalayacağını biliyordum. Ama bu korkuyu daha da kolaylaştırmıyor. Daxo'nun diğer elinde küçük bir bıçak var. Kolumun alt tarafına sığ bir yara çiziyor.

"Durmak!" Yalvarırım. "Lütfen! Doğruyu söylüyorum."

"Yakında öğreneceğiz."

Yaratık kan için hamle yapar ve emmeye başlar. Soğuk, kaygan bacakları yaşlı bir kadının parmakları gibi kolumu sarıyor. Dehşet içinde geriliyorum ama

Holiday'in elinde hiçbir yere gitmiyorum. Theodora, "Yeniden başlayalım," diyor. "Kim-"

"Ne yapıyorsun?" dedi arkadan kızgın bir ses.

Niobe bir yay gibi süpürür. Daxo onu takip ediyor, daha az derin. “Virginia. Kız uzlaşmaz” diyor. "Onun bildiklerine ihtiyacımız var." Boynumu uzatıyorum ve Hükümdarın beyaz bir tunikle kapıda durduğunu görüyorum.

"Ona işkence edebileceğini söylemiş miydim, Daxo?"

Gözünü kırpmadan bakışlarıyla buluşuyor. "Görmene gerek yok. Bu yüzden bize sahipsin.”

"Çünkü o kadar narin bir çiçeğim ki, bana işkence edecek cesur ruhlara ihtiyacım var mı?" O gülüyor. "Niobe, sen bile mi?"

"Kavax'a yapılanlardan sonra..."

"Evet. Peki bu konuda ne derdi?” Bekliyor. Sonra usturasını çıkararak yanıma geldi ve kanımı emen yaratığın dikenli kuyruğunu kavradı. Kafasının arkasından bıçaklıyor. Kuyruğu elinde çırpınan bir insan çocuğu gibi çığlık atıyor. Onu yere fırlatır, orada sürünür ve sonunda titreyerek ölür. Theodora'yı açar. "Sana tüm o canavarları öldürmeni söylemiştim. Yıllar önce. Beni duymadın mı yoksa casus şefimden küstahlık mı bekleniyor?”

Theodora, “Bir çöp sakladım” diyor. "Aileni korumak için her şeyi yaparım."

"Darrow burada olsaydı..."

"Gözünün içine bakar ve özür dilemeden ve pişmanlık duymadan çocuğu bulunana kadar durmayacağımı söylerdim."

"Peki ona çocuğunun kaybolduğunu söyleyecek misin?" Theodora şaşırır. "Ah, uykumuzda ailemi öldürmeye çalışan bir savaş suçlusunu serbest bırakmak için Deepgrave'e girmesine yardım ettiğini bilmediğimi mi sandın?"

“Virginia…”

"Numara." Hükümdar elini kaldırıyor. “Yasalara uymayı seçtiğim için kendi konseyim tarafından çocuk muamelesi görmekten bıktım. Victra'dan farkın yok.

Ahlakı saflıkla karıştırıyorsun. Şimdi defol. Artık hiçbirinize bakmak istemiyorum. Kızla yalnız konuşmamın zamanı geldi.”

50 Lirya Anne

HÜKÜMET BENİ İZLİYOR

Daxo'nun boş sandalyesinden.

Sorgulamadan dolayı parçalanmış ve zayıf hissediyorum. Oracle'ın dehşeti kaçmadı. Bacaklarını hala kolumda hissediyorum.

Odada sadece Bayram bizlerle kalıyor. Gri'ye gergin bir şekilde göz ucuyla baktım, gelecek bir acı varsa bunun ondan olacağını bilerek.

Hükümdar sade giyinmiş, saçları at kuyruğu şeklinde başından geride tutulmuştur. Sokakta gördüğünüz çoğu Altının aksine, takı takmıyor, sadece sol orta parmağında Augustus Evi için altın bir aslan yüzüğü ve sağında uluyan bir kurdun demir halkası. Onu ilk gördüğümde sandığımdan daha genç. Ama gençliği onu savunmasız göstermiyor. Onu canlı, güçlü gösteriyor. Madenlerden bir çocuğun ona aşık olmasına şaşmamalı. Eskiden ihanet olduğunu düşünürdüm. Kendi başına kalmalıydı. Ama böyle bir kadına nasıl karşı koyabilirdi?

Bunun için özür dilerim, dedi yumuşak bir sesle. "Onlar korkuyorlar."

Onu zar zor duyarak başımı salladım. "Senin oğlun-"

Araya giriyor. "Neden döndün? İster biri için çalışıyor olun, ister sadece kullanılmış olun, buraya geri gelmenin tehlikelerini biliyordunuz.”

"Ne önemi var?" diye soruyorum hayal kırıklığı içinde. "Zaman kaybediyoruz. Oğlun dışarıda…”

"Bu gerçeğin bende kaybolduğunu mu düşünüyorsun?" başımı sallıyorum. "Benim için bir yabancı olduğunu anla. Seni iki kez gördüm - Quicksilver'ın toplantı odasında ve tekrar iniş pistinde..." Orada onu izlediğimi mi gördü? Yüz metre uzaktaydım. Neyi özlemiyor? “…ve iki kere de uygun olandan fazlasını

dinliyor ve görüyordunuz. Bu ve dosyanız ve Telemanus hizmetçilerinden ve onların kahyasından gelen ifadeniz, sizinle ilgili sahip olduğum tüm bilgiler. Öfkeli, yargılayıcı ve izole olduğunuzu söylüyorlar. Bir teröristin fotoğrafı. Öyleyse sorunuza: geri dönme motivasyonlarınız neden önemlidir? Çünkü verdiğiniz her bilgi şüphelidir. Sana inanmamı istiyorsan, önce beni sana inandırmalısın. Başarısız olursan…”

"O zaman yine bana işkence mi ediyorsun?"

"Numara. Zamanımı boşa harcamayı bırakıyorum. Neden döndün?"

"Çünkü yapılacak doğru şey bu."

Başını sallıyor. "Yeterli değil. Tekrar deneyin."

Ne cevap istediğini bilmiyorum. Ama diğerlerininki gibi onun sorularına da açık açık cevap vermenin bir anlamı olmadığını anlıyorum. O onlar gibi değil. Peki ona nasıl ulaşacağım? Nasıl anlamasını sağlarım? Yüzünü arıyorum ve hiçbir ipucu bulamıyorum. Ama ortak noktamız var. Belki de tek şey.

"Senin... kocan bir Kırmızıydı..." dedim duraklayarak.

"O bir Kızıl," diye düzeltiyor. "Vox Populi ne derse desin."

"Dosyamı gördüyseniz ve Kavax'la konuştuysanız, buraya, Luna'ya nasıl geldiğimi bilirsiniz. Aileme ne oldu? Yeğenimi de yanımda getirdiğimi ve Citadel okulunda olduğunu biliyorsun."

Ellerimin arkasındaki Mühürlere bilinçli olarak dokunuyorum.

"Koşsaydım, Liam bir terörist olduğumu düşünerek ailesi olmadan büyüyecekti. Ve hayatının geri kalanında küçük hissedecekti. Kötülüğün kanında olduğunu düşünürdü. Utanmayı hak ettiğini. Ve bizim hakkımızda, Kızıllar hakkında söylediklerine, birimizin geri kalanımızın toplamından daha değerli olduğuna inanırdı. Gama hakkında - kanımızdaki açgözlülük hakkında." başımı sallıyorum. "Bunu hissetmesine izin vermektense gözlerimi sökerim daha iyi. Ben... Kız kardeşime onu koruyacağıma söz verdim. Ve yapacağım. Liam kim olduğu, ailesinin kim olduğu ve damarlarında akan Gama kanıyla gurur duyacak. Öyleyse beni Deepgrave'e at. Beni öldür. Hayatım bir bok demek değil. Oğlunun hayatı öyle. Kızın hayatı öyle. Ve eğer onları kurtarmaya yardım edebilirsem, o zaman Liam başını dik tutabilir." duraklıyorum. "Ben de yapabilirim."

Gülümsemeden beni izliyor. An uzar. Ben ona ulaşmadım. Ben onlar gibi zeki değilim. Derinden biliyorum. Ama sonra gülümsüyor.

"Bu inanabileceğim bir şey."

Rahat bir nefes alıp ellerimi gevşettim, bunca zamandır onları yumruk yaptığımın farkında değildim. "Bunun anahtarı, Philippe dediğin adam gibi görünüyor." Holiday'e işaret ediyor. Kadın masanın üzerindeki veri defterini açar ve talimatlarını bekler. "Onunla nerede tanıştın?"

“Müzenin dışındaki Hyperion Gezinti Yolunda. Oradaki sergilerden yeni gelmiştim ve bir Altın…bir kadın beni onu yankesicilikle suçladı. yoktu. Başka bir Kırmızı olduğunu düşün. Kelepçelendim ve Philippe gelip onları vazgeçirdiğinde beni yukarı çekiyorlardı.

"Bu, on yedinci Salıydı," diye onayladı.

“Nasılsın…” Aydınlanma başlar. "Flexipass'ım."

Holiday'in veri defterindeki projeksiyona bakıyor. Müzeyi gezerken çeşitli açılarım havada parlıyor. “Onunla müzenin hangi tarafında tanıştınız?”

"Batı girişi."

"Bu bizim kara noktamız, değil mi?" Hükümdar Holiday'i sorar.

Gri başını salladı. "Oradaki kameralar lazer bozucularla karıştırıldı."

"Tahmin ettiğimiz gibi. Orada bir şey oldu. Muhtemelen Kırmızı yankesici Philippe için çalışıyordu." Ben hayatım boyunca koşarken onların başka neleri bir araya getirdiklerini merak ederek zihninin çalışmasını izliyorum. "Philippe memurları aşağılasaydı, olay raporu olmazdı. Ama memurların vücut kamerası olurdu. Tatil…"

“Zaten Bekçi Merkez Komutanlığında. Bölgede görevli memurlar aranıyor.” Duraklıyor. "Bok. Yüzden fazla var. Adını bilseydik…”

"Memur Stefano," dedim aniden. "Yaşlı subaydı. Söylediği kadarıyla, Muhafız Kohortuydu."

Hükümdar şaşkınlıkla bana bakıyor. "Tatil…?"

"Onu buldum. Stefano ti Gregorovich, Başçavuş. O gün müzenin çevresinde görevdeydi." Holiday bana yan yan bakıyor.

"Çok iyi Lyria," diyor Hükümdar. Holiday, Stefano'nun vücut kamerasını açar ve bana gelmeden önce karakoldaki soyunma odasından başlayarak, serserilerle ve Hükümdar'ın bir kurtla çiftleşmesini gösteren grafitiler püskürten genç davlumbazlarla geçmişteki etkileşimleri vızıldayarak gününü bulanıklaştırır. Tutuklanmamı hızlandırıyorlar. Ve tam vagona yüklendiğimde kamera bozuluyor.

Holiday, "Feed on dakikalığına öldü" diyor. "Ortağı da."

"Yani bir hayaletimiz var" diyor Hükümdar. "Bir gravWell, bir patlama kapısı, sıfır DNA, Citadel dahili bilgi... bu düşük seviyeli bir operatör değil. Ama en azından alanı daraltıyor. İşaretlerine rağmen Kızıl El olduğunu sanmıyorum - kaynakları yok. Onunla başka bir yere gittin mi?" Ona ziyaret ettiğimiz siteleri anlatıyorum. Tatil çalışırken, Egemen devam eder. "Peki Philippe size EMP insansız hava aracını hangi noktada verdi?"

"O gün değildi. Daha sonra oldu."

"Hangi bahanelerle teklif etti?"

"Üzgünüm? Bilgilendirme?"

"Neden sana verdi? Daha da önemlisi, neden aldın?"

"Arkadaş olduğumuz için olduğunu söyledi," diye itiraf ettim utanarak. "Bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Güvenlik izni eğitimi aldım. Hediye almamamız gerektiğini biliyorum ama…" demiyorum. Ama bence. Yalnızdım.

"Kendini suçlama. Sizi hedef alacağını biliyorsa, Telemanus evindeki konumunuzu, güzergahta ne zaman oğlumla birlikte olacağınızı ve planının yürürlüğe girmesi için uygun konumda olacağını bilecek kadar iyi biliyordu. Bu, kişisel dosyalarınıza erişimi olduğu anlamına gelir. Aileni biliyordu." Yüzünü buruşturdu. "Seninle nasıl oynayacağını biliyordu."

Benimle oyna. Sanki ben bir insan bile değilim. Ona ailemden bahsettiğimde, zaten biliyordu. Bu midemi bulandırıyor.

Holiday, “Aristotle Park'tan ve restorandan beslemeler aldım” diyor. Sonra küfür ediyor. “Cüruflanmışlar.” Veri defterinden onları havaya fırlatıyor. Sokaklarda ve anıtlarda bir sürü videom çıkıyor. Philippe orada koyu renk takım elbisesiyle ama başının ve yüzünün yerine alev alev yanan beyaz bir ateş küresi.

"Bu nedir?" hükümdar sorar.

Holiday, Hükümdar'ın bilmemesine şaşırarak, "Blighter," dedi. "Yeni karaborsa teknolojisi. Bekçilere cehennemi yaşatıyor. Cüruf yüz tanıma için kullanıcının etrafında görünmez bir maske oluşturmak için yüksek frekanslı ışık dalgaları prizmasını kullanır. Karıştırıcı kadar kapsamlı değil, ancak güç kullanımının bir kısmı ile daha kapsamlı ve daha zarif. Geçen ay Dünya'da kullanılanlarla aynı cins." Aralarında bilmiş bir bakış geçer.

"Bağlı olabilirler mi?" Tatil soruyor.

"Gerçekten nasıl olduğunu anlamıyorum. Onu dışarı çekmek için değilse. Eğer durum buysa, bunun yakında kamuoyuna açıklanmasını bekleyebiliriz. Halka açık değilse, fidyenin politik olacağını biliyoruz ve hedef benim. Veya Victra."

Holiday, bunun sonuçlarını benden daha derinden emiyor. Ekranlarına bakıyor, daha solgun. "Ayrıca restoranda hayalet banka kartıyla ödeme yaptı. Artık yüz kredi bakiyesi olan anonim hesap. Kart yalnızca o gün kullanıldı, bir kez bir teknoloji satıcısında datapad için, iki kez müzelerde, kafede, restoranda ve Alemaide Caddesi'ndeki bir dükkanda.”

"Dükkandan ne aldı?" hükümdar sorar.

"Ürün 22342C. Çevrimiçi katalogları ile çapraz referans.” Duraklıyor. "Oyuncak aslan."

"Bizimle alay ediyor." Bir gemi geçerken Hükümdar pencereden dışarıyı seyreder, düşünür. Sorgulama başladığından beri, yüzü iç işleyişini koruyor. Ama şimdi ne kadar korktuğunu görüyorum. Kızıl El'in geldiğini söylediğimde kız kardeşimin yüzünde de aynı ifadeyi gördüm. Anne korkusu gibisi yoktur. Aniden kadına acıyorum.

“Kaza mahallinde bir Kırmızı bulduk. Ölü. Vücut yakıldı. Başka suç ortağı gördün mü?”

"Yanında bir karga vardı," diyorum.

"Obsidiyen mi vardı?" Tatil gergin bir şekilde sorar. "Onun görünüşü nasıldı?"

"O bir kadındı."

Kelimeyi ayrıştırır. "O mu?"

"Onu arkadan gördüm. Büyük, beyaz saç… O… Kavax'ı vurdu."

"Seni neden mekikten yanında götürdüğü hakkında bir fikrin var mı?" hükümdar sorar. "Bunun ölçülemeyen tek parçası bu."

"Numara. Beni öldürecekti. Silahını yüzüme dayamıştı. Ama sonra yapmadı. Beni dışarı sürükledi ve beni serbest bırakacağını, yeni bir hayata başlamam için bana biraz para vereceğini söyledi."

Egemen kaşlarını çattı. "Philippe'in çocukları teslim ettiği adamlar. Bize anlattıklarından başka onlar hakkında bir şey hatırlıyor musun?"

"Çoğunun yüzünü göremedim. Karanlıktı ve siyah giyerlerdi. Ama bir tane vardı... bir Pembe. Patron."

"Onun hakkında hatırladığın başka bir şey var mı? Bir isim? Yaraizi? Bir yüzük? Herhangi bir şey…"

"Hayır bekle." hafızamı ararım. "Bastonu vardı."

"Üzerinde herhangi bir süsleme var mıydı?"

Gözlerimi kısarak hatırlamaya çalışıyorum. "Beyazdı, uzunluğu. Üstü siyahtı. Bir canavar gibi şekillendirilmiş."

"Bir canavar," diye tekrarlıyor Hükümdar. "Ne tür?"

"Söyleyemedim, ama kolları varmış gibi görünüyordu... bir sürü kol."

Egemen kendi veri defterini çıkardı ve etli, çok uzuvlu bir yaratığın görüntüsünü önümde havaya fırlattı. "Bu canavar mı?"

"Bence de. Evet."

Hükümdar bana bakıyor. "Bunun bastonunda olduğundan emin misin?"

"Emin olmak. evet demek istiyorum. Niye ya? Bunun anlamı ne?"

Cevap vermiyor. Tatil endişe içinde değişir. "Majesteleri…"

Egemen sandalyesinden kalkar ve konuşmadan önce neredeyse bir dakika boyunca durduğu pencereye doğru yürür. "O bir canavar değil Lyria. Bu bir kafadanbacaklı. Bir ahtapot. Sendikanın simgesidir.” Yüzümüze dönüyor. "Sendika'da oğlum var."

Gözlerinden odaya karanlık bir korku sızıyor. Ve ilk kez, ne bu odanın, ne bu dünyanın, ne de kendi oğlunun kaderinin kontrolü elinde değil.

"Sendika..." diye tekrarlıyorum. Mars'ta bile Sendika'nın adını duyduk. Kızıllar, ailelerini Agea'ya, Attika'ya ve hatta Luna'ya kaçırmaları için üç yıllık ücret ödeyecekler. Birçoğu asla başaramaz.

Sovereign, “Bu bir suç örgütü, Luna'nın yeraltı dünyasını yıllarca yöneten son derece gelişmiş bir örgüt” diye açıklıyor. “Toplum düştüğünde, yeni bir lider hayatta kalanları birbirine bağlayıp çetelerin geri kalanını temizleyene kadar aralarında bir iç savaş vardı. Kraliçe olarak bilinir. Gördüğün adam muhtemelen onun düklerinden biriydi. Her ihtimalde, hırsızlar prensi Eller Dükü'dür. Bildiğim kadarıyla, Sendika dışında onunla tanışıp yaşayan tek kişi sensin. Philippe'iniz muhtemelen bir dikendi."

"Onlar olamaz," diye fısıldıyor Holiday. "Onlar sadece suçlular. Egemenliği geçmeye cesaret edemezler…”

“Octavia'ya karşı cesaret edemezlerdi, hayır. Ama benden korkmuyorlar. Tıpkı Vox Populi gibi.” Sessiz ve konseyinin geçtiği kapıya bakıyor. "Belki de Victra haklıydı. Bunu davet ettim. Bütün dişlerimi verdim.”

"Lanet Victra. Cumhuriyet asla Toplum olmamalı, ”diyor Holiday. "Bütün bunların amacı bu değil mi?"

"Lorn'un bir keresinde söylediği şey neydi? 'Merhamet kötü adamları cesaretlendirir.' ”

"Neden oğlunu istiyorlar?" Soruyorum.

“Kaldıraç…” Bir aydınlığı var ama bunu paylaşmıyor. "Holiday, Theodora'nın Darrow ile bağlantı kurmasına ihtiyacımız var. Egemen Konseyi acil toplantıya çağırın. O zaman bana Dansçı bul. Bir saat içinde ofisimde olmasını istiyorum."

"Peki ya kız?"

Hükümdar bana bakıyor. "Tanıklık etmene ihtiyacım olacak. Ve daha fazla soru olacak. Şimdilik, kahyam yemeğiniz ve bir odanız olduğunu görecek."

Tatil beni kapıya yönlendiriyor. kovuldum. Egemen'e iyilik dilemek, oğlu için dua edeceğimi söylemek istiyorum. Ama sözlerin iyi karşılanacağından şüpheliyim. "Umarım silah işe yarar," diyorum. "Parmak izlerini sonrasına kadar düşünmedim. Akıl çamurdu. Ama belki onun bir kısmı hâlâ oradadır."

"Silah?" Egemen arkasını dönerek sorar. "Ne silahı?"

Holiday, efendisi kadar bilgisiz görünüyor.

"Kontrol noktasına geldiğimde elimdeki silah," diyorum. "Philippe'in arabasından çaldım. Bu onun."

Tatilde Egemen tekerlekler. "Gözcüler nerede?"

"Tutarken."

"Kontrol noktasına bir ekip gönderin. Şimdi. Yeri alt üst etmelerini söyle."

"Ne oluyor?" Soruyorum.

"Bize silah verilmedi"

"Onlara onun olduğunu söyledim."

Holiday, "Eh, bize söylemediler" diyor.

Lionguard ekipleri hava yoluyla kontrol noktasına gelir. Binayı ararken kasklarının holoCam'lerini izliyoruz. Bir Bekçi'nin dolabının altındaki bir bagaj çantasında saklanan tabancayı bulurlar. Holiday, mesafeli bir şekilde, "Bu bir Vulcan Omnivore," dedi. "Yaklaşık altmış yıl önce onlardan sadece bir satır yaptılar. Bir koleksiyoncu eşyasıdır. On binlerce değerinde. Biri satmak için ısırmış olmalı."

Holiday'in sesindeki tuhaf tonu fark etmemde Hükümdar'ın bir saniye gerisindeyim.

Aslan Muhafızlarından biri, iletişiminden "Adli tıp yürütüyor" diyor. Sovereign'ın konferans masasının ortasında bir silah holo belirir. Namluda, tetikte ve kabzada parmak izlerim görünüyor. Ancak pil paketinde daha büyük parmaklardan ikinci bir set göze çarpıyor.

Holiday, ölü bir sesle, "İndeks üzerinden filtreleme," diyor. "Eşleşme bulundu. Pire Sigorta şirketi 741 PCE tescil ettirdi." Yutuyor. "Ephraim ti Horn, iddia sahibi araştırmacı." Otuzlu yaşlarında bir adamın esmer yüzü havada belirir. Gözleri kısılmış ve yaramaz, ağzı şakacı bir alayla kısılmıştı. Philippe'ten çok daha genç, burnu daha küçük ve yüzü daha ince.

"Bu senin Philippe'in mi?" Tatil soruyor.

"Burnları daha küçük. Yanakları farklı."

"Protez takmış olabilir."

Kişisel dosyasından bir röportaj klibi oynatırken holoya doğru eğildim. Adam, ayaklarını masasına uzatmış oturuyor, kameraya sıkılmış, Luna kıvrak bir şekilde konuşuyor. "…Görünüşe göre kayıp Renoir vakası, bir kedi hırsızının kurnazlığından değil, ahlaki çürüme nedeniyle sadece bir iflas vakasından kaynaklanıyor. Bu dolandırıcılık. Sade. Ve. Basit. Tazminatı reddetmenizi ve o pisliği Whitehold'a atmanızı öneririm."

"Bu o. Bu etteki lanet olası piç."

Tatil ağır, yaralı bir iç çekiş bırakır.

"Onu tanıyor musun, Holiday?" hükümdar sorar.

Tıknaz kadın başını salladı ve kendi kendine hüzünlü bir kahkaha attı. "Öyle diyebilirsin. O benim kayınbiraderim."

51 Ephraim Gök Kancası

BU BENİM SON GÜNÜM

Luna'da. Hala karanlık bir döngü ama gün doğumu doğuyu lekeliyor. Kiraladığım bir otel süitinin ısıtmalı terasından bir bardak votka ile yeni doğan şafağı seyrediyorum. Yarın Volga ve ben, kiraladığım özel mekiği, devletin tüm düşmanlarının ortadan kaybolduğu Dünya'ya götüreceğiz. Eski gezegendeki dijital izleme, Luna'nınkine pek yetişmedi. Mars bir seçenekti, ama benim zevkime göre fazla kararsız. Sendika ağırlarından birinin deponun yakınında Kızıl bir kızı öldürdüğü haberi bana ulaştığından beri içiyorum. Küçük tavşan için bir bardak votka döküyorum. Kendim için bir zoladon ekle.

Bir ara sokakta kanlar içinde ve korkmuş bir şekilde ölmüş olacak. Tıpkı ailesi gibi, baltalar ve bıçaklar tarafından parçalandı. Zoladon soğuk, dikkatsiz parmaklarını içimde gezdirirken göğsümdeki ağrı diniyor.

Ayinin yayılması ve titreyen şehir manzarası üzerinde Hyperion'u görüyorum. Onun ötesinde, gök kancaları, yanıp sönen uydular ve AID'den uzaya giden yıldız gemilerinin damarlarıyla dolu çürük bir gökyüzüne kanayan soluk pembe bir leke.

Yakında onlardan birinde olacağım. Yeterince yakında değil.

Lionheart'ın katilleri, Holiday dahil, Hyperion'u parçalara ayıracak.

Volga balkona çıkarken başımı kaldırdım. Doğrudan Dük'le yaptığımız görüşmeden geldik ve çatı katındaki süitlerden biri için nakit ödedik. Ses geçirmezdirler ve mahremiyet için otonom güvenlik sistemlerinin yanı sıra füme cam ile birlikte gelirler. Omnivore'umun güven verici hissini sadece boş deriyi tutmak için koltuk altımın altına alıyorum. O silah olmadan çıplağım.

Altı çocuğun en küçük yavrusu olan annem beni tükürdüğünden beri evim olan şehre tekrar baktım. Ben onun için sadece bir devlet çekiydim. Ve hükümet için, sürü için sadece bir köpektim. Şehrimin beni umursadığını düşünmek için kendimi asla kandırmadım, ama ona Toplumu hiç umursamadığım şekilde değer verdim. Onu kurtarmak için savaştım. Altın onu geri almaya geldiğinde onun için savaştım. Şimdi etrafımda değişiyor. Eski yeni tarafından yutuldu. Ve yeninin kalbinde anlamadığım bir şey var. Güç ve zenginlik için vahşi, çılgın bir yaygara - herkesin herkese karşı savaşı.

Ben de oynadım ama o ben değildim.

Sendika hakkında ne kadar çok düşünürsem, bu ayın küçük suçlarını yürütmekten sıkılmalarının doğal olduğunu daha çok anlıyorum. Elbette bir sonraki basamağa, politikaya ulaşacaklardı. Onlara bir destek verdim.

Neden çocukları istiyorlar?

Tıpkı diğerleri gibi bu işte de defteri kapatabileceğimi düşündüm. Ama bu daha farklı, daha büyük ve küçültmek için kendimi kandıramıyorum. Cyra ve Dano öldü çünkü onları bu işe ben çektim. Sadece Sendikadaki iş değil, bu hayat. Güvertenin karşısında, kollarını siperler gibi göğsüne sarmış Volga'ya bakıyorum. Tek arkadaşım. Benimle tanışana kadar o bir suçlu değildi. Şehir fikrine aşıktı. Pek çok yerden pek çok insan. Sonra bir bekçi köpeğine ihtiyacım olduğu için onu gölgelere çektim. Bensiz daha iyi olur. Herkes bensiz daha iyi.

Zoladonun kıskacında, fikir soğuk, mantığa sarılmış bozulmamış olarak sunulur.

HoloNews'in sesi, süitin oturma odasından balkona damlar. Hyperion için bir yağmur fırtınası geliyor. Orakçı Mars'ta görüldü ve Obsidyenler Cumhuriyetin her yerinde yok oluyor. Holos'ta kaçırıldığına dair bir haber yok. Bir hükümet gemisinin mekanik arızadan nasıl düştüğüne ve gemideki her şeyin hayatta kaldığına dair bir an dışında hiçbir şey.

Sessizlik oyunun bir parçasıdır.

Egemen tehlikede. Oğluna sahipler. Ama Dancer ve onun gibilerinin onun üzerinde üstünlük kurmasını engellemek için bunu bir sır olarak saklıyor. Peki Sendika fidye olarak ne talep edecek? Trilyon kredi sorusu budur.

"Pişman mısın?" diye soruyor.

"Daha spesifik ol. Çocuk satmak mı? Hayır. Bunu sevdim. Psikopat bir suç lordu tarafından alay edilip şimdi de sosyopatik Altınlar tarafından avlanmak mı? Eğlenceli şeyler. Ya da iş arkadaşlarımızın gözümüzün önünde katledilmesi mi?" Boynumdaki gerilimi ve beynimde köpürmeyi hissederek ikinci bir zoladon çıkarıp avucumda yuvarladım. Tatlı uyuşukluğu hissetmek için aşağı atmak üzereyim ki Volga onu elimden alıp yanımdaki masadan dağıtıcıyı alıyor.

"Volga, salak olma."

"Daha fazla yok."

"Dağıtıcıyı bana ver. Volga…"

"Uykuda dolaşmaktan bıktım. Seni uyuşmuş görmekten bıktım. Senin için çok kolay. Kötü hisset, pop hapı. Snort tozu. İçki iç. İyi hissetmek."

"Kendimi iyi hisseden birine benziyor muyum?"

"Numara." Büyük dudakları kıvrılır. "Hiçbir şey hissetmiyorsun."

"Bana dağıtıcıyı ver."

"Numara."

"Volga, seni solgun pislik. Dağıtıcımı bana ver."

"Sen benim ustam değilsin. İstersen gel al," dedi omuz silkerek. Bunun için atıldım ve beni yana itti, bu yüzden sandalyelerden birine takılıp düştüm, sağ dizimdeki eski yaraya kör edici bir ağrı saplandı. Sandalyeden emekleyerek kalktığımda özür dilemiyor.

"Onu geri ver."

"Gidip getirmek." Onu balkondan aşağı atar ve aşağıdaki hava trafiğine doğru döner. Kenara koşuyorum ve gözden kaybolmasını izliyorum.

"Seni küçük canavar," diye mırıldandım.

Burnu genişliyor. Sol eliyle beni tekrar itti, muazzam gücü tökezlememe neden oldu. Kırık kaburgalarım acıyla sızlıyor. nefes alamıyorum. Arkamdan geliyor ve tekrar göğsüme vuruyor ve ayaklarımı yerden kesiyor. Mermer balkona sertçe düşüyorum, kürek kemiklerim taşa çarpıyor.

"Şimdi bir şey hissediyor musun?" o soruyor.

"Ah, siktir git... siktir git." öksürüyorum.

Karnıma bir bot yerleştiriyor ve aşağı doğru bastırmaya başlıyor. "Şimdi?" Sağ elimle oradaki sersemleticiyi almak için botuma uzanıyorum. Bacağına sıkıştırıyorum. Pantolonunun altındaki derisi yanarken çıtırdıyor. Acı içinde yüzünü buruşturuyor, gözleri kararırken acı genlerinde saklı kana susamışlığı çağırıyor. "Volga..." diyorum. "Volga, hayır!" Beni öfkeyle kaldırdı, bir yastık kadar hafifti ve iki eliyle birden tutuyor, beni balkonun kenarından aşağı atmak üzereydi. Yüzlerce metre aşağıdaki antenlere bakıyorum.

"Yap şunu," diye mırıldandım. "Devam et. Yap şunu, seni canavar."

O beni yere indirirken tutuş gevşedi ve dünyam yeniden yönlendi. Yerde oturuyorum, derin derin nefes alıyorum. Sandalyeye çöküyor, neredeyse kırıyor ve gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "Ben bir canavar değilim. Değilim." Bana bakıyor, gözleri şişmiş ve şişmiş. "Fakat sen. Onlar sadece çocuktu."

Ne yapmaya çalıştığımızı biliyordun, dedim kaburgalarımı ovuşturarak. Kesinlikle birkaç tane daha kırdı. "Birinin ölebileceğini. Şimdi suçluluk duygusuyla baş edemediğin için bunun için mi ağlıyorsun? burnumu çekiyorum "Çıkmak. Sen eylemi yaptın. Benim gibi. Şimdi git kendine bir omurga al ve tüm o kanlı parayla iyi bir sikiş. Jove ikisine de ihtiyacın olduğunu biliyor." Duyduklarına inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Başka ne bekliyordu bilmiyorum. İş bitti. Harekete geçme zamanı. "Külotların bu kadar çoksa neden onunla birlikte gittin?"

"Senin için yaptım!" diyor acınası bir sesle. "Bana ihtiyacın olduğu için yaptım. Sana her zaman ihtiyacım vardı. Beni buraya sen getirdin. sen benim ailemsin Ve senin için hiçbir zaman bir şey yapamadım. Her denediğimde sinirleniyorsun. "Eve git Volga. Defol git Volga. Ama burada. Bu. Yardım etmek için yapabileceğim bir şeydi. Senin benimkini olduğu gibi ben de senin arkanı kollayabilirdim. Bu kadar zor olacağını bilmiyordum."

Orada oturup ağlamayı kesmeye çalışıyor. Koca omuzları inip kalkıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. "Başlamak üzere olduğumuz yeni maceraları bir düşün," dedim mesafeli bir şekilde. "Afrika turu. Deniz mahsülü. Hayvanlar. Berberi Sahili'nin fahişeleri!"

Şişmiş gözlerle bakıyor. "Onları öldüreceklerini mi düşünüyorsun?"

"Numara. Onları öldürmeyecekler. Dük'ü duydun. Kaba şeyler yok. Ölü bir rehine ne işe yarar? Sanırım daha fazla para ya da başka bir şey isteyecekler. Bilmiyorum. Önemli değil. Bu bizim işimiz değil."

"Bizim işimiz değil mi? Biz bunun bir parçasıyız Ephraim. Cumhuriyetin bir parçası."

"Neden? Burada yaşadığımız için mi? Bu, düşünmeni istedikleri türden bir bok bu yüzden oyunda deri olduğunu düşünerek devam ediyorsun. Hepsi bir aldatmaca, prenses. Asla kendin için savaşmıyorsun. Hep onlar için savaşıyorsun. Lune, Augustus, Reaper, ne fark eder ki?"

"Neden böylesin?"

"Ne gibi?"

"Fenalık."

iç çekiyorum. "Ben kötü değilim."

"O zaman sen nesin?"

“Kendinden haberdar. Kimseyle ilgilenemezsin. Bu böyle değil. Yapabileceğin tek şey kendine dikkat etmek. Başka kimse gitmeyecek."

"Seninle ilgilenirdim."

gözlerimi deviriyorum. "Bu çocukların seni umursadığını mı sanıyorsun? Büyüyüp seni önemseyen insanlara dönüşeceklerini mi sanıyorsun? Onlara göre sen sadece bir silahsın.”

"Peki ben senin için neyim?" diye soruyor. "Silah olmasaydım, beni yanında tutmazdın."

"Eh, kesinlikle seni konuşma için etrafta tutmuyorum."

Gözlerindeki bakıştan, sonunda çok ileri gittiğimi biliyorum.

Bir şey kırılıyor. Önemli birşey. "Volga." Benden bir adım geri çekilirken elim düşüyormuş gibi isteksizce uzanıyor. Ama sonra elimi indiriyorum ve indirdiğimi görüyor ve arkasını dönüp uzaklaşıyor. Süitin kapısı çarpıyor ve o gitti ve zoladonun serin dalgasının derinliklerinde, birlikte hikayemizin böyle bittiğini biliyorum.

Yine yalnız. Ve bunun için daha iyi.

Volga gittikten hemen sonra otel odasından çıkıyorum. Cumhuriyet İstihbaratının ya da Gorgo'nun bir ziyarette bulunmasından korkarak yerime geri dönmüyorum. Bunun yerine, kendimi Cyra'nın dairesinin dışındaki sokakta, bir hava kanalının ucundaki bir ip parçası gibi gökyüzüne doğru yükselen cam binaya bakarken buluyorum. Cyra'nın nerede yaşadığını görmek istedim. Neden bilmiyorum. Kapatmak için olabilir. Nasıl yaşadığını görmek için sırtıma neden bir hançer sapladığını anlayabileyim; ama içeri giremiyorum. Lobide retina tarayıcıları var ve binanın özel korumaları var.

Bu yüzden, yağmur yağarken sokakta duruyorum, binaya bakıyorum, Cyra'nın hangi cam pencereden dışarı baktığını ve bir daha asla bakmayacağını merak ediyorum ve onun kim olduğunu hiçbir zaman anlayamadığımı fark ettim, aslında. O değil. Dano değil. Çünkü onları sokakta beklettim ve onlar da aynı şekilde iyiliğe karşılık verdiler.

Sokaklarda yürüyorum, lağımdan çıkan buhardan, yoldan geçenlere seslenen erişte satıcıları ve etçil satıcılarından oluşan bir ormandan geçiyorum. Metal çirkin yaratıklar gibi omuzlarına tünemiş holo yayıncılarından seks reklamlarından oluşan bir kaleydoskop yayınlıyorlar. Trigg ve benim Promenade'den, Gravity Gardens'ı geçerek, güneydeki köhne Eski Şehir'e giden eski yoldan yürüyorum. Birlikte yürüdüğümüz yolu geride bıraktım ve nöbetçilerin gece adamlarından günün adamlarına geçişine tanık olacak kadar uzun bir süre boyunca sabahın erken saatlerine kadar devam ettim. Hepsi uzun gün doğumunun puslu pembesinde yıkandı.

Şehir uyanırken, iskelenin kenarındaki en sevdiğim eski tezgahlardan birinde hamurlu tarçınlı erişte ve kahveden oluşan bir kahvaltı yapıyorum ve Trigg'in yaptığı gibi martıları besliyorum. Aşağıda, Serenity Denizi'nin suyunda, büyük ovma robotları çöpleri toplar. Daha sonra, depolama birimime giden bir taksiye biniyorum. Özel odalardan birinde, forklift kollu başka bir narin robot metal kutuyu masanın üzerine koyuyor ve beni bırakıyor. Kutuda hazır çantalarım var. İkisi, ikisi de kaygan siyah deri. Hayatımda sahip olduğum tek şeyin bu olduğunu düşünmenin beni ne kadar üzdüğüne şaşırdım. Paketlemeye değecek hiçbir şeyi olmayan bir hırsız. Kötü bir şaka gibi. Belki de aradığım budur. Temiz başlamak için bir şans. Çantalardaki sert plastik para yığınları, kimlikler, birkaç DNA kılıfı, iki takım elbise, iki tabanca ve bir yığın yedek zoladon hapı dışında hiçbir şeyim yok. Bunları cebime koydum ama henüz almadım. Yolculuk için saklayın.

Şehrin üç kilometre yukarısındaki zengin ve ünlüler için yıldız şeklinde yüzen bir liman olan özel hava skyhook'a taksiye biniyorum. Orada, on özel yatın yanaşmasına yetecek kadar yer olan gravliftlerde asılı. Özel bir gemi kiralamak rahatsız edici derecede pahalı ama silahlı olmam gerekiyor, bu yüzden ticari olması söz konusu değil. Resepsiyon seviyesindeki skyhook'un en üst seviyesinde yatırıldım. Taksi beton pistten iniyor ve kara trafiğinin akışına geri dalıyor ve beni bulutların üzerinde parka benzer bir genişlikte bırakıyor. Beyaz üniformalı, başında eğik şapkalı ve kürk mantolu, şık bir Pembe resepsiyon masasının arkasında duruyor. İnce havada titriyorum.

"İyi günler, vatandaş. Zephyrus Trans-Terrestrial'e hoş geldiniz. Bugün uçuşunuz için check-in yapacak mısınız?"

Cebimde şeffaf DNA kollarından birini parmağımın üzerinden geçiriyorum. Parmağı yalıyormuş gibi yapıyorum ve onu örnekleyiciden geçiriyorum. "Ah, Bay Garabaldi." Bilgisayarı benim sahte kimliklerimden birini kaydederken sevecen bir şekilde gülümsüyor. "Bugün sizi ağırladığımız için çok mutluyuz. Eurydice Rüzgarı otuz dakika içinde sizi almaya hazır olacak. Pilotlarınız ön kontrol kontrolleri yapıyor."

"Gelen ilk yolcu ben miyim?"

Manifest'e atıfta bulunuyor. "Evet, Bayan Björl henüz gelmedi."

"O geldiğinde bana haber ver."

"Tabii ki. Ön kontroller yapıldıktan sonra dilediğiniz zaman yola çıkabilirsiniz, ancak o zamana kadar dünyaca ünlü hizmetlerimizin keyfini terminalde çıkarmanızı dileriz." Veri defterinden bana bir sanal harita gönderiyor. Benimki onu yakalar. "İki kaplıcamız, bir tuzlu su havuzumuz, alternatif gerçeklik kapsüllerimiz, masaj ve eğlence personelimiz olduğunu göreceksiniz. Ayrıca bir oyun odamız, iki salonumuz var - alacakaranlık ve gökyüzü..."

Çantalarımı iyi döşenmiş bara götüren bir belboyu takip ediyorum. Güneşin doğuşuyla yıkanmış odanın köşesinde bir adam piyano çalıyor. Krem deri üzerine oturuyorum, sırtım bulutların ve ürkütücü pembe gökyüzünün pencere kenarlarına, gözlerim kapıda, Volga'nın devasa cüssesinin onu doldurmasını bekliyorum. Diğer yolcular gelir ve gider. Çoğu Altın ve Gümüş'tür ve konuşmaları nadir bulunan çinilerdeki kaşıklar gibi çınlar. Bazıları tanıdığım aktrisler ve bir ya da iki ünlü yarışçı. Yakında kulaklarıma sivrisineklerin vızıltısı gibi geliyor, klostrofobik, rahatsız edici. Zoladon kesilmesinden kaynaklanan kramplar başlıyor. Yine de bir tane almam.

Üçüncü içkimden sonra Volga gelmedi. Mavi kaptan ve uçuş ekibiyle buluştuğum ve çantalarımı uyku odalarına yerleştirdiğim gemiye emekli oluyorum. Uçuş hostesi bana votka litchi yapıyor ve ben Volga'yı geminin salonunda bekliyorum. Bir saat. Sonra iki tane daha.

Öğleye doğru sonunda Volga'nın gelmeyeceğini sindirdim. İçime bir yalnızlık çöküyor. Alışık olduğum bir sancı değil, bunun böyle olduğunu bilmenin derin yalnızlığı. Bu alt. Bir kişi için iki çantalı bir hayat. Bir dostluğun sonu, holoNews'in vızıldayan sesine ve bir kapı çarpmasına ayarlanmış. En yeni votka litchim aniden çok tatsız görünüyor. Kabindeki yerçekimi ürkütücü bir şekilde yok. Rezervasyon yaparken, kaptandan ön kontrol için boş çekim yapmasını

istemiştim. Bunu Volga için yaptım. Dünya'dan Luna'ya ilk uçuşumuzdan beri kaçırdığı bir şeydi. Şimdi bunun anlamı yok. Boşluk duygusundan her zaman nefret etmişimdir. Hostesten boş yerçekimini öldürmesini ve ona ayrılmaya hazır olduğumu söylemesini rica ediyorum. Bayan Björl gelmiyor.

Ana motor ateşlemeden önce kendimi rahatlatmak için tuvalete gidiyorum. Mide bulantısı önleyici ilaç alıyorum ve salona geri dönmek üzereyim ki, Volga artık gelmediğine göre, vicdanı onu rahatlatır ve yetkililere giderse diye gideceğim yeri değiştirmem gerektiğini hatırladığımda. Hoşçakal, Afrika; Merhaba, Yankı Şehri. Merdivenlerden uçuş güvertesine çıkıyorum. Bu boş. Sessizlik. Bana mutfakta yemek hazırlayan uçuş ekibi gitti. Küçük ranzalarını kontrol ediyorum. Hiçbir şey değil. Bu iyi değil. Mutfağın yanından kokpite doğru sürünerek içeri bakıyorum. Pilotlar da gitti. Kokpit görünümlerinden hiçbir şey eksik görünmüyor. İniş pisti ıssız ve onun ötesinde gökyüzü açık. Yine de bir şeyler yanlış. Çıkık burunlu tabancamı koltuk altımdan çekiyorum.

Sendika beni bitirmek için geri mi geldi?

Salonun içinden geçiyorum. Silah terli avuçlarımda kaygan. En üst katı temizliyorum ve hareket olup olmadığını dinleyerek merdivenlerden aşağıya bakıyorum. Hiçbir şey duymadan merdivenlerden aşağı iniyorum.

Salonda bir şey duyuyorum. Sesler. Volga mı? Önümde tabancamla salona daldım ve deri uçuş koltuklarından bana bakan iki kadın buldum. "Tatil..." Kelime boğazıma parçalanmış bir tavuk kemiği gibi takılıp kalıyor. Dirseklerini dizlerine dayamış, sivil kıyafetler içinde oturuyor. Siyah pantolon, botlar ve sol kolun kumaşına dikilmiş bir tür gizli pulseShield jeneratörü varmış gibi görünen avcı yeşili deri ceket. Sağ uyluğundaki kılıfına ağır bir raylı tüfek tabancası sarılı. Kadın şehir savaşına hazır. Ve yanında, yeni giysiler ve yeni yıkanmış saçlar içinde, paslı gözlerinde kör edici bir nefretle tavşan oturuyor. Kolu bir askıda. "Ah. Bok…"

Otur, Ephraim, dedi Holiday.

Silahı üzerlerinde tutuyorum ve yanlarında getirebilecekleri başkaları için koridora bakıyorum. Yalnız görünüyorlar, ancak terminalin hemen içinde bekleyen bir yalpalayıcı komando birliği var. Bitti. Acı acı güldüm ve Lyria'yı işaret ettim. "Ölmen gerekiyordu."

"Senin için daha kolay olur, değil mi?"

"Obsidyenleri nasıl geçtin?"

Bana yüz veriyor. "Büyü."

homurdanıyorum. "Beni nasıl buldun?"

Holiday, “Biz Devletiz” diyor. "Daha ne kadar saklanabileceğini düşündün?"

"Bir günden uzun," diye itiraf ediyorum. "Kendime bir içki hazırlamamın sakıncası var mı? Yoksa dört mü?" Islak bara doğru yavaşlıyorum.

"Kapa çeneni ve otur."

Kaşlarımı çattım ve tabancama baktım. "Silahlı olan benim."

"Kargo ambarında lekeli olan benim."

“Aşırılık hakkında konuş.” Karşısındaki koltuğa çöktüm. Yenilgi veya korku hissetmediğimi fark ettiğimde şaşırdım. Bir şey olursa, rahatlama hissediyorum. Emniyeti açtım ve silahımı aramızdaki masaya koydum ve Lyria'ya doğru ittim.

"Muhtemelen bunu kullanmak isteyeceksin."

Omnivore'umu ceketinden çıkarıp dizine koyarak, "Zaten bir tane var," diyor. Tetiğin etrafında bir parmak kilidi var. Tekrar görünce gülümsüyorum.

“Obsidyenlerden kaçtı. Bir şekilde Cumhuriyet İstihbaratı tarafından canlı canlı derinizin yüzmesini engellediniz. Şimdi burada bir silahla oturuyor. Büyü olmalı."

"Ephraim..." Lyria başlıyor.

"Eğer bu seni rahatlatacaksa, bana Philippe de."

"Seni salla."

"Orijinal." Arkama yaslanıp bacaklarımı çaprazlıyorum. "Peki şimdi ne olacak? Komandolar içeri daldı ve beni sorgu tankına mı sürükledi? Reaper eve geldiğinde ona vermek için parçalarımı mı koparacak? Yoksa kimyasal işkence mi olacak? Deneyimsel mi? Göreceli bir yüzyıl boyunca beni bir holoimmersiyona mı kilitleyeceksin? Yoksa Deepgrave'e tek yön sualtı biletim mi var?"

Holiday, "Bu, çocukların nerede olduğunu bize söylediğiniz kısım" diyor. "O zaman bize onları kime sattığını söyle. Bastonlu Pembe hakkında ne biliyorsun. Ve onları nasıl geri alabiliriz. Kendi iyiliğin için umarım kendini ihanetten kurtaracak kadar bilgin vardır."

“Neyse ki, idam cezası artık bir seçenek değil” diyorum.

"Bir istisna yapabiliriz."

"Ne kadar asil."

Öne eğiliyor. "Hayatının geri kalanını bir hücrede geçireceğin fikrine alışman gerekecek Ephraim. O hücrenin ne kadar büyük olduğu bana ne söylediğine bağlı.”

“Tatil, askerde çok fazla zaman geçirdin. Böyle bir adama gidemezsin. Ona kaçış yolu vermeyin. Teşvik yok. Onbirinci Lejyonu hatırlıyor musun? Oradaydın. Altın Basiliskler.” O hatırlar. “Teslim olma veya geri çekilme yolu olmayan bir düşman kuvvetini kuşatırsanız ne olur? Ölümüne savaşırlar. Ve bu kimse için iyi değil. O baraj tarafından kapana kısıldılar, değil mi? Onlara ateş etmeye devam ettiğimizi hatırlıyor musun? Barajı bombalarla kırmak istemediğimiz için elli bin adamı öldürmek için sekiz saat. Bu kadar uzun sürebileceğini kim bilebilirdi? Ondan sonra Reaper'ın yüzünü hiç görmedim. Ama sahip olmalısın. Beğendi mi?"

Bu bir oyun değil Ephraim, dedi. "Hayattan bu kadar nefret ediyorsan ölmek istiyorsun, o zaman benim misafirim ol. Sana yemen için kurşunu vereceğim. Ama iki masum çocuğu da yanına alma."

"Masum? Herkes o pisliği etrafa atmaya devam ediyor. Ebeveynleri onları tahtaya koydu. Devletin işlevlerine katılmak zorunda değillerdi. Onları ilerlemenin en iyi örnekleri gibi teşhir etmek zorunda değillerdi. Ama yaptılar. Onları hedef yaptılar, ben değil. Sizce Luna Savaşı'nda kaç küçük çocuk öldü? Valii-Rath parçacık ışınları tarafından parçalanan bütün blokları gördüm. Okullar, üzerlerinde Cumhuriyet damgalı termit mühimmatlarıyla toza dönüştü. Ölü çocuklar savaşın gevşek değişimidir. Bana sızlanarak gelme çünkü bunu başlatan kadın ve erkek, bizler gibi kendi ceplerinden ödeme yapmak istemiyorlar.”

Bana hiç bu kadar tiksintiyle baktığını görmemiştim. "Sana ne oldu?"

"Hayat. Herkesin başına gelenin aynısı."

"Trigg bunu görebilseydi sana tükürürdü."

"Eh, senin gözetiminde öldü. Benim değil."

Holiday, sanki yüzüne tokat atmışım gibi boş boş bana bakıyor.

Trigg'in doğum gününde tanıştığımız tüm günler boyunca, bu gerçek, karşılıklı garantili bir yıkım silahı gibi konuşulmadan aramızda asılı kaldı. Ve şimdi bunu söylerken ağzımda kül tadı alıyorum. Trigg'i bu şekilde, bir silah olarak kullanmak, onun kim olduğunu, ikimiz için de ne anlama geldiğini en büyük sapıklıktır. Ama onu her yerde takip etti. Ve adını bile hatırlamayan bir nedenden dolayı onu ölümüne götürdü. Tatil gözümle buluşamıyor. Ama Lyria başını sallıyor.

"Bu adil değil ve bunu biliyorsun."

"Konuşmaları kaydet aşkım. Sen sadece kendini kahraman sanan küçük bir kızsın. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Haklısın. İstemiyorum," diyor. "Bunu açıklığa kavuşturmak için çok uğraştın. Ama annemin madenlerde kanserden öldüğünü biliyorum. Hemen ciğerlerini yedi. Babam onun suçu olduğunu düşündü. Ona doğru ilaçları alamadığını. Hayatını ondan sıktığını gördüm. Ve madenden çıktığımızda o çoktan ölmüştü. Gördüğü her şeyden - gökyüzünden, dünyadan - nefret ediyordu çünkü onu göremiyordu. Sence bunu sevdiği adam için ister miydi?"

"Hiç köle olmadım. Bilmem."

"Bizi yetiştirdiklerinde bize her şey vaat edilmişti; sonra ailemi kaybettim. Bütün ailem. Çentiklerin ve sıyrıkların için sızlanabilirsin ama bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Onlara kötülük yapıldığını gördüğüm için mi kötü davranayım? Dünyaları suçlamalı mıyım? kendimi suçladım. Hükümdarı suçladım. Ve bu bana ne şans getirdi?" Boğazını temizliyor, duygular iyileşiyor. "Bana Vadi'ye inanıp inanmadığımı sordun. Bilmiyorum. Var mı yoksa beni mi izliyorlar bilmiyorum. Ama bizi görmelerinin bir önemi olmadığını biliyorum. Önemli olan onları hissedebiliyor olmamız. Onları Hatırla. Ve onların gözünde bizim kadar iyi olmak için yaşamaya çalışın."

Ondan başka pembe bulutların döndüğü pencereye bakıyorum.

"Trigg gitmiş olabilir, evet. Soyulmuş hissettiğini biliyorum. Ama sen göremesen bile sende sevilecek bir şey gördüğünü hatırlamalısın. Seni iyi bir adam olarak gördü, Ephraim. Bu yüzden onu bir kez sevdiysen, iyi bir adam ol."

"O adam hiç var olmadı bile. Bu sadece Trigg'in kendini daha iyi hissetmek için uydurduğu bir şeydi."

"Öyleyse neden beni mekikte öldürmedin?"

"Yaptım. tetiği çektim. Emniyet açıktı. Sadece şanstı."

"Tekrar tetiği çekebilirdin. Ama yapmadın. yaşamama izin verdin."

"Ve bak ne oldu."

"Oyun oynadığın bu adam. Kendini daha az hissetmek için uydurduğun kişinin o olmadığına emin misin?"

Şimdi her şeyi hissediyorum. Pencereden yörüngeye giden gemilere bakarken, Trigg'i izindeyken ilk tatilimizi yaptığımızda Ege Denizi'nin sularında görüyorum. Bungalovumuzun arkasındaki hamakta küçük gitarını çaldığını hatırlıyorum. Sesi korkunç geliyordu ama şakaklarındaki boncuk boncukları, omuzlarındaki çilleri, dünyanın sertleştirmeye çalıştığı bir adamdaki çocuksu gülüşü izlemeyi seviyordum. Bana karşı sabırlıydı. Annem bana bakıp ayda bin kredi için beni sevdiğini söylediğinden beri dimdik duran duvarları yavaş yavaş yıkıyordu. O tatilde evlenme teklif etti.

Onunla ilgili tüm güzel anılar, çıkışının dehşeti tarafından rehin alındı. Şimdi parmaklıklar çatlıyor, kapılar açılıyor ve beni su basıyor. Tek istediğim onunla vedalaşmak. Onun benim, benim onun olduğumu bilmesini sağlamak için. Ama burada otururken, etrafımda yaptığım yıkıcı şeylerle çevriliyken hâlâ öfkeden başka bir şey hissetmiyorum.

Holiday'e bakıyorum ve söyleyecek bir şeyim yok. Özür dileyemem. Kelimeler ağzından çıkmayacak; tıpkı onun ölmesine izin verdiği için asla özür dilemeyeceği gibi, kendine bile. Ama içimdeki hayvani acıyı görüyor.

"Bunu düzeltmeni isterdi" diyor.

"Nerede olduklarını bilmiyorum," diyorum.

Holiday, adam kaçırma hakkında Trigg hakkında konuşmaktan daha rahat. "Kimdi?"

“Sendika. Bağlantım El Dükü'ydü."

O zaten biliyordu. "Onu teşhis edebilir misin?"

"Evet. Ama nüfus sayımında olduğundan şüpheliyim. O bir Gül'dü. Yüksek, yüksek son. Dolu bir Altının özel stoğu. Aramanıza oradan başlayın. Ve Gorgo adında bir Obsidyen vardı, kesinlikle askeri. Buzdan taze değil.” Not alıyor. “Görünüşün nedir, Holiday? Ne isteyebilirler?”

"Sen söyle. Yaşama dair bir kanıt yok. Talepler yok."

“Onları öldürmediler,” diyorum. "Dük onların Kraliçe için olduğunu söyledi."

"Onunla tanıştın mı?" Tatil soruyor.

"Numara. Oyundaki kelime, onun Dünya'dan bir Obsidyen savaş ağası olduğu. Kimse tam olarak bilmiyor."

"Yok canım?" Tatil kaşlarını çattı. "Cumhuriyet İstihbaratı bir yıldan fazla bir süredir onun Kızıl olduğu varsayımı altında çalışıyor."

"Kırmızı mı?" Lyria fısıldar.

"Obsidyenlerin bir Kızıl'ı takip edeceğini mi düşünüyorsun?" Güldüm.

Holiday, “Toplulukla birlikte çalışıyor olma ihtimalleri de var” diyor.

"Bu pek olası görünmüyor."

"Neden?"

“Dük bir köleydi. Köle tacirlerinden nefret eder. Kül Lordu için çalışıyorsa, bunu bilmiyor. Bu Barış'la mı ilgili?"

"Belki." Holiday pencereden gergin bir şekilde bakar ya da bir kül blok gibi kafası olan bir kadının görünebileceği kadar gergindir.

"Birini mi bekliyorsun?"

Ona söylemelisin, dedi Lyria. "Bilme hakkı var."

"Biliyor musun?" öne eğiliyorum. "Biliyor musun?"

"Çocukları arayan sadece biz değiliz..."

"Beni salla." Oturduğum yerden yarım kalkıyorum. "O geri döndü? Azrail?" Pencereden dışarı bakıyorum, yüzümdeki rengin çekildiğini hissediyorum. "Are?"

"Daha da kötüsü," diyor Holiday. "Leydi Julii avda. Ve o kan için dışarı çıktı."

"Sekiz aylık hamile. Botlarımı sallamadıysam beni bağışlayın."

Tatil gülümsüyor. "Lyria içeride olduğu için tam savaş zırhıyla Hyperion üzerinde bir Augustus mekiğine saldırdı."

ona bakıyorum. "Annelik zırhı yaptıklarını bilmiyordum."

"Onlar yapar."

"Sendika olduğunu biliyor mu?"

Tatil omuz silkiyor. "Onun ne bildiğini bilmiyoruz. Ve bilgi paylaşmıyor. Müfettişlerinden bazılarını kaza yerine girerken yakaladık."

kafamı kaşıyorum. Parmaklar yakıcı için kaşınıyor, mide daha fazla zoladon için düğümleniyor. "Eh, eğer o kadın Sendika'ya savaş açarsa, çocuklar parçalanmış gibi olur. Dikenli kutularda ceset parçalarını Hisar'a göndermeye başlayacaklar."

Holiday, "İşte bu yüzden buradayız ve Cumhuriyet İstihbaratı burada değil" diyor. "Sendika'yı bizden daha iyi tanıyorsun. Gelip kurtarma çabalarını koordine etmenize ihtiyacımız var."

"Şans değil. Hükümetinizde adamları var."

Tatil bakışları. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Çocuğun güzergahı bize bir aydan fazla bir süre önceden verildi. Ama içerideki diğer kişiler için gönüllü olmadılar. Prolly onları yakmak istemedi. Bu yüzden seni işe almak zorunda kaldım…" Lyria'ya bakıyorum. "Sana yardım ettiğimi biliyorlarsa..."

"Vücut parçaları" diyor Lyria.

Holiday, “Güvenlik içindeysek, onları geri almanız gerekecek” diyor.

bir kahkaha patlatıyorum. "Lanet olsun."

"Bunu söyleyeceğini düşündüm. Hayatının umurunda olmadığını biliyorum Ephraim. Ama içimden bir ses senin onunkini umursadığını söylüyor." Masanın üzerine bir holocube koyar ve kafası elleri arasında bir bankta kamburlaşmış bir kadınla bir hücre görüntüsü belirir. Volga.

Holiday, “Onu Cerebian Hayvanat Bahçesi'nde bulduk” diyor. "Onu bulmak senden daha kolaydı. Kolay olmayan şey Telemanusların onu görür görmez öldürmesini engellemekti.”

"Başındaki bir saça dokunursan..."

"Numara. Dinleme sırası sende. İtaat etme sırası sende. İstediğim her şeyi yapmazsan, onu Telemanus'lara vereceğim." Lyria da benim kadar şaşırmış görünüyor.

“Ona zarar verme,” diyorum.

Tatil geriye yaslanır. "Yani içeride biri var."

"Bunu yapmak istemedi."

"Umurumda değil. Bana çocukları getireceksin. O zaman arkadaşını geri alabilirsin.” Pişman olmadan bana bakıyor. "Oynamaya karar verdiğin oyun bu."

Holo'ya dönüp bakıyorum ve Volga'ya karşı nasıl zalim olabildiğimi merak ediyorum. Tanıştığımız günden beri beni bir köpek yavrusu gibi takip etti. Bana verdiği tek şey sevgiydi. Karşılığında hiç sormadı bile. Doğduğundan beri bir köle, bir canavardı. Herkes tarafından tekmelendi. Sonra beni buldu ve ben de ona aynı şekilde davrandım. Kötü hissediyorum.

"Bir yolu var" diyorum. "Ama ben ve Volga için bir af istiyorum."

"Özür mü? Yaptıklarından sonra mı?"

"Üçüncü taraf bir arabulucuyla dijital olarak istiyorum."

"Mürettebatının geri kalanı için af yok mu?" diye soruyor Lyria.

"Öldüler. Neden seninle konuştuğumu sanıyorsun?" Kodum için çok fazla.

"Ne düşünüyorsun yeğenim?" Holiday bana bakarak söylüyor. Başını eğiyor. "Seninle konuşmak istiyor." Holiday veri defterine dokunuyor ve önümde Hükümdar'ın yüzü beliriyor. Gözleri, ayların omzunda yanan filoları ve onun emriyle savaş suçlularının özgürce dolaştığını gören saf bir sıvı altından. Ondan ölçüsüzce nefret ediyorum.

"Efraim ti Boynuz."

"Aslan yürekli." Kayıt dışılık Holiday'i rahatsız eder. "Volga'nın derhal serbest bırakılmasını istiyorum."

"Numara."

"O zaman bir sorunumuz var."

"Çocukları geri aldığımda serbest bırakılacak. Ophion Loncası aracılığıyla bağlayıcı bir anlaşma hazırlayacağım."

"Aman," diyorum.

"Affedersiniz?"

"Ophion, Sendikanın cebinde. Benim için bir kontratla oraya gidiyorsun, bir sorunumuz var. Amani'yi kullan." Dünyanın en güçlü kadınına bilmediği bir şeyi söylemek çok garip bir şey. "Ve ölümüm durumunda Volga'nın affedilmesini istiyorum."

"Numara."

"İkimiz de özür dilemeyi ne kadar sevdiğini biliyoruz. Altın tecavüzcü veya toplu katil olmadığımı biliyorum, ancak Af Örgütü'nün ruhuna uygun olarak, bağışlamayı kalbinizde kesinlikle bulabilirsiniz."

"Ölmek istiyor musunuz Bay Horn?"

"Alakasız. Volga hayatı hak ediyor."

Uzlaşmazlığımdan memnun değil. Zor bok. "Vurduğu adam benim için bir baba gibiydi. Hâlâ yaşam mücadelesi veriyor."

"O zaman umarım aynı gün hem babanı hem çocuğunu kaybetmezsin."

Tepki vermiyor. Altın sakinliği o kadar mükemmel korunmuş ve kibirli ki, holodan geçip onu boğmak istiyorum. "Çok iyi" diyor. "Tatil size bir transponder sığacak. Sendika üssünün yerini tespit ettiğinizde, bu aktarıcıyla sinyal vereceksiniz ve bir saldırı timi koordinatlarınıza ulaşacak."

"Sendika bir transponder olup olmadığını kontrol edecek."

"Gizlenecek."

"Ve onu bulacaklar. Deri altı, izotop, onu bulacaklar. Bunlar sokak serserileri değil. Fark etmiş olabilirsin."

"Öyleyse ne öneriyorsun?"

"Bana bir ped numarası ver, ben ararım. O zaman, ölüm manganız GPS'ini takip edebilir ve uçarak sizi oradan ne şekilde çıkarırsa çıkarsın herkesi öldürebilir."

O bundan hoşlanmıyor ama ikimizin de fazla seçeneği yok. "Pekala, Bay Horn. Bir anlaşman var. Ama bir şeyi bilmeni isterim. Kaçmaya çalışırsanız veya Sendikaya kaçarsanız, şunu kesin olarak bilin: arkadaşınız ölecek. Ve Mars'ta, Luna'da, Dünya'da, Halka'da veya Venüs'ün kendisinde olsun, bir gece karanlığın ortasında uyanacak ve üzerinizde duran bir gölge bulacaksınız. Şanslıysan, o ben olacağım. Şanssızsan ya Sevro ya da kocam olacak ve yabancı bir yatağa sıçarak öleceksin."

52 Darrow Minotor'un Ev Sahibi

UZUN ÖNCE DEĞİLDİ

Bir Gri bir barda Minotor'a bağlılığıyla övünebilir ve piramit bayrağının dalgalandığı her yerde içkilerinin ödenmesini bekleyebilirdi. Ama bu, Apollonius'un ihaneti ve düşüşünden önce, savaş ağası yükselişinin hararetli zirvesindeydi.

Şimdi, bir zamanlar 250.000 olan bir ordudan geriye sadece 911 adam kaldı. Geri kalanlar House Carthii veya House Grimmus ile iş buldu. Bu adamlar, efendilerine ihanet edenlere hizmet edemedikleri veya gidecek yerleri olmadığı için kalırlar. Görevden yetim kaldı. Evlerine yaptıkları hizmetle tüm aile bağlarından koparıldılar. Altta yatan herhangi bir vatanseverlikten yoksun olarak, bir zamanlar büyük bir geminin dalgaların altında batmayı reddeden inatçı jetsam gibi yaşam boyunca yüzerler.

Bir zamanlar bir Venüs adasında emeklilik günlerini huzur içinde geçirmek bir rüya gibi görünebilirdi. Ama bu adamlar barış için yaratılmamışlardı. Sahil şehirlerinden gelen yerel güneşte kahverengi pembeleri beslemenin ve Guinevere Denizi'nin mercan kayalıkları arasında yüzmenin yeniliği artık yok ve onlar daha fazlasını arıyorlar. En azından Kül Lordu ile dinleyicilerimizi kazandığımızda bize yardımcı olacak birkaç bin kişi olacağını düşündüm. Ama seyirci olmayacak ve elimizdeki tek şey bu önemsiz kalıntı.

Sevro, Thraxa ve ben, Apollonius onlara hitap ederken Tharsus'un kütüphanesinden holo aracılığıyla izliyoruz. Askerlerine bakıyor. Adanın güney tarafındaki bakımsız asfaltta toplanmış halde duruyorlar. Küçük masmavi kabuklu yengeçler, çatlak betondaki yabani otların arasında uçuşuyor. Askerlerin üniformaları dağınık. Boyunları renkli kabuklarla süslenmişti, saçları yerel örgülerle uzundu. Apollonius yere tükürür.

"Korkarım babamın ve annemin evini korkunç bir hastalık kapladı," dedi, gururlu omuzlarını kamburlaştırmış, yelesini başının arkasına sımsıkı bağlayarak önlerinde volta atarken. Tharsus, azarlanmış bir çocuk gibi arkasında duruyor. “Damarlarımızdan görkemi, sancağımızdan rengi sömüren bir hastalık. Senin tarafından getirilmedi.” Kardeşine bakar. “Bu suç, bir başkasının omuzlarında. Ama senin tarafından büyütüldü. Uyuşukluğunuz tarafından sürdürülür. Sana bakıyorum ve ne görüyorum biliyor musun?” Kalabalığı vahşi gözlerle tarıyor. "NS?" Sabahın erken saatlerinde denizden esen rüzgar üniformalarını dalgalandırıyor. "Görüyorum... Venüslüler."

Utanç içinde yer değiştirirler.

"Clameaters görüyorum. Savaş adamları, basit ruhlara ve kovucu tilki peteklerine dönüştüler. Babalarınızın ve annelerinizin namusu nerede?” ağlar. “Düşen kardeşlerinizin öfkesi nerede? Kül Lordu ve aldatıcı müttefikleri Carthii, onları Luna'da ölüme gönderdi. Bir Trimalchian ziyafeti gibi bize Reaper'a kadar hizmet etti. Bildiğin kadın ve erkeklerin karanlık ölüme gidişini izledim. Kül Lordu bize ihanet etti. Denizin göbeğinde çürüdüğüm senin için bir sır değildi. Hayır. Bizim ana gezegenimizden Merkür'e kadar biliniyordu.”

Zehirli bir sessizlik içinde yürüyor.

"Yine de çürümeme izin verdin. Kardeşlerinin yok olmasına izin verdin. Ve burada, sanki Calypso'nun kendisi sizi göğüslerinden şarapla beslemiş gibi, sizi inekler gibi şişmanlarken buluyorum. Aylaklığın, utancının bedeline değer miydi? Babalarınız ne der? Anneleriniz ne düşünür?”

Başını öne eğiyor ve kendimi adamın dramına hayranlıkla bakarken buluyorum. Kalabalıkta nasıl oynanacağını biliyor.

"Sana bakıyorum ve ağlıyorum. Öyle bir utanç duyuyorum ki, sadece Lucifer'in kendisi acımın derinliğini bilebilir. Halelerimizi kaybettik, çocuklarım, efsanevi bulutların arasından cennetin lütfundan düştük ve düşmanlarımız kendimize dönüşmemize izin verdiğimiz şeye gülerken, kaynayan bir sefahat ve kirlilik cehennemine indik.

“Ama her şey kaybolmaz. Yenilmez irade, intikam ihtiyacı, ölümsüz nefret ve asla boyun eğmeme ya da boyun eğmeme cesareti kalbimde güçlü." Yumruğuyla göğsünü o kadar sert dövüyor ki, bunu holoda hissediyorum. "İntikam benim olana kadar dinlenmeyeceğim, çünkü ben Apollonius au Valii-Rath'ım. Minotaur Lejyonlarının İmparatoru. Mars'ın adamı. Demir Altın. Bugün bu ada hapishanesinden bir borcu kapatmak ve kendimi bu iğrenç utanç ızdırabından kurtarmak için savaşın kanatlarına biniyorum. savaşa biniyorum. Zafere. Kül Lordu'nun başı için sürüyorum." İleri atılır ve usturasını kaldırır. "Yalnız binmezdim. Bu yüzden size diyorum ki, benim en karanlık şeytanlarım, uyanın, kalkın ve ihtişamınızı geri kazanın!”

İçimdeki derinleri ürperten bir kükreme karşılık veriyor. Holo'yu kapatıyorum ve duvarda eski bir saat tik taklarken kütüphanenin yankılanan sessizliğinde sessizce duruyorum. Sevro, elini yeni traşlı mohawk'ında gezdiriyor. "Ordumuz bu mu?" diye mırıldanır. "Bir kaburga kaburga yediğinizde geride bıraktığınız artıklar."

"Yapacaklar," diyorum.

"Yapacaklar," diye tekrarlıyor. "Bunu neye dayandırıyorsun? Apollonius? Çılgınca havlıyor. Bir intihar koşusu için ayağa kalktı. Orada paramparça olacaklar ve biz de bir kaleye karşı dikenlerimizle baş başa kalacağız. Bunun için hazırlık yapmadık.”

“Toplara tekme atmaya nasıl hazırlanırsınız?” Diyorum. "Yapmıyorsun. İçini çekersin."

"Bunun bana ilham vermesi mi gerekiyordu? Adamları asallarını geride bıraktı." Bana dik dik bakıyor. Karaya inip Valii-Rath mülklerinin durumunu gördüğümüzden beri huysuz. "Ve sadece onlar değil."

"Bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Açıkçası, çünkü herkes senin efsaneni bir ineğin memesinden gelen süt gibi emiyor."

"O zaman söyle. Devam et. Thraxa aldırmaz.” Thraxa veri defterine garip bir şekilde bakıyor.

"Seni bu kadar destekledim. Biri bir şeyler mırıldanıyor, onları yere seriyorum ve onlara eski güzel bir konuşma yapıyorum. Ama buraya geldiğimizden beri neden bir fare kadar yüksek sesle konuşuyorum biliyor musun? Bunun ne kadar boktan olduğunu anlamanı bekliyordum. İnsan gücüne sahip değiller. Apollonius delirmiş. Bu işe yaramayacak." Kollarını kavuşturuyor ve kendi aptallığına hayret ediyormuş gibi görünüyor. "Gelmek bile istemedim. Evden haber alalı bir ay oldu. Lanet olası bir ay."

Öfkem alevleniyor. "Öyleyse neden geldin ki?"

"Çünkü senin çocuğunu büyütmek istemiyorum," diye çıkıştı. "Nefes almanı sağlamaya geldim. Ve geri kalanını senden korumak için."

Sözler içimdeki öfkeyi yok ediyor.

"Onları benden koruman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Değil mi? En iyi arkadaşlarını nereye götürdüğüne bak. Bakın kaç tane mezar taşı bizi takip ediyor. Ve bunun neden olduğunu biliyor musun?"

"Bana söyleyeceğine dair bir his var."

"Kısayolları kullanıyorsun. Herhangi bir bok alanından geçen en düz çizgi ve her şeyin olgun ve muhteşem olacağına güven."

"Yeterince işe yaramış gibi görünüyor. Biz-"

Dur, dedi beni keserek. "Kabul edip etmediğini Ragnar'a sorayım." Etrafına bakar. "Bekle. O burda değil. Pax'a sorayım. Hata. Lorn…ayy. Pops..." Ellerini havaya kaldırdı. "Ona da soramazsın. Bunu bitirmek için o kadar açsın ki, bütün madeni yarım yamalak bir elde kumar oynayacaksın."

Yarım yamalak değil, dedim sakince. "Çalışacak. Duygusal davranıyorsun."

Bana vahşi gözlerle bakıyor - benim eski Kırmızı gözlerim - ve içlerinde aydınlanma doğuyor. "Pekala, beni yanlara doğru sür. Gerçekten kendi efsanene sarhoşsun, değil mi? Palyaço söylediğinde satın almadım. Ama hepsine inanıyorsun. Kendini bir tanrı sanıyorsun. Ölemezsin."

"Birinin buna bir son vermesi gerekiyor. Kendi zamanında baba olabilirsin. Şu anda, işten ayrılmanız ve işinizi yapmanız gerekiyor. ”

"Burada olmamalıyız."

"Pekala, bunun yerine aklında ne var? Kuyruklarımızı bacaklarımızın arasına alıp Luna'ya mı geri dönüyoruz? Kendimizi Muhafızlara teslim edin ve Cumhuriyet'in Vox Populi tarafından yıkılmasını, ardından Kül Lordu ve Halka tarafından kesilen sıçanı oynamayı bırakmaya karar verdiklerinde nasıl bölündüğünü izleyin. Bu, bir hiç uğruna toplu katiller çetesini dağıttığımız anlamına gelir. Bu, Wulfgar'ın bir hiç uğruna öldüğü anlamına gelir. Sesim sakinliğini kaybediyor. Bu, on yıl boyunca bir hiç için savaştığımız anlamına gelir. Ve sonra Jant geldiğinde ne olacağını düşünüyorsun?”

“Bu plan boşa gitti” diyor. “Kayıplarımızı azaltmalıyız. Eve gidemezsek, filoyla Merkür'e gidin. Bu pislik için ölmek istemiyorum."

"Fikrini duydum," dedim sesimdeki öfkeyi uzak tutmaya çalışarak. "Verdiğin için teşekkürler, Imperator. Söylediklerini düşündüm ve görevin devam etmesine karar verdim. Adamların beslenmesini ve yıldız kabuklarının saat 16:00'ya kadar saldırı mekiğine yüklenmesini istiyorum. Gözden uzak durduklarından emin olun. İhtiyacımız olan son şey, lejyonerlerinin kiminle savaştıklarını bilmeleri."

Bana küfretmesini, belki bana vurmasını bekliyorum. Kızlarını bir daha görememe korkusu onu mantıksız, hatta bir korkak yapıyor. Ama o sadece bana bakıyor ve sonra yavaşça yumruğunu kaldırıyor.

"Hail Reaper." Bir topuk üzerinde dönüyor.

Kapıya ulaşmadan önce, Roque'un gidişinin hatırası yankılanırken, Sevro, dedim. Orada, ahşaba dönük duruyor. Arkadaşımın yaralı kafasının arkasına baktığımda aramızdaki mesafeyi hissettim. "Benimle aynı fikirde olmadığın için üzgünüm. Ama sana bildiğim her şeyi anlattım. Ve onların komuta yapılarını yok edecek inisiyatif ve araçlara sahip olduğumuza inanıyorum."

Başını sallıyor. "Elbette yaparsın." Dudağını ısırır. "Bundan sonra işim bitti. Ben senin gibi olmayacağım. Pop'larım gibi olmayacak. " Bana bakıyor, gözleri koruyucu ve kin dolu. "Kızlarımın babası olacak. Bu bencillikse, umurumda değil. Bırak başkası Ares olsun."

O ayrılır.

Sözleri şüphelerimde oynuyor ama bugün düşünmek için zamanım ya da yerim yok. Thraxa'ya bakıyorum. "Bir fikrin var mı?"

"Hayır. Zamanım yok. Adamları hazırlayayım mı efendim?"

-

İki saat sonra, Uluyanların Nessus ve yırtık Kanatlarımız üzerinde hazırlık yaptığı hangar körfezinin gölgesinde duruyorum. Min-Min ve Clown'dan gelen teçhizat yükleme gürültüsü ve küfürler arasında, Valii-Rath Evi'nin seferber edilmiş gücü asfalttan kalkarken, uzaktan motorların kükremesini duyuyorum. Kırk Yırtık Kanat, bir göletten düşen ördekler gibi betondan yükseliyor, motorları çivit mavisi yanıyor ve gölgeleri ikindi ışığında durgun ve uzun. Güney nedeniyle uçuyorlar. Onlarla birlikte, çekirge kostümlü Gri şok birlikleriyle dolu beş uzun taarruz fırkateyni ve taarruz mekiği yükselir. Gecikmiş bir asker, elinde unutulmuş bir şans simgesi taşıyan son mekiği yakalamak için koşar. Çekirge giysisinin çarpık uzun bacakları, dizinin arkasındaki bir eklem boyunca geriye doğru dönüyor, ardından onu insanlık dışı bir sıçrayışta iterek, beş metreyi geminin içine doğru itiyor, burada arkadaşları onu elinden tutup kaldırıyor.

Apollonius veda etmeye gelir. Zırhıyla evine bakıyor. Modern Mars teçhizatının sade, sessiz görkeminin aksine, Çekirdeğin barokunu tercih ediyor. Mor göğüs plakasının ortasında Minotaur'u var. "Hail Reaper," dedi alayla. Gözlerini kapatır ve havayı koklar. "Hayat bu değil mi?"

"Adamların varlığımızı bilmiyor mu?" Soruyorum.

Gözleri hala kapalı. "Köpekler, geceleyin yaramazlık taşıyan maskeli adamların havlamasıdır." Gözlerini açar ve gülümser. “Paralı askerler. Ronin. Silahlar. Doğru olan dışında herhangi bir isimle şüpheleniyorlar. Ama küçücük suç ortağınızı acı bakla aroması sergilemekten caydırmanızı rica ediyorum. Köpeklerim kurtlardan nefret eder.”

"Kurtpelerinleri yanımızda getirmedik," diyorum. "Bunun yerine iki alfa mega nükleer bomba getirdik." Gözlerinde bir ikiyüzlülük işareti arıyorum. "Adamlarım bizimle gelmemen gerçeğinden hoşlanmıyor."

"Anlaşılabilir. Herkes anlamadıklarından şüphelenir. Ama birbirimizi anlıyoruz, değil mi, Reaper? Dostların ihaneti, düşmanın kılıcından çok daha derine iner. İkimiz de bir savaş tanrısının çocuğuyuz. Çocuklarının gözdesi ve kayıp kardeşimiz Akhilleus'un gölgesinde ata biner gibi dur." Onunla aynı fikirde olduğumu gösteren hiçbir işaret yapmıyorum. Iç çekiyor. "Geç kalırsam, yaramazsam beni yok et." Bombanın girdiği yara izine hafifçe vuruyor. "Ama ikimiz de biliyoruz ki adamlarımı cehennemin dibine sokuyorum. Aralarında olmasaydım hangi komutan olurdum?”

Saygı duyabileceğim.

"Karanlık bölgede, gömülü bombanız aktivasyon sinyalimize yanıt vermeyecek," diye hatırlattım ona. “İçeri girer girmez, sadece bizim tarafımızdan etkisiz hale getirilebilecek üç saatlik bir patlama süresine sahip olacak. Eğer ölürsek, takip edeceksin. Eğer angajman alanından ayrılırsanız, o da patlamaya programlanmıştır.” Sessizce dinliyor. "Yol noktasında görüşürüz. Eğer başarırsan, Altın."

O gülüyor. "Seni bekleyeceğim, Kızıl." Bir elini uzatır. Çaresizce alıyorum. Sevro, Nessus'un rampasından asık suratla izliyor, kuşkusuz nezaketimi düşkünlükle yanlış değerlendiriyor. Apollonius elimi bıraktı ve benden uzaklaştı, Minotaur miğferi zırhının boynundan başını örtmek için yuvarlanırken kocaman ciğerleriyle yüksek sesle şarkı söyledi. Uzun ve bükülmüş boynuzlar gökyüzüne saplanır. “ 'Korku iblisi bu vahşi Uçurumun içine Cehennemin eşiğinde durdu ve bir süre baktı, yolculuğunu düşündü; geçmek zorunda değildi!' ”

Bununla birlikte, yerçekimi Botlarıyla asfalttan fırlıyor ve ayrılan lejyonlarına katılmak için gökyüzüne doğru eğiliyor. Rhonna onun gidişini izlemeye gelir. "Efendim, Colloway Nessus'un hazır olduğunu söylüyor."

"NS?" Soruyorum.

"Sayın?"

"Nessus'un ateş gücüne ihtiyacımız var ama atmosferde manevra kabiliyeti yok. Yavaş bir inek olacak. Colloway, ripWing'inde daha çok işe yarayacaktır. Bu, Nessus'la senkronize edecek kimsemiz olmadığı anlamına geliyor. Min-Min onu uçuracak. Ve topçulara ihtiyacı olacak. Ateşleme sistemleri konusunda eğitim aldınız, sanırım?"

O sırıtıyor. "Lanet olsun düz."

"İyi. Git Winkle'ı bul, sana nişancı odasına giriş izni verecek."

Selam veriyor. "Teşekkürler bayım." Öne atılıp yanağıma bir öpücük konduruyor. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Amca." Onun gemiye dönüşünü izlerken, keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. Ama Sevro içimde şüphe uyandırdı ve aklımın bir köşesinde başka bir şey kemiriyor. Kül Lordu'nu üç yıldır kimse görmedi. Niye ya? Her zaman öncünün liderliğini yaptı. O karanlık perdenin arkasında ne saklıyor?

53 Darrow Savaş Tanrısı

"MINOTAUR-1 İLETİŞİME GEÇTİ.

Düşmanla meşgul," diyor Apollonius iletişimden.

Yıldız Kabuğumun içindeki sensör ekranında, Kül Lordu'nun karanlık bölgesinin kavisli kenarı mavi renkli haritanın köşesini engelliyor. Apollonius'un küçük filosundan gelen altın noktalar yığını bariyere yaklaşıyor. Düşman devriyeleri saptadıklarında ve tam güçle harekete geçtiklerinde konuşmalarını dinliyorum. İki ripWings neredeyse anında aşağı iner; üçüncüsü karanlık bölgede kaybolur. Apollonius'un filosu takip ediyor. Yakında imzaları kaybolur. Toplu saldırıları, Ash Lord'un güçlerinin dikkatini ve kayıpların büyük kısmını yiyip bitirecek. Nessus'un gizli gövdesiyle arka kapıdan girip doğruca Kül Lordu'na gideceğiz.

Char, "Minotaur karanlık bölgenin içinde" diyor. "Kazaya iki dakika."

Nessus'un iskele tarafındaki ateşleme borusunun içinde, yumuşak bedenim savaş cübbesiyle sarılmış durumda. Termal cilt, pulseArmor, starShell—on iki fit uzunluğunda mekanize zırhlı bir giysi. Selanik'te iskelenin yanında sattıkları, yüzleri pembe yanaklı Kırmızılar ve Menekşelerle boyanmış, katmanlı tahta oyuncaklar gibiyim. Pax gençken ona bir tane almıştım. Ailece ilk ve tek Mars seyahatimizdi. Mustang'in kucağına oturdu, içinde bir tane daha bulmak için oyuncak bebekleri her ayırdığında nefesi kesildi ve bizim de mucizeyi görmemizi umarak bize baktı. Eşimin yüzündeki sevinci görünce bir mucizeye daha tanık oluyordum. Birincisi, uzun süre bir daha göremeyeceğime inandım. Aşk o kadar güçlü, o kadar bütün ve gerçek ki, acıtıyor, çünkü sonsuza kadar süreceğine kendinizi inandırdığınızda bile, her şeyin nasıl bozulduğunu ve solup gittiğini görecek kadar dünyayı biliyorsunuz, ama bir şekilde, bir şekilde bu aşkın olacağına inanıyorsun. istisna ol. Tek başına süreceğini.

Göğsümü bir ağrı dolduruyor. Sadece anılarında değil, Pax'ın çok genç ve masum olduğunu düşünürken de. Luna'ya geri çekilmemizden önceki gün daha dün gibi görünüyor. Zaman nereye gitti? Cevabı bildiğimde soruyorum. O zamanı geçirdim. Ve onu sevgime ihtiyacı olanlardan dünyalar kadar uzakta geçirdim.

Şimdi klostrofobiyi ve gövdenin ötesinde yaklaşan şiddetin korkusunu hissediyorum. Nessus, Colloway'in yırtık kanatları eşliğinde denizin üzerinde kükrer, arkadaşlarım onun tükürük tüplerini doldurur.

"Düşman teması. Altı haydut geliyor. Bizi gördüler," diyor Colloway. "Warlock Squadron çekici." Colloway ve tükenmiş Warlock Squadron, gelen devriyeleri hedeflemek için önümüzde yarışıyor. Sensörler arasında dans ediyorlar, noktalar yanıp sönüyor ve yok oluyorlar.

Colloway, "Haydutlar ortadan kaldırıldı," diye homurdandı, normal kayıtsızlığının yerini zanaatında bir ustanın sert sesi aldı. "Warlock-1 karanlık bölgeye geçiyor."

Yırtık Kanatlar eşiği geçerek Nessus'un önündeki karanlık bölgeye girerken, yaklaşmakta olan siyah perde tarafından yutulmak üzere sensörlerimizden kaybolurken, yıldız Kabuğumdan Nessus'un holoCam'lerini izliyorum.

"Arka kapılarına konuşlandıracağız," diyorum, iletişimim üzerinden starShell filoma. "Ne olursa olsun bir yangın fırtınası bekleyin. İletişimin içeride çalışmasını bekleyemeyiz. Tam özerkliğe sahipsiniz. Yeniden değerlendirmek için ilk tehditler ortadan kaldırıldıktan sonra grup oluşturun."

Alexandar gereksiz yere, "Bunu kopyala, Howler 1," dedi.

"Burnun Reaper'ın kıçına bu kadar yüksekken nasıl nefes alabiliyorsun?" Palyaço sorar.

Alexandar, "Nefesimi tutuyorum," diye yanıtlıyor. "Böylesi çok daha kolay, dostum."

Rhonna silah kulesinden "Kimse nefesini bu kadar uzun süre tutamaz," dedi.

"Ragnar yapabilir," diyor Sevro.

"Eh, Ragnar kanlı serçe parmağıyla bir dağı kaldırabilir," diye yanıtlıyor Palyaço. "Ve bir damla işemeye gerek duymadan bir okyanus iç, mesanesi o kadar güçlüydü ki."

"Bir Peerless Scarred'in kalbine giden en hızlı yol nedir?" Çakıl soruyor. "Ragnar'ın yumruğu."

Sevro kıkırdar. "Ölümlü erkeklerin aksine, Ragnar uyumadı. Sadece bekledi."

Eski dostumu söyleyebileceğimden daha fazla özletmemi sağlıyorlar. Görünüşe göre Ragnar, Tinos'un kurtulacağını ve Luna'nın düşeceğini bilmeden öldü. Adamlarıma, "Bugün Kül Lordu'nun arkadaşımıza ne yaptığını hatırla," dedim. "Ragnar'ı köle yaptığını unutma. Spor için kendi türünü öldürttüğünü. Bir borç var. İki Grimmus düştü. Henüz iki kişi kaldı."

"Atalantia veya Grimmus. Magnus au Grimmus" diye bir söz veriyorlar ve umarım Atalantia burada babasıyla birliktedir, böylece ailelerinin destanını bir kez ve herkes için sonlandırabiliriz.

Dilsiz, Obsidiyenlerin ölüm çıngıraklarını dronlar. Kulaklarımı haklı bir korkuyla dolduruyor ve Ragnar'ın anavatanının acı kış ovalarının içimde yuvarlandığını hissediyorum. Keşke eski arkadaşım bugün burada olsaydı. Bu görevi eski efendisine yönelttiğini görmek için neler vermezdim. Altınların başka hiçbir erkekten önce yapmadıkları gibi sarsıldığını görmek.

"Hyrg la Ragnar," diye hırladı Sevro.

Adamlar, "Hyrg la Ragnar," diye böğürdüler.

Nessus karanlık bölgeye dalar. Harici kameralar kararıyor. Benim com sessiz ile statik. ben baba değilim Koca yok. Öfkemi çağırıyorum. Benim nefretim. Ben Lykos'un Helldiver'ıyım. Mars'ın Orakçısı, Altın'ın son büyük savaş lordundan hayatı koparmak için geldi.

Takımımın dışında ateşleme mekanizmasının başlatma uyarı konsolunda sarı ışıklar yanıp sönüyor; Açlıkla bakıyorum. Yeşile dönmesi ve beni serbest bırakması için çaresiz. İç amortisörlerimde ve pulseShield'ımda uçuş öncesi kontroller yapıyorum, gravBoot'larıma güç sağlıyorum, sağ omzumdaki parçacık topunu ve sol koluma bir kütük oluşturan raylı tabancayı dolduruyorum. Parçacık topundan gelen bir uğultu, elbisemin kambur sırtındaki ana reaktöründen enerji çekiyor.

Işık yeşile döner.

Ateşleme odasının kancaları beni raylı tüfeğin ağzına doğru itiyor. Dişlerimi birbirine kenetleyip başımı eğiyorum. Sonra kancalar elbisemi çarpışan akımın içine itiyor ve sesin üç katı hızında ileri atılıp karanlık bölgeyi delip geçiyorum, kalbim boğazımda.

Bir ölüm sahnesine daldım.

Kendimi yönlendirmek için zaman yok. Yakınlık sensörleri gelen mühimmatla çığlık atıyor. Önümde gökyüzüne bir parçacık demeti çarpıyor, bir önkol kadar kalın ve bir güneş ışını kadar parlak bir ışık sütunu. Vücudumu çevreleyen formaGel'deki dürtü sensörleri takım elbiseyle iletişim kuruyor ve beni zorluyor. Parçacık ışınını geçiyorum ve ısıyı zırh katmanlarında bile hissediyorum. Kaçınma manevram beni bir uçaksavar bataryasının dübelinin yoluna atıyor. Yumruk büyüklüğündeki mermiler, aşırı ısıtılmış şarapnel bulutlarında patlıyor. Sağımda bir mermi patlıyor, beni havada döndürüyor, Nabız Kalkanım kinetik enerji aktarımından çığlık atıyor. Döndüğümde hızlanıyorum, körü körüne denize dalıyorum.

Kötü bir başlangıç.

Karanlık bölgenin perdesinden doğrudan düşman çevre savunmasının dişlerine geldik. Arka kapı için çok fazla. Altında, uçaksavar pilleriyle süslenmiş bir atol kümesinin tepesinde, jiroskoplar üzerinde dönen altı otomatik taret havayı metalle dolduruyor. Silahlar, Nessus'un kalkanlarının alt tarafına mühimmat fırlatır. Ana parçacık topuyla bir atolü buharlaştırır. Colloway'in üç ripWing'i, bir düşman ilk müdahale ripWings filosu ile çılgın bir dansta sıkışıp kaldı. Yıldız Kabuklarımdan ikisi şimdiden tütüyor ve ateş sahnesinden topallayarak

uzaklaşıyor, ancak on tanesi benimle birlikte atollere doğru yarışıyor. Siyah üniformamızla kimin kim olduğunu söylemenin yolu yok. Tepesi bir parçacık topu yerleştirmesi olan yüksek bir kaya sütunu olan en büyük mercan adasına doğru hızla ilerliyorum. Işık metre genişliğindeki namlusunda çatırdadı ve sonra bana doğru fırladı. Kesin ölümün hakkını örüyorum ve daha küçük parçacık topumu çevrimiçi hale getiriyor ve bir boncuk çiziyorum. Pildeki enerjiyi artırarak sol elimi genişletiyorum. Yeterince yaklaştığımda, adanın ağaç gölgesinden kaçan korkmuş papağanları görebiliyorum, yumruğumu sıkıyorum ve topum kükrüyor. Sağ omzumdan şimşek çakıyor ve silah tesisatının tabanından erimiş bir yarık kesiyor. Kapalı yumruğumu ileri geri sallıyorum, topu yönlendiriyorum ve jeneratörlerine çarpana ve tesisat patlayana kadar tesisatın çatısını yırtıyorum. Bankaya gidiyorum ve Howlers'ın silah teçhizatının geri kalanını yok ettiğini görüyorum.

Çevre savunmasının son topu sustuğunda, yıldız Kabukları, için için yanan bir silah pilinin kalıntılarının yakınındaki atollerden birinde bir kaya oluşumunun üzerinde oluşur. Colloway'in ripWings bin metre daha yükseğe uçuyor, Nessus onların üzerinde yüzüyor. Uzaktaki ana adalara ateş ederken gökyüzünü parçalıyor. Ama geri ateş ediyorlar.

Görünüşe göre gezegenin kendisi ikiye bölünüyor.

Howler'lar birer birer benimle engebeli kayalığın üzerine indiler. Maymun benzeri uzun uzuvları ve zırhlı kabukları ile üç tonluk yıldız Kabukları, parlak gün ışığında kabuklu golemlerden oluşan karanlık bir grup gibi görünmelerini sağlar. Üçgen duroglass yüz siperlerinden bana bakıyorlar. Dilsiz'in kabuğunun omzundan dumanlar yükseliyor, ama etine isabet etmedi. Thraxa yere inerken kendini sabitler; nükleer fırlatma tüpü hala sırtına bağlı. En son inen Sevro. Kayalıklardan bir çıkıntıya tutunarak tepemizde asılı duruyor.

İletişimlerimiz karanlık bölgenin parazitinden dolayı kapalı, bu yüzden zırhlı göğsümde lazer ekranla komutlar veriyorum. İşim bittiğinde, Sevro ve ben adadan yukarı fırlayarak Kül Lordu'nun gizli dünyasını bütünüyle görmek için irtifa kazanıyoruz.

Volkanik adalarla dolu sakin bir zümrüt deniz uzanıyor önümüzde. Yirmi kilometre uzaklıkta, Ash Lord'un krallığının merkez üssünde, merkezi kaya oluşumunun üzerinde etkileyici bir beyaz sivri tepesi olan kambur bir ada yatıyor. Adadan uzanan, denizde pençeleşen paramparça kol ve bacaklardan oluşan yüksek sivri uçlu atoller ve adacıklardan oluşan bir omurgadır. Berrak suyun altında görünen soluk kum, dökülen ilik gibi adaların tabanlarının etrafına sızıyor. Ateş adaları Nessus'un silah pillerinden bağlar. Adanın ana anteni

şimdiden cürufu eritiyor, ancak ana ada ve kulesi üzerinde bir kalkan jeneratörü devreye girerek su hattının üzerinde yalnızca yüz metrelik korumasız boşluk bıraktı.

Uzak gök gürültüsü suyun üzerinde yuvarlanıyor.

Otuz kilometre ötede, karanlık bölgenin doğu ucundaki adayı geçerek, bir savaş şiddetleniyor. Vizyonumu büyütüyorum. Apollonius'un yırtık Kanatları, Kül Lordu ile denizin üzerinde sürekli değişen bir çatışmada dönüyor. Kırmızı raylı tüfek ateşi ve elektrik-beyaz parçacık ışınları, batık silah teçhizatlarından ve adaların tepelerinde gizlenmiş uçaksavar bataryalarından yükseliyor.

Apollonius'un ağır, örümcek şeklindeki gök gürültüsü Kanatları ana adalarda koşarken, sığınak avcılarının sarsıntıları yankılanıyor. Yırtmakanatları savunuculardа bir delik açtı ve lejyonerleriyle dolu indirme gemileri, karaya ulaşmak için kimsenin olmadığı sularda yoğun ateşin içinden geçiyor. Ağır kayıplara rağmen ilerleme kaydediyor.

Sonra korkunç bir şey görüyorum.

İkinci en büyük adada, Kül Lordu'nun kulesinden yaklaşık dört kilometre uzakta, ripWings savaşa katılmak için büyük bir hava alanından yükseliyor. Üç filo, otuz altı uçak. Yaklaşık iki yüz gemi daha havaalanını dolduruyor. Komşu adalardan kışlaya benzeyen uzun metal binalar parıldıyor. Hoverboats zaten su üzerinde hızla ilerliyor ve pilotları uçaklarına taşıyor.

Batıdaki varlığımızı gören bir düşman filosu, hava sahasının kanadından ayrıldı ve Colloway'in gemilerinin yerde bekleyen Yırtıcı Kanatlara saldırmasını engellemek için yavaşça yanaştı. Üç kişilik filosuna bakıyorum. Warlock'un itibarını bugün kazanması gerekecek. Zaten uzun menzilli füzeler, gemilerin arasına giriyor.

Sevro ve ben göz kapaklarımıza kilitlendik.

Pilotları gemilerine ulaşmadan ortadan kaldırmalıyız yoksa hepimiz ölürüz. Kuyruğumda Sevro, taş gibi düşüyorum ve adamlarımın arasına iniyorum. Beni takip etmelerini işaret ediyorum. Yırtık Kanatlar denize açılınca suya dalıyoruz. Raylı tüfek mermileri suyu yiyor, ancak üstümüzden çarpma anında parçalanıyor. Yirmi metreye dalıyoruz ve bir metal köpek balığı sürüsü gibi adalara doğru ilerliyoruz. İki torpido suya düşer ve patlayarak bizi yanlara doğru iter.

Sonra, derinlerden, suyun içinden bize doğru hareket eden bir şey görüyorum, bir yumruktan daha büyük olmayan bir metal bulanıklığı. Howlers'ın mermilerinden birine çarpar ve patlayarak vücudunun yarısını buharlaştırır. Derinlerden daha fazla metal bize doğru yüzüyor. Mayın tarlası. Sudan yukarı doğru ateş ediyorum, uluyanlarım arkada sıcak, mayınlar onların arkasından çığlık atıyor. Nessus'un göbek kulesinden bir ateş mızrağı iner ve mayınları havadan keser. İyi atış, Rhonna! Onu öpebilirdim.

Uçan teknelerden birinin hemen pruvasında yüzeye çıkıyoruz. Bir düzineden fazlası hava alanına doğru koşuyor. İki tanesi çoktan indi. Birine doğru fırladım ve komuta kabininin hemen önündeki güverteye indim. Cam bir bölmeden kadın Mavi pilotu ve yarım düzine Turuncu ve Yeşil mürettebat üyesini görüyorum. Elbisenin sol koluna yerleştirilmiş raylı tabancaya geçiyorum ve pilot korku içinde ellerini kaldırırken komuta kabinine ateş ediyorum. Kızgın metal, erkeklerin hamurunu yapar. Körfez boyunca, StarShells'teki Howler'larım hovercraft filosu arasında ileri geri sıçrayarak komuta kabinlerini katletiyor. Thraxa, Nabız Tüfeği ateşine karşı tek bir yüzer ve güçlü Çekiç ile bir Griyi yirmi metre havaya savurur. İçeride kaybolur. İç kısımdan ışık yanıp söner. Sevro, diğerinin üzerinde süzülür ve üzerine ateş eder. Parçalanmış komuta kabininden kendi hava aracımın yolcu bölmesine daldım, burada uçuş teçhizatlı iki düzine üniformalı Blue dehşet içinde bana bakıyor. Bazıları Rhonna'dan daha yaşlı değil.

Tetiği çekiyorum ve adam eti yapıyorum.

Vücut parçaları yerde seğirirken buharlaşan kan havayı paslı bir sisle doldurur.

Uçan gemiden dışarı çıktığımda, filoları için için yanan, batan enkazlardan oluşan bir harabe haline geldi. Sevro, Howlers'ı havaalanı adasına yerleştirdi. Suyu atlayıp yanına iniyorum. “Kahretsin arka kapı yok!” ana adanın tepesini patlattığını söylüyor. “Yer bir kirpi.”

“Yakında hava üstünlüğümüz olacak. O fırkateynler onları dövüyor.”

"Apple'ın adamları uçabilir," diyor gülerek. "Colloway'i görüyor musun? Yarım kanlı bir filoyu tek başına savuşturdu.” Yukarıya bakıyoruz ve yukarıdaki bulutlarda birbirinin etrafında dönen siyah noktalar görüyoruz. Çok huzurlu görünüyorlar. Plaj da öyle. Ana adadan uzakta denize bakmaktadır. StarShell'imin ayaklarına su çarpıyor. Yengeçler kum boyunca sıçrıyor. Ve körfezde, hoverkraftın devasa enkazları için için için yanıyor ve derinlere batıyor.

"Kim eksik?" Soruyorum.

"Grana ve Vandros," dedi sessizce. On ikimizden sekizi kaldı. Bir savaş haritası çıkarmaya çalışıyorum ama statik hala sensörleri bozuyor. Savaş alanının bu kadar azını görebilmem beni çileden çıkarıyor. Ama Niobe'nin çocuklarımıza öğrettiği şey bu, Sevro ve benim uzun zaman önce öğrendiklerimiz: teknolojiye güvenin ve yakında pilleriniz gibi öleceksiniz.

"Mekikle kaçmayı deneyecek gibi görünmüyor," dedim.

"Elbette değil. Bir kez olsun bizi abarttı. Prolly, kaçmayı denemesini bekleyen koca bir filomuz olduğunu düşünüyor. Onu kazmamızı sağlayacak."

Sevro, "Apple güçlerinin adanın iç kesimlerine doğru ilerlemesini beklemeliyiz" diyor. Tongueless ve Thraxa kıyı şeridini araştırdıktan sonra birlikte karaya çıkarlar. Pebble ve Weed, beyaz kayalık tepelerin ve zeytin ağaçlarının ötesindeki hava limanlarının bulunduğu adanın içini izliyor. Alexander onlara birkaç Howlers ile katılıyor.

"Bekleyemem," diyorum. "Büyük ihtimalle biz diziyi yok etmeden önce bir sinyal almışlardır. Yakında anakaradan gelen takviyelerle uğraşacağız."

Sevro, "O zaman kıçımızı kaldıralım," diyor.

Hava ölümcül bir yer, bu yüzden sürü halinde kayalık adadan ana adaya bakan kıyı şeridine doğru ilerliyoruz, yere yakın, her seferinde otuz metre atlıyoruz. Tongueless, Alexandra ve Milia'yı iniş pistlerindeki Yırtık Kanatları yıkmaları için iç bölgelere gönderiyorum. Bize yeniden katılmadan önce, hava pistlerinden tepelerin üzerinden ateş bulutları yükseliyor. Gökyüzünde ciddi bir aksilik yaşadık. Nessus, Ash Lord'un ana adasındaki parçacık toplarına karşı silahlı savaşını kaybetti ve sığınak aramak için daha alçak bir yüksekliğe çekilmek zorunda kaldı. Apollonius'un fırkateynlerinden biri daha gökten düştü.

Bir sırt hattının koruması altında, Howlers birbirlerine yıldız Kabuklarını kontrol etmeleri için Sevro olarak yardım ediyor ve ben ana adaya bakmak için tepeye tırmanıyorum. Bir kilometre açık su, kara kütlelerini birbirinden ayırır. Kuleler kayalık sahil boyunca sıralanır.

En sağımızda, Apollonius'un kuvveti ana adaya asker gemilerini itti ve indirdi. Yüzlerce mekanize asker, ağır zırhlı örümcek tankları ve hava kuvvetlerinin kalıntıları tarafından desteklenen çekirge ayakları üzerinde sahile saldırdı.

Son Valii-Rath lejyonu ölümün eşiğine geldi.

İlk dalga, yüksek kayalıklarda insansız hava araçları ve silah pilleri tarafından ateşlenen misket bombaları tarafından biçiliyor. ripWings, sığınak avcılarını düşürür ve büyük silahlar susar. Habersiz yakalanan Kül Lejyonları, şimdi yeraltı kışlalarından dökülüyor. Korumalarla çevrili Apollonius, havada bir birlik taşıyıcısından çıkıp kayalıklardaki sığınaklara düşerken gökyüzünde bir zırh parıltısı görüyorum. Kendi boyutunun üç katı büyüklüğünde bir holobanner gökyüzünde parlıyor: mor bir Minotaur'un öfkeli kafası, herkesi dans etmeye ve ölmeye davet ediyor. Grilerden oluşan bir manganın arasına iner ve onları yok eder.

Klan.

göğsüne tekme atıyorum. Kaya oluşumundan düşerek aşağıdaki kumla çarpışıyorum ve sersemlemiş halde gökyüzüne bakıyorum. "Keskin nisanci!" Sevro bağırır.

Sevro yanıma iniyor. "Bağır, nerede vuruldun? Biçmek?"

"Ah, lanet olsun, ölecek!" Palyaço diyor.

"Kapa çeneni, pislik!" Sevro onu itiyor.

Çakıl diz çöküyor üzerime. "Darrow, beni duyabiliyor musun? Darrow."

"Ah," diyorum. Oturmama yardım ediyorlar. Zırhı delen mermi starShell'i deldi ama altındaki pulseArmor tarafından durduruldu. Elbisenin kolları ve bacakları tepki vermiyor. Pebble ve Weed, fırlatma portunu etkinleştirmeme yardım ediyor. Mekanik parçalara ayrıldı ve ben sürünerek dışarı çıktım, hala atıştan sersemledim. PulseArmor'ımda bir göçük var.

"Thraxa nerede?" Sevro etrafına bakınır.

"İşte," diyor aceleyle.

"Hala o bebek nükleer bombası var mı?" diye soruyor, yüzü öfkeliydi.

"Evet efendim."

"Ver."

Zırhının arkasından nükleer fırlatıcıyı çıkarıp ona uzatıyor. Miğferini bile indirmeden, sırt çizgisini geçmek için otuz metre yukarı atlıyor. Yarım saniye havada süzülür ve ateş eder. Küçük füze borudan çığlık atıyor. Yerçekiminin onu ele geçirmesine izin veriyor ve biz sırt çizgisine sığınmak için acele ederken sahile geri düşüyor. Gülümsemeksizin yalpalıyor. Kör edici bir ışık parlaması var. Toprak titrer. Başımızın üzerinde bir kum ve enkaz dalgası kükrüyor ve büyük dalgalar adaya çarpıyor. Uzakta, Kül Lordu'nun adasını çevreleyen siyah çarpıklık titreşiyor ve kaybolarak ufku ortaya çıkarıyor.

Yarım megatonluk füzenin adanın kıyı şeridinde neden olduğu yıkımı görmek için geri tırmanıyorum. Duman ve toz parçacıkları gökyüzünü tıkar. Ash Lord'un adasında korkunç bir yara açıldı. Mantar bulutu çiçek açar. Ve onun üzerinde, Kül Lordu'nun beyaz kalesinin yüksek zirvelerde yükseldiği daha iç kısımlarda, güneş ışığı demir adamları yakalar.

Sonunda, Altınlar savaşa girdi.

Tıraş makinemi açıp Howlers'ıma bakıyorum. "Cumhuriyet için."

54 Darrow Cumhuriyetin Gazabı

uluyanlarla birlikte uçarım

nükleer patlamanın ardından, mekanik bir zırhla tenli, kömür ve kanla bulaşmış, Kül Lordu'nun kulesine doğru yönlendirilmiş bir mızrak gibi. Zırhlı Altınların ölüm mangası bizimle buluşmak için yarışıyor. Sayıları yirmiye yakın. Her biri yeminli bir Legio XIII Ejderha Eşsizi - ejderhalar olacak. Seçkin korumaları ve yok edicileri. Milyonlarca Mars'taki Kızılları ortadan kaldıran ve Yeni Thebes'i yok eden nükleer mühimmatı düşüren ve savaş alanında yakalanan adamlarımı üç kilometre yukarıdaki nakliye gemilerinin arkasına atanlar deniz ejderhası rozeti takan adamlardı.

Hepsi ölmeli.

Savaş tarafları arasında ateş ve mini füzeler var. Hayat erkeklerden koparılırken kalkanlar parlıyor ve zırhlar bükülüyor. Thraxa bir EMP füzesi ateşler.

Altınların arasında patlar. Hiçbiri gökten düşmez. Yeni EMP korumasına da sahipler.

Bir Howler'ın bedeni önümde paramparça oldu. Sevro'nun parçacık topu saflarını yararak iki ejderha ölür. Beni daha ince kişisel zırhımda korumak için Thraxa'nın yıldız Kabuğu'nu kullanarak, onun gölgesinde uçuyorum ve usturamı hücum eden bir şövalye gibi önümde kaldırıyorum, bıçak düz ve doğru.

Ve sonra, sadece ses hızından utangaç, makine ve insanlardan oluşan iki savaş grubu gökyüzünde buluşuyor. Düşmüş melek filoları gibi bir araya geliyorlar. Metalin dehşeti. Silahların, ateşin ve parıldayan kılıçların ve motorların çığlığı. Milia, usturasıyla kafasına bir Altın mızrak saplar, ardından geçen bir kılıçla ikiye bölünür. Vücudu bölünür ve ses çıkarmadan döner. Aynı adamın Thraxa'nın kafasına doğrulttuğu kılıcını o bizi geçip giderken bloke ediyorum. Güç, kolumu yuvaya kadar uyuşturuyor, ama ben bıçağa tutunarak saflarına daldım. Thraxa'nın böğrünü havaya kaldırıyorum ve birbirimize çarparken bir Altının göğsünü patlatıyorum. Son saniyede kendimi büküyorum, böylece bıçağı kaskımı kesiyor. StarShell'in koruması olmadan, çarpışan bedenlerimizin kuvvetine karşı neredeyse kırılacak olan kemiklerimin hırıltısını hissediyorum. Görüşüm sallanıyor ve takla atıyoruz.

Aşağıdaki kaya çıkıntısına çarpıyoruz, birbirine dolanmış metal uzuvlar. Benim miğferim onun jaguar miğferinden birkaç santim uzakta. Nabız yumruğunu kafama doğru itiyor. Kendi pulseFist'imi karnına götürüp tam otomatik olarak ateşlerken, jiletimi bırakıp bir kravat kol tutuşu kullandım ve kolunu yana tuttum. Vücudu yarı yarıya eriyor ve kızgın taş dağın yarığından fırlayarak siperliğime çarpıyor. Bacakları çıkıntıdan aşağıdaki beyaz kayalara düşerken için için yanan cesedini ittim ve ayağa kalkmaya çalıştım. Ama tekrar havaya yükselemeden sırtımdan vuruluyorum. Nabız Kalkanım çöktüğünde ve zırhım belimde eridiğinde cildim cızırdadı. Öfkeyle böğürdüm ve çıkıntıdan atladım, takipçimden kaçınmak için çılgınca havada savruldum. Sevro, Altın şövalyeyi yıldız Kabuğuyla dağın yamacına indirirken geriye baktım. Makinenin inanılmaz gücünü kullanarak adamın kollarını soyar ve zırhlı kafasını düz bir şekilde yere vurur. Başka bir Altın, onu nabız Yumruğuyla savurarak geçip gitti. Sevro, starShell'in mekanize ellerinden birini yalpalıyor ve Altın'ın ayağını tutuyor. Bacağını diğer yöne o kadar sert çekiyor ki, karşıt güçler adamın bacağını kalçasından koparıyor. Döner ve saatte iki yüz kilometre hızla dağın yamacına çarpar.

"Kulenin içine gir! İniş pistinde bir kapı olmalı," diye bağırıyor Sevro. Üstündeki it dalaşına ateş ediyor. "StarShell olmadan burada öleceksin. Kül Lordu'nu al."

Ama ölmekte olan benim Howler'larım.

Altın oluşumunu delme çabamız başarısız oldu. Savaş havadan it dalaşlarına bölündü ve adamlar dağın yamacında ve kulenin duvarlarına karşı birbirlerini öldürdüler. Yıldız Kabuklarımız bize avantaj sağladı, ancak Altınlar nabız Zırhlarında daha manevra kabiliyetine sahipler ve sayılara sahipler. Aslanları alt eden çakallar gibi güçlü makineleri eziyorlar.

Thraxa'nın robotunun hava kafesinde altı Altın'ı savuşturduğunu görüyorum. Güç çekici tarafından kırılan adamlar aşağıdaki dağın yamacına saçılır. Havadan bir başkasını eziyor ama arkadan mızrak atıyor. Bir başkası robotunun sol elini kesiyor. Ve Tongueless onlara çarpmadan önce üçüncüsü midesini defalarca bıçakladı. Aşağıda, bir vadide Pebble, Palyaço'nun bozuk makinesi için savaşıyor.

“Çatıya toplanın!” İletişimleri arıyorum, karanlık bölge parazitinin bittiğine dair sinyal geliyor. Sevro çağrıyı tekrarlar.

Biz dağdan yüksek kuleye doğru uçarken, kalan Uluyanlar da Sevro ve bana katılmak için çatıya çıkıyorlar. Tepede, yaklaşık altmış metre genişliğindeki iniş pisti, bir Gri keskin nişancı timi ve Obsidyen takviyeleri tarafından kullanılıyor. İndiğimizde geri çekilip Kül Lordu'nun kişisel mekiğinin uzun kanatlarının arkasına sığınıyorlar.

Sevro ve ben birlikte uçurumun kenarına iner ve bir Obsidiyen ve Griler mangasına karşı savaşırız. Bir Gray'in göğüs kafesini betona çarparak son hızla onlara doğru fırladım. Yuvarlanarak, bir Obsidiyen'in devasa baltasını saptırıyorum ve onu kafasından vururum. Miğferi patlamayı yaşıyor, ama onu usturamla bacaklarını kesecek kadar sersemlettim. Onu bitiremeden bir Gold pulseFist tarafından yandan vuruldum. Kalkanım onu emiyor. Yerçekimi Botlarıma ateş ettim, sonra kolu omzunda biten bir dizi tıraş bıçağıyla değiştirmek için dümdüz önüne indim. Biri onu yandan vuruyor. Sevro, robotunun çizmesiyle bir Gray'i çatıdan indiriyor. Bir Obsidiyen ona doğru fırlar ve kokpitine bir darbe Mızrağı saplar. Başını son anda hareket ettiriyor, sonra Obsidiyen'i çıkarıyor. Obsidiyen'in kafasını mekanik elinin bir sıkışıyla ezerken makineye kan yağıyor. Yeşil plazma mermileri, makinesinin bacaklarını dövüyor ve onları çalıştıramaz halde eritiyor. Kambur bir Griler ekibi, devasa anti-zırh plazma tüfekleriyle iniş pistinin karşısından ona ateş ediyor. Onlara ateş ediyorum, saflarında buharı tüten etten bir delik açıyorum. Çok geç. Bir EMP roketi Sevro'nun mech'inin göğsüne çarpar. Mavi elektrik cızırdayarak devrelerini kızartıyor. Akıntıya karşı birlikte deliler gibi savaşan Alexandar ve

Tongueless'in kafalarının üzerinden dümdüz havaya ateş ederek manuel olarak fırlatıyor.

Savaşta Sevro'yu kaybederim.

Düşman bastırıyor, bize yukarıdan havadan ateş ediyor, saflarımızı çiğniyor. Bir sarsıntı mühimmatı tarafından yana doğru çarptım. Ben dengemi sağlamaya çalışırken, benden bir baş uzun boylu bir Obsidiyen nabız Çekici ile göğsüme vurdu. PulseShield şortum çıktı. Zırhım içe çöküyor. Birkaç kaburgamın çatırdadığını hissediyorum ve geri düştüm. Başımı kaldıramadan beni yere indirdi. Onu usturamla bıçaklamaya çalışırken ellerimi tekmeledi. Baltası havaya kalkıyor, o an yavaşlıyor. Thraxa, uyluğunda bir usturayla yere çakılmış yatıyor. Alexandra umutsuzca bana ulaşmaya çalışıyor. PulseAxe aşağı inerken korkuyla kükrüyorum. Kaskımı parçalıyor. Enerji kılıcı soluk bir ateşle parlıyor, kenarı yüzümden santimetre uzakta, gıcırdayan metal tarafından tutuluyor. Isı gözbebeklerime yayılıyor ve onları ağrıyan bir basınçla dolduruyor. Obsidiyen baltayı yana doğru çevirir. Kaskım yuvalarından kopuyor. Savaş ilahisini haykırıyor ve elinde çarpık bir bıçakla göğsüme diz çöküyor. Zırhlı eliyle saçımı tutuyor ve kafa derimi almak için alnımın önünü kesiyor.

Bazzoooohhh. Bazzoooohhh.

Bir trompetin zurna sesi rüzgarla birlikte içeri girer. Obsidyen başını kaldırıp gökyüzünden düşen bir zırhlı şövalye uçuşunu, başlarında mor Minotaur zırhlı vahşi bir figür olduğunu görür. Minotaur, Obsidiyen'in önüne iner ve iki elle yukarıya doğru koşan bir darbe ile onu ikiye böler.

Apollonius geldi.

Şövalyeleri Kül Muhafızların üzerine düşer, onları usturalarla oyur ve hiç kimse hayatta kalmayana kadar iniş pistinin yüzünden parçalar. Apollonius, kalenin girişinde son bir savunma yapmaya çalışan Altınları ve sallananları öldürürken şarkı söylüyor.

"Kaos ve Ebedi Gece'nin şarkısını söyledim

Yüce Muse tarafından aşağı inmeyi öğretti

Karanlık iniş ve yeniden yükselmek için!"

Bir eliyle bir Gri alır ve adamın kafatasını, tutunacak hiçbir şey kalmayana kadar Ash Lord'un gemisinin gövdesine çarpar. Cinayetten yeni çıkmış, üzerimde dönüyor, Minotaur miğferi kana bulanmış ve hırpalanmış ve bir an için beni yere indireceğini düşünüyorum. Ama miğferi geri çekildi ve terli yüzünden ve karışık saçlarından bana vahşi, sevgi dolu gözlerle baktı. Ayağa kalkmama yardım ediyor.

“Birlikte ne gazabı çağırıyoruz!” kükrer. "Orakçı ve Minotaur, efsaneler kutsal değildir. Onları sahilde kırdık!”

Bunu nasıl yaptı?

Bire karşı dörde karşı sayıca üstündü.

Adamlarından biri ayağa kalkmama yardım ediyor. Miğferimi kaybettim ama yüzüm kafa derisini yüzdürme girişiminden o kadar kana bulandı ki kendi annem bile beni tanıyamadı. Apollonius yaralı bir Altının kalbini şişirip korumalarına döner. "Vorkian, Galya, tekrar ava katılın. Onları son adama kadar katlet.”

Adamları kuleden aşağıya, kıyı başlarındaki iç kesimlerde şiddetle devam eden savaşa doğru atlarlar. Apollonius bana doğru geliyor ve kollarını uzatarak beni kucaklıyor. Şaşkın, geri çekilirken orada duruyorum. "İlahi bir gösteri, Darrow." Adamlarıma gülümseyerek bakıyor. "Daha şanlı bir şeytanlar topluluğu yoktur. Ölümlü insanlar arasında düşmüş melekler gibi nasıl bir yol çizdin."

Sevro topallayarak bana doğru geliyor. Sol kolu dirseğinden ters bükük ve zırhındaki çatlaklardan kömürleşmiş eti görebiliyorum. Howler'larımdan geriye kalanları taradım ve içimde derin bir hisle Pebble ve Clown'ın görünürde olmadığını fark ettim. Tongueless ilk yardımı uygularken Thraxa bir istinat duvarına yaslanmış oturuyor. Alexandra tek başına yaralanmadı. Kabuğu dumanı tüten bir enkaz ama ondan kurtulmuş, gözlerindeki mermi şokuna rağmen katliamın ortasında neredeyse zarif. "İskender."

"Evet efendim?"

"Nessus'u ara ve çatıyı tut." İniş pistinden kuleye inen güvenlik kapısına doğru topallayarak dönüyorum. "Sevro, Apollonius, benimle."

55 Lysander Ağıtı

FARKLI BİR UYKUDAN UYANIYORUM

ve Cassius'un orada dikildiğini, kapıyı doldurduğunu ve bana yine gece terörü olup olmadığını sorduğunu görmeyi umuyorum. Ama gitti. Yavaş yavaş hatırlıyorum, sonra bir anda. Odada bir varlık var. Pencerenin yanında yaşlı bir Brown beni izliyor. Şaşırmak için çok yorgunum. Kabuk rengi gözleri sirrus bulutlu kaşlarının altından derin bir saygıyla gülümsüyor.

"Dominus Lune, uykunuzu böldüğüm için özür dilerim. Ama mevcudiyetiniz rica olunur."

"Kim tarafından?"

"Bir arkadaş."

Seraphina? Kumaşa basmamaya dikkat ederek paletimin yanından geçiyor ve taş duvara garip bir sembol çiziyor. Çok yumuşak bir şekilde gümbürdüyor, içinden girmiş gibi göründüğü gizli bir geçidi ortaya çıkarmak için içeri doğru genişliyor. Tereddüt ediyorum, bir tür tuzak olabilir mi diye merak ediyorum. Sabırsızlıkla elini sallıyor. "Gel, gel, mülk sahibi. O bekliyor."

Brown'u tünellerde sessizce takip ediyorum. Biz başka bir sembol çizdiği başka bir duvara ulaşana ve duvar geri çekilene kadar karanlıkta ilerliyor. Kahverengi beni bir oturma odasına götürüyor ve arkamızdaki yeni açıklığı kapatıyor. Ocağın yanında yerde duran birkaç ipek yastığı işaret ediyor.

"Burada bekle, patron. İkram hazırlayabilir miyim?"

"Çay, varsa," dedim içgüdüsel olarak. Sonra açlığımı hissediyorum. "Ve yemek. Her şey olur." Eğiliyor ve topallayarak uzaklaşıyor. "Özür dilerim, hostes. Adın ne?"

"Aruka," dedi yumuşak bir sesle.

"Teşekkür ederim Aruca." Kafamı Jant tarzında daldırıyorum.

Tekrar selam veriyor ve beni orada bırakıyor.

Bu oda, Raa'nın Renk öncesi mirasını diğerlerinden daha fazla yansıtıyor. Geleneksel ve sade ama ahşap kullanımı için. Soluk igusa çimenlerinden

dokunmuş tatami döşeme, donmuş atıklara bakan bir dizi pencereye kadar uzanıyor. Sıcak bal rengine boyanmış tüm ağaç gövdeleri taş tavanı destekliyor. Uzun bir selvi, küçük bir ağacın büyüdüğü ve bir usturanın havada asılı olduğu, yükseltilmiş bir oyuk olan tokonoma'yı oluşturur. Odanın tek eksantrikliğine çekiliyorum: Öz odundan yapılmış büyük bir eski piyano. Bu bir harika. Tabii ki, Ceres ve bazı büyük asteroit depolarında piyano var, ancak bunlar ucuz plastik sentez işleri. Bunu yapacak odun Ganymede veya Callisto'dan gelmiş olmalı.

Ellerimi piyanonun tuşlarında gezdiriyorum. Ben hatalıydım. Piyano eski. Belki Cemiyetten daha yaşlıdır. Anahtarların üzerindeki tahtaya iki adet altın S şeklinde işaret basılmıştır. Ellerim cilalı keman sırtlı tahılın üzerinde geziniyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bu ağacı büyüten enerjiyi yüzümde hissedebildiğimi, gökyüzündeki kuşları tekrar duyabildiğimi hayal ediyorum. On yıl sonra, sanki dün duymuşum gibi şarkı söylüyorlar. Bir ışık kibritinin flaşından daha uzun olmayan bir anının titremesi, zihnimin girintilerinde filizleniyor. Bir his, kaybolmuş bir şeyin kokusu.

Sadece ev hasreti mi yaşıyorum? Yoksa daha fazlası mı?

"Nasıl oynandığını biliyor musun?" bir kadın sorar.

Dönüp Romulus'un annesi Gaia'nın odaya girdiğini görüyorum. Sırtı eğri, omuzları çökük. Gençliğinde küçük bir şey olurdu. Bilekleri şarap kadehleri kadar kırılgan, cildi kağıt gibi solgun ve bleu peyniri gibi damarlı. Aslında, onu öne eğilip yerde paramparça olmaktan alıkoyan tek şey, ince bir tahta baston ve ona eşlik eden büyük Obsidiyen'in devasa kolu gibi görünüyor. Sanki eski bir dostuymuş gibi ona sarılır. O da onun gibi yaşlı. Kadim bir yüzün kıvrımlarına gömülü, yoğun böcek karası gözleri olan kambur gri bir golem. Kafası bir kayadır. Kulakları yontuldu ve uçları işaret etti. Loblar, şimşek ejderhası damgalı tavuk yumurtası büyüklüğünde altın disklerle dolu. Uzun, kesilmemiş beyaz bir sakal, gri scorosuit'inin önünden sarkıyor ve kemerine takılıyor.

"Hayır," diye yanıtlıyorum. "Hiç öğrenmedim."

“Müziğe yabancı bir Hyperion çocuğu mu? Ne suç. Ama meşgul küçük bir şey olmalısın. Büyükannen şüphesiz sana ayları cama çevirmenin simyasını öğretiyor. Yoksa o dersler vaftiz babanızın eyaleti miydi?”

Ailesinden önce taktığı bunak maskesi gitmişti. Meraklı.

"Vaftiz babam bana bir dövüşü bitirmeyi öğretti," diyorum. “Her gün iki saat stratejik eğitim.”

“Keşke kendi derslerini alsaydı. O zaman Darrow on yıllık bir veba yerine bir anı olur."

"Vaftiz babam hâlâ Orakçı'yı savaşta alt eden tek adam," diyorum. "Ve bir uygarlığın başarısızlığı için tek bir adamı suçlamanın tembel bir aklın alışkanlığı olduğunu düşünüyorum."

"NS. Bir ileri bir geri gidiyorlar. Ama şimdi bir barış.”

"Yani diyorlar ki."

"Senin için nasıl bir şey olmalı. Bir büyükbaba için Lorn. Büyükanne için Octavia. Magnus, Aja, Moira, Atalantia… pek çok devin arasında sıkışıp kaldı ve iki tanesinin daha doğumunu izlemek zorunda kaldı.”

"2?"

"Darrow ve Virginia. Erkeğin kadın olmadan da var olabileceğine inanmanın bir erkek aklının alışkanlığı olduğunu düşünüyorum.” O gülümser.

Karşılığında ani bir keyif dalgası hissediyorum.

Bu kadından hoşlanıyorum. Bana Atalantia'yı hatırlatıyor.

"Buradaki herkes ona Köle Kral diyor ama sen öyle değil mi?"

"O velet etten kemikten. Neden efsaneyi besleyelim?” Obsidiyen, alev akçaağaç sırasına oturmasına yardım ederken hırıltısı çıkıyor. "Teşekkürler, Gorot." Pencerede bir yer almak için ondan dönüyor ve o sırada, başının arkasını mavi mürekkeple kaplamak için çığlık atan bir kafatası dövmesi yapıldığını görüyorum. Gaia, "Eski siyah gözün seni korkutmasına izin verme," diyor. "O da benim kadar yaramaz." Goroth, pencereye ulaştığında anlaşmazlık içinde başını sallıyor. "Ah, sessiz, sen." Cüppesinden kibritle birlikte ince beyaz bir pipo çıkarırken yanındaki sıraya hafifçe vurdu. "Benimle burada otur Lysander. Ben sana öğreteceğim." Kibriti topuğunun nasırlarına vuruyor ve alevi boru çanağına tutuyor.

Obsidiyen'e huzursuzca bakarak, yanındaki duman bulutunun içine oturdum.

Piyanoyu okşuyor. "Kocam bunu bana yirmi dokuz yaşındayken hediye etmişti. Şimdi kaç yaşında olduğumu tahmin etmek ister misin?"

"Altmıştan büyük görünmüyorsun," diyorum gülümseyerek.

"Altmış!" Kıkırdadı. "Sen ne hainsin! Görüyorum ki Bellona düşkünü sana bulaşmış." Beni inceliyor. "Umarım ondan bir şey yakalamamışsındır."

"O benim için bir kardeş gibiydi."

"Eh, bu Çekirdekte pek bir şey söylemiyor."

"Benim evim Luna. Çekirdek değil."

"Pfah. Bizim için hepsi aynı."

Neden buradayım? Daveti kabul ederken, bir planın içine girdim. Bu bir çeşit test mi? Yas tutuyor olmam dansın durduğu anlamına gelmez. Hatta darbe sertleştikçe ve muhalifler birer birer kesildikçe tempo arttı. Cassius gitmiş olabilir ama hala korumam gereken Pytha var. Bu noktada yüksek bir hedef gibi görünüyor.

Gaia, tuşlara dokunup basit bir melodiyi okşayarak içimdeki kargaşanın farkında değil. İçimden garip bir aidiyet duygusu geçiyor ve dansı unutuyorum.

"Yaşı görmek senin için tuhaf olmalı," diyor. "Çekirdekteki sapkınların gençleştirme terapilerini nasıl sevdiklerini biliyorum. Pfa." Huysuz bir mendile bir şey sokuyor, ödülü inceliyor, sonra fuları kalın kimonosunun içinde gözden kaçırıyor. "Büyükannen hiçbir zaman altmıştan büyük görünmedi, ama onu ikimiz de babasının galasında dans eden kızlarken hatırlıyorum. Ben onun için küçük bir şeydim. Böyle mücevherleri vardı. Böyle bir incelik. Ama her zaman çok kibirliydi. Kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranarak. O gahja kıçına büyükçe bir sopa. Ama şimdi son gülen benim!" Yine kıkırdar. "Kaç yaşındasın çocuğum?"

"Yirmi."

"Yirmi? Yirmi! Senden daha yaşlı kıllarım var."

Kendime rağmen gülüyorum. "Çok sağduyulu değilsin, değil mi?"

"Ha! Düşüncesizliği kazandım.” Bulanık gözleri yumuşadı ve piposunu çekip parmağını bana doğrulttu. “Mahkeme maskesi taktığını biliyorum. Yine ne dediler?”

"Dans maskesi."

"Evet. O. Siz Lunes bununla ünlüsünüz. soğukkanlılık. Bir keresinde büyük büyükbabanı doğum günü galasında Venüslü bir mantikor tarafından suratından ısırıldığını görmüştüm. Yanağından bir parça aldı ve kıpırdamadı bile. Şeyi ısırıp sahibine fırlattı ve şampanya ısmarladı. Korkunç adam, Ovidius. Kendim maske için fazla sıcak kanlı olabilirim ama seninkini görüyorum. Arkadaşın bugün öldü. Torunum, torunum ve yeğenim de öyle." Ciddi bir an için onları düşünür ve piposundan çeker.

"Onları özleyeceğim. O zehirli akrep bile, Bellerephon. Ama üzgün olduğumu söylemeyeceğim. Hayat bu, ha? Delinen bıçaklarla oynayın. Akrabalarım gibi, Bellona'n da yatağını uzun zaman önce yaptı. Ama sen farklısın. Silahın orada..." Başımı dürttü. "Akıllı ve şanslıysanız ve benim kadar uzun yaşarsanız, bu acının denizde bir damla olduğunu öğrenirsiniz." Elini kalbime koyuyor, gözleri yoğun. "Öyleyse hepsini hisset evlat, zaman seni unutturmadan önce."

"Onlar için bir şeyler çalabilir misin?" Soruyorum.

"Onlar için?"

"Ölmüş. Cassius ve akraban. Belki bir ağıt?"

Güler. "Evet. Evet. Senin gri cevherini beğendim." Piyanoya dönüyor ve rüyalarımdaki rüzgara benzeyen yavaş, kederli bir şarkıya başlıyor. Parmakları tuşların üzerinde gezinirken şarkı içimde kederden başka bir şeyi uyandırıyor - bir gölge, zihnimin kitaplığındaki bir gölgenin gölgesi, asla unutamadığım bir şey. Arkamda kimse olmasa da bir varlık hissediyorum. Havada olmayan bir parfüm kokusu alıyorum ve yıllar önce atmayı bırakan omurgamda bir kalp atışı hissediyorum.

Gaia rahatsızlığımı seziyor. "İyi misin çocuğum?"

"Evet," dedim mesafeli bir şekilde, ancak şimdi ellerimi tuşlara koyarak onun oynamasını engellediğimi fark ettim. Ellerimi geri almalıyım ama onun yerine bir tuşa basmalıyım. Nota vücudumda şarkı söylüyor. Hafıza birleşiyor. ısıtır. Bir heykelden düşen kirli kar gibi ondan damlayan gölge. Başka bir anahtar buldum. Gözlerim kapanıyor. Ellerim hareket ediyor ve içimden yeni notalar beliriyor, beni başka bir yere, başka bir zamana götürüyor, içimde bana rehberlik

eden bir ruh, uzun zamandır kafese kapatılmış ve saklanmış bir ruh, bu yüzden bir zamanlar orada olduğunu bile bilmiyordum. Ama şimdi uçuyor. Aklımın örümcek ağları yanıyor.

Ellerim tuşların üzerinde geziniyor ve bir şarkı dökülüyor, Cassius ve kaybettiğim diğer herkes için bir ağıt. Müziğiyle, bir ateşin çatırdadığı ve bacaklarımın etrafında küçük bir leoparın dolaştığı uzak bir çalışma odasına sürüklendim. O benim arkamda. Saçları yanaklarıma dökülüyordu. Toprak kokusu burnuma doluyor. Göz kamaştırıcı gözleri ve acımasız ağzı. Hepsi, o anda hepsi melodinin kanatlarına geri dönüyor. Son kederli not havada asılı kaldığında ve ellerim tuşlarda oyalandığında, nefes nefese oturuyorum, gözyaşlarım yüzüme çarpıyor.

Kafam karışmış halde Gaia'ya bakıyorum.

Oynayamayacağını düşündüm, dedi.

"Yapamam," diye mırıldanıyorum. "Unutmadıysam."

"Böyle bir şeyi nasıl unutabilirsin? Bu harikaydı, çocuğum."

"Bilmiyorum." Bir nefes için, kısacık bir titreme için onu gördüm. Annemin yüzü. Yumuşak cilt. Küçük burun ve tiz ağız. Bir anda yanan o gözler benden çaldı. Yoksa onu çalan başka bir şey miydi, müziğin çözdüğü hafızasına yerleştirilmiş bir kilit mi?

"Annem oynardı," diyorum şimdi hatırlayarak.

"Ve sana öğretti."

"Evet. Ben… Neden hatırlayamadığımı bilmiyorum."

"Bazen şişeleme ağrısı hayatta kalmanın tek yoludur."

"Hayır... Unutmam," diyorum, bir şekilde gölgelerin altında henüz hatırlamadığım daha çok şey olduğunu bilerek. Bütün bir hayat kendi zihnime gömüldü. "Hiçbir şeyi unutmam. Büyükannem bunun benim en büyük hediyem olduğunu söyledi…"

"Bana daha çok lanet gibi geliyor." Sempatik bir şekilde izliyor. "Annem ben senin gibi küçükken öldü. Şimdi solmuş bir fosil olsa da, onu gençliğinden hatırlıyorum. Genç ölüm ilahidir. Çiçeği zamanla dondurur. Bir bakıma bir

hediye, onu çağın tahribatını ve yiyip bitirişini izlemek yerine onu öyle hatırlamak..." Mavi damarlı elleri dalgın bir şekilde boynunun gevşek kıvrımlarını çekiyor. “…kendisinin gölgesi olana kadar.”

"Senin bir gölge olduğunu düşünmüyorum," diyorum. "Bence sen oldukça harikasın."

Acımana ihtiyacım yok, diye çıkıştı beni şaşırtarak. Sonra gülümsüyor ve tekrar piposuyla bana dokunuyor. “Bir haydut olmakta Bellona kadar iyi değilsin. NS? Yaşlı bir aptalı pohpohluyorsun ama bence kalbini çalan başka biri." Gözleri muziplikle parlıyor. "Torunum."

"Yanılıyorsun."

“Aşık olması daha kolay kadınlar var. Ama bunu biliyorsun. değil mi?”

"Aşk? Aşktan daha önemli şeyler var."

"Beğenmek?"

"Görev. Aile. Arkadaşımın öldürülmesine izin verdi. Ölümü onun üzerine." başımı asıyorum. "Ve benim üzerimde. Aramızda aşk yok. Sadece hafif bir karşılıklı merak - anlaşılabilir ve şimdi kaçtı."

Gaia, "Seni işkence görmekten korudu," diyor. "Annesi o maskenin arkasındakinin Cassius olduğunu öğrendiğinde, Seraphina ona hayatını bağışlaması ve Bellona'nın onurlu bir son vermesine izin vermesi için yalvardı."

Kim olduğumu öğrenmeden önce, dedim. "Lune ve Raa'nın paylaştığı tek şey, Topluluğu kaybetme sorumluluğudur. Darrow'un bizi bölmesine izin verdiğin ve değerli kaynakları ve gemileri birbirimize karşı harcadığın için."

ona dönüyorum.

"Ne istiyorsun?" Kürek kemiklerimin arasında, şimdi kafama doğru işlemeye başlayan donuk bir ağrı var. Bundan bıktım. Sanki eski dostmuşuz gibi konuşuyor, birbirimiz için bir anlam ifade ediyormuşuz gibi davranıyor. Başka bir gecede bunun için sabrım olabilir. "Beni neden buraya getirdin? Merhamet etmek ya da bana piyanonu göstermek için değildi. Öleceğimi biliyorum. Bu yüzden mi bunakmış gibi davranmayı bıraktın? Çünkü biliyorsun ki bu geceye dayanamayacağım?"

"Numara. Çünkü yardımını istiyorum."

"Yardımım?" acı acı gülüyorum. "Neden sana yardım edeyim ki? Hepinizin istediği gibi görünen savaşı size ben verdim. Bu yeterli değil mi?"

"Savaş istediğimi kim söyledi?" Banktan kalkmaya çalışır. Goroth ona yardım etmek için koştu, gelirken kendi dizleri çatırdadı. Onu uzaklaştırır ve büyük zorluklarla kendi başına idare eder. Bana elini uzatıyor. "Gel. Sana göstereceğim."

Tereddüt ediyorum, sonra elini tutuyorum. Aruka'nın daha önce kaybolduğu kapıdan bizi geri götürürken onu destekliyorum. Bizi çiçek ve hamur işleri gibi kokan nemli bir yapay solaryuma götürüyor. Işıldayan sarmaşık duvarlara tırmanıyor. Kâhya orada, mahkûm üniformalı, kısa lacivert saçlı, yalnız, kambur bir kadının oturduğu alçak bir masada çay dolduruyor.

"Pita?"

Yukarı fırladı ve cılız uzuvlarıyla bana doğru bowling oynadı, kollarıyla beni sararak beni şok etti. Sıkıca tutuyor, başının üstü çenemin altında. Göğüs kafesinin kafesi benimkine baskı yapıyor.

"Yaşıyorsun," diyor göğsüme. "Sen kahrolası yaşıyorsun."

Ondan bir kucaklama beklemiyordum. Kendime bir tane vermezdim.

"Pytha…sana söylemem gereken bir şey var. Cassius hakkında…"

Geri çekiliyor, gözleri kırmızı. "Biliyorum."

Boğazımdaki taşı yutuyorum. "Nerelerdeydin?"

Pytha denemelerini anlatırken biz masada çayımızı yudumluyoruz. Cassius ve benim sahip olduğumuz rahatlık ona sağlanmadı. Yakalandığımız ilk gece Pandora tarafından işkenceye uğradı ve anlattıklarını hatırlamakta güçlük çekiyor. Burada, Io'da ona iyi davranıldı, ama hala açlıktan ölüyor ve Aruka'nın servis ettiği bir tabak ince sandviçi yiyip bitiriyor. Bir tanesinin tadına bakmadan, bana söylediklerinin üzerinde kafa yordum. Gaia kısa bir bıçakla piposundan tütün alır.

"Hala bana söylemedin," diyorum. Gaia kafası karışmış bir şekilde yukarı bakar. "Benden ne istiyorsun...bizden."

"Dediğin gibi, öleceksin. Yakın zamanda. İkinizde. Dido'nun yarın Romulus'un mahkemesinden sonra seni idam edeceğine inanıyorum. Belki daha önce. Sessiz olacak. Odanda bir kara kan akrep. İğneli drone. Zehirli bir çay." Bardağımı huzursuzca masaya bıraktım. "Lune'un torununun ortadan kaybolmasını isteyecek. Planlarını karmaşıklaştırıyorsun Lysander. Otoritesine karşı hiçbir meydan okumaya dayanamaz. Yani Seraphina'nın müdahalesine aldırmadan ortadan kaybolacaksın."

"Kahretsin, boş bir uyarıcı paket olarak moralin bozuk," diye mırıldandı Pytha, ama o sandviçleri yemeyi bırakacak kadar depresyonda değil. "Peki ne yapıyoruz? Cassius gibi ölmeyi mi bekleyeceksin?"

"Hayır," diyor Gaia. "Bir alternatif öneriyorum: hayatta kal."

Beklediğim cevap bu değildi, ama uyuyor. "Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?" Pytha sert bir şekilde sorar. "Muhafızları geçip bir gemi çalsak bile Sungrave'in silahlarını geçmemiz gerekiyor. O zaman savaş atmacaları bizi raylı silahlarla parçalamadan yörüngeye girmemiz gerekiyor. O zaman yörünge korumasını geçmemiz gerekiyor. Sonra filoların kendileri. Prolly bizi kovalamayacak bile. Sadece uzun mesafeli bir füze gönderecekler ve işi yapacak. Koşarız, onlarca yoldan ölürüz." Yemeğine olan ilgisini kaybeder ve onu iter. "Bu bok çukurunda kapana kısıldık."

Gaia, "Kızgın olduğunu anlıyorum," dedi. "Ama benimle bir daha böyle konuş aşağılık, ve dilin tütün bahçemi besleyecektir." Pytha ağlarken Gaia piposunu üfler. "Ve evet, kapana kısıldınız... ...tabi eğer..."

"Ne yoksa... domina?" Pytha gergin bir şekilde sorar.

"Dido iktidarda değilse," sanırım. "Tabiki Romulus darbesini yenmezse. O zaman gitmemize izin verebilir."

"O Pandora tarafından işkence görmeme izin veren Romulus..." Pytha, Gaia'ya kısa bir bakış attı. "…Kadın? Kafanı kesip Archi'yi Jüpiter'e göndermek istediğini söylememiş miydin? Bu konuda biraz ham değil misin?"

"Geçmişte. Ve içinde bulunduğu kötü durum düşünüldüğünde bu mantıklıydı."

"Seni öldürmek mantıklı mı?"

"Teknik olarak."

Düşünüyor. "Eh, birkaç kez düşündüm."

Gaia'nın niyetini görünce bir fikir üzerinde kafa yoruyorum. "Sana yardım etmemizi istiyorsun. Romulus'u Toz Hücrelerinden kurtarmamızı istiyorsunuz." Gaia pipo dumanının arasından başıyla onayladı.

"Yani o türbanlı psikopatlar tarafından öldürülebilir miyiz? uzaylı mısın?" Pytha kollarını kavuşturur. “Kendi adamların yok mu… domina?”

Gaia, “Bütün adamlarım tutuklandı veya yerlerinden edildi” diyor. Aruka ve Goroth'a işaret eder. "Biz kocakarılar geriye kalan tek şeyiz. Zayıf olduğumuz halde ne tür bir yaramazlık yapabiliriz ki?” Goroth siyah dişlerini göstererek beni ürpertiyor.

"Altınlar pis işlerini yapmamızı istiyorlar. Tipik,” diye mırıldandı Pytha. "Onlar için ölmek istemiyorum Lysander."

"Bugün ölmememizin tek yolu bu olabilir," dedim gülümseyerek. Ama içeride, dans eden maskenin ardındaki mantığım soğuk ve klinik.

"Sakın bana bunu gerçekten düşündüğünü söyleme!"

"Dido savaşa hazırlanıyor, Pytha. Biz onun arkasındayız. Bizi silecek ya da kullanacak...beni bir şekilde pazarlık kozu olarak kullanacak. Buna sahip olmayacağım. Hiç de bile." Gaia'ya döndüm. "Diomedes yardımcı olur mu?"

"Numara. Kibirli çocuk, onurunun kölesidir. Olimpik Şövalyelere verdiği yemine bağlı ve Dido'nun darbesini kabul ettiler. Romulus'un davası yarın başlıyor. Diomedes, adaletin orada tecelli etmesi için onu o mahkemeye teslim edecek.”

"Kendi babası mı?" Pytha sorar.

"Bu bizim yolumuz."

"Bir planın var sanırım?" Gaia'ya soruyorum.

"Yani yapacaksın?" diyor sinsice.

"Öyle söylemedim. Planın nedir?"

"Kızım Vela, Romulus'a sadık lejyonlarla çölde bekliyor. Dido'yu yakalamak için Sungrave'e bir saldırı başlatacaklar. Ama rehine ise saldıramaz. Toz Hücrelerine gitmeni istiyorum. Onu serbest bırak. Bir garajda uçan bisikletler ayarladım. Çorak'ı geçip Vela'ya ulaşmak için onlara ihtiyacın olacak.

Bütün kartlarını göstererek, "Bu sadece oğlumla ilgili değil," diyor. "Büyükbabanla arkadaştım Lorn. O yaşlı bir keçiydi ama ben de öyleyim." Yalan söylüyor olabilir. "Gençlerin hırsından ve yaşlıların gururundan bıktığı için Europa'ya geldi. Old Stoneside'ın yaptığı gibi imparatorluktan bıktım. Savaş aileleri yiyor. Kocama, Augustus'un savaşına gittiğinde ve Aslan Yağmuru'na düşmek için yarıştığını söyledim. Dinlemedi. Oğlum yaptı. Tek yaptığı, sakladığı tek şey Halka'nın iyiliği içindi."

"Romulus, Darrow'un rıhtımları yok ettiğini biliyor muydu?" Soruyorum.

"Numara. Şüphelendim ve oğluma onunla savaşa girmemesini tavsiye ettim."

"Kayıplarınız düşünüldüğünde, o zaman mantıklı. Ama şerefsiz."

"Aptal çoçuk. Onur için ölen kaç tane gururlu insan gördüm biliyor musun? Çıkarma gemisinin zeminlerine mi erimiş? Savaş alanında anneleri için bağırarak, bağırsaklarını vücutlarına geri sokmaya mı çalışıyorlar? Onur." Çayını yudumluyor. "Romulus maliyeti biliyor. Bir lider her zaman mantıklı ve onurlu olmayabilir. Bazen seçmesi gerekir. Büyükannenin sana bunu öğretmemiş olmasına şaşırdım. Yoksa Lorn olmaya mı çalışıyorsun?"

Birşey demiyorum. Küçük bir eğlence sesi çıkarıyor.

"Oğlum, tüm gücüne rağmen alçakgönüllü bir adam. Beni dinledi. Onun sayesinde uygarlığımız rıhtımların yıkımından ve ardından gelen açlıktan ve ekonomik çöküşten sağ çıktı. Ganymede'ye düşen rıhtımların kalıntılarından yeni gemiler inşa ettik. Şimdi barıştık. Bunun süreceğini ve Venüs fahişesinin bizi gezegeninin bitmeyen savaşına çekmeyeceğini bilerek ölmek istiyorum."

Gaia bunu ailesini ve Halka'yı korumak için yapar. İçişleri ve insanları daha az umursayabilirdi. Seraphina, büyükannesine kıyasla birdenbire çok asil görünüyor. Çekirdeğe barış getirmekten bahsederken genç kızın gözleri parlıyordu.

Gaia'ya buradan gitmeme izin verecek tek bir cevap verebilirim.

"Yapacağım," diyorum dikkatlice. "Oğlunuzu serbest bırakacağım. Pytha, burada kalabilirsin…"

“Bunu en son yaptığımda, işleri iyice abarttın ve ben bir hücreye atıldım” diyor. Çayını kenara itiyor. "ile geliyorum."

Kırılgan kollarına bakıyorum.

"O zaman acele etmelisin." Gaia, Goroth'un yardımıyla ayakta durur. "Dido şu anda Praetor'larıyla konseyde. Ama yakında ikinizi de buraya getirdiğimi öğrenecek."

Onu ana odaya kadar takip ediyoruz. "Bir şeye ihtiyacım olacak. Bir mektup. Romulus'un beni senin gönderdiğini bilmesi için bir kayıt," diyorum.

“Bir rehberiniz olacak” diyor. "Goroth'u tanıyor."

"Öyleyse neden onu göndermiyorsun?"

"Goroth eskisi gibi değil." Obsidiyen'e derin bir sevgiyle bakıyor. "Ve hoverbike'ları nasıl kullanacağını bilmiyor. Sanırım öylesin."

Başımla onayladım. Goroth'u değerlendirip Gaia'ya bakıyorum. "Bir silaha ihtiyacım olacak."

“Evet…Aruka, hastam.” Aruka tokonoma koşar ve elleri yerine maşa kullanarak usturayı yerçekimi levrekinden geri getirir. "Ona bunu göster. Onu uzun yıllardır tutmadım. Adı Shizuka. Ben onu tekrar isteyene kadar o senin. Al oğlum."

Hastayı elime alıyorum. Soğuk, yabancı ve tuhaf bir şekilde uzun. Sapı açık kahverengi deridir ve kolum kadar uzundur. Bıçağı Seraphina'nınki gibi cam gibi berrak. Elim, tutamağın üst kısmındaki küçük etkinleştirme anahtarına dokunuyor ve kamçı sertçe kırbaçlanıyor.

Gaia endişeyle kapıya bakıyor, artık benimle piyanoda oturan toplanmış kadın değil. Bu güven gösterisini yapmak, kendini, kumarı satmak tüm enerjisini aldı. Şimdi kendi sinirleri ve bitkinliği ona ihanet ediyor.

"Artık gitmelisin. Goroth sizi tünellere götürecek." Beni parmaklarını taşın üzerinde gezdirdiği duvara yönlendiriyor. Duvar geriye doğru gümbürdeyerek karanlık bir geçidi açığa çıkarıyor. "Bu dağın sırlarını o Venüs serserisinden

daha iyi biliyoruz." Bana bir transponder veriyor. "Unutma, onu yakalayıp saklanabildiğin anda lejyonlara işaret et."

"NS."

Yaşlı Obsidiyen orada bize katılıyor ve ayrılıktan parçalanmış halde üzgün üzgün Gaia'ya bakıyor. Siyah gözlerinde yaşlar parlıyor. "Ah, ağlama, seni yaşlı vahşi," diyor deve. "Gözyaşları bize dönüşmez." Aniden eğilir ve parçalanmış dudaklarıyla onu alnından öper. O kadar şaşkın ki, gücenmeye zar zor vakit ayırabiliyor.

"Elveda, domina," diye gürledi.

Başını sallıyor ve onu göğsüne hafifçe itiyor. "Gitmek!"

Goroth kendini yırtıyor ve tünelin karanlığına doğru ilerliyor. Pytha, Gaia'ya, "Sandviçler için teşekkürler," dedi. "Bize yardım ettiğini öğrenirlerse seni öldürmezler mi?"

"Aptal kız, her yaşayan ölümden korkmaz." Geri çekildi, aramızdaki kapı kapandı ama son sözlerini taştan zayıfça duydum. "Oğlumu kurtar."

56 Lysander Ejderhaların Savaşı

GOROTH, PYTHA VE RÜZGÂR

antik kentin bağırsaklarında bir karanlıkta öylesine eksiksiz bir hafıza insana yol gösterir ki iri gözleri yerine. Yukarı ve aşağı ve büküm dönüşlerinde gidiyoruz. Taştan sızan fısıltılar. Görünmeyen girintilerde ve odalarda titreyen makineler. İnce ışık bıçakları, gözetleme deliklerinden karanlığı delip geçiyor. Seraphina'yı görebilmeyi umarak içlerine baktım, ama ne kadar derine dalarsak, Altınlardan o kadar uzaklaşıyoruz. Duvarlardan gördüğüm şey, sanal ekranlara kamburlaşmış, diyagramları ve videoları inceleyen Sarılar, manastırlarda kitap okuyan beyaz rahipler, deneylerle canlı oyma laboratuvarları, Grilerin kışlaları ve arılarla dolup taşan büyük sarnıçlar ve botanik bahçeleri ve yeraltındaki sıralardan meyve toplayan Kızıllar. yapay ışık altında büyüyen çalılar.

Tüneller eski ve kendi mizahları var. Rüzgar ürkütücü bir şekilde fısıldayarak aralarından geçiyor. Ve karanlığın derinliklerinde, dönerek ve açıklıklardan

geçerken, rüzgar uğulduyor. Goroth'un arkasından yürüyorum. O olmadan Pytha ve ben açlıktan ölene kadar dolaşabiliriz.

Goroth her seferinde bizi takip etmeye devam ettiğimizden emin olmak için geriye bakıyor ve ne düşündüğümü bildiğinden endişeleniyorum. Ne planladığımı biliyor. Buzun ayaklarımızın altındaki taşları kayganlaştırdığı dondurucu bir tünele ulaşana kadar bize rehberlik etmeye devam ediyor.

"İşte" diyor. Durduk ve duvarda parmağını duydum. Taş şikayetle homurdanıyor ve sonra genişleyen açıklıktan ışık sızarak duvarın diğer tarafında bir depo odası ortaya çıkıyor. Önce Goroth geçer. Takip etmesini durdurmak için Pytha'ya elimi koydum. Hastada elim titriyor. Ya özlersem? Baş parmağımla anahtarı buluyorum. Parmaklarım titriyor.

"Kötü bir rüzgar mı, dominus?" diye sordu Goroth, takip etmediğimde geri dönerek. Şimdi havada niyetimi hissediyor. Birşey demiyorum. Düğmedeki parmağımı görünce gözleri kısıldı. Tek kelime etmeden üzerime atlıyor. Hızı yaşına ve boyutuna göre esrarengiz. Tıraş bıçağını çalıştırıyorum. Uzun bıçak, bizi ayıran boşluğa fırlıyor. Onu öldürmemeyi umarak diz kapağına doğru hamle yaptım. Kemiği ve tendonları delip geçiyor, sanki orada değillermiş gibi aralarında kayıyor. Goroth'un momentumu onu bıçağın içinden geçirir. Kocaman elleri boğazıma uzandı. Pytha çığlık atar ve buzun üzerinde kayar. Bacakları benimkini altımdan vuruyor. Goroth üzerimden geçip duvara çarptığında yere yığıldım. Dönüyor, bana uzanıyor. Ayağa kalkmaya çalışarak tünelden aşağı iniyorum. Sadece sol elimi tutmayı başarıyor. Tıraş bıçağını getirmeye çalışıyorum ama beni aşağı çekiyor. Yüzüstü düşüyorum ve neredeyse vücudunu benimkinin üzerine atıyor. Dar bir bayan. Hâlâ karnımda, sağ kolum ve ustura vücudumun altına sabitlenmiş halde, körü körüne geriye doğru tekme atıyor, yüzüne ve omuzlarına vuruyor, yüzüstü vücudumdan yukarı tırmanıp beni oraya sıkıştırmasını önlemek için bacaklarımı ona doğru kaldırıyorum. Gücü ve ağırlığıyla beni yere çivileyecek ve kafatasımı taşa parçalayacaktı. Karanlığın içinde homurdanarak oraya savruluyoruz, onun muazzam gücü benim kravatla öğrenilmiş kaldıracımı yavaşça eziyor. Jilet altımdayken sağ kolumu bükemem.

"Pita!" bağırırım. "Pita! Tekmele onu."

Geriye baktığımda, depodan tünele sızan loş ışıkta onu görüyorum. Ayağa kalktı ve Goroth'u başının arkasına tekmelemek için eğilimli vücudunun arkasına doğru koştu. Tutuşu gevşemiyor. Vücuduma uzanıyor, Vela'ya sinyal gönderecek transponderi almaya çalışıyor. Pytha ayağının topuğuyla onu tekrar tekmeledi ve dikkatimi dağıtarak vücudumu döndürmeyi başardım, böylece yan

taraftayım ve kolumu serbest bırakabildim. Onu bu sefer beni tutan kolundan usturayla tekrar bıçakladım. Bıçak omzunu deliyor. Bırakmıyor. Koca eli sol elimin etrafını sardı ve kamp ateşinin üzerinde yeşil odun gibi bir patlama sesi duyana kadar sıktı. Etimin altındaki kemikler çatırdayıp kıymık. Ağrı sol koluma tırmanıyor. Homurdandım ve çılgın bir çaresizlik içinde bıçağı koluna doğru salladım. Tutuşu gevşer. Ayağa kalktım, kopmuş eli hâlâ sol yanımı tutuyordu. Onu öldürmek için etrafımda dönüyorum ama o benden uzaklaştı ve deponun açıklığının ötesindeki tünelin gölgelerine doğru yuvarlandı.

Tek nefes. 2. Tekrar ortaya çıkmaz.

Pytha'ya koştum, jilet ihtiyatla karanlığı işaret etti ve onu depoya ittim. "Lysander, o kara şey de neydi?" Elim acıyla zonkluyor. Işıkta ezilmiş parmakları ve derinin altındaki şişliği görebiliyorum. Kutuları örüyoruz, bir kapı bulana ve soğuk bir koridora girene kadar tünellerden kaçıyoruz. Dust Cells hapishane tesisindeyiz. Küçük cam kürelerin arkasından tavanda kameralar yanıp sönüyor. "Seni görecekler!" Birinin önünde diz çöküp usturayı yere fırlatıyorum. Depo odasının kapısına doğru çekilir. "Lysander..." Kameradan bir alarm ulumaya başlar. Kapılar uzakta bir yerde çarpıyor. Botlar yere vurur.

"Pytha, dizlerinin üstüne çök benimle. Birazdan burada olurlar."

"Lysander, ne yapıyorsun?"

"Bir taraf seçmek."

-

Bir saat sonra, hikayemi bitirdikten sonra Dido beni izliyor. Pytha gergin bir şekilde yanımda duruyor; Dido ve Seraphina ile birlikte, ikisi de uykularından uyanmış gibi görünen bir avuç askerle çevriliyiz. Sol elim acı içinde, su tulumu gibi şişmiş ve koyu siyah-mor zonkluyor. Şok yarım saat önce geçti. Dişlerim artık takırdamıyor ama kurşun terliyorum. Acıyı korkuyla birlikte bölümlere ayırıyorum, onu boşluğa koyuyorum ve nefesime odaklanıyorum. Ağrı yönetilebilir hale gelir.

"Yanında bu vardı." Bizi yakalayan müfrezenin yüzbaşısı, Gaia'nın usturasını tutan plastik bir kap olan Dido'ya, bıçağa kendi eliyle dokunmamaya dikkat ediyor. "Matronun usturası, değil mi?"

Kanıtım.

"Bu. Serapina, ne düşünüyorsun?" diye sorar.

Seraphina odanın köşesinden beni inceliyor. "Bir Lune'a tükürebileceğimden daha fazla güvenmem." Parlarken veri defterine bakıyor. "Ama tünelde bir el ve Obsidyen kanı buldular. Saha DNA incelemesi Goroth'un olduğunu söylüyor."

"Ve eğer Gaia ona söylemeseydi o canavar işemezdi." Dido, Gaia'nın bana verdiği transponderi tutuyor. "Yani doğruyu söylüyor. Büyükannen göründüğü kadar bunak değil."

"Onun kamarasına bir müfreze gönderelim mi, domina?" yüzbaşı sorar. Dido'nun parmağı etkinleştirme düğmesi boyunca kayar.

"Hayır… hayır, bu bayağı görünürdü. Daha fazla aile kavgası." Seraphina rahat bir nefes alır. Dido'nun gözleri üzerimde parıldadı. "Sonuçta Lunes değiliz. O benim kayınvalidem. Hayır. Goroth'u arayın yüzbaşı." Adamları gergin bir şekilde arkasından yutkundu. Dido fark etmiyor ama Seraphina erkeklerin nabzını daha iyi ölçebiliyor gibi görünüyor. "Tek kolumla bile, Duvarlardaki Leke fikrinden hoşlanmıyorum. Ve bundan kimseye bir söz değil. İhtiyacım olan son şey, tüm yeni müttefiklerimizin uykularında derileri yüzülmekten korktukları için sıçmak." Asker sabırla bekler. "Başka bir şey? Dua et söyle."

"Tüneller için iznim yok, domina. Veya haritalar."

"Bugünden önce var olduklarını biliyor muydunuz?" diye sorar Seraphina.

"Sadece söylentiler. Ben de Sungrave'de doğdum."

Gidebilirim anne, dedi Seraphina. "Çoğunluğunu biliyorum..."

"Hayır, karanlıkta bir Lekeli'yi kovalamanı riske atamam. Lanet tünelleri başka kim biliyor?"

"Biraz Ejderha Muhafızı," diyor Seraphina. "Fakat asırların çoğu Baba'ya sadıktır."

"Gerizekalı. Sunucularda harita falan yok mu?"

"Vardı," diyor Seraphina. "Fabii'nin hacker taburları ana bilgisayarı bozduğunda, tünel haritaları veri temizliğinin kurbanlarıydı."

"Yani onlar kayboldular ve biz kendi lanet olası evimizde yabancı mıyız?" Dido bana gülüyor. "Görmek? Her zaman kuşatma altında."

Seraphina, "Marius onları Krypteia ile haritalıyordu ama ne kadar ilerlediğini bilmiyorum" diyor.

"Elbette isterdi."

"Babamın izni olmadan bize yardım etmeyecek."

"Biliyorum. Biliyorum." Dido parmaklarını şakaklarına ovuşturarak düşündü. "Sera, Kurath'ı çağır. Sabaha kadar tünellerde yüzlerce Obsidyen kan takipçisi ve kuon tazı istiyorum. Bırakın kendi avlarını avlasınlar." Griler rahat bir nefes alır.

"Ya Marius'un haritaları?" diye sorar Seraphina. "Binlerce kilometrelik tünel var."

"Haritalarla ve kardeşinle ben ilgileneceğim." Dido, Grileri görevden alır. Yüzbaşı, beni hücreye götürmesi gerekip gerekmediğini soruyor. "Bırak kalsın." Griler ayrılıyor ve Dido bana bakarken ona verdiğim transponderi okşuyor.

Zarfın çoktan atıldığını bilerek sessiz kalıyorum. Seraphina, Grays'in arkasındaki kapıyı kapatır ve transpondere bakar. "Vela'yı çağıracak mısın?"

"Belki." Dido dudaklarını büzdü. "Oyundaki tek doğru hamle gibi görünüyor. Kardiff ve Iola'ya bakmak için gönderdiğim lejyonları hatırlıyorum. O kalkanın altında Vela yıllarca dayanabilir. Onu Çöl'e çekersek, lejyonunu bir saat içinde yok edebiliriz. Kontrolümüzü sağlamlaştırın. Vela olmadan, Romulus mantığı gördüğünde kimin etrafında toplanacaklar?"

"Vela Teyze'yi öldürürsen mantıklı olacağını mı düşünüyorsun?" diye sorar Seraphina. "Onu öldürürsen onu kaybedersin. Kabul ettiğim şey bu değildi. Bunu ailemizi parçalamadan yaptık. Bu, savaşımızı üzerine inşa edeceğimiz bir zaferdir."

Tepkisini ölçmek için Dido'yu izliyorum.

"Evet..." Dido'nun başparmağı etkinleştirme düğmesinin üzerinde gezinmeye devam ediyor. "Evet, tabii ki haklısın. Vela ile anlaşacağız." Transponderi Seraphina'ya fırlatıyor. "Bununla bir şeyler yap." Bana dönüyor. "Şimdi, genç Lune. Bu bana ikinci yardım edişin. Bellona'nın ölümü göz önüne alındığında,

neden kayınvalideme ihanet etmeyi seçtiğini merak ediyorum. Sadece onurlu bir küçük çocuk olmaya dayanamıyor muydun?”

"Cassius namusu için öldü," diyorum.

"Numara. Kardeşimi, kızımı öldürdüğü için öldü. Onu takip edemeyecek kadar korkak mısın?”

Onun yanından Seraphina'ya bakıyorum. “Ölüm, ölümü doğurur. Bir zamanlar büyükbabamın söylediği bir şey. Ve bu yüzden Romulus'u serbest bırakmadım. Altın kanı dökülecekti ve geriye çok az değerli bir şey kaldı. Lorn au Arcos bir keresinde düşmanlarını dinlemenin her insanın görevi olduğunu söylemişti. Sen konuşurken ben dinledim. Senin savaşın adil. Cassius buna inanmadı ama gitti. Ve yaşayanlar pahasına ölüleri onurlandırmak, hiçbirimizin göze alamayacağı bir kibirdir.”

Seraphina, odaya girdiğimden beri, hikayemi anlatırken bile bana bakmakta biraz zorluk çekiyor, ama şimdi onun dikkatini çekiyorum.

“Rising iddiası Luna'yı gördüm. Ve on yıl boyunca sözde özgürlüklerinin anarşiye dönüşmesini izledim. İnsan alemine düzen ve adalet dönüşü zamanıdır. Bu yüzden sana yardım ettim.”

"Köle Kral'ın kafasını kargıda olmasını istediğin için değil mi?" diye sorar.

"O olmadan dünyalar daha iyi olurdu," diyorum.

"Bunu isteseydin, çoktan denerdin," diyor Seraphina. "Çekirdek'teki vaftiz babana giderdin. Ama bunun yerine saklandın.”

"Cassius hayatımı kurtardı. Ona bir borcum vardı.” Vaftiz babamın Luna'nın Düşüşü ve bundaki rolüm için beni suçlayacağından korktuğumu söylemiyorum. "Ama ölümüyle, bu borç gitti."

"Asil yavan sözler," diyor Dido, gözleri ihtiyatla. "Ama Lunes'in her zaman gümüş dilleri olmuştur. Sanırım seni serbest bırakmamı istersin?" Başımla onayladım. "Müttefiklerimin çoğu senin kafan için ağlıyor. Onları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederim.”

"Hiçbir suç işlemedim."

Seraphina, "Sen tiranların ve soykırımların kalıntısısın," diye çıkışıyor. "Sen bir Lune'sun."

“Yani beni atalarımın hatalarıyla mı yargılıyorsun? Senin hakkında daha iyi düşündüm."

"İlginç." Dido beni Venüslü bir gözle inceliyor, ölü mü yoksa diri mi daha değerli olduğumu merak ediyor. "Ama olduğu gibi, karar benim değil."

kaşlarımı çattım. "Peki o kim?"

Dido, "Yarınki duruşma düzmece olacak," diyor. “Duruşmayı yürütecek olan Helios ile konuştum. O da kabul ediyor, kocamın kayıttan haberdar olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Seraphina'nın dönüşünü engellemesi, barışı ve kızını sert yargılardan korumaya çalıştığını söyleyerek mazur görülebilir. İhanet yoktu. Ama onun gözetiminde rıhtımlar yok edildi. Reaper'ın ikiyüzlülüğünü araştırmadığı için yalnızca savaş zamanında ihmal nedeniyle suçlanacak. Ama sonra serbest kalacak ve savaşa doğru yolumuza devam edeceğiz. Roma'nın iki konsülü olduğu gibi bizim de iki Hükümdarımız olacak. Karı koca. eşittir. Benimle birlikte cepheye liderlik etmekten başka seçeneği olmayacak. Öyleyse, imparatorluğun varisi Lysander au Lune, hayatının kaderine tek başıma karar vermem gerekmiyor. Kocam ve ben birlikte yaşayıp yaşamayacağınıza karar vereceğiz.”

Dido'nun benimle işi bittiğinde, Seraphina hücreme kadar bana eşlik ediyor. Aramızda çok az konuşma var. Ama kapıyı kapatmaya gittiğinde ayağımla engelliyorum. "Annen seni hücreme mi gönderdi?" Soruyorum. "Gerçeği istiyorum."

Savaşarak arkasına bakıyor. "Bir Lune için gerçek ne zamandan beri önemli oldu?"

57 Ephraim Bir Dük İçin Uygun

COM KANAL ÜZERİNDE,

Gorgo bir restoranın adresini veriyor ve bu gece onunla orada buluşmamı söylüyor. Sesimdeki gerginliği saklamayı başarıyorum ama telefonu

kapattığımda elim titriyor. Aldığım tek yön bir bilet. Tek umudum, süvarileri çağırdığımda hızlı ve sert gelmeleri. Aksi takdirde Hükümdar'ın affı bir kişi için olacaktır.

Volga'nın onu benden daha iyi kullanacağını biliyorum.

Holiday, toplantı saatine kadar ortalama saatleri beklemem için bir hükümet tesisine gitmemi sağlamaya çalışıyor, ama sonunda onu, mucizevi bir şekilde restorana gelmeden önce, Sendika'nın beni bir gün boyunca sokakta görmesinin daha iyi olduğuna ikna ettim. Gülümsemeden veda ediyor ve terminale geri değil, yanaşma platformunun altına açılan bir bakım kapısından ayrılıyor. Lyria kapıda duraklıyor ve elinde Omnivore'umla bana dönüyor. “Muhtemelen buna ihtiyacınız olacak” diyor. Holiday, o ayrılmadan önce tetik kilidini açtı.

"Emin misin?" Soruyorum.

"Numara." Kaşlarını çattı. "Senin gibi bir anlaşma yapmadım. Deepgrave'de silah bulundurmana izin verdiklerini sanma."

"İşte bu yüzden hiçbir şeyi bedavaya yapmıyorsun," dedim neşeyle.

"Aklımda tutarım." Gitmek için dönüyor.

"Tavşan." Dönüp bana baktı ve bir an gözlerinden nefretin geçip geçmediğini merak ettim. Tüm bunları Trigg hakkında beni ikna etmek için mi söyledi? O yaptı. O, Holiday'in sirkesinin balıydı. Onun affı yok. Bana ve dünyaya karşı sadece yorgunluk ve öfke.

"Ne?" o soruyor.

Özür dilemenin kısacık fikri ortadan kalkar. "Biraz tavsiye. Olabildiğince hızlı, olabildiğince onlardan uzaklaş. Yoksa seni çiğneyip tükürürler."

"Eğer tavsiye isteseydim, isteyeceğim son kişi sen olurdun." Bununla, o ayrılıyor.

Yukarı Batı Gezinti Yolu üzerinde gösterişli bir ortak olan restorana taksiyle geliyorum ve Gorgo gelmeden önce bir saat beklemek zorundayım. Gergin bir şekilde içkimi bir kenara iterek, onu restorandan, tozluklar içindeki birkaç kaygan dikenin beni silah aradığı ve dediğim gibi, takip cihazları aradığı bir pilota kadar takip ediyorum. Tabancamı alıyorlar. Temiz olduğuma karar

verdiklerinde, kafama, çorak, çöl bir dünyada duyularımı zapt etmeye ayarlı bir çarpıtma başlığı takıyorlar.

Önümdeki çatlak zeminde dijital tumbleweed yuvarlanıyor. Uzaktan, aç kurtlar uluyor, vücudum uçağın arkasından trafik akışına yükselirken itişip kakışıyor. Kaputun içinde de zaman bozuluyor. Geminin iniş iticilerinin devreye girdiğini ve inerken hafif çarpmasını hissettiğimde bir veya dört saat mi oldu bilemiyorum. Sahte çölde yaklaşan kurtları, dijital varlığımı avlarken gördüğümde beni indirdiler. Bir kanepeye yönlendirilene kadar itilip kakıldım ve sonunda, kurtlar saldırmadan hemen önce kapüşon açıldı.

Bir duvar boyunca uzanan, on metre yüksekliğindeki tavana kadar uzanan devasa bir karınca kolonisi ile karşı karşıyayım. Camın arkasındaki serçe parmağım büyüklüğünde asit sarısı karıncalar. Koloninin yüzeyindeki bazı karkasların üzerinde bir bacak ve diş yığını halinde toplanırlar ve yiyecekleri çölün üst seviyesinden labirentlerinin göbeğine taşımak için bir hat oluştururlar, depo odalarını, yaprak bitleri için ahırları, yumurta kuluçkahanelerini ve kıvranan larvalarla dolu fidanlıklar. Koloninin merkezinde, şişmiş, mor karınlı, küçük bir kedi büyüklüğünde obez bir kraliçe, siyah çeneli işçilerin ağızlarına taşınan şeffaf yumurtalar salgılar.

İçimde mide bulandırıcı bir merak ve tiksinme kokteyli büyüyor. Gorgo benim karşımdaki bir kanepede uzanıyor, iri vücudu güzelce dekore edilmiş odada yerinde değil. Bir brülör yakıyor. Datapad'i masanın üzerinde, Omnivore da yanında. " 'Lo, Gorgo. Karıncaların nesi var?”

Dumanın içinden beni izleyerek, "Dük onu yatıştırdıklarını söylüyor," dedi.

"Bundan bir tane daha var mı?" Brülörü işaret ediyorum.

Tereddüt ediyor ve sonra bana bir paket Beyaz Cüceler teklif ediyor. Cam masaya uzanıp bir tane alıyorum. Bana bir çakmak fırlatıyor. Brülörü yakıyorum ve mekanı hayranlıkla seyretmek için arkama yaslanıyorum. Bu bir ödül odası. Düşüşten bir yıl sonra çalınan nadir bir elmas, kağıt ağırlığı olarak pencerenin yanındaki cam bir masada oturuyor. Lune Hanesi'nin hilalli bir savaş miğferi duvarda altı metre yükseklikte asılı duruyor. Yüzlerce başka paha biçilmez hazine odayı dolduruyor. Kimse beni almaya cesaret edemez dercesine camın altına çivilenmiş ya da sabitlenmiş değil. Kibir muhteşemdir ve tehditle dengelenir. Bir masanın üzerinde Dük'ün kemik testeresi oturuyor.

"Bütün bunları o mu çaldı?" Soruyorum. Odaya hayranlıkla bakarken, Gorgo beni öldürmeden masanın üzerinden silahıma ya da veri defterine ulaşamayacağım sonucuna vardım. Hiç terlemeden kafatasımı ezebilirdi. Ayrıca siyah operasyon Obsidiyenlerine dönüşmüş gibi göründükleri tuhaf bir lokomosyona sahip. Muhtemelen çılgına dönmüştü, hatta belki bir Lekeliydi. Ben hiç etten birini görmedim.

Kollarımı yuvalarından ayırması ne kadar kolay olurdu? Yükselen Obsidiyenlerin bunu ele geçirilen Gri lejyonerlere ve Altınlara yaptığını gördüm. O zavallı piçler gibi çığlık atar mıyım?

"Buradaki her şeyi kendi eliyle çaldı. Önünde bir Düşes vardı. Onun tacını da çaldı," diyor Gorgo.

"Çocukların burada bir kaide üzerinde olmamasına şaşırdım." Nerede olduklarına dair bir ipucu için balık tutuyorum. Holiday'i ve süvarileri arasam ve gösterecek bir şeyim olmasaydı ayıp olurdu. Gorgo yemi yutmaz. “Karıncalara dönersek… onu yatıştırıyorlar mı? Dük aynı zamanda bir entomolog mu?" Gorgo cevap vermiyor. Kadavra suratından dışarı fırlayan o ürkütücü gözlerle kültürlü bir yeti gibi orada oturuyor. "Benden pek hoşlanmıyorsun, değil mi Gorgo?"

"Numara."

"Neden olduğunu sorabilir miyim?"

"Çok fazla konuşuyorsun."

"Yani?"

"Konuşmak rüzgarı boşa harcar, düşünmeyi yavaşlatır. Senin aksine, sinirlerimi yatıştırmak için dilimi sallamama gerek yok.”

“İletişim medeniyetin ruhudur. Yoksa biz de onlar gibiyiz, değil mi?” Karıncalara başımla selam veriyorum. “Taşıma, feribot, kazma ve emek. Kendini sadece işinle ifade ediyorsan, bir karıncadan başka nesin ki?” Ondan yükselmek istiyorum. Onun sessizliği beni rahatsız ediyor. "Gerçekten denemelisin."

"Ona seni öldürmesi gerektiğini söyledim. Yeşil gibi."

"Geri alıyorum. Belki de susmak."

"Yine de seni öldürmesi gerektiğini düşünüyorum."

Gorgo, ölümlülüğünü tasavvur etmek isteyeceğin türden bir adam değil.

“Ama ölüm çok kalıcı. Beni özlersin." Aramıza bir duman bulutu üfledim. "Beni yerin dibine sokmak istemenin özel bir nedeni var mı?" Bu gece ciğerlerim sıkışıyor.

Gorgo cevap vermiyor. Siyah tozluğuna ve siyah çizmelerine bakıyorum. “Hep merak etmişimdir, tozluklar… iş sözleşmenizi imzaladığınızda bunları size mi veriyorlar yoksa dışarı çıkıp bir suç giyim mağazasından mı satın alıyorsunuz?”

"Komiksin" diyor.

"Teşekkürler."

"Senin için nasıl çalışıyor, Gray? Eğlenceli olmak."

etrafa bakıyorum. "Oldukça iyi. Dük'ün köpeği olmak senin için nasıl gidiyor?”

Sadece o ürkütücü metal gülümsemesine gülümsüyor.

Adam içime cehennem korkusu salıyor. Çoğu erkeği okuyabilirsiniz ama bu yaldızlı golemi okuyamazsınız. Ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Can sıkıntısı taklidi yaparak ayakta duruyorum ve karınca kolonisi boyunca yürüyorum. Daha yakından bakınca, iki tür karınca olduğunu fark ettim, koloniler tavana yakın bir sürgülü cam bölmeyle ayrılmış. Her biri yüzlerce kişi bölmede toplanır. Onlar küçük, yuvarlanan savaş makineleri. İşçi karıncalardan daha büyük, kalın kabuk zırh plakaları, büyük boy kafaları ve gülünç derecede büyük çeneleri var. Sarı karıncalar, uluyan köpekler gibi vücutlarını yukarı kaldırır ve çenelerini havada sallarken, mavi karıncalar iğnelerini içeri ve dışarı atar. Sarı karınca kolonisinin üzerine tekrar baktım ve onları besleyen leşe baktım. Kıvranan cisimlerin ötesini görmek için cama bir adım daha yaklaştım. Yuh. Neredeyse etten temizlenmiş kopmuş bir el. Çocuklar için çok büyük. Bir Obsidiyen'in hilal şeklindeki metal Mührü, metakarp kemiğine kaynaşmış olarak görülebilir.

Taşaklarımdan karnıma korku yükseliyor. Böylece Dük borcunu tahsil etti. Belog? Obsidiyen'in adı bu değil miydi? İçimde ani bir kusma dürtüsü var. Beni öldürecekler. Bu yüzden beni karıncaları görmeye getirdiler. Beni öldürüp lanet karıncalara yem edecekler.

nefretle arkamı dönüyorum. Gorgo bana çok fazla acı vaat eden o sessiz gözlerle bakıyor. Veri defterini ve silahımı topladı ve birkaç dakika sonra Dük içeri girdiğinde ayağa kalktı. İki Obsidyen koruması Pink'i odaya kadar takip ettiğinde, kalbim bağırsaklarıma daha da saplandı ve inerken her bir kaburgaya çarptı.

"İkiniz iyi mi oynuyorsunuz?" Dük sorar.

"Nispeten," diyorum rahatlamış bir gülümsemeyle. “Gorgo biraz suskun.”

"Bu onun çekiciliği. Bu gece artık sana ihtiyacım yok Gorgo. Git küçük oyuncaklarınla oyna," diyor Dük. "Stoğunu yenileme cüretini gösterdim."

Gorgo'nun dudaklarının arasında metal parıldıyor.

"Onun silahı." Gorgo, Omnivore'umu teslim ediyor ve kısa bir yay ile ayrılıyor. Dük, mor parlak siyah bir cübbe ve siyah terlikler giyer. "Efraim, sevgilim. Seni bekletmekten çok korktum. Umarım Gorgo çok sıkıcı olmamıştır."

"İçerideki o soğuk balık hakkında epeyce bir kelime dağarcığı. Onu nerede buldun?”

"Ah, bir süredir tanışıyoruz. Diyelim ki dişlerindeki altını birlikte erittik. Gel. Gel. Umarım açsındır." Silahımı tutuyor ve masanın yanındaki bıçakların yanına koyuyor. Ulaşabileceğim kadar yakın. Onu alıp Holiday'i işaret etmek için datapad'ini alabilirdim ama Obsidyenler beni parçalara ayırırdı.

Biz uzun bir masada karşılıklı otururken Dük'ün hizmetkarları La Dame Chanceuse şişesini açarken, odanın diğer ucunda onları izliyorum. Dük bana şakacı bir şekilde bakıyor. "İtiraf etmeliyim ki senden bu kadar çabuk haber almayı beklemiyordum. Arkadaşlarını öldürme konusunda biraz fazla hevesli olabileceğimden korktum."

"Ne arkadaşları? Bana ihanet ettiler. Siktir et onları.”

"Soğukkanlı," diyor Dük. "Sürüngenleri severim. Neredeyse böcekler kadar!" Karıncalara doğru başını salladı. "Yine de can sıkıntısının yerleşmesinin en az birkaç hafta süreceğini düşündüm. Görünüşe göre sen de benim gibisin."

"O nasıl?"

"Huzursuz beyinler, huzursuz adamlar yaratır."

"Bu benim büyük bir hatam," diyorum onun yararına küçük bir gülümsemeyle. "Çabuk sıkılıyorum." Şu anda göreceli olarak baş başa kaldığımız için adam utangaçlıkla uğraşmıyor. Bir kayısıyı ağzına atarken gözleri dudaklarımda gezindi.

"Hızlı değil, umarım."

Odadaki hizmetçilere baktığımı, rahatsızlığımı dile getirdiğimi görmesine izin verdim. "Lamont, yemeği getir ve bizi rahat bırak," diyor. "Sanırım bu gece kendi şarabımızı koyabiliriz." Hizmetçiler birkaç gümüş tepsi yiyecek getirirler ve kupa odasından kaybolmadan önce onları masaya koyarlar. Kupalardan bahsetmiyor ama onları görmemi istiyor, yoksa onların arasında yemek yemeyecektik. İki Obsidiyen, hizmetçileri odadan takip etmediler. Onlar burada olduğu sürece onun datapad'ini alamayacağım. Uzak kapıda kalırlar. Odada o iki canavar varken ona pek iyi saldıramam. Kollarımı koparacaklar ve bir cırcır böceğini öldürürler gibi beni öldüresiye dövecekler. Onlara dikkatle bakıyorum.

“Heykel olduklarını farz et” diyor. "Başlar zaten taşla dolu."

"Tanıklara alışkın değilim," diye itiraf ediyorum.

"Yine de çocukları çaldığında çok şey bıraktın. Önerdiğim gibi, ayrıldıktan sonra mekikte bir bomba patlatacağını düşünmüştüm.”

"Cinayet istiyorsan Gorgo'yu göndermeliydin."

"Güvenlik algılıyor muyum?"

“Bunu kesinlik olarak düşünmeyi tercih ederim.” Korumalara bakıyorum. "Yalnız olamaz mıyız? Beni yiyeceklermiş gibi hissediyorum."

"Üzgünüm. Korumam için buradalar. Onlarsız asla bir yere gitmem. Fiziksel tasarımımda bir kusur. Zayıf kemikler.” Kıvrımlı adam, sanki yüklerin en büyüğünü omuzluyormuş gibi iç çeker. “Size bunu asla söylemezler, ancak gücün tehlikesi onunla birlikte gelen insanlardır. Hizmetçiler, korumalar, yardımcılar. Beyinlerinde bir sürü göz, kulak ve küçük sürüngen düşünceleri. Tüm bu yıllar boyunca, kafalarımızın içinde neler olduğunu bilselerdi Altınların ne yapacağını merak ettim. Yaptıklarını sanmıyorum, yoksa çoğumuzu yok edeceklerdi. Şimdi onların oturdukları yerde oturuyorum ve adamlarımın ne düşündüğünü biliyorum. Bu bir avantaj.”

"Peki onlar ne düşünüyor?" diye soruyorum, şarabımı yudumlarken kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Karınca kolonisinde Obsidiyen elini gördüğümden beri durmadı. Avuçlarımı pantolon paçalarımda kurutuyorum.

"Ah, sıkıcı şeyler. Kafatasımı bir şarap şişesiyle oyabileceklerini ya da uyurken boğazımı kesebileceklerini ya da beni pencereden atabileceklerini. Ufak tefek cinayet fantezileri, hizmetçileri aklı başında tutan şeydir. Kendilerine gücüme izin verdiklerini söylüyorlar. Ve eğer bir gün çok korkunç olursam, beni içeri alırlar ve belki de kontrolü ele geçirirler. Ama tabii ki asla yapmazlar. İntikamlarını ertelerler çünkü derinlerde sadece benden değil, tüm insanlar gibi kendi fantezilerinden de korkarlar. Onları beslemek ve kontrol altında oldukları yerde tutmak daha kolay. Mümkün."

Tabağıma koyu sirke sosunda yüzen bir porsiyon kömürleşmiş ahtapot koyuyor. Mide bulantımla birleşen tatlı koku neredeyse midemi bulandırıyor.

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun?" Soruyorum.

“Bu arzunun kalbi değil mi? Kimse korkmadığı şeyi becermek istemez, çünkü o zaman ondan hiçbir doğrulama, türetilmiş bir güç olmaz.”

“İlginç görüş.”

“Güller bu yüzden yaratıldı. İlk Pembeler şimdi olduğumuzdan daha güzeldi ama içlerinde hiçbir şey yoktu. Parlaklığın altında içerik yok. Onlar oyuncaktı. Bir kere kullandıktan sonra şehvet uçup gitti. Böylece Altınlar, dikkatlerini çekmemiz için bizi anlaşılmaz muammalara, sanatın, seksin, müziğin ve duygunun ustalarına dönüştürdü. Asla tam olarak anlayamayacakları bilmeceler ve bu anlayış eksikliği korkunun kalbidir.”

“Yani bu bir evetti.”

"Bu bir evetti. Korkuyorsun."

Bardağını yeniden dolduruyorum, elim sadece hafifçe titriyordu. Bunun zoladon yoksunluğu ve çuval buruşma korkusundan değil, arzudan kaynaklandığını fark ediyor ve düşünüyor. "Merak ediyorum Efraim. Neden bu kadar çabuk döndün? İhtiyacın olan tüm paraya sahipsin."

"Senin ve benim gibi insanlar ihtiyacımız olan her şeye sahip olabilir mi?" Soruyorum.

O gülüyor. "Sen doyumsuzsun. Bayıldım. Bu yeni dünyayla ilgili en iyi şey…" Kupalarına el sallıyor. "Her zaman alınacak daha çok şey vardır. Ama soruma cevap vermedin." Gözleri soğudu ve onun için döktüğüm şarabı görmezden geldi. "Şimdi gel. Cevapla."

"Daha fazla istiyorum." Bu iki-bitlik saçmalığı görmemesi için dua ediyorum. "Sözleşmelerden daha fazlası. Bir banka hesabını doldurmaktan daha fazlası. Bunun bir tatmini yok. Bu hayattan paradan fazlasını istiyorum."

"Peki burada ne yaptığımızı düşünüyorsun?"

"Kaçırma olayından sonra, işin içinde paradan fazlasının olduğunu görüyorum. Güç yapıyorsun."

"Evet. Evet. Bu geri dönmek için iyi bir sebep."

"Bu ve çocukları ziyaret etmek," dedim çok yüksek sesli bir kahkahayla.

Gülümsüyor ama beni izliyor, yorum şüphe uyandırıyor. Kahretsin Eph, senaryoya bağlı kal. Karınca kolonisine bakıyorum.

"Buradaki rolüm ne olurdu sence?" diye soruyorum, eğilerek.

Şarabını içer ve bardağının kenarında parmağını oynar. "Eh, tabii ki benim emrimde çalışacaksın. Gerisi sizin hayal gücünüze bağlı." Onu geçip dışarıdaki verandaya bakıyorum. Bardak füme ama ben onun kişisel yatının belirsiz hatlarını görüyorum. Anahtarlar boynundaki altın zincirden sarkıyor. İşte çıkışım.

"Ve profesyonel olarak?" Soruyorum.

O gülüyor. "Şüphesiz fark ettiğiniz gibi, serbest çalışan, prowler çağı sona eriyor. Nasıl bir dönemdi. O kadar çok sanat, o kadar çok hazine toplanacak ki. Seni doğurdu. Bana göre. Ama şimdi hazinelerin çoğu, küçük bir grup birey tarafından birleştirildi ve istiflendi. Kendimizi yamyamlaştırmadan önce bakışımızı dışarıya çevirmeliyiz. Çalmak için yeni yollar bulun. İşte burada devreye gireceksin." Kendine daha fazla şarap koyar. "Geleneksel olmayan yeni gelir akışları yaratabilecek bir mimara ihtiyacım olacak. Ve bence o adam sen olabilirsin."

Saatlerce böyle gidecek, anlıyorum. Dans onun gibi bir adam için eğlencenin yarısından fazlası. Ama bu yine de Obsidiyenleri odadan çıkarmaz. Yine çocukları sorarsam, ellerime mal olabilir. Ve ben bu birinci sınıf fahişeye ayak uyduracak kadar iyi bir yalancı değilim. Bunun yerine, arkama yaslandım ve bacağımı masanın altından sağ baldırının içine kaydırdım. "Artık sıkıldım" diyorum. "Konuları değiştirelim." Beni izliyor, gözleri parlıyor. Ayağımı bacağının içine doğru kaydırırken dudaklarını ıslattı, küçük, sıcak nefesler kaçtı. Sertleştiğini hissettim, bu yüzden ayağımı hafifçe aşağı bastırarak onu cesaretlendirdim. Sonra, bir iç çekerek ayağımı zemindeki orijinal konumuna geri çekiyorum. "Ama seyirciyle oynamam."

"Hvardin, Jorlnak..." Obsidiyenlere parmaklarını şıklatıyor ve çift kapıdan odayı terk ediyorlar. Dük cüppesini düzeltir ve parmaklarını bir ses sisteminin kumandaları boyunca hareket ettirir. Synth müziğinin derin perküsyonu, göğsümdeki kalp atışı gibi odanın içinde gümbürdüyor ama ışıklar parlak kalıyor. Geri eğilir. "Masanın etrafına gel." Vücudum korkudan uyuşmuş, midem zoladon için homurdanarak masanın etrafında yürüyorum. Bana da yer olsun diye sandalyesini geri çekti. Cüppesinin kravatına uzanıyor, onun üzerinde dururken gözlerinde parlak, aç bir bakış, kulaklarımda kan gümbürdüyor. Bir gülümsemenin hayaleti dudaklarında oynuyor. İnce eli dizimden kalçama kadar uzanıyor. Müzik daha hızlı atıyor ve onun kalp atış hızıyla senkronize olduğunu anlıyorum. "Dizlerinin üstüne çök." Orada durup onun yumuşak yüzüne bakıyorum ve oradaki yırtıcı bencilliği görüyorum. Güzelliği kanser gibi yiyor. "Dizlerinin üstünde," dedi sinirle. Kalbim bir uçurumun kenarında durmuş gibi atıyor. Atlama zamanı.

"Hayır. İyiyim."

"Dedim…"

Elimi bir bıçağa yasladım ve kilitli bir dirsekle burnuna doğru salladım. Temel eğitmenim grevi alkışlardı. Avucumun tabanı burnunun alt kıkırdağını toz haline getiriyor. Pink'i öldürmekten korktuğum için tüm gücümü kullanmıyorum. Yine de aldığı darbe onu sandalyesinde geriye doğru sallayarak sersemletiyor. Yüzüne kadar uzanıyor. Omnivore'umu kapıp kapıya doğrultuyorum. Hiçbir Obsidiyen gelmiyor. Bir tür panik cihazı olması gerektiğini bildiğimden, iki elini de tutup masaya vurdum. Onu aradım ve cebinden datapad'ini çıkardım. Yüzündeki kanı DNA kilidi için pedin üzerine siliyorum ve gemisinin anahtarlarını boynundaki zincirden söküyorum.

Müziğin altında "Elini kıpırdat ya da çığlık at, kafandan vururum" diyorum. Burnu paramparça, bir domuzunki gibi uçmuş. parmaklarımın arasına alıyorum. "Çocuklar burada mı?" sıkıyorum. Nefes alıyor ve başını sallıyor. Müzik şimdi kalbiyle çarpıyor. Holiday'in bana verdiği numarayı çevirdim. Yüzü pedin üzerinde havada beliriyor.

"Efraim, hangi cehennemdeydin?"

"Dük'ün yanındayım," dedim müziğin üzerinden.

"Seni alalı saatler oldu!"

"Ne kadardır?"

"Dört. Çocuklar…"

"Buradalar. Gel kıçımı kurtar."

Dört saat?

"İşaretinizi takip ediyorum" diyor. Nefesinin altından küfür ediyor. "Eph, ayın uzak tarafındasın. Endymion'dasın."

Adını her duyduğumda hissettiğim korku, biçimsiz ve mutlak, beni karanlığa çekmekle tehdit ediyor, içime fışkırıyor. Çığlıklarını duyuyorum. Lazer neşterinin vızıltısı…

"Endymion..." diye fısıldıyorum. Ben kaportadayken, yörünge altı gitmiş olmalıyız. Hâlâ Hyperion'da olduğumu sanıyordum. Zaman nasıl bu kadar hızlı geçti? "Yerel varlıklarınız yok mu?" Soruyorum.

"Orada yumruk atmak için değil. Ve hiçbiri incelenmedi. Hyperion'da Team One ile birlikteyim. Takım İki size en yakın. Zaten havadalar."

"Ne kadardır?"

"İki saat."

"İki saat," diye tekrar ediyorum sessizce. Dük'e vurduğumda adrenalin mide bulantımı öldürdü. Ama şimdi, Dük'ün adamlarının bana yapacaklarına dair korkunç parıltılar eşliğinde sürünerek geri geliyor. Adamlarının haberi olmadan onu iki saat tutamam. Ona sahip olduğumu öğrenirler, çocukları hareket ettirirler

ya da öldürürler, sonra da bana hiç havayı emmemiş olmayı dilediririler. O zaman Volga için uzun bir iyi geceler. Kupaların ve gümbürdeyen müziğin olduğu odaya bakıyorum ve gülüyorum. Cürufla.

"Bu kadar komik olan ne Allah aşkına?" diye soruyor, sinirli.

"Hayat. Her zamanki gibi." Öleceğimi ve bununla saatler önce barıştığımı bilerek iç çekiyorum. Ama belki ben küçük pislikleri çıkarabilirim ve Volga serbest kalır. Belki. "Eğer sahayı terk etmen gerekiyorsa, bunu en iyi şekilde yapmak, Holi."

"Efraim..."

"O piçlere söyle daha hızlı uçsunlar." zorla gülümsetiyorum. "Görüşürüz."

Bağlantıyı kapatıyorum. Dük dinliyordu ve görünüşü olmasa da duyularını geri kazandı. "Neden…"

"Çocuklar nerede?" Bana kan tükürüyor. Yüzümden siliyorum. "Kalmak." Omnivore'u onun üzerinde eğitiyorum ve kemik testeresini masasından alıyorum. Şekli akut bir üçgendir. "Şimdi, bu nasıl işliyor?" anahtarı değiştiriyorum. Dişler havayı alçak bir uğultu ile gördü. Dişlerin üzerinde koterize edici bir lazer parlıyor.

"Seni sıçan…"

"Üzgünüm, kaygan, seni duyamıyorum. Konuş!"

"Gorgo!" Müzik sesini bastırıyor. Yine de ona tokat atıyorum ve datapadiyle müziğin sesini açıyorum ki çığlıkları odanın dışında duyulmasın. Kulağına yaklaşıp sağ kolunu masanın üzerinde tutuyorum. "Benden birini öldürdün. Bir borcun var, Duke."

Bana bakıyor. "Beni öldürürsen senin derini canlı canlı yüzer. Ben Sendika Dükü'm!"

"Neredeler?" Sadece arkasına bakıyor, gözlerinin içinden delilik çıkıyor. "Tamam. Toplama zamanı." Kemik testereyi bileğine indirdim. Minik dişler eti ve kemiği tırtıklı hale getirirken testere elimde titriyor. Dağlayıcı kılcal damarları kapatırken kan tıslıyor. Yıllar önce arkadaşlarımın yaptığı gibi çığlık atıyor ve salyaları akıyor.

Testerenin diğer ucunda olmak çığlıkları daha iyi yapmaz. Bir elimle ağzını kapatıyorum.

"Şşş. Bu tür bir acı için yaratılmamışsın," dedim kulağına. "Çok fazla hissediyorsun. Sinirlerin çok ham. Bana söylemende bir mahzur yok. Çocuklar nerede?"

"Kasada," diye fısıldıyor.

"Kasa nerede?"

“İki kat aşağıda…Doğu…kanat.”

"Kombinasyon nedir?"

Tereddüt ediyor.

"Tek eliniz kaldı, Sör Duke," diyorum.

"Biyometrik." Dişleri gıcırdıyor. "Ses ve retina." Bok. Koleksiyonunun bir parçası olarak yakınlarda bulunduracağına dair her şeye bahse giriyordum ama onu yanlış ölçtüm.

Beni zihinsel matematik yaparken görüyor. "Bana ihtiyacın var."

"Bu konuda haklısın. Kasayı koruyan var mı?”

"Numara. Bu yüzden bir kasamız var.”

Gitmesine izin verdim ve kolunu göğsüne bastırarak acıyla inledi. “İşte, orada,” diyorum. "Bir bakayım."

Usulca bana gösteriyor ve ben verilen hasara bakmak için eğildiğimde sol elinin derisinin altından uzun ve keskin bir şey çıkarak bana doğru yalpalıyor. Son anda başımı salladım. Blade boğazımı ıskalıyor ama elmacık kemiğimden yüzüme giriyor, sağ üst azı dişleri boyunca takırdıyor ve diş etlerine yapışıyor. Onu büküyor. Bileğimi çekip beni tekrar bıçaklamaya çalışırken homurdandım ve geri tökezledim. Bitmiş şarap şişelerinden birini alıp ona doğru salladım. Şişe sağ elmacık kemiğine çarparak zayıf kemiği çökertti. Homurdanır ve yere düşer, vücudu şoktan inip kalkar.

Bıçağı diş etlerimden çekip çıkardım, dişlerini gıcırdatıp yanağından kaydığında tısladım. Deri altı bıçak. Yere fırlattım ve ağzımdan kan aktı. Dük sürünerek

benden uzaklaşıyor, yüzü kan içinde, sağ kolundaki kütük yanmış derisinden kan ağlıyor.

Aptal, Ef. Aptal.

Onu cüppesinin arkasından tutup yukarı kaldırıyorum. O tüy gibi. Silahı çenesinin altına soktum. "Yine bir şey denersen kafanı kökünden soyarım," diyorum kanın içinden. "Beni çocuklara götüreceksin. Sonra onlarla birlikte gideceğim ve sen hayatına geri dönebilirsin. Anlıyor musun?" Bana vahşi gözlerle bakıyor. yüzüne tokat atıyorum. "Anladın mı Dük?" Başını sallıyor.

Adamı kapıya kadar sürüklüyorum. Kendimi bunun daha sorunsuz olacağına nasıl ikna ettim bilmiyorum. Planın kapsamının "süvarileri çağırmak" olduğuna inanamıyorum. Kendimden nefret ederek yuvarlanarak gömleğimin bir parçasını yırtıp toplayıp ağzıma yaranın üzerine yapıştırdım. Gözlerim yaşarır. Kaygan ol. Sakin ol. Ama kalbimin atışını durduramıyorum. Sanki kalp krizi geçirecekmişim gibi geliyor. Hareket etmeliyim. Adrenalinden titreyen bir parmakla kapıyı açıp açtım. Geri tıslıyor.

Salon boş. Diken izi yok. Titreyen Omnivore'umun namlusuna bakıyorum. Bir dakika sonra hiçbir şey hareket etmez. Sanırım bir şeyler içmeye gittiler, dedim gülerek. "Bir Gray'in işini yapacak bir kargaya asla güvenme." Dük'ü öne doğru iterek koridorlardan biraz geçmesine izin verdim. Korumalarının bir yarış izlediği ve sigara içtiği bir kapıdan geçiyoruz. Onlara seslenir diye tabancayı Dük'ün kafasının arkasına dayadım, sonra geçtik ve asansörlere gittik. Vücudum adrenalin ile nabzı atıyor. Düğmeye basıp asansörü bekliyorum, kanlı parmaklarım iz bırakıyor. Köşeden sesler geldiğinde silmek üzereyim. Dük'ü asansörden alıp bitişikteki koridora sürükledim ve adamlar asansör bankosuna gelirken köşeye saklandım.

"—yarın geleceğini söylüyorlar."

"Yalnızca Koleksiyoncuyu göndermek değil mi?"

"Teşekkürler Jove, hayır. O sapıktan nefret ediyorum. İliklerine kadar yanlış giden bir şeyler var. Kayıp Şehir'den Dük'e telefon etmek için geleceği söyleniyor. Az önce attığı büyük ödülle ilgili bir şey."

"Füzeler olduğunu duydum."

"Geri zekalı. Bunlar füze değil. Bu bir Uluyan."

"Bu füzeler. Uluyanların hepsi ortadan kayboldu.”

"Hepsi değil. Mars ve Dünya'da ve Merkür'de birkaç kişiyi tutukladı. Haberleri izlemiyor musun?”

"Neden? Sen benim için izle. Sizce nasıl görünüyor? Büyük memeler mi?"

"Obsidyenlerin memeleri yoktur. Göğüsleri var.”

"Onun bir Beyaz olduğunu duydum..."

Asansör gelir ve onlar içeride kaybolur. Kapılar kapandığında, Dük'ü geri dışarı sürükledim. Çağrı düğmesine hala kan bulaşmış. Başka birini aradığımda siliyorum. Koltuk altlarımdan terler süzülüyor. Bir sonraki asansör geldi, içeride kimse yok. İçeri giriyoruz ve bizi aşağı taşımak için düğmeye basıyorum. Kapıların kapanması sonsuza kadar sürer. Ağzım ağrıdan ağrıyor. Bez zaten kanla ıslanmış. Tükürüyorum ve başka bir çubukla yapıştırıyorum. Dük sessizce kapılara dönük duruyor.

"Sence bu nasıl biter?" O sorar.

"Muhtemelen benimle bir fırında," diye itiraf ediyorum.

"Seni yakalayacaklar. Yapacakları şeyler…”

"Yakalanırsam, etrafta benim için endişelenmeyeceksin."

"Sana öylece işkence etmeyecek, Gray. Zamanını alıyor.” Sesi çılgınlığı kafese koydu ama parmakları parmaklıklarda çalışıyor. Bu işin benim ölmemle bitmesi gerekiyordu. İşe gelirse tabancayı ağzıma dayayıp demir yerim. Benim yolum onlarınkinden daha iyi.

Kendimi Dük'ün arkasına yerleştiriyorum ve kapılar açılıyor. Onu dışarı ve sessiz koridorlardan itiyorum. Çenemden yere kan damlıyor. Görünüşe göre kasanın içinden geçtiği bir dizi çift kapıya geliyoruz. "Unutma, başını tut," diyorum Dük'e. Cevap vermiyor. Kapıyı açmak için yanından eğildim ve onu içeri ittim.

Kasanın dışında üç adam oturuyor, penceresiz odada brülör tüttürüyor. Silahları masanın üzerinde. Bizi görmek için Karaçi kartlarından dönerler ve donarlar. Kapıyı arkamdan kapattım. "Hareket etme yoksa onu öldürürüm," diyorum, onları görünce beni gördüklerine göre biraz daha az şaşırdım. Biri silahına doğru

seğiriyor. Omni'min namlusuna baktığında duruyor. Sanki bir yılanın başıymış gibi izliyorlar, gözleri bana bakıyor, silahları Dük. "Hareket değil," dedim, adım adım ilerleyerek. "Onlara karınlarının üstüne çıkmalarını söyle," diyorum Dük'e.

"Gidin..." Dük ani bir çığlıkla başını burnuma doğru kaldırdı. Islak bir pop sesi duyuyorum ve yıldızları görüyorum. Sonra Dük kendini koluma atıp Omnivore'u yana doğru savuştururken yana doğru eğildim. "Öldür onu!" çığlık atıyor. "Öldür onu, sizi kahrolası yarım akıllılar!"

Dük'ün kafasının yanına bir yumruk attım ve kendimi ondan uzaklaştırdım, böylece önüme serildi. Obsidiyen demir tüfeğini aldı ve kaldırıyor. Çılgınca ateş ediyorum ve özlüyorum. Obsidian'ın korkuluk tüfeğinin namlusuna bakıyorum. tekrar ateş ediyorum. Mermi saniyede iki kilometre hızla ilerliyor, tüfeğinin ucunda kıvılcımlar saçıyor ve kafasının üst yarısını çıkarmaya devam ediyor. Diğer adamlar silahlarını alırlar. Biri çömelir ve bir pulseRifle ateşler. Ses odayı tüketir. Dalgalanan yarı saydam enerji yumrukları başımın üzerinden geçerken, üzerime enkaz yağarken karnıma düşüyorum. Tam otomatik olarak karnımdan ateş ediyorum. Mermiler dizini ve gövdesini yer, vücudunun yarısını çiğneyerek sallanan, sızan bir kütleye dönüştürür. Son adam silahını düşürür, teslim olur.

Ayağa kalkıyorum, kulak zarlarım zonkluyor. Odada kalın ozon kokusu. Takım elbisemin uzun kuyruklarındaki sıcak metal dumanından delikler. Son adam, yüzünün sol tarafını kaplayan dövmeleri olan bir Kahverengi, ellerini kaldırıyor. Onu göğsünden vururum. Duvara geri uçar ve aşağı damlar, elbisesi giriş yarasının kenarlarında alev alır. Omnivore'un namlusu o kadar sıcak ki parmak eklemlerimde hissedebiliyorum. Sesler bana su altındaymışım gibi geliyor. Uyuşmuş, Dük'ü yerden kaldırıyorum ve Brown'ın yanan giysisi odayı dumanla doldururken onu harap olmuş cesetlerin yanından kapıya doğru itiyorum. Omni'mde bir sümüklü böcek kaldı. Ölü Obsidian'ın tüfeğindeki şarjörü soyuyorum ve daha büyük kalibreli mermileri kabzaya itiyorum. Alt kısmı kapatıyorum ve otonom demir, aç silah için yeni mermiler oluştururken sapı ısıtıyor.

"Aç onu!" Namluyu Dük'ün boynunun arkasına iterek etini yakıyorum.

Sağlam eliyle kapıya bir dizi komut basıyor. Kendi vücudumdan çıktım, ağzımın acısına, sahnenin barbarlığına ve elimdeki silahın cehennemi blok savaşlarını geri getirerek ne yaptığına bile uyuştum. Sesler nereye kadar gitti bilmiyorum. Dev kapı çerçevesinde bir tarayıcı kayarak açılıyor. Dük gözünü küçük ışığa bastırıyor. Yanıp söner ve kapı ekranında yeşil bir pozitif kod yanıp söner.

Boğuk bir sesle, "Karga cinayeti sürü sayılmaz," dedi. Işık sarı renkte yanıp söner ve tekrar denemesini ister. Boğazını çaresizce temizliyor. "Karga cinayeti, sürüden farksızdır."

Bu sefer sürer: Ekranda ikinci bir ışık yeşil renkte yanıp söner ve kapının derinliklerinde tamburlar dönmeye başlar ve metal çubuklar geri döner. Tatmin edici bir gümbürtüyle devasa kapının kilidi açılır. Dük'ün yanından geçip onu açıyorum. Onu itiyorum.

Kasanın içi beni tökezliyor.

Volga'nın küçük hikaye kitaplarından birindeki ejderha yığınları gibi. Dağlarca nakit, mücevher ve paha biçilmez çalıntı sanat eserleri mağaramsı metal odayı dolduruyor. On beş milyon kredilik bir diadem, bir dizi Titian, Renoirs ve Phillipses'in yanında başıboş duruyor. Bir sandık Altın ustura açık yatıyor; mühür yüzükleri, bir okyanus kıyısından bir çocuğun çakıl taşları koleksiyonu gibi yığılmış. Okunamayan el yazısı ve gerçek fildişi dişlerinden ve ördek yumurtası kadar büyük değerli taşlardan samuray maskeleri ve çerçeveli belgeler.

Ve bunların arasında, yerde temiz bir boşlukta, içinde tek şilte ve tabaklarda tavuk kemiği bulunan bir kafes, yarısı boş bir sürahi su, bir kova insan atığı ve dünyanın en değerli çocukları yatıyor. .

58 Ephraim Melez ve Balta Suratlı

ÇOCUK KAFESİNE GİDERİM.

Havalandırılmayan odaya girdiğimde nemli, idrarla dolu bir hava perdesi çarpıyor. Dük'ü yere atarak kafesin içinden oğlanla kıza baktım. Kulak zarlarımın sesi soluyor. "Merhaba küçük insanlar, beni hatırlarsınız."

Kız bana tükürüyor. "Sendika pisliği."

“Kurtarıcınızı böyle karşılamanın yolu yok. Annen beni seni dışarı çıkarmam için gönderdi."

"Annem..." diyor çocuk.

"Kekeledim mi?" O zaman sözlerimi ağzımdan kaçırdığımı fark ediyorum. paçavrayı tükürüyorum. Yaranın deri parçaları ona yapışır.

"Eğer seni annem gönderdiyse, Aslan Muhafızları nerede?" çocuk sorar. "Telemanüsler mi?"

“Kalede, zırhlarını parlatıyor ve onu kırıyorlar. Ne bileyim ben?"

"Sen bir salak mısın?"

"Asla." Kilidi açmak için eğiliyorum ve ardından kilidin dişleri ayrılacak şekilde çeviriyorum. Kızın gözlerini tekrar yakaladığımda açmak üzereyim. "Yanındayım kızım. Siz küçük veletler anne babanızı tekrar görmek istiyorsanız, dediğimi yapın. Aksi takdirde, yahni için soğan gibi hepimiz soyulacağız.” Onları sabırsızlıkla izliyorum. "Bu, başını salladığın kısım." İkisi de başlarını salladılar. Önce oğlan, sonra kız. "İyi."

Silahımı Dük'e doğrultarak mandalı açıp geri çekildim. Kız patladı ama oğlan daha çekingen bir tavırla takip ediyor, Dük'e ve bana merakla bakıyor. Görünüşe göre kızdan daha hassas ve bilimsel. İşbirliğine daha istekli. Onunla konuşacağım. Sonra omurgamın arkasında soğuk ve metal bir şey hissediyorum. Hafifçe dönüyorum ve sırtıma, yığından almış olması gereken sağlam bir ustura tutan kızı görüyorum. Elindeki boyutuna gülüyorum ama solgun kızın gözlerinde mizah yok. Psikopat ailesinin kim olduğunu bilmeseydim ona blöf derdim. Çocuk vahşi.

"Çok akıllısın küçük hanım. Biletini kes buradan." Jiletten uzaklaşıyorum. Öne doğru yürüyor, bıçak asla omurgamdan ayrılmıyor. çocuğa bakıyorum. "Ona cürret etmeyi bırakmasını söyler misin? Zaman kaybediyoruz."

"Electra, o haklı."

Kız bıçağını yana doğru seğiriyor ve kolumu yüzeysel bir şekilde kesiyor.

"Lanet olsun. Yeterince kanamam var," diyorum.

"Bu bir peşinat," diye yanıtlıyor. Başka bir bıçak bulana kadar ustura kutusuna uzanıyor. Çocuğa fırlatır. Onu çevik bir şekilde yakalar ve küçük ellerinde döndürür.

Küçük savaş ağaları, diye hatırlattım kendime.

"Çıkış noktamız ne?" çocuk bana gerçek bir askermiş gibi soruyor.

Anahtarı kaldırarak, İki kat yukarıda özel bir iskelede bir gemi var, dedim. "Ayrıca bir ana garaj da var, ama dikenlerle dolu olacak."

"Mekan şimdiden kaynıyor," dedi Dük acı acı. "Yürüyen ölü bir et parçasısın."

"Haklı," diye mırıldandı kız. "Buraya gelmeyi cehenneme çevirdin."

"Ses yayılmamış olabilir," dedim umutla.

"Kasadan duyduk, Gray."

"Adınız ne?" çocuk bana soruyor.

"Benim adım?" Güldüm. "Efraim."

Küçük elini uzatıyor. Küçük melez benimle alay ediyor ama gözleri samimi. Tekrar gülüp küçük eli alıyorum. Üzerinde hiçbir işaret yok ama orada bulduğum nasırlara şaşırdım. "Pax" diyor. “Telemanuslar yaşıyor mu? Personelin geri kalanı?”

"Bilmiyorum." Dük'ü tutup ayağa kaldırıyorum. "Yukarı. Majesteleri, siz bizim canlı kalkanımızsınız." Ceketini düzelttim ve onu kasanın ağzında jiletleri olan küçük canavarların arasında bıraktım. Duke siniyor. Zaten bana iki kez saldırdı. Şaşırmıştım. Onu tehdit ettiğim anda bir çiçek gibi solacağını düşündüm. "Bir dakika onu izle. Çizgiyi aşarsa onu yapıştırın.”

"Hareketsizleştirici darbe mi yoksa sadece bir et yarası mı?" kız sorar.

"Gerizekalı. Sadece onu izle. Küçük psikopat."

Çocuk kasanın dışındaki cesetleri görünce sessizleşir ve ciddileşir. Mücevherler ve hamiline yazılı bonolarla dolu getirdiğim çantayı doldururken kız hiç etkilenmeden sabırsızca arkasını döndü. Çantaya ne kadar az sığabileceğimi ve geride ne kadar ganimet bırakacağımı görmek kalbimi kırıyor. Günlerimi burada geçirebilirim. Place, Cyra'nın devrelerini eritebilirdi. "Ne yapıyorsun?" diyor kız kaşlarını çatarak.

"Üzgünüm, bir sorunum var." Çantanın fermuarını kapatıp omzuma atıyorum. Bir hatıra olarak bir ustura almayı düşünüyorum, ama işler çok korkunç, bu

yüzden yüzeyinden üç başlı bir ejderha hırlayan eski bir demir halkaya razı oldum. Göz ucuyla bir tuvalin üzerine tanıdık bir mavi ve sarı boya sıçraması gördüğümde gitmek üzereyim.

Bu olamaz.

"Gri, gitmeliyiz!"

Onu görmezden geldim ve birkaç milyon kredi değerindeki tabloyu yere atarak yığılmış tuvalleri tüfekle fırlattım ve küçük çerçeveli bir tuval üzerine yağlı boya tablo çıkardım. Dalí'nin korkunç canavarının resmine inanamayarak gülüyorum: Parlak, çatlak renklerde yumuşak saatler, bir ağaç dalının üzerine ve kahverengi bir rafın köşesine yaslanıyor. La persistencia de la memoria. Birden parmaklarımdaki kanın bilincine varıyorum. "Gri!" kız bağırır. Ellerimi silerek çerçevenin arkasını dikkatlice kesip açtım ve tuvali dışarı kaydırdım, yavaşça yuvarladım ve çantaya koydum. Biraz daha hafif hissederek çocuklara katıldım.

“Bir keresinde bu iddiayı araştırdım. Yangında kaybolduğunu söylediler!” gülerek söylüyorum. "Yalan söylediklerini biliyordum."

Kız, "Şimdi bile çalıyor," diye alay ediyor. "İğrençsin."

"Sessiz ol, balta surat." Dük'ü yakasının arkasından tutup giriş odasından çift kapıya doğru itiyorum. "Herkes bana yakın olsun. Biri yaklaşırsa, onları mücevherlerinden bıçaklarsın. Anlamak?" İkisi de başlarını salladılar. Oğlan bir konsantrasyon modelidir. Yerde bıraktığım cesetleri görünce yüzü soldu, ama şimdi öfkeyle başını eğdi. Babasıyla aynı ölü çene, ama elleri çok büyük usturayı tutarken titriyor. İstediği kadar Reaper'ın doğuşu gibi davran, o sadece korkmuş bir çocuk.

"Hazır mısınız küçük canavarlar?" Başlarını salladılar. Bekleme odasından tekrar salona açılan kapalı kapıya bakıyorum ve kapının ardındaki korkunun içime sızdığını hissediyorum. "Hadi gidelim."

Kapıyı açıyoruz. Yarım düzine silah kükrüyor. Mermiler ve enerji onu çiğnedikçe kapı sallanıyor ve ahşap parçalanıyor. Kapıyı çarparak kapattım ve çocuklarla birlikte eğilip Dük'ü kucağıma çektim. "Sizi kör aptallar!" Dük'ün başının üzerinden bağırıyorum. "Dükün bende!" Karşı taraftan kimse cevap vermiyor. "Sen, şuraya bak," diyorum kıza.

Gözleri genişliyor. "Ne?"

"Sen en harcanabilir olansın, oraya bak ve bana ne gördüğünü söyle."

"Seni salla."

"İyi." Dük'ü tutup dışarı itiyorum, sonra onu geri itiyorum. "Ne gördün?"

"Siktir git."

“Kimse işbirliği yapmayacak mı?!”

"Yapacağım," diyor Pax. O hareket etmeden önce kız onu geri iter ve kapıdaki deliklerden bakmak için başını okşar, sonra sığınağa geri döner.

"Dört Obsidyen cesur, altı Gri, üç Kahverengi. Altı EFC-37 tüfek, iki GR-19 tabanca, iki Eaglefor PR-117s, bir Vulcan 8k pulseFist. Gerisini çözemedim.”

ona bakıyorum. "Demek sana oyuncak bebek yok ha?"

"Planın bu muydu?" o soruyor. "Bu nasıl planın?"

“Yap yap yap. Kaçırılan sensin, salak." Çömelerek ayağa kalktım ve silahımı Dük'e doğru ittim. "Onlara ateş etmemelerini söyle."

"Ateş etme."

"Açıkçası daha yüksek sesle." Bana bir seçeneği varmış gibi bakıyor. Cüppesinden taşaklarını yakalayıp büküyorum.

"Ateş etme. Bu senin dükün! Ateş etme.” Kapıdan hızlıca dışarı bakmaya cesaret ediyorum. Bir sıra diken koridoru tıkar. Kafa karışıklığı içinde birbirlerine bakarlar.

"Silahlarını yere bırakmalarını söyle."

"Silahlarınızı yere bırakın."

tekrar bakıyorum. "Pekala, şuna bak." Onlar itaat ediyorlar. "Çıkıyoruz" diyorum. Dük'ü itip kendimi kaldırdım, onu bir kalkan olarak kullandım, bir kolumu boğazına doladım ve silahı kafasına dayadım. Kapıdan dışarı çıkıyoruz. Açmak zorundayım. Düdükleri onu menteşelerinden yarıya indirdi. Çocuklar takip eder.

"Eh, bu biraz garip," dedim acımasızların yüzüne bakarak. Bazıları tozluklarının içinde, bazıları ise kargaşadan yeni uyanmış görünüyor. Silahları yere saçılır. "Geri çekilmene ihtiyacım var. Koridorda. Ardından çuvallarınızı ve istiridyelerinizi yere koyun. Biri ayağa kalkarsa veya beni rahatsız edecek bir şekilde bana bakarsa, Dük'ün başının çaresine bakacağım. Kristal?"

Adamlar Dük'e bakıyor.

"Yap," diye tıslıyor. "Ona itaat et."

Dikenler silahlarından uzaklaşıp yere yatarlar. Aralarında dört Obsidiyen var. En dikkatli izlediklerim. Gorgo orada değil. İyi değil. Devredilen zeminden hızla geçiyoruz. Pax yerden küçük bir plazma tabanca alır. Kız bunun üzerine usturasını almak için burnunu kaldırıyor. Ben onları asansör bankasına götürürken arkamdan sıkı bir şekilde takip ediyorlar. Electra, usturasının kabzasıyla düğmeye basıyor. Pax'in tabancası aniden patlar. Ses kulağımda patlıyor. Tavandan sıva yağıyor.

"Melez! Bu ne içindi ki?" hırlıyorum.

"Biri bir şeye uzanıyordu."

"O zaman vur onu, tavana değil!"

Asansör arkamdan gıcırdıyor. Biz ona geri döndük. Dük kendi kendine çılgınca bir kahkaha atıyor ama önemli bir şey söylemiyor. Çocuklar, hatta kötü kız bile korkuyor. Çocuğa dönüp, “Profesyonel tavsiye,” diyorum, “şu tabancayı önce ona, sonra da cüretkar gibi görünüyorsa kendine kullan.” Tabancaya bakıyor. Kız bana dik dik bakıyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Dük seviyesinde bizi bekleyen kimse yok. Kelime seyahat etmiş olmalı. Ama yine de Gorgo'yu bekliyordum. Terk edilmiş koridorlarda hızla ilerliyoruz ve Dük'ün süitine geri dönüyoruz. Akşam yemeğimiz hala masada duruyor. Electra bir avuç ahtapot dokunaçını alıp biz geçerken ağzına tıkıyor. Dük'ün parıldayan CR-17 Hornet'ine ulaşmak için dönen beyaz melek ağaçlarının olduğu küçük bir çakıl parkını geçerek dışarıdaki verandaya erişiyoruz. Herhangi bir diken izi yok. Bir şey kapalı. Dük'ü kendimle bina arasında tutarım, sonra bir aydınlanma yaşarım.

"Gemideler," diyorum. “Yapma…”

Pax kapı kontrollerini etkinleştirir ve kapı tıslayarak karanlık bir iç mekan ortaya çıkarır. İçeriden kimse gelmiyor. Arkamı dönüp binaya bakıyorum, takipçiler göremiyorum. Sonra metalin parıltısını yakaladım. Üç kat yukarıda, camdan bir pencereden uzun bir fıçının yanında Gorgo'nun solgun yüzünü görüyorum. Küçük bir flaş var. Pencere kırılıyor. O anda Gorgo'ya "Dük'ün adamı" dediğimde neden gülümsediğini anladım. Sıcak çekiç gibi bir şey göğsümün sağ tarafına çarptı. Her şey çok sessiz ve odaklanmış gidiyor. Kafam karıştı, topuklarımın üzerinde sallandım, zar zor hareket ettim ve Dük'ün yanında sallandım. Sanki yavaş dans ediyoruz. Dük'ü gemiye çekmeye çalışarak geriye doğru bir adım attım. Topuğum takıldı ve Dük üzerimdeyken geriye düştüm. Kafasının arkasına ve gökyüzünün bir kısmına bakıp saçlarını soludum. Onu itip kalkmaya çalışıyorum ama hareket etmiyor. Onun altından sürünerek çıkmaya çalışıyorum. Dük ağzıyla tıkırdayan bir ses çıkarıyor. Sürünerek ondan kurtuluyorum ve ayağa kalkmaya çalışmak için karnıma doğru dönüyorum. kalkamıyorum. Sağ kolum itmek için çok zayıf.

"Yardım..." dedim mesafeli bir şekilde, sessizce, neden kalkamadığım konusunda kafam karıştı. "Yardım..." Kiminle konuştuğumdan bile emin değilim. Kollarımın altında eller hissediyorum. Çocuk beni kaldırmak için beni çekiyor. Neredeyse tekrar devrileceğim.

"Onu bırak!" kız ağlıyor.

"Haydi!" çocuk kulağıma bağırıyor. Bacaklarımla itiyorum ve onu kapıya doğru sendelemek için kullanıyorum ve Dük'ü rampanın kenarında kanaması için geride bıraktım. Her adımda daha iyi hissediyorum. Kız orada bacaklarını açarak duruyor, iki eli çocuğun çalıntı tabancasında, çılgınca pencereye ateş ediyor. Gorgo'nun etrafındaki camlar buharlaşır. Gorgo'dan gelen bir başka atış sol kulağımın altından kayarak lobun altını aldı. Geminin metaline çarpıyor ve kendini zemine gömene kadar sekiyor. Kapıdan uzaklaşıyorum, şimdi geminin ana salonunun içinde. Uçup gitmeli. "Çıkmalıyız," diyorum. Çocuk takip ederken, kokpite tökezledim ve sonra kaptan koltuğuna oturdum. İklime alışarak kontrollere bakıyorum. Anahtarı içeri itip çeviriyorum. Konsolda ışıklar yanıyor.

"Selamlar, Ethereal Majesteleri," diye mırıldanıyor gemi. Motor kontağına basıyorum. Hornet'in ikiz iyon motorları canlanıyor.

"Kapıyı kapatın!" kız bağırıyor. "Lanet olası kapıyı kapat!" Rampa geri çekme düğmesini arıyorum ve bulamıyorum, hala şaşkınım. Çocuk, yardımcı pilot koltuğundan yanımdan uzanıyor ve ona basıyor. Rampanın gemiye doğru çekildiğini hissediyorum. Bana bir şey soruyor. Ona bakmak için dönüyorum.

"Hm?"

"Uçabilir misin?" bana soruyor.

"Elbette uçabilirim." İtici kontrollerine uzanıyorum ve onları çalıştırıyorum. Hornet, iniş alanından havalanıyor. Ana motor gazını ileri itiyorum ve iniş pistinden Endymion'un şehir manzarasına doğru roket gibi fırlatıyoruz.

"Goryhell," diyor kız. Kule arkamızda küçülüyor. "Bu manikti."

"Sen asal mısın, Electra?" diye soruyor. Başını sallıyor.

"Dük öldü mü?" Soruyorum.

"Biliyorsam cehenneme," diye yanıtlıyor kız.

"Bizi nereye götürüyorsun?" çocuk sorar.

"Hyperion'a geri dönelim. Bununla bir saatlik uçuş zamanımızı alacak. Annenin adamlarını yarı yolda buluşmaya getirebilirim. Sendika bu şeyi izletecek, ancak askeri gemiler olmadan hiçbir şey bir Hornet'i yakalayamaz. Yere inmediğimiz sürece güvendeyiz ve annenin evindesin."

Çocuk, "Yerel Bekçileri selamlamalıyız" diyor.

"Ve Sendika maaş bordrosunda olmadıklarına dair zar atmak mı? Anne babanın dahi olduğunu sanıyordum."

"Onlar."

homurdanıyorum. "Genetik olmamalı." İkisi de bana komik bakıyorlar. "Ne?" Soruyorum. "Yüzümde bir şey mi var?"

"Sen asal mısın?" çocuk bana soruyor.

"Ben parlağım."

"Parlak?" O sorar.

"Köpek dili" diyor kız. "Parlak görünmüyorsun. Ölecekmiş gibi görünüyorsun."

"Normal bir neşe kaynağısın, öylesin." Sağ göğüs kemiğimde lokalize yanan bir ağrı büyümeye ve korkunç bir ıstıraba dönüşene kadar büyümeye başlıyor. Tüm göğsüme kramp girmeye başlıyor. Islak ve sıcak bir şey böğrümden aşağı süzülüyor ve iç çamaşırımı ıslatıyor. Aşağı bakıyorum ve takım elbisemde küçük bir delik görüyorum. Parmağımı içeri soktum ve yırtık deride keskin bir acı hissettim. Kanla kaplı olarak gelir. Soğuk şok hücrelerimde, sanki buzlu suya batırılmışım gibi meme uçlarımdan bacaklarıma ve ayak parmaklarıma doğru ateşleniyor. "Ah. vuruldum," diyorum. Dük'ün içinden bana geçmiş olmalı. Şimdi açık görünüyor, ama şu anda ne olduğunu çözemedim.

"Daha önce vuruldun mu?" Pax ihtiyatla soruyor.

"Tam olarak değil. Tebrikler, az önce kirazımı patlattığımı gördün," dedim dişlerimin arasından. Dakikalar geçtikçe daha çok acıyor. Yaraya bakıyorum. Daha erken şoka girerim diye düşündüm. Sons'un yanında savaşırken, Altınların hurda metalden uyluklara kadar kanadığını gördüm. Gördüğüm diğerleri yüzlerine kurşun ya da darbe alıyor ve çenelerinin yarısı sarkmış halde tıkır tıkır tıkır tıkır işlemeye devam ediyor. Bir Kızıl, bir el bombasının parçalanmış kütüğüyle bir saat boyunca savaştı. Sonra öldü, ama yine de. Herkes farklıdır. Kendimle biraz gurur duyuyorum.

Ancak gurur, korku tarafından çabucak tüketilir.

Yara kötü ve sırtımda çıkış deliği yok. Parmak uçlarım üşüyor. Dişlerim birbirine çarpıyor ve ağrı hayal edilemez hale geliyor. Endymion'un -Luna Savaşı'nın sert vurduğu ve Quicksilver tarafından pek sevilmeyen bölgelerin- imalat bölgelerinin üzerinden uçarken kendi aralarında konuşan çocuklara bakıyorum ve yaranın ne kadar kötü olduğunu bilip bilmediklerini merak ediyorum. Geminin uçuş kontrol konsolunun sağ tarafında bulunan sanal holopad'ine geçiyorum ve hafızadan Holiday'in numarasına dokunuyorum. Aramaya neredeyse anında cevap veriyor. Onunla, Hükümdarla ve birkaç başkasıyla yüzleşiyorum.

"Efraim..." dedi rahatlayarak. "Sen..."

"Tam burada," diyorum. Çocukları da görebilmeleri için kamera görüntüsünü tüm kokpiti içerecek şekilde genişletiyorum.

"Sulh!" dedi Egemen, sesi neredeyse kırılıyor. Altın'ın iğrenç derecede simetrik gözleri yaşlarla doluyor.

"Buradayım anne."

"Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır," diye yalan söylüyor. "Güvendeyim." Hükümdar kameranın dışında birine bakar. "Victra'yı ara, ona Electra'nın hayatta olduğunu söyle."

"Bilirse Sendikayı vurur."

"Buna güveniyorum."

Hükümdar tekrar kameraya bakar. "Neredesin Efraim? Bize koordinatlarınızı gönderin, adamlarım buluşacak."

"Hayır," diyorum. "Beni hapse atma riskini göze alamam. Volga'yı bırakın, güvende ve düzenli olur olmaz çocukları bir çatıya atacağım, o zaman adamlarınız onları bulabilir."

"Anlaştığımız şey bu değildi."

"Zor lanet olası şans."

"Her yeriniz kanıyor..." diyor Electra. Benden geçmiş görünüyor. "Nasılsa gemiyi çökertecek."

"Bir Gold'un sözüne güvenmeden önce bir arka sokaktaki Yellow'un kliniğine güvenirim," diye alayla gülümsedim.

Pax arkamdan, Hisar'a gidiyoruz, dedi.

“Belki duymamışsınızdır…” Dönüp sağ gözümden bir usturanın santimetre ucunu buldum. Bir eskrimci pozisyonunda duruyor.

“Uy, vatandaş. Yoksa gemi uçurmayı öğrenmek zorunda kalacağım.”

59 Lyria Bağışlama

BİR BALKONDAN, BEN

Palatine iniş pistlerinden geceye kadar yükselen bir ripWings filosunu izleyin. Motorları maviye dönüyor ve uzaklaştıkça küçülüyor, Hisar duvarını geride bırakıp ağaçları geçerek Hyperion'a doğru ilerliyor.

Çocuklar güvende. Efraim de öyle. Piç kurusunun yaşadığını bilmek benim için bir sürpriz oldu. Hiçbir zaman affedici biri olmadım ama adama ve çektiği acıya acıyorum. Egemen Obsidiyen'in adamlarının yakalandığını gördüğünde içindeki korkuyu anladım. O bir erkek. Babam gibi, kardeşlerim gibi, sevgisiz bir yerde büyümüş, bizi madenlerden çıkaran aynı beceriksiz Cumhuriyet tarafından çiğnenmiş. Kendimden nefret edebileceğim kadar ondan nefret edemiyorum. Belki bu affetmek değildir, ama vermem gereken tek şey bu.

Acı çekmesi, başkalarını da bu acıya çekmesi gerektiği anlamına gelmez.

Bu onun üzerine.

Holiday yanımda hareketsiz duruyor, gemileri izliyor, yüzünün sert çizgileri tarafından kafeslenmiş hüzünlü bir ifade. Egemen onu görevden geri tuttu. Kırk sekiz saattir uyumadığı için olduğunu söylüyor ama Holiday'in Ephraim'le olan bağlantısı yüzünden olduğunu ben bile biliyorum. Sert kadında af yoktur. Acaba o her zaman bu kadar gergin miydi?

"Ona hangi şansı verdin?" Soruyorum.

İlk başta beni duymadığını ve dahili iletişiminden pilotları ve komandoları dinliyor olabileceğini düşündüm, sonra beni görmezden geldiğini anladım.

Ben kumar oynamam, dedi bir an sonra.

"Elbette değilsin."

“Ephraim ölmeyecek” diyor.

“Kutsadı mı yoksa başka bir şey mi? Vadi dokundu mu?”

"Numara. Kutsanmamış," dedi uzaktan. "Eskiden Oğullar için çalışırdı, biliyorsun. Ağabeyim öldükten sonra katıldı.” Sesi yavaş ve robotik. “Yara avcısı olmadan önce işe alım görevlisi olarak görev yaptı. Lune Hanesi düşmeden önce, hatta Ilium Savaşı'ndan önce. Cemiyet ajanları bu aya sahip olduklarında senin gibi insanları getirdi. Benim gibi. Onlara dövüşmeyi öğretti. Kendilerinden alınanların bir kısmını geri alabilmeleri için nasıl hayatta kalınır. Luna, Rising'e düştükten sonra, Endymion'da baskınlar düzenleyen bir Altın

bulma görevi verildi. Bu bir tuzaktı. Adamlarını gözünün önünde sorguya çektiler. Derilerini canlı canlı yüzdü ve ona izletti. Oraya vardığımızda bir tek o kalmıştı. Altın elde soyma bıçağıyla ele geçirildi." Duraksadı, hatıradan hoşlanmadı. "Ama ... Altın, Sovereign gerekli o tam af takas bilgileri bilgiye sahipti. Ephraim arkadaşları serbest yürümek tenli adamı izledi." Bana bakıyor. "Nokta ise, Ephraim ölmek istiyor, ama yapamaz. Bu onun lanet."

"Obsidiyeni bu yüzden aldın," diyorum. "Başka bir arkadaşının ölümünü izleyemediği için mi?"

Omuz silkiyor. "Ben zarar vermek nerede olduğunu biliyorum."

Gözlerinde hiç pişmanlık yok. O bir insan, bütün çakmaktaşı ve demirin anne ya da baba veya geçmiş ya da gelecekte olmadan, tam doğumlu dünyaya geldi tane yapmış. kürek veya bir balta daha az bir kadın. daha ona bundan daha varsa, o bana bunu göstermek asla. "Sıralama kişinin ne olduğu marka Eğer mi?" Soruyorum.

Hemen cevap vermiyor.

Doğuyu, Kale arazisinin uzak ucundaki Yeni Forum'u gösteriyor. Kubbeli bina gecenin içinde solgun görünüyor ve çevresindeki ağaçların arasından bir kar tepesi gibi yükseliyor, Cemiyetin kullandığı piramit forumunun acımasız hatlarıyla tezat oluşturuyor. "Güzel, değil mi?" Başımla onayladım. Ona bakıyor. "Temiz eller mi inşa etti sanıyorsun?"

-

Biz onlara katıldığımızda Hükümdar Theodora ve Daxo ile konferansta. Hem Pink'ten hem de Gold'dan uzak duruyorum, kolum hala işkenceden dolayı kaşınıyordu. Masanın üzerinde, filonun çalıntı mekiğe doğru ilerleyişini gösteren bir harita var. Hükümdar, Theodora ile konuşurken bunu soğukkanlılıkla izliyor, ama onun altında yatan gerilimi hissedebiliyorum. Gözleri kanlanmış ve altlarında ağır torbalar oluşmuş. Kahve fincanları ve yemek artıkları masayı alt üst ediyor. Bir Altın ne kadar uykusuz kalabilir?

Daxo Theodora'ya "…bunu tek başına yapamazdı," diyor. Holiday'le odaya girdiğimi görünce kısa kesiyor.

"Devam" diyor Hükümdar.

Daxo benimle odada bir an tereddüt etti. “Sendika biriyle çalışıyor. Daha fazlasını öğrenene kadar bunu Senato'dan saklamamızı öneriyorum. Casuslarımın sabaha kadar isimleri olacak. Hafta sonuna kadar liderler.”

"Teodora mı?" hükümdar sorar.

"Düşüncelerimi biliyorsun," diyor. "Bunu Senato'dan ne kadar uzun süre saklarsak, onlara söz verdiğiniz şeffaflığı o kadar gözden düşürürüz. Senatör Caraval şimdiden Hyperion üzerindeki olağandışı trafik hakkında soru sormaya başladı."

Egemen, “Oğlum burada, benim yanımda güvende olana kadar onlardan önce gitmek aptalca” diyor. “Çocuğu tehlikedeyken bir annenin yönetemeyeceğini söyleyen adamlara sahip olmayacağım. Beni karalayacaklar ve oylamadan önce istifa etmem için referanduma gidecekler. Caraval ve Coppers'ın kaybedilmesiyle, altıya yedi kaybedeceğiz. Bu absürt barış sürecini durdurabilecek tek şey benim vetom.”

"Senin yerine kim geçecek?" Teodora sorar.

“Senato oylayacaktı. Çoğunluk bir sonraki seçime kadar hükmediyor,” diye yanıtlıyor Daxo.

Theodora, "Bunu kimin yaptığını öğrenene kadar, bunun oylamayı geciktirmek için bir hile olduğuna dair şüpheler olacak..." diyor.

Egemen, “Bunu kimin yaptığını zaten biliyorum” diye yanıtlıyor. Theodora ve Daxo birbirine şaşkın bakışlar atar. “Sendika işe alındı. Ama kim tarafından? En çok kim kazanır?” Bir cevap bekler. Hiçbiri gelmiyor. “Kül Lorduydu. Lejyonlarımızı yenemez, bu yüzden Senatomuzun peşinde. Darrow haklıydı. Bu, zayıf olduğum için, yorgun olduğum için oldu. Vox'un onu kovalamasına asla izin vermemeliydim."

Hyperion'a geri dönen oğlunun gemisinin holo'suna odaklanıyor, uzun parmakları yanlarına dokunuyor.

Lyria, dedi gözleri beni sıkarak. Bu sefer başımı eğmiyorum ama baltanın düştüğü an olduğunu bilerek ona bakıyorum. Yine de sesi beni şaşırtıyor. "Çok büyük bir hata yaptın kızım. Bana, herhangi birine hizmetini bitirmesi gereken biri. Ama sen olmasaydın, bu Volga'yı bulamazdık ve..." Holiday'e bir bakış atıyor. “…Efraim. Yakında oğlum benimle olacak çünkü sen hatalarını kabul edecek kadar cesurdun. Artık benimkinin sahibi olmalıyım.” Hatalarının bana

neye mal olduğunu nasıl anlayabilirdi? Oğlunu birkaç günlüğüne kaybetti ve bildiğini sanıyor. Çamuru asla bilmeyecek. Sinekler.

“Aileni kaybettin” diyor. “Cumhuriyete güvendin ve biz de o güveni kırdık.” Sonra aptalca vuruldum. Diz çöküyor. Gözleri yerde. “Bunu hak etmiyorum, vermen de gerekiyor ama yine de soruyorum: Bizi affedecek misin? Daha iyisini yapmadığım için beni affedecek misin?”

Onu affet?

Bu fikri anlamıyorum. Onun meclis üyeleri de öyle. Onlar da benim kadar ayakları yere basamadan ona dik dik bakıyorlardı. Altın örgüleri gözlerimde bile. Gevşek teller var. Hafif, topraksı yağ kokusu ve nefesinden gelen kahve. Havanın ağzına girdiğini, ciğerlerini doldurduğunu ve burnundan ıslık çaldığını duyuyorum, omuzlarının yükselip alçaldığını görüyorum. Güç dökülüyor, çıplak ruhu karşımda. O sadece bir kadın. Sadece diğerlerinden daha fazla çocuğu olan bir anne. Belki de acımı biliyordur. Bundan önce, o bir özgürlük savaşçısıydı. Bir asker. Bunu unutmak kolay. O çamur gördü ve şimdi o da hatırlar düşünüyorum.

Öfkeye, küçüklüğe ya da acıya tutunamıyorum. Sadece ona yardım etmek, benimki gibi aileleri korumak istiyorum. O öfkeyi bırakmak, Ava'nın, Tiran'ın ya da çocukların anılarına tükürmez. Onları onurlandırır. Ve hatırlayabildiğim ilk kez, umut hissediyorum.

Titreyen elimle uzanıp kafasına dokunuyorum.

Sonrasında duruyor. "Teşekkürler." Başımı salladım, içimdekileri kulağa aptalca gelmeyen kelimelere dökemedim. "Cumhuriyet'e bir fırtına geliyor" dedi usulca. "Bu sadece ilk nefesti. Hâlâ tüm bunlarda oynayacak bir rolünüz var.”

“Ne yapmayı umabilirdim ki?” Soruyorum.

"Sesin var değil mi? Senato'ya gittiğimde tanık olarak sana ihtiyacım olacak. Tanıklığınız hayat kurtaracak. Bunun arkasındaki adamları adalete teslim edecek. Bana yardım edecek misin, Lagalos'lu Lyria?"

"Eğer bana Liam'a bakılacağına ve gözlerinin ona verileceğine söz verirsen. Bir yolu olduğunu biliyorum. Ama param yok."

Eğlenerek aşağı bakıyor. "Benimle pazarlık mı ediyorsun?"

"Ona yardım etmezsen ben de sana yardım etmem."

"Çok iyi. Kabul edildi."

Elime tükürüp ona uzattım. Şaşkınlıkla ona bakıyor, sonra elimi sıkıyor.

Holiday tarafından kapıya kadar yönlendirildim. Orada, arkamı dönüyorum. "Merak ediyorum... Kavax'ı görebilir miyim?"

“Hayır” diyor Hükümdar. "Şu anda bunun pek iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

Başımı salladım ve Holiday'i odadan dışarı çıkardım.

Odamın kapısında duruyorum. "Liam'a iyi olduğumu söyler misin?" Ona sorarım. "Endişelenmiş olmalı."

"Kavax için bir iş üzerinde olduğun söylendi," diyor. "Endişelenmedi."

"Hepsi aynı. Onu görebilir miyim? Ona bir şey söylemeyeceğim."

“Üzgünüm, bu Ephraim ile konuşmak getiren risk yeterliydi. Biz artık güvenlik risklerini olamaz.” O sempati olmadan yüzümü düşüş izler. Sonra bir iç çekiş onu ince dudakları kaçar. Ben ona şeker veya küçük bir pasta ya da bir şey almak ve eğer “sizden diyerek ne demek? yukarı Keşke tezahürat size?”

"Bunu yapar mısın?"

Omuz silkiyor. “En sevdiği lezzet nedir?”

"Çikolata."

"Tamam." Umutla bekliyorum, ona bakıyorum. "Ne? Sarılmak istiyorsun? İçeri almak." Parmaklarını açma mekanizmasına bastırıyor. Kapı duvara doğru kayar.

"Ah," diyorum ve içeri giriyorum. "Teşekkürler..." Kapı suratıma kapanıyor. "Lanet Griler," diye mırıldandım. Oda büyük değil, ama temiz ve tam su banyosu var. Yorgun, buhar yükselene kadar duşa giden suyu açıyorum. Omuz askısı ile garip bir şekilde ödünç aldığım kıyafetlerimden sıyrılıyorum ve hayatta olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünerek sıcak su akıntısının altında duruyorum. Kaçmamak için.

Benimle gurur duyacaksın, Ava. anne. Biliyorum ki. Ve yapabileceğim daha çok şey var. Bu iş bitene kadar Hükümdar'a yardım et, belki o piçleri devirebiliriz. Ama ailemi öldüren Sendika değildi. Burada ne olursa olsun, o Kızıl El kasapları cezasız kalacak. Bu nasıl adil olabilir? Nasıl doğru olabilir?

Duşu kapattım ve sıcak havanın midemdeki ve göğüslerimdeki suyu buharlaştırması için çıkış deliklerinin yanında durdum. Gözlerimi açtığımda ıslak beyaz fayansın üzerinde bir çift beyaz hizmetçi ayakkabısı görüyorum. Gözlerim yukarıyı izliyor. Kadın, otuzlu yaşlarının ortalarında, iki büyük beni, çengelli bir burnu ve tüylü bir kuş yuvası olan bir Kahverengi. Elinde bir silah tutuyor. Sonunda göğsümden çıkardığı büyük bir deri altı iğnesi var. Ona doğru bir adım atıyorum ve ayağımı kaybediyorum. Beni karşılamak için zeminin yükseldiğini bile hissetmiyorum. Dünya sislenir ve döner. Ve son gördüğüm yüzümü okşayan kadın.

"Merhaba hain. Barca Evi saygılarını iletiyor."

60 Darrow Külden Küllere

APOLONIUS, SEVRO VE BEN

kale muhafızlarının arasından yolumuzu kestik. Görünüşe göre insan gücünün çoğu, Apollonius'un kuvvetinin karaya inmesini durdurmak için surların ötesine savaşmak için gönderildi. Kalanlar, birleşik şiddetine zayıf bir direniş gösteriyor. Üçlü Altın korumayı mezar asansörlerinin yakınında paramparça ettikten sonra, Kül Lordu'nu daha verimli bir şekilde aramak için ayrıldık. Apollonius kendi başına yola çıkarken Sevro ve ben birbirimize bağlıyız.

Arama uzun sürmez.

Altınla yaldızlı çift kapılı bir setin dışında Sevro, "Bu olmalı," dedi.

"İçeride Lekeli olacak" diyorum. "Apollonius'u beklemeliyiz."

"Kıçını da silmesine mi ihtiyacın var?" Sevro'ya sorar. Kapıları tekmeleyerek açar. "Faturanızın zamanı, Ass Lord."

Oda sessiz.

Çökmekte olan çiçekli pervazlara ve badanalı duvarlara rağmen, oda mağara gibi ve seyrek, ancak denize açık bir balkon penceresinden bakan dört direkli büyük bir yatak için. Pencere pervazının dışında bir pulseShield hafifçe dalgalanıyor. Yatağın etrafında iri, polimelian formlardan oluşan bir lejyon var. İlk başta şövalye olduklarını düşündüm, ama dış süitten gelen bir ışık sütunu gri metali aydınlattığından, onların kesinlikle erkek değil, tıbbi makineler olduklarını anlıyorum. Küçük ekranlar yaşam okumalarıyla parlıyor.

Gecelik giymiş eski bir Pembe ve elinde ateş maşası tutan iki Kahverengi hizmetçi yatağın ayakucunu koruyarak, oturanı bizden koruyor. Brown'lar ciğerlerinin tepesinde çığlık atarak hücuma geçiyorlar. Onları metal kaplı yumruklarımızla öldürmemeye çalışarak indiriyoruz. Yataktaki Pembe ağlıyor. Hayır, diye bağırıyor. "Ondan uzak dur!"

Sevro ihtiyatla yaklaşırken onu yatağın önünden çekiyorum. Tırnaklarıyla beni kesiyor, onları zırhıma karşı kırıyor. "Canavarlar!" Tükürüğü yüzümü püskürtüyor. "Siz canavarlar." Sevro onun kafasının arkasına yumruk atıyor. Yere düşerken onu yakaladım.

Ölümcül bir koku odayı dolduruyor. Sevro yatağın dibinde duruyor, eli ipek perdeleri geri çekiyor. Yüzü solgun. "Darrow..." Görebilmem için ipek perdeleri çerçeveden çekti.

Yatakta, bir battaniye yuvasında yatan bir devin kalıntıları var. Kül Lordu ile Augustus'un mızrakçısı olarak tanıştığımda, iki metreden daha uzun boyluydu ve bir Telemanus kadar ağırdı. O sırada yüzü geçiyordu. Ama boyuna rağmen hala görkemli ve çevikti. Savaşın ilk aşamalarındaki birçok karşılaşmamız boyunca bu canlılığı korudu. Ve yüzü son yıllarda Core yayınlarında konuşmuş olsa da, şimdi bunun bir oyun olduğunu ve neden burada, denizle kaplı kalesinde saklandığını anlıyorum.

Adamın ancak üçte biri kalır.

Ne bir deri bir kemik ve iskelet. Kolları kendi üzerine küçüldü, kasları kurudu. Bir zamanlar oniks kadar koyu olan cilt şimdi gevşek ve sarı pullarla pürüzlü, beyaz bandajlara irin sızdırıyor. Bir zamanlar parlak olan gözleri, kel olan kafasına gömülüdür, derisi titanik kafatasının üzerinde ince bir pul tabakası gibi gergin ve kurudur. Kablolar ve sıvı hatları yatağını koruyan, kanını döndüren ve atıklarını temizleyen makinelere bağlanır. O içeriden yiyip edilmişse gibi.

Kapıyı kimin çaldığını merak ettim, diye mırıldandı. Onun kötü niyet olmadan bir çürük sarı enfeksiyonla izlemek bana sahip gözler lekeli. Bir hologram bize

savaş dışında gösteren yatağının yanında yüzer. “Sonunda onların Gezegeni geri gelip, Suud düşündüm. Ama şimdi olması gerektiği gibi kurtlarla, biter bkz.” Basit kelimeler hiçbir öfke tahammül. Ses adamı rahat hatırlar. Bu davul-derin, meydan okuyan ve bir paçavra kağıt fener yakalanan gök o yaz gibi onun boşa vücutta olduğu gibi gururlu, hatta tuzağa olduğunu.

On yıldır düşmandık. Hiç bitmeyen bir düelloda dünyalar arasında dans ettim. Her hareket diğeriyle karşılandı, sonra birçok tahtadaki dev bir oyunda yeniden karşılandı - önce Luna'nın metal ormanı, Dünya ve Mars'ın ovaları ve denizleri, sonra Çekirdek yörüngeleri, sonunda Merkür'ün kum kuşağına kadar. gezegeni aldı ve ordumu bozdu. Şimdi tüm o geniş tiyatrolar ve milyonlarca insan bu ana, bu uzak adadaki bu küçük odaya dalıyor ve hiçbiri lanet olası bir anlam ifade etmiyor.

"Beklediğin gibi değil miyim?" gülümseyerek soruyor.

"Hadi kafasını keselim," diyor Sevro.

"Henüz değil."

"Biz ne bekliyoruz? Bu bok parçasının solucanlarla buluşması gerekiyor.”

"Henüz değil!" çıldırırım. Sevro telaşla yatağın etrafında volta atıyor.

Kül Lordu, "Tam da beklediğim gibisin," dedi. "Bir medeniyetin yok edicisi, çoğu zaman kurucularına benzer." Ağzını bir su besleme tüpünden ıslatıyor ve bunu grotesk bir boğaz temizliğiyle takip ediyor. "Özür dilemeliyim, Darrow. Seni daha erken göremediğim için - Enstitüsünü kıran bir çocukken. Gözlerimi açıp seni fark etseydim, hala nasıl bir dünyamız olurdu. Ama şimdi seni görüyorum. Evet. Ve sen çok büyüksün."

Sesinde hayranlık var. Bu aşinalık. Nefes nefese kalan kaç kişi bu adamı anlayabilirdi ki? Milyonları öldüren bir emir vermenin nasıl bir şey olduğunu kaç adam biliyor? Yutkunuyorum, ona olan nefretim, dönüştüğü zavallı şey tarafından ve aynı bozuk yola doğru ilerleme korkusuyla dindi.

Son karşılaşmamızı böyle hayal etmemiştim.

"Sana ne oldu?" Soruyorum. "Ne zamandır böylesin?"

Kül Lordu soruyu görmezden geliyor ve yüzümü arıyor. "Yaramızı koruduğunu görüyorum. Ve gözlerimiz. O zaman Kızıl'dan geriye ne kaldı?"

"Yeterlik."

"Ah," diyor sessizce. "Sanırım savaşta her insanın kendine söylemesi gereken şey bu." Sesi titriyor ve yine su borusunu emiyor. “Bir son olacak ve bu bittiğinde, kendisinden yeterince kalacak. Baba olman yeterli. Bir erkek kardeş. Bir aşık. Ama bunun doğru olmadığını biliyoruz. Değil mi, Darrow? Savaş son galip yiyor.”

Sözleri üzerimde bir ağırlık çöküyor. Keşke ondan farklı olduğumu söyleyebilseydim. Bu savaşta hayatta kalacağımı. Ama biliyorum ki gün geçtikçe içindeki çocuk ölüyor. Lykos'un koridorlarında koşan, Eo ile yatakta kıvrılan ruh, babasının ilmikten sarktığını ve ağlamadığını gördüğü gün ölmeye başladı.

"Seninle olmak için ödemeye hazır olduğum bir bedel," diyorum.

"Bu senin Kırmızı genetik karakterin bir parçası. Özleminiz, fedakarlık ihtiyacınız. Cesur öncü. İnsanlığın iyiliği için çabala, kaz, öl. Mars'ı yeşil yapmak için. Seni mükemmel bir köle olarak tasarladık. Ve sen busun, Darrow. Birçok efendisi olan bir köle. Gözlerini değiştir. Yaramızı al. Saltanatımızı kırmak. Özünde ne olduğunu değiştirmez. Köle."

Dışarıda bombalar patlıyor. Sevro, sabrının sonuna yaklaşarak köşeye tükürür.

Lorn bir keresinde onun en iyi arkadaşı olduğunu söylemişti, dedim. "Bir zamanlar hayran olunacak bir adam olduğunu. Rhea'dan önce. Kendini külle taçlandırmadan önce."

“Rhea rasyonel bir işlemdi. Altmış milyon hayat, on sekiz milyar için düzeni sağlamak için.” Büzülen dudakları kıvrılır. "Sence Lorn senin ne olduğunu görseydi ne yapardı? Gerçekten seni bağışlayacağını mı düşünüyorsun?”

"Hayır, sanırım kalbimi söküp atardı," diyorum. Topluluğundan uzaklaşabilirdi ama asla düşmesine izin vermezdi. Kapıda bir ses duyuyorum. Apollonius tek başına girer. Kül Lordu'nun gözleri nefretle kararıyor. Ama düşmanının durumunu gören Apollonius, olması gerektiği kadar korkmuş görünmüyor.

"Ah, görüyorum ki Kül Lordu gerçekten de en gerçek haline gelmiş."

Apollonius yatağın kenarına oturur ve eski savaş ağasının kadavra bacaklarını görmek için çarşafları geri çeker. Diliyle bir gıcırtı sesi çıkarır ve pulun küçük

bir şeridini soyarak, ince bir toz yatağa serpilinceye kadar eldivenlerinin metal parmakları arasında öğütür, uyluktaki pullanan deriyi dürtükler. "Isırık acıdı mı?"

"Demek sendin," diye mırıldandı Kül Lord. "Atalantia bana inanmadı."

Apollonius, "Derinlerden bile dişlerim var" diyor. “Asilce hizmet ettim. Hile veya greft olmadan. Ama benden çalmak için bana ihanet ettin. Kanımı bana karşı çevirdin. Bu, dostum, büyük bir hataydı."

İçimde bir sürüngen korkusunun kaydığını hissediyorum. Apollonius'tan uzaklaşıyorum. Sevro pulseFist'ini ona doğrultuyor. "Onun böyle olduğunu biliyordun ve bana söylemedin mi?" Diyorum.

"Seni orospu çocuğu," diye tısladı Sevro.

Apollonius gülümser. "Müdür bana sadece domates ve fahişe almadı."

"Sen öldün, bok kafa." Ama Sevro ateş etmez.

Apollonius masumca, "İşe yaradığını bilmiyordum," dedi. "Ama sonuçlardan memnunum."

Kül Lordu ona tükürmeye çalışır ama zayıf salyası kendi çenesine takılır. "İntikam ırkının ölüm çanını çalmaya değer mi, şımarık pislik?"

"Benim ırkım mı?" Apollonius duruyor. "Hayır, hayır lordum, ben kendi kendime bir yarışım."

"Ne kadar önce?" diye sordum Apollonius'u boğazından tutarak. "Bunu ne kadar zaman önce yaptın?"

"Üç yıl," diyor, ellerimden hoşlanmayarak. "Artık müttefik değil miyiz?" Boğazına dokunarak ölçülü bir şekilde geri adım attı. Haberlerde Sevro'nun kafası karışmış görünüyor.

Üç yıl. Böyle üç yıl... Adamlarını veya filolarını buradan Merkür'e yönlendirmiş olamaz. Zaman gecikmesi, savaş komutasını imkansız hale getirecekti. Ama o zaman bana nasıl bu kadar uzun süre direndiler? Onlara kim emir verdi? Yeni taktiklerinden kim sorumlu? O yarım düzine kez konuştuğumuzda, köprüsündeki hololarının arkasında gerçekten kim vardı?

Kül Lordu sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, "Evet," diye hırladı. "Henüz korkuyu hissetmiyor musun, köle? Bunca yolu geldiğini bilmek, Cumhuriyetini, aileni parçaladı! Ömrünün sonunda hasta bir yaşlı adamı öldürmek için bu şeytanla bir anlaşma mı yaptın?”

Çığlık atma dürtüsüyle savaşıyorum. Düşüyorum gibi hissediyorum. Ne kadar da boş. inanılmaz Ne israfı.

“Kim o?” Soruyorum.

Kül Lordu Apollonius'a bakar. "Başka kim? Bana bıraktığın tek kız."

"Atalantia..." diye fısıldıyorum.

"Son Öfkem." Gururla gülümsüyor. "Evini mahvettin. Kız kardeşlerini öldürdün. Şimdi babasını almaya geldin. Bencil bir kızdı. Barış içinde yaşayacaktı Darrow, ama sen ona savaştan başka bir şey getirmedin." Benimle alay ediyor.

"Bütün bunlar bir hiç için," diye mırıldandı Sevro kendi kendine. "Vulfgar'ı bir hiç için öldürdük. Bunca yolu geldik. Darrow…”

Ne diyeceğimi bilmiyorum.

“Atalantia şimdi nerede?” Apollonius'a sorar.

Kül Lordu, "Buradan çok uzakta," diyor. “Barış görüşmeleri onun fikriydi. Senato'yu feshetmeni bekliyordu. Dizginleri al. Ama gittin. Donanmana gitmeliydin, Darrow."

Yörüngede çok az gemi vardı. Çoğunun gezegenin uzak tarafında olduğunu varsaydım. Ama şimdi ne demek istediğini biliyorum. "İmkansız" diyorum. "Tespit edileceklerdi."

O gülüyor. "On yıl önce savaşın sisinden Luna'ya geldiniz. Merkür üzerinde filonuzun üzerine düşecek. Senatonuzdaki öfke nöbetiniz yüzünden yarı güçte. Yanacak. Ve yüzeydeki efsanevi ordun yanacak."

İçimde bir şey onun haklı olduğunu biliyor, çünkü bugün onunla bitmesi çok güzel bir dünya olurdu. Atalantia kuvvetlerine öncülük ettiyse, Cumhuriyet güçlerini yok etme yolundalarsa, savaş bitmiyor. Yeniden başlıyor. Etrafında ve çevresinde gider. Cumhuriyet bir darbe daha kaldırabilir mi bilmiyorum. Bu benim hatam. Demir Yağmuru asla başlatmamalıydım; ama kibir nedeniyle, pek

çok nedenden dolayı Yağmur'un yağmasına izin verdim ve o zamandan beri durmadı. Ailemi paramparça ettim, Wulfgar'ı öldürdüm, buraya bir hiç için geldim.

Kül Lordu bunu fark etmemi çok az memnuniyetle izliyor. Son anlarında neşe yoktur. Acımasız bir zevk yok. Sadece büyük bir yorgunluk.

"Orion ve Virginia, Atalantia'nın geldiğini bilmek zorunda," dedim hissizce. "Gitmeliyiz."

“Onu etkilemeyi umabilseydin, sana bunu söyler miydim sanıyorsun?”

"Darrow, onlara haber vermeliyiz..." dedi Sevro.

Kül Lordu, "Buraya kadar geldiniz," diye devam ediyor. "Büyük mürekkebin karşısında, beni öldürebileceğini ve eve, ailenin yanına dönebileceğini düşünerek. Ama artık dönecek bir şey yok. Cumhuriyet yok. Aile yok…"

"Aile yok..." diye tekrarladım.

Sevro bir adım öne çıkıyor. "Tekrar söyle?"

"Çocuklarınızı geride bıraktınız. değil mi?”

Sevro öne atılır ve onu boynundan yakalar. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kül Lordu ona gülümsüyor, yüzleri arasında santimler var. "Sonuçta benim gibisin. Çocuklarımı savaşım için harcadım. Ve şimdi, sen de öyle."

Sevro'nun tutuşu gevşer.

"Senin kızın." Bana bakıyor. "Ve senin oğlun. Onlar alındı."

Numara.

Parmaklarım bu çürümüş adamın yatağının tahta direğine dolandı ve içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. Korkunç bir kabustan uyandığımda ve bir an için insani sanrılarımı unuttuğumda ve dünyayı gerçekte olduğu kadar soğuk bir yer olarak gördüğümde ortaya çıkan biçimsiz korkunun fısıltısı. Karanlık, içi boş rüzgar kalbimden geçiyor ve kaybettiğimi biliyorum. Oğlumu geride bıraktım.

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldıyor Sevro.

Her birimiz küçük korku dünyalarımızdayız, her birimiz karanlığa gömülüyoruz, her birimiz onun doğruyu söylediğine inanmaktan aciziz. Bu, ölmekte olan bir adamın inatıdır. Olabileceklerin hepsi bu. Kabul edebileceğim tek şey bu.

Yalan söylüyorsun, dedi Sevro tekrar. Yüzü süt renginde.

Ama o değil. İçinde çok fazla memnuniyet var.

"O sen miydin?" Fısıldıyorum.

"Keşke. Sizinkilerden biriydi."

"Kim?"

Kül Lordu beni izliyor ve sonra büyük kafasını benden uzağa, ruhunun çoktan kaçtığı parlak denize çeviriyor. Lorn haklıydı, dedi kaba bir fısıltıyla. "Hesap sonunda gelir."

"Oğlumu kim aldı?" bağırırım. "Kim?"

Sevro hayvani bir çığlık atarak beni geçti ve yumruğunu Kül Lordu'nun yüzüne çarptı. Sevro'nun elleri bileklerine kan bulaşana ve Kül Lordu'nun dudakları ezilene kadar tekrar tekrar. Sevro'yu çekiyorum. Tam çeneme vuruyor. Dayanıyorum, o hiperventilasyon yaparken ona doğru sarkıyorum. Beni itti ve usturasını çekmiş halde Kül Lordu'na döndü.

"Ona canlı ihtiyacımız var," diye bağırdım. "Daha fazlasını bilmemiz gerekiyor."

Yumuşak bir ses geliyor ve ağzından köpük köpük çıktığını görmek için Ash Lord'a bakıyorum. Çarşaflara takma diş tükürür. Apollonius onu alır ve burnuna götürür. "Zehir."

"Çocuğumu kim çaldı?" diyorum ona sarılarak. "Söyle bana."

Çürüyen diş etlerini göstererek gülümsüyor.

Apollonius, "Konuşmayacak," diyor.

Sevro homurdanır. "Kolayca gideceği anlamına gelmez."

Apollonius, "Melez ile aynı fikirdeyim" diyor. Tıbbi makinelerden birinin tepesinden bir şey alır. Hemşirelerin ekipman üzerinde kullanmış olması gereken bir şişe antibakteriyel sprey. Yatağın yanındaki mumlardan birini alır.

"Hayır..." Kül Lordu'nun gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış, sözleri zehirden bulanmıştı.

"Apollonius..." Ona doğru ilerledim. Sevro beni geri itiyor.

"O piçi yakın," diye dudak büküyor.

Ama Apollonius bana bakıyor. "Orakçı mı?"

İçimdeki hüzün tarifsiz.

Wulfgar'ı öldürdüm.

ailemi kırdım

oğlumu kaybettim.

Bu çürümüş köle için.

"Yak onu."

"Numara!" Kül Lordu yatağından kalkmaya çalışır. "Durmak!"

"Küller küllere..." Apollonius kutuyu Kül Lordu'nu gösterecek şekilde çevirir. "Tozdan toza." Kutunun açma düğmesine basar. Kül Lordu'nun üzerine tıslayarak antibakteriyel kalıntılar saçar ve onu kimyasal bir parlaklıkla kaplar. Sonra Apollonius mumu yatağın üzerine fırlatır. Mum alevi alkolü yakaladığında mavi ateş patlar.

Kül Lordu çığlık atıyor. Ateş, derisinin kuru kabuğunun üzerinde yarışıyor. Cehenneme karşı dövülen bir peygamber devesi gibi savrulur, derisi büzülür, kaynar, şişer ve odanın havası keskin bir dumanla doldukça kararır. Bağırsaklarına ve kollarına bağlı plastik tüpler gerildi ve tıbbi makineleri yatağa doğru çekti.

Apollonius, korkudan memnun bir tatmin içinde geri durur. Cehennem gözlerinde dans ediyor ve çıkık elmacık kemiklerine manyak gölgeler bırakıyor. Sevro'nun yanında hiçbir tatmin hissetmiyorum, sadece derin bir yalnızlık. Tüm

arkadaşlarım ve ailem savaşım, seçimlerim tarafından paramparça edildi ve paramparça oldu.

Bu alevlerden daha acımasız dişlerle ıstırap beni içten içe testereler.

Ve Kül Lordu son nefesini verirken, on yedi yıl önce iskelede yürüdüğüm ve ipi boynumda hissettiğim zamanki gibi kaybolmuş olarak cinayetten dönüyorum. O zamanlar tek istediğim bir baba olmaktı. Ve şimdi oğlum kayboldu.

61 Lysander Ay Lordu

DOLDURAN BOŞ KONUŞMA

Ionian Golds'un başkenti Sungrave'deki Adalet Salonu, Romulus au Raa odaya girdiğinde buharlaşır. Kaba yünden gri bir kimono giymiş, ağırbaşlı bir sessizlik içinde geliyor. Yanında sadık akrabaları var: şekilsiz Marius, antik Pandora, bir dizi ölümsüz Praetor ve beyaz saçlı gaziler. Eksik olan ve özellikle eksik olan şey genç nesildir. Benim yaşımdakiler veya civardakiler. Yükseliş sonrası neslin parlak öğrencilerinin hepsi tapınarak Seraphina, onun Dustwalker'ları ve Ganymede, Callisto, Europa'nın diğer bazı önemli kaptanları ve Satürn'ün ve Uranüs'ün uydularından bir birliğin taş stadyum koltuklarında toplanıyor.

Adalet Salonu'nun kendisi karanlık bir hazinedir. Tüm yüzeyleri parlak siyah bir taşla kaplanmıştır. Nef üçgendir, güney, kuzey ve batı nefleri stadyum sıralarıyla kaplıdır. Yükselen tavan, zirvesi demir olan bir piramit oluşturana kadar daralır. Kazanan doğu kanadında, on iki Olimpiyat Şövalyesi, nefe bakan yükseltilmiş beyaz mermer bir podyumda eğik bir çizgide bağdaş kurup oturuyor. Her biri unvanlarıyla uyumlu uzun bir pelerin giyer. Diomedes'inki fırtına grisidir. Helios'unki parlak beyazdır. Arkalarında mermer, altın uçlu bir piramit yüzer. Yaşlı Adalet, yaşayan karaağaç sandalyesinde piramidin sağında oturuyor. Düellodaki genç Chance kemikten sandalyesinde solda oturuyor; biri hatırlar, biri vaat eder.

Hoşgeldin kutsaması ve geleneksel haklardan sonra, Romulus ve adamları nefin ortasında ince minderler üzerinde yerlerini alırlar. Onunki kırk diğerinin zirvesinde ayrıldı. Olimpiyatların Arap Şövalyesi Helios au Lux, uçlarını iki demir tokayla bir arada tutan uzun beyaz bıyıklı, uzun boyunlu, kel, buyurgan bir şahin gibi pelerininin gölgesinden dışarı bakıyor. Diomedes sağ tarafında

oturuyor. Onun solunda, Rage Knight'ın rozetini takmış, kocaman gözleri olan kurbağa gibi bir kadın oturuyor.

"Romulus," diye başladı Helios, sesi bir çekiçti ve ikiyüzlülük nüansından yoksundu. "Rim Dominon'un Egemeni, Raa Hanesi'nin Dominatus'u, sizi suçlayan Dido au Raa tarafından size yöneltilen suçlamalarla ilgili tarafsız bir duruşma için Olimpiyat Konseyi'ne getirildiniz."

Dido, konseyin altında tek başına siyahlar içinde oturuyor. Konsey önünde suçlamak tehlikeli bir iştir. Dido'nun suçlamaları yanlış kabul edilirse, mahkum olsaydı adamın başına gelecek olan kaderi yaşayacak. Ejderha.

"Suçlayan, suçlamalarınızı sunun."

Dido güzelleşmeden duruyor. "İlk suçlama: savaş sırasında ağır ihmal." Olimpiyatlar onun listeye devam etmesini bekler ama o oturur.

Kalabalıkta karşılıklı fısıltılar. Söylemeyeceğini söylediği gibi, ihanet suçlaması getirmedi. Herkesi kanun gibi oynuyordu. Kocası bir kez istifa etmeye veya eş yönetimi kabul etmeye zorlandığında, konumunu sağlamlaştıracaktır.
Yanımdaki iki adamın farklı bir görüş dile getirdiğine kulak misafiri oldum.

Biri, “Vatan hainliği suçlaması getirmemek için korkaklığı ona dayandırın” diyor.

“Nepotizm var. O biliyordu. Bilmek zorundaydı."

Helios'un da onayladığı gibi oda sessizleşir. "İhanet suçlaması istemiyor musun?"

"NS." Başka bir şey söylemez ve kocasını eşit bir şekilde izler.

"Pekâlâ, suçlayan kişi, savaş zamanında ağır ihmal suçlamasıyla ilgili kanıtlarını veya tanıklarını sunabilir."

"Şimdiye kadar duymuş olabileceğiniz bu ilk kanıt." Holoyu havaya fırlatır ve Seraphina'nın Reaper'ın aldatmacasına ilişkin kanıtını öngörülebilir sessiz tepkiye oynar. Romulus amansız bir şekilde yerde oturuyor, rıhtımların üstündeki havada ölmesini ve onu parlak ışıkta yıkamasını izliyor.

Bir sonraki kanıt, Ilium Savaşı'nın mühürlü iletişim kayıtlarından alınan Romulus'un Darrow ile olan iletişimidir. Romulus'un kask kam beslemesi

havada görünüyor. Dumanla dolu bir koridorda. Bir çatışmanın ortasında mekanize Altınlar ve Obsidyenlerle çevrili zırhı kana bulanmış, ölmekte olan adamlar ayakta dururken etrafında yerde kıvranıyor. İki oğlu Diomedes ve Aeneas, Darrow'a umutsuz bir çağrı yaparken ona koruma sağlar. Yüzü korkudan çılgına dönmüş durumda.

"Darrow, dikkatle dinle. Colossus yörüngesini değiştirdi ve Ganymede'ye doğru gidiyor..."

"Rıhtımlara gidiyor. Herhangi bir gemi önünü kesebilir mi?" diye soruyor.

"Numara. Konum dışındalar. Octavia kazanamazsa, bizi mahveder. O rıhtımlar halkımın geleceği. Ne pahasına olursa olsun o köprüyü almalısın…"

Reaper'ın son sözleri "elimden geleni yapacağım".

"Teşekkür ederim Darry. Ve iyi şanslar. İlk Kohort, benden!" Darrow'la bağlantı kopuyor ve Romulus'la oğulları koridordan aşağı hücum ederken Romulus'un kamera görüntülerinden görüyoruz. Kör edici bir ışık parlaması söner. Gövde sağa doğru yırtılır ve Romulus'un en büyüğü olan Aeneas, bir metal parçası tarafından kafasının yanından mızraklanır ve sonra uzaya çekilir. Klip biter.

Yerde, Romulus ciddi bir sessizlik içinde oturuyor.

Son bir klip yüklenir. Bu, Ilium Savaşı'nın sona ermesinden sonra Romulus ve Darrow arasında geçen bir konuşmadır. Romulus, Ganymede'nin Asma Sarayı'ndaydı. Darrow gemisindeydi. İki yüzü havada süzülüyor.

Darrow, "Söz verildiği gibi bağımsızlığınız var" diyor.

Romulus yerde oturuyor, yüzü bitkin, sağ kolunun kütüğü beyaz bandajlarla yaralanmış. "Ve senin gemilerin var," dedi çok sessizce, ruhu ondan sıyrıldı. "Ama Çekirdeği yenmek için yeterli olmayacaklar. Kül Lordu seni bekliyor olacak."

"Umarım. Efendisi için planlarım var."

Romulus duraklar. "Mars'ta yelken açar mısın?"

"Belki." Kızıl'ın gözleri alay ediyor, sesi ima ediyor, Romulus ise eşit bir askeri nezaket havasını koruyor. Adam bir oğlunu, bir kolunu kaybetmişti, yıkılan rıhtımlar hakkında hiçbir şey söylemedi. Ne bir Altın resmi.

"Savaşla ilgili ilginç bulduğum bir şey var," dedi buz gibi bir sesle. "Adamlarımın bindiği tüm gemiler arasında beş megatondan büyük tek bir nükleer silah bulunamadı. İddialarına rağmen. Kanıtlarına rağmen."

"Adamlarım yeterince buldu. Benden şüphen varsa gemiye gel. Onları Colossus'ta saklamaları hiç de şaşırtıcı değil. Roque onları sıkı gözetim altında tutmak isterdi. Almayı başardığım için şanslıyız…" Statik parazit var. "…yaptığımda köprü. Rıhtımlar yeniden inşa edilebilir. Hayatlar olamaz." Bir tehdit gibi geliyor.

"Onlara hiç sahip oldular mı?"

"Halkımın geleceğini bir yalan üzerine riske mi atarım?" Köle Kral acımasızca gülümsüyor. "Aylarınız güvende. Şimdi kendi geleceğini sen belirle, Romulus." Gözleri iki ince yarığa daralır. "Hediye atın ağzına bakma."

"Aslında." Romulus öfkesini, gururunu yutarken ve Köle Kral'ın onunla alay etmesine izin verirken, Romulus'un sessizliği ağırdır. "Filonuzun gün bitmeden yola çıkmasını istiyorum."

"Hayatta kalanları bulmak için enkazı aramak üç gün sürecek." Romulus'un isteğine hakaret eder. "O zaman gideceğiz."

"Çok iyi. Gemilerim, filonuza kararlaştırılan sınırlara kadar eşlik edecek. Amiral geminiz asteroit kuşağına geçtiğinde asla geri dönemezsiniz. Komutanızdaki bir gemi sınırı geçerse, aramızda savaş olur."

"Şartları hatırlıyorum."

"Yaptığını gör. Çekirdek'e selamlarımı ilet. Seninkini kesinlikle geride bıraktığın Ares'in Oğullarına vereceğim." Orakçı ile bağlantı kesilir, ancak Romulus'un görüntüsü havada süzülür. Ürperiyor, sakinliği kayboluyor ve alttaki kırık adama bir bakış atıyor. Görüntü fışkırıyor.

Dido kocasına bakar, Aeneas'ın ölümünün acısını yeniden paylaşır. "Köle Kral'ın eylemlerinin ikiyüzlülüğü dikkate alındığında, daha fazla soruşturmanın gerekli olduğu açık bir gerçektir. Sadece Egemen tarafından bize karşı alınan sözde nükleer tehdidin doğruluğuna değil. Ama Ilium Savaşı boyunca ve öncesinde Köle Kral'ın eylemlerinin doğruluğuna doğru. Konsey tarafından yaptırılan soruşturma, kocam tarafından çabucak bozuldu. Köle Kral'ın rıhtımlarımıza karşı eylemlerinin karanlık gerçeğini bildiğine dair kanıt olduğuna inanmıyorum…" Bunu, rıhtımları inşa eden ve onların şehirlerine

düştüğünü gören Ganymedi Altınlarının öfkesini yatıştırmak için söylüyor. “…ama gerçeği değerlendirmek için daha fazla çaba harcanması gerektiğini söyleyerek sınırları aşmış değilim. Şimdi Seraphina au Raa'yı sahaya çağırmak istiyorum."

Seraphina, Dido ile Romulus'un arasına iner ve durur.

Dido kızına seslenir. "Rıhtımların yok edildiğine dair hologram kanıtını elde edip onunla birlikte Rim Space'e döndüğünüzde, Hükümdar'ın yeminli adamları tarafından tutuklandınız mı?"

"Ben ... idim. Olmam gerektiği gibi."

"Taşıdığınız bilgilerin niteliğini onlara açıkladınız mı?"

"Yapmadım."

"Herhangi bir noktada Romulus, rıhtımların yok edilmesiyle ilgili gerçeği bildiğini kabul etti mi?"

"Yapmadı." Seraphina babasına bakar. "Bana karşı eylemleri ve yasalaştırıldığı gizlilik, beni Pax Solaris'i ihlal ettiğim için ölüm cezasından korumak için yapıldı. Bir baba sevgisiydi. Bir erkeğin planları değil. Körfez'e girdiğimi biliyordu. Nedenlerinin farkında mıydı bilmiyorum. Ama beni Ay Konseyi'nin önüne getirmesi gerektiğini biliyordu."

“Savaş zamanında ihmalkarlık yaptığına inanıyor musunuz?”

"Yargılamak benim görevim değil."

"Teşekkürler, Aureate."

Seraphina yumruğuyla kalbine selam verir ve arkadaşlarının arasına geri döner. Dido argümanını kapatır. "Suçlamalarım sınırlı, çünkü kocamın daha fazla soruşturma yapmamakla yanlış adım attığını düşünüyorum, ancak konseyden bilgi saklamakta suç ortağı olduğunu kanıtlayacak kanıt olduğuna inanmıyorum. Burada kimsenin ona hain diyebileceğine inanmıyorum.” Ganymedi'lerden biri itirazlarını haykırıyor. "Bu nedenle, yalnızca Egemen olarak görevinden görevden alınmasını istiyorum."

Oturur.

Helios devam ediyor. "Romulus. Bu suçlamalara itiraz ediyor musunuz?”

Romulus duruyor. "NS."

"Hiçbir hafifletici kanıt sunmak istemiyor musunuz?"

"NS. İhmal suçlamasında, suçluyum.”

Başlar onaylarca sallanır. Bu, bir Demir Altının vereceği, bekledikleri, onurlu bir yanıttı. Luna'da, bu dava, bakır avukatlardan oluşan ordular ve sonsuz temyizler, kanıt depoları ile yıllar boyunca devam edecekti. Olaylar sona erdiğinde, olaya karışanların yarısı ölmüş olacak ya da doğru karara varana kadar akrabaları kaçırılıp işkence görecekti. Büyükannem, gücü debriyajını bırakmadan önce hükümeti yakıp kül ederdi.

Bu adamdan bir iki şey öğrenebilirdi.

Kürsüde Diomedes darağacından kurtulmuş bir adam gibi görünüyor. Babası, ihmal nedeniyle Egemenlikten yoksun bırakılacak, ancak herhangi bir hapis cezası, bekleyen savaş gerekçesiyle değiştirilecek. Romulus, muhtemelen Dido'nun komutası altındaki ailesinin güçlerine bile liderlik edecek. Bu bir harika.

Ama sonra, olimpiyat şövalyelerinin arkasındaki şantiyede, narin bir çan tüm iyi hazırlanmış planları paramparça eder. Konsey sese bakmak için döner. Neredeyse on yaşında olan Chance, elinde küçük bir demir çanla, sandalyesinin önünde yalınayak ve sessizce duruyor. Beyaz gözleri korkunç ev sahibine bakıyor. Dido kaşlarını çattı, kafası karıştı. Seraphina arkadaşlarına fısıldar. Yaklaşan kıyametin telaşını hissediyorum. Hafıza uyarı ile uluyor, çünkü öğretmenim Hieronymous'un bir suçlama davasının kurallarını özetleyen eski kodlar hakkında vızıldadığını hatırlıyorum. Çoğu, Beyazların Olimpiyatların arkasında gösteri için yer almadığını unutuyor: bir karara karar veremezler, ancak benzersiz, arkaik bir güçleri var. “Şans gelmedikçe” deyiminin çıkış noktası da burasıdır.

Helios küçük kızı ileri çağırıyor. Kulağına fısıldamaya geliyor. Yüzü gerilir. Koltuğuna döner ve şövalyeler kendi aralarında tartışırlar. Ne söylenirse söylensin, Diomedes sayfasını beyaza çevirir. Başımı kaldırıp Seraphina'ya bakıyorum ve odanın karşı tarafından bile sıkıntısını hissedebiliyorum. Diomedes, genç şövalyelerden ikisi gibi Helios'ta başını sallıyor. Yaşlı bir kadın olan Ölüm Şövalyesi, Helios ile görüşmek için kürsünün sonundan yürür ve parmağını şiddetle havaya vurur. Genç şövalyeler onun söylediklerinden

hoşlanmadılar, ancak Helios aynı fikirde gibi göründükten sonra itirazları azaldı ve yavaşça başlarını onaylayarak salladılar.

Helios odaya düzen çağırır.

"Kendi aramızda tartıştık ve anlaştık. Nadiren başvurulsa da, Kaderlere Devlet adına sanıklara karşı ek suçlamalar getirme hakkı tanınır. Bu suçlamaları dile getirmek bize zevk vermiyor, ancak biz Olimpiyat Konseyi olarak Romulus au Raa'yı bir kez büyük ihanetle suçlamakla yükümlüyüz."

Oda ayağa kalkar. Eşsiz ayaklarına bağlı. Dido yerde çıldırıyor. "Bu suçlamayı istemiyorum!"

"Önemli değil," diyor Helios.

"Bu benim davam! Suçlarım!"

"Ücretlerin eklenmesini talep etmek Kaderlerin yetkisindedir. Bunu biliyor. Şimdi otur."

"Diomedes…"

"Konsey konuştu anne," diyor Diomedes. Bayılacakmış gibi görünüyor. "Vazgeçmelisin."

Öfkelenen Dido, kocasına dehşetle bakarak oturur: ihanetin cezası ölümdür.

Arkasındaki adamları kutsal bir öfke içindeyken, Romulus tek başına etkilenmemiş görünüyor ve Helios'un devam etmesini sabırla bekliyor.

"Fates ek ücret talep edebilir, ancak kanıt sunma yetkileri dahilinde değildir. Bu nedenle, bu basit bir mesele olmalı ve en korkunç saatimize girerken Hükümdarlığımızın temelini yiyip bitirebilecek kalıcı bir kırgınlık olmaması için kayda geçirilmesi gereken bir mesele olmalıdır. Şansımız, onu haklı çıkarmak için akıllıca ve doğruydu. Havayı temizleyelim ve tek bir halk olarak ilerleyelim." İç çekerek Romulus'a bakar. "Dostum, sana hakaret etmek beni rahatsız ediyor ama ofisime bağlıyım."

"Tabii ki."

“İki basit soru, iki basit cevap ve ilerliyoruz. Lykoslu Darrow'un rıhtımları yok ettiğini biliyor muydunuz ve bunu bizden gizlemek için bir komplo mu kurdunuz? Evet veya Hayır?"

Romulus sakin bir ifade takınır. İlk tanıştığımızda usturasını incelerken yüzünde gördüğümün aynısı. Yavaşça ayağa kalkıyor ve küçük yastığından iniyor ve arkasının düzgün olması için pelerini çekmek için yalnız kolunu yana indiriyor. Bu odadaki insanların çok ötesine bakan gözlerle başını önce konseye, sonra karısına kaldırıyor.

"Romulus..." diye fısıldıyor karısı, onun ruhunu bilerek. “Yapma…”

"Evet," diyor Ay Lordu. "Biliyordum ve komplo kurdum."

Odanın sessizliği ikinci kez bozuluyor. Tribünlerden, Dido'dan, Romulus'un adamları ve konseyin kendisi dışında herkesten bir gürültü koptu. Diomedes şaşkın bir şekilde oturur. Seraphina kaybolmuş küçük bir kız gibi etrafına bakınıyor.

“Öyle demek istemiyor!” Dido konseye tıslıyor. "Bunu kastetmiyor. Kayıtlardan silin ve bu suçlama için yeni bir dava açın.”

Helios da bir o kadar şaşkın. "Yapamam."

Dido, "Kendi yalanına şahitlik ediyor," diyor. "Bu bir yalan. Elinde kanıt yoktu. Varsayım sayılmaz. Hepimiz kaydı gördük. Çıkarılabilir ancak kanıtlanamaz. Elimizdeki tek kanıt onun ihmali. Diomedes, söyle ona…”

"Anne," dedi Diomedes çaresizce, "kendi kabulüyle..."

"Kabul etmesine lanet olsun, evlat. O senin baban. O, Romulus au kahrolası Raa!”

Sanki boğulan bir kadınmış gibi, geri kalanımız yardım edemeyiz. Kendim gibi kayboldum.

"Dido..." dedi Romulus arkasından. "Lütfen." Hâlâ inkar içinde ona dönüyor, ama yavaşça gözlerinin içine bakarken, geri dönüşün olmadığını biliyor ve bir anda içini bir ürperti kaplıyor, kırk metre öteden görebildiğim, onun gerçekliği, ailesi, geri dönülmez bir şekilde paramparça oldular ve bunun kendi işi olduğunu biliyor.

Onlara yalan söylediğini söyle, diye fısıldıyor. "Onlara şüphelerin olduğunu ama bilmediğini söyle."

"Ama biliyordum," diyor Romulus. "Seraphina'yı toplaması için gönderdiğin sanal damla ilk bana teklif edildiği için biliyordum."

"Ne?"

Sanki dünyadan çoktan ayrılmış gibi konseye bakıyor.

"Bana teklif edildi. Birkaç resim gönderildi. Komisyoncuları Enceladus civarında buluştukları Rim'e davet ettim. Onları cezbetmek için şeref itibarıma ve oradaki orijinal nüshaya güvendim. Bir savaş şahini çıkardım ve hepsini öldürdüm ve gemilerini yaktım. Elbette gördüğünüz gibi bir kopyası vardı."

"Bunu kendi başına mı yaptın?" Helios, Pandora'ya bakarak sorar.

"Ben Romulus au Raa'yım." Hüzünle gülümsüyor. "Bunu neden yaptığımı kendine sorabilirsin. Kendi hayatıma mal olacakken bunu sana neden şimdi anlatıyorum? Bütün günlerim bir erkeğin yaşayabileceği kadar onurlu bir şekilde yaşadım. Ama bu sırrı çok uzun süre taşıdım. Ve babamın soracağı gibi, gerçek olmadan onur nedir? Onur dediğin şey değil. Onur, yaptığın şeydir."

Seraphina'nın kalbinin kırılmasını izlerken boğazıma soğuk bir taş yerleşiyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı sızıyor.

"Bir kodla yaşıyoruz. Bunu yapmak için nedenlerim haklı olsa bile, bu kodu kırdım. Hepiniz için bir uyarı görevi görmesine izin verin. Yalan söyledim çünkü Köle Kral'ın rıhtıma ne yaptığını görürsek barışı geçersiz ilan edip savaşa gitmekten başka seçeneğimiz olmayacağını biliyordum.

"Savaşın bizi yok edeceğine inanıyorum. Hepimiz, Rim ve Core aynı. Renklerin birlikte inşa ettiği her şey. Tüm koruduk. Cemiyetin mirası yok olacak. Kollarımız zayıf olduğu için değil. Komutanlarımız zayıf olduğu için değil. Ama tanrısı hâlâ yaşayan bir dine karşı savaştığımız için.

"Şu anda o ölümlü. O, yönetimin yükü altında ezilir ve ittifaklarının dikişleri aşınır. Ama Mars'ta veya Luna'da yelken açarsak, Renkler birleşecek. Bir gelgit olacaklar ve şimdi ölümlü generalleri bir kez daha savaş tanrıları olacaklar. Ve eğer düşerse, bir başkası kalkacak, bir tane daha ve bir tane daha. Biz çok azız. Fazla onurluyuz. Benim hayatımı kaybedeceğim gibi bu savaşı da kesinlikle kaybedeceğiz.

"Seni ölümümü hissetmeye çağırıyorum. Babamı, kızımı, oğlumu ve şimdi de beni bu savaşın ilk zayiatı değil, son zayiatı olsun."

Seraphina gözyaşlarına boğulur. Dido başını öne eğiyor, vücudu topallıyor. Kendi kederimin heyecanını hissediyorum, Cassius'un ölümü için hissettiğim kederin bir yansıması. Bir insanın doğasının onu mahvettiğini görmek trajiktir, özellikle de doğa Romulus'unki kadar güzel olduğunda.

Helios duruyor. Sesi fısıltı bile zar zor. "Romulus au Raa, sana yöneltilen suçlamalardan suçlu bulundun. Gardiyanlar, hükümlüleri yakalayın ve onu toza dönmeye hazırlayın."

62 Lysander Demir Altın

BİR AY LORDLARININ ARASINDA

donmuş bir kükürt kumulunda, Romulus çocuklarına veda ediyor. Sadece Raa katılıyor. Neden davet edildiğimi bilmiyorum. Bir kryll ve bir scorosuit giymiş olarak, alnını genç Paleron'un alnına bastırmak için eğilirken saflarının ucundan izliyorum. Çocuk babası için ağlıyor. Gözyaşları yanaklarında donuyor. Romulus, Marius'un önünde duruyor. İki adam sabırla alınlarını birbirine bastırıyor.

"Anneni affet. Beni onurlandırın ve Halka'ya hizmet edin," diyor Romulus.

"Nasıl istersen baba."

Marius, babası Diomedes'e doğru ilerlerken buz gibi izliyor. Savaşçı, babasına dev bir çocuk gibi bakar, adamın bir mucize gerçekleştirmesini ve tüm bunları bir rüya haline getirmesini tüm umutların ötesinde umar. Üzgünüm, Peder, dedi, göğsüne kocaman bir hıçkırık saplandı. Babası sert bir elini omzuna koyar. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Numara. Seni bu işe asla dahil etmemeliydim. Ama senin gibi bir adama oğlum diyebilmek ne büyük şans. Anlayamayacağınız bir onurdur. Bir gün çocukların olacak ve benim için senin kadar değerli olan bir tane varsa, hayatımın ne kadar

kutsanmış olduğunu anlayacaksın. Ne pahasına olursa olsun kendi kalbine sadık kal."

Vedalaşırlar ve Romulus Seraphina'ya gider. Suçluluk ve keder onu sarsar. Alnını alnına koyar. "Yanan benim."

Ondan çekiniyor. "Ölmek zorunda değilsin."

“Yaşarsam, Halkayı bölerim. Sen affedebilirsin ama Codovanlar nasıl affedebilir? Oğlunu, kızını kaybetmiş biri Ganymede'de nasıl olabilir? Benim yalanım yüzünden adaletten mahrum kaldılar. Umarım bu onların kanını soğutur. Ama… eğer Halka savaşa girerse, tek parça olarak gitmeli.”

Seraphina hiçbir şey söylemez. Yüzüne dokunur. “Kardeşimde olan ruh sizde de var. Onu yaptığı gibi seni de tüketmesine izin verme. Kanıtlayacak hiçbir şeyin yok. Başkaları için şan hiçbir şey değildir.” Onun kalbine dokunur. "Önemli olan burada. Vicdanını onurlandır, aileni onurlandır.” Krilin arkasından gülümserken gözleri kırışıyor. "Bir gün bunu neden yaptığımı anlayacaksın."

"Asla anlamayacağım."

Onu kucaklamaya çalışır, ancak Diomedes ona seslenirken kadın ondan geri çekilir ve kum tepesinin karşısındaki aileden uzaklaşır. Romulus onun gidişini izliyor. Oğlunun ölümünü izlememeyi tercih eden Dido'ya ya da annesine gitmiyor, onun yerine bana doğru yürüyor.

"Lord Raa," dedim başımı eğerek.

"Silenius'un varisi, sana boyun eğmem gerektiğini söyleyenler var," diyor.

"Bunu söyleyenlerin çoğu öldü," diye yanıtlıyorum. "Üstelik ben senin evinde misafirim."

"Çok doğru." Onu takip etmemi işaret etti ve ailesinden birkaç adım uzaklaştık. Etrafımızda uğuldayan soğuk rüzgar, taktığım yansıtıcı gözlüklere döküntüler saçıyor. Kril zardan ağzıma geçerken havayı ısıtır. Romulus ailesine geri döner. "Seni neden buraya getirdiğimi merak ediyorlar."

"Yalnız onlar değil."

Tek gözüyle beni inceliyor. "Annene çok benziyorsun."

"Onu tanıyor muydun?"

"İyi değil." Uzak bir kumulun kenarında oturmuş bizi izleyen Seraphina'ya baktığımı gördü.

"Neden buraya gelmemi istediniz, lordum?"

"Bu savaşı durdurmak için hâlâ bir şans var Lysander. Belki baştan durdurmak için değil. Korkarım kan bunun için çok yükseldi. Ölümüm bile onu durduramayacak. Ama hepimizi yok etmesini durdurmak için bir şans var. Dirilişten önceki gücümüz silahlarımızdan ya da gemilerimizden gelmiyordu. Birliğimizden geldi. Uzun zaman önce, sizin kanınız Silenius au Lune ve benim kanım olan Akari au Raa bir aradaydı. Biri asa, biri kılıç. Pax Solaris'i doğurdular. Bizi Dünya'nın egemenliğinden kurtardılar. Gözünüzün çok ötesindeki hayatlara dokunacak bir seçimle karşı karşıyasınız. Bu son yıllarda olduğu gibi koş ya da o büyük adamların yankısı ol." Öne doğru eğiliyor, sesi boğuk ve duygu dolu. Bu yalnız göz, ölümlü bedeninden bağımsız ve göksel bir şekilde yüzünde asılı duruyor. Elini omzuma koyuyor. "Kızımı kurtardın. Artık dünyaları kurtarabilir misin?"

Veremeyecek kadar şaşkın olduğum bir yanıt beklemiyor. Karısına veda etmek için ailesinin yanına gider. Sorusunun ağırlığına yenik düştüm. Cassius'un son arzusunu görmezden gelmek için ilk adımı çoktan attım. İkincisi, Gaia'nın ihanetiyle. Gerisini kaldıracak gücüm var mı? Kanımın yükünü taşıyabilir miyim?

Romulus'un son vedalaşmasını izliyorum. Büyük adam Dido'ya öyle bir sevgiyle bakıyor ki, bunu anlayamıyorum. Aşkı onlarınki gibi hiç tanımadım. Seraphina kumulda tek başına oturuyor ve Romulus'un Dido'yu yıllar önce Venüs'te ilk gördüğünde nasıl hissettiğini merak ediyorum. Onu bu kadar çok seviyorsa nasıl veda etmeyi seçecek kadar cesur olabilirdi? Gerçekten doğru mu, saf onur? Ailemden koparıldıktan sonra kendimi kaybettim, bir erkeğin, bir babanın, bir kocanın aşktan daha fazla bir şeye nasıl değer verdiğini anlayamıyorum.

İçimde derinlerde bir şeyler uyandırıyor. Şimdi olduğu kadar asil olma arzusu. Adamı zar zor tanıyor olsam da anısını onurlandırma ihtiyacı.

Dido kocasına "Bu on yıldır evlendiğim adamı arıyorum" diyor. Rüzgarda onları duymak için kendimi zorluyorum. "Şimdi onu tekrar görüyorum. İnci kıyısının bir kızı için bir şehri yakan genç Ay Lordu. Cesur Romulus. Numidae'li Dido. Nasıl bir çifttiler. Nasıl bir sonları vardı."

"Hayır," diye fısıldıyor. "Bu son değil. Seninle tanışmadan önce seni sevdim. Güneş ölene kadar seni seveceğim. Ve olduğu zaman, seni karanlıkta seveceğim. Hoşçakal karıcığım."

Yaklaşarak krylini çıkardı ve zehirli havaya karşı nefesini tutarak Dido'nunkini nazikçe açarak onu son bir öpücüğe çekti. Birbirlerine tutunurlarken dudaklarından buhar çıkıyor. Sonra Romulus geri çekilir ve kum tepesine geri adım atmak için krylini yere fırlatır.

Seraphina kumuldaki tüneğinden izliyor. Şimdi yalnız olması doğru görünmüyor. Kendimi donmuş kükürtten yukarı ona doğru yürürken buluyorum. Babasının son ayini izlemek için yanına oturduğumda hiçbir şey söylemiyor.

Beyaz Adalet'in iki Obsidiyen yardımcısının dikkatli bakışları altında Romulus çizmelerini çıkarır. Pelerini. Scorosuit'i altında. Astarı ve iç çamaşırları, donmuş kükürt üzerinde çıplak ve solgun olana kadar. Evinin kurucusu Akari au Raa'nın dinlenme yerine ulaşmak için çöplüğün üzerinden seksen adım yürümesi gerekiyor. Ejderha Mezarı, küt bir kayalığın tepesinde kanatlı bir canavara benzeyen dev bir siyah dikilitaştır. Kamburlaşmış donmuş bedenler, kum tepesini mezarın etrafına saçar ve kaya oluşumunun kendisine yapışır - yaşlılıkta, cezada veya utançta buraya ölmeye gelen ve ölümde atalarına ulaşmaya ve kendi güçleri için mütevazı bir anıt dikmeye çalışan Raa. Ejderha Mezarı'na sadece dört kişi ulaşabildi. Romulus, onurlu ölülere katılmak istiyor.

Negatif yüz santigrat derecenin altında. Soğuktan sarsılarak yüzünü bize döndü, hiçbir şey saklamadı. Göğsü yaralı ve solgun. Karnı düz ve kaslı. Kaburgaları öne çıkıyor. Kalan kolu lifli liflerle kaplıdır. Rüzgar çorak arazide dalgalandıkça, uzuvları soğuktan morarmaya başlar. Başının arkasına bağlanmamış saçları, içindeki nem donana kadar kırbaçlanıyor.

Kükrüyor.

“Ben Io'nun oğluyum. Toz'un çocuğu." Son nefesini verirken buhar sözlerini gölgeliyor. Yumruğu göğsüne vuruyor ve solgun ten üzerinde pembe bir gölge bırakıyor. “Ben bir Raa ejderhasıyım. Bir Demir Altın. Akari, şahit ol!” Kendi kendine bir şeyler fısıldıyor.

Sonra döner ve kumulda ölüme doğru yürür, eli iki yanında, omuzları gururlu ve dik, başı soğuk ve zehirli havaya meydan okurcasına geride tutulmuştur. Donmuş kükürt kristalleri ayaklarının altında çatlayarak derisini yaralıyor.

Onuncu adımda kan, arkasında parlak kırmızı bir iz bırakır. Yirmisinde, vücudu rüzgara karşı titriyor.

"Yirmi dokuz," diye fısıldıyor Seraphina, babasının adımlarını sayarak. Romulus, ruhunu kemiren aydan uzak tutmak için çaresizce bir koluyla göğsünü kavrar. "Otuz iki." Kamburlaşırken omurgası öne çıkıyor. "Otuz yedi." Saçları donmuş ve artık rüzgarda kırbaçlanmıyor, ölü bir hayvan gibi ensesine dökülüyor.

"Kırkbeş." Yanlara doğru sürükleniyor, yolu anıttan uzaklaşıyor. "Elli." Dizlerinin üstüne düşer. Paleron annesinin yanında ağlar. Dido gözünü kırpmadan izler. Frost kirpiklerini kırıyor. Romulus kendini vasiyet eder. Kan dizlerinden aşağı akıyor ve sendeledikçe baldırlarına kadar donuyor, iradesi acımasızdı. Bir ayak birbiri ardına. Şimdi siyah ve kırmızılar. Bir ayakkabı yapmak için ölü etin dibinde donmuş kan.

"Altmış." Seraphina'nın sesi yükselerek babasına sonunda bir zafer diler. "Altmış dört." Adam durmayacak. Onun iradesi çok büyüktür. Tüm yılların tüm acısı, aya, tüm dehşetlerine rağmen, onun gücü altında olduğunu kanıtlama iradesinin bu tek vasiyetiyle doruğa ulaştı.

"Altmış sekiz."

Kendimi güç isterken buluyorum.

"Yetmiş..." Romulus kum tepesine doğru imkansız bir adım daha atıyor. Sonra bacakları ona ihanet eder. Anıttan on adım ötede sert bir şekilde yere düşüyor, sırtüstü kaymadan önce başını buza çarpıyor. Kara eli yerde patiler. Ağzından buhar çıkıyor. Ancak tek koluyla kendini kaldıramaz. Kendini son kez yukarı kaldırıyor. Çaba boşuna. Yine durmuyor. Çok geçmeden hareket etmez. Alçakgönüllü atalarının cesetleri arasında beyaz vücudunun üzerine buzlar düşüyor. Anıta ulaşan onurlu Altınlardan on adım ötede bir halkın en büyük adamı yatıyor.

"Pulvis et umbra sumus," diye fısıldıyor Seraphina ve onu yalnızca ben duyuyorum. Aşağıda, aile ağlıyor. Ay uluyor, karanlık hızlanıyor ve Raa babalarını geride bırakıp, toz gibi rüzgarla birlikte uçup gidiyor ve giderek uzaklaşan alacakaranlıkta kayboluyor.

63 Lysander Lux eski Tenebris

DIDO YUMUŞAK OTURUR

kükürt ovasına bakan bir pencerenin yanında alçak bir sandalye. Hava açık. Kolları kolçakların kenarından sarkıyor. Büyük, öfkeli gözleri boşluğa bakıyor ama geçmişine odaklanmış durumda. O bir pişmanlık adasıdır, gururdan kanamıştır, ruhtan arınmıştır ve kaybın uyuşukluğuyla şişmiştir.

"Ne istiyorsun Lune?" Seraphina ve ben odaya girdiğimizde arkasını dönmeden bunu soruyor. Genç kadın sessizce bana eşlik etti.

"Kaybınız için üzgünüm," diyorum. Cevap vermiyor. Gergin bir şekilde Seraphina'ya bakıyorum, bu keder anında burada bulunmamın istenmediğini biliyorum. Kız soğuk, misafirperver olmayan gözlerle bana bakıyor. "İnsanların en soylusuydu."

"Kocam hakkında ne biliyorsun?" sertçe soruyor.

"Ölmeden önce bana söylediklerinden yeterince şey öğrendim."

"O zamanın ötesinde bir şeydi. Paragon. Hayatı Fatihleri onurlandırmakla geçti. Ama o, olabileceklerinden çok daha büyüktü. Şimdi… böyle bir israf." Başını sallıyor. "Dilini çöz evlat ve beni kederimle baş başa bırak."

"Savaşınıza katılmak istiyorum," dedim düz bir sesle.

Yalnız bir volkanın krom ufkuna kül kusmasını izliyor.

Seraphina kaşlarını çattı. "Ordumuzda Lune'a yer yok."

"Naçizane size katılmıyorum."

"Peki bana ne faydası olacak, Lysander au Lune?" diye sorar. "Bir Dustwalker gibi bir kum tepesini sıyırabilir misin, fırtınada bir savaş şahini uçurabilir misin ya da arkadaşların senin etrafında ölürken bir Demir Yağmurda bir yıldız Kabuğu çalıştırabilir misin?" Homurdanıyor. "Yaranız yok. Teoriyi biliyorsun, oyunlar. Bir sarayda büyüdün, kral olmak için büyütüldün. Ve krallığı olmayan bir kraldan daha sefil bir yaratık yoktur."

"Ben bir kral değilim."

"O zaman sen nesin?"

Ben neyim? Bunu kendime on yıldan fazla bir süredir soruyorum.

Büyükannem düştüğünden beri pek az şey belli oldu. Ayaklarımın altında sürekli hareket halinde olan dünyalara baktım. Beni bir temelden mahrum ediyorsun. Beni belirsizlikle, korkuyla dolduruyor. Kendi kalbimi bilmiyordum. Ama dünyalar değişirse değişsin, ruhumun temel taşını biliyorum. Üzerinde durduğum temeli biliyorum ve artık kanımdan korkmuyorum. Büyükannemin tiran olması benim de olacağım anlamına gelmez.

Vindabona'da geride bıraktıklarımın yüzlerini görüyorum.

Bir koruyucuya ihtiyaçları var. Bir çoban.

Kim olduğumu veya en azından kim olmak istediğimi biliyorum. Ve bu farkındalıkla, hayatımı dolduran ruhların doruk noktasını hissediyorum. Babamın sakinliğini, Aja'nın sevgisini, büyükannemin dehasını, Cassius'un onurunu ve hatta annemin hafif kalp atışlarını hissediyorum; ve Romulus'un bilgece konuştuğunu biliyorum, bir şekilde zaten kalbimin derinliklerinde biliyordum.

"Ben imparatorluğun varisi veya insanların fatihi değilim," dedim yavaşça. "Ama ben de seninle aynı doğum hakkına sahibim. Aynı miras. Dünya kendini parçaladığı için yaratıldık. Çünkü insan, kabile çekişmelerine karıştı. Kaos, insanın doğasıdır; düzen, Altın rüyası. Çobanlık yaptık. Farklılıklarımıza rağmen birleşmek - sonunda Romulus'un bana söylediği buydu. Ve o haklı."

Seraphina bana bakıyor, dudaklarında donmuş bir azarlama.

“Büyükanneme bir tiran dedin. O idi. Ama ben o değilim. Ben Aja değilim. ben vaftiz babam değilim. Ben bir Demir Altınım.”

Dido yavaşça arkasını döner.

"Yükseliş'e yelken açmak için donanmanızı toplarken, elinizden gelenin en iyisini yapanlarla beni Çekirdeğe gönderin. Vaftiz babamı bulacağım. Ona Halka'nın geldiğini, geçmişin günahlarının unutulması gerektiğini ve Altın'ın bir kez daha birleşmesi için Orakçı'ya karşı bir ittifak arayışında olduğunuzu söyleyeceğim. Barış kılıçla getirilecekse, onu bir arada tutalım.”

Sessizlik aramızda uzanıyor. Üzerimde buyurgan bir şekilde duruyor. Sonra gözleri kısılıyor. Ve Dido'nun asık suratlı, kederli yüzünde yavaşça dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

64 Ephraim Çekirge Kraliçesi

KONTROLLER ÜZERİNDE ÇIKARIM,

yüksek irtifada gri şehir manzarası üzerinde bize rehberlik ediyor. Electra, usturayı yandan bana doğrultmuş şekilde yardımcı pilot koltuğunda oturuyor. Tabii ki küçük savaş ağaları ilk yardımı biliyor. Pax gömleğimi kesti ve göğsümdeki deliği geminin ilaç takımından alınan etle kapattı, ama bok gibiyim. Doktora ve kan paketine ihtiyacım var yoksa öleceğim ve yakında. Bir hücrede ölmektense bu gemide kan kaybından ölmeyi tercih ederim ama bu artık pek bir seçenek değil. Electra'nın kucağındaki Omni'me bakıyorum ve gemiyi sert bir şekilde iskeleye fırlatıp küçük piçlerin üzerine atlayıp geçemeyeceğimi merak ediyorum.

"Ne kadar uzaktayız?" diyor.

"Cumhuriyet eskortları yirmi kişi." Altımızdaki çatılara ve aşağıdaki hava sahasındaki yaya trafiğinin akışına bakıyorum ve Sendika'nın hâlâ bize ulaşıp ulaşamayacağını merak ediyorum.

"Yapacak mısın?" Elektra bana soruyor.

“Sarı gibi mi görünüyorum?”

"Ellerini hissedebiliyor musun?" o soruyor.

"Numara." Pax'e dönüp baktı. "Ona bakma balta suratlı. Bir çocuğun bir şeyin pençesine düşmesine izin vermektense bilinçsizce uçmayı tercih ederim..." Acıyla yüzümü buruşturdum. "...bir Hornet'in."

Çocuk, "Ben her zaman gravBike ile uçuyorum" diyor.

"Bu bir gravBike değil, evlat."

Soğuk bir ter vücudumu ıslatıyor. Yüzümü siliyorum ve Volga'nın şimdi burada olmasını diliyorum. Onsuz kendimi çıplak hissediyorum, tıpkı Dük'le birlikte olduğum süre boyunca yaptığım gibi.

"O ışık ne?" Electra, iletişim cihazını işaret ederek diyor.

"Gelen mesaj" diyor Pax. "Anne olabilir."

Kanalı açar ve pilot ve yardımcı pilot koltukları arasındaki holopad'in üzerinde bir yüz karıştırıcı tarafından bozulmuş burunsuz bir yüz belirir. Pikseller, ağız ve gözler için boşluklar ve bir hayalet tacın dönen siyah uçları olan bir kafa oluşturan yağmacı çekirgelerin vebası gibi dönerek birlikte dönüyor.

Sendika Kraliçesi'nin bedensiz başı, “Ephraim ti Horn,” geminin hoparlörlerini törpüler. İçimde kalan kan ne olursa olsun üşür.

Çocuklar ne zaman korkacaklarını bilecek kadar aptal, akıllılar.

"Dur tahmin edeyim, sen kraliçe kaltak olursun, ha?" ince söylüyorum.

"Çocukları geri vereceksin."

"Elbette yapacağım. Karşılığında, bana küçük hindistancevizi kabukları içinde kokteyller getirmesi için Venüs'te bir grup Pembe'nin bulunduğu özel bir adaya gideceğim. Fena bir hayat değil, ha?” Çekirge yüzüne gülüyorum. "Dur tahmin edeyim: bana üç ada önereceksin. Pekala, siktir et ve siktir git. Ölmekten korkmuyorum ve kesinlikle senden korkmuyorum. Ephraim dışarı."

Communicator'a uzanıp kapatıyorum ama hologram uymuyor. Boş gözler isyankar piksellerden bana bakıyor.

"Bu gemiyi Dük'e verdim," diye hırladı gölgeli yüz. "Ona sahibim. Sana sahibim. Yakında seni canlı olarak göreceğim - hala ona sahipken. O zamana kadar hırsız." Gemi birdenbire iskeleye yanaştı ve Pax'i yana doğru arkamdan fırlattı. Bölmeye çarpıyor. Vücudum pilot kısıtlamalarına karşı geriliyor.

"Ne oluyor?" diye sorar Pax, kendini toparlayarak. Alnı kanıyor.

"Gemi dönüyor..." diye fısıldıyorum.

"Sendikaya geri dön..." diyor Pax.

"Pekala, geri çevir!" Elektra bağırır.

"İyi bir fikir! Sadece bunu yapacağım," diye çıkıştım. Direksiyon öldü. İkincil elektrik kontrolleri kapalı. “Uzaktan uçuyor. İletişim öldü." Ağzım kurudu. Bir çeşit geçersiz kılma için çılgınca bakıyorum ama kontrol fiziksel değil. Geminin bilgisayarına kodlanmış. “Eskortlar bize zamanında ulaşamayacak…” diyorum. Bizi bir Sendika tesisine indirecekler ve bu, dünyanın bizim hakkımızda bildiği son şey olacak. Ama orada bitmeyecek. Hayır, yıllarca çıkarırlar. Peki o zaman Volga'ya ne olacak?

"Bunu cürufla." Ayağa yalpalayarak neredeyse düşüyordum. Pax beni yakaladı. Orada sallanıyorum, dönüşü yavaşlatmaya çalışıyorum. "Teşekkürler."

"Ne yapacaksın?" Elektra sorar.

"Aptalca bir şey." Kısıtlamalarına uzanıyor. "Kal, balta surat." Pax'i yakasından tutup sandalyeye ittim. "İkiniz de kemerlerinizi bağlayın." Kendilerini pilot ve yardımcı pilot koltuklarına bağlarken şaşkın bakışlar atmalarını sağlıyorum. Beni desteklemek için duvarı kullanarak gemiye geri döndüm. "Neredesin?" Kapıları ve dolapları iterek açtım, şampanya, havyar ve yemek takımlarıyla dolu buzdolapları buldum. Haydi! Karanlık, görüş alanıma giriyor. Yere düştüm ve kendimi gömme yemek alanının minderinde yakaladım. Cebimdeki zoladon dispenseri ile uğraşıyorum. Yere bırakıyorum ve alıyorum. Azı dişlerimin arasına üç zoladon sıkıyorum. Damarlarımda bir elektrik akımı titreşiyor, göğsümdeki acıyı uyuşturuyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve geminin arka tarafında, indirme rampasının yakınında aradığımı buluyorum - silahlarla dolu ceviz panelli bir dolap. Bir dizi darbeli tüfek ve zarif raylı tüfeklerin altında köpükten yapılmış bir dizi termal el bombası duruyor. Biri gülüyor. Benim. El bombalarını çıkardım, göğsüme bastırdım ve geminin arkasına, motorlara doğru yalpaladım. El bombalarını bir soğutma ünitesinin yanına yere koydum ve titreyerek bir nefes verdim.

"İşte bir şey gidiyor." El bombalarından birinin zamanlayıcısını otuz saniyeye ayarladım ve gülerek onu yığının arasına düşürdüm. Geldiğim yoldan geri yarışırım. Pekala, lastik bacaklarla yarışmaya çalışıyorum, kendimi geminin önüne doğru çekiyorum, kollarımı kullanarak kendimi tutuyorum, kendi kendime sessizce sayıyorum. Ön kokpite ulaştım, kapıyı arkamdan kapattım ve pilotların arkasındaki duvar boyunca bir yolcu koltuğuna çöktüm. Ben emniyet kemerlerini sıkıca bağlarken Pax ve Electra bana bakıyorlar. Yükseklerde zıpla, bu koltukta çarpma ağı olsun.

"Ne yaptın?" diye soruyor.

"Sana aptalca bir şey söyledim. Dört, üç, pozisyonu alın!" Gözleri büyür ve elleriyle başlarını örterler.

Geminin arkasından sağır edici bir kükreme geliyor.

Kokpitin kapısı içeri doğru bükülür. Gemi yana doğru yalpalıyor ve yerçekimi iticileri nefes nefese kalma konusunda başarısız olduğu için spiral olarak aşağı doğru inmeye başlıyor. Sonra pes ediyorlar ve biz düşüyoruz, şehir ve gökyüzü kokpit pencerelerinin dışından hızla geçiyor. Çakal'ın kraterlerinden birinin ıssız, iskelet şehir manzarasına doğru inerken, acı acı gülmeden edemiyorum.

Bunun tek yönlü bir bilet olacağını biliyordum….

65 Parçalanan Darrow

KÜL LORDUNDAN ÇIKMAK

kale, ben boş bir kabuğum.

Uluyanlar kulenin tepesindeki iniş pistinde beklerler. Nessus, Kül Lordu'nun mekiğinin solunda süzülerek onu yola çıkmaya hazırlıyor. Colloway'in savaş yaralarıyla dolu yırtık Kanadı onun üst tarafına sabitlendi. Çok aşağıda, Apollonius'un kuvvetlerinin ve Kül Lordu'nun kuvvetlerinin yıpranmış kalıntıları adanın güney ucunda umutsuzca devam eden bir savaş veriyor. Yaralılarımız ve ölülerimiz yüklendi. Sayıyı henüz bilmiyorum. Arkadaşlarımın Kül Lordu'nun ölümüyle birlikte hissetmeyi beklediği sevinç asla gelmiyor. Yüzümüzü gördüklerinde değil. Pax ve Electra'yı ve Atalantia'nın filosunu duyduklarında Sevro kadar solgunlaşıyorlar. Rhonna şaşkına döndü.

"Hayır," diye fısıldıyor. "Bu saçmalık. Virginia onu korurdu. Bunu biliyorum. Sana bir ip yedirdi."

Pebble, "Toplum filosu ripWings sekiz dakika uzakta" diyor. "Kaçmak için cehennem gibi yanmamız gerekecek. Mevcut yörüngede dört hafta içinde Luna'ya dönebiliriz."

Onu zar zor duyuyorum. Aklım onlardan, bu yerden ayrı. Keşke zamanda geriye gidebilseydim ve bu umudun terkedilmiş gezegenine hiç gelmeseydim. Sadece

oğlumu tekrar kollarıma almak istiyorum. Onu dünyalardan korurdum. Onu asla bırakmazdım. O yaşıyor mu? Hissedecek miydim? Korku beni yine sarıyor. Dünya yüzüyor ve gözlerimin arkasında öfkenin kaşınan gözyaşlarını hissediyorum. Sevro kendi öfkesine kilitlendi. Howlers'ın yüklemesi için bağırarak rampaya fırlıyor.

Ama ayaklarım takip etmiyor. Yapamazlar.

"Darrow mu?" Çakıl mırıltıları. "Ne yapıyorsun?"

Sevro bana bakmak için rampanın tepesinden dönüyor.

"Gelmiyorum" diyorum ve bunu söylerken ruhumun son bedeninin de bedenimin damarından boşaldığını hissediyorum. Sevro beni küçümseyerek izliyor. "Luna'ya geri dönmeyeceğim."

"Patron," diyor Colloway. "Neden bahsediyorsun? Senin çocuğuna sahipler. Geri dönmeliyiz."

Çakıl omzuma dokunmak için geri geliyor. Elleri kurumuş kanla kaplı, muhtemelen kocasına ait. "Şoktasın. Gemiye binmeniz gerekiyor."

“Ne olduysa bitti” diyorum. "Eğer kaçırılırsa, Mustang onu elimden geldiğince geri alacaktır. Öldüyse yapacak bir şey yok.” Kendime bile sesim mahkum bir adamınki gibi. Sulh. Wulfgar'ın vücudundan çıkmamı izlerken gözlerini görüyorum. Anahtar göğüs kemiğime karşı zincirinde o kadar ağır ki, ayakta durmak için yapabileceğim tek şey bu.

Pebble, "Öyle söyleme Darrow," diyor.

Thraxa, “Mustang'ın sana ihtiyacı var” diyor; oğluma olan kendi sevgisi, tüm ailesinde olduğu gibi derinlere iniyor. Onlar neredeydi? Neden onu korumadılar? "Ailenin sana ihtiyacı var."

Karımı düşünüyorum. Senato ile buna dayanamayacak. Yönetmeye uygun olmadığını söyleyecekler. Sınırlı. Zaten görevden alınmış olabilir. Geride bıraktığım hayat paramparça oldu ve ilk çatlakları yumruğum attı. Çocuğumu kim aldıysa, beni ve karımı yaralamak için yaptı. Günahlarımız o kusursuz, masum çocuğa geçti.

Ölüm, ölümü doğurur.

Lorn kaç oğlunu gömdü? Dört mü?

Seçimimi yaptım ve baba olmamayı seçtiğimi bilmek beni öldürüyor. Koca olmamak. Ailem yerine Yükseliş'i seçtiğimde ikisinde de başarısız oldum. Ve şimdi jiletin ucunda sallanıyor. Orion çoktan kaybolmuş olabilir. Arnavut kaldırımlı filomuz, on yılın ürünü, şimdiden enkaz olabilir.

İçimdeki Kızıl çocuk evine, ailesinin yanına koşardı.

Ama ben yapamam.

Kül Lordu haklıydı. Kızıl'dan geriye hiçbir şey kalmadı. Görevimde mahsur kaldım. Lorn gibi. Magnus'un kendisi gibi. Octavia gibi. Sevro ve ben çocukken onları anlamazdık. Ama artık erkek olduğumuza göre onlar oluyoruz.

"Ordumun bana ihtiyacı var," diyorum. "Atalantia filoyu çoktan yok etmiş olabilir. Bu, Merkür'deki adamlarımızın tuzağa düştüğü anlamına geliyor. Babalar, eşler. Dokuz milyonu şehir kalkanları altında mahsur kaldı. Sons in the Rim gibi yok edilecekler. Madenlerdeki Kızıllar gibi. Onları oraya götürdüm. Onları terk etmeyeceğim."

"Yani onun yerine çocuğunu terk mi ediyorsun?" diye sordu Sevro, sonunda benimle yüzleşmek için rampadan aşağı inerken. Howlers yoldan çekildi. "Ve beni benimkinden mi çalıyorsun?"

"Yaşayıp yaşamadıklarını bile bilmiyoruz."

"Kapa çeneni." Üzüntüsü yumruğunda bir yuva bulur. Yanında titriyor. "Seni salla. Seni kaç kez takip ettim? Sana kaç kez güvendim? Yanıldın! Dinlemedin. Ama takip ettim. İyi bir küçük köpek gibi. Ve şimdi kızım..." Sesi titriyordu. "Bebeğim…"

"Özür dilerim Sevro. NS."

"Sen bir babasın!"

"Senden benimle gelmeni istemiyorum."

"Ah, güven bana, olmayacağım."

"Nessus'u al. Victra ve Mustang'e ulaşın ve çocuklarımızı bize geri getirin."

“Gezegenden nasıl çıkacaksın?” Çakıl soruyor.

Ash Lord'un mekiğine bakmak için döndüm. "Venüs ve Merkür'ün gidişatını değiştiremezsem, sıradaki Luna veya Mars için gelecekler. Savunmaları hazırlamanız gerekiyor.” Benimle işim bittiğinde Sevro rampadan Nessus'a yürümek için dönüyor. "Sevro..." Arkasını dönmüyor. "Sevro..." İçeride kaybolur ve adı havada kalır.

Çok küçük çok geç.

-

Ash Lord'un mekiğinde tek başımayım. Acımasız duvarlar üzerime baskı yapıyor. Pilot koltuğuna oturuyorum ve ön uçuş prosedürlerine başlıyorum. Arkamda bir ses var. Açık rampadan çıkan, Deepgrave'den aldığımız Altın tutsaklara önderlik eden Alexander'ı görmek için dönüyorum. Colloway, Tongueless, Thraxa ve Rhonna onu takip ediyor, yıldız Kabukları iniş pistinde çukurlu ve için için yanıyor. Birkaç çanta teçhizatı yere atarlar, mahkumları kargo ambarına kilitlerler ve yolcu kompartımanına yerleşirler. Thraxa, "Sevro onlara ihtiyacın olacağını söylüyor," diyor.

Colloway ayağa kalktı, dudaklarının arasında bir ocak asılıydı. "Sen benim koltuğumdasın."

Kalkıyorum ve yolcu kompartımanına doğru yolumu buluyorum. Rampanın dibinde kanlı bir zırhla yalnız bir figür duruyor. "Apollonius," diyorum.

"Saat hâlâ işliyor," diyor başını hafifçe vurarak.

Sevro ve ben umutsuzluk içinde adamı tamamen unuttuk. Yıpranmış veri defterime bakıyorum ve programı açıyorum. Kafasındaki mühimmatın patlamasına on dakika kaldı. “Sözünün eri misin?” O sorar.

Adama bakıyorum ve değer verdiğim hiçbir şey göremiyorum. Sadece hayatımı kurtaran bir katil. Ama bugün başımıza gelen tüm kötülükler, yaptığım tüm hatalar gururumdan ve ektiğim ikiyüzlülükten geldi.

"Bügün ben." Bombayı etkisiz hale getiriyorum. "Onu alabilirsen Venüs senindir."

"Ya rehineler?" O sorar. "Bana söz verdiğin Carthii ve Saud aile üyeleri mi?"

Onlara daha çok ihtiyacımız var, dedim ve elimi kapı kumandasına vurdum. Rampa yukarı çıkıyor ve gördüğüm son şey Apollonius'un bana öfkeyle baktığı.

Yolcu ambarında onlara tekrar katılırken adamlarım hiçbir şey söylemiyor. Colloway kalkıp Nessus'un izini sürdüğümüzde sandalyeme yerleştim. Fırkateyn, bizi takip eden Society ripWings'e ateş açarken, gök gürültüsü dışarıda yuvarlanıyor. Colloway, yörüngeyi ihlal ettiğimizde ana gemilerin kaçışımızı kesmesiyle ilgili bir şeyler söylüyor. İletişimde, Sevro'nun Society Praetor'lara hırladığını ve onlara Nessus'un hücresindeki Gold aile rehinelerinin resimlerini gösterdiğini duydum. Planlandığı gibi. Kendi oğlum için yas tutarken bile, kaçmak için Venüs'ün Altınlarının oğullarını ve kızlarını kullanıyoruz. Karanlık ironi bende kaybolmadı. Venüs'ün silahlarını bizi yok etmekten alıkoyan tek şey anne babaların çocuklarına duydukları sevgidir. Ateş etmiyorlar ve merak ediyorum, eğer düşmanım elimde olsaydı, ben de aynısını yapar mıydım?

Hayatımın yarısı boyunca benimle olan dostlarım Sevro, Pebble ve Clown'a iletişimden dolayı veda etmiyorum. İnsanlar, doğanın tekil bir kasırgası olduğuma dair kendi efsaneme inandığımı sanıyorlar. olmadığımı biliyorum. Ragnar, Fitchner, Lorn, Eo'dan ilham alan, dengeli, sert, etrafımdaki insanların yoğunlaştırılmış gücüydüm. Sevro.

Arkadaşlarım ölü yatarken ve diğerleri oğluma dönerken, ben ondan savaşa doğru koşarken, şimdi ayrı bir dünyada sessizce oturuyorum. Sadece Howlers'ın yıpranmış kalıntıları, eski bir mahkum ve ancak yirmi yaşında bir kız eşlik ediyor.

Kaybolmuş hissediyorum. Ama boşlukta arkadaşlarımdan uzaklaşırken başka bir şey hissediyorum. Bir süredir hissetmediğim bir şey. Kül Lordu oğlumu almadığını iddia etti. Ama tasarımlarını biliyorum. Onları alan bir arkadaş değildi. O ve Atalantia beni aptal yerine koydular. Ordumu ve filomu terk edip oğlumu kurtarmak için eve koşacağımı düşündü. Ama neyi uyandırdığını bilmiyor.

Pax'in bana verdiği anahtarı boynumdan çekip çantama koydum, babamı bir kenara ayırdım, Orakçı'yı karşıladım ve eski öfkemin hakim olmasına izin verdim.

SON